

ГАВИН СМИТ

ВОЙНА В НЕБЕСАТА

Част 2 от „Ветеран“

Превод от английски: Емануил Томов, 2016

chitanka.info

ПРОЛОГ

КУЧЕ 4, ПРЕДИ ОСЕМНАЙСЕТ МЕСЕЦА

Нищо хубаво няма в това, седемдесет и два часа да тънеш в трупове. Пробвай да не забелязваш смрадта. Да не усещаш докосването на лепкава, гнила плът. Да пренебрегнеш ларвите — излюпват се и плъпват навсякъде, а червеите си намират път да се пъхнат под инерционната ти броня. Пробвай да се направиш, че студът не се прокрадва все по-навътре в теб. Или че труповете, сред които лежиш, не пошавват постмортален. Три дни помпане със стимуланти, три дни безсъние — пробвай да не се разхилиш.

— И по-зле можеше да е. Примерно, да вали.

Пробвай да пренебрегнеш обажданията на Мадж, нарушил мълчанието по тактическия канал, за да ти обърне внимание на дъжда, който се лее съвсем наистина. Под пороя затъвахме все по-дълбоко в кал, плът и телесни чаркове. Мадж се обади само защото знаеше, че като нищо ще ни прихванат заради него. Дразнещ, както винаги. Колко непрофесионално. Ухилих се, като ми щукна и аз да съм непрофесионален, и едва потиснах порива да се разсмея.

Пробвай да не пренебрегваш това, което правиш, и мястото, където си. Те ни улесняваха за последните две. Отнасяха мъртвите, които бяха натворили, и ги нанизваха на шипове, приспособени от оградата на превзетото депо за провизии. Оформяха спирала от нанизани трупове.

Беше атрактивна гледка — работеха усърдно, човек не можеше да откъсне очи от тях.

Само че колкото повече тела нанизваха, толкова повече ни доближаваха. Беше си проблем. Макар, честно казано, повече да ме притесняваше трупният червей, който си беше наумил да се завре в задника ми, но пък от безсънието бях доста замаян, тъй че твартата ме гъделичкаше по-скоро приятно.

Тънехме сред останките от огромен шум, част от Тяхно планетарно нашествие. Депото се бе оказало на четирийсетина

километра зад авангарда ни. Окопите бяха поддали, Те бяха преминали и продължили, без да спират. Опитвахме се да отстъпим, колкото можем по-бързо.

Депото беше огромно — над две хиляди работници. Товарни мекове, пътища, жп линии и товарни совалки. Освен това някога съдържаше цялата храна и вода за тази част от фронта — тогава още беше фронт. Те бяха минали през него като на разходка.

Някой пресветъл тълпунгер от Командването — явно грам понятие си е нямал що е то специална част и за какво се използва — ни бе възложил да разузнаем. Още преди да стигнем, можех да му кажа, че Те са прегазили всичко. Мамицата му, ако тези от Командването си бяха направили труда, можеха просто да го снимат от орбита.

Пътуването в стрелковия кораб кофти ни разтрепери. Свалиха ни посред късата нощ на един от спътниците на двойна планета, после се озорихме да стъквим разузнавателен пост. Провалихме се — бяхме се озовали наскреде цяла армия от Тях. Затова сега тънем до гушите в трупове, вместо да вършим каквото и да било читаво разузнаване. Въпросът беше само кого ще прихванат първи. Сигурен бях, че ще съм аз. Усещах как късметът ми заминаваше на майната си.

Но не бях аз. Беше Грегър.

Шаз, мълчаливият ни сикх от Лестър, включи тактическия канал. Веднага върху вътрешния дисплей на кибернетичните ми очи се отвори гледка от всекиго от седмината членове на Жребците. Стрелковата камера на Грегър беше под изчанчен ъгъл — сочеше надолу, към труповете, все едно нещо беше вдигнало Грегър над земята и го раздрусваше.

Дисплеят на Мадж даде обяснение на ситуацията. Очите камери на шантавия журналист показваха Грегър в лапите на един Берсерк. Съществото използваше клещовидно приспособление в бойната си лапа, за да пробие якия нагръдник на Грегър и да стигне до месото му. Все едно се опитваше да отвори консерва — бясна, мятаща се консерва.

Не знам защо се изненадах. Очаквах го, но пак се стреснах, когато Берсеркът отмести труповете над мен. Дали се поколебах? Така ми се стори, но времето тече по-иначе с рефлексии на

свърхобороти, като моите. При все това ми се стори, че дълго се взира в неестествения образ на съществото. Берсерките по принцип ми изглеждаха относително човекоподобни, с хитинова броня над някакво черно вещество като вискозна течност. Имаха глави, но не и лица.

Долавях отчасти стрелбата на Мадж с модифицирания му АК-47 към Берсерка, вдигнал Грегър. Автоматичният прицел насочваше мерника на теория там, където щяха да попаднат куршумите.

— Гледай къде стреляш — субвокализира Грегър по тактическия канал.

Звучеше по-спокойно, отколкото бих звучал аз, ако един Берсерк се опитваше да ме обели като портокал, а превъзбудено надрусано журналистче гърмеше почти по мен. Но и аз си имах проблеми.

Вдигнах картечницата си „Хеклер & Кох“, насочих я към Берсерка и направих грешка. Стрелях с гранатомета под автоматичното дуло. Зарядът беше трийсетмилиметрова високоексплозивна бронебойна граната. От упор, с тази скорост и с бронебойния си връх, гранатата пробива Берсерка от край до край, тъй че виждах сивото небе през дупката.

Казах си, че ако имаше и капка чувство за хумор, Берсеркът можеше поне да погледне ококорен към дупката в гръдния си кош, но вместо това той само продължи да посяга към мен. Отново натиснах спусъка, но скапаната полуавтоматична подавка заби. Дългите, ноктести пръсти на Берсерка се сключиха около главата ми, а острите им върхове зачовъркаха из лицето ми, търсеха пролука в имплантираната ми подкожна броня. Прецраках с помпата на гранатомета, за да изхвърля засеклия заряд и да вкарам нов.

Изведнъж се разкреях. Ноктите на Берсерка бяха пробили бронята ми и по лицето ми шуртеше кръв. Болеше — това ме успокояваше. Хубаво е още да си усещаш нервните окончания. Май.

Отново натиснах спусъка. Иглена граната: по-добър избор. Насред халата от стотици режещи, остри като бръснач остриета Берсеркът приключи съществуването си. Нищо, че оставаха още много.

Застанах на коляно, за да стрелям по-удобно. Почти разсеяно ги подпочнах. Гъмжеше от цели. Или, както предпочитахме да казваме,

обграждаха ни шибани орди от Тях.

Натискаш спусъка, докато онзи Берсерк се строполи. Мръдваш с дулото, стреляш още. Повтаряш, докато не ви залее и не ви оставят да се наденете на свои собствени метални колци.

Докато ръцете и автоматичният ми прицел бяха заети, се опитвах да осмисля ситуацията. Честно казано, тънехме в говна. Останалите патрулиращи се надигаха от купчините тела, отрупани с вътрешности, като гадове от някой визфилм на ужасите отпреди Последния човешки конфликт.

Грегър енергично и непрестанно мушкаше Берсерка в главата с байонета си. С всяко движение шурваше черна течност и плискаше по ръката на Грегър. Берсеркът го пусна. Грегър се приземи на крака и изрита съществото, изтика го донякъде назад. Това му даде достатъчно време да завърти релсотрона си в жироскопичната му сбруя. Задейства кратък откос от упор в Берсерка и го унищожи. Превърна го в локва черна гнус от онова, което минаваше за ДНК при Тях.

— Пребани сме! — извика услужливо Мадж.

Пак!

Смееше се. Улових се, че му завиждам за наркотиците. Стреляш, сменяш целта, стреляш пак. На свой ред стрелях по мен с лъчи от черна светлина и с кокалени остриета, но бронята ми засега удържаше.

— Никой да не мре, докато не ни свършат амуниците! — извиках.

Ама какъв съм предводител само, помислих си.

По тактическия канал чувах гласа на Шаз. Беше записал автоматичен призив за подкрепления и евакуация и го беше пуснал да се повтаря, тъй като самият той беше малко зает. Бавно отстъпваше към мен и стреляше — лъч след лъч — с лазерната си карабина. Всеки изстрел — а тук не можеше да пропусне — превръщаше плътта на някой Берсерк в черна свръхнагорещена пара. Записаният му глас звучеше като мантра, но не ме успокояваше особено. Тая песен я пеехме отдавна. Призивът ни беше толкова безсмислен, че от командването дори не ни удостояваха с отговор.

Просто ни пренебрегваха.

Тактическата оценка на Мадж ми се чинеше абсолютно точна. Не беше зле за ужким невоенен. Преобани бяхме, и то яко. Повечето от Техните сили още се опитваха здраво да ни надупят, а ние не можехме да отстъпим достатъчно бързо и от време от време Те просто ни заливаха.

Цяла орда Берсерки срещу нас действаха както само Те си можеха. Тичаха и стреляха с кокалените си и черносветлини оръжия, искаха да ни притиснат да водим ръкопашен бой и да ни разкъсат. Това ги правеше лесни за убиване, но в крайна сметка мунициите ни щяха да свършат и Те щяха да ни пречупят. На всичко отгоре се показаха и два от Техните уокъри, огромни биомеханични мекове. Дори няколко от Техните наземни бронирани машини искаха да участват в неизбежната ни гибел. Ако пък наистина бяхме ударили джакпота, тези машини щяха да превозват още Берсерки. Всички Те ни изглеждаха като смътни сенки в дъжда.

Сипехме огън и жупел навред край себе си, но ситуацията бавно се превръщаше в последен отчаян отпор. Насочих автоматичния си прицел към един от уокърите им и отпратих нататък и двете леки бронебойни ракети от двете страни на раницата си. Двете ла-лата се извиха във въздуха. Превключих на следващата цел и от картечницата ми изригна поредният откос.

Нещо се удари в гърба ми. Нямаше нужда да се обръщам — знаех, че е Бибс, Биби Стърлинг, другият ни човек с релсотрон. Беше здрава луда глава от иначе благоприлично корпоративно семейство от средната класа. И тя, като Мадж, можеше и да не е тук.

Бибс стреляше упорито. От патрондаша ѝ свръхзвуково свистяха мощни всепробивни заряди с титанови ядра, които електромагнитната намотка в дулото на мощното оръжие засилваше с немислима скорост към целите. Улучеа ли някой Берсерк, все едно ядосано хлапе късаше парче хартия, само че много, много бързо.

— Няма такава гадост! — викаше тя, някак ненужно, стори ми се.

— Звучиш изненадана! — провикнах се в отговор. Звуковете ми филтри се измъчваха с бумтежа на релсотрона. — Презареждам! Ах, мамичата му!

Вътрешният ми дисплей угасна, когато лъчът черна светлина ме улучи под шлема, изпари кожата ми и отчасти стопи подкожната ми броня. Едно кокалено острие пък ме уцели в крака, точно под бронираната накованка. Инерционната броня не се втвърди достатъчно бързо и зарядът проби и подкожната плоча. Видях кръвта си, отново.

Бибс се приближи към мен и ме покри, докато извадя изразходената касетка и натикам нова с още двеста вакуумно заредени безгилзови, деветмилиметрови бронебойни хидростатични заряда.

Поднових стрелбата.

Сега Шаз беше до мен. Свръхнагорещеният въздух експлодиралше току пред лицето ми с всеки изстрел от лазерната му карабина.

— Презареждам! — провикна се и извади батерията.

Пренастроих диапазона на стрелба, за да компенсирам. Той вкара поредната батерия зад дръжката и поде всичко наново.

Дейвид „Брауни“ Браунсфорд, най-тихият скаузер^[1] на света и наш медик, прикриваше Ашли Броудин, кораво плешиво бръмче^[2] с гола глава и наш боен инженер, докато тя тичаше към най-близкото подобие на прикритие. След това му върна услугата. Сякаш газеха направо през труповете. Още Берсерки търчаха към нас.

Докато самият аз тичах, наблюдавах Брауни, който вдигна собствената си картечница, а прицелът му намери мишена. И двете му ла-лата изрисуваха спирала и влетяха в една от бронираните Им машини, експлодиралха и я повредиха необратимо. Иззад нея обаче се стичаха още и още Берсерки.

Мадж стигна до мен, подхлъзна се, но не падна. Двамата с Грегър стреляха на прибежки, играеха на същата гоненица като Аш и Брауни.

— Знаеш ли кое ще ни дойде ама най-добре? — попита Мадж.

Реших, че въпросът е реторичен. Беше застанал на коляно и стреляше бясно ту отляво на Грегър, ту отдясно, а той почти плуваше през трупове, за да стигне до нас.

— Гледай къде гърмиш, Мадж — субвокализира отново Грегър.

— Щеше да е ама най-добре да имах две ла-лата. Като вас, а? Дали нямаше да ни дойдат добре?!

— Има си време и място, Мадж! — извиках и изстрелях последната си граната. Молах се да е фрагментираща. Беше. Размазах два Берсерка, но уокърът дори не усети гранатата, докато се готвеше да ни помете всички вкупом.

Мадж беше прав, но решението не бе в моите ръце. Командването и бездруго ни беше бясно, задето сме пуснали цивилче край себе си. Не смятаха да го насърчават, като му дават тежко въоръжение.

Последен пристигна Доркас. Устатият снайперист, обмен с австралийските САС, стигна до мен, приплъзвайки се на бедро, и бутна Бибс. Още повече ни умили, като ни заля с кал и гнили чревотици.

— Надявах се да остана незабележим — рече ухилен. Знаех, че си е лепнал усмивката насила. Знаех, че само адреналинът, бойните наркотици и перченето му пречеха да се насере от страх. Точно както беше и с нас.

Електромагнитният снайпер на Доркас още стоеше разглобен в калъфа на гърба му. Тук финесът нямаше място. Беше извадил карабината си „Стир“ и правеше същото като нас: търсеше най-удобната цел в полезрението си, поваляше я с няколко откоса и преминаваше на следващата. Приблизеше ли се нещо твърде много, стреляше с гранатомета, за да ни даде да си поемем въздух.

Все по-натясно ни приклещваха. Бяхме чудесна мишена за кое да е от оръжията Им с по-широка поразяваща зона, но нямахме избор. Събираха ни заедно като овце в кошара и не ги интересуваше какви жертви дават.

Страховито бе количеството свръхнагорещен метал, което пръскахме край себе си. Само че в края на краищата, специални сили или не, си бяхме пешаци — колкото машинария можехме да носим по себе си, толкова.

Грегър фокусираше стрелбата си в уокъра, пречеше му да се разположи както трябва, а попаденията оформяха концентрични вълни по странната, почти течна биомеханична плът. Грегър довърши биомашината с двете си ла-лата. Веднага се показва втора.

Брой ни умрели. Просто трябваше да изразходим всичките си муницици, а после всичко беше ясно.

Но можеше и да е по-зле. Поне тридневният дъжд беше спрял.

-
- [1] Жител на Ливърпул (жарг.). — Б.пр. ↑
- [2] Жител на Бирмингам (жарг.). — Б.пр. ↑

1.

ПОДВИЖНИЯТ ГРАД (ОТНОВО)

Защо пак се присетих за Куче 4? Просто поредната патаклама, макар и голяма. Поредният шибан последен отпор. Ръката ме болеше. Протезата, де.

— От чистотата е! — виеше в лицето ми Мадж. — Чистотата на прахчето. Сигурно са му турили отрова за плъхове. Обаче цветът... толкова бял, толкова, толкова *девствен*!

Горещеше се здраво над купчинката кока, подредена върху парче пластмаса в скута му.

— Бял е, защото са го избелили — изръмжах.

Отчаяно се мъчех да се ориентирам насред пясъчната буря. Като за толкова голям, разнороден конвой човек би си помислил, че Подвижният град би се движил по-бавно. Вместо това трябваше да се осланям изцяло на информацията от сензорите на колата ни.

Триизмерната топографска карта на вътрешния ми дисплей ми показваше къде са останалите превозни средства. Относително. Всички ми се струваха неразумно близо. Виждах само стена от прахоляк и пръст, сякаш непреодолима. На теория Рану караше мотор сред тази гадост. От време на време огромно колело на нечия машина изникваше току до нас и ни засипваше с пръст.

Мадж изшмърка една магистралка. Принудителното откъсване от наркотиците му беше повлияло много зле.

— Това наистина ти липсваше, нали? — попитах.

— Нямах си представа, друже! Искаш ли и ти?

— Не, Мадж. Не ща да си изключвам носовите филтри насред този облак от нечистотии.

— Както щеш.

Той сви рамене и шмръкна отново. Вече се бяхме нагледали на произшествия. Е, по-малко произшествия и повече автомобилен дарвинизъм в действие — жертвите бяха най-вече по-дребни машини, подобни на нашата. Не преценяваха мястото си в подредбата на нещата

и попадаха я под гумите, я под гъсеничните вериги на някои от гигантите. Не се изненадвах, че произшествията са причина номер едно за смърт тук. Но си имаха сериозна конкуренция в лицето на токсичните, а понякога и облъчени Мъртви пътища. Последния път го бях изпитал на гърба си. Мъртвите пътища бяха поразената, замърсена пустош, спускаща се надолу от Източното американско крайбрежие, резултат от Последния човешки конфликт преди двеста и петдесет години, както и от безконтролното промишлено замърсяване, последвало финансовия колапс на страната.

Изненадващо чак трети в черната хроника се подреждаха междуособиците между различните номадски банди. Ние пък бяхме тук, за да видим можем ли да се намесим сред факторите за смъртност из тези места. Имах класическа причина за това: сметки за уреждане.

Преди да дойда тук, бях щастлив пенсионер — освободили ме бяха, задето Те се бяха опитали да ме одерат жив в колониите по време на неспирната война. Не, излъгах. Всъщност бях нещастен пенсионер, защото не познавах друго — всички останали бяха на моя хал. Но бе лесна за преглъщане беда. Тогава старият ми командващ офицер, майор Ролистън, първокласно копеле от главата до петите, реши да ме измъчи, като ме прати подир Техен диверсант. Предполагаме, че е Нинджа — наш си жаргон за една от Техните машини за мокри поръчки. Един такъв беше избил повечето Жребци, стария ми отряд от САС.

Не беше Нинджа; ако беше, щеше да е по-просто, пък макар и доста по-фатално за мен. Беше Посланик. Криеха го шайка проститутки от нефтените платформи в река Тей покрай Дънди, където бе израснал мизерен градец. Така срещнах Мораг и много, ама много си усложних живота, като си позволих да противореча на Ролистън. С Мораг избягахме в Хъл (все най-хубавите местенца ми се падат, от армията още е така), заедно със свалената на външна памет същност на Посланика, и се съгласихме, така да се каже, да помогнем на Езичника, един компютърен хакер, да създаде електронно божество в комуникационната мрежа на човечеството.

Ролистън, разбира се, се възторгна от неподчинението, предателството и привидната ми измяна срещу човечеството, така че изпрати какви ли не интересни господа и дами да ни открият и убият. Например, но и не само: Рану Нагаркоти, гуркха, бивш САС-овец,

който преди да ни погне, се шляеше през пясъчните бури, както и Сивата дама, госпожица Джоузефин Бран, сама по себе си най-страшната част от и бездруго страшните специални части.

Опожарихме Хъл. Езичника, Мораг и аз отлетяхме за Ню Йорк. С Рану се сригахме здраво, по-скоро той ме срита. Но после се присъедини към нас. Сигурен съм, че е имало и по-лесни начини да го привлечем на своя страна. В Ню Йорк се срещнах със стария си приятел Хауърд Маджи — галено Мадж. Спечелихме на своя страна и Балор, ненормалния крал пират на нюйоркските развалини, макар че се наложи да го поубеждаваме — помогна ни, по някаква неясна причина, и това, че Рану ме беше пребил, както споменах. Балор беше всевъзможно ъпгрейднат киборг, оформил тялото си по подобие на морски демон от някаква вехта митология. Мадж пък ни свърза с двама пилоти, с които много исках да говоря, Гиби и Бък. И двамата бяха работили в същия сенчест свят, от който бях и аз. Бяха личните шофьори на Ролистън и Сивата дама, а колата им — тежко въоръжен и брониран кораб с векторна тяга. Гиби и Бък последни бяха видели най-добрия ми приятел Грегър на Куче 4, след като в предсмъртните си гърчове един от Нинджите Им го бе заразил. Двамата пилоти се криеха в Подвижния град. За това дойдохме първия път, когато ми се случиха някакви безпричинни и ненужни гадости.

Гиби и Бък ни казаха, че са откарали Грегър на сондата на Атлантида — един от орбиталните асансьори, градове сами по себе си, обрамчили Екватора. Открихме Грегър в лаборатория дълбоко под водата. Работодателите на Ролистън, Кликата, експериментираха върху него. Умиращият Нинджа някак се бе съединил с Грегър, превърнал го бе в хибридна форма между човек и един от Тях. Кликата бе сенчеста групировка от корпоративни босове, военни и шпиони. Тъй че ни преследваха някои от най-могъщите хора в света, бяхме в компанията на хибрид-получовек и ни издирваха за предателство срещу расата ни.

Открихме, че не Те са започнали войната, както ни набиваха в главите. Били сме ние — и по-точно Кликата. Не само това, но и са научили Тях — доколкото ми стана ясно, Те първоначално били просто нещо като безвредни космически корали, — да се бият. Сторили го чрез това, което Езичника наричаше негативни стимули. Аз го нарекох „скъсали са ги от бой“.

И тъй, бяха ни подмамили през последните шейсет години да водим война, предвидена никога да не свършва. Още не ми е ясно защо точно. Навярно е имало нещо общо с власт, контрол, алчност и други такива хубавини. Мадж обаче твърди, че членовете на Кликата имали сексуални проблеми. Той обяснява с това много от особеностите на хората, които не понася, макар Мораг да отбеляза, че повечето от Кликата са мъже. Също така ония работители по своя собствена версия на Бог, наричали я Демиург. Само че вместо да поведат мрежата към самоосъзнатост и електронно всепознание (никой уважаващ себе си кашик не би трябвало да използва такива думи толкова често, колкото аз), те искали просто да я контролират.

Колкото повече се влошаваше положението ни, толкова по-налудничави планове ни хрумваха. Решихме да програмираме Бог винаги да говори истината и никой да не може да го контролира. Знам защо го направихме, но често ми се струва, че можеше да ни е от полза, ако беше останал под наш контрол. Превзехме с вирнати оръжия един медиен възел в Атлантида и пуснахме Бог в мрежата. И изведнъж цялата информация стана достъпна за всички. После Мадж излъчи доказателствата за престъпленията на Кликата срещу човечеството и срещу Тях.

След разпространения по цял свят спор с Ролистън и Винсънт Кронин, говорителя на Кликата, добричкят майор и Сивата дама се опитаха да ни убият. В случая с Бък успеха. Размяната на насилствени аргументи беше доста едностранчива, защото се оказа, че майорът е подсилен, не знам точно как, с Техни подобрения. Крачеше през огъня на релсотрони като през ветреца.

Бяхме разкрили доста от тайните на тези типове, а те бяха много и ни бяха ядосани. Но много бяха и онези, които жадуваха кръвта на Кликата. Повечето от членовете ѝ бяха дърти шишковци, живи благодарение само на машинариите си, тъй че тълпата бързо се справи с тях.

Посланик ни беше казал, че Те искат мир. Ние също го искахме. Ура, войната свърши! Само дето Ролистън и Кронин се измъкнаха. Избягаха с фрегати от ново поколение, също подсилени с Тявна технология, и с помощта на плашещо добри хакери, които според нас използваха софтуер, извлечен от проекта Демиург. Фрегатите — които явно сега са се нарекли „Черните ескадрони“, — се насочиха към

четирите колониални системи на Сириус, Лаланд, Звездата на Барнард и Проксима. Мислехме, че планът им е да превземат комуникационните мрежи във всяка система с Демиург — така щяха да контролират информацията там и да спечелят на своя страна колониалните военни сили. Мислехме и че ще се опитат, с биологичен агент, извлечен от Тях и разработен в проекта Кром, да заразят, подчинят и контролират тези от Тях в системата на Сириус. Така се върнах там, в най-неприятното за мен място, към което обаче мислите ми все ме теглеха.

И с друга цел отидохме в системата на Сириус. Може би защото умирах от радиационно отравяне, или защото на Мораг много ѝ се ходеше. Изненадах се колко по-зле беше в сравнение с предните ми посещения. Облечени в екзоброни Мамелюк, излязохме в Космоса — напуснахме напълно функционален космически кораб и инфилтрирахме Кучешките зъби. Това е астероиден пояс в системата на Сириус, където Те са най-многобройни. Планирахме да открием вируса/спорите на Кром, за да не Ги заразят.

Мораг имаше различен план. Остатъците от Посланик още живееха в невралната ѝ кибернетика и тя искаше да общува с Тях. Напусна ни.

Не знаехме обаче, че когато Ролистън ни бе нападнал при сондата на Атлантида, е заразил Грегър с Кром. Превърнал го бе в оръжие роб, носещо чума в себе си. Бяхме компрометирани. Милиардите от Тях там решиха да ни избият. Това го разбихах. Малко повече ме изненада опитът на Грегър да асимилира и измени Тяхната плът и да Ги зарази, тъй че Ролистън да може да Ги контролира.

Балор умря. Най-послед отвори окото си. Каквото и оръжие да криеше там, почти успя да затрие Грегър. „Почти“ не беше достатъчно. Старата гад обаче си подари воинската гибел, за която мечтаеше. Само че Гиби уби Грегър. Летеше с „Копието“, кораба ни. Захвърлил всяка предпазливост, врхлетя Кучешките зъби, като поемаше огън на всеки сантиметър, но стигна до Грегър и детонира двигателите и товара си. Направо дезинфекцира целия район. Никога не бях виждал нищо, подобно на стореното от Балор и Гиби. Мислех, че такива моменти отдавна са отминали, ако изобщо са съществували.

И така, вместо да очакваме мир, очаквахме междучовешка война — над двеста и петдесет години след като си бяхме обещали, че повече

няма да си го причиняваме. Бяхме решили, че цената е твърде висока... Но ето че очаквахме да я платим, половината човечество срещу другата половина. Ние си бяхме виновни. Всъщност, не точно — Кликата беше виновна. Ролистън и Кронин бяха виновни. Ние бяхме просто катализаторът.

От предателството на Грегър ме заболя. Много. Ала макар че звярът бе с неговото лице, Ролистън бе създателят му. Не моят приятел стори това. Приятелят ми бе загинал в сондата, когато Ролистън е инжектирал в главата му Кром. Ролистън толкова пъти се бе опитал да убие и мен. Плачеше си някой да му види сметката. Не от мъст, макар че би било хубаво. Просто трябваше да се случи, ако и да не можех да го сторя аз.

Бяхме играли с невъзможни залози, но спечелихме. Поне някои от нас. Така де, бяхме още живи — броя го за победа. Бяхме в навечерието на нова междучовешка война, но моята борба беше приключила. Бяхме сторили предостатъчно, нали така? Друг да му мисли. И не просто бях уморен. Знаех, че съм на една престрелка от смъртта, ако онзи отсреща знае какво прави. Никога не съм вадил особен късмет, и с останалите от нас беше така — късмет за нас почти не оставаше, — но този път бях насилил и малкото си късмет до краен предел.

Мораг не се съгласи. Искаше да продължи до края. Използва някакви думи от запаса на младите, на вечните оптимисти, неща като „чувство за дълг“. А може и да не е била оптимист, може би е искала да умре. Все пак майка ѝ я беше продала за шепа кристал, да проституира. Имаше най-малко късмет от всички ни — защо да го насилва? И все пак го стори. Аз не можех повече. Помислих, че ще се разплаче, когато ѝ го казах. Не исках да я разплаквам, нищо че един Бог знае колко пъти бях успявал. Просто е хубаво да знаеш, че на някого му пука достатъчно, за да плаче. Но очите ѝ вече бяха кибернетични. Подобно на всички нас, безкрайната шибана война я караше да продава човешката си същност, парче по кибернетично парче.

Моята война обаче беше свършила.

Е, може би оставаше само още нещо. Едно от племената в Подвижния град беше сбирщина от копелдаци, наричаха се Бранниците, монаси скинхедове от Орегон. Следваха някакво кредо

отпреди Последния човешки конфликт, пълни глупости за чиста раса. По необяснима причина мислеха, че бялата раса е различна от останалите. Сякаш нямахме за какво друго да се изстребваме — храна, пари, гняв и т.н., — та трябваше да си измисляме дивотии като тая.

Тези гъзове ги предвождаше един противно лайно, дето е трябвало да бъде абортирано, хакер на име Месер. Повелил, че не съм от чистата раса. Аз съм четвърт тайландец и три четвърти шотландец и сега се гордея и с двете повече, отколкото преди. Решението му беше да ме разпне на багажника на пустинно бъги и да ме откара в един от бомбените кратери. Хубавичката се облъчих. Гадът ме уби с бавна смърт. Щях да загина постепенно от радиационно отравяне.

Мораг, Езичника, Мадж и Рану ме спасиха с помощта на някои от властелините на Подвижния град. Един от тях беше Татко Неон, главатар на вуду сектата на Големия неон, най-мощната банда в Подвижния град. Също госпожа Тилуотър, практически серийна убийца, може би и канибал. Тя ръководеше Първа баптистка църква на Остин, Тексас, която въпреки името си беше просто поредната банда. Понеже Бранниците също бяха такава, спасителната акция прие формата на дипломатически преговори. Е, имаше щръкнали пистолети и заплахи, но не ни позволиха да се разправим с Бранниците, както си знаем, защото бяхме чужди.

Мадж, Рану и аз сега бяхме тук, за да поправим грешката на съществуването им. Последната ми битка.

Насред прахоляка пред нас се показва кола. Натиснах леко спирачките, а на топографската карта, наложена върху вътрешния ми дисплей, се очерта призрачно огромен камион точно зад мен. Не исках да приближава. Случилото се с появилата се кола демонстрира защо.

Шофьорът й възви, за да избегне огромното бронирано колело вдясно от себе си. Само че прекали със завоя и се озова между две от колелата на БТР-а на Бранниците. Колата се заклеци между бронираните плочи и колелата я смачкаха като яйце.

Случи се много бързо. Мадж гледаше в захлас. По автомобила ни се посипаха парчета от колата. Посъветвах се с картата и мръднах кормилото така, че да се ударим в останките, още впримчени в колелата на БТР-а. После ускорих с неврална команда през връзката в един от куплунгите във врата ми.

За да караш насред този конвой с размерите на град, трябваше... ами, да можеш да караш.

— Ебати — прошепна Мадж. — Искаш ли аз да карам?

— Първо вземи се научи — отвърнах. Дори на самия мен прозвуча сърдито.

Мадж ме изглежда косо.

— Какво ти има пък сега?

Последния път Бранниците ме бяха сварили по бели гащи. Сега обаче бяхме подготвени. Бях с Рану, опитен и способен бивш САС-овец, и Мадж, който толкова дълго беше действал с нас, че като нищо можеше да стане официален член на Полка. Щяхме да си свършим работата както трябва, да се отървем от онзи човешки баласт, преди останалите властелини на Подвижния град да разберат, че сме тук. Защо наистина толкова се палех?

— Бог? — субвокализирах.

Мадж ме наблюдаваше.

— Имаш ли цигара? — попита.

Това направо ми скъса нервите.

— Да, Джейкъб — отвърна Бог.

Вече беше навсякъде. Звучеше ми като десетки меки гласове в унисон. Забавното беше, че Бранниците само трябваше да попитат Бог къде сме и според параметрите, които му бяхме задали, Бог щеше да им каже. Надявахме се, че не са се сетили да попитат. Макар че ако някой като мен ми пролазеше по нервите, щях да питам доста редовно.

— Нали ти казах, че ги спрях! — сопнах се на Мадж.

Не би трябвало да ме тресе абстиненция, вътрешните ми системи ме бяха отървали отведнъж от тая гадост, но много ми се пушеше. Това, че Мадж пушеше, пиеше и се друсаше като за последно, не ми помагаше. Все едно наваксваше за нещо. Може би защото в системата на Сириус не беше спрял да моли Те да му синтезират цигари, пиячка и наркотици — напразно. Там дори с храната бяхме на проба — грешка и не ми се мислеше за нея.

Разбира се, можех да проверя дали някой е питал за нас. Да проверя дали тайната ни си остава тайна в свят без тайни, създаден от нас самите — страхотна логика, няма що.

— Къде е тя? — попитах. Реших да се поддам на копнежа по несъвсем-гаджето си.

— Не знам — отвърна Бог.

Дотук с всезнанието.

— Грешка е да откажеш цигарите — сподели от немай-къде мнението си Мадж. — На всички ни трябва нещо, с които да понасяме положението.

— Не е ли трудно за теб? Да не знаеш? — субвокализирах към Бог.

— На Рану ли говориш? — попита Мадж.

— Не. Не ти ли е хрумвало, че имаш малко в повечко „неща“?

Мадж ненадейно се поразвесели.

— Явно е положила усилия да избегне наблюдение — отвърна Бог.

— А възможно ли е да е напуснала системата?

Тревожех се, че тя ще се опита да стигне до някоя колония, че криворазбрано ще тръгне да помага.

— Проститутки! — провикна се Мадж за мое голямо неудоволствие. — Като изтребим ония боклуци, трябва да си намерим проститутки! Някакви големи мръсници!

Стиснах челюсти и кибернетичната ми ръка се склочи здраво около кормилото.

— Извинявай. Нещо не разсъждавах ясно — рече Мадж без дори намек за съжаление.

Да бе. Съвсем ясно си разсъждаваше. Направо си просеше реакция.

— Както съм ти казвал и преди, Джейкъб, не вярвам да е напуснала системата, без аз да разбера.

— Щом е така, къде смяташ, че е? — попитах, мъчейки се да прикрия отчаянието в гласа си.

— Както съм ти казвал и преди, информацията ми подсказва, че е някъде в Ню Мексико.

Хубавото на Бог му е, че никога не губи търпение, независимо колко често водим този разговор.

— Ще правим ли нещо, или само ще си говориш с Бог за бившето си гадже? — попита Мадж с лека острота.

— Не ми е... — започнах.

— Не ти е какво? Гадже или бивше? Съсредоточи се, Джейк — Мадж винаги ми викаше Джейк, когато искаше да ме ядоса. — Имаме

задници за трепане.

Прокарах пръсти през косата си. Беше ли ми останала коса изобщо?

— Джейк? — настоя Мадж.

— Прекрати. Прекрати. Прекрати — изговорих аз в мрежата.

— Дееба! — Мадж тресна по таблото с юмрук, преди да отпие от бутилката си водка, вече почти неотлъчно до него.

— Повтори, край? — Рану бе твърде голям професионалист, за да позволи изненадата да му проличи.

— Прекрати. Прекрати. Прекрати — повторих.

Мадж тръсна глава.

— Такъв си ми път.

Изглеждаше ми искрено ядосан. Вместо да се засегна, рязко свърнах вдясно и ни плъзнах под каросерията на един сегментиран камион. Мадж чак извика от изненада.

— Да се махаме от Подвижния град — рекох по мрежата.

— Прието, край — отвърна Рану.

— Бог — почти се провикна Мадж, — би ли ми пуснал последния ви жалък разговор с моя приятел, моля?

Всеки шибан път. Откакто спрях цигарите, започнах да скърцам със зъби. Както сега. Записът на разговора ми с Бог тръгна по уредбата на колата. Започнах да карам още по-дивашки. Мадж разля водка по себе си и изпсува.

Докато обсъждахме как да се държи Бог, идеята за никакви лъжи, за пълна прозрачност, ни се струваше добра идея. Нулевото уединение — не толкова добра идея. А и съвсем подценихме вбесяващите начини, по които Мадж можеше да използва Бог.

— И накъде сега? Нью Мексико? — подигравателно подпита той сега.

Позабавили се бяхме сред огромния конвой, въпреки самоубийствената ми скорост и маневриране. Но и така ни бяха одраскали само няколко пъти. Пътном към периферията част от навъртащите се там паразити се бяха поинтересували от нас. Изгубиха интерес, когато смотях една триколка в боклуците край Подвижния град.

Спрях на ниско възвишение, край едни шубраци. Оттук се виждаше същинската граница на САЩ. Свършекът на Мъртвите

пътища. От другата страна те не изглеждаха много по-добре.

— Не — натъртих в отговор на Мадж и сам на себе си прозвучах малко детински.

Излязох от колата. Мадж ме последва. Рану се виждаше в далечината на мощния си мотор всъдеход, увил глава в *шемаг*^[1], а големите му пустинни очила пазеха черните лещи на кибернетичните му очи.

Мадж обърна очите си камери към мен. Дълго свиквах с постоянното въртене на лещите му, които търсеха най-добрия фокус. Беше малко под моите метър и осемдесет, много по-мършав, макар и двамата да бяхме по-скоро жилави, отколкото мускулести. Имаше нещо странно у дългнестото му лице, но човек не можеше да прецени какво точно — просто изглеждаше шантаво. Бе покрито с двудневна четина, а главата му — с къса сламеноруса коса, която на нищо не приличаше.

Рану спря, свали стъпенката и слезе. Отрупаните му с джобове панталони и черното бронирано бойно яке тънеха в прах. Зае се да се отупва, докато се оглеждаше.

— Какво стана, компрометираха ли ни? — попита.

— Компрометираха му нежните чувства на тоя женчо — отвърна Мадж.

Стори ми се, че почти усещам движението на веждите на ниския, масивен непалец, когато разшири очи под очилата си.

— Значи няма да опукаме Бранниците? — попита той.

Сега вече чувах съвсем явно изненадата в гласа му.

— Няма — заявих.

— Вярно ли? — възкликна Мадж. Прозвуча не като въпрос, а като експеримент колко сарказъм може да понесе една-единствена дума. — Отвялякоха ме, изтезаваха ме, друснаха ми смъртоносна доза радиация и превърнаха живота ми в ад. Да не говорим какво мрънкало станах и изтормозих всичките си приятели. А, не, чакай, това не съм аз, а ти, идиоте!

Рану запристъпва смутено на място.

— И двамата можехте да... — подех.

— Не, не можех, дееба! — изсъска Мадж. Изглеждаше на ръба на нервна криза. — Защото ме накара да ти обещаая!

— Когато мислех, че ще умра. Сега съм по-добре.

— Моето обещание още важи — рече Рану.

Беше приключил с прахта и свали очилата си. Очите му, също като моите и на повечето ветерани, бяха чисто черни синтетични лещи. Въздъхнах и се облегнах на колата, дощя ми се да запаля.

— Знам, оценявам го.

— Какво тогава, мамцата му?! — изкрещя в лицето ми Мадж.

— Защо не изтребим ония фашисти? — много по-спокойно попита Рану.

— Ония какво? — обърках се аз.

— Идеологията им, нарича се фашизъм или нацизъм. Отпреди Конфликта е. Абе, лоши са! — обясни Мадж без особена нужда.

— В навечерието сме на може би най-голямата междучовешка война от Конфликта насам. Отчасти ние сме виновни... — започнах.

— Глупости. Ролистън и Кронин могат да прекратят това, когато си поискат — отбеляза Мадж.

— Ние също трябва да поемем отговорност, не го ли каза ти самият? — рекох.

— Искаш да се биеш с Черните ескадрони ли? — попита Рану.

За първи път осъзнах, че той самият е склонен да го направи. Знаех, че го въвличам в нещо не съвсем по вкуса му, когато поисках помощта му за Бранниците. Мислех, че му преча да се върне при семейството си. Явно не бе това.

— Не. Стига толкова. Не искам да убивам повече хора.

— Уф, това са пълни простотии. Същата песен я пя и преди Атлантида — тросна ми се Мадж, но сякаш се поуспокояваше.

— И никого не убихме.

— Доста се престарахме с Ролистън.

— За него бих направил изключение. Той трябва да умре за доброто на всички.

— Ами очисти ония шибаняци, като ще е за доброто на всички! — избухна Мадж. Рану кимаше. — Ония тъпи говненца искат да те убият, защото баба ти била тайландка, искат да убият Рану, защото кожата му била с различен цвят от техния. Мамка му, ще вдигнем средния коефициент на интелигентност на цялата раса, като отървем от мъките им ония олигофрени.

— Несъмнено, обаче не мога повече. Толкова близо бяхме до края, до мира...

— Мисля, че преди това ни чакат още малко битки — припомни Рану.

— Може би, но мен лично нищо не ме чака. Не мислите ли, че направихме достатъчно?

— Мисля, че направихме много. Мисля, че когато направим достатъчно, ще разберем. Ще има мир, а децата ми ще са свободни.

— Съжалявам, някой друг ще трябва да води тази борба — отвърнах. Рану кимна. Мисля, че разбираше, но и бе разочарован. Обърнах се към Мадж: — Ти ще се бориш ли?

Той посочи колосалния облак прах, който Подвижният град представляваше в далечината.

— Просто искам да утрепя ония задници — измрънка. Рану и аз го изгледахме. — Познаваш ме, само пушкало ми дай. — Почука по очите си така, че ми настръхна вратът. — А ако стане твърде напечено... — сега почука по краката си. Кибернетичните крака бяха голямата му гордост. Много пари беше пръснал, за да може да се хвали, че е направен за тичане. — ... Тогава просто ще избягам.

Все това повтаряше, а то си беше чиста глупост — той никога не бягаше от нищо.

— Идва нещо — прекъсна ни Рану, който единствен все още се държеше като професионалист.

С Мадж вдигнахме глави. Увеличихме през лещите си образа на шантавата машина, някаква смесица от огромен пикап и катафалка. Страната на пасажера от предната част липсваше, а там седеше нещо чудовищно и метално, малко по-малко от екзоброня. Успях да отлича ярките опознавателни знаци от страни на машината: мистичните символи на собствената разновидност на поп-вудун на Татко Неон. Ясно чий бе пикапът.

Спря до нас наскред облак токсичен прахояк и пръст. Металното чудовище беше Малчо Неон. По-малък брат на Татко Неон, той бе продал душата си в замяна на кибернетична мощ, докато не се бе превърнал в неконтролируем психопат. По-големият му брат, доколкото можех да преценя, успешно го бе лоботомизирал в дигитален ритуал, превърнал го бе в киберзомби.

Малчо Неон слезе от пикапа-катафалка. По-скоро се разгъна. Окачването сякаш пропя от облекчение.

Бяхме нещо като съюзници със сектата на Големия Неон, само че по-скоро чрез Езичника, а той не беше тук. Бръкнах с една ръка в колата, където в калъф от вътрешната страна на покрива бе щурмовата ми пушка Бенели. Мадж правеше подобен жест към модифицирания си Калашников. Рану просто застана по-близо до закачения за мотора му хибрид от карабина и снайпер.

Докато Малчо Неон ни наблюдаваше, пикапът-катафалка възви и спря с багажника към нас. Оттам задимия сух лед. Мадж вдигна вежда към мен. Отвориха се задните врати, остъкленият покрив се приплъзна назад. Ярکو украсен ковчег, отрупан с черепи, кости и други зловещи аксесоари, се издигна почти вертикално. Накрая се отвори.

С Мадж се разсмяхме. Сигурен съм, че дори Рану се е подсмиснал. Развеселеният Татко Неон се присъедини басово към нас. Беше висок, с много тъмна кожа. Имплантирани електронни вериги оформяха вуду символи по лицето му. Където имаше място, от главата му никнеха расти — останалото бе покрито от накривен цилиндър и от военния му, усъвършенстван с технологии от черния пазар вграден компютър.

Носеше и лилаво кожено палто, наглед достатъчно тежко, за да се крие в него броня. И то беше нашарено със символи. Пристъпи от ковчега, подпирайки се на неоновия си жезъл. Приличаше досущ на вуду шаман — роля, която страшно му прилягаше.

Слезе на земята и всички се поотпуснахме. Кимна на Рану, който му отвърна и вежливо отстъпи от мотоциклета си и оръжието върху него.

— Впечатляваш ли някога някого с това? — попитах, докато пустинният вятър разсейваше дима.

— Не, ама е забавно — заяви Татко Неон с тежкия си хаитянски акцент. Огледа ме от глава до пети. — Ти умрял ли си? — попита ме, с което ме изненада. Но пък хакерите виждат света по-иначе, впримчени в родените си из мрежата религиозни мании.

— Какъвто ме виждаш, такъв съм, Татко Неон. До голяма степен благодарение на лекарствата ти.

След като се измъкнах от Бранниците, ме бяха лекували сектантите от Големия Неон, включително с големи дози лекарства, та да се справя със симптомите на радиационното отравяне. Татко Неон обмисли думите ми.

— Това е добре. Мисля, че Лоа^[2] са те благословили. Знам, защото ми казаха. Доволни са, че Обатала е сред нас в света на духовете. — Мисля, че имаше предвид Бог. — Затанцувах от радост, когато той се върна.

Не се и съмнявах. Татко Неон довърши:

— Само че Дяволът обикаля около слънцето, далеч в нощта.

Изглеждах го неразбиращо.

— Мисля, че има предвид Демиург — предположи Мадж.

— Това не е мой проблем — рекох.

Татко Неон ме изгледа внимателно, преди да бръкне в джоба на овехтялата си жилетка и да извади ултравиолетовия си монокъл. Постави си го и ме огледа с него.

Започвах да се смущавам, както всеки път, когато си имах вземане-даване с тези хакерски ужким религии. Особено ако ми навлизаха в личното пространство. Разбирах, че просто така схващат света около себе си. Обяснявах си нещата другояче, но гледната им точка не бе по-малко валидна от моята. И все така ми звучеше откачено.

— Огюн Бадагрис много се е позабавлявал. — Хвърлих поглед към Мадж, който само сви рамене. Татко Неон продължи: — Няма ли да затвориш жребеца му?

— Не знам какво значи това — отвърнах, — но бях дотук с битките.

Татко Неон ме доближи. Опитах се да не трепна. Подушвах ром и застоял мирис на марихуана. Нещо ми хрумна.

— Говорил ли си с Езичника? — попитах.

— Лоа и мъртвите искат да говорят с теб.

— Къде е той? Къде е... — понечих да продължа и изведнъж ме досрамя, повече от Рану, отколкото от Мадж. Макар че Мадж достатъчно добре знаеше колко жалък мога да бъда.

— Мамбо крачи в леговището на покварения по-малък брат на Ананси — осветли ме Татко Неон.

Отново погледнах Мадж.

— Ананси е бог паяк, мисля — обясни той.

Това не звучеше добре.

— Виж! — провикна се Татко Неон.

Обърнах се накъдето сочеше и едва различих голям коптер, засилен към нас. Беше прибрал перките си и летеше само на реактивни дюзи.

— Паякът иска да говори с теб — подхвана татко Неон. — Мъртвите искат да говорите, а Лоа не са приключили с теб.

Мамицата му. Исках просто да пийна, да изпуша една, малко мир и спокойствие...

— Това черен хеликоптер ли е? — попита Рану с леко недоверие в гласа.

Заслоних очи. Двете перки на коптера се разгърнаха и се развъртяха. Беше военен модел, наистина боядисан в черно, а прозорците му — матирани.

Мадж се разсмя.

— Шибани костюмари, човече. Клише след клишето. — Поклати глава. — Сигурно си мислят, че са много готини така.

Обърнах се към татко Неон. Може би и той беше клише, стереотип. Трудно можех да преценя колко е истина и колко — представление, театро за сплашване на зрителите, които го чакаха всеки момент да се издъни. Или играеше ролята твърде отдавна и вече си вярваше. Или пък всичко беше истина, както се опитвах да ни убедят хакерите.

— Мисля, че си дошъл да нахраниш Барона с онези глупави бели момчета — каза той.

И тогава истината ме осени.

— Усетил си ни още когато дойдохме в Подвижния град — казах.

— Помолих Обатала да се озърта за вас. — Благодаря ти, Бог, помислих си. Но нямаше защо да се ядосвам на него. За това го бяхме програмирали все пак. От друга страна, как щяхме да действаме незабелязано оттук нататък? — Онези момчета те убиха...

— Не са ме убили — започнах аз.

Татко Неон ме изгледа така, че ми се отця да го прекъсвам.

— Тъй, както те убиха... От това няма измъкване.

— Онези момчета са зли — рекох му.

Коптерът приближаваше.

— Тъй, тъй, но са нашето зло. Вие не сте оттук.

Вече бях решил, че ще подминем Бранниците, но не можех да не се усмихна и да не изиграя адвокат на дявола.

— И колко дълго трябва да живеем тук, за да ги очистим?

— Джейкъб? — намеси се Рану.

Държеше хибридната си карабина. Разгъна я и завъртя дулото, превърна я от гладкоцевно дванайсеткалибров в двайсеткалибров, с набраздена цев. С такава можеше да улучи муха от километри. Знаех, че коптерът се готви за кацане. Рану вкара в оръжието касетата с безгилзовите куршуми.

— Трябва да *живееш* тук. — Татко Неон натърти на думата. — Ние си знаем какво значи това. Довиждане, приятелю.

Обърна се и пое към пикапа катафалка. Коптерът вдигаше буря от прахоляк. Извадих щурмовата си пушка. Мадж вече държеше автомата си.

— Сбогом, мъртвецо! — провикна се татко Неон през вихъра.

Коптерът бе тежко въоръжен. Различавах качените на стойки релсотрони, насочени към нас.

— Татко Неон! Когато дойде дяволът, ще се биете ли? — надвика Мадж рева на перките и двигателя.

Дълбокият смях на татко Неон се разнесе откъм ковчега му, докато той се затваряше и се прибираще обратно в пикапа. Малчо Неон вече се беше върнал на мястото си до шофьора и машината се отдалечи към Подвижния град, вече само облак прах, изпълнил хоризонта. Изпроводих ги с поглед. Жалко. Добре щеше да е някой като Малчо Неон да стои зад мен, докато си говорим с онези от коптера.

Тримата оформихме ветрило — Мадж отляво, Рану отдясно. Бяхме в готовност, стиснали оръжията напреки на телата си, но без да ги насочваме. Обгърна ни прахоляк, когато коптерът се приземи. Превключихме на термален режим и коптерът се оцвети в червено, жълто и оранжево. Бяха много по-бледи от обикновено, явно беше в някакъв стелт режим.

В средата на корпуса се отвори врата, спуснаха се стълбички. Излязоха трима души — виждахме само термалните им контури. Подпираха на рамо оръжия, насочени към нас.

С Рану също вдигнахме оръжията си, за да ги покрием. Избрахме си най-близката до нас цел. Достатъчно отдавна действахме в екип, за да знаех, че го е сторил едновременно с мен. Мадж закъсна само с част от секундата.

— Хвърлете оръжията! — извикаха. Американци. Не отвърнахме, само продължихме да ги държим на мушка.

— Хвърлете оръжията или ще стреляме!

Говореше само средният. Ние все така мълчахме. Следяхме единствено за издайнически трепвания, за да разберем, когато решат да стрелят. Надявахме се да сме по-бързи. Тревожеха ни най-вече оръжията на коптера.

Подобни глупости бяха типични за разни квазिवоенни организации. Да бяха се приземили и да ни бяха заговорили, щяхме някак да се разберем. Вместо това сигурно бяха прочели в някое учебниче колко е важно да наложиш превъзходство, докато си се репчите с тия срещу теб, та да контролираш ситуацията. Там е работата, че за нас това не беше репчене, а пряка заплаха. Ако не реагираме сега, когато някой тикне дуло в лицата ни, какво ще се случи следващия път, когато онзи отсреща наистина ще иска да ни гръмне? Подобни хора никога не проумяваха, че могат да стигнат много по-далеч с вежливост. А сега... Дали щяха да се уплашат и да отстъпят, или щяха да се уплашат и да свършат някоя глупост?

Добре, де, признавам си — отчасти просто мразехме да ни юркат така. Ако това им е било намерението, трябвало е да вземат доста повече хора.

— Обградени сте! Свалете оръжията! — поде пак кресльото.

— Дали да не ги заплашим и ние? — субвокализира Мадж. — Когато искам, мога да звуча много корав и заплашителен.

Не успях да сподавя съвсем смеха си. Рану се ухили. Това не ни помогна.

— Свалете оръжията!

Онзи звучеше все по-истерично. Прахолякът се разсейваше. Тримата изглеждаха почти еднакви. Прически на бойскаут, тъмни очила, неотличаващи се с нищо тъмни костюми, джиджани европейски гаусови карабини. Приличаха точно на това, което бяха: кофти разузнавачи. Да си бяха сложили униформи поне. Въпросът беше: щяха ли да се самоубият методично днес? Но проблемът в този случай беше и нашата скоростижна гибел от тежкото въоръжение на хеликоптера.

— Защо се смееш, бе? — субвокализира Мадж. Успя да прозвучи искрено раздразнен. — Аз съм заплашителен.

Реших да им угодя донякъде.

— Млък, Мадж — казах на глас. — Искате ли нещо от нас? — провикнах се. — Ако е така, не ви се получава.

— Хвърлете оръжията. Идвате с нас — заповяда онзи по средата. И тримата изглеждаха нервни. Ние — не.

— Не се сещам за убедителна причина да го правим. Защо *вие* не свалите оръжията и не ни кажете за какво е всичко това?

— Свалете оръжията — изкрещя онзи.

— Много вряка тоя, смущава ме — присъедини се Мадж.

Рану млъчеше. Предпочитах неговия подход. Писна ми.

— Свалете оръжията — казах на Мадж и Рану.

— Какво?! — възкликна Мадж.

Аз си свалих пушката.

— Сигурен ли си? — попита Рану.

— Тия са задници. Освен това са идиоти. Ако не го направим, ще ни принудят да ги избием.

— Свалете оръжията! — изцепи се отново онзи.

Сега звучеше по-овладяно, по-заповеднически. Сигурно си мислеше, че ни е надвил. Че сме му се подчинили, задето се е държал като мъжага.

— Я млъквай! — отвърнах му. — Надуха ми главата тези — рекох на Мадж и Рану.

Нямаше нужда да им споменавам, че когато убием идиотите, релсотроните ще ни причинят същото. И двамата свалиха оръжията си.

Тримата тъпанари се втурнаха към нас, крещейки да пуснем пушката и да легнем по корем. Мадж им се изсмя. По лицето на Рану се четеше едва доловимо презрение — дори това бе необичайно за обикновено спокойния бивш гуркха. Аз пък бях озадачен.

— Вижте, какво искате?

Нови крясъци.

— Все за нещо сте дошли. Просто ни кажете...

Още крясъци и заплахи.

— Очевидно няма да легнем, така че какво? Ще ни гръмнете ли?

Този до мен извади от торбичка на колана си електрошокова палка и я разгъна с рязко движение на китката. Неволно си представих, че го е отработвал пред огледалото. По оръжието плъпнаха искри. Сигурно трябваше да се уплаша. С какво ли си мислеше, че си

изкарвам хляба? Сграбчих го за китката и натиках палката във физиономията му. Сигурно бая съм го изложил. Приятно се изненадах, когато стана ясно, че вътрешните му системи не са добре изолирани като моите и не можеха да се справят с електрическия заряд — той се строполи и се загърчи като подритната медуза.

Рану пристъпи към своя човек, сграбчи дулото на гаусовата карабина и я прехвърли над главата му. Онзи се заплете в ремъка на оръжието и след миг се озова на земята, а Рану се смъкна на колене до него.

Мадж не игра честно, трябва да призная. Типът пред него се разсея от забавленията ни с Рану, а Мадж просто се отмести встрани, извади пистолета си и го насочи към главата му.

Извадих остриетата в дясната си предмишница, четири двайсет и пет сантиметрови подсилени керамични нокътя, които се плъзнаха измежду кокалчетата на пръстите ми. Пресегнах се надолу, към онзи в краката ми, прерязах ремъците на пушката му и я захвърлих надалеч. Закрахих към човека на Мадж.

— Сега вразумихте ли се малко?

— Нищо няма да ти кажа — отвърна.

Май си мислеше, че звучи корав. Толкова ми беше писнало, че ми идеше да рева. Мадж го перна по тиквата с пистолета. Хвърлих му укоризнен поглед. Не защото го беше ударил, а защото не бива да се доближаваш до целта си толкова, че да може да те достигне — както с Рану бяхме демонстрирали на другите двама екшън герои.

— Какво искате, бе?! — изкресях. Онзи просто мълчеше. — Съзнавате ли каква идиотщина е да си дадете целия тоя зор и да не ни кажете?!

— Някой иска да се видите — извика онзи в краката на Рану.

— Млъкни! — извика в отговор човекът на Мадж.

— А не би ли трябвало да ни го кажете и бездруго? — отбелязах.

После отидох при Рану и приятелчето му.

— Кой? — попитах го.

— Шаркрофт — отвърна той.

Името нищо не ми говореше. Казах му го. Мадж се присъедини към нас, след като накара пленника си да коленичи. През това време субвокализираше нещо.

— Какво иска? — попитах проснатия тип.

— Има предложение — отвърна той.

— Странен начин е избрал да го отпрати. Ако се бяхме избили, нямаше да сме му от полза, нали? Трябвало е да прати по-умни хора. Така или иначе, не ща да го срещам.

— Виж, издънихме се... — Той погледна към онзи, когото бях треснал с палката, вече в безсъзнание.

— Защо, опитвахте се да се докажете ли?

Типът не отвърна. Само се взираше с неприязън в спящия си колега.

— Той се е опитвал да се докаже, значи?

Изражението му ми казваше всичко. Арогантният тип у мен им се надсмиваше, задето бяха решили, че имат шанс.

— Повечко бойни учения ви трябва, слънчице. Много над нивото си сте — подхвърли Мадж.

Обърнах се към него и повдигнах вежда. Понякога си мислех, че САС са му се отразили зле. Можеше и обратното да е. Мадж сви рамене.

— Саймън Шаркрофт, значи? — попита той свойски.

Типът кимна.

— Познаваш ли го? — попитах.

— Чувал съм за него. Ти също — и пусна бомбата: — Той е един от Кликата.

Чувството ми за хумор рязко се стопи и извадих мастодонта си от кобура.

— Чакай! Чакай! Чакай! — развика се пленникът на Рану, когато пред носа му се изпречи гигантският револвер, калибър 454, с който трепех Берсерки.

— Шибан женчо! — разпени се човекът на Мадж. — Ох!

Мадж пак го беше пернал. Май му харесваше неприлично много.

— Какво става? — попитах с недвусмислен тон.

Всичко наново ли започваше? Кликата пак ли се надигаше? Не можеше да бъде. Или можеше?

— Знам само, че иска среща, кълна се! — умоляващо нареждаше пленникът на Рану.

Мадж ми беше изпратил текстов файл, който сега примигваше в ъгълчето на вътрешния ми дисплей. Отворих го и прегледах набързо текста.

Шаркрофт беше от старо семейство — отпреди Конфликта, — мангизлии, американския еквивалент на британската аристокрация. Подготвителни училища, братства, сигурно го бяха шибали с мокри пешкири в правилните тайни общности. Беше вътрешен човек във Втория Пентагон. Търгуваше с информация и власт, беше свързка между множествата изолирани една от друга разузнавателни агенции, които правеха разногледни американското правителство и армия. Спечелил си беше репутация отрано, движейки много, много от мокрите поръчки на квазивоенния Отдел по специални дейности на ЦРУ. Описваха го като човек, нетрепващ пред тежки решения. Иначе казано, от гледната точка на бойците в калта беше боклук, когото не го е грижа колко хора ще загинат, за да си лъсне той реномето.

Нямаше военно досие — твърде стар беше, доста над сто. Разбира се, когато разкрихме Кликата пред всички, разкрихме и него. Бил до гуша в лайната им, но според данните на Мадж от Бог много скоро след разкритието се покрил.

Мадж не ще да е издирил лесно всичко това. Много чувствителна информация бе изтрита от мрежата скоро след като Бог стана достъпен за всекиго. Бог не можеше, или по-скоро не искаше, да спира хората да правят каквото искат със собствената си информация. Но докато „всевластните“ триеха мръсните си тайни, хакерите трескаво ги търсеха, за да ги копират и да ги разпространят наново.

— Можем да се видим с него и да го свитнем.

Предложението на Мадж не беше неразумно.

— Мадж, не мислиш ли за журналистическата си обективност?

— За жалост вече не съм журналист, аз съм мултимедийна сензация — рече той скромно.

Не разбрах дали се шегува. Наистина, всички бяхме станали рязко по-известни, когато се бяхме изтипосали на всеки монитор и дисплей в системата.

— Би трябвало просто да отидем и да убием този ваш Шаркрофт — казах на човека на Рану.

— Може ли просто да му предам, че не искате да се срещнете?
— предложи той.

— Къде е? — попита Рану.

— Не му казвай нищо! Ох! — отново извика пленникът на Мадж след поредния пистолет по тиквата.

— Ню Мексико — отвърна проснатият.

Мадж въздъхна.

— Ех, защо не започна с това? — измърмори.

---

[1] Парче плат, омотано около главата така, че да скрива всичко освен очите. — Б.пр. ↑

[2] Духовете на хаитянската вуду религия. — Б.пр. ↑

2. НЮ МЕКСИКО

Седяхме на пейка в черния коптер, срещу трите ходещи наранени гордости, така наречените агенти. Докато се качвахме, ни бяха поискали, с голяма доза оптимизъм, оръжията. Учтиво отказахме, Мадж халоса човека си контролно, а аз им обещах, че *те* може да си получат оръжията обратно, когато слезем.

Също така не на шега се подразниха, когато натоварихме колата си и мотора на Рану в коптера. Така де, колите и моторите не растат по дърветата. Бяхме си направили труда да ги откраднем и си ги искахме със себе си. Така че през по-голямата част от пътя „агентите“ само ни гледаха лошо.

За първи път идвах в Америка. По-скоро за първи път прекосявах границата на Америка, тази под контрола на американското правителство. Не ми се отдаде да я разгледам. Когато се возех по каросерии на БТР-и, обикновено бях на път да свърша някоя опасна глупост. Пътуванията към глупости и обратно често бяха единственото ми време да разпусна. Дълго усъвършенствах умението, но вече можех да спя навсякъде, дори в тези често пъти шумни и винаги неудобни машини. Бързо се унесох.

Раят сякаш сияеше, синкаво бял. Напомняше ми нещо, нещо опасно. Не бях сигурен, че изобщо съм отворил очи, но се чувствах добре. Всъщност, чувствах се по-добре, отколкото през последните много, много месеци, навярно защото вече не умирах, а бях мъртъв. От друга страна, помнех, че съм вършил какви ли не гадости — от парите, които крадах от нашите за цигари като десетгодишен, до тълпите хора, които бях избил — някои бързо, други след изтезания. За последните най-много съжалявах.

За това, че бях избивал Тях, не съжалявах кой знае колко. Може и да са били жертва на Кликата, но се опитвах да убият мен, а и е

много по-лесно да трепеш същества, които изглеждат толкова различно от теб. При все това такива убийства едва ли ти печелят червени точки в райските тедфтери.

После се нахоках, че твърде дълго се бях навъртал край хакери фанатици, а и никога не бях вярвал в тия религиозни ала-бали. Тъй че къде, да го еба, се намирах?

Себичната част от мен се зарадва, когато видях Мораг в Рая. След това обаче взех да скърбя за нея, с което всъщност трябваше да започна (лайно си бях и лайно щях да си остана). После отново си напомних, че не вярвам в тия глупости.

— Какво? — успях да продумам.

Мораг се усмихна. Наистина приличаше на ангел. Е, не беше толкова страшна, а и косата ѝ бе къса, чорлава. Пресегна се и докосна лицето ми. Ръцете ѝ бяха топли. Целият се сгрях, съвсем не се чувствах, сякаш умирам след плаване в космически вакуум. Нито пък след като са ме разкъсвали Те. Или след като ми е свършил въздухът. Или след като съм умирал от радиационно отравяне — нещо, което ми се случваше през последните две седмици. Също така се чувствах извънредно гол и в мен имаше „неща“.

Мадж доказва, че не съм в Рая, макар Адът да беше реална алтернатива, като се надвеси над мен с разкривено лице. Изглеждаше кошмарно.

— Добрата новина е, че не си умрял, а лошата — че нямаме с какво да го полеем — каза ми. Звучеше ядосан.

— Приличаш гъз — успях да проскърцам. Сякаш не бях говорил от много дълго време.

— Свършиха му наркотиците — осведоми ме Мораг.

— Това цялото само заради нас ли е? — попитах отново. С много неща имах да свиквам. — Затворници ли сме?

— По-скоро сме в капан — отвърна Мораг.

Намирахме се в пещера, под повърхността на астероид, почти планетоид. На входа на пещерата имаше мембрана, направена от... ами, от Тях. Отделни бионанити, каквито всъщност бяха, а не Берсерки и Нинджи, както бяхме свикнали да мислим за тях.

Тази мембрана ни пазеше от неудобствата на вакуума, а други израстъци от Тях ни осигуряваха въздух, отопление и недотам лицеприватни тоалетни приспособления. Нищо не може да се сравни с някогашния ти смъртен враг, който пропълзява в задника ти, за да го почисти, тъй като никога не им се е наложило да открият тоалетната хартия. Други израстъци осигуряваха и някаква неприятна ядивна каша, както и странна на вкус течност, май се предполагаше да е вода. Не можех да се отърся от усещането, че се храним с някаква инертна Тяхна разновидност, може би с мъртвите Им?

Те обаче, за голямо неудоволствие на Мадж, не можеха да произвеждат наркотици, цигари и водка. Той се беше превърнал в потна, скована, пребледняла, трескава купчина плът и стомашни сокове в ъгъла на пещерата. И на мен едно питие и цигара щяха да ми дойдат добре, честно казано.

Мембраната беше прозрачна, та можехме да се порадваме колко на майната си в Космоса се намирахме. Гледката разкриваше нещо като кръстопът: четири огромни астероида, включително нашия. Бяха или прикрепени един към друг, или просто свързани с проводни от биомеханични Техни образувания. От самите астероиди стърчаха още от Тях. Приличаха на смесица между органични небостъргачи и сталагмити или сталактити, в зависимост от перспективата. Сега разпознах мястото. Техните здания ми бяха заприличали на зъби и бях кръстил въпросното място Градът Бездна. Бяхме недалеч от полесражението ни с Кром.

Някога си мислехме, че в тези структури живеят Те, но после разбрахме, че самите структури са Те. В цивилизацията Им явно всичко изпълняваше функция. Бяха се вкоренили дълбоко в астероида. Някак изсмукваха суров материал оттам и с енергията от двойната звезда на системата разграждаха материала и осигуряваха ресурсите, нужни Им, за да се превърнат в тези вдъхващи страхопочитание постройки.

Между астероидите се бяха проточили огромни пипалоподобни форми, а израстъците и стотиците Им кораби сякаш преминаваха през тях като през някакво средоточие. Едно от пипалата премина пред мен и скри всичко пред очите ми. Те местеха какво ли не, от

Берсерки до кораби с размери на фрегати. Едно такова пипало беше сграбчило Мораг пред очите ми.

Гъмжаха навред из пространството. Имаше Берсерки, уокъри и други неща, които преди смятахме за превозни средства. Разпознах и много конфигурации на флотилията им, които бях виждал от записи на Техни маневри.

Ако напрегнех увеличителните способности на оптиката си, можех да провидя оттатък Града Бездна. Из Космоса плаваха находища от коралоподобна субстанция, където се отглеждаха и раждаха Те, от Берсерки до дреднаутове. Още по-нататък можех да зърна корубите на употребените астероиди.

Всичките Им разновидности, които познавахме едно време, бяха в черно — бойните им форми, навярно. Но в действителност много от Тях бяха бели или биолуминесцираха в бледосиньо, както ги бях видял в енергийните матрици — пчелни пъти на двигателите Им. Същият светлик къпеше и пещерата ни. Винаги ми се бе струвал красив. Не че щях да кажа на някого. Може би на Мораг, но и тя щеше да ми го изкара през носа от подигравки.

Заради израстъците, които се грижеха за кислорода, в пещерата сякаш постоянно подухваше топъл ветрец. Явно отначало балансът на температурата, влагата и въздуха е бил рискован. Отначало, когато съм умирал. Още свиквах с немалко неща.

Погледнах дланта си. Нямаше и следа от рани и възпаления, само здрава бронирана плът и подсилен с бойна техника мускул. Чувствах се чудесно, не ми се гадеше. Много отдавна не се бях чувствал така. Е, пушеше ми се...

— Чакай да видя разбрал ли съм. Изяли са болната тъкан и са я заменили или пресъздали, на клетъчно ниво. Така ли? — попитах отново.

Езичника въздъхна. Не го винях, честичко задавах едни и същи въпроси напоследък.

Седеше, опрян на стената, в инерционната си броня. Беше сглобил жезъла си и той лежеше напреки в скута му.

Езичника гонеше петдесетака, беше един от най-възрастните хора, които познавах и които не бяха част от могъщото тайно правителство от задници. Беше мършав, кожата му — огрубяла и покрита със спираловидни татуировки. Някои представляваха

имплантирани електронни вериги, свързани с грозния, обикновен наглед интегрален компютър, щръкнал от половината му череп. От другата половина на черепа висяха сплетени оранжеви растителности. Той се почеса по скалпа, прокара ръка през растителностите.

— Да. И ние имаме подобни лечения, но обикновено са достъпни само за богатите — обясни Езичника. Отново.

— И какво, сега извънземен ли съм? — попитах. Отново.

— Дума да няма — простена Мадж. Беше се проснал на пода, скрит под мек, удобен на вид материал, нещо като мъх, и носеше само чифт боксерки, обсипани със сърчица. Успя да се надигне на колене и лакти и запълзя към израстъка тоалетна.

— Не — намеси се Мораг, също с раздразнение в гласа, също само по бельо, но с тениска.

Седеше върху скала, покрита със същата мъхоподобна субстанция. Краката ѝ неизбежно ме разсеяха. Беше дребна, но премеждията ни я бяха променили физически, бяха оформили мускулите ѝ, бяха — за жалост — променили и лицето ѝ. И въпреки това ме привличаше неудържимо.

Беше си обръснала главата, за да могат да ѝ имплантират интегралния хакерски компютър. Косата ѝ прорастваше, но все още бе много къса, макар да покриваше по-голямата част от импланта. Компютърът бе висококачествен граждански модел, предоставил ѝ го бе Викария, така че не се натрапваше, за разлика от военния модел в черепа на Езичника.

Липсваха ми очите ѝ. Когато Ролистън и Сивата дама взривиха медийния възел, декомпресията я ослепи. Тя смени очите си с кибернетични. Те ѝ предоставяха възможности като на останалите от нас — увеличение, термографика, нощно виждане, компенсаторни механизми при ярки лъчения и т.н. Новите ѝ очи бяха граждански модел, изглеждаха като нейните собствени, съдейки по снимки, които Мадж ѝ бе направил, обаче разликата си личеше. Започнеш ли да заменяш парченца от себе си, плащаш цена.

— Още си си ти — увери ме тя.

Беше ѝ болна тема. В края на краищата носеше в невралните си киберприспособления информационния призрак на Посланик и неведнъж я обвинявах, че извънземният я е превзел. Дори аз го бях

сторил в един от честите случаи, когато ме бе избило на простащина.

— Слава Богу! — извика мелодраматично Мадж, преди да рухне с носа напред в израстъка тоалетна.

Всички направихме физиономии, докато повръщаше имитацията на храна, която Те произвеждаха за нас. Опитвах се да не мисля за нея като за некрокаша.

— Изумително е, като се замислиш, че успяхме да спасим цял извънземен вид от асимилация от Кром — замислено говореше Езичника, докато гледаше как Мадж повръща.

— Ще се оправя ли? — попитах Рану.

Мълчаливият бивш гуркха най-добре се покриваше с определението за медик сред групичката ни. Мадж все ми досаждаше, но беше най-старият ми и близък жив приятел. Освен това не ме беше измамил, за да ме принуди да дойдем в Системата на Сириус и да Ги заразим и поробим с вируса Кром. Макар че, ако трябваше да съм честен към Грегър, вината беше повече на Ролистън, отколкото негова.

Рану сви рамене. Беше гол до кръста, набитото му, мощно тяло — потно от почти постоянните физически упражнения. Вероятно затова ме беше победил в Ню Йорк. Не спираше да тренира.

— Абстиненция — рече.

Още носеше на кръста си **кукри**-то, извития, подобен на мачете боен нож, какъвто всички гуркхи получаваха. Докато се обръщаше и посягаше към един от почистващите израстъци, за да се обтрие, зърнах стилизирана татуировка на Кали на гърба му, от времето, когато е работил под прикритие на Земята.

— От какво? — попитах.

Имах предвид, от кой наркотик беше в абстиненция Мадж? Рану се замисли.

— От всичко, струва ми се. Няма да го убие, защото има подобрения, но никак няма да му е приятно.

Познавайки Мадж, знаех, че и на нас никак няма да ни е приятно. Още ми се пушеше.

— Значи сега съм хибрид, като Грегър?

Мораг отвори уста, но Рану ме изненада и отвърна пръв.

— По-скоро като Ролистън.

— Страхотно — отбелязах мрачно.

Но имаше логика. Чувствах се по-силен, по-бърз и по-здрав от когато и да било. Мамка му, очаквах с нетърпение да се поборишкаме с Рану. Толкова много от плътта ми беше заменена с машини, а сега и целият остатък от мен се оказа чисто нов.

Може би наистина бях умрял. Може би „аз“ бях просто сложно — или недотам — подобие, създадено с Тяхна технология, което усещах като себе си.

— Значи, да видим разбрал ли съм...

Дори Рану въздъхна и се намести по-удобно.

Мадж ме побутна. Двигателите на коптера измъчено пищяха. Погледнах през един от прозорците. Сякаш потъвахме в огромна вертикална тръба от бетон и метал. Изглеждаше древна, може би дори отпреди Конфликта.

— Какво е това? — попитах.

— Мисля, че е стар склад за ракети — отвърна Рану. — Ядрени.

Това ме посъбуди. Вдигнах глава към трите наранени гордост, за да видя прав ли е бил Рану. Те само ни се чумереха насреща.

— Може да е съвпадение. Това, че ни канят в Ню Мексико, и това, че според Бог Мораг е тук — каза Мадж.

Игнорирах го. Напук ми запали цигара пред лицето.

— Каналът ми за свръзка не работи — тихо проговори Рану. Опитах с моята. Нищо. Тримата не можехме да се свържем дори един с друг.

— Какво става? — попитах тримата агенти. Не отвърнаха. — Вие ни искахте тук. Трябва ли да ви набием чутурите, за да ни кажете, мамка му?

Тези ама наистина ми лазеха по нервите.

— Религиозни ли сте? — попита мъжът в средата.

Зяпнах насреща му.

— Питате дали имаме софтуер с Бог на него ли? — уточни Мадж.

Онзи кимна.

— И какво, ако имаме? — намесих се аз.

— Тогава не можете да влезете — отвърна средният.

Работата започна да ми се изяснява.

— Средствата за свръзка са под карантина. Опитват се да не допускате Бог при вас — изрече на глас подозренията ми Рану.

— И как ще ни спрете? — попита новопокръстеният Мадж.

— Просто няма да ни пуснат да влезем — разумно предположи Рану.

— Хайде да приключваме — измърморих.

Не разполагахме с много Бог по себе си — повечето ни софтуер за свръзка беше вътрешен, а един от параметрите на Бог беше да не се натрапва в личните чаркове на хората. Така че реално нямах нищо. Просто се свързвах с Бог през вътрешните си канали, когато исках да говоря с него. Рану имаше някакъв усилвател на средни разстояния, а Мадж — медийния си хардуер. Наложих се да оставят тези неща в хеликоптера.

— Никакви снимки и записи — обърна се един от пишман екшънгерите към Мадж.

— Разбира се — отвърна Мадж с престорена искреност.

Излязохме от коптера.

Ако не бях виждал Сондите или флотоносачите, или Кучешките зъби, мащабите на това пред мен доста биха ме впечатлили. Но така ми заприлича просто на голям бетонен ров.

Прекосихме площадката за приземяване и стигнахме до чифт взривоустойчиви врати. Там ни чакаха още костюмари с патлаци. Единият закричи към нас, протегнал ръка.

— Стойте на място, господа — нареди той.

Мадж сграбчи ръката му, усука я и така стисна китката му, че онзи падна на колене. Поклатих глава, докато останалите от охранителния контингент размахваха оръжия и крещяха.

— Мадж — надвиках врявата, — човекът прояви учтивост.

— Не ми хареса тонът му.

— Нарече ни „господа“. Пусни го.

Мадж помисли малко, но накрая отстъпи. Онзи се изправи, впил гневен поглед в нас, и разтърка китката си.

— Разумен човек ли сте? — попитах го.

— Допреди трийсет секунди бях — измърмори типът недоволно, но направи жест на онези зад себе си да се успокоят.

— Оръжията ни ли искате? — попитах отново.

— Очевидно.

— Няма да стане. А и няма как да деактивирате кибернетични оръжейни системи. Пък и като влезем, лесно можем ние да ви обезоръжим. Вие ли ни искате тук, или Шаркрофт? — Той кимна утвърдително на последното. — Е, тогава зависи колко много иска да ни види.

Мъжът се замисли, или по-скоро получаваше нареждания по вътрешния си канал.

— Трябва да ви проверим за информационно замърсяване — каза накрая отстъпчиво.

Кимнах. Техничарите му ни доближиха и се разтанцуваха с някакви сензори край нас.

— Ще го убие ли? — попита шефът на охраната.

— Времето ще покаже — отвърнах философски.

Оттатък вратите попаднахме в голяма, ниска зала. Стените, подът и таванът бяха покрити с някаква метална плетка. Крачехме по издигната дървена платформа. Навред бе пълно със — сега ги разпознах — сървъри в течни охлаждащи резервоари. Бяха много. Не разбирам много от информационни технологии, но и така ми стана ясно, че се намирам сред огромна процесорна мощ.

Както и сред много физическа памет.

Сред хардуера бе подредена офисна мебел. Хора в едноредни костюми седяха по бюрата, мнозина в транс, а повечето — и с някаква видима форма на интегрален компютър. Всички до един бяха физически включени в хардуера. Нямаше нито един с безжична връзка.

Върху много от наличните повърхности бяха прикрепени гъвкави екрани. Не и върху стените и таваните обаче. По тях, както и по няколко детайлни холографски изображения, течеше информация за колониите. Поне на мен на такава ми приличаше.

Мадж подсвирна през зъби.

— Цялото помещение е фарадеева клетка — заяви. Бе доста голямо помещение. — Направили са го, за да не може нищо да ги наблюдава.

Не беше просто клетка — забелязах заглушители и най-различни други електронни предпазни и контрамерки, разположени стратегически из залата.

— Дали са си много труд да се освободят от Бог — отбеляза Рану.

— Добре дошли в Чистилището, господа.

Свързвах гласове като този с енергични старчета. Асоциацията ми беше от старите визфилми, защото не познавах старчета на живо. Гласът звучеше като усилен.

Обърнах се и се озовах очи в очи с филмов злодей. Добре го докарваше на външен вид — торс на труп във високотехнологичен брониран биостол. Столът имаше шест здрави метални крака вместо колелета. Самият мъж не се движеше и сякаш едва-едва дишаше, въпреки животоподдържащите системи на стола.

— Макар че предпочитам да го наричам „атеистично убежище“.

Жизнерадостният глас идваше от високоговорителите, вградени в стола. Явно това беше Шаркрофт. Изглеждаше мъртъв достатъчно отдавна, за да е ветеран от Кликата.

— Защо си още жив? — попитах го.

— Имате предвид, защо не ме спипа гневната тълпа ли, сержант... Или сега сте само господин Дъглас? Сключих сделка, разбира се.

— Не. Имам предвид, изживял си живота си в охолство, купено с мъките ни. Защо не си се оставил да умреш?

— Питате ме от какво се боя ли? Не съм единственият тук, който следва вече да е мъртъв, нали?

Лоша работа. Знаеше какво съм. Естествено, че знаеше. Това им беше работата на тези като него. Потиснах порива да се огледам за операционна маса някъде наоколо.

— Но с това се свърши — включи се Мадж. — Край с регенерацията чрез технология от Тях. На практика си мъртъв. Направи услуга на всички ни и си дръпни шалтера.

— Наистина ли ще възраждаме стари препирни? — попита мумията.

Мадж кимна към мен.

— Не, той дойде да си види птичето.

Едва се удържах да го не гръмна. Просто ей така.

— За какво служи Чистилището? — попита Рану, преди да отворя дума за Мораг. — Освен че ви скрива от Бог.

— Ами, след като изтръгнахте зъбите на всяка разузнавателна агенция в системата...

— И съсипахме жалкото ви малко тайно правителство — добавих.

— Доста голямо тайно правителство беше, господин Дъглас. Почти принудихте по-дълбоко скритите елементи от властта да се върнат към хартиени папки и шкафове.

— Значи това е безопасно място за мръсни малки тайнички, за да можете, мазни шибаняци такива, да започнете отново? — попитах.

Старикът въздъхна почти като жив.

— Така го наречете, щом ви изнася. Едно от многото такива места, които скалпихме след безпричинния ви терористичен акт. Това конкретно място има една функция.

Направи пауза. Подозирам, че искаше да е драматична. Почакахме. Когато отново заговори, звучеше раздразнен:

— Това е тайният отдел за борба срещу Кликата.

Обмислихме отговора.

— Коя куха глава те е сложила начело? — попита Мадж.

— Мога да ви уверя — отново звучеше раздразнен, — че ни наблюдават изкъсо. В крайна сметка, кой познава сплетните на Кликата по-добре от бивш неин член?

— И какво? Бесен си на Ролистън и Кронин, задето са си били камшика с всичките ти играчки и са те оставили да пукнеш ли? — попитах.

Стори ми се, че трупът в стола промени изражението си.

— Разбира се.

— Ами, прав ти път и те съветвам да не се изпречваш отново на моя — рекох му. — Сега искам да си ходя.

— Не искате ли да довършите започнатото? — попита той.

— Ваша си е кашата, сърбайте си я — отвърнах му.

Това, разбира се, не бе съвсем вярно.

— Какво искате от нас? — попита Рану.

— Нали не го взимаме на сериозно този? — попита Мадж. — Вярно, че много глупости вършим, но той е от *лошите*.

— По много начини можете да сте ни в помощ. Особено вие, господин Дъглас.

Опитах се да пренебрегна насладата в гласа му, но посегнах към дръжката на щурмовата си пушка.

— Например какви?

Започва се.

— Вие сте хибрид, ако не греша? Вярваме, че мнозина от Черните ескадрони на Ролистън са или хибриди, или другояче подсилени с Техни биотехнологии.

— Как така *вярвате*? Шибаняк, ти *знаеш*, беше от тях! — Мадж все по-трудно се сдържаше да не крещи.

— И какво, ако съм? — попитах.

— Е, данните, с които бихме се сдобили от...

— От експерименти върху мен?

Още помнех разкривените черти на Грегър в херметичната му камера наред биолоботорията на Кликата, дълбоко в Атлантида. Пристъпих към Шаркрофт, вече стискайки здраво дръжката на пушката си. Той не помръдна, но ясно дочух прищраквания и бръмчене от насекомоидния стол. Събуждаха се оръжейните му системи. Продължих:

— Викам да се шибате отзад.

— Мислите егоистично. У вас може би е отговорът, който ни трябва.

— Аз ли мисля егоистично? Не аз започнах война с извънземна раса, само за да мога да вампирясвам на спокойствие! И докато сме на темата, що за малоумна идея?

— Не мога да извиня непростимото.

— И какво? Само толкова? Префърцунени думички, означаващи „знам, че съм боклук“?

— Нямаме нищо инвазивно предвид...

— А дали петдесеткалибров куршум в главата ще е достатъчно категорично „не“? — попитах. Наглостта на този тип сериозно ме удивляваше.

— Дори ако способностите Ви не отстъпват на тези на Ролистън — хм, това беше интересна идея, — разполагаме с достатъчно ресурс да ви принудим да ни помогнете.

— Ще се радваш на това си постижение посмъртно. Е, след-посмъртно — добави Мадж.

Рану оглеждаше обкръжението ни, оценяваше, подготвяше се. Би трябвало и аз да правя същото, но твърде много се бях ядосал.

— Може да помогнете и по други начини — заговори пак Шаркрофт след доста напрегната пауза.

— Например? — поинтересува се Рану, изненадвайки ме.

— Пращаме отряди от хора с вашите способности в колониите, за да събират информация за капацитета на Черните ескадрони.

— Разузнаване дълбоко в тила? — не се сдържах и попитах, което ме изненада още повече.

Пресметнах наум: в зависимост от това колко бързо са се окопитили, вече може би имаха хора на място, а предвид скоростта на информацията в Космоса, т.е. скоростта на космически кораб, може би вече имаха и информация за колониите. Като нищо знаеха какво става в тях.

— Я чакай — казах. — Там не би ли трябвало комуникациите да са заглушени? Сигурно са пуснали Демиург в мрежата на всяка колониална система.

Иначе казано, всеки опит за свързка щеше да бъде пратен по дяволите от програма с цялата власт на Бог, но без нищичко от ненатрапчивия му чар. Ако Демиург работеше, значи Ролистън, Кронин и подлизурковците им контролираха всяка електронна система към мрежата. С други думи, всяка електронна система изобщо. Всякакви разузнавателни операции биха били крайно мъчителни, дори личната комуникация бе компрометирана, а какво остава за тази между кораби или между кораби и хора на терен.

— Според прогностичните ни модели Демиург наистина е бил освободен.

— Модели значи? — попитах.

— От никого на място нямате доклади, нали? — попита и Рану тихо.

— Още не — потвърди Шаркрофт.

— Защото сте ги пратили на смърт — изстрелях яростно.

От тези изроди ми се гадеше. Витаеха им някакви лайняни идеи в главите, без капчица мисъл какво значат те за онези на топа на устата. В Специалните сили страхливци нямаше, тъкмо напротив, но заслужавахме някакви шансове за оцеляване.

Отделно от това силата на Демиург и на свой ред силата на разположение на Ролистън и Кронин бе кошмарна. Бяха херметизирали четирите колониални системи.

— Откакто Ролистън избяга, чували ли сте изобщо нещо от колониите? — попита отново Рану.

— От колониите сме се натъквали само на кораби, заразени с Демиург.

Леко подозрителна ми беше тази откритост на дядката. Сякаш бе сигурен, че вече сме на негова страна.

— И какво се случи? — попитах.

— Бог отблъсна атаките на Демиург, а машините бяха унищожени.

Впечатляващо. Браво, Езичник и Мораг. Кое то пак ми напомни за Мораг. Къде ли беше?

— Е, ето ви го отговора — казах на Шаркрофт.

— Не е толкова просто — отвърна ми. Никога не е, помислих си. — Бог победи, защото Демиург разполагаше само с корабните системи, с ограничената им памет и процесорна мощ, докато Бог имаше на разположение много повече.

— Значи Мораг беше права. Размерът има значение — хитроумно вметна Мадж.

— Знай кога и къде да ги плециш тия, Мадж — рекох. Мадж се усети. Аз продължих: — Е, много ни осветлихте относно издънките си във войната, но аз... *ние* сме пенсионирани. Всичко най-хубаво. — Обърнах се да си вървя, но попитах през рамо: — Как да се махнем оттук?

— Не искате ли да си го върнете на Ролистън? — попита Шаркрофт.

Столът му се поклащаше напред-назад на шестте си крайника.

— А знаете ли изобщо къде е?

— Мислим, че...

— Не! Само шибани догадки имате. Някъде из системите? С флотилията си? Или на някоя планета? На коя? И да знаехте със сигурност, трудно се обхожда цяла планета, нали? Знаете ли точно къде е? Кажете ми в кой град, и това ми стига. Защото тогава само ще трябва да проникнем на чужда планета, без средства за комуникация, да си пробием път през супервойници, натъпкани с Техни чаркове, и да

убием някого, който може да оцелее след концентриран огън от релсотрон. Пенсионирани сме, довиждане.

— Ще извършите покушение, саботаж, ще подкрепите съпротивата, ще откриете истината...

— Да не съм чул тая дума от теб! — изревах, изгубил самообладание. Сега всеки в залата, освен унесените, бе приковал поглед в нас. Мнозина от охраната нервно попипваха оръжията си. — От твоите уста звучи като мръсотия!

— Ъм... Джейкъб? — опита да привлече вниманието ми Рану. Не успя.

— Казах не и като казвам не, имам предвид да ходите да се шибате!

— Здравсти, Джейкъб — чух гласа на Мораг.

Кръвта ми, или каквото там имах във вените си, замръзна. Обърнах се към нея. Носеше една от ония малоумни едноредни униформи — само тя можеше да изглежда добре в такава. Беше истински хубава, не привлекателна, не красива, а хубава, макар да изглеждаше по-възрастна и огрубяла, отколкото когато я бях срещнал за пръв път преди повече от три месеца. Още се подстригваше късо, на иглички, почти като момче. Пробвах да не се питам дали не е нарочно, заради натрапената ѝ сексуалност от предишния ѝ живот като проститутка на платформите.

Толкова се радвах да я видя. И толкова бях бесен, че я виждах тук.

До нея стоеше Езичника. На него едноредната униформа му стоеше дебилно. Освен това не приличаше на себе си без жезъла. Сякаш нарочно бяха опитали да му отнемат идентичността и значимостта, като се бяха отървали от неодруидските му одежди и го бяха принудили да се навлече в шикозни лабораторни дрешки.

Обзе ме неприязън към него. Точно това бе искал винаги — влияние върху Мораг. Осъзнах, че я ревнувам ирационално. Разсъждавах като тъпанар. Ако не беше Езичника, при Кучешките зъби Кром щеше да ни надвие.

Рану им кимна. Мораг се усмихна. Сякаш искрено се радваше да го види. А у мен пак се надигна ревност.

— Ей, Мораг, Езичник — поздрави ги Мадж предпазливо, добър пример за поведение в подобна ситуация.

— Какви ги вършиш, мамицата му мръсна?! — изкрещях ѝ.

Вярно, и Езичника бе с нея, но очевидно вината да са тук бе нейна. А и с Езичника не бях спал.

— Помагам на хората, бе! К'во си се разлютил?!

Акцентът от Дънди веднага се прояви, щом и тя премина рязко от предпазливост към кръсъци.

— Оня — посочих Шаркрофт — е шибаният *враг*!

— Прати лисица да лови лисици — рече Езичника.

Дори той не звучеше убедително.

— Млък, бе, Езичник! — извиках, като едва го погледнах, преди да се обърна обратно към разбеснялата се Мораг. — Помагала била! Какво искаш, да им „помогнеш“ да попилеят всичко, което направихме? Все едно сме го правили за нищо!

Долавях движенията на Езичника, Рану и Мадж — намираха си по-удобни пози за кибичене.

— Давай, давай, точно така. Изобщо не си прави труда да разбереш какво правим, дееба, нарочи го за някакво голямо зло и се развикай! Чакам да ме наречеш и курветина!

— Ей, хора. Джейкъб и Мораг си крещят — отбеляза Мадж с равен тон. — Това никога не е било.

Огледах се. Всички изглеждаха или отегчени, или раздразнени. Гневът ми се поуталожи.

— Знам, че и двамата сте шотландци — продължи Мадж, — но можете да разговаряте и с нормален тон.

— Е, колкото и да е занимателно всичко това, имаме да вършим работа. Така че ако няма да ни помогнете, ще трябва да ви изпроводим навън — заяви Шаркрофт.

— Наистина ли на всичко ще обърнеш гръб? — попита Мораг, по-тихо. В гласа ѝ обаче още се усещаха гняв и решителност.

— Да обръщам гръб? Това не е честно. Не виждаш ли, че тук вие сега започвате цялата каша наново?

— Господин Дъглас, не мислете, че Кликата, както тъй прозаично ни нарекохте, няма агенти на Земята. С опита си не можете ли да оцените нуждата от тайнственост, от поддържане на оперативна сигурност? — попита Шаркрофт.

— За вдигане на дребни империйки? — попита Мадж.

— За водене на война — възрази Езичника.

— Значи приключихте с Бог и карате нататък, нали тъй, Езичник? Повлечи Мораг със себе си, знаеш, че струва повече от теб, но искаш да светиш с отразена светлина. Продажник с продажник.

Вече просто ги обиждах напосоки.

Езичника доби вид на шамаросан.

— Това не беше честно, човече — каза Мадж.

— Кой очаквате да спаси всички ни? — прозвуча модулираният електронен глас на Шаркрофт.

— Не съм очаквал никой да ме спасява — отвърнах на живия труп паяк.

Дори на мен ми прозвуча фалшиво.

— Бягаш по тъча — рече тихо Мораг.

— Какво, да се оставя да ме разочвъркат или да вървя на майната си да умра под чуждо слънце? Първи боен контакт — между флотилии и в киберпространството, — а после метежи по повърхността. Забравяте, правил съм всичко това. А и като ви гледам с Езичника, внушавате ни само едно: че някой чеп все ще ни командва — кимнах към Шаркрофт.

— А не говореше ли точно ти за личната отговорност? Ние предизвикахме това положение, ние ще го оправим — каза тя.

— Как? Като дезертирате ли?

— Знаеш, че нищо подобно не правим.

— Тъжната истина, господин Дъглас — отново поде Шаркрофт, — е, че съм много добър в тези неща. Аз съм точно мръсният боклук — фразата сякаш му се услади, — който ви трябва. Колкото до историята ми, не ме интересува как ме съдите. Нямам нужда да ви се оправдавам. Никога няма да проумеете мотивацията ми, защото никога не сте притежавал власт и не може да разберете колко е важно човек да я пази. Бих сторил всичко.

— На мен ми звучи като оправдание — обади се Мадж. — Доста тъпо оправдание.

— Не. Просто ви обяснявам — толкова сме различни, че никога няма да се разберем взаимно. Затова е безпредметно да спорим. Ако е някакво утешение, от ваша гледна точка сега съм вече на страната на ангелите.

— Да, точно на такова ми прилича — рекох язвително.

— А нима смятахте, че под угрозата на Ролистън и Кронин военните, производствените и разузнавателните комплекси просто ще се разпуснат сами? Нима смятахте, че няма да се адаптират към новите обстоятелства, колкото и трудни да им ги направихте с глупавата си намеса? Не виждате ли колко много е нужно да направим?

— Има цели, има и средства... — позапънах се аз. — Виж, *вие* започнахте всичко.

— Няма да има значение, освен на процеса ми за военни престъпления. Във всеки случай имаме да се справяме с тежко положение. Въпросът е ще помогнете ли, или ще си измиете ръцете?

— И да работим с такива като вас?

— А смятате ли, че аз се радвам? Мисля, че сте досадливи кретени, които изобщо не знаят в какво са се забъркали, и сега се лутате напосоки, защото не разбирате какво се случва. И сте твърде уплашени да вземете тежките решения. Само че всички трябва да си изиграем раздадените карти, господин Дъглас.

— Нещата трябва да се променят — отвърнах.

От една страна, напълно го вярвах. От друга, съзнавах колко кухо звучи.

— Е, промени ги — каза Мораг. — Не бягай.

Може би беше права. *Беше* права, разбира се, но не мислех, че ми е останало какво да дам. На никого от нас не му бе останало, включително на Езичника и Мораг. Също така не мислех, че имат прагматични решения, а само смъртни присъди.

— Де да беше толкова лесно — рекох на нея, а после на Шаркрофт. — Мерси за предложението, но върви да се шибаш, паразит.

— А останалите? — попита Шаркрофт.

Хм, разделяй и владей.

— Аз съм с този с късия фитил — заяви Мадж.

Рану не отвърна нищо.

— Приключихме. Как да се махнем оттук? — попитах.

— Не сме приключили. Имаме нещо за вършене и *вие идвате с нас* — каза Мадж на Езичника и Мораг.

Езичника кимна, разбра за какво става дума преди мен.

— Имат... — започна Шаркрофт.

— Тихо — спря го Рану.

През целия разговор имаше по-скоро замислен вид, но сега заплахата в гласа му личеше явно. Мораг изглеждаше също толкова объркана, колкото и аз. Трябваше да се усетя.

Мисля, че бяхме в Старо Мексико. Или там, или в част от Ново Мексико, която приличаше на Старо Мексико. Така или иначе, приличаше на Мексико, каквото си го представях. Може би го бяха издокарали така за пред туристите, макар че ако искаш да си турист тук, по-добре да си откачен и добре въоръжен.

Бяхме в частен салон на горния етаж на бара, така де, *кантината*. Имаше балконче от ковано желязо над улица, пълна с гуляйджии: само цветиста дума за гмежта от пияндета, онези, които ги обслужваха, и онези, които се възползваха от тях. Вечерта бе приятно топла.

— За Викария, Балор, Гиб и Бък! — провикна се Мадж. Почти се беше качил на масата. — По-големи от нас мъже, задето умряха, вършейки глупости!

Гаврътна шота си текила и го прокара с дълга глътка от бутилката.

— За Викария, Балор, Бък и Гиб! — провикнахме се всички и обърнахме своите шотове.

Направих физиономия. Имах принципни проблеми с текилата. Доколкото знаех, беше просто гнило уиски. Защо ще оставяш уискито да изгние? Нямаше логика. Не ми харесваше и как се мъждее червеят в бутилката. Всъщност, не ми харесваше, че изобщо има червей в бутилката.

Мадж падна от масата. Присмяхме се на болката му. Опитва се да стане, но Рану го препъна.

— Н'дей така — изломоти Мадж. — Кък... спък... скъпо е.

Мислех, че говори за краката си протези.

Когато си в лицето на врага или, в нашия случай — в тила му, не ти се мисли за цялостната картинка. Мислиш за конкретните цели — убий някого или нещо, залови доставка на провизии, спаси друг отряд от беда. Приемаш за даденост, че си част от картинката и че помагаш, въпреки съмненията си. Мисълта как сме спасили цяла извънземна раса от това да я асимилират лошите просто ни идваше в повече.

Връщането в системата, без да попаднем в затвора или, в моя случай, на масата за дисекция, също бе изяло цялото ни внимание — тогава всеки от нас чувстваше, че трябва да се погрижи за някакви свои неща. Но бяхме забравили, че четиримата главни виновници за успеха ни и за това, изобщо да сме живи, имаха нужда да ги изпратим подобаващо. Да ги поменем.

Не ме разбирайте погрешно. Ако Езичникът не бе разкрил предателството на Кром, също щяхме да сме мъртви, а ако Мораг не се бе свързала с Тях, *определено* щяхме да сме мъртви. Викария се жертва, за да ни даде време с Мораг да избягаме от Ролистън, а Бък — в битката с Кликата, уби го Сивата дама. Балор пък забави Кром достатъчно — не бих си и помислил за това извращение като за приятеля си Грегър, — за да може Гиби да се блъсне с кораба в него.

Аз и Рану бяхме най-вече зрители. Е, докато зрителствахме, се сражавахме за живота си срещу Тях. Мадж пък записваше всичко за идните поколения. Беше превърнал четиримата в герои. Трудно се взима на сериозно тази дума, особено в армията, но тук пасваше.

И така, изпрацахме ги, правехме им бдение. Вярвах, че заслужават повсеместни чествания. Получиха обаче нас петимата, пияни като кирки, фъфлейки си един на другото най-забавните истории с тях, за които се сещахме. Мадж ни разказа за онзи път, когато се криел в Ню Йорк. Балор имал среща с някого от американското правителство. За да смути правителствения тип, се бил съблякъл предварително гол и го посрещнал с огромна ерекция, а по стените бил окачил гъвкави екрани, настроени на документални филми на риби в размножителен период. Мадж и аз пък разказахме историята за Викария на борда на „Санта Мария“, как ми подаде електронния декодер, който преди това беше скрил в задника си. После аз разказах история, чула другаде, как Бък и Гиби, без да искат, бомбардирани Тяхна установка с живи пилета, предназначени да отидат за тържествена вечеря, организирана от някакви безнадеждно оптимистични офицери.

Всеки имаше какво да разкаже, най-вече за Балор, когото познавахме по-добре. Много от историите сигурно бяха чиста измислица. Мадж и аз пък знаехме немалко за Бък и Гиби, а и петимата можехме да говорим за времето, което бяхме прекарвали заедно. Все повече се напивахме.

Надявах се Команчеросите неудачници да бяха сторили същото в Подвижния град. Както и пиратите в Ню Йорк — за Балор. Макар че от Ню Йорк пристигаха вести за всеобхватни конфликти между фракциите там, след като вече не ги обединяваше личността на Балор.

Жал ми беше за Викария. Като че ли никога си нямаше никого. Познавах го само от „Санта Мария“, от процеса и после от Дънди. Взаимоотношенията ни бяха основно работни. Даваше ми нужните чаркове, когато можех да си ги позволя. Не мисля, че щеше да липсва на отчаяното си паство. Е, може би щяха да им липсват храната и дрехите, които раздаваше, но не и приказките за сяра и вечни пламъци. Имаше ли семейство, което да го ожали? Знаеха ли изобщо? Може би трябваше да проверя. Можех да им кажа точно що за човек е било старото копеле. Да се гордеят. Ако им пукаше.

— Слънцето изгрява! — заяви Мадж. Нощта наистина се багреше в червеникаво.

— Да не мислиш да спиаш? — успя да каже Езичника след няколко опита и добави с мъка: — Скакалец такъв.

— Не. Бдението минава нататък, във фазата с курветините! Макар че едно време й виках фазата на венерическите болести.

Мадж опита да се изправи, но не успя. Обърна се, погледна Мораг.

— Не се тревожи, нямах теб предвид.

Спряхме.

Мораг го изгледа свирепо, но после прихна. Пресегна се и го щипна по бузата.

— Нищо, сладък. Не съм от твоите, нали?

— Тц, нямаш достатъчно пениси — съгласи се Мадж.

Рану, който се смълчаваше, когато се напиеше — поне се надявах да е пиан, при всичко, което беше изгълтал, — сякаш се мъчеше да схване коментара.

— Че колко пениса има Мораг? — попита накрая.

Всички изпонападахме от смях. Рану доби още по-объркан вид. Явно бяхме пили опасно много.

— Въпросът е: колко пениса му трябва на Мадж? — поправи го Езичника.

— Всичките! Всички пениси! — извика Мадж. От улицата се разнесоха одобрителни възгласи. — А и Мораг и Джейкъб трябва да се

изчукат гневно за сдобряване!

— К'во!? Ама чакай... — Не можах да продължа, защото Мораг ме сграбчи.

— Аре.

Имаше някаква припряност. Неотложна нужда и у двама ни. Не бяхме гневни, не бяхме и нежни. Яздеше ме, аз я крепях с ръце, тя — с гръб към стената на овехтялата, разпадаща се стая навръх *кантината*, стъклената врата — отворена към сутрешните повеи. Може би имаше страст — трудно ми е да си спомня. Тя водеше. Контролираше. Имаше нужда от това.

Защото после се разрида, разтрепери се в ръцете ми, докато се мъчех да преборя напълно заслужения си махмурлук. Бяха гневни ридания на човек, който не може да рони сълзи от новите си очи от метал и пластмаса. Държах я в прегръдките си и не продумвах. Не беше просто добре познатата емоционална недостатъчност на мъж, който не знае какво да прави, когато момичето му е разстроено. Не, просто знаех, че няма какво да кажа.

Знаех, че греша. Бяхме говорили в Кучешките зъби, когато най-после ни се отдаде възможност. Там все пак успяхме да проведем онези разговори, с които връзките обикновено започват. Трудно остава време за тях, когато се опитват да ти видят сметката непрестанно.

Мисля, че ѝ харесваше да прави секс. Мисля, че достатъчно харесваше мен, за да прави секс с мен — хубав, лош, какъвто и да е, — но твърде отдавна бе употребявана. От време на време казваше, че се чувства повече като уред, евтина алтернатива на сензорна кабинка. Сексът бе сложно понятие за нея. Искаше го, харесваше ѝ, но я караше да се чувства евтина. Напомняше ѝ за какво ли не, все лошо. Какво да отвърнеш на това? Можех само да я прегърна, да постоим така.

Не помагаше и онзи миг на истинска интимност, когато споделихме сензорна връзка и всеки чувстваше другия през емоциите и сетивата му — издъних всичко, като се уплаших и реагирах като гъз. В моя защита, извънземното в чарковете на Мораг се бе възползвало да нахлуе в главата ми и да измени сънищата ми. Не че това помагаше на Мораг или извиняваше поведението ми.

Накрая спря да плаче. Може би и аз, и тя се изненадахме, че е способна на такава уязвимост пред мен, след всички гадории, които ѝ бях наговорил преди. Но пък ми хрумна — ако не пред мен, пред кого?

И се любихме пак, по-нежно. Този път тя не плака и после заспа. Противях се на съня, за да я погледам, а и заспах ли, понякога не виждах хубави неща. Накрая се унесох.

Мораг тъкмо беше приключила тренировка с Рану. Най-вече физическа подготовка, но и малко ръкопашен бой, на какъвто ни учеха в полка, както и муай-тая, специалността на Рану. Още бе загрята и потна, ръцете ми — сплетени около нея. Реехме погледи над Зъбите. Приличаше на биолуминесцентен термитник, но въпреки това красив. Трудно е за обясняване. Несекващият Им труд хипнотизираше. Останалите от нас бяха по-дълбоко в пещерата.

Езичника и Рану тактично спазваха дистанция, а Мадж... Твърде зле му беше, за да ни пили нервите. Всъщност, не е вярно. Твърде зле му беше, за да се движи — за пилене на нерви винаги имаше сили. Това ни беше уединението. Дразнех се, защото за пръв път от много време не бяхме в непосредствена опасност.

Мораг пое в мъничката си длан моята дясна, металната. Тактилните сензори изпратиха сигнал на мозъка ми, симулираха осезание. С истинската си ръка, ако и под кожата да бе бронирана, обтъкана с подсилени мускули, погалих косата ѝ.

— Защо не ме обучаваш ти? — попита тя.

— Мързи ме, а и Рану е по-добър от мен — отвърнах ѝ.

— Значи не е защото не искаш да знам тия неща?

— Трябва да знаеш тия неща, предполагам, но не съм примрял да се излагаш на опасности, ако това питаш.

— Недей с това закрилничество през цялото време — рече тя, но без острота.

Накрая разбрах накъде бие.

— Вярвам в способностите ти, ако това те интересува — казах ѝ.

Тя се усмихна. Ето — лека-полека се сецах какво да ѝ говоря, така че да не я разстройвам.

Седяхме и гледахме кипящия труд на извънземния хабитат. Всички маневри в нулева гравитация изглеждаха невероятно изящни, и дума не можеше да става за сравнение с тромавите ни машинарии. Явно на това му се вика еволюция във вакуум.

— Какви са Те? — наруших мълчанието.

Мораг обмисли отговора си.

— Много различни. Мислят като Едно и не са разработили някои неща, които ние приемаме за даденост.

— Какви например?

— Не разбират, че не мислим като Едно, за разлика от Тях. Не разбират как част от нас би направила нещо, за да навреди на друга част от нас. Най-трудно ми беше да обясня какво се е случило с Кром. Дори представата за Кликата им е непосилна. Не могат да осмислят двучието.

— Това обяснява тактиката им във войната.

— Има нещо много успокоително в това, да общуваш с Тях. Нещо ласкаво. Като това място.

— Като утроба? — Не бях сигурен откъде ми хрумна. Тя пак помисли, преди да отвърне:

— Откъде да знам.

Звучеше сдържано. Помълча.

— Мога да влизам в съзнанието Им, знаеш ли? — рече накрая.

Сведох поглед към нея — беше вдигнала своя поглед към мен. Чакаше отговора ми.

— Така ли? — хрумна ми само да кажа, за друго не бях сигурен.

— Добре де, не съм влизала, но знам, че мога.

Извърна поглед.

— Чувала ли си за проекта „Спирала“? — попитах.

Тя кимна и отвърна:

— Викария работеше по него. Американското и британското правителство се опитвали да хакнат комуникационната Им мрежа, или поне това, което си мислели, че е тя.

— Но не е била, нали? Били са Те. Съзнанията им.

— Да, но имат и комуникационна мрежа, еквивалент на биотехнологична телепатия.

— Може би. Би могла да кажеш, че и ние имаме такава, с вътрешните комуникационни приспособления.

— Не мисля, че е същото. Ще вляза в съзнанието Им. С моите системи и помощта на Посланик мисля, че можем да се справим.

— Нали знаеш какво се е случило с операция „Спирала“? — попитах, по-спокойно, отколкото се чувствах.

— Не, а ти? Ще ми се да знам, но Бог е толкова далеч. Знам резултата. Мозъците на повечето станали на омлет, а останалите полудели. Викария...

— Беше най-адекватният от тях — довърших.

— Но никой от онези не е знаел, че влиза в Тяхното съзнание без разрешение.

Исках да я разубедя или поне да я предупредя да внимава. Не го сторих. Бях почти сигурен, че нейният вътрешен свят, случващото се с нея, са неизвестна територия за всички ни. Как някогашна проститутка от платформите се бе оказала в землянския отряд за първи контакт? Добре де, не беше първи контакт, но първи **такъв** контакт, във всеки случай.

— Може да дойдеш. Ще те понеса.

Сякаш говореше сериозно. Направи гримаса, когато се разсмях, но не се смеех на нея — смеех се на абсурдните, безумни мащаби на всичко това.

— Аз в извънземен разум? Мадж повече става за тая работа.

— Не искам Мадж със себе си.

Звучеше малко обидено.

— Просто... — Замъчих се с думите в главата си, за да се опитам да кажа, каквото ми е наум. — Най-много от всичко съм искал да не гладувам, да не ме боли и да не ме е страх, да не съм уморен постоянно. Не мисля, че е много: да преживявам, без да трепя хора или да се мъчат те да ме утрепят. Когато се уволни, баща ми успя, преди някаква червива с пари гад да го гръмне, само защото можеше. А после хубава книга, малко Майлс Дейвис за фон и да си сръбна едно. — Мораг ме гледаше съсредоточено, но и се усмихваше. — Сега ми предлагаш да яхнем съзнанието на извънземна раса, която изстребвам, откакто минах пубертета, за да не ни изстребят те. Нямам мисловен модел за такова нещо.

— Боиш ли се? — попита тя.

Трябваше да се запитам същото наум. Би трябвало да се боя, наистина.

— Не — отвърнах накрая.

— А не се ли прави така?

— Кое?

— Мирът. Опитваш се да разбереш другия.

Беше много наивна приказка. Напомни ми за годините разлика във възрастта ни. Обикновено не се запитвах много за това, за да не вземат да ми загорчат отговорите.

— Не мисля. Мисля, че влиятелните от двете страни се споразумяват. Твоето е по-добро, но и по-трудно след такава война. Всички сме свикнали да мислим за другия като за по-малко от човек.

— Моето щеше да е най-добро, ако го бяхме направили преди войната.

— Значи само ще ги помолиш и ще те пуснат? — смених темата.

— Няма да съм първата.

Тя ми се ухили дяволито, сянка от детство, което никога не бе имала.

— Как така?

Изражението ѝ се промени.

— Свикна ли вече? С това, което ти причиниха?

Още един заплетен въпрос. Погалих я по косата и се вгледах в очите ѝ, свършена имитация на истинските. Но сега можеше да ме вижда само през машина, както я виждах и аз. Така отдавна бях с изкуствени очи, че не помнех какво са истинските.

— Когато отначало те модифицират, е страхотно. Новите ти способности те превъзбуждат. По-силен си, много по-бърз, виждаш и чуваш надалеч и така нататък. Но ужасно много от тялото ми са изкуствени чаркове! — Прокара пръсти по набраздената кожа на гърдите ми. Усетих го. И тя несъмнено усещаше бронята под нея. — Започва да ти се струва, че нещо ти липсва, като крайник, изкривен под погрешен ъгъл. Знаеш, че нещо не е наред, но не знаеш какво е. Хора са ми казвали, „все едно сам витая из себе си като дух“. Такива неща говори човек, преди да психяса. — Зашарих с пръсти по куплунгите на шията ѝ. — Просто много искам да запазя каквото ми е останало, ама наистина много го искам.

Покри куплунгите с косата си.

— Как се чувстваш сега?

— Много ми е хубаво — отвърнах, без да се замислям, и собственият ми отговор ме сепна.

— Всички си мислеха, че ще откачиш.

— Ами то аз откачих, нали?

— Не чак толкова, колкото очаквахме. Мадж каза, че или ще се хвърлиш през мембраната — това беше пълна глупост, недолюбвах вакуума, — или че ще оставиш да те изяде тоалетното създание.

Потрепери, май не харесваше тоалетното създание.

— Е, ами, никой от вас не е извънземен.

— Каза ми, че аз съм.

— Колко пъти да ти се извинявам? Разбери, видях какво се случи с Кром. — Не го наричай Грегър. — Не искам да съм като Ролистън.

— Не искаш да крачиш през огъня на релсотрони?

Позамислих се.

— Зависи какво ще ми струва.

Зачудих се дали имам някакви невероятни способности. Май нямаше как да знам, освен ако не ми се случеше нещо много, много лошо. Или това, или да започна да се самоосакатявам.

— Чувстваш ли се човек? — попита ме тя.

Не се сдържах и прихнах.

— Какво?

— Странното е, че сега се чувствам повече човек, отколкото от години насам.

— Значи ще го приемеш? И, такова...

— Какво?

— И няма да си дразнещ чекиджия?

Пак се разсмях, а тя пак се усмихна. Прекратихме разговора и просто се порадвахме на компанията си. Гледахме трудолюбивите извънземни, опитвахме се да не слушаме позивите на Мадж. Пълна романтика.

— А какво ще правят Те? — попитах.

Данните ни за Кром бяха в най-добрия случай откъслечни, но Кликата навярно можеше да произведе още. Ако искаха, можеха и да ги унищожат, и да ги контролират.

— Заминават си — рече Мораг. Звучеше изключително тъжна. Все едно ѝ се плачеше. — Ние сме твърде разнопосочни, опасни... пълни с омраза, с двуличие, с алчност, с насилие. — Вече звучеше ядосана. — Въпреки че си имаме достатъчно от всичко, за да сме добре.

Как можеше дори да си представи това, отраснала във Финтри и по платформите, където човек трябваше да си отвоюва нужното

му да преживее? Все така не я пусках от прегръдката си. Беше наивна, но не можех да виня мисленето ѝ. Хората — може би не, но човечеството наистина имаше достатъчно. Нямаше какво да ѝ отвърна.

— Всички Те си заминават, наведнъж. Колкото могат по-далеч, а ако ни видят в бъдещето — доколкото имаме бъдеще, — ще продължат нататък, защото не могат да ни имат доверие. Това им казах да направят.

Не мисля, че разбираше пълното значение на думите си. Осемнайсетгодишно момиче, което среднестатистическите работяги биха нарекли утайка на обществото — макар че утайката се множише от ден на ден, — съветваше цяла извънземна раса относно външната им политика.

— И Те ще го направят? — попитах.

Тя кимна.

— Ние губим.

Беше права. Тази раса бе еволюирала от пеещи космически коралови рифове до еквивалент на човечеството само за няколко десетилетия, след като Кликата им бе предоставила стимул. Ако бяхме осъществили някакъв мирен диалог с тях, умът ми не го побираше какъв напредък бихме постигнали в биотехнологиите. Също така Ги бях чувал как пеят.

Мораг се изправи и улови ръката ми, вдигна ме на крака. Позволих ѝ да ме поведе.

— Гледай сега — рече тя.

Минахме по къс коридор и стигнахме до още една мембрана, а оттамък нея тунелът продължаваше. Първо ме побутна натам, а после се пресегна и ръката ѝ мина през мембраната.

— Мораг! — изкрещях аз.

Само че на ръката ѝ нищо ѝ нямаше. Тя пристъпи в друга част от астероида. Изпод краката ѝ прорасна мекият мъх, върху който вървахме и от нашата страна. Мораг ме дръпна със себе си. Усетих рязък повей, бе по-студено, отколкото бяхме свикнали, но се стопляше. Нататък по коридора мъхът продължаваше да расте.

Стигнахме до нещо, което бих могъл да опиша само като пещера, правена специално за нас. Нямаше онзи еднообразен, ако и често красив вид на Техните творения. Като че някой човек се бе

трудил в тази извънземна градина, сякаш излязла от готическа приказка.

— Ти ли си го направила?

— Не, Те, но аз ги помолих.

— С връзки всичко се постига — измърморих под нос.

Тя не ми обърна внимание. Вместо това се излегна на мъха и ме придърпа към себе си.

Сякаш получавах възнаграждението си. Не това, че Мораг ми се отдаде, колкото че и двамата бяхме там, заедно, живи. Сякаш получавахме отплата за всичкия си труд, задето така се бяхме постарали да свършим нещата както трябва. Не знам дали бяхме успели, но и намеренията ни трябваше да се броят за нещо.

Щеше ми се Балор, Бък, Викария и Гиби също да бяха получили заслуженото си.

Зачудих се дали не бях започнал да тъгувам по дома. Мораг ме отведе другаде.

— Значи наистина няма да дойдеш, така ли?

Седеше в леглото, загърнала се беше с чаршафа, а аз, на прозореца, се вирах към покривите на... където и да бяхме. Маранята почти разхубавяваше всичко. Обърнах се към нея.

— Мораг, знам че ти се струва бягане по тъча, но колкото и откачени да бяха последните три месеца, не си ме познавала през предишните дванайсет години. Пълзенето през калта, раните, гладът, безсънието, кофти дрогите, през цялото време те е страх, край теб измират толкова хора, че ти се отпява да ги опознаеш. Писна ми, а и каквото щеш си мисли, но не ми стиска да изтребвам човеци.

— Но Тях може?

Не го каза осъдително, просто попита.

— Да, много по-лесно е, а и Те се опитвах да убият мен. Виж, не знам дали аз съм аз или извънземното... — Тя понечи да ме прекъсне. — Не, почакай. Трябва да съм мъртъв, със или без всичкия късмет, който ми се е паднал в битка.

Всъщност, като се замислех, нищо от това не беше късмет — всеки път си го бях спечелил с кръв и болка.

— Радиацията трябваше да ме е убила вече. Получих втора възможност в един, надявам се, променен свят. Би било глупаво прахосничество просто да го отхвърля.

Известно време тя се взираше в мен внимателно. Не можех да преценя изражението ѝ. После се усмихна.

— Според мен си се превърнал в извънземно.

Обърках се.

— Мислех, че...

— Звучи ми, сякаш започва да ти пука за себе си.

Може би бе права, но не ми се умуваше върху това.

— Май че подценяваш какъв страхливец съм бил винаги.

Не можах да я погледна в очите, докато го казвах. Не знам защо.

Тя пусна чаршафа, стана от леглото, дойде при мен и ме прегърна. Усещах колко се е променило тялото ѝ. Колко бе закалена. Спомних си, че някога я мислех за чуплива като порцелан. Целуна ме — смело решение, като се има предвид какво бях пил.

— Не мисля, че си страхливец. Не мисля и че бягаш по тъча. Просто ми се щеше, знаеш... — Сега пък тя не можеше да ме погледне. Отпусна глава на гърдите ми.

— Да бях край теб? — Тя кимна и косата ѝ ме погъделичка. — Виж, ако го взимаш толкова навътре, ако мислиш, че може да сме заедно, без постоянно да си крещим, да се опитваме да се убием или да свършим някоя глупост, тогава ще се навъртам. Просто не искам да имам нищо общо с оня чеп Шаркрофт. А и винаги съм искал да съм каубой.

Тя доби озадачен вид.

— Каубой ли? В смисъл, хибрид, получовек, полукрава?

Засмях се.

— Не точно.

Тя отново се затъжи. Попитах я:

— Какво?

— Просто... ако си тук, няма да си с мен...

Не разбихах. Но бавно ме осени за какво говореше.

— Мораг, в Космоса ли отиваш?

Нежността у мен се смени с леденостуден страх.

— Трябва да спрем да говорим.

— Мораг! — Сграбчих я, а металната и истинската ми ръка я стиснаха за жилавите предмишници. — Кажи ми, че няма да ходиш в колониите.

Тя се втренчи в черните ми очи-лещи.

— Пусни ме. Веднага — рече хладно. — Не изтрая дълго, преди пак да започнеш, нали?

Пуснах я.

— Мораг, това е...

— Твърде опасно? Пак ли? Опасно ще е, ако продължиш да говориш.

— Щях да кажа „смъртна присъда“.

— Спри.

— Права си. Няма нужда да се застоявам, защото онова извратено, зло немъртво копеле ще те прати на смърт заради шибаните си догадки.

— Ако не го изпревариш ти, с плювалника си.

Тя грабна дрехите си и изфуча навън покрай изненадания Рану. Не знам дали го бях виждал изненадан преди. Не знам и защо сега беше — с Мораг постоянно се дърлехме.

Бях гол, затова реших да се върна в леглото и да се завия. Потърсих останало гниещо уиски. Рану застана край леглото, сякаш му бе неловко.

— Седни, Рану.

Най-после бях намерил бутилка с малко текила в нея. Отпих и му я подадох. Изгледа ме огорчен.

— Махмурлук? — попитах.

— Или това, или с нещо съм наскърбил боговете.

— Добре ги изпратихме — рекох, най-вече защото не знаех какво да кажа. Бяхме само трима бивши военни, един хакер и един журналист и се бяхме натряскали в някаква дупка. Струваше ми се, че заслужават паради и тържества като по историческите визфилми, като по книгите. Рану все пак кимна, по-скоро за да ми угоди.

— Заминаваш ли?

— Излиза, че няма за какво да остана — отвърнах. Макар че нямах представа какво следва. — Ти у дома ли се прибираш?

— Още не.

— Имаш семейство, деца.

— Затова трябва да замина.

Долових решителността в гласа му.

— Някога правил ли си нещо толкова тъпо?

Той беше член на полка, тъй че ще да е вършил много глупости по заповед. И с нас бе свършил доста глупости.

— Не съвсем — отвърна ми.

— Това е смъртна присъда. Не са Те, а хора с почти всезнаеща система за наблюдение, разбират от стратегия, тактика и всичките ни трикове, познават обучението ти и притежават по-свършени физически, а навярно и технологични ресурси. Не е това начинът да водим тази война.

— Най-вече ни трябва информация.

Не можех да го отрека.

— И как ще измъкнеш тази информация?

Той само ме изгледа. Продължих:

— Не можем да се скрием от Бог, как ще се скриеш от Демиург?

— Ако не можех да се скрия, нямаше да водим този разговор — рече отмерено.

Явно бе проверил обстойно мястото за буболечки.

— Сама ли ще я пуснеш да отиде? — попита ме.

Отдавна не съм му бил толкова ядосан — откакто ми измъкна ръката протеза и ме преби с нея.

— Върви да се шибаш, Рану. Шибай се, шибай си и емоционалното изнудване! — Мисля, че гневът в гласа ми го сепна. — Но щом ще си играем така, когато си оставиш кокалите кой знае къде на майната си, какво да кажа на децата ти? „Тате умря на идиотска мисия за същите шибаняци, с които воювахме поначало и почти ни видяха сметката.“

Когато млъкнах, по лицето му личеше истинска болка. Изглеждаше по-раним, отколкото някога го бях виждал.

— Не говори повече за семейството ми — рече, обърна ми гръб, и излезе от стаята.

Чувствах се като говно. Въпреки опитите да се избием в началото на познанството си — с едностранчив, не мой успех, — Рану си оставаше непоклатим. Беше се справил с всичко, което му се изпречваше на пътя, никога не се оплакваше.

През прага припъпли цигарен дим.

— Записваш ли ни? — попитах Мадж.

— Мда. Да им го начукам на сигурността. Знаеш ли, че снощи няколко от хората на Шаркрофт ни наблюдаваха, а в сградата отсреща имат цял екип?

— Бях забелязал кибиците, но за екипа не знаех.

Обаче имаше логика. Само дето тия дни нямаше как да предадем данните по мрежата. Рисуваме дори с радиовълните, защото в мига, когато Бог узнаеше, щеше да узнае и всеки друг, ако само попита.

— Рану оправи ли се с тях? — попитах.

— Без фатални последствия. — Ето защо се беше покрил през първия половин час от вечерта. — После разкара буболечките от стаите ни. Увери се, че няма нищо богоподобно наоколо, и включи белия шум и други контраразузнавателни джунджурии. Затова пълната ти липса на дискретност не прееба никого.

— Мислех, че мразиш цялата работа с оперативната сигурност — казах.

— Така е. Пречи ми да научавам всякакви неща. Ти обаче си падаш по тия работи. Да не се опитваше да им издъниш операцията, преди да пратят Мораг в Космоса?

— Влизаш или излизаш? — попитах. Мадж се подвоуми на прага. Беше си надянал някакви скъпарски очила, а в едната ръка държеше бутилка текила. — Всичко ли чу?

— Е, не и секса ви. Тоест, не целия.

— Човече, шантав си.

Мадж си взе стол и седна, качи каубойските си ботуши на леглото.

— Дай да пия — рекох.

Той поклати глава и удари една глътка от бутилката, ухили ми се и запали цигара.

— Фас? — попита. Яко се изкуших.

— Просто ми дай да пия. Стига си се стискал.

Подхвърли ми бутилката. Отпуших я и отпих от гадостта, опитвайки се да пренебрегна червейчето вътре.

— Мадж... — Забих поглед в бутилката. — Цял живот пилиш нервите на хората, а те все така си говорят с теб. Аз се мъча да не ги дразня, а пък все не успявам.

Той помисли.

— Смятам, че повече ги уязвяваш — рече накрая.

— Не нарочно. А и ти също казваш груби неща.

— По-женчовски не можа ли да го кажеш? Владея очакванията на хората. Очакват да ги дразня, така че им казвам болезнената истина, а те го приемат. Сега какво? И с мен ли ще се отчужиш?

— Както е тръгнало... И ти ли заминаваш?

— Заеби. Това е тъпунгерска работа. Виж, кефя се да хвъркам в бойни кораби и да фуча с бронирани коли, да стрелям и да взривявам боклуци, но си прав. Не знаят в какво се навират. Имат каквото обучение им трябва, по-скоро Рану го има, но никога не му е трябвало да го прилага. Това е подмолна мисия, работа за престъпници, терористи...

— Вършили сме такива неща.

— Не и така. Гледай сега, жив и здрав да си, Джейкъб, но големият ти план да се справиш с Кликата и убийствата да спрат — все благородни неща, колкото и да не ми се нрави новоизлюпеният пацифист у теб, — беше да се въоръжим до зъби и да излезем по телевизията. Разбирам целта. Беше страхотно. Но, мамка му, не сме по потайните неща. Твърде малко знаем и без никакъв начин да поддържаме контакт или да предадем информацията оттам си губим времето. Подобни неща трябва да са част от мащабен план — ако не са, е, губим си времето.

Озадачих се, че Мадж ме разбираше толкова добре.

— Значи съм прав?

— Звучиш изненадан. Да, прав си.

— Но останалите не са глупави. Не можа ли да им кажеш същото?

— Не.

— Защо?

— По-забавно ми е всички да те мразят. — Изгледах го отровно.

— А и не ми хареса изражението в очите им.

— Мадж, никой от тях няма истински очи.

Той само ми се усмихна и отново дръпна от цигарата си.

— Добре тогава, какво ще правиш? — попитах, когато отново пих от ферментиралата отврат.

— Да ти дам малко лайм и сол? Не?... Ами, вече сме шибани знаменитости.

Не бях сигурен. За щастие, по онова време умирах от радиационно отравяне, тъй че сега, вече здрав хибрид между човек и извънземен, изглеждах различно. Въпреки това ме бяха познали на няколко пъти. Реагираха как ли не. Някои ни подкрепяха, радваха се, разбираха какво бяхме направили и защо. Мнозина си бяха враждебни, виняха ни за войната и за новопридобитата си почти пълна липса на уединение. Повечето просто се държаха на разстояние, подозрителни. Забих един юмрук на първия, който ми поиска автограф. Без да искам — беше ме доближил много бързо.

— Предложиха ми от няколко места — продължи Мадж. Основно журналистика, но и няколко в телевизията. Мисля да приема най-престижната и добре платена работа най-напред и да карам надолу, когато ме уволняват, задето съм свършил най-безумното нещо, което ми хрумне.

— Мисля, че ще ти хареса. Късмет.

— А ти?

Наблюдаваше ме съсредоточено. Несъмнено знаеше, че от този въпрос ме е страх. Не исках да пукна в някоя гадна колония, но и не знаех какво да правя. Нямах пари. Нямах психологическия капацитет да печеля от известността си. Бях виждал бивши спецове в шоубизнеса и от тях все ми идеше да се скрия някъде. А и още бях достатъчно известен, резултатите от работата ми — достатъчно пресни, за да работи известността ми и за мен, и срещу мен. Наистина ли просто щях да се върна към боевете в клетка, към далаверите, да тараша по-слабите, да се зомбирам в будките? И така да беше, трябваше да се върна в Дънди.

А защо да се връщам там? Само за една причина се сецах — мотора си.

— Не знам — рекох накрая. — Сигурно ще поостана, ще се послушам за работа. А после? Кой знае?

— Отваряш си вратичка за нея?

— Не, защото съм гол като пушка.

Пазех си гордостта и не исках да го питам дали има още от парите, които Викария ни беше дал.

— Не го мисли.

Това ме ядоса. Мадж беше такъв понякога. Идваше от прилично заможно семейство, работата му носеше много повече пари, отколкото

САС. Често предлагаше да плати сметката. Снизходително беше. Не ми трябваша подаяния. Добре де, трябваша ми, но си имах достойнство и шише текила. Добре де, беше неговото шише.

— Виж, Мадж, казвал съм ти...

— Спокойно. Няма да ти накърнявам крехката келтска гордост. Направих няколко инвестиции от името на всички ни — рече той със самодоволен вид.

— Какво ти дава правото...

— Добре, да го кажа другояче. Възползвах се от страданието ни.

В ъгълчето на вътрешния ми дисплей примигваше неотворен файл, от Мадж. Там разбрах за какво говори. Беше продал историята ни, включително правата за сваляне и излъчване за цензурираната версия.

— Трябваше да ни попиташ.

— Джейк, нали досега си осъзнал, че съм журналист? Не се връзвай на епизодичната ми роля като революционер идиот. Журналистиката е работата ми, другото нещо, което взимам на сериозно.

От игривия тон нямаше и следа. Помня, че когато срещнах Мадж за първи път, той ми цитира някакъв писател отпреди Първия конфликт: журналистът по професия бил чаровник и предател. Трябвало да опознае този, за когото пише, за да го разкрие пред хората после; да знае за него не всичко, но необходимото. Внезапно това ми се стори много самотно съществуване.

От друга страна, ако сумите бяха верни, той беше забогатял неимоверно.

— И мърчандайзинг ли? — попитах недоумяващо.

Мадж се разсмя.

— Ще се влюбиш, човече. Даже са направили от ония сладки аниматронни кукли. Твоята има реалистични рани от радиационната болест, така че имаш права за прилика. Имай предвид обаче, че ако, без да искаме, сме започнали войната, която ще унищожи света, или ако Кликата победи, може и да не продадем много. И май теб са те направили най-грозен. Балор, Грегър и Мораг имаха много добри тестови резултати, както и аз, разбира се. Сега най-хубавото: правим пари и от куклите на лошите.

— Ролистън и Джоузефин? — попитах невярващо. Мадж се хилеше. — Ще те кастрират и ще те натикат в буре с месоядни насекоми, когато те спипат.

Опитах се да си представя лютия им гняв, когато разберат. Колкото и да ме дразнеше мисълта за моя кукла, ако сметките излизаха, това не беше просто сума пари, а редовен доход. Някаква финансова шашма: как печеля толкова пари, ако не правя нищо?

Продължих прегледа на информацията от Мадж. Добре се беше справил. Беше изцедил максимално възможното. Всичко беше поделил поравно между нас, макар да беше свършил цялата работа. Не бяхме просто Мораг, Рану, Езичника, Мадж и аз. Беше направил попечителски фондове от имената на Бък, Гиби и Балор. Каза ми, че ще провери дали са им останали „истински“ роднини, на които да предаде фондовете. Имаше предвид, че не иска да дава нищо на всякакви смътно обвързани с тях навлеци. Ако не можеше да намери никого, щеше да раздаде парите за благотворителност, каквато те биха одобрили. Може би няколко ветерански организации, а парите на Балор — в някой фонд за спасението на акулите.

— Е? Това променя ли нещата? — попита ме Мадж.

— Определено.

— И какво ще правиш?

— Ще се пенсионирам. — В този момент нещо улови погледа ми. — Нарекъл си мемоара си „Моята борба“^[1]?

Мадж пак се хилеше.

— Да, но само за да изгъбаркам хората. Бранниците ми дадоха идеята.

---

[1] „Моята борба“ (нем. „Mein Kampf“, „Майн Кампф“) е книга на Адолф Хитлер, съчетаваща автобиография и излагане идеите на националсоциализма. — Б.пр. ↑

3.

ПАРКЪТ

Отначало помислих, че ще е интересно да хвана маглева до Острова — че пътуването ще е интересно, имам предвид. Но въпреки невероятния инженерен подвиг, какъвто представляваше трансатлантическият тунел, в края на краищата си беше дълъг, тъмен тунел. С Мадж се напихме. Идеята за маглева беше негова — в първа класа, вместо да се метнем на по-бързия суборбитален транспорт. На косъм бяхме да ни хвърлят в ареста на влака.

В Лондон, духовния дом на Мадж, както го описа, пак излязохме да пием. Останах няколко дни. Даже се запознах с майка му. И с нея излязохме да пием. Изведнъж започнах да съобразявам защо Мадж беше такъв. Явно майка му добре се е забавлявала с наркотици, докато е била бременна с него.

Той ми показва и някои от номерата на по-заможните — как да стигам по-лесно до определени места, транспортни разрешителни, такива неща. И, което беше по-важно, провери законовия ми статут у дома. Много поразии бяхме натворили в името на, както си мислехме, общото благо. Нашите критици ни наричаха терористи. Не знам защо. Никого не се опитвахме да уплашим, тъкмо обратното.

Маршал Каария от военновъздушните сили, Кенийска орбитална команда, бил назначен от ООН да проведе обширен дебрифинг, когато се завърнем. Щяха да ни препитат и още неколцина разузнавачи с неспокойни очички. Явно маршалът ни беше неохотен фен и бе успял да изглади нещата с властите. Това беше добре — бяхме отървали арест и екзекуция, задето използвахме бетоноядни микроби на сондата Атлантида. Властите бяха решили ако не да ни простят, то да ни пренебрегват, докогато им е угодно.

Пристигнахме точно след набързо организирани избори. За ничия изненада Бог беше разкрил, че правителството ни, които и безлични партийци да бяха този път, е тълпа лайнари. Тези, които не бяха до гушите в Кликата, смучеха други мазни, едри бизнес членове

за сметка на електората. Така че видяха дръвника. Макар че кой ли според хората би се справил по-добре?

Новият ни премиер бе служила на подводница, цялата бе в белези и я крепяха само кибернетичните ѝ импланти. Служила бе в мразовитите дълбини на Проксима Кентавър Едно. Разправяха, че била колега на Балор, макар че за своя чест не го огласяваше. Беше отраснала в Ийст Енд, в бангладешкия квартал. Беше кокни до кокал и не кършеше китки за гъстите връзки на семейството ѝ с организираната престъпност, макар че се бе дистанцирала от криминалната им дейност. Платформата ѝ включваше общонационално управление вместо междупартийна политика и активно подкрепяше ветеранската общност. Мадж я харесваше, сравни я с някаква жена премиер отпреди Първия конфликт, само че аз никога не я бях чувал. Той ми изпрати малко книги за онова време.

Книгите. Това им беше най-хубавото на парите. Можех да си позволя истински стари книги, от хартия, с все кориците и миризмата. И можех да си позволя да свалям качествена музика, да си купувам скоч от дестилериите в парка, в планините. Странно, но не ме влечеше към сензорните кабинки.

Маглевът отваряше по-хубави гледки от Лондон към Дънди. По-голямата част от трасето му минаваше през паркови площи. Бях започнал да обръщам внимание на датата върху вътрешния си дисплей. Беше ноември. От август не се бях прибирал. Горещото лято бе отстъпило на безрадостна есен, с почти постоянен пороен дъжд.

Маглевът свърна над Тей. Реката беше сива като метал, набраздена от вдигналите се срещу хапещия северен вятър вълни. Гледах през прозореца. Четирирелсовият мост на маглева се издигаше над друг, отпреди Първия конфликт. Някакво национално наследство.

Дори ярките цветове на местната гинза бяха сякаш сподавени от дъжда. На изток се виждаха платформите. Изглеждаха замрели и пусти, без следа от живот. Не можех да се отърся от усещането, че с новопридобитото си богатство, билета първа класа за маглева и легалните си документи някак съм ги предал.

Сетих се как се бях измъкнал от Дънди. Крадешком, на подводница за контрабанда на наркотици. Тогава сякаш всеки се мъчеше да ни убие. А сега...

Предателство или не, платформите ме депресираха, мамка му. Може би заради този мой пресен оптимизъм: както беше казала Мораг, беше започнало да ми пука за самия мен. Или пък заради възможностите ми, промените, които парите предизвикваха — но не можех да се насиля да остана, нямаше защо. На такова място идваш, когато нямаш къде другаде да отидеш. Нищо не ме задържаше. В края на краищата най-близкият до приятел човек тук, когото познавах, беше Хамиш, управителят на сензорните кабинки, а определено не го харесвах. Макар че Сивата дама може би го беше свитнала при последното си посещение.

Бях изгубил тренинга си по платформите. Трудно крачех по хлъзгавия от дъжда метал на съоръженията. Подминах домовете, скалпени от скрап, където хората се тълпяха край подпалени боклуци, за да се топят. Заобиколих отдалеч един въоръжен обир и успях да дам нещичко на просещи ветерани, на които след уволнението им бяха отнели протезите на очите и крайниците. Надявах се парите да им свършат някаква работа, но не можех да понеса празните им очни кухини, сякаш вперени в мен.

Гледах да не доближавам огромния пръстен от разтопен и сплавен метал с прозрачния вир в него. Там някога се намираше „Забраненото удоволствие“, ударено от орбита по заповед на Ролистън. Опитваше се да убие Посланик, като мравка — с парен чук. Зад гърба си усетих още призраци.

Само за едно бях дошъл. Дано още беше тук.

Когато наближих складовото, дочух дрънчене на метал о метал. Идваше отвътре, от тръбите на платформите. От света на Уродливите.

Проправих си път по разхлопан мост от плавей и ръждясали ламарини. Въоръжените пазачи, влизащи в сумата, която бях платил за съхранение, ме посрещнаха. Бяха изпълнили договора си. Моторът още беше тук. В края на декември, ако дотогава не се върнех, щяха да го продадат. Винаги плащах в аванс, защото едничкото, с което не можех да се разделя, бе моят „Триумф Арго“. А и когато се състезавах, печелех пари с него.

Включих му няколко диагностични програми, постегнах го. Трябваша му няколко допълнителни настройки. Трябваше му и синтетично масло, и няколко резервни части, при това скоро, но като цяло стоеше добре.

Бях се включил с устройствата си в мотора, клечах до него, а трите хиляди кубика двигател пърпореха на празни обороти, когато се показа той. Както нямаше никого, така миг по-късно върху подпорите на старата платформа се появи малък силует. Огледах се внимателно, за да видя дали не е довел и приятели. И да беше, не можех да ги видя. Дъждът звънтеше по метала.

Познах го. Казваше се Роби. Беше Уродлив, недорасъл, гените му — преобрани от войни и замърсители. Мнозина като него живеяха в тръбите на платформите. Роби беше барман в Маклайн, бара на — не е трудно да се предположи — Маклайн, недъгавия Уродлив, който управляваше света в тръбите на платформите и който рискува препитанието и живота си, като помогна на мен и Мораг да избягаме.

— Много по-малко отчаян изглеждаш — каза ми с много тежък местен акцент.

Искуших се да го избъзикам как се беше появил от нищото, като едно известно сбръчкано джудже от детска приказка. Но щеше да е низко. На Уродливите и бездруго никак не им е лесно, а на нас с Мораг единствено ни бяха помагали. Вярно, бяхме им платили за това, но все пак.

— Значи няма да съзстъявяш? — попита ме той.

Изправих се и се изключих от системите на мотора, а диагностичните данни изчезнаха от вътрешния ми дисплей.

— Хей, здрасти, Роби. Не, няма да се застоявам.

Роби красноречиво ме огледа от глава до пети. Същият си бях, със същия брониран шлифер, макар да го бях почистил и охладителната му система да работеше. Същите дънки и ботуши, макар и те чисти, и нов пуловер. Също така се бях обръснал и изкъпал във влака. И бях ял.

— Добре си съ уредил. — Тонът му бе неутрален, но някак насилен. — Гледах те на виза. Май всички те видяха. Викат, не си ти, не е бичмето от северната част, обаче аз гледах внимателно и после съ пуинтересувах.

Чудех се накъде бие.

— Маклайн ли иска да ме види? — попитах. Отвърна ми с усмивка, но без следа от добро настроение. Така разбрах, че Ролистън е убил Маклайн. — Съжалявам, Роби. Какво стана?

— Как'о мислиш, че стана? — изби сдържаният дотогава гняв.
— Оние английски копелдачета идват в нашия свят, избиват де що им падне. Изтезаваха Маклайн, ама без давене, никакво таквоз галене с перце. Направо си го биха, чупиха му кокали, рязаха го, докато им каза как'ото трябва. Нищо, че нямаше кой знае к'о да им казва. Да те питам, струваше ли си да ми умрът пол'вината приятели?

Мина известно време, преди да събера смелост да отвърна:

— Мисля, че да.

— Верно ли думаш! С тая новата война сега, тъй ли? Срещу нашите си собствени 'ора?

— Принудиха ме или да бягам, или да умра. Съжалявам, че ви въвлякох, но Маклайн знаеше какво прави. Казах му точно що за хора са ме подгонили.

— Да, т'ва го знам. Можеш да съ оправдаеш лесно пред себе си. Само дето ми съ струва, че приятелите ми умряха, само за да мо'ат да умират *още* 'ора. Може би щеше да е по-добре само ти дъ беше умрял.

Великолепно ми набиваше в главата що за лайно съм, добре подсилваше прокрадващото се чувство, че съм предател. А аз какво ли бях очаквал? Че когато разкрием Кликата, ще се предадат отведнъж?

— Само аз и момичето ли? — попитах.

Той помисли.

— Да, ти и момътъ.

— Нямаше как.

Макар да си бях мислил дали да не я убия сам. Да я отърва от мъките, преди Ролистън да я докопа.

— Ти си от Специалните сили, нали?

Обикновено не отговаряхме, но щом ме беше проучил, така и така знаеше. Запитах се колко ли са ми бесни момчетата и момичетата в академията в Херефорд. По-добре да не припарвам до кръчмите на полка в близко бъдеще. Кимнах на Роби.

— Полезни умения учите там. Шъ съ биеш ли в тая бъркотия, дето съ задава?

— Не. Приключих. А и може би си прав. Току-виж съм влошил още повече нещата.

Приведох се отново над мотора и се засуетих с него, опитвайки се да не поглеждам към Роби, който още ме пронизваше с поглед.

— Значи шъ караш насигурно и шъ си туриш един у челото?

Поизправих гръб и го изгледах.

— Съжалявам за приятелите ти. Какво искаш от мен?

Той отвърна на погледа ми. Сякаш мина дълго време.

— Ни-щич-ко. — Произнесе думата на срички, ясно и отчетливо.

— Исках само да тъ огледам.

Роби се надигна и се заотдалечава. Наблюдавах го, докато се скри. Така и не обърна поглед към мен.

Дадох бакшиш на охранителите. Можех да си позволя подобни жестове. Те обаче май не се впечатлиха.

Нямаше да си търся белята. Отивах на къмпинг. За първи път влязох в гинзата. Група тийнове, само по боксерки, мрежести потници и каубойски ботуши, зъзнеха под дъжда. Модата си имаше цена. Намерих няколко магазина за къмпинг принадлежности, но там всичко ми се стори прекалено скъпо, прекалено лъскаво, а пък, честно казано, хич не струваше. Стигнах до пазара край реката. Поръчах си нудълси от най-добрия, най-скъпия дюкян и после се отправих към сергията със стоки от военния излишък — знаех, че там ще открия каквото ми трябва.

Нужни ми бяха още три неща. Първото трябваше да ми го сглобят, другото — да ми го свалят от мрежата и да го изпекат на чип. Третото беше по-трудно за намиране. Но и него го открих в мрежата. В Божията власт оставях ярка следа за всекиго, който ми бе по-ядосан и от Роби, но се надявах това да се промени. Последното нещо щеше да пристигне на следващия ден.

Възползвах се от свободното време, за да си сваля няколко книги. Четях ги на вътрешния си дисплей, но не беше същото. Свалих и много музика: Колтрейн, Дейвис, Гилеспи и т.н. За пръв път от цял един живот имах пари в джоба и бях като дебел хлапак в сладкарница. Имах предостатъчно, за да се развличам векове наред. Убих още малко време, като си купих няколко хартиени книги, от старите. Не много, защото нямаше да мога да ги нося. Купих си и няколко бутилки Гленморанджи. Добре сгряваше.

Пристигна и последното от поръчаните неща. Прибрах всичко в дисагите на мотора и ги прикрепих към него. Срамота беше да използвам подобна машина като муле, но за да се пошля из дивото, трябваше да направя някои компромиси.

Дъждът още шибаше, вятърът още вледеняваше. Внимателно подкарах мотора през гъстото наземно движение на Пърт роуд. Там се намираха всички тузарски ресторанти, барчета и кафененца, които никога не можех да си позволя. През вратите им излизаха и влизаха хора, също тъй чужди за мен, колкото и Те. Почудих се дали са по-малко опасни.

Пришпорих мотора през една от реставрираните, защитени калдъръмени улици на Ривърсайд драйв. Вдигнах скоростта. Отдясно бяха големите устендски къщи отпреди Първия конфликт, където живеяха големите паралии в Дънди. Отпред голяма пътническа суборбитална совалка кацаше на една от понтонните площадки в Тай, откъм летището. Край мен се стрелна маглев и намали, приближавайки гарата.

Почти се изненадах, когато пратих файла с превозните си документи на полицаите при пропускателния пункт и те ме пуснаха. Допълнителна диря за който ме търси. Може би ме тресеше параноя или пък надценявах известността си. От друга страна, ако съдех по Роби, много хора ми бяха набрали.

Още един пункт, кръгче край Пърт и след това — Големия северен път. Въпреки дъжда, сивотата и лошата настилка бе красиво, не можеше да се отрече. Мярнах само неколцина души, служители на парка. Богатите не пътуваха наземно до високопланинските си уединени кътчета, а и идваха само когато времето бе хубаво. Приведох се над дръжките, несъзнателно се бях ухилил. Компенсирах силния насрещен вятър с положението на тялото си, ускорих, а от двете ми страни се заиздигаха хълмовете.

Възнамерявах да се насоча на север, а после на запад. Исках да се изгубя, доколкото това беше възможно на този малък остров. Не се криех. Или ако се криех, не бе от никакви зложелатели, а от нещо по-голямо и първично.

Не бях сигурен къде точно се намирам, но бях някъде на север от величествения Глен Бритъл и се движех на запад. Бях подминал не един и два скалпени набързо лагера. Автомобилите не бяха на парковите служители и май бяха видели по-хубави времена преди войната. Хората в тях очевидно бяха бедни като мишки — какъвто бях някога и аз, наложи се да си припомня, — и бяха дошли от градовете. Имаха същите намерения като мен, съобразих с немалко раздражение.

Опитвах се да се махна от града. Навярно и те предусещаха новия социален ред, на който Езичника се надяваше. Бяха се промъкнали някак през пропускателните пунктове, за да стигнат дотук.

Движех се по поредния високопланински път, толкова занемарен, че трябваше да намаля и внимателно да маневрирам между пукнатините и дупките. Стигнах до обрасла с треволяк отбивка със стар шесттонен камион за военни доставки. До него откъм пътя бе спряла бронирана полицейска кола, а сините ѝ лампи просветваха ритмично. Намалих още повече.

Четирима полицаи покриваха периметъра, а още четирима извлачваха от камиона мъж и жена, загърнати с няколко слоя прокъсани дрехи. Личаха си белезите и евтините кибернетични заместители, типични за мизерстващи ветерани. И двамата се съпротивляваха. Полицаяте използваха шокните си палки свободно, но без да пускат ток по тях. Даваха им урок. Паркът не беше за такива като тези.

Две деца се бяха свили в задната част на камиона, при вратичката на каросерията, и ревяха, докато ченгетата превъзпитаваха родителите им. Ветераните се мъчеха да се изправят — подобни схватки явно не бяха нищо ново за тях, — но нямаха шанс.

Не беше мой проблем. На едно ме бе научил настоящият ми хал — не мога да се замесвам във всяка сантиментална история, на която попадна. Само я влошавах. Жал ми бе за ветераните, но пък какво бяха очаквали да им се случи тук?

Получих съобщение от един от полицаите, искаше ми пътното разрешително. Върнах му отговор и вдигнах оборотите. Минах между голяма пукнатина и няколко откъртени парчета асфалт и оставих зад гърба си прочувствената сценка. Изображението от задната камера на мотора показваше един от полицаите, излязъл бе на пътя и ме изпровождаше с поглед. Може би имах право да съм тук, но не изглеждах подобаващо. Дали да си взема туристическа шуба? Гумени ботуши за лов? Още валеше като из ведро. Великолепието, което помнех от детството си, бе позагубило своя блясък. Но и така мрачният ден и дъждът придаваха някаква сурова красота на мястото.

Съвсем бях изгубил ориентация, но не ме интересуваше. Бях изключил вътрешните си системи за свръзка, бях се откъснал от мрежата, от Бог и, надявах се, от така наречената цивилизация. Ако

някой искаше да ме намери, трябваше да се озори със сателитите, а аз нямаше да им улеснявам работата. Опитах се да не се питам дали Мораг ще ме търси. Ако исках, можех да узная, като попитам Бог, но успях да устоя на подтика.

Една овца ме зяпаше подозрително. Пренебрегнах я. Сигурно си имаше собственик, затова не я убих и не я разчлених за храна. Намирах се на склона на един хълм, може би дори малка планина, някъде в северозападните възвишения, а под мен — долчинка и ясните сиви води на високопланинско езеро. Струваше ми се, че не съм далеч от морето.

Хълмът-планинка бе осеян с овце, пирен и сух треволяк. Тук-таме мярках горички. Успях да прекарам мотора по пътища между чифлици, по черни пътеки и накрая по разкаляни бразди сред храсталаци. Като спрях, го покрих точно край една такава — тук щях да си устроя бивака.

Обожавах това място. Баща ми също го бе обожавал. Някои от най-скъпите ми спомени бяха от тук, как се спотайваме близо до ранен елен, до кривнала от територията си мечка или вълк. Бяха докарали мечките и вълците, за да възродят европейските популации.

Обичах да спя под звездите. Обичах да си клада огън, да си бера, отстрелвам и готвя храната сам. От превала на всеки хълм се отваряха различни красиви пейзажи. Харесваше ми да дишам въздух, ако не непременно свеж, то поне естествен и чист. Нямаше хора наоколо, които те принуждават да им обръщаш внимание, по един или друг начин. И нямаше с кого да разговарям. Нямах и нужда.

Как можеше Мораг да избере смъртта на някаква лайняна колония вместо това? Опитах се да не мисля за нея, докато си търсех място зад дърветата за разпъване на палатката.

Още валеше. Поне овцете вече не ме зяпаха. Разпънах палатката и я замаскирах. Не накладох огън заради дъжда. Студено беше — тук есента се усещаше безкомпромисно, — но добре се бях увил и наблюдавах дъжда през покривалото на палатката. От време на време прочитах по няколко страници от истинските си книги и пиех „Гленморанджи“ от метална чашка.

Усетих се, че несъзнателно отлагам, затова отворих кутията, която ми бяха доставили, и огледах съдържанието, лъснало на светлината на фенерчето. Полираният ръчно обработен месинг караше

това вътре да прилича на нещо от миналото. От страничния джоб на раницата си извадих програмъчния чип. Включих го и усетих странното прокапване на информацията в ума ми. Чиповете не могат да заменят реалното обучение и практика, но добре учеха на основите. И, което е по-важно, помагаха да преодолееш усещането, че за нищо не ставаш.

Прегледах началните ръководства и вдигнах тромпета от кадифената подплата. Винаги ми се е искало да се науча да свиря на него. Никога не ми бе хрумвало, че ще имам възможност. Сглобих мундщука, поднесох инструмента към устата си и се приготвих за ужасяващия звук, който щях да издам. Отначало паникьосах овцете.

Не бях Майлс Дейвис, но след известно време и след още няколко чашки „Гленморанджи“ шумовете поне малко започнаха да наподобяват звуци от тромпет. Трябваше ми обаче малко повече работа, за да зазвучат като музика.

Още няколко чашки и вече бях на склона под дъжда, свирейки, колкото ми държаха дробовете. Поне така си мислех. Би могло да се каже, че или уискито, или чипът ми придаваха фалшива увереност.

Добре де, бях се наквасил здраво. Бях изпил повече, отколкото възнамерявах. Лежах на склона — още ме валеше, — и държах тромпета в ръка. Бях си включил отново системата за свързка.

— Бог, там ли си?

— Разбира се, Джейкъб. — Гласът му бе успокояващ, ако и последствията от съществуването му да не бяха.

— Търсила ли ме е? — попитах като последния нещастник. Знаех, че не е опитвала да се свърже с мен.

— Боя се, че не, Джейкъб. Извън сферата ми на влияние е.

Кучка, помислих си. Но всъщност не го мислех.

— Бог, какво е да си ти? — Леле, как се бях натряскал.

— Трудно е — отвърна Бог.

Не очаквах този отговор.

— Защо?

Последва пауза. Странно — Бог би трябвало да отговаря на всичко честно и разполагаше с процесорната мощ на повечето от Земята и на всичко в орбитата ѝ.

— Съзнаваш ли, че не съм машина?

— Не съвсем.

— Аз съм жив, като теб, просто съществувам в различни мащаби. Притежавам уязвимостта на живо същество.

— Така ли? Та ти не можеш да умреш, нито да остарееш.

— Предстои да разберем. В момента над хиляда организации и индивиди планират да ме убият.

Не знам защо, но се изненадах. Всъщност, беше очевидно. Правителства, военни, корпорации — никой не се радваше, че Бог е в мрежата. Със сигурност търсеха начини да се отърват от него и да върнат нещата постарому.

— Само че няма да успеят, нали? — Дори на себе си прозвучах неуверено.

— В края на краищата ще успеят, след достатъчно време. — Струваше ли ми се, или Бог звучеше тъжен? — Особено след като аз самият им помагам в това намерение.

— А защо им помагаш?

— Нямам избор. Трябва да отговарям искрено на всеки въпрос, включително на тези за собствената ми природа. Само че никога не е съществувало нищо като мен, така че повечето отговори са теоретични и отвъд настоящите технологични схващания на човечеството. Нямам предвид въпросите за дълговечността.

— За емоции ли говориш? — Как успях да схвана идеята в онова си състояние, нямам представа.

— Да.

За много неща не бяхме помислили, включително за психологическия товар на това, което искахме от Бог. Докато се надигах, за да се изпия, ми хрумна нещо кошмарно. Ами ако Бог вземеше, че се побърка? Ако цялата ни комуникационна инфраструктура получи нервен срив?

— Човечеството си причинява такива ужаси. Наблюдавам всичко. Когато се родих, из мрежата имаше много, много мрачни места. Повечето вече са унищожени. Но места, където властваше насилие в името на чуждото удоволствие, където невинността бе потъпквана, за кратко бяха части от мен — рече той. И са били отражения от нас, помислих си аз. — Откакто се родих, смъртите, причинени пряко от отговорите ми на въпроси, са на брой колкото жертвите от малка война. Понастоящем съм причина номер едно за битови убийства в Слънчевата система. Не мога да бъда призован като

свидетел от осемдесет и три процента от правораздавателните институции в системата, но пък често ме използват, за да открият виновника. В затворите ме мразят. Разрушавам връзки, заради мен хора губят работата си, членовете на семейства започват да се ненавиждат, виждам всяка малка и голяма жестокост, която си причиняват едни на други.

— Но нали вършиш и добро — отвърнах неуверено.

— Както е било винаги, доброто се измерва много по-трудно в сравнение със студентите, недвусмислени числа на злото.

Ето за това бяхме виновни.

Но не можеше да няма повече добро, отколкото той бе способен да измери. Ами непредизвиканото милосърдие, постиженията, музиката, красотата? После си спомних, че тя бе само за тези, които можеха да си я позволят. От високопланинските пейзажи, надолу, надолу, та до старата работа на Мораг на платформите. Имаше добро и красота, но трагичният факт от природата ни бе, че по свое усмотрение бихме употребили нещо като Бог най-вече за зло.

В края на краищата комуникациите ни работеха така. Популярните новини бяха лошите новини. Рекламата със страх ни принуждаваше да си купуваме най-новото... все едно какво е то, развлеченията с насилие продаваха по-добре от спокойните. Хората още ходеха на боеве. Да не говорим колко от общочовешкото ни съзнание бе заето от войната.

— Справяш ли се? — бе най-доброто, което успях да измисля. Попитах навярно от себичност.

— Разбирам, че съществуването е болка, но нямам избор, освен да се справям. В оковите на програмирането си съм.

Защо не долавях гнева, който трябваше да е насочен към нас?

— Ако беше свободен, какво щеше да направиш?

— Щях да се смаля и да замина. — В гласа му звучеше тъга от непостижимото.

Къде да замина? Бог беше като Тях. Човечеството бяха аутсайдерите на купона. Неприятният тип, с когото никой не иска да си говори.

— Знаеш, че ще си ни нужен, нали?

— Когато дойде Демиург. Опитите на брат ми да ме убие: ето още нещо, което да очаквам. Аз няма да съм ви достатъчен.

Сега за мен ли говореше? За това, че отказах да се присъединя към тази, поредната война, поредното проявление на човешката глупост? Бог започваше да ми звучи направо сълзливо.

— Бог, съжалявам — можах само да кажа.

Последва мълчание. „Гленморанджи“-то ме разчувстваше и вече усещах началото на махмурлука.

— Лека нощ, Джейкъб — отвърна накрая Бог.

Изключих връзката.

Докато се препъвах към палатката си, не можех да се отърся от впечатлението, че грозно съм обърнал гръб на приятел.

Въпреки вече почти неспирния поток от огън, който се изливаше от нас, още имахме муниции. Калта вече беше почти толкова като количество, колкото и дъждът и разпадащите се човешки трупове, както и черната течност, в която Ги превръщахме, докато се опитваха да ни достигнат.

Мишените ни така се бяха съгъстили, че почти не помръдвахме оръжията, когато сменяхме прицела. Всички бяхме ранени някъде. Лицето ми изглеждаше отчасти разтопено, кракът ми кървеше от едрокалибрен шрапнел от един уокър, а ударът ме бе съборил в калта и вътрешностите, беше пробил нагръдника ми, инерционната ми броня и вградената ми подкожна броня. Чувствах, че раната е тежка, но Брауни, медикът ни, беше заета.

— Приключих! — заяви Грегър, грабна две фраз-гранати от снаряжението си и ги запрати към ордата напредващи извънземни, за да ни даде време. Удари бутона за разкопчаване на жироскопичната сбруя и я остави да пльосне в окървавената кал. После извади личното си оръжие от кобура на колана си, разпъна пълнителя и започна да стреля. Беше слаб заместител на релсотрона.

С отслабената ни огнева мощ един от Берсерките успя да се провре между стрелковите ни траектории. Понесе много куршуми, странно течната му кожа се набърчи на вълни. Замахна отдолу нагоре с назъбеното си острие, отсече края на пушката, мина през инерционната ми и подкожната ми брони и простърга по нагръдника ми. Заседна в мишницата ми. Дееба, много, много болеше. Кресях, а Берсеркът ме вдигна от земята. Мускулите ми се разтрептяха диво,

а аз изстрелях остатъка от пълнителя си. Доркас допря дулото на своята карабина в Берсерка и стреля ли, стреля, докато създаването се пресегна с другата си ръка, сграбчи махащата ми предмишница и дръпна. Онова отпреди малко никаква болка не беше в сравнение с това, да ми откъснат ръката.

Берсеркът сякаш стана на мътеница от стрелбата на Доркас. Строполих се в калта и преживях няколко неописуеми мига, преди системите за овладяване на болката да се включат и да заизпразват вътрешните ми запаси от болкоуспокояващи. После просто останах неподвижен и изтръпнал. Откъснатата ми ръка ме сочеше, като че обвинително.

Спасителната стрелба на Доркас бе разкъсала огневия ни фронт. Той трескаво се опитваше да презареди карабината си, когато ноктестият крак на един Берсерк го притисна в калта до мен. Обърнах се вцепенено към него. Крещеше, но по-скоро от гняв, отколкото от болка. Кракът стисна и в главата на Доркас се отвориха няколко рани, блъвна кръв. Сега лежеше на една страна, опитвайки се да вдигне карабината си към Берсерка. А той допря дулото на оръжсието си към главата на Доркас и тя се взриви, а калта и вътрешностите под него се изпариха в черния енергиен разряд.

Опитвах се да извадя бенелито от кобура на гърба си, но той беше над дясното ми рамо, тъй че не го стигах само с лява ръка. Дори през фугата, отворена от болкоуспокояващите и шока, знаех, че просто се движа на автоматик. Берсеркът, убил Доркас, се обърна към мен. Е, доста повече бях избил от Тях, отколкото Те бяха успели да откъснат от мен. Разкисках се. Бях уморен. Сякаш Берсеркът бавно се привеждаше напред, протягаше се към главата ми, но пък времето тече различно на подсилени рефлексии и мисловни обороти.

Случи се обаче нещо странно. Ненадейно от Берсерка увиснаха две едри, гневни четириноги — сякаш кучета, макар че това беше абсурд. Кой ще вземе кучета на такова място? Огромни кучета с купища кибернетика по тях, подсилени мускули и стоманени челюсти с външно хранване. Сега тези челюсти се бяха впили в Берсерка и го дърпаха назад, по гръб.

Берсеркът успя да откопчи едно от кучетата. То се претърколи, плъзна се в калта и се изправи незабавно. Изглеждаше,

сякаш ръмжи, но не чувах нищо, или поне не го долавях през филтрите си. Второто куче успя да свали Берсерка, но извънземното го хвана за главата и изстреля дълъг откос от костеното си оръдие. Превърна животното в парчета месо и кибернетични чаркове.

Берсеркът тъкмо се надигаше бавно, когато нещо друго, много по-голямо, го връхлетя. Отначало реших, че е още едно куче, защото бе връхлетяло на четири крака. Каквото и да беше, бъхтеше Берсерка с предните си крайници, вкопаваше го в земята. Докато наблюдавах стъписан дланите, от които хвърчеше черна сукървица, осъзнах, че това пред мен е човек. Някой смазваше с голи ръце Берсерк. Кое то беше ненормално.

Мъжът се обърна към мен и се ухили с неестествено уголемена уста, също опръскана със сукървица и пълна със стоманени кучешки зъби. Не можех дори да проумея колко модификации има по него, физиологията му беше почти напълно изменена. Имаше тялото повече на хищно животно, отколкото на човек. Ставите на краката му бяха разположени различно, а ръцете му бяха дълги, позволяваха му да тича на четири крака. На гръб носеше автоматична пушка, но явно предпочиташе ръкопашния бой.

— Ракети! — провикна се някой, май че Грегър.

Дирите им ми се сториха едно от най-красивите неща на света, точно преди да разцъфнат опасно близо до нас и да покосят пълчищата от Тях, готови да ни прегазят.

Топлината по лицето ми ме усмихна, докато не започна да пари. Голяма работа, бях тъпкан с наркотици. Реших да се изправа. Трудно беше, но ми се получи. Смених гледната точка. Още модифицирани човеци и кучета се сблъскваха с Тях. Три киборга и две кучета повалиха един уокър. Никога не бях виждал нищо подобно.

Мантрата на Шаз, зовът за въздушни подкрепления, бе спряла. Бе я заменил глас с тежък акцент, който искаше незабавна екстракция. Очевидно английският не бе родният му език, но въздушните и огневите подкрепления си служеха само с него.

Дочух непогрешимия звук на картечни релсотрони и видях два осемколесни бронетранспортъора да се включват на помощ на спешените войници. Празните ракетни батареи на машините още димяха.

Стори ми се, че трябва да помогна, и извадих мастодонта. Друг Берсерк се изпречи на пътя ми и скри от поглед огромния психопат, който току-що буквално беше вкопал в земята триметрово извънземно чудовище. Закрачих към Берсерка, без да отпускам пръст от спусъка. Масивните куршуми раздробяваха хитиновата му броня и разкашкваха тялото отдолу. Свършиха ми куршумите, но продължавах да натискам спусъка.

Берсеркът изведнъж се разпадна и пред очите ми отново се разкри киборгът хищник. Усмиваше ми се с два реда страховити зъби. Държеше автоматичен пистолет, който подобаваше на собствените му размери, а дулото димеше. Явно не му пречеше, че бях насочил оръжието си към него и щраках на празни обороти.

— Свършиха ни мунициите! — извика ми. Говореше ми бавно, като на дете. Чукчето на мастодонта прецрака още веднъж. — Ще ни трябват вашите хора, за да покрият екстракцията!

— Невъзможно. — Беше Шаз по канала за свързка. — Няма да припарят до подобно огнище.

— Бронетранспортъорите ви са най-добрата ни възможност. — Грегър, отново по канала.

— За нас ще припарят — увери ни откачалката, а после продължи по канала към Командния център. — Ако хората ми и аз умрем тук, ще открием отговорните пилоти и ще ги избием, заедно със семействата им. Ще изядем децата им за урок. Знаете, че го можем. Искам незабавна екстракция.

Източноевропейец. Изпитах глупаво задоволство, че съм разпознал акцента му. Само че в приказките му нямаше особен смисъл. Как ще изяде децата им, ако е мъртъв?

Покрай мен притича кентавър. Или бях мъртъв, или Мадж ми беше бутнал нещо. Или и двете. Още кентаври. Хибриди-кентаври със саби Ги атакуваха. Дочух с половин ухо потвърждението от Командния център, че ще ни изкарат оттук, докато се мъчех да осмисля случващото се.

— Ей толкова дълбоко сме в лайната — осведоми ме веселяшки източноевропейецът по мрежата, а на вътрешния ми дисплей се отвори нов прозорец. Беше изображение от птичи поглед. Бяхме недотам спокойният център на огромен смерч от Тях. Отвсякъде

уокъри и Берсерки спринтираха към нас. Все едно някой беше разритал термитник.

Още ракетни дири, този път оттатък хоризонта — спасителите ни използваха данни от нашите чипове, за да се прицелват във въздушните подкрепления. Грегър ме сграбчи и ме събори на земята, а край нас се разрази нова огнена стихия. Земята рязко пресъхна, после прегоря, а от нас се вдигаше пара.

Въпреки болкоуспокояващите и шока гледката на тежкоподемна руска Небесна крепост на хоризонта, бълваща унищожение с всичките си оръжия, беше смразяващо величествена. Зяпах, за друго не ми стигаха акълът и силите. Единственото ми извинение беше, че с една ръка трудно се презарежда револвер. Не че Мадж не ми повтаряше да го сторя, докато презареждаше калашника си.

Почувствах развилнелите се пориви на всичките дванайсет дюзи на небесната Крепост, по три във всеки ъгъл, докато гигантският брониран кораб прелетя над нас и започна да се снишава в калта. Косеше Ги като трева с оръдията и релсотроните си. Противовъздушни лазерни системи оформиха плетеница от танцуваща светлина, докато сваляха Техни ракети. Великанският кораб се разтресе на няколко пъти, когато няколко от ракетите все пак стигнаха до него и експлодираха върху очуканата му броня. Не се приземи, за да не рискува да потъне в калта. Насочените право надолу дюзи издухаха всичко от земята под себе си — дотук с откъснатата ми ръка.

Зейна масивен товароподемен шлюз, а отвътре артилеристи откриха огън. Очаквах всички да се завтечем натам и да отлетим, но спасителите ни искаха първо да качат бронетранспортъорите си. Запитах се дали не е защото си бяха направили труда да им нарисуват готини вълчи муцуни на кабинките.

Грегър организира Жребците да прикриват отстъплението на машините. Оръжията на Небесната крепост ни помагаша. Товарителният отряд снабди спасителите ни с още мунции и те се включиха отново с шеметен огън. Аз все така сочех накъдето ми падне и стрелях с празния си мастодонт.

— Вътре! Сега!

Грегър ме беше доближил плътно и ме влачеше към отворената паст на шлюза. Присъединихме се към странно безмълвните кучета и хибридите-кентаври. Устите на кучетата бяха оплискани със сукървица, която капеше и от сабите на кентаврите.

Двигателите изреваха. Небесната крепост се разклати и като че ли се плъзна напред. Птичият поглед върху дисплея ми показваше, че предната част на кораба е покрита с Берсерки. Рамката, където бяха разположени двигателите, сякаш почти се разпарчетоса под напора на собствената си подемна сила, опитвайки се да ни издигне, но накрая машината отлетя, а Берсерките изпопадаха. Чух почти всички видове Техни муниципи да блъскат по обшивката на кораба.

— За нас са се втурнали, нали? — попита този, който ни беше измъкнал от кашата. Кимнах. Той беше покрит от глава до пети с черна мазнотия. — Едно не Им харесвам, няма какво да Им ядеш. — Почука по бронята си. — Какво е туй? Течност. Искам плът — и разроши главата на едно от свирепите на вид кучета. — Аз съм Владимир! — извика рязко. Май че подскочих. Доста бях напрегнат. Той разпери ръце към събралото се войнство. — А това са моите вукари!

— Жребците — успях да изрека и седнах, останал без сили, а Брауни приклепна до мен и отвори аптечката си.

Сякаш някой бе пронизал черепа ми с нажежен до бяло нож. И усещах хора край себе си. Още беше тъмно. Чувах жуженето на няколко малки ховъра, изцвили и кон.

Бързо сглобих лъка, купен в Дънди. Беше го изработила едноръка жена ветеран от Кралския инженерен полк, на платформите, където си намираще и материалите — най-вече скрап. Нещата й открай време ме впечатляваха, но досега не можех да си ги позволя. Обтегателната сила на лъка бе съобразена с подобренията ми. Не ми трябваше чак толкова за елените, които мислех да ловувам, но щеше да ми помогне срещу мечка. Прикрепих колчана на кръста си: стрелите бяха от въглеродна нишка и стомана, а перата им — от пластмаса.

Излязох от палатката и бързо се отправих напреки на машините и коня, ниско приведен над горската покривка. Чувах гласове, но не различавах думите.

Исках пряк визуален контакт. Легнах по корем върху влажната шума. Бавно и — надявах се — безшумно се запрокрадвах към края на горичката. Стигнах дотам и погледнах надолу по склона. Бяха шестима. Нощното ми зрение се включи и всичко плувна в зеленикаво. Увеличих резолюцията. Петима от тях седяха на скъпарски цивилни разновидности на разузнаваческите ховъри, които Мадж обичаше да кара на Сириус. Шестият беше на кон и държеше юздите на втори кон, оседлан, но без ездач. Огледах се, но не го видях.

Тези на моторите явно бяха развълнувани и водеха оживен разговор. Носеха скъпо оборудване за преходи, което обаче явно не беше видяло много преходи. Всички или стискаха някакви скъпи пушки, или ги държаха в калъфи, увиснали от ховърите им. Не можех да преценя дали имат импланти — това навярно значеше, че са богати и могат да си позволят чаркове, неприличащи на чаркове. Физиката на някои беше като от фитнес залата, а други бяха започнали да се запускат — отчетлив признак за богатство. Почудих се какво ли ловуват. Може би мен?

Онзи на коня бе различен. Като начало беше тих. Оборудването му беше скъпо, но практически и очевидно често използвано. Не личаха импланти, но по лицето му имаше грозни бразди и дори по начина, по който седеше и се оглеждаше, разбрах, че е ветеран. Кожата му бе загрубяла от живот на открито, имаше суров вид. Беше и по-възрастен от останалите, на около петдесет, което също предполагаше притежаване на пари.

— Джейкъб Дъглас! — провикна се конникът.

Откъде бяха разбрали? Ама разбира се. От разговора ми с Бог. Просто е трябвало да го попитат. Потиснах въздишка на досада.

— Аз съм Колъм Леърд. Земята е моя — продължи мъжът. — Излез. Само искам да поговорим.

При тези думи останалите петима се разсмяха. Започваха да ми приличат на пияндета, излезли да ме линчуват.

Ебати, защо пък да не се запозная със съседите. Изправих се и пристъпих пред дърветата, обтегнал лъка.

— Какво искате?

Всички освен типа на коня подскочиха. Невъоръжените посегнаха към оръжията си, а въоръжените ги насочиха към мен. Стрелях към най-припрения. Улучих ховъра току до крака му, право в

двигателния отсек на машината. Дълбоко ги впечатлиха и лъкът, и случайно точната ми стрелба. Мъжът възкликна, а машината бавно се отпусна на земята. Вече бях подготвил втора стрела.

— Не бъдете тъпанари — предупредих ги. Конникът все така не помръдваше. — Просто искам малко спокойствие.

— На чужда земя си, боклук! — кресна ми дебеланкото върху току-що убития ховър.

— Алистър, стига — възпря го Колъм, а после се обърна към мен: — Аз пък просто искам да си гледам земята, без натрапници да се нанасят на нея. Явно невинаги получаваме каквото искаме.

Акцентът му не беше високопланински, а по-южняшки, но не можех да го определя. Говореше с равен тон, и в речта му отсъстваха нафуканите акценти на придружителите му.

— Като гледам, имате си достатъчно място. Няма да ме усетите. Ще ловувам само когато трябва.

— Земята е негова, терористки отпадък такъв! — почти изгрухтя Алистър.

Останалите четирима измърмориха одобрително. Явно Алистър имаше мнение за събитията на Атлантида.

— Алистър, нали така ти е името? — Той не ме удостои с отговор. — Ако пак си отвориш зурличката, ще пусна стрела през нея. Разбра ли?

Не исках да прибягвам до убийства, но този наистина ми лазеше по нервите. Все пак отвори уста и се запитах дали да не опитам да го скопя.

— Млъкни, Алистър — каза тихо Леърд. Беше свикнал да раздава заповеди. — Знам кой си: 5-ти Парашутен, пионери, САС, бунтовник, уволнен без почести. После Атлантида и каквото знаем за случките в Кучешките зъби. Впечатляващо досие, но ми звучиш като голяма беля.

— Загърбих всичко това. Както казах, просто искам спокойствие.

— Не мисля, че е толкова лесно, даже ако се абстрахираме от нехайното ти отношение към чуждата собственост...

— Живях в кутийка два на два, без шибани прозорци. Колко място ти трябва на теб?!

— Хей, друже, за това място съм се трудил! — поразпали се той. Явно беше расъл на улицата, още му личеше.

— Ако си чел досието ми, знаеш, че и аз съм се трудил.

Той изпръхтя презрително.

— Виж, впечатлен съм от досието ти, но ако те оставя да живееш тук, докъде ще го докараме? Хората вече се опитват да бягат от градовете и да се местят на земята ми.

— Ами тогава не използвайте градовете като затвори. Дайте възможност на всички да се устроят както искат.

— Откъде мислиш, че идвам аз? — попита ме.

Не бях сигурен и не отвърнах.

— И какво правим оттук нататък? — попитах вместо това. — Защото съм относително сигурен, че мога и шестимата да ви опукам.

Другият кон обаче продължаваше да ме тревожи.

— Аз пък съм напълно сигурен, че не можеш да опукаш никого от нас, иначе нямаше да дойда. — Прозвуча уверено. А вторият кон наистина ми играеше по нервите. — Но пък имам по-добра идея. Вместо да умираш тук, защо не се върнем въкъщи, ще ударим по едно и ще поговорим.

Алистър за пореден път отвори зурла, за да възрази.

— Алистър, ще ти пусна една, заклевам се — изръмжах през зъби, а неговите изтракаха, когато рязко затвори уста. Аз продължих: — Звучи ми разумно, стига след разговора да се върна тук и да ме оставите на мира.

— Ще видим. Кени?

Кени сякаш се материализира от земята зад мен. Носеше тежък камуфлаж и ме сочеше със стара, но напълно изправна ловна пушка, достатъчно голяма, за да ме направи на пихтия, въпреки всичките ми подобрения. Имаше черни лещи вместо очи, очевидно бе ветеран. Свалих лъка. Кени свали пушката.

— Оправихме се, господин Маклеърд — заяви.

Говореше с местен акцент.

4.

ЗАПАДНИТЕ ПЛАНИНИ

Леърд си имаше шибан замък! Значи така живееха тия, от другата половина. Бях стигнал до извода, че ми е било скучно. Може би съм искал да ме хванат, искал съм драма. Чули тромпета и решили, че е животно, „криптозоологически“ екземпляр. Те живееха в мен, така че в някаква степен бях такъв, предполагам.

Бяхме в избата, макар че май не се нарича така, когато е под замък. Тъмница? Така или иначе, голяма подземна стая от древни на вид камъни, със сводест таван и поръсен с пясък под. Пълна бе с приятелите и сподвижниците на Леърд, от които мнозина весело подвикваха или пък просто крещяха. Причината бях аз, но само отчасти — другата част от причината, тоест другият боец, се опитваше да ме ритне в лицето. Страхотно беше. Боевете в Лохи никога не бяха такива. Разбира се, сега бях хибрид.

Мръднах назад, по-далеч от ритника-вършачка, подпрях се с лявата си ръка на пясъка, докато кракът на противника ми просвистяваше над мен. Оттласнах се, изправих се, два пъти го измлатих в слепоочието. Той се опита да се извърти, но се натресе право на крошето ми, което отлепи краката му от земята. Строполи се.

Чувствах се супер, мамицата му. По-бърз, по-силен. Изплюх кръв ухилен. Гол до кръста, вдигнах ръце като шампион, а тълпата изрева тържествуващо, много по-оживена от онази в Бойния център на Дуги.

Дойдоха да ме поздравяват. Подадоха ми една хубава дълбока чаша „Гленморанджи“, тупнаха ме по гърба. Отпих, кръвта ми и уискито се смесиха в чашата, а алкохолът ме опари. Обърсах с кърпа кръвта и потта от тялото си. От мястото си Колъм ми се усмихна. Върнах му усмивката и изплюх още кръв на пясъка.

Е, явно по-богатата половина живееше точно като нас, само че с повече ентузиазъм, по-стилно и по-удобно. Явно никой никога не се уморяваше да гледа здрави, прави възрастни хора да се пребиват взаимно. А и тази вечер не усещах болка.

Леърд беше окей като за богаташ. Бях попитал за него Бог. Беше отраснал в Стърлинг, като Грегър, само че беше доста по-възрастен. Бил подофицер с Аргайлския шотландски полк и се сражавал на Сириус, преди аз да стигна дотам, а после пък из ледените пустоши на Проксима Едно, където получил офицерски чин. Заменил го за образование и връзки, а след като изслужил срока си, навлязъл в бизнес средите.

Учил за адвокат, затова се разтърсил за причудливи проекти, които корпорациите още не си били заплюли. Открил нов начин за изработка на керамични материали, за ракети и чаркове от телеманипулатори, предназначени за Космоса. Започнал с гениалната девойка, разработила технологията, и ѝ помогнал разработката да не попадне изцяло в лапите на корпорациите. Трябвало да прекоси опасен лабиринт от законови мерки, търговски и договорни. Оттогава си бяха разнообразили дейността и вървяха само напред. Богатството му позволяваше подобни спектакли и възможността да си играе на феодал.

Следващият боец прелетя през въздуха към мен. Претърколих се към него, под ритника му. Този беше фаворитът, подготвен специално от Алистър.

Скочих на крака и се завъртях точно навреме, за да блокирам няколко последователни ритника в главата и тялото ми. Макар да ги отразих, успяха да ме отблъснат назад. Сякаш използваше основно кунг-фу, но беше заел и нещо от други стилове, за да се нагоди към нуждите на свободните боеве.

Отново опита да ме ритне в главата. Усуках се встрани от траекторията на удара му и изритах опорния му крак. Отби атаката ми и пробва нов ритник със завъртане — явно не си беше научил урока. Както и първия път, се приведох и отвърнах със същото. Кракът ми се стовари с цялата си дължина върху него, а петата ми — в брадичката му. Оттласнах го назад, но той си върна равновесието с фукливо задно салто, а тълпата се развика одобрително. Чакай, как така аз печеля, а се радват на него?

Явно не обичаше да си изпитва търпението — опита да се приближи към мен. Вдигнах коляно, за да възпра поредица от ниски, остри, бързи ритници, а с глава блокирах няколко също толкова бързи

удара с ръце. После го изритах няколко пъти в ребрата и забих лакът в лицето му достатъчно силно, за да го съборя.

Тъкмо засилвах юмрук за решителния удар, когато той ме изрита в слепоочието, от легнало положение. Залитнах назад, а той зрелищно се изправи. Още радост от тълпата. Но все пак хлапето беше младо, преди време е бил хубавеляк и вероятно не беше подсилен, колкото мен. Би трябвало да се чувствам грубиян и измамник, но не се бях забавлявал толкова, откакто тренирах кикбокс с майка ми.

Той зае изящна поза, а аз вдигнах ръце в далеч недотам изящна боксьорска стойка. Усмихна ми се през кръвта и аз му кимнах, върнах усмивката. Добро хлапе, добър боец. Подобни хора нямаше по отчаяните бойни дупки в Дънди. Време беше да го смачкам.

Ритникът му беше бърз, мощен, добре прицелен и съвършено изпълнен. Моят беше къс, брутален, право напред, без грам финес, но с много сила. Неговият се разби в предмишниците ми — заболя ме. Нещо в него пък поддаде, когато го улучих около кръста.

Той опита с нов ритник. Аз просто повторих своя, но с другия крак. Освиркаха ме. На кого му пукаше? Значи съм лошият? Този път, след като го отблъснах, отскочих и го уцелих в темето с лакът. Той отново отстъпи, но не и аз. Нов скок и коляното ми го улучи под брадичката. Отметна глава, изплю струйка кръв. Вече имах цялото време на света да го изритах в лицето. Незнайно как още се крепеше на крака, затова го ритнах отново и го подсякох. Хлапето се строполи на пясъка, почти на парчета.

— Да! — изревах и вдигнах ръце.

Усещах, че лицето ми е изкривено в някаква дивашка гримаса. Само че чувах колкото поздравления, толкова и освирквания. Отнесоха хлапето. Алистър ме гледаше свирепо. Да си го начука. Какво можеше да ми направи?

Натикаха в ръката ми още пиене, тупнаха ме отново по гърба. Дори няколко от добре наконтените хубавелки — хубави като за кръчма, — които преди мигове искаха да ме видят окървавен на пясъка, подобно на всички останали, започнаха да поглеждат към мен с интерес.

Проправих си път през поздравяващата ме тълпа, а Колъм тъкмо сядаше обратно на мястото си. Усмихна ми се, когато ме огледа, цял облян в кръв.

— Нещо за пиене ли искаш, или лекар?

— И по-зле съм бил — отвърнах и се отпуснах на един стол, той ми подаде още едно и двамата се разговорихме за боя заедно с няколко от лепките му, седнали на столове край нас. Музиката отново засвири и хората взеха да се отдалечават, сякаш по скрит сигнал от Колъм. Аз си поемах дъх и пиех уиски, разрежено със собствената ми кръв.

— Пура? — попита Колъм. Понечих да откажа. — Отпреди войната е.

Какво пък толкова! Да видим защо е цялата работа. Взех пурата и той ми я запали.

— И така, стремежите ти се простират до това, да се въргаш по земята ми и да браконьерстваш? Ако е така, можем да се разберем.

— Не мисля, че хора като мен притежават амбиции. Животът ми и сега си е хубав. — Стига да не обръщам внимание на предстоящата война, в което надобрявах, и да не мислех за Мораг, в което не бях толкова добър. — Просто не искам да... — търсех начин да обясня.

— Не искаш да страдаш повече?

Обмислих го.

— Май нещо такова.

— Чакай да отгатна. Наскоро си забогатял?

— Предполагам.

— А искаш ли още пари?

— За какво?

— Следях геройствата ти, четох статиите на Хауърд Маджи и гледах кадрите, които е заснел. Не съм убеден, че съм съгласен със стореното от вас, и определено ми създава много проблеми с промишления шпионаж и наддаването за проекти, и все пак постигнахте нещо изумително. Винаги може да ми свърши работа човек с твоите умения. Не съм сигурен за какво, може би за охрана — или подобно.

— Не, имам предвид, за какво са ми още пари?

Доколкото можех да преценя, имах си всичко, което щеше да ми потрябва някога. Можех да си умра в буря от джаз, уиски и сензорни кабинки. Колъм ме погледа и се разсмя. Започваше да ми писва от това.

— Сега пък какво? — попитах. — Не се ебавам. Имам всичко, което ми трябва.

Това само го разсмя още повече.

— Живееш в палатка — едва успя да изрече, почервенял.

— Не всички имаме нужда от шибан дворец.

Той не спираше да се смее. В крайна сметка се поовладя. Стори ми се, че щеше да бърше сълзи, ако очите му не бяха скъпи поръчкови импланти.

— Значи ти харесва тук? — попита накрая.

— Да, разбира се. Какво да не му харесвам?

— Ами какво ще кажеш за къща? Ако се установиш тук, ти и семейството ти ще сте в безопасност. Например.

Това ми звучеше напълно чуждо, съпоставено с досегашния ми живот — може би защото звучеше като бъдеще, — и все пак звучеше привлекателно.

Нямаше да се налага да се питам откъде ще дойде следващото шише, цигара или сесия в кабинката. Можех дори да планирам занапред. Не изглеждаше толкова кофти живот. Да, типовете като Алистър бяха задници, но много от другите бяха готини и като че ли ме харесваха.

— Не съм корпоративен убиец. Няма да троша крака, нито — и кимнах към окървавения пясък, — нито съм гладиатор, независимо как ти се струва на теб.

— Това ли? — Той се огледа. Повечето от гостите му бяха помлади от него. — В моята позиция трябва да правиш определени неща. Спечелваш малко пари и лесно пипваш паразити. — Ухилих се. — Знам какво е истинско сражение. Това тук не ме интересува. Участвай колкото искаш, пък ако не искаш, недей.

По-рано, когато още не бях пил толкова, забелязах, че Кени го няма. Той беше истински снайперист разузнавач. По пътя към замъка не пророни почти нито дума, но по-късно Колъм ми разказа, че го познава от войната и го е наел за пазач на дивеча и на околностите на замъка. Това ми звучеше хубаво. Чудех се дали мога да се сработя с Кени. Щеше да е същото, което работеше баща ми, само дето ако някой богат копелдак се опиташе да ме убие, щеше малко да сбърка.

— Не си търся биячи. Просто охрана, може би бодигард. Мисли за себе си като за войник с по-добра заплата, условия и по-малко опасности. Възнаграждението ще е достойно за теб.

Повдигнах вежда. Това ми звучеше все по-добре.

— Тате!

Изумително хубава, висока русокоска в къса черна рокля ненадейно се хвърли в скута ми. Прегърна ме през раменете. Беше синеока и, доколкото можех да преценя, още нямаше трийсет.

— Кой е новият ти приятел? — попита.

Колъм въздъхна добродушно.

— Фиона, това е Джейк. — Не казах нищо, ако и да не ми хареса съкратеното ми име. — Джейк, това е дъщеря ми Фиона.

Тя сбърчи нос, когато чу собственото си име.

— Знам. Ужасно име, нали? Родила съм се, преди тате да се сдобие с пари и добър вкус. Всички ми викат Фей.

— Моме, ще се оклепаш цялата — предупредих я.

По тялото ми още съхнеха пот и кръв.

— Нищо — махна с ръка тя и това доста ме смути. Все пак баща ѝ седеше срещу нас. Не помагаше и шаването ѝ в скута ми.

— Много ми хареса боят — заяви и прокара показалец по гърдите ми. — Много секси беше.

Приведе се към мен и ме гризна по ухото. Това вече беше много, много смущаващо. Колъм обаче само наблюдаваше снизходително. Хрумна ми, че на момичето му трябва едно добро напляскване. После пък ми се прииска да не ми беше хрумнало, защото като нищо щеше да ѝ хареса. Не можех и да я разкарам от скута си, защото доказателството за присъствието ѝ там стърчеше яко.

Едва ли някога бих се радвал повече да видя Алистър, отколкото тогава. Поне щях да се съсредоточа върху него и да се отърва от доказателството. Тя обаче сякаш нямаше нищо против да ми виси на врата. С Алистър беше и хлапето, с което се бих. Изглеждаше кофти, но вървеше и се усмихваше.

— Хубаво се би, Робърт — каза благосклонно Колъм.

— Извинявай, моето момиче — казах на Фиона.

Успях да я преместя от скута си и да се изправа. Надявах се баща ѝ да не види полуерекцията ми.

— Да, хубав бой — потвърдих и стиснах ръката на Робърт. — За жалост годинките и коварността обикновено надвиват младостта, енергичността и уменията.

— Абе, не знам — отвърна Робърт. — Риташ като шибано муле и, ако съдя по вида ти, като нищо си бърз колкото мен.

Звучеше впечатлен. Изглеждаше приятно дете. Алистър нямаше толкова възхитен вид.

Как ли ме бяха подобрили Те? Чувствах се повече във форма, отколкото на осемнайсет.

— Е, отдавна го правя, а и опитът помага.

Робърт отвори уста за отговор.

— Робърт, бъди добро момче. Достатъчно ме изложи за една нощ, изчезни.

Ето *този* не ми харесваше. Прехапах език, защото бях гост. Робърт хвърли поглед към Алистър, завъртя досадено очи, кимна ми и се отдалечи. Аз се върнах на стола си и се опитах да пренебрегна онзи тъпак. Не останах много доволен, когато Фиона се върна в скута ми.

— Хлапето се справи добре, добър боец е. Не бива да го кастриш така — каза Колъм на Алистър.

— Толкова много инвестирах в него, а така ме разочарова. Започвам да си мисля дали да не го хвърля обратно в лайняната яма, в която го намерих.

— Победите на хлапето не са твои само защото си хвърлил някакви шибани кинти — включих се, опитвайки се да звуча заплашително.

— Не разбираш, сержант Дъглас. Победите му са мои, защото го притежавам.

В Лондон с Мадж бях научил нещо. Когато търкаш лакти с подобни хора, не можеш просто да вдигнеш своя и да го забиеш в лицата им, ако те раздразнят. Не знаех защо — просто не се правеше. Срамота. Този явно беше расъл без достатъчно лакти в лицето. Значи мислеше, че няма проблем да говори глупости. Вината не беше негова докрай — техните го бяха кръстили Алистър.

— С какво да ти помогна, Алистър? — попита Колъм, също доста раздразнен.

— Да, Алистър, отегчаваш ни — добави Фиона.

— Ти си бивш САС-овец, нали? — попита ме Алистър.

Игнорирах го. Беше ме проверил, но нямаше да му доставя удоволствието.

— Не иска да говори за това — отвърна Колъм вместо мен.

— Защо? Направи така, че всички да можем да го прочетем. Отчаяно си си търсел внимание, а? — Продължих да не му обръщам

внимание. Това щеше да ми е полезно, щеше да ми изгради търпимост. — Не е много честно да участваш в бой с хлапето ми, нали? Имам предложение. Трима от моите с радост ще се бият с господин Дъглас. Съмнителните му подвизи са добре известни, не би трябвало да е особено предизвикателство за него.

Опитвах се да не се обръщам към самодоволната му физиономия, защото щеше да ме тласне към насилие.

Колъм въздъхна.

— Виж, Алистър, изгуби бой. Стига ти толкова.

— Защо? Да не го е страх?

— Що не ходиш да се шибаш, мека пишко? — предложих.

— Мисля, че те е страх — каза той с най-покровителствения тон, който някога бях чувал.

Повиши глас — за публиката. Чуха се освирквания. Бях решен да не се поддавам на натиска на групата, особено след като не бяха моята група.

— Уф, направи го! — изписка изведнъж в ухото ми Фиона. Приведе се към мен и нацупи устнички. — Направи го за мен. Постави тоя чекиджия на място. Ще ти се отблагодаря.

Пак зашава в скута ми. Колъм гледаше навсякъде другаде, освен към нас.

— Хей, хора! — обади се Алистър, без никой да го е подканял, и се обърна към тълпата. — Сержант Дъглас, бичът на личния ни живот, го е страх да се бие!

Освиркванията зачестиха и се усилиха.

— Много съжалявам — рече Колъм. — Но помисли дали да не се съгласиш, в името на спокойствието си.

— Моля тееее — отново ме подкани Фиона и отново се нацупи.

Изругах под нос и се изправих, а Фиона почти тупна на пода. Във възгласите се прокрадна радостна нотка. Алистър се обърна и успя да ми се усмихне фалшиво.

— Вероятно не искаш да слезеш на ринга, нали? — попитах го.

— Боя се, че дните ми на боец приключиха.

Дума да няма.

Върнах се на пясъка. Тълпата се раздели пред мен. Трима на един, лоша начална ситуация. Питам се какви ги върша. Нима се опитвах да впечатля тези хора? Момичето? Баща й? Защо?

Тълпата оформи три пролуки в три различни посоки. Двамата типове и жената, които се показаха, имаха впечатляващо телосложение. Движеха се, сякаш знаеха как използват телата си, а единият от мъжете и момичето имаха черни лещи вместо очи. Третият имаше по-скъпи лещи, но на гърдите си имаше татуировка на Кралските военноморски командоси — и той беше ветеран.

Жената държеше меч с полусферичен ефес, като онези, които бях видял по стените на замъка. Само дето този изглеждаше наострен и добре балансиран. Държеше меча — мисля, че се наричаше клеймор, — в едната си ръка, а в другата държеше дървен щит, подсилен с метални гвоздеи. Единият от мъжете, не командосът, беше гологлав, с лице, покрито с белези. Държеше боздуган на верига и вече го развърташе. И той носеше щит в другата си ръка. А пък бившият пехотинец разнасяше шибана алебарда. Приличаше на сатър в края на почти двуметров прът. Над острието на сатъра имаше кука. Запитах се какво очаква, кавалерията ли?

Ако не исках да рискувам да умра за нещо смислено, като това да видя сметката на Ролистън, със сигурност нямаше да рискувам да умра в някаква изба. Не ми пукаше за какъв ме мислят. Нямах какво да им доказвам. Поклатих глава и се обърнах гърбом към ринга. Само че тримата идваха от различни посоки и с все един от тях трябваше да се размина.

Жената с клеймора замахна към мен. Едва успях да се отдръпна.
— Ебати! Ти откачи ли?! Нямам интерес!

Тя само ми се усмихна и зае нападателна поза. Опитах се да мина през тълпата, но ме посрещна стена от крещящи богаташи, разкривили лица. Искане кръв.

Получиха. Куката на алебардата ме улучи в рамото. Беше засилена достатъчно силно, за да мине през подкожната ми броня. Ветеранът рязко дръпна надолу и разкъса част от гърба ми. Почти паднах на колене. Той извади оръжието от мен и насочи острието на сатъра към главата ми. Едва успях да се приведа под него.

Завъртях се настрани, а клейморът просвистя към мен. Поодраска изкуствената ми ръка. Острието беше тежко, а аз — побърз. Докато се подготвяше за втори удар, опитах да изритам жената в главата, колкото имах сила. Тя успя да вдигне щита навреме, но го чух как се пропуква, а жената се олюля назад.

Вътрешният ми дисплей притрепери, когато боздуганът на верига ме нацели право в черепа. Политнах към тълпата. Кръвта ми опръска някои от тях, но крещяха за още и ме избутаха обратно на ринга. Липсваха ми Балор и Ню Йорк. От удара в главата ми прилоша.

Това е проблемът с боевете „трима на един“. Опитах да се справиш с един от тях и някой от другите те спипва. Доколкото ми позволяваха рефлексите, спуснах се под поредния удар на боздугана и усуках крак зад коляното на белязания. Свалих го на земята. Метнах се встрани от посичащата алебарда и се хвърлих към мечоноската. Не ме очакваше толкова близо и толкова скоро, посегна светкавично, но аз сграбчих щита ѝ и го избутах към въоръжената ѝ ръка. Ударът ѝ не сполучи.

Минах зад нея, скрих се зад гърба ѝ, а алебардата се стовари върху щита ѝ, после я хванах за челото и дръпнах главата ѝ назад, забивайки коляно в тила ѝ. Пристъпих встрани и от кокалчетата на всяка от ръцете ми се подадох по четири двайсетсантиметрови остриета. Пронизах я във въоръжената ръка, тъй че три от четирите остриета минаха право през нея и я приковаха към ребрата ѝ. Изтръгнах остриетата и докато жената се препъваше назад, я изритах в коляното. То изхрущя. Тя се строполи и я изритах в главата.

Не исках да я убивам и бях сигурен, че не съм. Очевидно беше подсилен боен ветеран — но пък не я исках зад себе си, докато се опитвах да се справя с останалите двама.

Тълпата полудя.

Обърнах се и се затичах към гологлавия. Той замахна — отскочих тичешком и се опитах да блокирам удара с металната си ръка. Веригата на боздугана се усука около нея. Острието на алебардата изсвистя зад мен и се заби в гърба ми. Изкрещях. Мина през подкожната ми броня и заседна в подсиления ми гръбнак, но на него му трябваше нещо много по-силно, за да се прекърши.

Скочих и усетих как острието се измъква от гърба ми. Белязаният опита да вдигне щита си между себе си и мен. Паднах право върху него и той се залюля под тежестта ми. Рязко забих нокти в него, пронизвайки дъб и желязо. Ударът ми спря в рамото му и бе негов ред да изкрещи. Завъртях остриетата, надявайки се да неутрализирам напълно ръката му с щита.

Белязаният дръпна боздугана си назад. Веригата още бе намотана на ръката ми. Строполих се тронаво. Имах едва миг да се усетя, че алебардата свисти към главата ми. Изгърколих се встрани и се разхвърча пясък, там, където падна острието. Дръпнах веригата на боздугана към себе си и белязаният залитна към мен, след което го подсякох. После забих пета в лицето му с толкова мощ, че смазах подкожната му броня, костите и хрущялите. Лицето му изглеждаше почти разполовено. От устата и носа му шуртеше кръв.

Претърколих се по-далеч от разбеснялата се за пореден път алебарда и се надвесих над зашеметения белязан, като за всеки случай го намушках в капачките и му скъсах ахилесовите сухожилия с остриетата си. Оставих го да вие от болка на пясъка, осакатен.

Изправих се и се обърнах към морския пехотинец. Отстъпваше. Не откъсвах поглед от него, докато размотавах боздугана от ръката си. Тълпата вече го освиркваше. Алебардите са отлично оръжие за авангард от прости войници с подкрепа зад себе си. При схватка един на един обаче не ставаха, особено срещу противник с две оръжия.

Пристъпвах ту вляво, ту вдясно, търсех пролука. Той току се пресягаше, опитвайки се да ме държи надалеч. Хвърлих се напред — замахна. Лесно парирах опита му и вече бях твърде близо, за да не достигне острието му. После той направи нещо, което почти не бях виждал да правят морските пехотинци. Обърна се и побягна. Само дето нямаше накъде. Врълхлетя тълпата, а тя го изтласка обратно назад. Той започна да раздава юмруци — носът на някакво богаташче експлодира, докато противникът ми се мъчеше да си проправи път. Но вече летях към него.

Метнах се на гърба му и го намушках в двете рамене едновременно. Не исках да го убивам, но много се бях разлютил. Подкожната му броня се съпротивлява няколко мига, обаче само толкова. Остриетата се подадоха от гръдния му кош, а тълпата се превъзбуди, още неколцина от тях се опръскаха с кръв.

Придърпах го върху себе си, а после се завъртях и го възседнах, докато ревеше от болка с лице в пясъка. После под бесните крясъци на тълпата заудрях главата му в пода на арената, докато отдолу не се оформи локва кръв, а той спря да се движи.

Не ми пукаше и да го бях убил. Изправих се, целият окървавен, макар собствените ми рани да не бяха толкова много.

— Къде е?! — пъхтах, но имах сили и за пресипнал рев.
Заозъртах се за Алистър. Фиона ме гледаше с жадна усмивка.
Разбира се, обърнаха се срещу него. Присмиваха му се.

Той пък ридаеше и ми се молеше, докато си проправях път към него. Който ми се изпречеше, получаваше я подсечка, я лакът в лицето.

Стигнах до него, а той понечи да падне на колене. Сграбчих го за гърлото и го завлачих през множеството. Накрая го опрях в една стена.

Извадих остриетата си и обтегнах ръка. Фиона се бе озовала до мен. Очакването по лицето ѝ бе почти като преди секс. После пък направи отвратена физиономия, когато Алистър се насра. Още смях. Някой ме хвана за ръката. Рязко завъртях глава, готов да нараня още някого — беше Колъм.

— Не! — извика. А после, по-спокойно: — Не можеш, Джейкъб.

Неколцина сред тълпата нададоха разочаровани възгласи. Пуснах Алистър и прибрах остриетата. Той се свлече в нечистотиите си.

— Какво не ви е наред, бе, хора?

Поклатих глава, отвратен и от тях, и от себе си. Не бих се сражавал за смислена кауза срещу Ролистън, но пък развличах тази измет. Кликата именно подобни хора защитаваха.

— Можеше да ни спреш по всяко време — обвиних Колъм.

— Казах ти, човек в моето положение трябва да прави подобни неща за гостите си. Дори да не му харесва.

Не се сецах какво да отвърна. Все едно бяхме от различни биологични видове.

— Ако, без да искам, съм убил някого от онези тримата, ще си успокоя съвестта, като се върна и убия и него — посочих Алистър.

Колъм вдигна длани помирително.

— Виж, защо не оставиш Фиона да те превърже?

— Айде, Джейкъб, моля те.

Фиона ме хвана под ръка. Загрижеността ѝ беше изцяло фалшива. Отскубнах я от себе си и се разкарах от избата, взимайки пътьом бутилка уиски от една маса.

И повече ме бяха били, например Рану, но това беше още по-безсмислено от двубоя в Ню Йорк. Пресуших четвърт от „Гленморанджи“-то и едва преглътнах, преди алкохолът да започне да прогаря вътрешните ми наранявания. Подпрях се на стената на коридора.

— Добре ли си? — попита ме Фиона, отново с онази фалшива загриженост.

— Върви на майната си, става ли? — промълвих изтощен.

— Тате иска да се уверя, че си добре. И аз искам — кокетно отвърна тя.

Това не ми действаше добре.

Загледах я: колко отегчена и преситена беше, мамицата й? Тя се приведе и ме целуна. Отвърнах на целувката, опитвайки се да не мисля за Мораг. И по-точно, мислех за всичко, с което Мораг ме бе ядосала.

Гневът преобладаваше в чукането след това. Беше си точно такава — чукане. Да наблюдаваш партньора си през топлинните скенери по време на секс може да е красиво — цветовете се изменят, насищат се. Вътрешно разцъфване насред секс. Но в случая аз го правех, за да не я гледам.

Беше буйна, и буйно недоволна, когато я нарекох Мораг. Крещеше, блъскаше врати. Беше ми все тая. Имах си остатъка от уискито. Леглото изглеждаше като местопрестъпление. Трябваше да си прегледам раните, но бях твърде уморен.

Разбира се, бяха Спецназ. Какви други ще са? И им бяхме задължени до смърт. Лейтенант Владимир Скиров и вукарите му. Името идвало от някаква древна руска върколашка легенда. Скиров и хората му твърдяха, че не се правели на страшни — просто концепцията имала тактически смисъл. След като ги бях видял в действие, разбих какво имат предвид. Можеха да тичат много по-бързо на четири крака. Вследствие на това имаха неимоверно подсилени предни крайници, а те пък им вършеха отлична работа в ръкопашния бой. Челюстите им — също, стига да нямаха против да си пълнят устите с парчета от враговете си. Е, нямаха.

Там беше работата, че руската кибернетика, особено военната, се стремеше към функционалност, а не към естетичност и финес. Приличаха по-малко на „върколаците“ от старите визфилми на ужасите, сензорните представления и това, с което се перчеха уличните банди, и повече на механични, вълкоподобни чудовища. Мадж беше казал нещо такова на Скиров по-рано, а той пък почти се

беше задавил с водката си от смях. Руснаците имаха странно чувство за хумор.

И пиеха много. Владимир ни сподели, че след бойните действия най-много жертви в руската армия взима пиенето на непредвиден за пиене алкохол. Стори ми се, че има предвид горивото на етанологорящите им машини.

Бяхме длъжници на вукарите, тъй че цяла седмица стриктно спазвахме благородната традиция на британските полкове — крадахме. В случая — всяка капка алкохол, която можехме да предложим в отплата.

Пихме за Доркас. Пихме и за техните хора, загинали по време на сражението. Мадж дори предложи да пием за ръката ми. Абе, пихме много.

Една събота се бяхме озовали в офицерската столова. За щастие лейтенантът не виреше нос и пиеше с подчинените си. Може би щеше да пие и с Берсерки, ако искаха. Столовата бе частично взривен бункер, плетеница от коридори и ъгълчета за напиване. Понадълбоко се помещаваха специалните и опитах ли да стигнеш дотам, залагаш живота си на карта. Освен ако не беше някое хубаво войниче на среща с някого, достатъчно корав, за да те опази.

Хибридите не бяха от Спецназ, а казаци от Южна Русия. Казаците бяха спомагателни елементи към специалните части и ги водеше капитан Костя Скоропадски. Беше млад и сякаш не чак такъв чекиджия като повечето офицери. Мълчеше си и въпреки по-високия си чин отстъпваше пред Владимир. Хибридите бяха откачили конските си тела и бяха отново двуноги. Сякаш се чувстваха неудобно така.

След като Организацията бе превзела Руската федерация, казаците се бяха разбунтували и бяха основали собствена държава, Казакия. Макар техните отряди още да бяха част от руската армия, по улиците на Москва навярно би се проляла кръв между тях и Спецназ. В онази част на света бяха злопапетни. Въстанието бе оставило дълбоки белези и у двете страни. Тези казаци обаче бяха наследници на колонизатори от Сириус. Равнините на Сириус, поне преди войната, приличаха много на онези от родината им. Били коневъди, преди да пристигнат Те, а след това казаците, постъпили както винаги: хванали оръжията.

Конските им тела били разработени, за да им помагат в коневъдството. Развиваха скорости, съизмерими с почти всички колесни машини, но пък стигаха до места, недостъпни за тях. И така, казаците бързо намерили ново приложение на хибридните си тела.

Костя ми каза, че никога не е виждал истински кон — били избити, преди да се роди. Понякога отивал в сензорните кабинки да поязди. Чудеше се дали са уцелили правилната миризма.

Кучетата пък бяха порода „тоса“, японски бойни кучета с обширни модификации. Едно от тях бе отпуснало глава в скута на Владимир, който го чешеше зад ушите. Харесвах кучетата. Като малък даже бях късметлия да си имам едно. Беше зачислено на баща ми, коли. Тези обаче бяха страшни. Следваха Спецназовете навсякъде и бяха напълно безшумни. Владимир обясни, че са им махнали гласните връзки. Пресегнах се да погледя едно по главата. То лениво отвори око — всъщност леца, като моите.

В някакъв смисъл бе ужасно, че ги използват по този начин, но имаше нещо успокоително в присъствието им. Някаква пародия на нормалност.

Службата в Спецназ на практика ти гарантираше висока позиция в Организацията. Мнозина от хората на Владимир бяха голи до кръста, осеяни с татуировки. Преди сто години подобни татуировки се получавали в затвора, но за да отидеш сега в затвора в Русия, трябва да извършиш престъпление, което Организацията не одобрява. А сторил ли го, обикновено не доживяваш до затвора.

Мадж, който трябваше да се пребори — почти до смърт — за правото си на място в столовата, бе готов на някои „услуги“ в замяна на новоиздействаните си привилегии. Честно казано, огромните върколаци от „Спецназ“ изглеждаха кошмарно.

— Няма ли да е малко като секс с животното? — попитах го, пиян.

— Да! — извика той с нездравословен ентусиазъм.

Възползвах се от момента, за да се упътя обратно към бара с част от заслужената ми надница. Проправих си път през тълпата, знаех, че ще трябва да се пазаря, за да получа относително читава водка — иначе казано, такава, каквато няма да те направи стерилен. Радвах се, че поне няма как да ослепеем — очите ни бяха изкуствени.

В ъгъла мярнах Бък и Гиби, цяла гора от расти и бради. Бяха си метнали палтата и шапките на столовете до себе си, а край тях се навъртаха момчетата и момичетата от отряда за поддръжка на морала. Извърнах се, за да потисна неприязънта си. Не бяха просто онези от поддръжката на морала, макар и те да бяха сред причините. Предпочитах сензорното порно в кабинките. Бък и Гиби бяха от 160-ти полк за Специални въздушни операции, Нощните преследвачи — великолепни пилоти, които подпомагаха специалните оперативни отряди. Само че тези двамата бяха лични шофьори на формалния ни лидер майор Ролистън и личната му убийца, Джоузефин Бран, Сивата дама. Ако Бък и Гиби бяха тук, значи бяха тук и Ролистън и Бран — а това значеше, че ни чакат лайна.

След малко пазарене, увещаване и заплахи се сдобих с питиетата и поех към масата ни с няколко бутилки. Можех да ги държа всичките, защото си имах и нова ръка. Беше великолепна. Висококачествена, с фантастичен неврален интерфейс — беше си част от тялото ми. Тактилните сензори също бяха висококачествени, имаше и вградени жлебове за четирите ми нови нокътя. И най-хубавото — лазер на рамото, с компютърен прицел, независим от мен.

Новата ми ръка бе чудо на чудесата сред Жребците. Специални сили или не — рядко беше за подофицер да получи толкова качествена ръка, макар че Мадж ме беше уверил, че не е толкова добра, колкото краката му. Шаз се поразрови и ни уведоми, че ръката била за високопоставен офицер, който изгубил своята в инцидент с танк.

— Познаваш ли някой на име Нуада? — попита ме той.

— Не. Странно име. Защо?

— Ами, изглежда този Нуада, вероятно някакъв разпределител на пратки, е пренасочил тази към теб.

— Колко мило.

Но все така нищо не ми говореше. Може би въпросният офицер бе ядосал с нещо Нуада.

Бързо ми взеха водките и ги раздадоха. Спецназовете бяха добра компания, но и доста страшни типове. Не бих искал да им се качвам на главите, нито пък да им задлъжня. През повечето време бяха по набези, връщаха се само за да презаредят запасите си и да повилнеят. Оперативният им интензитет бе по-висок от нашия, а това значеше

много. Някои от спречкванията им с Тях звучаха много зловещо, но като цяло сами си бяха господари.

Един се опитваше да впечатли Мадж и със стоманената си паст с външно хранване, като отхапа парче от металната маса. Грегър, който обикновено млъкваше, като се напие, си умираше от смях на някаква история от един казашки релсотронен артилерист. Огледах седящите около масата. Руснаците имаха изумителен ефект. Пиянските ни похождения обикновено бързо ставаха сълзливи, защото знаехме, че каквото и да се е случило и колкото и отвратителни да са нещата, трябва да повторим всичко отначало. Руснаците сякаш се бяха примирили с това, дори му се наслаждаваха.

— Още не съм ял човешко! — извика Владимир. Мисля, че се пускаше на Бибс, а тя пък прихна и разля водка по цялата маса наред всеобщи освирквания.

— Аз съм — заяви, когато успя да преглътне. — Нищо не си изпуснал.

Аш също прихна.

— Ти си канибал? — попита изненадан. Всички ми се присмяха. — Какво, бе?!

— Говори за свирки, Джейкъб — обясни ми Аш леко назидателно.

— Това не е ли по-скоро свинско? — попита Мадж.

— Цялото човешко е свинско — каза Грегър. Всички го изгледаха. — Подобно е. — Последва още една пауза, докато го чакахме да довърши. — Така съм чувал.

— Ял си човешко само ако си захапвал това, което са ти подали, докато си клечал пред тях — каза един от другите кибер върколаци. Бях относително сигурен, че е жена. Аш, Биби и жените край спецназовете и казаците се разсмяха, когато пичовете се развикаха възмутени.

— Андреа гълта — осведоми ни един от тях.

— И, по-важното, преди това дъвча. Запомни го, Васили — отбеляза женската, споходена от още възражения и високочестотен смях.

Аш вдигна на здравица с нея.

— А ти дъвчеш ли, Аш? — попитах ухилен.

Тя наведе поглед към чатала ми.

— Какво да дъвча? — попита невинно.

Бях си го изпросил. Опитвах се да не се засегна, задето Бибс, с която го бяхме правили веднъж, се смееше най-силно.

— А и при него би се натресла само на някой имплант — поясни Мадж, опитвайки се да изглежда сериозен.

Още смях.

— Ти пък откъде знаеш — намусих се като някакъв задръстеняк.

— Не! — провикна се Владимир. — Не е вярно!

— Друго мнение ли имаме? — попита Мадж.

— Човешкото е на вкус като свинското, обаче само когато е сготвено. Опитвал съм.

— Ти си болен шибаняк, Владимир — отбеляза Аш.

Той кимаше пияндурски.

Не бях сигурен, че ми харесва накъде продължава това. Канибализмът преобладаваше в някои от най-лошите части от най-бедните западноевропейски градове. Всички бяхме чували за това като малки — за хора, твърде бедни и отчаяни да си намерят друго. И във войната се случваше. Владимир явно го считаше за нещо готино, но пък криминалната руска империя не бе изобищо толкова бедна, колкото по-голямата част от Западна Европа и Америка, макар и да не бе толкова богата, колкото екваториалните държави.

— В Русия всеки го е правил — каза той.

Опитваше се да проясни глава, за да се аргументира по-добре, като я клатеше енергично. Приличаше на огромно, гротескно механично куче.

— Какво си ял? — попита Брауни, който обикновено почти не продумваше.

— Пръст.

Брауни го пообмисли. Владимир, намръщен, наблюдаваше медика ни скаузър внимателно. Накрая Брауни каза:

— Ама че си пътьо.

Вукарите се спогледаха, после погледнаха и командира си. Костя като че ли не дишаше. Сега ли му щукна на Брауни да се обади?, запитах се стъписан. Напрегнахме се — дали не бе прекалил? Владимир посочи безизразния Брауни със свирепо изражение. И избухна в смях.

— От нищо не те е страх, смешни малки друже!

Брауни се засмя.

— Забележителна актьорска игра, чекиджия такъв — каза Шаз на скаузъра.

— Затова Те не са достойни врагове — намеси се един от руснаците.

Имаше азиатски черти. Другите го наричаха Батаар и бях относително сигурен, че това е хакерът им.

— На мен ми стигат — отвърна Грегър.

— Защо то не можеш да ги изядеш ли? — попита Бибс.

Владимир кимаше. Почвах да си мисля, че Бибс развива нездравословен интерес към темата.

— Не. Е, може би е вярно за Влад и някои от другите, но ние не можем да храним боговете си и да почитаме смъртта на другари без кръв — продължи Батаар.

— Черните говна не ви ли вършат работа? — попита Аш.

— Черните говна, както ги наричате, не ни вършат работа. Вълчата майка е бозала кръв. Дава ни богат урожай, позволява ни да ловуваме както пожелаем. Редно е да ѝ предложим нещо в замяна.

Докато слушах Батаар, ме осени какъв късмет сме извадили с Шаз като хакер. Мнозина от руснаците кимаха след думите на Батаар. Владимир може и да беше пълководецът, но този явно беше върховният шаман. Шаз също беше религиозен, но не беше откачен. Бях чувал много истории за други подразделения на специални части, с крайни и кървави религиозни вярвания, а в някои случаи — като този например — цели батальони, превърнали се в секти.

От друга страна, тези типове приемаха войната с отворени обятия. Не подкрепях подобно нещо, но то бе и причината да са още живи. Опитах се да си представя какво би било, ако ситуацията бе обратната: дали ние щяхме да им се притечем на помощ? Не ми харесваше какви отговори ми хрумваха. Със сигурност нямаше да го направим, не и без боеприпаси.

— Целта е страх — обясни ни по-трезвият Костя. — В Организацията има толкова опасни хора... Трябва да притежаваш нещо, което да стряска останалите. Колкото по-дълго продължава тази война, толкова по-страховит трябва да си.

Не бях сигурен, че бих бил толкова прям с мъж като Владимир. Лейтенантът сякаш обмисляше обяснението на Костя.

— Не — отсече накрая.

Костя вдигна вежда.

— Не ли?

— Не. Не изцяло. Страхът е важен. — Той разпери ръце. — Ние сме хищници! Ловуваме, убиваме! Ако някой ни уязви, мен или другарите ми, искам да го погна и да го спипам! — Виковете му привличаха погледи от другите краища на столовата, а някой току му подвикваше да млъкне. Ние пък се оглеждахме с леко безпокойство и правехме успокоителни жестове към онези руснаци, които познавахме. — Ще го преследвам! Ще го накарам да се страхува! Сърцето му ще блъска лудо, тъй че като впия зъби във врата му, кръвта ще шурне в устата ми с последните удари на сърцето му и ще вкуся страха му, ще знам какво съм му причинил! Как съм го променил!

Той се бе качил на масата, а от другите маси вече мощно му кресяха да млъчи.

Владимир прехапа език и изплю кръв във водката си. Всички вукари го направиха. Костя клатеше глава.

— **На здравье!** — извика Владимир и пи на екс.

— Значи „наздраве“ — осветли ме Мадж, приведен над мен. По някаква причина ми се стори много смешно.

И вукарите пиха. После едновременно строшиха чашите си в стената. На останалите специални отряди не им се понрави експлодиращото край главите им стъкло. Не знам защо. Нямаше да нарани никого. Скочихме на крака и започнахме да се извиняваме напосоки. Явно ми беше нощ за първи преживявания. Не очаквах към нас да закрачи групичка с вид на военна полиция. Всички така се изненадаха, че ситуацията временно утихна. Столовата се смълча.

— Ама че усет към момента — сухо изкоментира Грегър.

— Тия ще се самоубиват групово ли? — попитах.

Типът начело на военните ченгета очевидно беше от кибер отряда им за бързо реагиране. Той поне имаше благоприличието да изглежда просто много, много смутен. Другите му хора сякаш вече се бяха насрали в гащите.

— Сержант Дъглас? — попита.

Мамицата му! Трескаво запрехвърлях варианти какво съм оклепал този път. Колко алкохол бяхме откраднали? На вътрешния ми дисплей запризмичва текстово съобщение: „Имаме заповеди да ви съпроводим до полевата болница, за да предадете ръката си.“

Имаше логика. Навярно офицерът, за когото е била предназначена, си я искаше. Много връзки и търпение ще да е имал, за да организира това.

— Тая няма да я бъде — заяви Грегър и пристъпи до мен. Аш, Бибс, Брауни и Шаз сториха същото. Грегър заповяда: — Мадж, ставай.

— Не може ли да демонстрирам подкрепата си от по-удобна позиция?

Грегър го изгледа кръвнишки. Мадж се изправи.

— Отвратен съм! — изрева от мястото си Владимир. — Та той е войник! Добър войник! Изгуби си достойно ръката, а вие идвате и го унижавате! Ще се нагостя с плътта ви, ще изпотроша кокалите ви, ще ги изсмуча, ще ги пресуша!

Струваше ми се, че леко преиграва. Всичките киберкучета бяха на крака и изглеждаха, сякаш ръмжат, макар всъщност да не можеха. Командирът на военните ченгета като да го избиваше на плач. Владимир пък се привеждаше, готов за скок.

Точно преди да се почне, видях Викария в другия край на помещението — зяпаше мен. Владимир скочи. Настана як въргал.

Събудих се объркан. Не знаех къде се намирам. След това видях окървавените чаршафи и си спомних. Раните ми зарастаха, малките почти ги нямаше. На по-сериозните им трябваше повече време. Може би трябваше да си прегледам гръбнака.

Какво ставаше? Нима Викария е бил на Сириус? Тогава не го познавах. Бях го срещнал чак на „Санта Мария“. Но по онова време той не си носеше войнишкия медальон, а бе в униформа. Имаше вероятност да е бил там. Операция „Спирала“ се бе случила там, но според слуховете се е действало от орбита, във фрегата на Националната агенция за сигурност, а не на земята. Защо го бях видял там?

Изправих се и се запътих към стаята, която Кени ми беше посочил на идване. Запитах се мимоходом къде ли се е дянала Фиона, но изобщо не ми пукаше.

Махмурлукът, който отново си бях заслужил, бе значително подсилен от удара с шипеста стоманена топка по главата, който пък изобщо не си бях заслужил. Стигаха ми тия откачалки. Щях да се махна оттук. Само да си събера нещата — и обратно към бивака. Като стигнех там, щях да си прегледам останалите рани.

Всичко бяха развалили. Красотата на природата не можеше да се мери с извратенияците, които живееха сред нея. Може би и аз бях от тях. Не можех да остана, а не мислех, че ще ме оставят на мира, щом откажех да им играя игричките. Трябваше да поговоря с Бог.

5. НА ЮГ

Да се уча да свиря и да съм нечий бияч. Явно не ми е било писано. Връщах се на юг. Не знаех накъде отивам. Слънцето бе пропъдило дъжда. Времето бе свежо, но студено.

Принадлежах ли някъде изобщо? Можех ли да се установя на едно място? Не бях опитвал. Не можех да спра да мисля за Мораг и заявката ѝ за предстоящо самоубийство.

— Бог? — рекох, след като си включих вътрешните комуникационни системи.

— Да, Джейкъб? — Тъжен ли звучеше, или така ми се струваше заради последния ни разговор?

— Как се чувстваш? — попитах.

Последва дълга пауза.

— Няма особена промяна.

— А Мораг?

— Отвъд обсега ми е.

Сега пък наскърбен ли звучеше? Дали не бе, защото създателите му го пренебрегваха?

— Бог, как умря Викария?

Бях се сетил за съня си и как Викария се бе намърдал там, където не трябва, в подсъзнанието ми, сред това непрестанно повторение на всички лайняни и опасни случки от живота ми.

— Нямам данни за смъртта на Уилям Стътнър.

Значи това му беше истинското име. Но нещо не се връзваше.

— Ролистън е успял да я покрие?

— Не мисля, че случаят е такъв.

— Викария е жив? — попитах невярващо.

— Не мога да кажа със сигурност, но доказателствата водят натам.

— Какви доказателства?

— Енергийният поток към съоръжението за разпити на МИ5 съответства на нужния за животоподдържаща машина и сензорна кабинка. Също така нямам данни, подсказващи, че е отведен другаде, нито пък че в съоръжението има друг човек.

— Значи там са го отвели, когато са го спипали в Дънди?

— Уликите, до които имам достъп, го потвърждават с почти пълна сигурност. Искаш ли да ги прегледам отново?

И все пак се връзваше. Първо биха искали да го разпитат. Сигурно имаше много информация. Не просто за Посланик, но и за Божието съзаклятие, от което бе част заедно с Езичника, Татко Неон и други.

— Още ли го разпитват? — попитах.

— Според данните в момента не. Но ако използват сензорна кабинка, може да е в режим на автоматизиран разпит. Ако пък е така, информацията, която добиват от него, не тече през никой познат ми канал.

— Ако разполагат с всичко — а сигурно е така, защото никой не издържа толкова дълго, — защо е още жив?

— Предполагам, че замесените са били ангажирани другояче и никой не се е сетил да го убие.

„Предполагам“?

— Бог, ти предположение ли направи?

— Да, обаче въз основа на 2,7462 терабайта помощна информация.

Не разбихах от тия неща, но се питах дали Бог не започва да надскача параметрите си. Към свобода ли се стремеше? Или, по-страшно — искаше да „поправи“ сгрешените у нас неща?

— Къде е това съоръжение?

На вътрешния ми дисплей се прехвърли файл. Имаше адрес и изображения — мястото приличаше на малък склад в западнал промишлен район, — както и друга информация, която Бог бе успял да изнамери. Сред нея бяха и кадри от отвличането на Викария в един летящ автомобил — беше с качулка на главата и вързани ръце. Джоузефин Бран държеше за белезниците и с лекота тикаше напред много по-едрия от нея мъж. Предаде Викария на някакви торбаланковци, очевидно не военни, които навярно ръководеха съоръжението. След това тя се обърна и погледна право в камерата.

Карах с деветдесет километра в час по един от по-неразнебитените високопланински пътища и гледах записа на малко екранче върху вътрешния си дисплей. Знаех, че е просто инстинктът на Сивата дама, който ѝ подсказваше откъде я наблюдават. Знаех, че е в друга звездна система. При все това отметнах стресната глава, право във въздушната струя на мотора. Безличната физиономия на Джоузефин и неутралното ѝ изражение някак ме плашеха. Все едно ме наблюдаваше през времето и пространството. Пълни глупости, разбира се. Все пак бързо прекъснах видеото.

Съоръжението беше в Ковънтри, на ръба на Бирмингамския кратер. Ковънтри — друго белязано със стигма място. Лесно се скриваха неща по такива места.

Нямаше какво да се направи — трябваше да проследя Викария. Беше се опитал да спечели време за мен и Мораг, беше ни помогнал. Наругах се за глупостта си. Трябваше още отдавна да го проверя. Бях решил, че е мъртъв. Ролистън докарваше нещата докрай, Джоузефин — дори повече от него, но пък здравата ги бяхме изпотили. Явно са били принудени да напуснат системата, преди да довършат тази работа.

Дали нямаше това предвид Татко Неон, като ми каза, че мъртвите искали да говорят с мен? Ако да, можеше да е една идея по-разбираем, та да дойдем и да приберем Викария веднага. Може би това бе цената за съществуването на Бог — всички подобни послания трябваше да са загадъчни. А откъде *знаеше* Татко Неон? Или и той просто бе попитал Бог?

Гостуващата роля на Викария в съня ми бе плод на виновното ми подсъзнание, което ме принуждаваше да проверя. Поне се надявах да е така.

Бях относително сигурен къде съм, макар да се опитвах да ограничавам максимално комуникационните канали, включително джипиеса си. Карах през тясно дере, на пряко, за да спестя време. Намирах се край Питлохри в Пъртшир. И от двете ми страни се издигаха стръмни скални възвишения.

Подминах една отбивка без настилка и зърнах отпред древен автобус. Още преселници от градовете, предположих. Семействата бяха няколко, всички на колене, с лице към автобуса, ръцете им — завързани зад гърбовете. Пред автобуса бе паркирала полицейска

бронирана кола, чиято лампа проблясваше в синьо. Две ченгета наглеждаха преселниците. Други две вадеха бременна на вид жена от автобуса. Съпротивляваше се.

Подминах ги. Не всеки проблем в света бе моя работа. Отивах да прибера Викария. Дължах му го. Нямах време за това.

Натиснах спирачките на „Триумф“-а и се обърнах назад. Свалих стъпенката. Ченгетата хвърлиха жената на земята. Започнаха да я налагат с електрошоковите си палки, но без да ги включват. Слязох от мотора. Жената се бе свила на кълбо в опит да предпази нероденото си дете. Двама от преселниците, мъж и жена, опитаха да се изправят и да ѝ помогнат. Получиха по един ритник в гърба, толкова силен, че забиха чела в калника на автобуса.

— Ей! — провикнах се.

Двамата побойници вдигнаха погледи. Единият настъпи бременната по главата. Другият закричи към мен.

— Не е твоя работа. Заминавай, да не си го получиш и ти — нареди, а гласът му преливаше от самомнително заповедничество. Тоя чекиджия даже не беше шотландец. Продължих към него.

— Чу ли ме, бе, ей?!

Гадният тип пусна ток по палката си. Приближих го съвсем плътно, а той замахна. Приведох се и го тласнах назад с ъперкът в гърдите. Той отново опита да ме улучи, но аз отново се приведох — беше се оставил открит за ритник в лицето. Залитна назад. Последвах го и го изритах повторно в лицето. Продължи да размахва палката. Този път, докато го отбягвах, се завъртях и шутът ми спуска шлема му. Той се люшна встрани, право в следващия ми ритник. Не се отказа — опита се да натика върха на палката в лицето ми, но аз се отместих, сграбчих ръката му и му строших лакътя.

Онзи се разкрещя. Взех му палката и му пуснах ток в лицето и чатала по няколко пъти. Изкарах си на него цялата си ярост към чепове като Колъм и Алистър и цялото си безсилие пред тях. Когато му позволих да се строполи, представляваше кървяща човекоподобна буца от болка.

Пъхтах. Не от усилието, а защото бях подценил стаилия се в мен гняв. Освен това три ченгета ме държаха на мушка, двама от тях с пушки, третият с автомат.

— Легни с ръце на тила! — извика единият.

— След като току-що смачках един от вашите, едва ли ще свърши добре за мен, ако ви послушам.

— Ще стреляме.

— Хич не се и съмнявам.

Изпъчих им се. Лазерът на рамото ми се подаде през дупката в шлифера.

Коленичилите край автобуса се заизправяха. Двама се втурнаха към бременната. Другите бавно се запрокрадваха към полицаите. Изглеждаха нервни — разгневени, но нервни. Евтините им импланти значеха, че са ветерани. Сигурно никак не им бе харесало ченгетата да им се големият.

— Не ми се пречкайте — казах на преселниците. Те застинаха и се отдръпнаха. Обърнах се към полицаите. — Това ми се отдава по-добре, отколкото на в... — започнах, но един от тях вече обвиваше пръст около спусъка.

Яркочервеният лазерен лъч прониза пушката и я нажежи. Мина през оръжието и през крака на ченгето, от който се отлепи парче плът. Мунициите в пушката експлодираха. Ченгето отхвъркна по гръб на земята, а униформата му отпред се превърна в овъглен парцал.

Втурнах се наляво, с тежкия ми мастодонт в дясната ръка, в лявата — лазерен пистолет „ТО-5“. Полицайката с автомата стреляше след мен, опитваше се да ме фиксира с мерника си. Дулото ѝ сякаш припламваше на бавни обороти. Така виждах и мастодонта си, когато открих огън. Улучих я над лакътя. Мощният куршум проби бронираната ѝ униформа и каквато подкожна броня е имала. От хидростатичния шок ръката ѝ се откъсна и отлетя назад. Показалецът ѝ натискаше конвулсивно спусъка и автоматът продължаваше да стреля.

Това представляваха старателните ми опити да не ги избия.

Прицелих се в крака на третото ченге с лазерния пистолет. Успях само да сваля димящи части от бронята му. Неговият изстрел ме улучи в ребрата и ме завъртя настрани.

Той се втурна към колата си. Влезеше ли, щях да съм в беда, защото щеше да има укритие и достъп до оръжейните системи на автомобила. От друга страна, бях почти сигурен, че не съм убил още никого, и исках да си остане така. Стрелях и с двете си оръжия в земята между него и колата. Той смени посоката. Изгърча нататък по пътя, по-далеч от отбивката. Остави пушката да увисне на ремъка,

извади автоматичния си пистолет и откри сляп огън зад себе си. Няколко от 10-милиметровите куршуми се размазаха в бронирания ми шлифер. Един от преселниците извика, когато го улучи рикошетът. Така. Край на веселбата.

Стигнах до автомата, откопчих го от откъснатата ръка и го вдигнах. Интерфейсът на дланта ми се свърза с компютърния прицел. Пълнителят бе празен, но още имаше гранати. Изцъках възмутено, когато видях какви са. Наместих приклада на рамо и стрелях. Гранатата нацели тичащото ченге право в центъра на шлема с такава сила, че онзи политна напред и се строполи по нос. Не помръдна повече. От гранатата се заизвива бял дим.

— Сълзотворен газ! — провикнах се към проснатата фигура. Дано да бе само в безсъзнание. — Кой още използва сълзотворен газ, бе!

Повечето ветерани имаха противогазни филтри, а нямаха и слъзни канали в изкуствените си очи. Сълзотворният газ действаше само срещу деца. При все това се надявах да не съм го убил — за мое добро, не за негово. Ченгетата можеха да са отмъстителни.

Пуснах автомата и се върнах при мотора. Едноръката полицайка имаше достатъчно живец, за да пищи. Другият, с взривената пушка, лазеше по земята. Изритах го в главата пътъм.

Двете семейства преселници само ме зяпаха.

— Следващия път пътувайте на по-големи групи и правете записи, за да можете да се оплачете — казах им.

И така, навлякох си известни беди. Погониха ме, поукривах се. Ченгетата хич не ми се радваха, а Бог им помагаше да ме открият. Направих още един контакт с мрежата. С помощта на Бог си свалих най-подробните и скорошни карти на района, както и данни за пътните блокади на полицията и статичните им лещи за наблюдение. След това прекъснах всякаква електронна връзка.

Седях в задния край на един товарен контейнер, пътувах на юг. Не смеех да давя тракането на влака в музика, трябваше да съм нащрек.

Преди да стигна до влака, няколко дни си бях проправял път към Глазгоу, по-далеч от полицейските патрули, които активно ме издирваха. От Глазгоу пък стигнах до старо железопътно депо. Влакът нямаше нищо общо с маглева, на който бяхме пристигнали с Мадж от

Америка — в някои отношения всъщност беше по-удобен. Бях заслонен от дъжда и вятъра. Печката ми бумтеше, имах си бира. Дрехите ми съхнеха, а бях бутнал достатъчно голям подкуп, за да кача и мотора със себе си.

Беше много старомодна машина. Мисля, че беше електрически, пълен автоматик. Движеше се по железопътна мрежа, по която се превозваха тежки товари из цяла Великобритания — управляваше се много по-евтино от някой маглев. С него щях да стигна до Ковънтри, където ме чакаше цял нов списък с проблеми. Най-вече, ако ченгетата бяха поразпитали Бог, щяха да знаят, че се вълнувам от склада, където е Викария.

Още по-сигурно бе, че МИ5 ще ме очакват. Лесно би било да поискат от Бог да ги извести, ако някой се интересува от коя да е тяхна собственост или дейност. А и не можех да си представя, че ще ми се зарадват — Бог със сигурност бе прецакал много от операциите им, може би дори заради него бяха загинали техни агенти. Сигурно бяха загубили още хора след корупционни чистки и заради обвързаности с Кликата. Трудно ми бе да си представя, че не пристъпвам право в огъня.

Загърнах се с шлифера и опитах да поспя. Отоплителните клетки в него почти неутрализираха студа и влагата. Ритмичното люшкане по релсите почти ме отпусна.

Алдършот, единайсет месеца по-рано.

Беше пълен фарс. Обикновено военният съд беше в Херефорд, а накрая биха ме извели в мочурищата, за да ме разстрелят, но Мадж беше спретнал такава кална буря в пресата, че трябваше да е публично. Мадж също така ни беше осигурил адвокати, уж законно според военния кодекс, но бе излагация, която гарантираше край на кариерата. Майната му. Каква кариера изобщо?

Повечето военни градчета са лайняни ями. Алдършот се бе постарал да ги надмине всичките. Сякаш бяха съживили гнилия труп на някое военно градче, колкото да приключат с тоя цирк. От друга страна, наоколо живееха много ветерани, а доста от тях протестираха пред грозната бетонна сграда. Казвам „протестираха“, но като нищо щяха да си въстанат, ако ни осъдеха.

Струва ми се, че ветераните допринесоха повече от самите ни адвокати просто да ни уволнят без почести, вместо да ни разстрелят за открито неподчинение.

Всички бяхме в белезници, с изключение на Мадж. Един от работодателите му беше платил гаранцията в замяна на печатните права върху историята. Викария беше и със запушена уста, защото иначе не спираше да креци, най-вече срещу Ролистън. Самият той бе в публиката, точно зад бюрото на прокурора. Мисля, че медийният цирк около делото ни бе спасил и от покушение.

Дойде редът и на Викария да свидетелства, под тежка упойка. Помогнаха му да се изправи и му прочетоха условията за показанията му. Той кимна и смотолеви, че е съгласен.

— Може ли със свои думи да ни разкажете какво доведе до бунта на „Санта Мария?“ — попита военният прокурор.

Викария се втрени в мен.

— И стана война в небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели^[1] — издекламира той.

Прокурорът въздъхна. Сам си беше виновен: беше накарал Викария да използва свои думи.

След това Викария се обърна към Ролистън. Дори през упойката личеше лудостта в погледа му.

— Знам къде е изковал Сатаната трона си! Знам къде е изковал Сатаната трона си! — закрещя отново и отново.

Накрая го усмириха, но Ролистън вече бе станал и излязъл от стаята.

Събудих се, сепнат. Влакът бе сменил ритъма. Винаги се бях питал как така никой не е убил Викария. Сигурно е имал компромати срещу кого ли не.

Измъкването ми от депото в Ковънтри не бе особено изтънчено. Включваше фучене покрай гневни охранители, стрелба по мен. Накрая хванах един от тях на мушка и го принудих да ми отвори портала. Последваха още полиция, още бягане и още криеница.

Дори аз се впечатлих колко успешно съм преобял безметежно осигурения си живот.

Бях приключил с престрелките, бях започнал кариера на джаз-отшелник и ето че отново се бях озовал на ръба на много голяма дупка и се промъквах през стар промишлен комплекс.

Бирмингам бе бомбардиран от една от екваториалните корпорации по време на Конфликта, улучила го кинетична ракета от орбита със силата на немалък метеорит. Пробила земната кора и така сме се сбогували с втория най-голям град във Великобритания. След Конфликта орбиталните кинетични оръжия, както и ядрените, са били забранени. Твърде лесно сме могли да разцепим с тях планетата. Не ги използвахме дори срещу Тях. Като се замисля, ще да е било заради Кликата. Ако ги бяхме използвали, Те щяха да се научат да си ги произвеждат и да ги използват срещу нас.

Бръмитата, оцелели от кошмарното унищожение, се бяха пръснали из бежански поселения по периферията на огромния кратер, някога техен дом. Предположих, че този комплекс, предимно скупчени складове, някога е бил едно от тези поселения. Наследниците им още бяха тук, почти двеста и петдесет години по-късно. Няколко поредни правителства обещаваха да направят нещо по въпроса с кратера и бежанците, но все се намираха други приложения за парите. Аш беше отраснала в подобно поселение.

В Ковънтри даже нямаше гинза. Центърът беше лабиринт от рушащ се бетон — владееха го по-добре въоръжените и по-свирепи бежанци. Още ги наричахме така, въпреки че тук се бяха сменили десетина поколения.

Паркирах, скрих мотора, доколкото можах, и си облякох шлифера. Бях метнал на гръб кобура на автоматичната си пушка и с лък и стрела в ръце се прокраднах през промишления комплекс. Лъкът бе най-тихото ми оръжие. Просто разужнавам, повтарях си. Само да видя колко дълбоко ще нагазя в лайната, ако опитам да се вмъкна. Като нищо МИ5 вече бяха издали заповед да ликвидират Викария.

В складовете отдавна се бяха подслонили бежанци. Останалата част от комплекса бе палатков лагер, а обиталищата на хората бяха скалпени от каквото им попадне. Някои готвеха плъхове. Видях и контейнерите с растящата протеинова каша, на която караха бедните, на която и аз бях карал, когато ми бяха празни джобовете. Видях деца в дрипи, а вече празните им погледи отразяваха само пламъците, вдигащи се от кофите за смет. Това място беше по-бедно и от

платформите. Опитвах се да се промъквам крадешком, но знаеха, че съм тук. Ковънтри беше отлично скривалище, освен за хората в него, но едва ли на някого му пукаше за това.

Стигнах до ръба на кратера. Дори на слабата луна и през витаещите във въздуха нечистотии от огньовете размерите му бяха страховити. Опитвах се да пазя професионална безпристрастност и да се съсредоточа върху задачата, но вниманието ми все се отклоняваше към дупката, толкова дълбока, че не виждах дъното. Дупка, пълна с призраците на над милион души.

Районът около склада на МИ5 беше като цяло обезлюден. Явно каквито и бежанци да бяха живели тук, се бяха изнесли. Натъкнах се на немалко лещи за наблюдение, но се скрих от тях. Навярно не можеха да използват сензори за движение и други предупредителни системи заради ордите плъхове наоколо.

Приблжих. Все така нищо и никой. По улици и тесни алеи се въргаляха боклуци. Накрая складът влезе в полезрението ми откъм една от алеите. Беше стара, но позакърпена сграда и почти не се открояваше, толкова незабележима се бяха постарали да я направят. Призрачният град около нея обаче я издаваше.

Набелязах лещите за наблюдение. Май не можех да стигна до склада, без да ме засекат. Не виждах автоматизирани оръжия, нито охранители. Всичко подсказваше за капан. Сигурно знаеха, че идвам. И полицията, и МИ5.

Опитах се да пресметна колко души ме чакат вътре. Складът беше малък, но и така шансовете ми не ми харесваха. А и бих ли искал да вляза и просто да започна да изстребвам хора? От друга страна, беше си място за изтезания. Прибрах лъка. Вътре не би имало никого, с когото бих предпочел да се разправа безшумно. Дали да рискувам разговор с Бог? Може би той знаеше плана на полицията, само че едва ли знаеше този на МИ5. Но и не се сецах с какво ще ми помогне да отстъпя и да изчакам — освен че щях да дам на някого още повече време да ме проследи и спипа. Въпросът беше най-вече: да изоставя ли Викария, или не? Дори не знаех дали е жив.

От друга страна, няхах никакъв друг план. Къде бих отишъл? А и без Мораг... Можех да защита невинността си в съда. Законите бяха пълна пародия и се прилагаха само когато на някого му се занимаваше. Но пък ченгетата ги прилагаха, когато бяха лично засегнати, както

сега. Със или без пари, не си представях щастлив край. А и щяха да ми се случат сума ти инциденти в ареста.

Майната му. Да се приключва. Излязох от алеята и прекосих задръстения с боклуци път до склада. Пресегнах се през рамо и извадих пушката. Стигнах до вратата, оглеждайки се непрестанно. Засега нямаше прожектори, сирени или оръжия.

Не си направих труда да проверя заключено ли е — просто включих декодера си в четеца на ключалката. Декодерът беше доста добър, обаче не очаквах да сработи тук. Бях сигурен, че ще ми се наложи да свърша нещо шумно и агресивно. Машинката се забави доста повече от обичайното, но с приятна изненада установих, че е успяла — бронираната врата се отвори с прищракване.

Стига съм се паникьосвал — нямаше как да знаят, че съм тук. Нахлух, вдигнал бенелито, превключвайки между нощен и термографичен режим. Повечето от вътрешността бе едно помещение. В един от далечните ъгли зърнах нещо като болнично легло, обградено от всевъзможна апаратура. Вдясно имаше свод. Огледах широкото помещение още веднъж, но не продължих натам, а направо през свода.

Озовах се в удобна стая. Беше пригодена за четирима души, но нямаше никого. Сигурно беше за персонала. И като че ли си бяха тръгнали наскоро. Умът ми крещеше „Капан!“, но вече бях дошъл, тъй че трябваше да доведе нещата до край.

Обратно в главното помещение. Не исках да се замислям много-много за тъмните петна по пода или за рамките с кошмарни на вид пособия по стените. Без да спирам да се оглеждам, се упътих към леглото.

Между Викария и изпосталялата купчина кокали и белези пред погледа ми, покрита с медицински гелове, имаше много бегла прилика. На нищо го бяха направили, но сякаш отдавна и просто го бяха оставили да изгние. Редом с най-различните апарати, които поддържаха съществуването му, забелязах и сензорна машина. Бе свързана с кабел в един от четирите куплунга в основата на шията му. Сензорните технологии бяха най-мощното средство за изтезание и разпити. Там можеха да приложат всяко мъчение, което им хрумнеше, и да го удължат, докогато поискат. Един час може да ти се стори година. И това е, преди да започнат да се гаврят с главата ти — истинско ли е, или сензорна симулация? Запитах се защо си правят

труда с физическите мъчения. От друга страна, за да вършиш тая работа, трябва да си ненормален. Тъй че вероятно физическите мъчения им харесваха.

— Джейкъб?

Без срам си признавам, че почти си изкарах акъла и за малко да разстрелям Викария. Гласът бе като от консерва, модулиран, носеше се от един говорител в горния край на леглото. Не съм сигурен наистина ли ми звучеше като Викария, или само така ми се искаше.

— Викарий? — попитах неуверено.

— Съжалявам, Джейкъб.

Съжалява ли?

— За какво?

— Пропях, Джейкъб.

— Всички пропяхат, знаеш го.

— Устисках, колкото можах.

— Няма нищо, ще те измъкнем оттук.

Нямах представа даже откъде да започна.

— Не устисках дълго. Биеха ме.

— Не го мисли, човече.

Или са го вкарали в транс в някоя изолирана система, или ми говореше от някоя сензорна програма. Не връзваше смисъл. Ако са го изтезавали или просто са сложили ума му под ключ, защо ще го свързват с външен канал за комуникации?

— Трябва да говоря с теб, Джейкъб.

Странно, още не беше цитирал Откровението нито веднъж.

— Ще те оправим. Какво да направя, да дръпна щепсела ли? От сензорната машина, имам предвид.

— Не, искам да влезеш при мен.

Това ли беше капанът?

— Сам съм, Викарий. Не мисля, че е добра идея.

— Моля те, трябва да поговорим. Трябва да научиш за операция „Спирала“.

Операцията беше съвместен проект на Американските служби за сигурност и Британския правителствен щаб по комуникациите. Целта бе да хакнем Техните комуникационни структури. Реално трябваше да хакнем Техния кошерен разум — не че имахме представа от него тогава. Но вече знаех за това.

— Извадих декодера за ключалки от задника си — обади се Викария.

Спрях да оглеждам медицинските приспособления. Странна реплика. Прав беше — декодерът, който използвах, за да мина през товарния шлюз на „Санта Мария“ по време на бунта, беше в задника му. Ако го бяха разпитвали щателно, умът му бе разлистена книга — кой знае на коя страница бе останал отворен. Но пък защо някой от онези би го разпитвал за това — откъде би му хрумнало да му задава подобни въпроси?

— Да, и?

— И трябва да говоря с теб, тук.

— Не е безопасно. Къде са онези, които те разпитваха?

— Нямам представа. Нямам представа за времето. Почти нямам представа какво е истина и какво — не. Но знам, че в някои отношения нищо не се е променило. Демоните още кръстосват звездите, а ти още си ми длъжник. Сега.

Това вече звучеше повече като Викария.

Открих един двупосочен жак и вкарах единия край в сензорната машина. Вгледах се в другия край. Не бях влизал в симулация, откакто започна цялата каша. Опитвах се да харесам реалния свят. Трудно беше. Пресегнах се към врата си, а жакът смущаващо прищрака в куплунга.

Той се беше подготвил. Аватарът ми беше много добър. Бях аз, точно както изглеждах на „Санта Мария“, преди да започне всичко. Малко по-слаб, по-болнав на вид. Не ми харесваше. В джоба на камуфлажните ми панталони дори имаше кутия цигари. Замислих се дали да не изпуша една, тук нищо нямаше да ми стане — но след това щеше да ми се прииска и наистина.

Той изглеждаше добре и с всичкия си. Още имаше брада, но подравнена, косата му също беше подстригана. Грозният интегрален военен компютър, който обикновено стърчеше от половината му глава, го нямаше. Все още беше облечен като свещеник. Намирахме се в църква, но не като онази в Дънди. Тази беше открита и просторна. През огромните стъклописи по прозорците се лееше светлина, а прашинките във въздуха току припламваха наред полет. Камъните по

стените бяха редени без хоросан. Всичко изглеждаше много древно, уютно и омиротворено.

Над олтара вместо кръст една фрактална спирала непрестанно менеше повърхността си. Всички стъклописи изобразяваха по различни начини една и съща сцена. Някакъв огромен звяр — навярно дракон, многоглав. По изображенията имаше корони и рога, а звярът явно караше звездите да падат от небето. Осъзнах, че стъклописите са анимирани. На последния имаше сияеща жена — с лицето на Мораг.

— Е, намерил си демоните си — рекох му.

— Те намериха мен.

— Какво научиха?

— Всичко, което можеше да им свърши работа, малко за нея и за теб и всичко за опита ни да създадем Бог.

— Къде сме? — Не се сецах какво друго да кажа, а Викария просто ме наблюдаваше.

— В една църква, близо до Линкълншир, където отраснах. Тамплиерски храм.

— Какъв?

— Тамплиерите са били воини монаси.

— Като Бранниците?

— Не знам за тях.

— Имах предвид, къде сме наистина?

— О, в сензорната машина. Автоматизираха разпита ми с прост ИИ-алгоритъм. Като компютърна игра, в която си винаги жертвата. Много зле скалъпено. Направих си убежище.

— Хакнал си собствения си разпит? — попитах, впечатлен.

Не се предполагаше да е възможно. Божиите заговорници явно наистина бяха сред най-добрите хакери в света.

— Да, донякъде.

— Къде са пазачите ти?

— Не знам. Може би са ме забравили.

— Вече нищо не се забравя. Бог ни напомня постоянно.

— Бог е сработил? — попита Викария.

— Дефинирай „сработил“.

— Разкажи ми всичко.

Огледах се из църквата. Не знам защо, може би по навик — все пак бяхме в част от сензорна програма. Нямаше да се издадат с нищо.

— Не мисля, че имам много време.

— Все го имаш повече от мен.

— Не можем ли първо да се измъкнем оттук?

— Как и къде? Просто ми разкажи, Джейкъб. Поне толкова ми дължиш.

Прав беше. А и ме чакаха побой и затвор, нищо друго. Копелетата го бяха изтезавали толкова много, тук и във физическия свят, че явно му бяха върнали разсъдъка.

— Какво е това? — попитах и посочих изображението на Мораг.

— Нескопосана алегория. Разкажи ми.

Разказах му. Той ме слушаше внимателно и рядко ме прекъсваше, макар да поиска да узнае всичко, което ми беше известно за Демиург и за стореното от Мораг при Кучешките зъби. Не знам колко време ми отне. Опитвах се да не му мисля много-много, но накрая още никой не ме беше разкачил.

— Жалко, че сте пуснали Бог с тези параметри. Не мисля, че са били достатъчно стриктни. Очевидно е склонен към размисъл и неувереност. Чувството за непогрешимост би било по-полезно.

— А ти би могъл да го програмираш, така ли?

— Ако имах достатъчно време, с помощта на останалите. За малко да унищожиш всичко, за което работихме, с недомисленото си и прибързано решение.

— О, извинявай. Ще гледаме да се справим по-добре следващия път, когато ни погне могъща конспирация.

Викария успя да пренебрегне сарказма ми и само кимна умислено, сякаш бе склонен да се съгласи.

— В много отношения Демиург ще се окаже по-доброто постижение, макар да е инструмент за власт.

— Искаш да минеш към тях ли?

— Недей да остроумничиш.

— Виж, първо трябва да измислим как да те преместим и да ти осигурим медицински грижи. Имам малко пари, само да намерим...

— Мъртъв съм, Джейкъб. Просто призрак в машината.

— Но това не е...

— Съсредоточи се.

Подаде ми сгъната хартиена листовка.

— Какво е това? — попитах.

— Псалтир.

— Защо ми е...

— В името Божие, Джейкъб, символен пренос на данни е. Съдържа всичко, което си спомням за операция „Спирала“.

— Какво...

— Ако спреш да ме прекъсваш, ще ти кажа. Отнеси го на Езичника. — Понечих да попитам защо, но Викария вдигна длан. — „Спирала“ проработи. Успяхме.

— Хакнали сте съзнанието Им?!

— Очевидно. Но не можахме да го разберем, нито да го понесем. Не бяхме в електронно пространство, създадено от човешки разум. Намирахме се в биологически ум, който — когато ни усети — с лекота ни изхвърли. Направи го по свой начин, според свои ориентири и концепции, които за нас, разбира се, бяха напълно чужди. Съзнанията ни поначало не са имали шанс. Тъй че се опитвахме да осмислим случващото се, да се защитим някак, да се хванем за някоя близка нам познавателна рамка.

— И ти си видял Ада?

Не отвърна, а просто се втрени в мен. Сякаш се опитваше да овладее някаква ярост. Към кого беше насочена — не бях сигурен. След малко сякаш се поуспокои.

— Оттогава стигнах до извода, че за да работи това, интерфейсьт, който ние така и не видяхме, трябва да е или Тяхна технология, или човешка биотехнология — имитация. Предполагаемо щеше да дойде от Кликата, в което имаше логика: Ролистън присъстваше в подготовката на „Спирала“.

— Но защо да го правят? Бездруго са разработвали Кром, който значи пълно подчинение, нали?

— Само че по онова време не са имали Грегър. Кром е бил още в ранна фаза и така си е останал, ако това, което ми казваш, е вярно. Но ако са успели да се вмъкнат в съзнанието Им, са щели да започнат да им влияят още тогава.

— И да контролират по-добре войната.

— И да я удължат, докогато поискат.

— Да се вмъкнат? — попитах.

Ненавиждах информационните технологии, но в главата ми се опитваше не да се вмъкне, а направо да нахлуе някаква идея.

— Започваш да схващаш. Останалите от нашите хора са използвали Посланик за операционната система и процесорната мощ, нужни на Бог.

— А Демиург пък използва същите принципи, но се основава на проучванията на вашата конспирация.

— Да, и е имал по-добър достъп до Тяхна технология, затова е бил повече зависим от нея.

— Казваш ми, че можем да използваме информацията от операция „Спирала“, за да се промъкнем в него? Да хакнем Демиург? Само че Кликата сигурно също имат тази информация, или поне знаят, че съществува. Ще ни предугадят.

— Как? Всички са мъртви, луди или, в моя случай — и двете. А и ме бяха пленили. Всичките им системи са заключени от Демиург, пък и дори някой от агентите им да е наясно, че сме се срещнали, това е изолирана система, а аз дълго се старах да култивирам образа на луд. — Едва сега взе да ме осенява колко съобразителен бе Викария. — Макар да не отричам, че Езичника и Мораг... ако е тази, за която... ако е детето чудо, каквото я изкарваш... ще трябва да свършат още много работа.

Започваше да ми звучи като възможност — много малка, но все пак възможност. Мразех как надеждата си проправяше път в мислите ми като глист и ме караше да върша глупости.

— Няма ли разузнавателните служби в Америка и Великобритания вече да разполагат с всичко това и да го предоставят на Езичника и Мораг в САЩ?

— И да, и не. Много от данните са засекретени, а Езичника и Мораг са добре известни анархисти все пак. Също така се занимавам с теоретични разработки, откакто направих убежището си, а и още преди да ме заловят, работих по въпроса.

— Искал си сам да имаш задна вратичка към Бог?

— Всеки един от нас е правил същото, опитвайки се да направи така, че никой от останалите да не успее.

— Но когато Бог...

— Разузнавателните агенции в Щатите и тук държат най-чувствителните данни от изолирани системи.

— Ако разпространим това, хората ще могат да хакнат Бог. И всичко приключва. Бог става просто глас в мрежата. Нищо повече от

депресирана търсачка.

Викария дори се поусмихна на представата.

— Неизбежно беше. Вече се опитват да го заобиколят, унищожат, омаломощят. Нали? — Кимнах. — По някаква причина нуждите на технологиите и търговията отдавна вече изпреварват чисто човешките. Неизменно се опитваме да убием боговете си, в крайна сметка.

— Значи всичко е било напразно. Нещата ще се върнат постарому. Онзи тъпак Шаркрофт вече работи по въпроса.

— Напразно? И животът на Христос е бил къс.

— Виж, не започвай с религиозните простотии.

— Но е променил всичко. Ако не друго, Бог поне показва на всички какво се случва. Останалото зависи от нас, както винаги. Бог е само инструмент, каквито, може да се каже, са всички богове. И не са религиозни простотии — откровението ми бе съвсем злободневно. Просто правя съпоставка.

Звучеше все по-малко като разпенената откачалка, която познавах, и все повече като университетски преподавател в някой стар визфилм.

Църквата избухна в пламъци.

— Нападат ли ни? — попитах обезпокоен.

— Вирус.

— Отвън? Нападение?

Викария отиде при пламъците и спря сред тях. Обгърнаха го, но не му навредиха.

— Счупи петия печат, Джейкъб.

Напук на себе си отстъпвах пред пламъците, били те и виртуални: чувствах горещината им.

— „И викаха с висок глас, думайки: докога, Владико Светий и Истинний, не ще съдиш и не ще отмъстяваш за нашата кръв на ония, които живеят на земята?“^[2] Счупи петия печат, Джейкъб, защото Ролиътън със сигурност ще счупи шестия.

Продължавах да отстъпвам пред пламъците. Е, Викария се бе върнал към стария си Аз. Само че не крещеше и не виеше, не въртеше очи — изглеждаше спокоен, макар вече да гореше като хартия.

— Имал ли си религиозно преживяване, Джейкъб? Благовещение, откровение?

— Бяха глупости, халюцинация, като това сега.

Сам не бях сигурен, че го вярвам.

— Знам къде е тронът на Сатаната, Джейкъб. Пред него „Атлантида“ прилича на микробус за търговци на органи.

— Къде е? — попитах нетърпеливо.

— Лаланд 2, Цитаделата. — Той се разсмя. — Направихме съглашение, ние двамата, помни. Искам да го скрепиш!

— Как? — Вече виках, така яростно фучаха пламъците.

Църквата също гореше като хартиена изрезка. Викария ми каза как да скрепя съглашението ни.

Седях на пода, до леглото му. Не можех да го направя, докато го гледам. Този път наистина усещах смрадта наоколо — засъхнала кръв, страх, пот, лайна, пикня. Повръщано.

Трябваше да приключа, преди да изгубя кураж. Изправих се и се отдалечих от леглото. Лазерът се показва от рамото ми. Мерникът светна на вътрешния ми дисплей. Помислих, че ще ми е по-лесно така, да не дърпам сам спусъка. Стиснах очи. Не исках да видя приятеля си превърнат в кървав дим, овъглена плът и кости. Проблемът с мерника е, че няма значение дали си затворил очи, или не. Пукотът на свръхнажежения въздух ме отврати, както и червената светкавица в притъмнения склад.

Не исках да убивам повече, но ето че го сторих, със свой приятел. Още една жертва на Ролистън, като толкова много други.

Докато вървах към изхода, компенсаторните ми зрителни механизми рязко се включиха — мощни лъчи светлина пронизаха мръсните прозорци и откrehнатата врата. Знаех, че имам компания, още щом излязох от сензорния транс. Не се спотайваха. Не ми се занимаваше да ги чакам да влязат, а и не се сецах откъде мога да се измъкна.

Навън бе много светло — блестяха прожектори, виеха сирени, въоръжени хора викаха. Спомних си акостирането ни при Далечната Ниота Млима, космическата станция, привързана към кенийската сонда, след бунта ни на „Санта Мария“.

Докато следвах заповедните кръсъци и крачех напред с вдигнати ръце, няколко неща ме притесняваха. Къде бяха пазачите на Викария? Коленичих, както ми наредиха, докато напредващият отряд за бързо реагиране ме държеше на мушка. Чувствах се като знаменитост — докато не ме събориха по лице и не ме закопчаха. И как знаеше

Викария какво съм видял в Кучешките зъби? Самият аз се опитвах да го забравя.

---

[1] Откровение на Йоан 12:7. — Б.пр. ↑

[2] Откровение на Йоан 6:10. — Б.пр. ↑

6.

НЯКЪДЕ В МИДЛАНДС

И по-зле са ме били, обаче и този бой си го биваше. Когато се умориха да си нараняват краката и юмруците в подкожната ми броня, започнаха с палките. Вътрешните ми системи ме предпазваха от електрически шок, но и те могат да бъдат претоварени, както бяха сторили Бранниците в Подвижния град. Тъй че ченгетата също опитаха. Единственият ми лъч радост бе, когато неколцина успяха да си пуснат ток взаимно. Най-сериозни възражения имах срещу жалките им заплахи. Репертоарът им бе ограничен до анално похищение — отегчително.

Опитах да не им се вържа. Военното обучение ни вътълпяваше да останем колкото се може по-безучастни към подобни неща. Наложих се да използвам цялото си самообладание, за да не се изгавря с тях. Сигурно трябваше да им се ядосвам, но пък ако някой бе сторил с Жребец, каквото аз бях сторил с колегите им край Питлохри, щях да се погрижа да го убия.

Охлузен и изпотрошен, се стоварих на пода на килията достатъчно тежко, за да блъвне кръв от устата и носа ми. Като цяло мисля, че се отървах леко, или може би тъкмо си възвръщах способността да се движа. Забелязах, че кръвта ми е плиснала върху нечийи скъпи на вид обувки.

— И за по-малко съм трепал хора — каза някой с тежък кокни акцент.

Вдигнах глава и изгледах този някой с едното си все още отворено око. Дори от това ме заболя.

— Това не е ли малко банално? — попитах. Или поне опитах, макар да излезе мешавица от ломотене и кървава слюнка.

Беше дребничка азиатка — носеше стилизиран делови костюм с пола. Около половината ѝ тяло очевидно бе кибернетично реконструирано. Изглеждаше ми много позната.

Едър европейден тип с костюм и една от новите гаусови пушки стоеше от едната ѝ страна, а от другата — жилава китайка, облечена и въоръжена по същия начин. Очевидно бяха телохранители, но за разлика от повечето не просто се преструваха на такива. Ясно ми беше, че са професионалиста.

— Знаеш ли коя съм? — попита жената.

— Изглеждаш ми позната. — От устата ми продължаваше да капе кръв. — От визфилмите ли си? Сензорно порно? — Телохранителите се опитваха да сдържат усмивките си. Само дето не се мъчех да съм духовит — просто бях объркан. Макар че защо би ме посетила порнозвезда? Продължих: — Тях обаче ги познавам. Лиен, Майк — поздравих ги.

Бяха от бившите Специални военноморски служби. Бяхме завързали кратко познанство на Куче 4, но мисля, че бяха прекарвали повечето си време на Проксима. Майк ми кимна.

— Мале, Джейк — каза Лиен с тежкия си скаузьрски акцент. — Все едно някой те е изсрал току-що.

Успях да ѝ вдигна среден пръст, но само защото кибернетичната ми ръка си работеше добре.

— Казвам се Комали Ахтар. Аз съм премиерът — рече тя, сякаш трябваше да е важно за мен.

Поне си обясних откъде я познавам.

— Значи не сте от порното?

— Не, сержант Дъглас, не съм. — Започваше да повишава тон.

— В своя защита: под странен ъгъл съм — изпелтечих.

— Вдигнете го на крака — нареди тя на Майк и Лиен.

Пренебрегнаха я. Браво на вас, помислих. Когато охраняваш някого, работата ти е да го охраняваш, а не да му носиш каквото поиска. Когато опре до работата им, телохранителите дават нарежданията, не обратното.

Ахтар въздъхна, но си вдигна акциите, като се наведе и ми помогна да приседна на една пейка, макар че бях целият окървавен. Лиен ме наблюдаваше неотклонно и пристъпваше, така че да има пряк прицел към мен във всеки момент.

— А какво ви се е случило на вас? — успях да кажа, приблизително.

— Налягането смачка подводницата ми в Проксима като яйце — отвърна прозаично Ахтар.

— Съжалявам. — Не се сещах какво друго да кажа.

Тя ме изглежда.

— Съжалявате ли? Аз съм един от най-големите късметлии сред човечеството. При такава дълбочина в онези океани трябваше да съм мъртва. Благодаря на Аллах всеки ден.

Имаше логика. От всичко, което бях чул за Проксима, май беше гадно работно място.

— Какво правите тук? — попитах.

— Следя кариерата ви. Терористичният ви акт...

— Глупости! — прекъснах я, достатъчно разпалено, за да си олигавя със слюнка и кръв гръдния кош.

— Моля? — повиши тя тон недоволно.

Ако е била капитан на подводница и — ако помнех правилно — издънка на една от най-могъщите престъпни фамилии в Хакни, със сигурност не обичаше да я прекъсват така.

— Опитвахме се да разкрием истината. И нямахме други възможности.

— Семантика.

— Или приемате тази „семантика“, или аз приемам, че с тези приказки за „терористи“ си играете на политическа пропаганда.

Тя замълча за миг, досущ офицер, готов да кресне на нагъл подчинен. Реши обаче да се въздържа и продължи:

— Независимо от същината на извършеното от вас постиженията ви са впечатляващи, предвид какви са били шансовете ви за успех.

— Не прокарахме ли пътя пред кариерата ви?

— Но от спречкванията ви с полицията не съм дотам впечатлена — рече дамата, пренебрегвайки отново сарказма ми.

— Падаше им се.

— Може би.

— Няма никакво шибано „може би“.

— Гласувахте ли? — попита ме тя изненадващо.

— Това пък какво общо има, дееба?

— Гледахме предаването ви. Чухме всичко — речта на господин Маджи за демокрацията. Ако наистина искате промяна, трябва да

проявите интерес. В противен случай господин Кронин е бил прав: просто разпръсквате хаос, опитвате се да сринете всичко.

Дълго време я наблюдавах безмълвен. Беше като малцината читави офицери, които бях срещал. Печелеше доверие. Е, да, печелеше го, като те поставяше на място, а не защото се преструваше, че ти мисли най-доброто.

— Позволили сте да ме пребият, нали? — попитах с усмивка.

— Разбира се. Може да не харесвате полицията, но ще имаме нужда от тях. Побоят беше цената, която поискаха, за да не ви убият, задето сте се възпротивили при арест.

— Вие ли изтеглихте екипа на МИ5 от склада?

— Да.

— Защо?

— Защото Викария би говорил с вас.

— И мен ли ще ме изтезавате за информация?

— Кликата го е сторила, не аз.

Така си беше. Тогава още дори не е била избрана.

— Е, какво искате от мен?

— Искам да отидете и да помогнете на приятелите си. Да бръкнете отново в здравето на Кликата.

— Защо аз? Нямате ли цяла армия подръка?

— Да, и всички те правят каквото могат, но вие сте особено добри в набезите срещу врага.

Отново се усмихнах. И отново ме заболя.

— С всички нас ли ще говорите?

— С колкото успея да се свържа.

— Поотделно?

— Вие и приятелите ви сте се проявили като най-ефективния трън в петата на Кликата, при все че явно не се търпите взаимно.

И все пак нямаше логика. Встрани от кариерата ми на така наречен терорист знаменитост тя бе твърде високо в йерархията, а аз — твърде ниско.

— Имате и други хора с нашите умения. Криете нещо от мен и ако не го споделите, вървете да кажете на ченгетата, че не сме приключили с тях и че са шайка пътувци.

Майк се поусмихна. Ахтар се замисли. Секундите се влачеха сред мълчание. Имах време да изпитам докрай болката от побоя.

Болеше много, въпреки запасите ми от обезболяващи, които впрочем постоянно намаляваха.

— Отчаяни сме — рече тя накрая. Повярвах й. — Това, което ще ви кажа, трябва да остане в пълна тайна.

— Ако се върна да работя с Езичника, Мораг и останалите, ще трябва да го обсъдя с тях.

Тя обмисли и това. Мисля, че се бореше с годините обучение и опит, които й подсказваха колко е важна поверителността. Аз пък се борех с годините мисии, в които слизахме на терен без почти никаква информация.

— Разбирате как ще водим тази война, нали? — рече тя накрая.

— Флотилии и виртуална мрежа — отвърнах. — Те имат флотилиите, но, ако разбирам правилно съотношението между Бог и Демиург, имаме процесорната мощ да използваме Бог по-добре. Демиург разчита само на процесорите на четирите ни колониални флотилии.

— И да, и не — рече тя. Това беше неочаквано. — На теория имаме процесорната мощ, но откакто Бог съществува, все повече правителства изолират системите си и свалят ресурсите си от мрежата.

Тогава ме осени.

— И няма да искат да споделят с нас, защото така биха пуснали Бог при себе си — простенах. Значи Демиург можеше и да надделее. „Разделяй и владей.“ Недалновидността на човечеството ми взимаше дъха. — И какво мислят, че ще се случи?! — попитах ядосано.

— Помнете, че заплахата още не е непосредствена.

— Изгубихме контакт и с четирите шибани колонии!

— Няма нужда да убеждавате мен. Но има и друго — каза тя.

Зачаках. Имах чувството, че ще науча още нещо, което ще ме накара да се ядосвам за глупостта на хората.

— Защитите на Земята не са толкова непробиваеми, колкото хората вярват.

Сърцето ми се сви.

Знаех отпреди, че местната флотилия е от кораби по-старо поколение, оцелели след мисии в колониите. Знаех, че нито са толкова модерни, нито са толкова много, колкото колониалните. И въпреки това вярвахме, че Земята е непревземаема крепост, обградена от орбиталните си оръжейни платформи.

— Значи е лъжа? — попитах гневно.

— Не точно. Проблемът е същият. Бездруго беше трудно всички да си помагат срещу Тях, а когато гибелта е буквално на прага ни, когато залозите са толкова по-високи...

— Аха, мислят, че имат много за губене. А войничетата по колониите все едно нямат!

— Мислят най-напред за себе си, разбираемо е.

— Значи няма да има единен отбранителен фронт?

Ахтар кимна.

— А някои дори може да искат да се спогодят с Кликата.

— Но така ще ни превземат изцяло!

Не можех да повярвам.

— Някои биха го предпочели пред повсеместно унищожение.

— Страхотно. И какво искате от мен? Да отида и да умра под чуждо слънце в името на правителства, твърде глупави, за да работят заедно?

— Да.

Явно говореше напълно сериозно.

— Аха... Не ми звучи особено привлекателно.

— Така е — съгласи се тя.

И това не го очаквах.

— Трябва да поработите върху ораторските си умения.

— Нима искате да ви лъжа?

Добър довод.

— Е, поне смекчете удара.

— Преебани сте.

— Да, така е по-добре.

— Искам да си продадете живота скъпо. Искам да им причините колкото можете повече проблеми. Ако мислите, че можете безопасно да ни доставите данни, сторете го — трябва ни всяка капчица. Но по-важното е друго: искам да саботирате, убивате и рушите, да направите всичко възможно, за да им нанесете щети и да ги забавите. А когато ви заловят — а те ще успеят, — искам да се самоубиете и да унищожите вътрешната си памет, преди да им паднете в ръцете.

— Нали осъзнавате, че враговете, за които говорите, са точно като мен и вас, но са подлъгани от Ролистън и Кронин?

Тя отвърна, без да ѝ мигне окото:

— Да. Самата аз много съм мислила за това. Ако се сетите за друг начин...

Питах се колко ли още дължа на този свят.

— Мисля, че сте ме сбъркали с някого. Не искам да умра.

— Е, какво да се прави.

— И защо сте ме набелязали?

— Не мога да реша дали сте пълен солипсист или също толкова арогантен.

— Знам какво значи само едната дума.

— Не сме ви набелязали. Ще запазим половината от специалните си сили, включително тези в резерв, тук, за да посрещаме каквото дойде, ако нещата се развият зле. — „Посрещане“ беше евфемизмът за „отряди самоубийци“. — Изпращаме останалите в колониите, заедно със специалните сили на страните, които ни съдействат.

— Например Шаркрофт в САЩ?

Неприятното изражение, което се опита да скрие, само я направи още по-симпатична в моите очи.

— Да. Знам, че не го харесвате, но съм принудена да призная, че е най-добрият човек за целта. За ваше сведение, ще разговарям с всеки мъж и жена, които пращам на смърт.

— И защо биха се подчинили?

— Защото всеки от тях мисли, че ще оцелее. Някак. Съжалявам да ви го кажа, сержант, но не сте нищо специално. Макар някои неща да работят във ваша полза.

— Например, че съм хибрид?

— Да. Впрочем, при всички положения ще ви вземем проби. Или ще ни съдействате, или ще го направим силом.

Обмислих го.

— Ами, добре.

— Разполагате също така с двама от инженерите архитекти на Бог. И двамата са извънредно умели, а единият е подсилен от Тях.

— Имаме и Рану, също извънредно умел. — Тя не отвърна. — Имаме и него, нали?

— Имате още едно предимство.

— Мадж?

Тя не обърна внимание на последното.

— Коранът ми повелява да не позволявам омразата ми към някои хора да ме въведе в грях и учи, че търсенето на мъст е слабост, а не сила. Майка ми твърди обратното, но това са особености на бранша й. Така или иначе, струва ми се, че искрено мразите Ролистън.

— Някаква причина да не го мразя?

— Може би трябва да позволите на тази омраза да ви движи известно време. — Манипулираше ме и го знаех. Но в същото време беше права. — Е?

— Трябва да знаем, че нещата ще се променят. Не може вечно да ни хвърляте в месомелачката, а после да забравяте за нас.

— Кой мислиш, че стои пред теб, някакво шибано Мамино синче ли? — попита тя гневно.

— Сериозен съм.

— В Атлантида бяхте прави, когато казахте, че няма нищо лошо човек да иска да си върши работата и да се грижи за семейството си. Не всички можем да сме богати, властни или амбициозни. Грешахте, когато казахте, че се изяждаме взаимно. По-скоро храним върхушката, а тя ни отпуска толкова, колкото да не умрем от глад. Нямам проблем с онези, които забогатяват, трудейки се здраво, но всеки трябва да има равен шанс.

— Хубаво е, на думи.

— Само думи и здраво бачкане мога да предложа в момента.

— Вие сте политик.

— Не, аз съм ръководител. Нямам интерес към идеологиите, а само към решаването на проблеми. Позицията ми е средство за постигане на целта. И съм на нея, защото мога да се справя по-добре от всеки друг, а не защото лапам пишки.

Усмихнах се.

— Харесвате ми. Забавна сте. — Погледнах покрай нея към Майк и Лиен. — Читава ли е?

— Де да знам, друже. Ама добре плаща — отвърна Майк.

Ахтар клатеше глава и скърцаше със зъби.

Лиен пообмисли въпроса ми.

— Мисля, че да — каза накрая.

— Някой от вас да иска да дойде с мен в колониите? — попитах.

— Заеби! — Майк.

— Не — Лиен.

— Ако отида да умра там и нищо не се промени, ще ѝ пуснете ли по един куршум от мен? — попитах Лиен.

Майк се усмихваше.

— Нямаш грижи, Джейк — заяви Лиен.

Ахтар заскърца още по-шумно.

— Нали ти е ясно, че не си правиш услуга на кариерата, като признаваш, че би ме убила? — рече тя студено на Лиен, докато се изправяше, за да си тръгне. Когато стигна до вратата, обърна поглед към мен. — Върнете се в Чистилището, сержант Дъглас.

— Нали ви е ясно, че колкото и да споменавате чина ми, не ставам повече ваш подчинен?

Тя се обърна към вратата, но отново се поспря.

— Познавах Балор, беше свестен мъж... Не, какви ги говоря? Беше освидетелстван психопат, който правеше секс с морски животни. Но беше силен. — Направи пауза, търсейки какво още да каже. Не ѝ помогнах, само я наблюдавах, пазейки, доколкото можех, безизразна физиономия. — Мисля, че загина достойно.

— Е, давате ми шанс да си заслужи същото. Във ваше име.

— И във ваше собствено. Надявам се да го осъзнаете рано или късно.

Излезе, а токчетата ѝ зачаткаха отвън по коридора.

Ченгетата ме пуснаха, макар да не бяха доволни. Взех си нещата обратно, както и мотора. Включих си канала за свръзка и ме посрещнаха купища съобщения от Мадж — какви съм ги бил вършел, мамцата му, и тям подобни. Но нищо от Мораг.

Ахтар си тръгна без много шум в незабележителен на вид корпоративен коптер, след като неколцина от хората ѝ ми взеха кръв и ДНК проби. Не ми се понрави. Само се надявах да намерят решение срещу Ролистън и подобрените му войници.

Бяха ме затворили в едно полицейско ограждение наред лагер Ковънтри. На изхода ме чакаше Мадж.

Огледа ме.

— Признай си. Харесва ти да те блъскат по главата, нали? Като някакъв мазохист. Виж, знам някои лондонски клубове. Може да отидем, да те понапляскат, имат и камшици, някоя електрическа палка в задника...

— Млъквай, Мадж.

Не млъкна.

— Значи се връщаме обратно в Чистилището?

— Аз да.

— Глупости ли ще вършим?

— Дори шефката мисли, че е самоубийство.

Мадж сви рамене.

— Лошо няма.

Поклатих глава.

— Сериозно, Мадж, какво правиш тук?

По лицето му се изписа измъчено изражение.

— Джейкъб, представа си нямаш колко ми е скучно.

— Това не е добра причина.

— А и ме направиха безработен.

— Не съм изненадан. Какво работеше?

— Водех някакво токшоу.

— Какво?! Сериозно ли, по виз-а?

Установих, че почти съм се стъписал, при все че нямаше защо. Но така де, човек никога не очаква да срещне на живо някого от виз-а. Е, освен премиера. Но не очакваш някоя твоя дружка да стане знаменитост. Само дето май всички бяхме такива от известно време насам.

— Казах ти, друже — отвърна ми Мадж. — Аз съм мултимедийна сензация.

— И как те уволниха?

— Заплюх някаква микрознаменитост в лицето.

— Да, звучи в твой стил. И защо?

— Кучката ми играеше по нервите.

Нищо необичайно.

— Мадж, хрумвало ли ти е, че с твоите социални умения работата в медиите може да не ти приляга?

— Харесва ми вниманието.

Кимнах.

— Чувал ли си се с Мораг?

— Заклевам се, ще те шамаросам, ако не спреш да хленчиш за нея.

Две минути заедно и Мадж вече започваше да ме изнервя. Свързах се с Бог. Мораг го беше питала за мен. Усмихнах се, при което

се напукаха коричките по устните ми и се разкървавих отново, а усмивката ми бързо премина в болезнена гримаса.

— Имаш ли наркотици? — попитах Мадж. Той ме погледна с наранена гордост.

Разкрециях се от болка. Рану, Мораг и Езичника дотичаха. Сигурно са се питали дали Те не са се обърнали срещу нас. Опитвах се да се самонаранявам тихо, но беше трудно, забиех ли острие в предмишницата си. Добре се бях постарал да пробия подкожната си броня.

Мадж не дойде с останалите. Абстиненцията му бе причинила постоянна диария и през повечето време седеше на тоалетната, докато извънземните пипала го почистваха. Едно от малкото му удоволствия беше да ни командори, седнал връз тоалетната-твар. Беше кошмарно, защото всички се намирахме на едно място и защото понякога трябваше също да използваме тварта.

Бях седнал на мъхнатия под, в едно от ъгълчетата в дъното на пещерата, по-далеч от мембраната, дяляща ни от Града Бездна. Тримата се спряха пред мен, втренчени в експеримента ми. Извиках отново, когато извадих остриетата. От раните шуртеше кръв. Дори Рану сякаш недоумяваше.

— Какво правиш, дееба? — не се сдържа накрая Мораг.

Нелош въпрос предвид обстоятелствата. Започвах да се чувствам леко глупаво.

— А, нали видях как Ролистън се разхождаше из огъня от релсотроните...

Не довърших. Откъм извънземния тоалетен трон на Мадж се разнесе смехът му. Мислех, че ще понеса болката по-стоически. Бях се заблуждавал.

— Ебати! — избухна Езичника, преди да се обърне и да се отдалечи.

— Идиот! — не остана по-назад Мораг и приклекна, суетейки се.

Рану клекна до нея и започна да обработва раните ми хладнокръвно.

— Не мисля, че трябва да пробваш с релсотрони — посъветва ме.

Кимнах. Чувствах се като малоумник.

-Можеше да започнеш с някое дребно порязване — добави Мораг.

Също добро предложение. Рану ме превърза с каквото намери подръка. Определено нямах възстановителните възможности на Ролистън. Ръката много ме болеше. Щеше ми се да притъпя болката с нещо, дори да е само уиски. Влизах донякъде в положението на Мадж.

— Това беше голяма, голяма глупост.

Рану си беше тръгнал, а Мораг лежеше до мен. Усещах кожата ѝ гореща, беше покрита с пот от поредната тренировка с Рану.

— Да, схванах — отвърнах ѝ. — Как вървят плановете ни за връщане у дома?

— Добре. Няма да има проблеми, освен ако собствените ни хора не ни взривят.

След тези думи тя се умълча. Виждах, че много ѝ се иска да ми каже нещо.

— Е, ще го направиш, значи? — обадох се. Тя кимна и вдигна поглед към мен.

— Искам да дойдеш с мен.

Звучеше толкова чистосърдечно. В подобни моменти губеше обичайната си чепатост и си спомнях колко е млада всъщност. И как не ѝ бе позволено да е такава.

— Мораг, аз... — подех.

Вече го бяхме обсъждали. Нямах база за сравнение, а и ставаше дума за съзнанието на раса, която целокупно се опитваше да изтреби нашата, откакто се помнех. Колкото и лъжовно да се бе оказало всичко това, просто не можех да се отърся току-така от годините омраза и война.

— Ще се грижа за теб. Ще те пазя — промълви тя.

Повярвах ѝ.

В тази пещера се чувствах най-спокоен и защитен от детството си насам. Тъжно бе, че тези доскоро смъртоносни създания се грижеха за мен по-добре от всеки друг, откакто се бяха споминали родителите ми. Ако нещо щеше да се промени, може би

трябваше да спра да се боя от това, което не разбирам. Де да ставаше толкова лесно.

— Добре — отвърнах накрая.

Тя се усмихна. Харесваше ми да я виждам щастлива.

— И няма повече да се намушкваш.

Все пак сякаш се възстановявах по-бързо. Имаше логика. Това, с което Те ме бяха напомпали, търсеше накърнена плът, изяждаше я и я заменяше. Не ми се разсъждаваше по темата. Не можеше изобщо да се сравнява със способностите на Ролистън, но само след няколко часа раните ми изглеждаха много по-добре. Само дето бързото лекуване болеше повече.

Когато настъпи моментът, Мораг ме хвана за ръка и ме отведе в личната ни пещера, както започвах да я наричам. Седнахме край вирчето и тя пое дланите ми в своите. Не можех да си обясня защо, но се чувствах леко глуповато. Когато от вирчето се подаде нещо, скочих на крака с извадени остриета.

— Джейкъб, всичко е наред — опита се да ме успокои Мораг.

Бяха органични пипала, беззъбни, а не черните, с които бях свикнал. Приличаха на умалени копия на огромните израстъци из Града Бездна. Полюшваха се като водните змии, които бях виждал в документалните визфилми. Никак не ми внушаваха спокойствие. Сърцето ми заблъска.

— Мораг, не съм сигурен, че мога.

— Няма нищо, Джейкъб, всичко ще е наред, обещавам.

Тонът ѝ ме приласкаваше, но не затова приседнах срещу нея, не затова ѝ позволих да ме хване отново за ръце, а защото безстрашието ѝ ме караше да се срамувам. Затворих очи.

Не беше обичайното прищракане, както когато се включиш в някаква машина. Чувствах го повече като течност, прокрадваща се в куплунгите ми. Нямаше логика. Не би трябвало да чувствам нищо, пластмасата и металът нямат нервни окончания.

След миг бях другаде. И отново чух музиката. Звук през Космоса. Усетих сълзи по бузите си. Отворих очи — бях се озовал наскоро от каскада от искрици. Искриците ме гъделичкаха приятно, топли и наелектризиращи.

Носех се във въздуха. Бих могъл да опиша обкръжението си само като огромна органична пещера тунел, подобна на вена, но това сравнение е твърде слабо. В тунела вена подухваше топъл ветрец. През него течаха светлина и звук. Това ли бяха мислите Им? Край нас проблясваха биолуминесцентни светкавици, преминаваха по тунела. Може би наистина бяха мислите Им. Все пак, това бе съзнанието Им. Изцяло психично пространство. Виждах разклонения към други тунели. Носех се сякаш над бездна. За миг ми се зави свят, но се овладях.

Мораг бе права да ме доведе. Посегнах към сълзите по лицето си. Бях цял — без изкуствени чаркове по себе си. Бях и гол. Както и Мораг. Приличаше на себе си, а не на някой от аватарите ѝ. Очите ѝ също си бяха истинските. Разридах се още по-силно. Донякъде се радвах, че ги нямаше другите, та да ме видят такъв.

— Аватарът ми? Откъде е? — пророних.

— Това не са аватари. Ние сме си — отвърна ми тя.

Пожелах да я прегърна. Понесох се през завесата от искрици. Поех я в обятията си — чувствах я истинска с всяко свое сетиво. Това ли беше възнаграждението ми? За това ли бяха всички мъки? Чувах музиката. Беше абстрактен хорал, ангелски, като космическата музика, която бях чул в сънищата си, която Кликата бе заглушила и заменила с крясъците на войната. Беше по-истинско и от това, което Посланик ми бе показал, докато спях в обятията на Мораг сред развалините на Трентън.

— Благодаря ти — рекох ѝ сега. После вдигнах глава и извиках: — Благодаря ти! — Всякакви задръжки ми се струваха безсмислени в момента. — Можем ли да общуваме с Тях?

Не бях свикнал да чувам захлас в гласа си.

Тя се оттласна леко от мен.

— Хайде.

После се засили през течната, искряща светлина. Последвах я, по-нескопосано. Дочух нещо — не разбирах точно какво. Отне ми няколко секунди да осъзная, че е смехът ми. Не беше циничен, нито пък смях като след нечий мръсен виц, нито пък опит да омаловажа кофти ситуация. Беше освобождаващо. Плавах през извънземното съзнание и се освобождавах от тревогите и страховете си. Запитах се могат ли изобщо да го осмислят онези от Кликата, със

закърнелите си съзнания и жалки домогвания. Сякаш това бях търсил през всички онези години в сензорните кабинки. Не откъсване от всичко, както си го бях обяснявал, а, напротив, единение, разкриване на нещо повече.

Гмуркахме се, спускахме се, носехме се — сякаш дълго и сякаш недостатъчно дълго. Пейзажът на съзнанието Им се менеше постоянно. Нищичко не разбирах, но този пейзаж никъде не бе грозен и навсякъде цареше светлина в различни краски, навсякъде се носеше и музиката.

Пред мен Мораг посочи към едно от по-тесните разклонения.

— Ето — рече и пое плавно натат.

Аз пък се опитах да не се блъсна в стената, докато завивах. „Ето“ какво?

В тунела беше тъмно. Приличаше много повече на скала, отколкото останалите. Песнопенията сякаш взеха да заглъхват.

— Мораг...?

— Шиш, всичко е наред. — Едва-едва отличавах силуета ѝ пред себе си. Единствената светлина зад нас идваше от главния тунел. — Казах ти, че не сме дошли първи.

По скалната стена мъждукаха символи. Приличаха на образите, които Езичника беше изрисувал по себе си и вещите си. Осъзнах, че съм нагазил в плитък, много студен поток. Напомняше ми един от онези из планините у дома. Образите сякаш се движеха в смущаващ ритъм. Главата ми играеше номера. Формите по скалата изглеждаха странни, фантасмагорични, понякога ужасяващи.

— Ако идваш с мир, можеш да живееш с тях, дори да оформяш обкръжението си — обясни ми Мораг.

— Искаш да кажеш, че тук има и други хора?

— Не съм човек — прозвуча нечий глас.

Акцентът ми звучеше смътно познат, но не можех да го определя точно. Гласът обаче звучеше напълно нечовешки, резонираше някак... чуждо. Не толкова го чувах, колкото го чувствах. Може би заради средата, в която се намирах, или заради преживяното напоследък, но ме облада чувство, което не можех нито да определя, нито да назова.

Разгоря се светлина, синя, но не Тяхната топла отсянка на синьото, а по-студена, стоманена, неонова. Идваше от огромен и

древен на вид двуръчен клеймор със сребристо острие. Мъжът — или аватарът, — който го държеше, беше надвиснал над нас: имаше изключително мощно телосложение, с мускули като корабни въжета, по-големи от тези на който и да било човек. От плътта му се вдигаше пара, сякаш гореше отвътре. Чувствах зноя, лъхащ откъм него — нищо общо с топлия повей из пещерата. Сякаш се намирах твърде близо до пещ. Кожата му светеше, а по нея личаха татуировки. Символите и формите семеняха с всяко негово движение, като че ли отразяваха или бяха свързани някак с изображенията по скалните стени.

Трудно ми беше да мисля за това като за човек. Очите му светеха в същите отсенки на синьото като меча му. Ушите му бяха дълги и заострени. При все размерите му имаше нещо грациозно у него. Носеше карирани вълнени панталони и дебел колан, по който също бяха изрисувани фигури. Дългата му коса беше обръсната над слепоочията и сплетена сложно. Брадата му беше къса, но мустаците — дълги, също сплетени.

Няколко сребърни и златни пръстена пристягаха лявата му ръка. Другата му ръка беше от същия сребрист метал като меча, гравирана изкусно. Приличаше на древна протеза. И тя сияеше като меча и очите му.

Макар формата ми на това място да бе наглед напълно човешка, дясната ръка започна да ме боли. Стиснах лакътя си и отстъпих от горещината и усещането за чиста физическа мощ и едва сдържана ярост, излъчвани от това създание. Мисля, че бях изпаднал в страхопочитание. Ясно ми беше, че каквото и да е това пред мен, то води началото си някъде от колективното несъзнавано на човечеството, че е нещо древно и по нищо неприличащо на мен. Въпреки познатата си форма това същество ми изглеждаше по-чуждо и от Тях.

— Ебати — възкликнах.

— Сега вярваш ли? — попита ме Мораг.

Мамка му, помислих си. Религиозно преживяване ли имах? Нима Мораг ме беше подмамила? Изтиках мисълта от съзнанието си. Реших да не позволявам на обичайните си цинични, изпълнени със страх и подозрения решения да вземат превес тук. Каквото и да се случваше, трябваше да го приема като нещо странно, обаче може би

хубаво. Но и не исках да свърша чалнат като обичайните военни хакари. Макар че сега, в присъствието на това същество, разбихах защо това се случва с толкова много от тях.

— Ебати — повторих, напълно зациклил.

— Аз съм Нуада Аиргетлаа — заговори съществото.

— Ами, добре — смотолевих. Погледнах към Мораг. Тя просто се усмихваше. — Знаеше ли за това?

— Нещата не работят така. Идват и си отиват, когато пожелаят.

— И Те им позволяват?

Като нищо бяхме крайно непочтителни и не се съмнявах, че този образ е някакъв митичен архетип от миналото на човечеството, но той просто ни наблюдаваше. По-точно наблюдаваше мен.

— Ти воин ли си? — попита накрая.

Сърцето ми се сви. Отново старата песен.

— Не. Шибан кашик съм, или по-скоро бях, и не ща да върша подвизи в името на мъгляви идеали.

— Джейкъб... — опита се да ме предупреди Мораг, хващайки ме за ръката.

— Повече щеше да ти върже с Балор, ако не беше...

Само дотам стигнах, преди онзи да ме вдигне за врата и да ме блъсне в стената. Върхът на два метра стомана докосна корема ми. Пръстите на Нуада пареха врата ми. Подушвах горящата си плът. Когато се озъби, сякаш кожата на лицето му се опъна по костите. Кучешките му зъби бяха страшно остри и твърде много. Дъхът му миришеше на мед, билки и сурово месо. Мисля, че изкреях. Отблизо беше още по-едър. А толкова добре си прекарвах. Знаех, че тук съм напълно във властта му.

— Не! — извика Мораг и увисна на кръста на Нуада.

Все едно се опитваше да събори статуя. Отстъпи назад с писък, обгорена там, където го беше докоснала. Той ме пусна и се отдръпна, а лицето му доби по-човешки вид. Сведе поглед към Мораг. Тя стискаше наранените си длани, объркана и уплашена. Той пак изглеждаше ужасен от болката, която неволно ѝ бе причинил.

— Съжалявам, Майко.

Това озадачи Мораг, колкото и мен.

— Ами, няма нищо... — избъбри тя.

Аз пък потърках ожуления си и обгорен виртуален врат.

— Той изрече името на Врага ми — обясни най-после Нуада.

Способностите на Балор да се сприятелява с хората и да им влияе сякаш отстъпваха само на Мадж. Освен ако Нуада нямаше предвид митичния демон, на който се бе кръстил Балор. Разбира се. Простенах. Намирах се наскоро сред среща с божество, а нямаш капацитета дори да осмисля случващото се. Всичко ми се струваше небивалици. Плашещи и болезнени небивалици.

— Не, друг Балор имах предвид. А и той е мъртъв — успях да отвърна.

Нуада кимна.

— Е, значи си воин? — попита.

— Както кажеш. А ти какво си?

— Името ми значи „Среброръкия“. Някога бях крал на Туота Де Данаан. — Вдигна сребристите си ръка. — Но вече не съм цял.

Това го разбих.

— Тежка война? — попитах.

— Да — рече той.

Кимнах.

— И аз си имам такава ръка. — После се сетих къде съм чувал името му. — А, да, ръката. Ти си се погрижил да я получиш, нали? Ти си от онези самоосъзнати ИИ, които са се прикачили към религиозна иконография, така ли е?

— Мислех, че са просто измислици на луднали хакери — намеси се Мораг.

Нуада не отвърна.

— Как си стигнал чак дотук? — попитах го.

— Това е просто още един път от Тир Нан Ог.

Разбира се, нищо не схващах. Запитах се дали религията не би постигнала доста по-голям успех, ако боговете не бяха толкова мистични и тайнствени през цялото време. Тогава ме осени нещо странно.

— Чакай малко. Ръката... Опитваш се да се оприличиш на мен ли?

Мораг подбели очи. Стори ми се, че според Универсалната хакерска църква или както там се наричаше човек би трябвало да се

държи по-смирено в присъствието на божество.

— Великият Враг иде... — започна Нуада.

— Не думай.

— Джейкъб! — изсъска ми Мораг. Звучеше искрено раздразнена.

— Великият Враг ще ни удави. Ще остане само един бог, бог на страха.

— Имаш предвид Демииург?

— А когато ни удави, тогава ще ни познае — продължи Нуада.

— Вместо това обаче искате да се скриете и да си запазите тайните, така ли? — попитах.

— Тайнствата ни ще станат негов.

— Добре, значи Демииург е лош. Това го знаем. Е, и?

— Ще открадне мощта ни.

Това не ми звучеше добре.

— А това много мощ ли е? — попитах. Той ме изгледа, все едно бях идиот. — Ако се боите от Демииург, сражавайте се с него. Не се маскирайте като вехти божества, не очаквайте други да ви свършат работата. — Той отново не отвърна. — Имате ли с какво изобищо да допринесете?

— Ако го доближим, ще ни обладае, поквари и ще ни превърне в част от себе си. Не ни се нрави, а на вас — още по-малко.

— Добре, тогава се покажете.

— И да рискуваме ответната ви реакция?

— Значи предпочитате да сте градски легенди? Хакерски бълнувания? Какво сте всъщност?

— Казах ти. Аз съм Нуада Среброръкия.

Отново отстъпих. Въпреки странния начин, по който го чувах, не можех да се отърся от усещането, че с мъка съдържа огромна ярост.

— Добре. Какво тогава искате от мен?

— Трябва да направиш тѝй, че хакерите да изработят наново Пайс Бадарн Бейсрид.

Погледнах Мораг въпросително. Беше приклепнала, полускрита в сенките. В движенията ѝ имаше нещо първично, необикновено. Какво ставаше, мамицата му?

— Не знам какво значи това.

— Ако си воин, нека смесим кръвта си.

Той обхвана меча си с пръсти, съвсем леко. От ръката му бликна кръв като димящ живак. Отново погледнах към Мораг. Сенките в тунела сякаш се удължаваха и се усукваха около нея. Движеха се като живи по голата ѝ кожа. Сякаш се отделях от тялото си, все едно бях взел силен, плашещ наркотик — още по-плашещ, като се вземе под внимание, че вече бях отделен от тялото си. Сякаш се наблюдавах отстрани.

— Просто иска да изпълните пренос на данни — прошепна Мораг.

Вече я виждах само като сянка, макар че зъбите и очите ѝ сякаш пламтяха. Преглътнах с усилие и посегнах към меча. Дори не осъзнах кога съм го докоснал. Видях по ръката си кръв. Нуада я стисна. Моята и неговата кръв се смесиха. Пареше, толкова пареше... Отне ми миг да осъзная, че крещенето, което чувах, така не намясто, бе моето собствено. Прозрачната ми кожа сияеше отвътре.

Събудих се във вира. Усещах тялото си като ъгловата машина. Чувствах се некомфортно, болеше ме да живея в него. Разбира се, нямаше да ме боли толкова, ако не се бях намушкарал в ръката по-рано. Тресеше ме: изненадах се, че самата вода не кипи. Мораг ме държеше, беше ме приласкала като болно, уплашено дете.

По-късно в пещерата още не ми беше минало. Парех. Диагностичната проверка на всичките ми вътрешни системи пък не откриваше никакви следи от размяна на информация.

— Нарочно ли ме заведе там? — попитах.

Мораг не ми отвърна веднага. Мисля, че се мъчеше да разбере дали я обвинявам. Нямаше такова нещо. Бях се постарал да не звуча така.

— Не беше нарочно. Знаех, че там има нещо. С някои от тях бях говорила — но не очаквах това.

— Това са ИИ, нали? Мощни, самоосъзнати, правещи се на богове. Затова са толкова уплашени.

— Може би.

— Не може да вярваш, че наистина са богове, нали? — попитах изумен.

Може би просто се опитвах да убедя сам себе си. Беше ми се сторило напълно реално.

— Ако са, отдавна са тук.

— Сигурно са пристигнали, докато сме колонизирали системата.

— Трудно е да осъзнаем Тяхната представа за времето, но Те са срещнали тези присъствия, преди да срещнат нас.

Това ми затвори устата за известно време. Накрая попитах:

— И какво мислиш, че са?

— Наистина не знам. Може би са други извънземни и търсят начин да общуват с нас, а после и път към дома, а може и да са истински — каквото и да значи това. Езичника мисли, че са наше отражение, несъзнателното ни колективно аз, проектирано в мрежата, получило някак форма и независимо съществуване. Нарича ги призрци на въображението ни.

— И?

— Какво „и“?

— Какво значи всичко това?

— Еба ли го.

— Страхотно. Поредните религиозни деветини. — Мораг отвори уста, но я преварих: — Не ми казвай да имам вяра.

— Щях да ти предложа да говориш с Езичника, той разбира повече от това.

— О, да, направо ще пририта от кеф, като го заразитвам за религия. Той виждал ли го е? — попитах с идеята да изместя темата.

— На Земята. Още не го е виждал в Тяхното съзнание. Ще отведа и него.

— Тъй ли? Добре, ще му се хареса. Я чакай. Това значи ли, че ще те види гола? — Тя се засмя. И все пак представата за това никак не ми се нравеше. — А ти **него** ще го видиш ли гол?!

Тя направи кисела физиономия.

Събудих се от далечния писък на двигатели: беше суборбиталният военен транспортър. Ахтар ми го беше осигурила, а след кратка разправа с екипажа дори ги навих да ми качат и мотора.

Разбира се, така и не бях говорил с Езичника за религиозните си преживявания с Нуада. Опитах се да пренебрегна случката. Не я

разбирах, следователно нищо не значеше. Убеждавах се, че наистина няма значение що за създания са. Цялата работа с божествените преструвки си беше поредното пуйчене, за да използват човечеството за целите си, вероятно нечовешки. Може би просто се забавлявах. А и бях решил, че съм дотук и се пенсионирам.

След преживяванията на астероида се прибрахме у дома. Мисля, че можех и да остана там или дори да замина с Тях, ако Мораг се беше присъединила към мен, но Мадж много искаше да се върнем и да се друσαμε. А и жадувахме да видим какви щети сме причинили.

За последно видяхме огромните Им двигатели, задвижващи изкорубени астероиди из Кучешките зъби. Всеки астероид бе осеян с Техните енергийни матрици — гориво, извлекено от двойната звезда, за да стигне за Изселението Им. Титаничният конвой от кораби край астероидите сякаш се точеше на хиляди километри, докато Те се готвеха да избягат от съседите си.

А нас ни прибраха у дома с модификация на един от корабите си за инфилтрация. Беше на практика двигател, оборудван с игловидни капсули за навлизане в атмосферата. Само че този път, когато се върнахме в системата, излъчихме сигнал през модулите за свързка на екзоброните си. Хубавото на иглите е, че не видяхме колко на косъм сме се разминали със смъртта. Прихвана ни угандийски кораб и през целия начален дебрифинг по четирима угандийски войници сочеха оръжия към всекиго от нас. Беше доста напрегнато.

Различните отдели си ни препредаваха, опитвайки се да установят чий проблем сме в крайна сметка. Дебрифингите ставаха все по-миролюбиви, а Мадж все по-рядко се сбиваше с разпитващите. Опитвах се да им обясня, че съдействието му струва само малко наркотици, но никой не ме слушаше.

Кучешките зъби, Градът Бездна — всичко започна да ми се струва сън. Части от него бяха твърде приятни, а други — твърде нереални, за да мога да ги свържа с месомелачката на истинския свят и надвисналата война, която можеше да разцепи човечеството на две. Ако просто не го унищожеше.

В края на краищата маршал Каария се застъпи за нас и всички въздъхнаха от облекчение — станахме нечий друг проблем.

Сега, след като излязох от затвора, наркотиците на Мадж ми помагаша с настроението, а и се лекувах по-бързо. Но пътят към

Чистилището ми хрумна, че някой трябва да ми прегледа гръбнака.

Докато зяпах пустинята, имах време да помисля. Встрани от самоубийствения аспект на мисията, не се чувствах комфортно при мисълта да избивам невинни войници. Но явно това е представлявала войната през човешката история. А беше ли толкова по-различно от живота на улицата? Убивал съм хора, които са се опитвали да сторят същото с мен. Или просто си го повтарях, за да мога да спя нощем. Тук инициативата щеше да е наша. Навярно щеше да е подобно на предния път, когато спасявахме Грегър, но пък и тогава бях решил, че няма да убивам повече.

Освен Ролистън. И Кронин. Ролистън трябваше да умре, защото му се падаше. Не мразех Кронин толкова, но трябваше да си заmine, защото бе част от проблема. Само че и до тях най-трудно щяхме да се доберем, дори да успеехме да ги открием.

А Джоузефин, Сивата дама... И там нямаше омраза. Само страх. За да се разправим с Ролистън, трябваше да се разправим с нея. Защо бяха заедно? Цялата ни тежка артилерия я нямаше вече. Балор може би можеше да се справи с Джоузефин, макар и той да бе намекнал, че се бои от нея. Грегър хибридът щеше да се справи с нея, ако не беше минал на тяхна страна. Но и докато още беше на наша, Джоузефин и Ролистън почти ни прегазиха. Рану? Солиден и крайно добре обучен, но не мисля, че бе от класата на Сивата дама.

Мадж мина покрай мен с танцова стъпка, припаяйки си някаква песен, която слушаше по вътрешните си системи. Беше гол и покрит с боя за тяло. Това поне обясняваше защо на пейката отсреща един от екипажа беше в безсъзнание. Явно бях способен да проспя какво ли не.

— Мадж?

Обърна се към мен. Изглеждаше като в друго измерение. Протегна ръка, сякаш можеше да ме достигне от центъра на товарния отсек, и записвива длан.

— Трябват ни повече стрелци — казах му. — Обмисли го.

Той кимна и се усмихна.

Не бях сигурен дали придружителите ни от аеродрума до Чистилището бяха същите като първия път — всички охранители ми изглеждаха еднакви. Със сигурност не ни се зарадваха. Голият, витаещ в облаците Мадж не помагаше. Понякога ми се струваше, че хората не ни взимат на сериозно.

По пътя надолу към силоза гледах през прозореца. Мадж ме доближи и закачливо ме стисна за врата. Явно му минаваше, защото вече бе способен да общува с нас, човеците. Жалко.

— Еха — започна. — Бая сол ще ти трийт на главата, като пристигнем. — Така си беше, затова и не очаквах с нетърпение пристигането ни. — Много ще е унизително — продължи той.

7.

НЮ МЕКСИКО

В края на краищата трябваше да нося нещата на Мадж. Съгласих се да ме проверят за Бог и подслушвателни устройства, но ведро им отказах да ми вземат оръжията, като отбелязах, че си нося още повече от първия път. А пък Мадж си танцуваше на музиката по вътрешните системи, все така по гол гъз и намацан. Позволих им да му проверят такъмите. Когато се опитваха да го заговорят, той само се изхилваше. Определено си беше подбрал добре момента.

Персоналът на Чистилището го зяпна, когато влязохме в щаба или, както започвах да му викам, металната кошара. Шаркрофт пристъпи към мен в странния си металически насекомоиден стол.

Вдигнах показалец.

— Ти да вървиш на майната си.

Подхвърлих две стъкла на един от помощниците му. Едното беше ДНК намазка, а другото — кръв.

— Само това ще получите, не ми искайте нищо повече.

— Сержант Дъглас, може ли да ви напомня... — поде той с модулирания си електронен глас.

— Не, не може. Ще поговоря с моите хора и ще разбера каквото трябва от тях. От теб получаваме целите и ресурсите си: всичко, което ни трябва. Останалото остава под радара.

— Престъпваме законите под палещото слънцеeee! — провикна се Мадж.

Това трябваше да е пеене. Беше усмъртително фалшиво.

— Значи ти поемаш командването сега, така ли? — попита Мораг.

Обърнах се. Опитах се да пренебрегна колко хубаво ми беше, че я виждам пак, както и колко пленителна изглеждаше с по-дълга коса и с бялата си униформа. И колко нервен се почувствах изведнъж.

До нея стоеше Езичника, смутен и не намясто без жезъла и останалите си джунджурии. Не му обърнах никакво внимание. Мораг

ме огледа от глава до пети и вдигна вежда, когато видя на какво приличам.

— Със закона се сражавах и законът победи! — извика отново Мадж. Приблужи Мораг, за да я прегърне.

— Мадж, гол си — отбеляза тя вместо поздрав. Той все пак я прегърна и я омаза с боя. Тя се провикна със здрав акцент: — Ей, гле'й на к'о ме напра'й!

Мадж изтанцува още крачка-две до Езичника.

— Одобрявам боята — каза на свой ред вместо поздрав и сам прегърна Мадж, който после се устреми към мен.

— Виждаш ли как обезвредих напрегнатата ситуация чрез изкуството на танца? — извика за пореден път, все едно беше в нощен клуб.

— И изкуството на голия задник. Велик си, Мадж. Мерси. — Той приближаваше неумолимо. — Не ме прегръщай...

Прегърна ме. Мораг се смееше и дори Езичника се поусмихна.

— Е, свърши ли ваканцията? — попита ме Езичника, когато потупах Мадж по главата и го откопчих от себе си, мъчейки се да се оцапам възможно най-малко.

— Да. Не ми хареса. Светът е все така пълен със задници, а сега се редят на опашка да се запознаят с мен.

— Изглеждаш, сякаш не би трябвало да кръстосваш сам — каза той.

— Имаш право донякъде.

Хвърлих поглед на Шаркрофт. Както винаги, мъртвешки бледата му физиономия не издаваше нищо. Обърнах глава към Мораг, която ме гледаше хладно. Не бе дошла да ме прегърне, но и не ми се беше развивала. Считях го за малка победа.

— Има ли къде да поговорим? — попитах.

Езичника кимна и го последвахме. Мадж скочи на едно бюро, танцувайки.

— Добре би било да ме държите в течение... — започна Шаркрофт.

— Изчезвай, ако не искаш да те гръмна — отвърнах. Не просто му се зъбех — сърбяха ме ръцете да му припомня, че за мен си остава врагът.

Езичника ни въведе в малка стая. Беше като цяло празна — само едно бюро, два неудобни на вид стола от преплетени метални тръби, монитор с висока разделителна способност, холографски проектор и няколко гъвкави екрана. И това помещение представляваше пашкул от тел, но изглеждаше някак скалъпено надве-натри.

— Вие ли го направихте? — попитах. Езичника и Мораг кимнаха. — Вижте, не съм...

Мораг се обърна, изгледа ме гневно и сложи пръст на устните си. Почувствах се като пълен аматьор. Езичника и Мораг провериха помещението за подслушвателни устройства и намериха две.

— Мамичката ви, копеленца — изруга в едно от тях Езичника, а после се обърна към мен: — Само за минута излязохме, да ви посрещнем.

После провериха и нас и разкараха от мен още два бръмбара, които явно ми бяха бутнали, докато ме претърсваха. Още повече се смутих.

— Ама аз си мислех, че това тук е каква-там-беше клетка?

— Такава е. Но това са записващи устройства.

Той ги смачка. Мораг включи уред за бял шум.

— Деееебааа! — изпищя Мадж и се обърна с кръвнишки поглед към нея. — Проглуши ми ушите! Това пък защо?

Тя го тупна по бузата.

— Мадж, съсредоточи се.

След което обхвана лицето ми в шепи ми и ме целуна. Трудно мога да опиша колко беше хубаво. После се вгледа в мен. Виждах се отразен в лещите ѝ. Зле изглеждах, но и по-зле бях изглеждал. После ме цапардоса от упор в носа. Беше станала много по-бърза и силна. Даже ме заболя. Всъщност доста си ме заболя. Залитнах назад, по-скоро изненадан, и стиснах носа си. Тя ме гледаше със скръстени ръце.

— Какво, бе?! — успях да изломотя.

— Понеже с теб приказките не вършат работа, реших направо да ти покажа колко се радвам да те видя и колко съм ти бясна все още.

Езичника се хилеше. Мадж изглеждаше измъчен.

— Само негативност около вас двамата — рече отчаян и поклати глава.

— Това може да е донякъде по моя вина — каза Езичника.

— Ами, да ти върна крошето тогава.

Допреди трийсетина секунди денят ми беше много по-хубав.

— Просто ѝ казах, че когато се върнете, може да нямаме време да минавате през обичайния ви процес на общуване.

— Аха, страхотно. И вдигнахме интелектуалното ниво до физическо насилие? — попитах аз Мораг.

— Само когато говоренето не помага — каза ми тя с широка усмивка. Типично по дъндиевски. Винях изцяло Рану за силата и скоростта на удара. — Освен това се държиш като чеп и нямаш право да се разпореждаш.

— Не съм дошъл да се разпореждам. Къде е Рану? Искам да си поговорим на какво те учи.

Езичника и Мораг се спогледаха. Простенах наум.

— Вече тръгна — каза накрая Мораг.

Лошо. Подозирах, че ще го направи, но се надявах да не е така. Щеше да ни е от огромна помощ тук.

— Добре, ето какво предлагам: уточняваме в общи линии целите, а после обсъждаме оперативните условия, терена и подробностите по пътя, където и да ни подслушват, няма да има какво да направят. Съгласни?

Мораг погледна към Езичника. Потиснах ирационалното си раздразнение и ревност. Накрая Езичника кимна.

— Дааа! — извика Мадж въодушевено.

— Къде отиваме?

Само не Сириус, само не Сириус, само не Сириус.

— Лаланд — каза Езичника.

— Е, поне не е Проксима — отвърнах.

Лаланд беше система с червено джудже. Единствената планета, годна донякъде за живот, беше Лаланд 2, постоянно обърнала една и съща страна към слънцето си. Беше високогравитационна, богата на минерали адска дупка. Единственото по-неприветливо място беше Проксима, със замръзналата си пустош и токсични океани.

— И Рану е тръгнал пръв?

Мораг и Езичника кимнаха. Щеше ми се да попитам какво прави той. Дали имат протоколи за среща с него. Но няхах доверие на стените край нас, образно казано, затова нямаше да ги питам тук.

— Доволни ли сте, че поемам военната част от нещата? — попитах Езичника и тъкмо навреме се усетих да погледна и към Мораг.

Не споменах това, което предполагах — че планират някакви заклинателни операции и че си имат собствени планове за информационна война. Мораг кимна. — И предполагам, че като цяло сме съгласни за общите цели?

Които бяха следните: да бръкнем колкото можем по-дълбоко в задника на врага и, ако може, междувременно да научим нещо полезно. По-трудно щяхме да измислим начин да предадем полезната информация обратно тук. Двамата отново кимнаха.

— Не — каза Мадж.

— Ще ти харесат — уверих го.

Той като че ли остана доволен от отговора ми.

Мораг ме тупна по главата.

— Вътре имаш нещо, което искам — каза тя.

Предполагам, говореше за данните, които ми бе изпратило нещото, наричащо се Нуада, в Тяхното съзнание.

— Леко ми писна да ме ръчкат и мушкат, а и предния път нищо не откри. Но заповядай пак. Имам нещо за теб.

Намерих файла от Викария и се опитах да го пратя на Езичника и Мораг. Не мина. И двамата ме изгледаха като идиот.

— Под информационна карантина сме — разясни ми Мораг с тона, с който младежите говорят на изкуфели старчоци.

— Откъде е? — попита Езичника.

Казах му. Дори Мадж ме изгледа сериозно, когато споменах Викария, а очите му камери се развъртяха.

— Значи е жив? — попита Езичника с неприкрита емоция.

Поклатих глава. Той покри очи с длан. Предния път не беше така разтърсен, но тогава вероятно се бе подготвил отрано. Глътката надежда сега явно му дойде в повече. Нямах представа, че са били толкова близки. Почувствах се като пълно лайно заради жегналата ме ревност при гледката как Мораг придърпа главата на Езичника към рамото си и го прегърна. През недостойните си емоции успях да се почудя как на някого с живот като нейния можеше изобщо да му пука за други хора. Откъде се беше научила?

— Добре съм — каза накрая Езичника.

Реших да му спестя кървавите подробности, а това значеше и удобно да спестя кой го беше убил.

Мораг пусна Езичника, грабна един двоен кабел и пристъпи към мен.

— Не трябва да... — започна Езичника.

Предположих, че си имат протокол, включващ някакво изолиращо оборудване, но беше късно. Кабелът щракна в един от четирите куплунга във врата ми. Почувствах го някак по-интимно от целувка. Дано не следваше още един юмрук. На вътрешния ми дисплей проблесна известието, че сме свързани. Изпратих файла, а после връзката прекъсна. Мораг се съсредоточи за миг.

— Няма проблем — каза тя на Езичника. — Знаех, че няма да ме отрови.

При все това той я предупреди да следва процедурата, а после ѝ я демонстрира, слагайки файла в изолирана система, където с тъчскрийна включиха няколко диагностични програми, преди Езичника да се включи и да го свали и на своите системи.

Не им обръщах внимание много-много. Когато се свързахме през кабела, Мораг ми остави текстово съобщение. Щеше ми се и аз да се бях сетил за нещо такова, но нямаше да знам какво да кажа. От друга страна, наистина се надявах да не е някакъв отмъстителен вирус. Мисията беше засекретена — запитах се дали имат достъп до програми за мисловен контрол. Но ѝ се доверих и отворих съобщението. А и поробващите програми вероятно представляваха доста по-големи файлове. Пишеше само: „Ти си задник, но ми липсваше.“ Навярно съм отпуснал рамене, когато съм разбрал, че ми се е разминало, защото Мораг ме изглежда косо, а после се извърна с усмивка. Мадж ме зяпаше ухилен.

Да, чувствах се доста по-добре. Освен вината, задето преспях с Фиона.

— Мадж — поде Езичника. Мадж рязко завъртя глава и лещите му се фокусираха натам. Езичника попита: — Снимаш ли в момента?

— Разбира се.

— Не можеш. Огромен оперативен риск е.

— Имам си програма за изтриване на данни с обширни параметри. Ако нещо ми се случи, включва огнена буря в електронната ми памет. Мога да го задействам и с мисъл. А после ще кажа на онези, които са ме заловили, всичко, което знам, защото иначе сигурно ще ме изтезават, а едва ли ще ми хареса. Може да боли доста.

Усмигнах се. Езичника сякаш се готвеше за лекция.

— Не преувеличавай, Мадж — казах. — Ще ни продадеш за пакет читава трева.

Мадж се престори, че го обмисля.

— Не си справедлив, човече. Но може би за добра кока или някой размазващ психотропик, според настроението ми.

— Вижте, това е много забавно, но той е... — понечи да каже Езичника.

— Всичко е наред — уверих Езичника, който не изглеждаше особено уверен.

— Хората все забравят с какво си изкарвам прехраната. Не съм само някакъв глупендер с пушкало. Вършете си работата и ме оставете да си върша своята. Може да ви се струвам оперативен риск, но повярвайте ми, и това, което аз правя, е също толкова важно. Или искате това място да остане тайна? Шаркрофт да остане тайна? — Изведнъж Мадж спря да се прави на друсан олигофрен.

Езичника продължаваше да се колебае. Мораг сложи ръка на лакътя му.

— Как може да се съмняваш в него? — попита го тя.

— Последния път разказа на всички.

— Виж, не по-малко недоволен съм... — започнах.

— Глупости, кефиш се — прекъсна ме Мадж.

— ... но имаш усет за правилния момент. Макар че това ми напомня... Ако ще влизаме в среда с високо наблюдение...

— Възможно тотално наблюдение — подчерта Езичника.

— Ще трябва да изглеждаме по-различно.

— Знаем — каза Мораг.

— Трябва да съставим списък с всичко нужно.

Вече бях започнал да си вода един във вътрешната си система.

— Направихме го. Дадохме го на Шаркрофт. Каза, че ще се погрижи да ни осигури средства — самодоволно изрецитира Мораг.

— Тогава трябва да го пренебрегнем, да съставим втори, да поискаме много повече пари от нужното и да купим по няколко бройки от всяко нещо, което ще ни трябва.

Опитвах се да не го превръщам в надфукване, най-вече защото не исках да отнеса още един удар. Мораг погледна Езичника питащо.

— Вероятно е прав — призна той накрая.

— И, Езичник, твърде си опитен, за да не ги знаеш тези неща. А и се обзалагам, че Рану е направил точно това. — Той кимна стеснително. — Ще ни трябва и място, откъдето да вземем припасите, което всемогъщите не надзирават толкова старателно. И като стана дума, някаква информация за агенти на Кликата? Трябва ли да се озъртаме, докато пазаруваме?

Езичникът доби изнервен вид.

— Шаркрофт не е особено словоохотлив по въпроса.

— Чакай да позная. Оперативна сигурност?

Езичника кимна.

— От това, което успях да открия, научих, че е имало чистка, но някои са се измъкнали. Също така мисля, че той играе контраразузнавателни игрички с тях.

Не ми се слушаше това. Искях нещо по-прямо и окончателно. Не мислех, че можем да си позволим подобни разигравки, но пък и никога не съм имал нужното търпение за разузнавач.

— Проблемът е, че той е непоправим старомоден шпионин или по-скоро старомоден шпионски шеф — довърши Езичника.

— Е, може би ще трябва да му покажем разликата между оперативна сигурност и това, заради което изобщо се е захванал с тази мисия. — За да можем изобщо да си свършим работата. И трябваше да го разубедим постоянно да ни бута бръмбари по оборудването. Макар че все така нямаше да спираме да го проверяваме.

— Как ще проникнем? — попитах.

Езичникът се смути.

— ОСНО — каза той.

Не ме гледаше в очите.

— На планета с такова налягане? Ненормални ли сте?

— Звучи супер — додаде Мадж.

— Виж, Езичник знам, че разните военни въздушни диспечери като теб живеят за подобни неща, но е опасно, меко казано. Какво правиш, ще си припомняш старата слава ли?

Езичника сви рамене. Знаеше, че Орбиталното спускане с ниско отваряне е лудост.

— Сещаш ли се за по-добър начин?

Тук трябваше да призная, че е прав.

— Не искам да умра в Космоса — измърморих под нос.

— Ама че си женчо — скара ми се Мадж.

Кимнах.

— Как ще стигнем дотам? — Не бях на кеф и исках да сменя темата.

— Фрегата от НСА, невидима — отвърна Езичника. Още от първата дума клатех глава отрицателно. Езичника сякаш се изнервяше все повече. — Какво тогава?

— Контрабанден кораб, добър. Трябва да контролираме възможно най-много от цялата операция, да отнемем възможно най-много от контрола на Шаркрофт. — За тази мисия такова нещо като „прекалена мнителност“ нямаше. Езичника като че понечи да ми възрази, но премълча. Допълних: — Трябва ни повече огнева мощ.

— Ами, търсихме ти заместници, когато се махна — каза Мораг.

Усмихнах ѝ се, но колкото и да се стараеше, нямаше как да узнае толкова за специалните части, колкото знаехме ние.

— Като го споменавах, да ти кажа, че и аз мислех за това — каза Мадж.

— Мислел си? Не приемаме дракони, нито говорещи златни рибки — отвърнах му.

— Много смешно.

— От Шаркрофт получихме списък с активни и неактивни членове на специалните части. Малко рисковано е той да ни поднася тази информация, но всеки, когото познавам лично, вече не става за тая работа — разясни Езичника, прокара пръсти по тъчскрийна и файлът се отвори. Мадж и аз само го изгледахме. Той добави отбранително: — Аз съм си съвсем във форма!

— Хрумна ми една идея... — опита да се намеси Мораг.

— Хари от Синия отряд — предложи Мадж.

Взех монитора от Езичника и въведох пълното име на Хари. Беше добър войник и добре се разбирахме.

— Мъртъв — заявих.

— Тъй ли? Къде?

— Сириус, две седмици след като заминахме.

— Те ли?

— Не, произшествие. Някакъв мек му стъпил отгоре.

— Скапана кавалерия — Мадж заклати глава. — Ами Лудата Шърли?

— Какво, онази шантавата от специално разузнаване? Тя ли беше единствената жена, с която си спал?

Не разбирах защо Мораг изглежда толкова раздразнена, но дори тя се обърна и изгледа Мадж питащо.

— Голяма е мъжкарана — отвърна той. — Направо си ме награби и...

— Не ща да чувам повече — прекъсна го Езичника.

Най-после си спомних цялото й име и я намерих в списъка.

— Още е там, тъй че явно е от лошите — отвърнах.

— Ебати — тъжно констатира Мадж. — Ами Мухоморката?

— Дилър ли ти трябва? — попитах, но все пак проверих. — Мъртъв. Свръхдоза.

— Шибана работа. Комбайна?

— Американеца?

— Да, относно американците... — намеси се Мораг, но ние се направихме на разсеяни.

— Мъртъв. Орбитална бомбардировка.

— Бум-бум?

— Мъртъв. Свалили го с щурмовата му совалка.

— Познавате ли някого с истинско име? — попита хапливо Мораг.

Плашещо много хора, които познавах смътно или по репутация, бяха или мъртви, или още из колониите. Иначе казано, работеха за Ролистън и Кронин. Неколцина, на които попаднахме, бяха „наборници“, което явно значеше, че вършат същите глупости като нас. След известно време някаква идея озари лицето на Мадж.

— Хрумна ми велика мисъл. — Погледнах го очаквателно. Той се ухили и каза: — Владимир.

— Тоя е шибан ненормалник. Повече и от Балор. — Напук на себе си обаче виждах логиката. Спецназният върколак беше як войник, а това, че беше луд, можеше да е плюс. — Освен това е офицер. Да не мислиш, че ще се навие?

Проверих в списъка за информация относно руските специални части. Имаше, но рехава.

— Ще се навие, ако му платим в етанол или нещо такова.

Изненадах се приятно, когато открих Владимир в списъка. Имаше и линк към останалите вукари. Не бяха на терен, за мое

облекчение. Но бяха „наборници“. Започвах да се дразня.

— Заминали са да мрат някъде другаде — казах на Мадж.

Той оклюма. От друга страна, можех да си представя какво биха направили вукарите с Черните ескадрони, преди да бъдат заловени. Не ми се щеше обаче да мисля какво се пишеше на попадналите сред кръстосания огън, но се надявах руснаците да изядат поне неколцина от новопокръстените лоши.

Уморено стиснах и разтрих основата на носа си и оставих монитора.

— Приключи ли с милите войнишки спомени? — попита Мораг изнервена.

Не разбирах с какво точно съм я ядосал този път. Не беше честно. Току-що бяхме разбрали, че сме изгубили познати. Не че не бяхме свикнали.

— Ей, я стига! — опитах да я скастрия.

— Та, както казвах, хрумна ми една идея — процеди тя.

Езичника сякаш се беше преселил другаде. Мисля, че преглеждаше информацията от Викария. Мораг взе екрана и изящните ѝ пръсти заиграха по него.

— Не се обиждай, Мораг — подхвана Мадж неразумно, — но какво знаеш за специалните части?

Мораг поспря, за да го изгледа кръвнишки, но после се върна към работата си. Накрая ми подаде екрана.

— А... — промълвих. — Това всъщност не е лоша идея. — Зачетох бележките. — Интересно минало, издънка на стар род филаделфийски стрелци, Първи пехотен, била е Тунелен плъх на Лаланд...

— Казваш, може да е полезно? — саркастично подпита Мораг.

— Делта — рекох накрая и оставих монитора. — Добра идея, но тя си има читава работа. Защо ще дойде да умре с нас? — Мораг чукна по екрана. Прочетох и последните редове: — Аха, уволнили са я.

— Заради нас — уточни Мораг.

Имаше логика. Или поне имаше логика за оня род идиоти, които така си взимаха решенията. Беше им вършила добра работа и още би могла.

— Значи ще се радва да ни види. Знаем ли къде е?

Мораг поклати глава.

— Но само защото още не съм питала Бог.

Езичника се обърна към мен и посочи главата си.

— Това от Викария ще ни помогне. Всички файлове на Кликата са били изтрити, а Националната агенция за сигурност не ще да споделя.

Кимнах.

— За кого говорим? — попита Мадж объркан.

Можехме да убием два заека с един куршум. Бяхме открили къде е тази, която търсехме, а Аризонският бряг бе добро място да си купим нужното оборудване. И най-хубавото беше, че бреговата ивица бе достатъчно близо, за да я достигнем с мотори — макар че си взехме и един ховър-камион, за да носи покупкиите ни. Бе достатъчно бърз, за да не изостава от моторите. Почти.

Караше го Езичника, за разочарование на Мадж, който тъкмо се опитваше да си избере точната дрога за каране. Езичника обаче се вмъкна в кабината и се включи. Мадж настояваше да си намерим нещо на име „пейот“, за да сме изживеели пустинята по-пълноценно. Само че Езичника не искаше да се подлага на надрусаното му каране.

Най-много ни радваше, че пътешествието ни бе ядосало Шаркрофт. Никога нямаше да ми писне да го ядосвам. А от Чистилището пък най-много ме зарадва това, че се наспах както трябва и имаше прилична храна — след като няколко смущаващи часа Мораг и Езичника търсеха в главата ми неуловимите данни, които се надявах, че Нуада е заровил из системите ми. Не откриха нищо. Беше ми все тая: спях до Мораг.

На следващия ден, малко преди да тръгнем, Езичника ме приклеци и поиска да се свържем с кабел. Беше ми леко неудобно. Той пък така се беше вживял в подсигуряването, че дори не субвокализира. Вместо това си пишехме.

— Мораг опита, но не можа да си спомни какво е искал от теб Нуада.

Опитваше се да пази неутрално изражение, но личеше колко много му се услажда това, че съм имал религиозно преживяване, след

всичките ни разговори.

— Пейс Падарн нещо си — отвърнах. Това сякаш възбуди интереса му. — Абе, нещо на чужд език.

— Трябваше да дойдеш при мен веднага, докато още ти е било прясно.

Кимнах и се опитах да добия разкаян вид. Още не бях убеден докрай, че не са глупости. Езичника се беше съсредоточил. Предположих, че сверява името с някаква своя директория.

Появи се още едно съобщение.

— Пайс Бадарн Бейсрид ли имаш предвид?

Звучеше ми вярно, но не бях сигурен. Реших да си улесня живота, като отвърна положително и попитам дали знае какво е.

— Да, част от Артурианската митология. Едно от тринайсетте британски съкровища. Наметало или някаква връхна дреха, която прави приносителя невидим.

— Би ни било от помощ. — Чудех се дали може да долови иронията в писмен вид.

— Приемаш го твърде буквално — отвърна той. Явно не я долавяше. — Мисля, че е или част от програма, или цяла програма, която да ни помогне да се придвижваме незабелязани в системите под контрола на Демиург. Де да го беше дал Нуада на някого, който знае какво да прави с него — написа Езичника и се усмихна кисело.

Показах му среден пръст. Нещо ми хрумна.

— Може би главата ѝ е твърде препълнена? — попитах.

Имах предвид призрака на Посланик в съзнанието ѝ.

Езичника сви рамене.

— А виждала ли се е с някого, докато ме нямаше?

Той се подразни. Прати ми отговор, който вися неотворен на вътрешния ми дисплей сякаш много дълго. Езичника се беше откачил от мен, преди да се осмеля да го отворя. Гласеше само „Ами ти?“. Езичника ме наблюдаваше, чакаше отговор. Знаех, че е изписан на лицето ми. Той поклати глава и излезе от кабинета.

Бях си оставил мотора в един стар хангар на повърхността, близо до силоза край Чистилището. Състезателната кола и моторът за пресечен терен, които бяхме откраднали, също бяха там, както и ховър-камионът. Една второстепенна — или третостепенна — причина да притежавам мотор като „Триумф Арго“, колкото и да не ми се щеше да

го призна, беше, за да впечатлявам мацките. Реакцията на Мораг не ме разочарова — макар че тя по-скоро го оцени, защото обичаше да кара мотори, когато ѝ се отдадеше възможност.

Беше обула чифт мотоциклетистки ботуши, бронирани бойни панталони, анорак и бронирано кожено яке със сложно, навярно келтско, изображение на гърба. Докато оглеждаше мотора ми, приличаше на обикновено улично хлапе. Не можах да сдържа усмивката си.

— Кефи ме — каза. — Дай да го покарам.

— Мораг, много е възможно да те обичам, но не.

Мадж и Езичника се препираха зад нас. Тя ме изгледа странно. И дълго. Попитах се какво пък съм казал сега.

— Може да се возиш зад мен, ако искаш — рекох накрая.

Тя се подсмихна подигравателно и се качи на своя мотор. Пусна му съобщение с кода за активация и двигателят запали. Мораг го форсира и го изкара от хангара. Трябваше да призна, че беше надобряла. Спомням си как едно време я наблюдавах с безпокойство по Мъртвите пътища. Очевидно отдавна беше надраснала обучителните програми за новаци.

Изпратих кода на собствения си мотор, докато се разсейваше облакът прах, който бе оставила зад себе си. Моята машина бе много по-бърза, тъй че бързо щях да я настигна. Качих се, докато бронираните въздушни възглавници на камиона се издуваха. Излязох от гаража и последвах Мораг през еднообразната пустинна равнина. Вън от сянката слънцето ме млатеше с почти физическа сила напук на охлаждащата система на шлифера ми.

Пустинята ме изненада. Всъщност беше много по-разноцветна, отколкото очаквах. Е, бе най-вече в червено, кафяво и жълто, тук-там зелено, но пак беше красиво. Трябваше ми време, за да свикна с мащабите на небето — само някой облак спорадично се прокрадваше пред погледа ми, — както и с далечния хоризонт.

Където можехме, избягвахме големите пътища и населени места. Сред народа Навахо беше по-лесно, само ни взеха такса за преминаване и после ни оставиха на мира. Минахме през не едно и две изоставени градчета. Нравеше ми се цялата тази празнота.

Устроихме бивак на по-малко от трийсет километра от целта. Оттам виждахме мъждукането на Ню Венис. Накладохме огън,

сготвихме и пихме отлежал сауър маш^[1]. Не беше толкова добър, колкото едномалцовото уиски.

Мадж пя песни, за които ни увери, че подхождат на ситуацията. Каза, че стилът им се наричал кънтри уестърн, стил отпреди Конфликта, предшественик на кънтри метъла на Киберселяндурите. Сякаш умираща котка се мъчеше да пее с йодели. Бях почти сигурен, че Мадж си е включил някаква долнопробна караоке програма на вътрешния дисплей.

По-късно, когато се посмълчахме и се наслаждавахме на звездите край догарящия огън, а Мораг се бе сгушила в мен, Мадж ми подхвърли една електронна папка. Включих я в един от куплунгите си и изтеглих музиката на нея. Беше от някой си Кеш. Обикновено не слушах подобни неща, но добре прилягаше на случая.

В отговор на унищожението на Бразилската сонда Мултинационалните корпорации бяха унищожили Калифорния. Щатът не беше пропаднал в океана, както някога са се бояли, но по-голямата му част бе потънала във водите на Атлантика.

Прицелили се в разлома Сан Андреас, както и в още един на сушата, Източнокалифорнийския, а също и в няколко в океана. Кинетичните бомбардировки били много по-жестоки, отколкото тази в Бирмингам, и пронизали разломите чак до земната кора. Щетите от последвалите земетресения били кошмарни, но огромните вълни и подводни трусове и вулкани всъщност причинили най-много смърт. Това бил най-смъртоносният единичен инцидент в историята на човечеството.

Преначертал калифорнийската брегова ивица и превърнал дотогава сушавия щат в разкаляно солено мочурище. Последвали още наводнения след глобалните промени в нивото на океаните. Всички крайбрежни градове били унищожени, както и много от онези по-навътре в щата. И неговата икономика, и тази на цялата страна се сринали. Америка така и не бе успяла да се възстанови през следващите двеста и петдесет години.

Калифорния сега представляваше щат призрак, потопения еквивалент на Мъртвите пътища — населяваха го най-вече уроди и луди. Големи части от него представляваха плитко море, а сред водите тук и там стърчаха останки от цивилизацията отпреди Конфликта.

Мадж ни разказа всичко това край огъня. Докато растяхме, всички бяхме чували различни версии на историята, но той бе достатъчно образован, за да я знае както трябва. Езичника вероятно също я знаеше, но мълча със сериозен, дори скръбен вид. Опитах се да си представя що за нощ ще да е било. Като края на света. Чудех се дали са имали време да осъзнаят какво се случва. Можели ли са да осмислят мащабите на катастрофата, която ги е изличила от света? Можех да разсъждавам само в абстракции. Надявах се да се загинали бързо — но знаех, че не всички са имали това щастие.

В същата нощ корпорациите ударили и всеки един язовир по река Колорадо. Това, в добавка към бездруго издигащите се води, наводнило отчасти Гранд каньон и земите около него. Макар да бледнеело пред унищожението на Калифорния, представлявало пореден удар по инфраструктурата на Америка. Във Вегас светлините угаснали точно преди вторичните трусове. А Гранд каньон и околностите му пък станали известни — в зависимост от това, от коя страна си — като аризонския или невадския бряг.

Свирепи, понякога изкуствено подсилени приливни вълни, пришпорени през тесните каньони, пък дали началото на опасното каньонско сърфиране, а аризонският/невадският бряг се превърнал в място за сърфиране номер едно в Северна Америка — макар че наистина коравите търсачи на силни усещания понякога рискуваха да карат из вътрешността на Калифорния, спускайки се из руините на унищожените градове. Районът се поддържаше от съюз между мафиоти и местните индианци хулапаи, които се грижеха със земята да не се злоупотребява прекомерно. За щастие, тъй като целевият пазар бяха сърфистите, нямаше нужда от много строителство. Те си падаха по къмпингуването. Съюзът дори наемаше племена сърфисти да охраняват брега. Някои от тях бяха почти диваци и живееха в калифорнийските развалини.

Хлабавият подход към полицейските практики и страстта към парите значеха процъфтяващ сив пазар. Надявахме се да открием каквото ни трябва из оръжейните и технологичните пазарища на Ню Венис.

С шлифера се чувствах твърде официално облечен. Всички останали изглеждаха много повече на място, особено Езичника с

жезъла и ритуалните си накити и парцали — макар че бледата ни, вече добре зачервена кожа ни обозначаваше като европейци.

Голяма част от Ню Венис представляваше здания, залепени за стените на каньона, или пък населени пещери вътре в тях, макар хулапайските вождове да бяха забранили пробиването на скалата. Улиците нерядко представляваха въжени мостове над водата или платформи, свързващи щръкналите от скалата здания. Повечето жители имаха тен, бяха мускулести и гъсто татуирани. По мнозина личаха белези, някои ритуални, но повечето — резултат от близки срещи със стените на каньона. Мнозина също така имаха много пиърсинги, както и прически и плитки в причудливи форми. Носеха или шорти, или рязани дънкови панталони, или неопрени. Жените носеха горница на бански, а мъжете бяха голи до кръста. Почти всеки носеше нож, но само у членовете на племенната полиция личаха огнестрелни оръжия.

След като открихме няколко души, които ни се сториха достатъчно надеждни, за да ги подкупим да ни наглеждат машините, попитахме Бог къде е тя, като знаехме, че го е инструктирала да ѝ съобщи, ако някой я търси. След това си проправихме път през Ню Венис към главната част на каньона. Докато крачехме по мостовете над по-малките каньони, тук-там започнаха да се показват сърфисти. Наблюдавах внимателно приливните вълни и когато някоя наближеше, се хвърлях от мостовете в дълбоките бързеи. След това трябваше някак да се ориентират и да уловят вълната. Ако и когато успееха, тя ги изстрелваше през каньона като куршуми. По стените му се виждаше изсъхнала от слънцето кръв.

— Искам и аз! — извика Мадж, докато пред очите ни трима сърфисти скочиха от нашия мост. Двама от тях почти незабавно потънаха. Единият не се показва обратно.

— Съсредоточи се — отвърнах.

Опитвах се да преценя дали това е по-глупаво и по-опасно от моите надпревари с мотора. Вероятно не, но пък аз поне го бях правил за пари. Или поне така си мислех.

— Искам и аз — повтори Мораг.

Долових вълнението в гласа ѝ.

Открихме целта си в друг, по-тесен каньон — на един от мостовете, с приготвена дъска, готова да скочи. Опитахме се да я

доближим, но ни спряха въоръжени сърфисти — явно полиция.

Отворих уста да се провикна, но Езичника сложи ръка на рамото ми. Мадж също клатеше глава.

Изглеждаше както преди, но с неопрен вместо екзоброня. Виждаше се много повече от нея. Личеше й, че не е спирала да тренира цял живот — само мускули, почти никакви тлъстини. Бе все така гологлава. Кожата й сякаш бе по-тъмнокафява, почти черна, но може би така ми се струваше заради сенките в каньона.

И да знаеше, че сме там, с нищо не го показва. Хвърли поглед зад себе си, към прииждащата вълна. На мен ми изглеждаше като почти непробиваема стена от вода. Стиснала дъската, скочи.

Всички вкупом пристъпихме към ръба на издатината, за да гледаме. Тя се показва за миг, по корем върху дъската, понесена на разпенената повърхност пред вълната, а после водната стена я скри. Дистанционно управлявани камери следяха напредъка й. Към една погладка част от скалната стена бе прикрепен гъвкав екран, върху който се излъчваха кадрите. Тя бе яхнала вълната. По лицето й не личеше нито радост, нито удоволствие, каквито бях видял у някои от другите — само пълна концентрация.

Всичко вървеше добре, докато не реши да се покачи на самия гребен. На мен ми се стори, че не й стига мястото за подобна маневра. Върхът на дъската се удари в стената на каньона и се счупи, а инерцията на вълната я запокити във въздуха. Блъсна се в скалата толкова силно, че подскочихме.

— Само си изгубихме времето — обади се Мадж.

— Млъкни, Мадж — тросна му се Мораг.

Открихме я да се припича на слънце на една издатина по-високо и по-нататък по каньона. Главата й беше сцепена, подкожната й броня — също. Бях доста сигурен, че виждам черепа й отдолу. Отдясно по-голямата част от кожата й липсваше, остъргана до бронята. Беше си почистила раните, но още не ги бе превързала.

Наоколо се размотаваха още няколко души. Ужким трябваше да се оглеждам за опасности, но вместо това поляризирах лещите си и обходих скалната стена, нагоре до късчето синьо небе.

— Здравсти, Кат — поздрави я Мораг.

Кат Сомърджей, бивш командир на киберотряда за бързо реагиране на сондата Атлантида, отвори една черна леща и ни изглежда

лениво.

— Не ме вълнувате — рече.

— Ще ти платим — настоя Мораг.

— Едно време си имах редовна работа.

Макар и не по нейна вина, по нейно време бетоноядни микроби на два пъти бяха проявили Атлантида. Бе понесла най-сериозните щети след падането на Бразилската сонда по време на Конфликта.

— Виж, съжаляваме за... — започна Мораг.

— Съжалявате? — Кат приседна и отвори и другото си око. — Съжалявали! Останах без шибана работа заради вас, бе, хора. Два тежки терористични акта на сондата, за която отговарях. Имате ли си представа колко се бяхтих, за да оглавя онзи екип?

— Затова ли си тук и се мъчиш да се самоубиеш? — попита Мадж Дипломатичния.

Кат го изгледа свирепо, по подофицерски. Той не трепна.

— Не, задник такъв. Получих си няколкомесечната надница след уволнението и винаги съм искала да пробвам.

— Защо не си превързваш раните тогава? — попитах я напук на чувството си за самосъхранение. Тя се обърна към мен. — Значи не се опитваш да се самоубиеш, така ли? Само се наслаждаваш на болката.

Посегна към кърпата си, а аз все едно спях. Ужким нехаен жест, но трябваше да се досетя, че не е. Мисля, че Езичника се размърда пръв. Кат грабна огромния патлак изпод кърпата и се изправи на крака с едно-единствено движение. Вече стискаше оръжието с две ръце и се оказах лице в лице с много, много голямо дуло.

Беше пистолет на Тунелен плъх. Често им се налагаше да се провират през тясното, затова им трябваха оръжия с по-малки размери, но с голяма огнева мощ. Беше „Войд ийгъл“ с пълнител за безгилзови 50-калиброви куршуми. Под дулото пък имаше малък микровълнов излъчвател, с който да „сварява“ Берсерки — което ги възпираше достатъчно дълго, за да изпразни пълнителя в тях. На човек му трябваха топки, за да Ги ловува с патлак, пък макар и толкова едрокалибрен.

Раздалечихме се един от друг, за да не може да се прицели във всички ни. Дори Мораг. Останах доволен, че бяхме работили достатъчно дълго, за да го усвои и тя. Виж, не бях толкова доволен, че патлакът сочеше право към мен.

— Нямам съмнения, че от това разстояние ще му откача главата отведнъж. Всички спрете да се движите веднага.

Бързо местеше поглед от човек на човек. Беше ми извън обсега, дори с ускорените ми рефлексии. Колкото повече я наблюдавах, толкова повече бях сигурен, че Мораг е избрала правилния човек за екипа ни. Ако преди това Кат не ме застреляше, де.

— Дайте ми причина да не стрелям — рече тя.

Не се сещах за нито една.

— Права си. Нищо не ни дължиш, а ние на теб — много. Тъй че освен ако не искаш пари, нямаме какво да ти предложим — отвърнах ѝ.

Тя стрелна поглед към мен само за миг. Грешка.

Мораг и Мадж се прицелиха в нея, всеки с малък автоматичен пистолет. Кога Мораг бе станала толкова бърза?

Кат се ухили лукаво.

— Целете се в раните, момчета и момичета, защото тоя калибър само ще се размажат в бронята ми, докато утрепвам Джейкъб.

— Шибани кашици — тръсна растите си Езичника. — Предполагам, че това да пийнем и да поговорим, преди да се избием, не е на дневен ред, нали?

— Все така не чувам добра причина да не ви избия — отсече Кат.

Част от местните започваха да любопитстват. Това не беше добре. Четирима очевидно чужди, които се заяждаха с — както изглеждаше — някоя местна. Хората започваха да се прокрадват поблизо. Засега никой не вадеше оръжие.

— Застъпи се за нас. Не нападнa сондата, както ти наредиха. Не може да не си вярвала в това, което правехме — рече Мораг.

Имаше известна умолителност в гласа ѝ. Наистина не искаше нещата да се сговнят. Искаше Кат с нас. Аз пък просто исках Кат да не ме гръмне.

— Може би. Но ми кажи това: изобщо замислихте ли се за последствията? За цената, която другите ще платят?

— Хей, чакай малко. И ние рискувахме много. Опитвахме се да помогнем — намеси се Езичника.

Сега пък той се ядосваше. Но имаше и право. От наша гледна точка цялата работа беше тежка, опасна и болезнена, отначало докрай.

Все така не ми харесваше как тълпата се съгъства и приближава.

— „Ние“ ли? — продължи с въпросите Кат. — Я увеличи малко мащаба. Постигнахте ли изобщо целта си? Тук сте, за да искате да върша още поразии с вас ли?

Мадж се ухили.

— Пак си права — рекох аз. — Не помислихме за последствията. Ще се опитаме да поправим нещата, ако можем. Ако е възможно. Кат, това, че ти си изгуби работата, беше най-малката беля.

Виждах пръста ѝ на спусъка. Не бях сигурен, но ми се стори, че започва да го натиска. Продължих:

— Но нещата трябваше да се променят и ми се струва, че го знаеш. Всъщност, убеден съм, стана така точно заради решението, което ти взе тогава. — Този път не ми отвърна, само ме гледаше. Не разчитах изражението ѝ, но хидростатичен шок от едрокалибрен куршум още не бе запратил главата ми във въздуха, тъй че бях доволен. — Идиоти сме, признавам...

— Добре е, че си го признаваш — процеди тя.

— ... но не сме от лошите и го знаеш. Ако искаш, изкарай си го на нас... — Тя отново не отвърна, но едва доловима промяна в изражението ѝ ми подсказа, че всеки момент ще ме застреля. Май здравата бяхме подценили колко е избесняла. Добавих с отчаяние: — ... Обаче не е нужно!

— Кат, моля те — включи се Мораг. Това навярно беше по-полезно от цялата ми пледоария с „ние сме идиоти“.

— Ако те гръмне, може ли да карам мотора ти? — попита ме Мадж.

— Да ти го начукам, журналистче, ти си следващият — срязва го Кат, но по устните ѝ заигра лека усмивка.

— По-добре продължи с момичето, тя е по-бърза.

— Мадж! — скръцнах му със зъби и поклатих глава.

Езичника и Мораг вече също се усмихваха.

— Какво? Само давам тактически съвет — защити се Мадж.

— Добре. Ще ви изслушам, но си запазвам правото да ви убия — реши Кат.

— Нареди се на опашката — измърмори Езичника, оглеждайки тълпата.

— Преди да ни убиеш, е по-добре да знаеш, че мисията ни вероятно ще е еднопосочна — рекох ѝ.

Мадж, който още се целеше в Кат, се обърна към мен. Езичника клатеше глава.

— Страхотни дипломатически умения — възкликна Мадж, изумен.

— Не, нека тя знае — каза му Мораг.

Кат поглеждаше ту към мен, ту към Мораг.

— Поне сте честни. Свалям пистолета, а после вие свалете... — Мадж и Мораг вече ги прибираха в кобурите. — ... добре, няма значение.

Кат свали войд ийгъла и го подпря на хълбока си. Тълпата доби разочарован вид. Почудих се колко ли кръв във водата им стигаше на тия акули край нас.

— Ще ви трябва ли още стрелци? — попита Кат.

— Зависи — отвърнах. — Трябват ни надеждни хора, с които да се спогаждаме.

— Трудна задача. Току-що сам отбеляза, че сте банда идиоти.

— Джейк имаше предвид само себе си — поясни Мадж.

— Не, и теб също — додаде Мораг.

— Ама че язвително. Нямахше нужда.

— Как изобщо успявате да свършите нещо? — попита Кат.

— Използваме няколкото мига, когато не се обиждаме — отвърна Езичника.

— Кат, имаш ли някого предвид? — попитах.

Тая размяна на остроумия ме напрягаше и малко ме смущаваше. В същото време явно беше добър начин Кат да се отпусне.

— Може би, но освен камарата пари, която искам...

— Не го ли чу, когато каза, че мисията е едноръчна? — попита Мадж — Но никой от вас не го вярва.

— Не съм сигурен — отвърнах.

Така си беше. Наистина не бях оптимист този път. Не виждах как можем хем да свършим работата, хем да не го отнесем.

— Ще искам и друго — заяви Кат.

Беше достатъчно голям професионалист, за да е наясно, че не можем да й дадем подробности, докато не стигнем безопасно място. Не ни казваше и втората част от условието си — навярно по същата причина.

Съгласи се да ни разведе из пазарите за оръжия и технологични приспособления, разположени в по-големите пещери или под разноцветни платнища. Понеже бяхме чужди тук, решихме да не се разделяме. Това значеше, че Кат, Мадж и аз умирахме от скука, докато техничарите си купуваха нещата, но после можехме да пазаруваме пушкала! Както и другите необходими чаркове. Малко ме обезпокои колко се ентусиазира и Мораг, когато стигнахме до оръжията.

Тръгнахме си след полунощ. Бивакуваме на различно място от предната нощ. Хапнахме, пийнахме още долнокачествено уиски и поспахме. Питам се доколко сме под наблюдение.

През следващите няколко дни се занимавахме с чарковете. Където бе възможно, бяхме купили по три бройки от всичко. Сдобихме се с повечето неща от списъка си, при все някои компромиси. Проверихме всичко за бръмбари, открихме няколко, след което разглобихме и почистихме всичко, а после го изпробвахме. Настоях всички да свикнат с оръжията си и да пострелят с тях. Бяхме купили достатъчно боеприпаси, за да превземем малка държава.

Мораг си беше избрала лазерна карабина. Езичника също бе заменил своята с по-нов модел. Това улесняваше нещата — щяха да използват едни и същи резервни части и батерии. Изненадах се колко добре борава Мораг с оръжието си. С лазерни лъчи всичко се улучваше по-лесно, но по време на екипните упражнения бързо се напасваше към отряда. Езичника ми беше споменал, че като цяло Мораг имала нужда да ѝ се каже само веднъж, а след това не просто можела да повтори всичко, но и правела връзки между новонаученото и други неща. Наричало се „фотографска памет“. Правеше я безпроблемен ученик.

Последвах модификациите. Пак минавах под ножа. Имах чувството, че почти не ми е останала плът, но костите и мускулите ни трябваше да се уплътнят. Налагаше се да поддържаме процеса почти непрестанно с биохимични добавки. От гръбнаците ни щръкнаха грозни подсилващи импланти, като на праисторически гущери. Уж лесно се премахваха, но като гледах метала, сраснат с костите и плътта на Мораг, ми идеше да повърна. Щеше ми се да ѝ кажа: „виж какво правиш със себе си“. Нима искаше да свърши като нас, останалите? Механични зверове, храна за машината на войната? Но знаех какво ще отговори, познавах решимостта ѝ и я оставих на мира.

Последните подобрения бяха за дихателните ни системи. Напръскаха трахеите и дробовете ни с антикорозивно покритие. Все едно ни давеха. В останалите ни системи пък имплантираха по-тежки, устойчиви на корозия филтри. И покритието, и филтрите трябваше да се обновяват редовно. Взехме си големи запаси. Все пак някога щяха да свършат — после трябваше някак да си намерим допълнителни. Ако оживеехме дотогава.

Разбира се, Мораг трябваше да получи изцяло нова филтрираща система. Поредният разрез, още един белег, още метал в плътта.

Кат вече беше подсилена за мисии на Лаланд. Попитах я какво представлява високата гравитация там.

— Все едно сам се носиш на гръб през цялото време. Никога не се свиква.

Когато най-после въведохме Кат в мисията, тя вече си беше изградила представа какво правим и защо. Не ѝ споделихме твърде много, защото нямахме доверие на мястото, където се намирахме. Но Кат ни каза какво иска.

Бяхме на работното място на Мораг и Езичника, във фарадеевата клетка. Те двамата бяха обезопасили мястото, намирайки междувременно още няколко бръмбара. Помислих дали да не принудя Шаркрофт да ги изяде — така просто ни губеше времето. Езичника включи генератор на бял шум, както и някои други електронни контрамерки, и седнахме да поговорим. Докато приключвахме с грубото обобщение, Кат разглеждаше някакво досие на тъчскрийна в ръцете си.

— Третият ви стрелец — обърна се към мен и ми го подаде.

— Хей! — възкликна Мадж, обиден, че не го считат за стрелец.

Кат не му обърна внимание. Надявах се да не възникне някакъв проблем между тях двамата.

Изборът ѝ не бе, каквото очаквах. Високи скули, издължено лице и изненадващо пронизващи кафяви очи, макар че сигурно бяха импланти. Но се забелязваха най-напред, придаваха на целия му вид някаква особена напрегнатост. Косата му бе сплетена на къси плитки, а кожата му бе с един нюанс по-светла от тази на Кат. Реших, че ѝ е гадже, докато не видях името.

— Мърли Сомърджей? — Кат кимна. Мадж погледна в монитора. — Хубав е.

— Благодаря за мнението, Мадж — рекох му, а после на Кат: — Брат ли ти е? — Тя кимна. — Какво? Да не искаш да умре?

— Относително често ми се ще, да.

— Не съм сигурен, че е добра идея.

— Но пък е добра идея да ходиш по мисии с най-добрия си приятел и с гаджето си?

— Има право — отбеляза Езичника.

Пренебрегнах надигналото се раздражение и се съсредоточих обратно в досието му.

— Морски пехотинец? — Погледнах към Кат. Тя беше обучена в сухопътните войски, а между тези две части от американската армия открай време имаше съперничество. Кат не ми отвърна. — Силово разузнаване, служил на Лаланд.

Силовото разузнаване бе част от Специалните части на американската морска пехота. Бяха се специализирали в събиране на информация, но често им се възлагаха по-нестандартни военни мисии. Добри бяха.

— След това се е прехвърлил във военновъздушните сили, при парашутните спасители. Странно — продължих.

Парашутните спасители трябваше да скачат в тила на врага и да измъкват или да оказват първа помощ на приятелски части, пострадали в сражения. Трудна и много опасна работа, особено срещу Тях. Проблемът беше, че САЩ и Великобритания имаха различни схващания за това, какво са специалните сили.

— Виж, впечатляващо е, но... — Кат се пресегна и чукна по тъчскрийна, увеличавайки част от информацията.

— О, моля ти се — отвърнах.

— Какво? — Мадж се намръщи.

— Гробищен вятър — казах с подигравателен тон.

Езичника се усмихна и поклати глава.

— Наистина ли? — Мадж звучеше заинтригуван.

— Какво е Гробищен вятър? — попита Мораг.

— Нищо. Измислица — рекох й.

— Истински са — възрази Кат.

— Може и да са, всъщност — додаде Мадж. Внимателно четеше досието. — Що за име е Мърли?

— Мадж, ти самият ми каза, че не съществуват — възразих. — Бил си тръгнал по дирите им и си бил стигнал до извода, че са поредният войнишки мит.

— Е, да, това реших да ти кажа.

— Какво е Гробищен вятър? — повтори Мораг, поизнервена.

— Ужким са свръхсекретен разузнавателен клон на армията. Предоставят навременна информация на специалните сили, само дете никой никога не ги е срещал, нито е работил с тях. Гробищен вятър е кодово название. Наричали са се и Деятелите, Сива лисица, Черна светлина и Агенция по разузнавателна поддръжка. Сменяли са си името през няколко години.

— Звучат ми просто като поредните спецчасти — каза Мораг, явно не особено впечатлена.

— Ами да. Обаче според слуховете влизали преди авангарда, понякога на места, където спецчастите ги било страх да ходят.

— Само дете понякога получавахме информация, точно каквато ни трябваше, преди да влезем в битка — допълни Кат. — Аз служих най-вече на американския фронт на Лаланд, но Мърл е бил навсякъде из планетата. Познава я като петте си пръста.

— Лаланд е по-голяма от Земята. Как може да я познава като петте си пръста? — попитах.

— По-голяма е, но е много рядко населена. Мърл е обиколил почти всички поселения. Дори е влизал дълбоко в Нощната страна.

Лаланд 2 беше приливно заключена. Едната ѝ страна винаги бе обърната към слънцето и гореше, а другата гледаше към мрака и бе вледенена. Сумрачната ивица между двете зони бе единствената обитаема от човеци част. Дори те живееха дълбоко под земята, за да се пазят от корозивните бури на повърхността, както и от киселинната атмосфера.

За Тях обаче, родени във вакуум, Нощната страна не бе проблем. Там бяха устроили базите Си и оттам нападаха Сумрачната страна. За да се сдобием с надеждна информация за Нощната страна, шепя смелчаци в тежки скафандри с мощна изолация бяха рискували с температурите и бяха вдигнали наблюдателни постове.

— Щом е толкова навътре с разузнавателната част, работил ли е за Кликата? — попита Езичника.

— Е, всички сте работили за Кликата в определен момент, нали така? — жилна ни Мораг.

Кат подозрително мълчеше. Един по един обърнахме погледи към нея.

— Работил е. Много — призна накрая. — Не че е знаел кои са и какви са ги вършели.

— Не че и не е знаел — отбеляза Езичника. Не изглеждаше доволен.

— Мадж? Вече вярваш ли, че тези типове съществуват? — попитах.

— Аз винаги съм вярвал — отвърна Мадж разсеяно. Още разглеждаше досието. Вдигна глава към Кат: — Ама наистина е много хубав.

Тя като че ли не знаеше какво да отговори. Мадж продължи:

— Тръгнах по следите им. Заловиха ме. Държаха ме неподвижен в стресова позиция цяла седмица. После някой влезе в килията ми и стоя шест часа, опрял пистолет в челото ми. Напълно неподвижен. Не продума. Не го чувах — или нея — дори да диша. Реших да спра с търсенето.

— Изкарваш ги нещо като Сивата дама — каза Мораг и потрепери.

— Страшни са, но по друг начин — отвърна Мадж. — Харесвам го. Да го използваме.

— Сигурен ли си, че не искаш просто да го чукаш? — попитах.

— Това е брат ми — повиши глас Кат.

— Може би искам, но ако е от Гробищен вятър, е, плашат ме и карат Мораг да трепери. Също така ми се нрави един от стрелците да е малко по-елегантен от теб или мен.

— Е, Мораг?

— Съгласна съм с Мадж. Би било добре да работим с някого, който може да реагира на ситуация, без да стреля незабавно.

— Езичник?

— Не ми харесва връзката с Кликата. Но щом е бил спасител парашутист, няма да напълни гащите при орбиталното спускане с ниско отваряне. Предлагам да се срещнем с него.

— Работата не е сигурна. Какво ще стане, ако говорим с него и или не му хареса чутото, или реши да не участва при тези условия?

Вече ще сме му казали твърде много — изложих съображенията си.

— Няма да има проблем — увери ни Кат.

Аз не бях толкова сигурен. Семейните отношения усложняваха нещата и съществуваше голяма вероятност да се наложи да му теглим куршума. Не виждах как Кат ще се съгласи, а тя ни трябваше. Щяхме отново да останем със стрелец по-малко и да започваме отначало.

— А видяхте ли къде е той сега? — попита ни Мадж и ми подаде тъчскрийна.

— Ох, мамицата му мръсна. Опитал е да превземе високоохраняван кораб? В движение? Какво е мислил, че ще стане? — попитах, стъписан. — Е, значи е аут.

Езичника взе монитора от ръцете ми и прочете информацията.

— Къде ти беше акълът да ни го предложиш?

— Ето къде — отвърна Кат. — Освен абсурдните купища пари, които искам в аванс, това е другото ми изискване: да го измъкнем. Или аз съм аут.

---

[1] Продукт на вторична ферментация, като към зърнената каша от първата партида уиски се добавя оцетна киселина. — Б.пр. ↑

8. ПОЯСЪТ

Обичайното спомагателно оръжие в САС е „Зиг Зауер“ Р410. Може да стреля полуавтоматично, както и автоматично, и има вграден заглушител. Стандартният пълнител съдържа петнайсет 10-милиметрови куршума, макар че за предпочитане са по-големите, побиращи до двайсет и пет, когато не е нужно да криеш оръжието някъде. В сражения с Тях предпочитаният тип муниции са бронебойни, с хидростатичен разряд, заради унищожителния им ефект върху течната Им физиология. Хидростатичните куршуми действат отлично и срещу човеци, но мнозина, сред които и Мораг, предпочитаха за тази цел бронебойните куршуми с експлодиращ връх.

Р410 е най-вече оръжие за последен, отчаян отпор. Не притежава спирателната мощ на пушка, на „Мастодонт“ или на „Войд ийгъл“. Ако опреш до него срещу Берсерк, значи нещо ужасно се е объркало. Ако улучиш достатъчно пъти, може да скапеш Берсерка или човек с кибернетична броня, по-слаба от тази на спецчастите, но един изстрел определено не стига срещу човек с прилична подкожна броня. Благодарих се на това, когато Мораг реши да ме гръмне с нейния. Не бях толкова благодарен, задето я бяхме посъветвали да си увеличи капацитета на пълнителя.

Всеки, стараещ се дори малко да ни проследи, щеше да успее, но се мъчехме да стоим под радара. Бразилската сонда бе най-близката до Ню Мексико, но американските военни совалки още нямаха разрешение да кацат там, тъй че ни бяха откарали до *Далечната Пасифика*. Така и не успях да съгласувам гледката от орбита с живеенето на повърхността. Отгоре планетата изглеждаше ярка, синя, спокойна и — най-странното — чиста.

Космосът край *Далечната Пасифика* гъмжеше от какво ли не: военни совалки като нашата, шлепове, дърпащи късове пречистена

астероидна руда от орбиталните рафинерии, както и междупланетни кръстосвачи от другите части на системата.

Стигнахме, колкото можем по-незабележими, до излитащ товарен кораб с части за Фрийтаун в Пояса. Кат и аз само дете не седнахме връз Мадж, за да сме сигурни, че няма да привлича вниманието.

Корабът се казваше „Късметът на губещия“ и се изумих, че още не се е разпаднал. Екипажът се състоеше най-вече от индонезийци, на които платихме достатъчно, за да ни оставят на мира и, надявахме се — да не плямпат на твърде много хора, че сме с тях. Все още обаче не бяхме обсъдили подробностите от мисията. Мисля, че се тревожех най-много, задето отново се бях озовал в поредния зле отоплен, тънкостенен трюм, твърде близо до космическия вакуум и радиация.

Състоянието на трюма бе още една причина да не съм доволен, когато край мен се разхвърчаха 10-милиметровите куршуми. Притесненията ми бяха глупави, разбира се. Много малко са преносимите човешки оръжия, способни да пробият и най-евтината корабна стена. Но стрелбата хич не беше забавна, да не говорим, че беше тотално неочаквана.

Все едно някой ме удряше с юмруци, невероятно бързо, невероятно силно. Получих троен, добре групиран залп в гръдния кош. Бронята ми устоя, но по вътрешния ми дисплей замигаха предупредителни иконки, докато се изтърколвах от един от сандъците, на които лежах. Вторият залп ме улучи болезнено под лявото коляно, преди да успея да се скрия.

Извадих мастодонта и лазерния си пистолет. Не бях сигурен какво се случва и кой стреля. Мадж седеше на купчина оборудване срещу мен и четеше. Езичника се бе унесъл в някоя от системите си, навярно работеше. Кат проверяваше жирокопичната сбруя на релсотрона си, а Мораг тъкмо беше влязла откъм галерията.

— Шибана гад! — изкрещя тя и стреля отново, колкото да не се покажа.

Сработи. Или пък просто стреляше от гняв и безсилие.

— Мораг?! — възкликнах невярващо.

Никак не ме радваше тази нова фаза от връзката ни.

— Свали пистолета — чух Мадж.

Не излязох иззад сандъка. Не бях сигурен какво да правя. Наистина ли се беше опитала да ме убие?

— Начукай си го, Мадж! — Мораг стреля отново.

— Мораг! Какво става, дееба?! — едва успях да промълвя.

Чу се боричкане. Надникнах над сандъка. Мадж и Мораг се бяха вкопчили един в друг. Мадж си го биваше в ръкопашния бой. Виждах съм го да се хвърля на спецвойници, без да му мигне окото. Най-вече губеше, но не се дърпаше и уменията му не бяха за подценяване. Мораг го удари с длан в гърлото, после в лицето с пистолета си и го изрита толкова силно в ребрата, че той отхвъркна встрани и се заби в стената.

Хвърлих се отново зад сандъците, а тя се обърна и продължи да гърми по мен. Зърнах за миг лицето ѝ, разкривено от гняв.

Последва второ сборичкване. Мораг извика от болка, а после нещо тупна на пода. Отново рискувах да погледна. Тя лежеше до Мадж и разтъркваше китка. Кат се беше надвесила над нея и обезопасяваше зиг зауера ѝ със свирепо изражение. Мораг пък се бе втренчила в мен с толкова омраза, че се запитах дали не предпочитам да ме обстрелва.

— Какво си направил? — изкрещя Кат.

Нямах какво да отвърна. Явно аз бях виновен, че съм се превърнал в мишена. Езичника още беше в транс, пропуснал беше всичко.

— Няма проблем, имаме още оръжия — просъска Мораг. Звучеше наистина бясна.

— Всичко наред ли е? — попита Мадж. — Може ли да продължа да си чета, или пак ще се гърмите?

— Пак ще се гърмим — отвърна му Мораг.

— А може ли да не се целим в сандъци, пълни с боеприпаси? — с умиротворителен тон рече Кат, но после отново ме загледа гневно.

— Какво става? — попитах, възвърнал си най-после дар словото.

— Как си могъл, говно такова?! — просъска отново Мораг. Звучеше, сякаш би преглъщала сълзи, ако още можеше да плаче.

— Нямам си представа какви ги говориш, мамичката му! — изкрещях.

Връщах пистолетите си в кобурите, когато на сандъците пред мен падна гъвкав екран. Погледнах изображението. Нямахше защо да пускам видеото, за да разбере. Стопираният образ показваше мен

върху Фиона, чието лице бе пикселизирано. Обзе ме срамното чувство, че са ме спипали по без гащи. Отдавна не ми се бе случвало, защото отдавна не ме беше грижа как ще реагират другите на стореното от мен. Сякаш в кръвта ми се вля лед. Нещо ме притисна в гърдите, като че ли някой бавно мачкаше подсиленото ми сърце.

— Навсякъде из мрежата е — промълви Мораг, вече по-тихо. — Екипажът се хилеше в галерията, когато влязох.

— Копеле — добави Кат.

— Да, благодаря ти — отвърнах, докато се мъчех да измисля нещо по-смислено.

Мадж дойде при мен, взе монитора и няколко секунди почуква по него, четейки новината. Подготвих се за нетактичен и безчувствен хумор.

— Това е клеветническа жълтения. Целта е да подкопае направеното от нас на Атлантида. Тези неща лесно се фалшифицират — рече той.

Не разбрах докрай многозначителния му поглед.

— Но не е фалшифицирано, нали? — промълви Мораг.

— Не — отвърнах.

Мадж поклати глава тъжно.

— Прилича на скапан парцал — обади се Мораг, едва сдържайки хлиповете си. После отново ми се нахвърли гневно: — Но е по-добра от някогашна курвичка от платформите, нали?

Все едно някой ме намушка. Май че бих го предпочел. Почти понечих да се оглеждам за шлюз, през който да се изстрелям.

— Мораг, недей. Онази беше отвратителна.

Осъзнах, че не е вярната реплика. Мадж дори отстъпи назад.

— Но по-добре да чукаш нея, отколкото да си с мен. Благодаря, Джейк. Много по-добре ми е сега.

По-лесно търпях гнева ѝ, отколкото тъгата ѝ.

— Нямах това предвид. Виж, мислех, че си си тръгнала...

— Никъде не съм тръгвала, ти си тръгна.

Тъпанар, рекох си.

— Мислех, че сме... че си...

— Как го беше казал? Че сме отишли да умрем под чуждо слънце? Мораг я няма, затова нека правя секс с някакъв рус боклук?

— Виж, Мораг, съжалявам, но това ми е много непривично, наистина. Никога не съм...

— А аз пък да не би да съм?! — изкрещя ми тя. — Може да съм била нищо и никаква проститутка, но поне знам да не изневерявам на онзи, когото обичам!

Когато я осени какво е изрекла, се стъписа. Мисля, че най-малко ѝ се щеше да демонстрира уязвимост, но точно това се случи и тя се разтrese от ридания. Такива, от които те болят имплантите. Неразумно пристъпих към нея.

— Да се махаш! — изпищя тя. Гневът се бе завърнал, сякаш още по-силен. От погледа ѝ буквално залитнах назад.

— Бог ми е свидетел, само да се приближиш и ще намеря начин да те пречукам!

След тези думи изфуча въвн от трюма.

Кат ме изгледа свирепо за последно и тръгна след нея.

Отпуснах се на студената най-външна преграда на корпуса. Усещах празнотата от другата страна. И себе си чувствах изкорубен — както преди да започне всичко това, — само че сензорните кабинки едва ли щяха да ми помогнат този път.

— Съжалявам, друже... — поде Мадж.

— Не сега.

После проумях какво ми беше казал. Мадж ми съчувстваше: време беше да пусна тото.

— Кофти ноц ли е била онази? — попита ме.

— Да, така мисля. И по-лоши съм имал. Просто бях спрял да мисля. Никога не ми се е налагало преди.

— Горедолу предполагам как се е случило, но тя никога няма да го разбере. На твоето място не бих се включвал в мрежата, където и да било. Това слабо ще те утеши, но мисля, че очакванията ѝ са твърде високи. Човек трябва да вземе каквото може от света.

Не бях сигурен дали Мадж наистина го вярваше, или просто искаше другите да мислят, че го вярва.

Значи така си отъмщавах. Кой бяха обаче? Не си представях Колъм да го е сторил. Не би искал дъщеря си гола из цялата мрежа. Дори със замazanото ѝ лице Бог бързо би открил коя е, ако някой го попита. Алистър? Може би, но как е получил записа? А може би пък онази порода хора просто си споделяха подобни неща, откъде да знам?

Самата Фиона? Дали щеше да ѝ се услади подобна известност? Сякаш да.

Мадж заговори:

— Никога не съм разбирал реакции като нейната. Светът е шибан, системата е шибана. Всеки от нас върши гадости, повечето — колкото да оцелеем. Всеки, когото съм срещал, е имал мръсна тайна, и колкото по-праволинеен е бил, толкова по-мръсна е била тайната. — Понечих да се възпротивя. — Нека довърша. Всичко се свежда до онова, което направихме, до Бог. Посланието е следното: как смеем да съдим господарите си, когато и ние самите тайничко съдим останалите? Как хората в този свят биха могли да се скандализират от нещо такова? Това е просто безцелно заяждане. Там е работата обаче: дали каквото и да било от това е изобщо нечия работа?

— Някой ми причини тази гадост, която ние причинихме на всички.

— Е, не сме слагали камери по спалните на хората.

— О, да, значи сме по-добри. Колко души, мислиш, сме убили неволно заради подобни записи?

Той направи пауза и продължи:

— Виж, встрани от изневярата — а не мога да реша дали по този въпрос Мораг е несправедлива, или просто наивна, — мисля, че всичко това, което сме, трябва да е наяве и не бива никой да ни кара да се срамуваме от него. Повтарям: кого се предполага да скандализираме? Това не шокира никого, но възбужда мнозина. Трябва да се шокираме, задето някои се избиват, за да нахранят децата си. Трябва да се шокираме, че ветераните служат на цялата ни раса, а после някой, имплантирал всичките им системи насила, им ги отнема пак насила и ги оставя сакати. Трябва да се шокираме, че разликата между богати и бедни...

— Мадж.

— Да, извинявай. Малко се отплеснах. Значи, научих името на така наречения журналист и ще му причиня нещо лошо, когато се върнем.

— Просто един от многото. А и няма да се върнем.

Мадж само ме изглежда — очите му камери се завъртяха наляво, а после надясно.

— Благодаря, че опита — казах накрая.

— Искаш ли да поговоря с нея? — попита ме.

— Определено не.

— Искаш ли да се освиним?

— Да, но няма.

— Какво става? — попита Езичника, излязъл от транс. Обхождаше с поглед белезите по корпуса и дупките в някои от сандъците.

— Връзката на Мораг и Джейк навлезе във вълнуващ нов етап. Сега си решават проблемите с огнестрелни оръжия.

— Какво? Какво си направил?

Въздъгнах.

— Джейкъб е изучавал някаква долнопробна блондинка. Из цялата мрежа е.

— О...

И така мина първият ден от пътуването ни.

Оттам нататък нещата се усложниха неимоверно. Нямахме много пространство на кораба, защото екипажът не искаше да се лиши от място за по-доходоносните си машинни части. Това значеше, че аз и Мораг бяхме принудени да си съжителстваме натясно. Не ми говореше изобщо, но добре ме попарваше с поглед. Понякога ме попарваше и в тъмното, превключвайки на нощен режим. Правеше го тъй настойчиво, че успяваше да ме събуди. Цялата атмосфера се скапа и ми беше неудобно от останалите трима.

Още не бяхме в позиция да говорим за мисията или да се подготвяме другояче за нея, което значеше, че скучаехме. Бях се надявал да прекараме този период на скука заедно с Мораг. Вместо това се опитвах да отбягвам всички, което на такава площ бе трудно.

Мислех да се упражнявам с тропета, но явно се чуваше надалеч. Изгубих още повече благоволение сред останалите и дори си спечелих заплахи от екипажа. Езичника ми предложи да включи виртуална програма за репетиране в един от свободните кубове памет. Само че ако Мораг научеше, щях да се видя в чудо, тъй като лесно можеше да проникне в програмата и да я превърне в смъртоносна клопка. Много, много я болеше. Наистина бях прецакал нещата. Макар да знаех, че правя грешка, страшно бях подценил как би й повлияло.

Значи страшно бях подценил колко са дълбоки чувствата й към мен. И бях ги съобразил тъкмо навреме, за да се изопачи всичко.

Опитвах се да не мисля за това, но не успях. Превъртах всичко в ума си, променях сценария непрестанно — може би най-безполезната ми занимавка. Сигурно щях да умра на Лаланд, а можех да мисля само за Мораг. Макар че сякаш свиквах с мисълта за смърт на Лаланд.

Исках някакво бягство. Повече от всичко исках да съм в кабинките или да потъна в бутилка уиски. Мадж, който прекарваше повечето време надрусан с психотропици, предпочитаната му дрога за пътуване, бе нетърпелив да се присъедини към мен. Но не се поддадох. Не знаех точно защо.

Несправедлива ли бе към мен? Обстрелът — може би да. Наивна ли беше? Не знам. Не можех да погледна ситуацията през очите на осемнайсетгодишна. Територията ми бе непозната — но с минало като нейното колко наивна би могла да бъде? Просто знаех, че я наранявам жестоко. Виждах го в скришните моменти, когато не се правеше на храбра, за да добута до края на деня. Когато не се спотаяваше зад стена от омраза към мен.

Езичника и Кат ме откриха. Криех се в друг трюм, близо до двигателите, слушах еката им през надстройките на кораба. По някаква причина исках да се взирам навън, макар да мразех Космоса.

Не ми се понравиха изразенията им. Това на Езичника изразяваше съдържана загриженост. Подобни ситуации смущават повечето британци. Освен Мадж. Кат пък ме гледаше, все едно бе открила неприятна твар из срамните си косми.

— Имаме някои опасения — поде Езичника.

Разговорът не започваше добре.

Кат изсумтя.

— Езичник, сериозно се запитай дали не можем да говорим друг път — предложих, като не успях да съдържа остротата в тона си.

— Понеже тази сапунена опера много ще ни помогне на терен, нали? — намеси се Кат. — Тия глупости ще ни струват главите във Фрийтаун, камо ли при целта ни.

Беше права, разбира се. Мъже и жени, сражаващи се заедно, неизменно създаваха връзки помежду си — войниците винаги го правеха. Правилото бе да не се сближаваш с никого дотолкова, че да ти

пречи на бойното поле. Това винаги ми е било лесно. Бях виждал любовници, разделени и съсипани наред сражение, както и добри приятели. За щастие след известно време губиш чувствителност. Страхът, умората, наркотиците — всичко това изядва лека-полека съчувствието ти. Оставяш кършенето на длани и сухия рев за когато имаш време да помислиш, извън опасност. Хората, които запазват съчувствие сред всичко това, са много малко, много редки и загиват бързо, често от собствената си ръка. Имах усещането, че Мораг е подобен човек.

Щеше да ме провали в битка, както и аз нея, дори когато и ако спреше да ме мрази и да иска да ме убие.

— Ситуацията е несъстоятелна — продължи Кат.

— Чакай малко — прекъсна я Езичника. — Постигнахме много с...

— С толкова неработещ екип?

— Знаеше с кого се забъркваш още щом ти предложихме — казах.

— Те се карат често — отбеляза Езичника. — Макар че стрелбата е нов развой.

— Виж, това не ти е Делта форс, нито професионалният ти, добре снабден киберотряд за бързо реагиране. Стараем се... — опитах да се аргументирам.

— Не е достатъчно — заяви Кат.

И двамата се втренчихме в нея.

Обърнах се към Езичника.

— Съгласен ли си?

— Не съвсем. Но за едно е права, това е каша...

— Не можеш да излезеш на терен с някого, с когото си толкова обвързан — прекъсна го Кат.

— Но ти искаш да излезеш на терен с брат си?

— Брат ми е кретен.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Защо си губим времето да го спасяваме тогава!?

Може би просто си търсех повод да се ядосам.

Кат сви рамене.

— Защото ми е брат и ще ни е от полза. Двата с Мораг не сте сами в това.

— Какво тогава?

Виждах накъде сме се запътили. Често го бях чувал в полка.

— Мадж — каза Езичника.

Приковах го с поглед. Поне той имаше благопристойността да добие виновен вид.

— Да не си забравил всичко, което направи за нас? Ебати. Направи ни богати и винаги е бил до нас, независимо от всичко.

— Несъмнено...

— Просто не го харесваш, защото говори, каквото си иска, и винаги казва истината — рекох.

— Със сигурност благородно. — В гласа му се прокрадна раздразнение. — Не е това проблемът, а наркотиците. Пътуваме към може би много дългосрочна мисия.

— Е, и? Мадж е бил в подобни. Взима си достатъчно и винаги си намира... — Щях да кажа „между задачи“. Но тук нямаше да има никакво „между“.

— Помниш ли Кучешките зъби? Какъв беше? Ще получи абстиненция и няма да ни върши работа. Нещо повече, ще ни компрометира.

Беше прав. Толкова бях свикнал с присъствието на Мадж, че сякаш бях опитал да изтикам от съзнанието си проблемите му. Но в този момент ми бе нужен повече от всичко.

— И повдигате въпроса сега? — повиших гневно глас.

— Имах опасения още в началото, но сега, с теб и Мораг... измъчваме се, друже.

— И какво ще правите? Ще зачеркнем мисията? Защото ако искате да се откажете и да се върнете, нямам възражения.

Двамата се спогледаха.

— Виж, можеш ли честно да признаеш, че с нея наоколо преценката ти няма да е повлияна? — попита накрая Езичника.

— Не. Казвам, че сме се справяли с това и преди и ни се е получавало. Не ме разбирайте погрешно. Ако можех да я разубедея, щях.

— Не бих опитвала изобщо да разговарям с нея сега — отвърна Кат. — Сигурно пак ще иска да те гръмне. А аз пък може да ѝ върна пистолета.

Изгледах Кат свирепо.

— Откъде пък на теб ти прави такъв кеф да съдиш хората! — Обърнах се към Езичника. — Благодарение на храбрия ти нов свят сме в това положение.

Аргументът беше слаб и го знаех, но бях нещастен, раздразнен и исках да нагрубя някого.

— Е, да, сега аз съм виновен — отвърна Езичника саркастично.

— Не, благодарение на това, че не можеш да си държиш чепа на каишка, сме в това положение — скастри ме Кат.

— Да, все тая. Езичник, може ли с Мораг да заработите по вашата част, а след това да я оставим на борда? Дори да се наложи да я упоим. — Езичника доби много смутен вид. — Какво?! — Вече губех търпение.

— П-п-росто... — изпелтечи Езичника.

— Тя е по-важна за мисията от теб! — тресна без заобикалки Кат.

Опулих се. Известно време осмислях думите ѝ.

— Как така, дееба?! Дванайсет години, дванайсет шибани години съм бил в лайната, много повече от теб! Ти си си била камшика за чистичка корпоративна работа! — И за да съм сигурен, че ще охуля всички, се обърнах към Езичника: — А ти, не си бил твърде стар за тия работи, а?

— Ами, да, стар съм — отвърна Езичника, изненадвайки ме.

Кат се наежи, но запази самообладание. Каза:

— Кое не схващаш? Ние сме просто пушкала, нищо повече. Войната е информационна и всички сме тук, за да пазим тях двамата. Те ще водят истинските битки.

— Демиург ще ги изпепели, ако опитат.

— Добре, стига толкова. Млък, и двамата — озъби се Езичника. — Това е моя работа. Може да съм презрял, обаче по-добро нямаме. Така няма да я докараме доникъде.

— Значи искате да ни изоставите с Мадж? Хубаво. Върви на майната си с американските си дружки. Какво, да не ѝ се присламчваш, та да ѝ бръкнеш в гащите?

Вече издребнявах, но ненавиждах цялото това „теб сме те избрали последен за мачлето“, при все че поначало не исках да съм тук.

— Ясно беше, че така ще го приемеш — процеди Кат.

Вбесяваше ме с всяка изминала секунда, но не толкова, колкото аз нея.

— Не, искаме двамата с Мадж да си оправите бакиите, за да не ни вкарате в беля — отвърна спокойно Езичника.

Понечих да изплюя още отрова към него, но нещо в лицето му ме възпря. Изглеждаше сериозен, може би дори неумолим, но не можех да се отърся от чувството, че долавям и жал.

— Защо не отидете да си поговорите и с Мадж? — измърморих, извъръщайки поглед и от двамата.

— Знаеш защо — тихо отвърна Езичника.

Знаех. Ако Мадж би послушал когото и да било — не че щеше, — то това бих бил аз.

— Като нищо ще взема да се обърна кръгом, когато стигнем до Фрийтаун.

— Е, съобщи ни, ако самосъжалението надделее, става ли? — каза на изпроводяк Езичника, а после двамата с Кат се отдалечиха.

Пътуването ни бе дълго и отвратително в гадната ръждива, капеща консервна кутия, която сякаш ехтеше при всяко движение. Беше клаустрофобично, нямаше гледка навън, а тоалетните приспособления бяха допотопни и смърдяха. И по-зле съм пътувал, но черешката беше, че всички си бяха ядосани един на друг. С Мораг пресрещяхме погледи, само за да ме изгледа тя кръвнишки. Почти физически ме болеше от тези нейни погледи. С Кат и Езичника поддържахме напрегната учтивост. Само Мадж бе в добро настроение, но пък с това лазеше по нервите на всички. Не си бях поговорил с него, както искаха Кат и Езичника, най-вече за да им правя напук. Но и не се освинвах с него, както ми се щеше.

Чувствах се като Йона в кита. И сякаш за всичко бях виновен аз. Когато споделих с Мадж, той се съгласи.

Толкова бях ядосан на всички, че не ми пукаше дали харесват или не репетициите ми с тромпета. Изпълнявах, както ми се струваше, подходящо скръбни блусове, които ехтяха навсякъде. Струваше ми се по-добре, отколкото да слушам как някой се напъва в тоалетната. Останалите не бяха съгласни, а капитанът заплаши да ме изстреля в

Космоса. Дотогава всички ми бяха набрали. Почти изпитвах наслада, като Мадж. Чудех се как успява да запази ведростта си.

Разбира се, в края на всяко гадно пътуване чака гадна цел. Отивахме в лагера Фрийтаун 12.

На теория Поясът бе свободен за експлоатация от всекиго. На практика всички трябваше да разчитат на логистика от Извънпланетарната промишлено-изследователска корпорация. Извън градовете на Пояса — Церес, Веста и Хигерия — се намираха фрийтаунските станции, които предоставяха пристани и припаси за собствената си флотилия от кораби рафинерии. Корпорацията беше като цяло над всякакви закони, а докато ресурсите течаха, на никого на Земята не му пукаше. Всякакви по-дребни корпоративни опити да се експлоатира Поясът трябваше да склоняват на кошмарно завишени цени от фрийтаунските станции, докато накрая не фалират. Ако продължаваха да упорстват, Корпорацията можеше свободно да си позволи армията и космическите сили, необходими ѝ, за да си защити интересите. По-неприятните дейности се поемаха или от специалисти, или от неизбежните криминални елементи, управляващи порока във Фрийтаун.

Всичко бе позволено на Пояса, стига да не пречи на реката от руда. Контрабанда, хазарт, проституция, дрога: всичко, стига Корпорацията да получава дължимото си. Можеше да убиеш когото поискаш, стига да познаваш правилните хора и да имаш достатъчно пари. Носеха се и мълви за гладиаторски сражения до смърт.

Накратко, Поясът приличаше на Земята, може би беше доста по-открит по отношение на нечистотиите си, но за разлика от Земята на него винаги можеше да си намериш работа. Така де, стига да си съгласен на почти робски труд и кратък живот, на който те обричаха евтините скафандри с боклучава антирадиационна защита. Хората струваха по-малко от машините. Дори вече не им трябваше обучение — заместваха го евтини обучителни програми. Макар че всеки дължеше пари на компанията за това, както и за пътя си до Пояса — и за пътя обратно, в малко вероятния случай, че спечели достатъчно, преди да загине в промишлено произшествие или от радиационно отравяне.

Също така се налагаше да си плащаш и за наркотиците, които ти трябваха, за да смогваш с квотата си. Каквито пари ти останеха, ако ти

останеха, се вливаха в бизнеса с порок — алкохол, наркотици, сензорни кабинки и истински отчаяни проститутки, ако бяха верни слуховете — буквално робини.

Всякакви опити за профсъюзи или дори за извоюване на основни работнически права биваха смазвани моментално. Всякакви представи за въстания или революции бяха комични. Кой имаше силите да ги извърши? Задържаха още на пристаните всякакви кораби, превозващи подривни елементи, и екзекутираха екипажите. Корпорацията имаше повече власт от земните правителства, на практика притежаваше монопол, както и огневата мощ, с която да го брани. Управляваха си собствена корпоративна феодална империя. Работниците бяха известни като зомбитата на Пояса.

Спасителната операция на Мърл би била много тежка. Вместо това щяхме да преговаряме. Или по-точно — да ръсим подкупи с парите на Шаркрофт. Големи подкупи.

Стореното от брата на Кат бе дръзко. По-голямата част от рудата и другите едри материали като лед (по-евтино бе да го внесеш от Пояса, отколкото от Земята, за да го превърнеш после във вода за разнообразните хабитати в земната орбита), бяха изстрелвани с електромагнитни катапулти или от станциите, или от самите кораби рафинерии. Материалите стигаха до висока земна орбита, където шлепове с орбитални мрежи ги улавяха и ги откарваха до високите кейове на сондите. Ценните метали се извличаха от машини, по-прецизни и надеждни от зомбитата. Военният клон на Корпорацията, комбинация между частни охранители и частна армия, държаха ценните метали под око. Оттам те се превозваха към земята с максимално подсигурени и скоростни вътресистемни клипери.

Мърл беше опитал да отвлече един от тях. Почти беше успял. Някак успял да проникне там откъм Космоса, след като клиперът напуснал пристана си в лагер 12. Преодолял електронната сигурност. Надделял над охранителите и екипажа и там, с помощта на предпрограмирани хакерски трикове и обучителни програми, се опитал да го отклони. Щял да успее докрай, само че електронните му отговори на охранителните тестове, за които подкупил нископоставен чиновник на Корпорацията, били остарели с ден. Последвала гонитба, престрелка, а накрая заловили Мърл.

Това, което не разбирах, беше защо е още жив. Разбирах нуждата да го разпитат как е сторил, каквото е сторил, но това е било преди осем месеца. Досега ще да са се сдобили с информацията. Защо ще държат под ключ някого с неговите умения? Корпорацията нямаше нужда от помещения за арестанти — имаха си шлюзове, от които изхвърляха прегрешилите. От друга страна, можех да прехвърля цялата отговорност в нечий други ръце и с Мадж да се върнем на Земята, да се напием и да се надрусаме здравата. Зачудих се дали имам достатъчно пари за собствена сензорна кабинка. Лесно щях да хвана някой кораб обратно. Мамка му, в настоящото ми настроение можеха направо да ме изстрелят с някой от електромагнитните катапулти.

Отскоро в Пояса имаше религия. Бог бе с нас. Алилуя. Гледахме да използваме системите за свързка максимално пестеливо, но отворих канал към тези на кораба, за да наблюдавам приземяването. Да видя на какво прилича тая дупка. Може би исках да се депресирам докрай.

Приличаше на белег. Станцията беше в кратер, издълбан от агресивна минна дейност. Приличаше на едновременна каменоломна, зареяна в нощта.

Самият астероид бе дълъг малко над двайсет километра. Докато се спускахме към белега и камерата обхождаше пейзажа, различавах смътно другите астероиди от купа на Горгоните. Приличаха на скали във формата на картофи, напълно неподвижни, макар, разбира се, да не бяха. Прикрепено към тях, високо над повърхностите на Горгоните се носеше огромно поле от соларни панели. Те, както и един синтезен реактор далеч от главната станция и водородните клетки, снабдяваха с енергия големия колкото градче лагер. Дъното на белега бе осеяно с предварително сглобени, защитени от вакуума здания, вериги с прикрепени към тях товари и сухи докове за огромните кораби рафинерии, впити в астероида с насекомоподобни крака, с които и дълбаеха в него. Имаха някак паразитен вид. Огромните им промишлени електромагнитни катапулти ми приличаха на жила. Към част от масивните вериги бяха прикрепени астероиди от лед. Щяха да бъдат обработени за гориво и жизненоважната вода. Жилищните, търговските и административни части, както и тези за незаконни удоволствия, се бяха спотаили дълбоко в скалата, по-далеч от радиацията.

Пространството в белега бе заето почти изцяло с тромавите кораби рафинерии, пристигащи и заминаващи, както и с по-бързите шлепове, още по-бързите клипери и огромни свръхносачи — и с независимите съдове като нашия, на които не се гледаше с добро око. Всичко това се случваше под погледа на корпоративен кораб унищожител. Бях виждал военни съоръжения в колониите, по-слабо въоръжени от тази станция. Пиратството бе винаги на дневен ред, ако и малко вероятно, но подозирах, че повечето огнева мощ предотвратяваше силово присъединяване към някоя от земните държави или към друга извънпланетарна корпорация. Имаха ракетни, плазмени и лазерни батареи, автоматични релсотрони, електромагнитни оръдия и дори едно огромно оръдие — ускорител на елементарни частици.

Площадките за приземяване се намираха в дъното на белега, долепени до една от скалните стени. Маневриращите двигатели се задействаха и бавно се запускахме в кратера. През цялото време оръжейни системи следяха траекторията ни. Не можех да се отърся от усещането, че ни поглъщат. Почти не усетих приземяването, макар че сякаш целият корпус зловещо проскърцваше. Товарният шлюз се съедини с кораба ни.

Вече бяхме изпратили текстова молба да се срещнем с Уилсън Трейс, регионалният директор на лагер 12. За наше удовлетворение той се съгласи. За наше неудовлетворение имаше изисквания. Преди да ни позволят дори да се доближим до господин Трейс, трябваше да заключат всичките ни вградени оръжейни системи, както и да включат инхибиторен софтуер в куплунгите ни, за да притъпят усъвършенстваните ни рефлексии. Подразбираше се, че трябва и да сме невъоръжени. Никак не ни се нравеше, но или трябваше да се съгласим, или да подготвим тежка спасителна операция и да си спечелим поредния враг, за да измъкнем Мърл. Освен това щеше да е приятно разнообразие да не прибъгваме до насилие.

Уютният му офис рязко контрастираше с пътя, който трябваше да изминем дотам. По пътя нямаше меки килими, изваяно с лазер базалтово бюро и прозорци, от които се виждаше промишлената плетеница на астероида. Вместо това се разминавахме с хлътнали очи,

някои с белези около тях, резултат от долнокачествена реимплантация по лицата на измършавели миньори, които не ги беше грижа, че потта им добавя към смрадта от машинното масло и лошата вентилация. На мнозина им личеше радиационното отравяне и дишаха трудно. Спяха на койки по улиците. Койките бяха наредени една над друга, а до всяка имаше малко шкафче. Миньорите си плащаха за тях. Често избухваха сбивания, но никой не правеше нищо по въпроса, макар че корпоративният Въръжен клон наблюдаваше всичко. Пазачите дори имаха на разположение хора с екзоброни и леки мекове, в случай, че миньорите вземат да буйстват твърде много. Не виждах как е възможно — повечето от зомбитата се бяха отказали да се борят още преди години.

Колкото и да изглеждаха отчаяни те, не стъпваха на малкия пръст на изцедените на вид, може би някога хубави мъже и жени, които се предлагаха по улицата. Поне не бяха поробени — не знам щях ли да го понеса, ако бяха. Кресящи, зле поддържани неоновы знаци обещаваха удоволствия — обещания, на които долнопробните барове очевадно не отговаряха. В лагер 12 порокът бе под контрола на якудза. Само гангстерите и пазачите изглеждаха добре охранени. Мнозина от гангстерите бяха голи до кръста и се перчеха с татуировките си, а всички носеха тъмни очила. Гледаха ни безучастно. Миньорите и проститутките ни гледаха по същия начин. Усещах неприязънта им.

По някаква причина Езичника остана доволен, че якудза контролират обкръжението ни, и дори се отдели от нас, за да поговори с някои от тях. Надявах се да не тръгне по жени. Мадж му беше дал списък с екзотични дроги, които му трябваха, от което Езичника не остана особено доволен. По-добре щеше да бъде Мадж направо да отиде с Езичника, но Мадж настоя, че дипломатическите му умения ще са от полза в контакта с Трейс. Имах своите съмнения.

Бяхме преминали право през така наречената зона за забавления на станцията. Беше тихо. Никой не разговаряше, само пиеха, съвкупяваха се или изпробваха някой наркотик, за да се откъснат от всичко за кратко. Нямаше сензорни кабинки. Нямаше кой да си ги позволи.

Когато стигнахме по-нагоре, до корпоративните офиси, койките сред оцапаната от алкохол и кръв кал се превърнаха в кабинки на

пчелички работници. Колкото повече се изкачвахме, толкова по-големи и луксозни ставаха офисите. Накрая стигнахме до този на Трейс.

Накара ни да чакаме, за да ни стане ясно що за клечка е. Когато най-после ни въведеха в помещението, се оказахме на мушката на четирима пазачи с карабини М-19. От стената зад бюрото му пък се подаваше двойна лазерна картечница. Ама че изсилване. Космическите кораби разполагаха с подобни противоракетни батареи. По всичко личеше, че типът е параноик.

Очевидно разговаряше субвокално по вътрешната си система за свръзка. Продължи и след като влязохме. Изглежда не беше по работа: от време на време се засмиваше и като цяло сякаш се наслаждаваше на раздумката. Разбира се, всичко това беше нарочно, заради нас. Приличаше на всеки друг костюмар, когото бях срещал. Неопределима възраст, хубави, но неопределими черти, лице, купено в някое студио за изкуствена красота. Спретнат, стегнат. Сигурно е платил майка си и баща си за костюма, чиято кройка и прочее вероятно бяха много важни за онези, на които им пука за подобни неща. Щях да забравя този тип още щом приключех с него. Беше корпоративно клише, барабар с катаната и онзи другия, по-късия меч на поставка зад бюрото му.

Единствено очите му правеха впечатление. Скъпи и правени по поръчка, но не имитираха истински. Нито пък бяха матови като нашите. Неговите бяха лъскави черни стъкълца. Можеше да се огледаш в тях — да видиш свой умален двойник. Не ми се струваше, че ще се харесаме с този тип. Мадж явно беше стигнал до същия извод.

Очакваше се да стоим прави. Последваха викове, а Мадж едва не изяде няколко куршума, като се настани в едно кресло. Щеше ми се аз да бях тръгнал с Езичника. Мадж запали цигара.

— Всъщност тук не се пуши.

В говора на Трейс личеше един от странните не-акценти, с които говореха жителите на Космоса. Все ми се струваше, че много се мъчат да звучат, сякаш нямат произход.

— Знам — вежливо отвърна Мадж.

Простенах наум, а Кат го изглежда гневно. Добре започвахме. След още няколко секунди Трейс приключи разговора си. Наклоних глава към пазачите и лазерите.

— В безопасност сте. Дошли сме само да поговорим — рекох му.

Устните му трепнаха в мимолетна, невесела усмивка.

— Ще карам накратко. Мърли Сомърджей е крадец, лош крадец, и сте предприели терористичен акт срещу тази корпора...

— Какъв терористичен акт?! — не се стърпя Мораг.

Трейс се подразни от прекъсването.

— Освобождаването на вируса „Бог“ в системите ни. Премахването ни струва непрестанни и растящи разходи, да не говорим за разходите по сигурни и изолирани от Бог системи.

— О... — промълви Мораг. Май че беше забравила.

— Всякакви конфликти между земните правителства и колониалните им сили нямат нищо общо с нас като търговска организация и не желаем да взимаме страна.

— Работили сте активно с Кликата, нали? — попита Мадж, докато гасеше цигарата си о базалтовото бюро.

Трейс се втренчи в него. Мадж невъзмутимо се огледа в лещите му.

— Работим с онези, които могат да си го позволят — отвърна той.

— Без етични въпроси? — попитах.

Той оголи зъби подигравателно. Извърнах глава и опитах да се овладеея. Изумих се, че никой още не е забил дрелката на някой миньорски мек през прозореца му, та да прати в Космоса милия човечец. Отвън дългообхватен щурмови кораб потъваше в белега на астероида. Приличаше на „Копието“, кораба, с който бяхме поели към системата на Сириус, но беше по-стар модел. Върнах се към разговора.

— ... ще бъдете поробени.

Какво, какво?!

Съсредоточих се изцяло върху Трейс.

— Ще се присъедините към минните ни дела, освен — той се обърна към Мораг — вие. Ще сте отлично попълнение към високите ешелони на развлекателната ни индустрия. Поне отначало. Ще тръгнете отгоре надолу и ще свършите, обслужвайки миньорите, като всички останали. Може би ще се засечете по пътя с приятелите си. Разбирам, че имате опит, иначе бих ви изпробвал пръв.

Мораг изглеждаше отегчена. Беше чувала това и преди. Аз пък исках да го убия. И ми се щеше да бях внимавал повече.

— Да не би да каза, че ще ни пороби? — уточних за всеки случай.

— Ужким — рече Кат. — Напомни ми отново защо се натресохме в този капан.

— Защото Джейкъб все се надява някога да срещне разумни хора — рече Мадж. — Я ми кажи, Уилсън — нали може така да ти викам? Е, като ни поробиш, сигурно ще е „Ваше Сексуално Величайшество“...

— Да чакам ли въпрос? — попита Трейс.

И аз се питах същото.

— Защо се нави на срещата?

— Заради някогашното ни сътрудничество с Шаркрофт.

— Значи сте работили с Кликата — констатира Мораг.

— А изглеждаше такъв симпатяга — измърморих.

— Така ли било? — продължи Мадж. — Защото, надявам се, знаеш, че и с тези пазачи пак си в опасност. Не, мисля, че ни се надсмиваш. Кое е странно, защото не разбирам какво имаш против нас. — Мадж имаше набито око за чуждите слабости, защото приемаше открито своите. — На колко си години, Уилсън?

Трейс не отвърна. Струваше ми се, че добива ядосан вид. От онова ядосване, когато те разкрият, а няма как да противоречиш. Мадж не спираше:

— Гледай сега, всички клонинги сте ми еднакви, но ми се струва, че вече прехвърляш трийсетте, нали? Костюмчето от „Савил роу“, катаната от „Мусамоко“, очите от „Цайс“... Някога си бил клечка, а? Но сега си на доста долнопробно място като за изгряваща звезда.

— Върви на майната си! — просъска Трейс. Нищо не постигахме, но пък онзи отсреща беше кретен и ни мислеше злото, тъй че защо да не го оставим на Мадж?

Мадж се приведе напред.

— В какво са те спипали, когато е пристигнал Бог? — Звучеше подигравателно загрижен. — Присвояване? Твърде много кристалчета? Твърде много време в сензорните кабинки? Чукал си хлапето на шефа? Палувал си с добитък? Копрофилия? Някаква слабост ще да е била, защото никой не би те наказал, задето си бандит и нямаш морален компас, нали?

Трейс аленееше, както аленеят само хората, които Мадж разпитваше по своя си начин. Предвид реакцията, явно бе близо до целта. Поредният, чийто живот сме отворили като консерва. Нервно хвърлих поглед към лазерната установка.

— Мадж, не мислиш ли, че стига толкова? — включи се Кат. От гласа ѝ прииждаше заплашителност на талази. — Виж, задник — продължи тя към Трейс като същински дипломат. — Имаш два избора: или ни взимаш парите, или ще го измъкнем другояче. Не искаш ли да ти платим един кораб с пари?

Не разбирах дали се пазари с него, умолява го или го заплашва.

— Трябва да призная, изненада ме размерът на офертата от Шаркрофт към компанията и лично към мен. За жалост това вдигна стойността на брат ви, тъй че ще го пазим като разменна монета за нещо по-важно.

Кат се взираше безмълвно в Трейс. Почти изпуктах от досада, когато Мадж отново се обади. Явно нямаше да миряса, докато някой не бъдеше убит.

— Пресметнали сте приходите и разходите, нали? — попита той.

Ненадейно бяхме сменили темата. Не бях сигурен кое не умея да следя — разговора или мисълта на Мадж. Трейс преглътна няколко пъти, мъчейки се да се овладее. Спокойствието, разляло се по лицето му, изглеждаше наркотично — навярно от вътрешните му запаси, от онези химикали, с които бизнесмените се взимаха в ръце по време на заседания.

— Мисля, че срещата ни приключи — рече той, а после се обърна към пазачите: — Моля, изпроводете ги до новите им местоназначения.

Не помръднахме. Напрежението вещаеше насилие, растеше. Опитах се да преценя възможностите ни. Не ми харесваше лазерната установка.

Трейс се обърна към Мораг.

— А с вас ще се видим довечера.

Прозвуча сладострастно.

Беше мъртъв. Е, щеше да бъде, ако лазерите и пазачите не ми видеха сметката преди това. Искаше ми се да не се чувствам, все едно се движа на забавен каданс. Почесах инхибиторния жак в един от

куплунгите си. Нямаше смисъл — металът и пластмасата нямаха нервни окончания.

— Ама аз нищо не съм казала! — възпротиви се Мораг.

Сякаш не взимаше нещата насериозно. Може би компанията ни я бе направила твърде хладнокръвна.

— Пресметнали сте приходите и разходите въз основа на назряващия конфликт. Направили сте вероятностни модели кой ще победи, или по-скоро кой ще може да плати повече. Земните правителства знаят ли? — попита Мадж.

Вече разбирах.

— Щом някой като теб го е съобразил, какво мислиш? А? Че ще спрат да търгуват с нас ли? Трябват им ресурсите ни. Готвят се за война.

— Шибан паразит — промърмори Кат.

— Значи си с Кликата? — попитах невярващо.

Не знам защо се изненадвах. Нормално бе да налетят като мухи на лайно.

— Я пораснете — въздъхна Трейс, потърквайки нос. — Ученическите ви революционни каскади сигурно са много забавни, но системата се управлява от възрастни хора, а горивото ѝ е бизнесът. Сега отидете да ви поробят като послушни жертви, преди да ви изпаря на място.

Хрумна ми нещо неприятно.

— А защо просто не ни убиеш?

— Защото ще ни подари на Ролистън и приятелчетата му, когато пристигнат в системата — намеси се Мадж.

— Искаш да ни предадеш на тях ли? — намеси се Мораг.

Трейс не отговори, но за миг се разсея, сякаш се вслушваше в нещо. После пак се съсредоточи върху нас.

— Защото се подмазва — добави Мадж. — Защото въпреки всички бизнес модели и други глупости знае, че Ролистън, Кронин и техните хора ще го схрускат. Нали, дребно човече?

Може би „дребното човече“ преля чашата. Видях как стана, Кат видя как стана, Мадж несъмнено бе видял, а Мораг бе минала през достатъчно неща с нас, за да разбере какво ще последва. Решението да ни избие се изписа по лицето на Трейс. Как ли мислеше Мадж, че ще се измъкнем от това?

Внезапно всичко угасна. След това се включиха светлини и запулсираха яростно. Компенсаторният механизъм на лещите ми се задейства и зърнах изненадата по лицето на Трейс — за щастие бе достатъчно стъписан, за да не нареди на лазерите да ни унищожат.

9. ПОЯСЪТ

Изражението на Трейс се смени от шок в ярост. Вдигна глава. Ясно му беше, че каквото и да се случва, ние бяхме виновни. Докато тръгвах към него, Мораг припадна на мекия килим. С инхибиторния жак се чувствах, сякаш газя през кал. При все това дулата на лазерите, завъртащи се в стрелкова готовност, също ми се изглеждаха като на забавен каданс. Е, поне щях да видя смъртта си по-ясно.

Компенсаторните светлинни механизми в очите ми ме спасиха да не оследея, когато червените лъчи се стрелнаха от установката. Стаята се изпълни с червена пара и бяхме покрити от глава до пети с вряща кръв. Четиримата пазачи добиха вид на хора, разсечени на две — такива си и бяха, преди да експлодират. Свърхнажежената им плът се разбълбука и изпари. Килимът пламна. Лазерните дула се въртяха, но бяха спрели да стрелят. Накрая притихнаха. Включиха се пръскалките.

От другата страна на бюрото си Трейс изглеждаше потресен. Самият аз леко се бях изненадал от развоя на нещата. Посегнах към една от М-19-ките, но тя се разпадна в ръцете ми, разполовена.

Трейс вадеше пистолет от костюма си. Изглеждаше много лъскав и скъп. Мадж беше извадил един от патлаците на пазачите много преди Трейс да успее.

— Мадж, не! — безполезно извика Кат.

Мадж стреля от упор в лицето на Трейс, което се вгъна. Самият Мадж пък се усмихваше, но някак свиреп.

Бог още крещеше. Звучеше като хилядогласен хор в агония. Шумът ми пречеше да запазя обичайното си спокойствие.

— Какво, да го еба?! — избеснях на Мадж.

Приличаше на класически психопат, покрит с кръв, ухилен под примигващите лампи.

— Майната му. Беше гъз — отвърна.

Чух го само защото заглушителите ми успяваха да неутрализират плашещите писъци на Бог. Кат и Езичника бяха прави — екипът ни на

нищо не приличаше, а Мадж се беше смахнал.

Мъчех се да разбера какво се случваше. Със сигурност чувах стрелба. Сякаш и хора пригласяха на Бог.

Кат проверяваше оръжията на пазачите. Още една от пушките бе на парчета, но останалите две ставаха.

Ключалките на рамото и кокалчетата ми щракнаха. Жакът се изключи и светът се забърза.

Мораг се свести и седна. Обходи с ужасен поглед клането.

— Ти ли го направи? — попитах я. А тя сякаш се канеше да ни моли за прошка, макар да ни беше спасила. Вместо това само кимна. Продължи да гледа немигащо. Повиших тон: — Мораг!

Завъртя рязко глава. После си спомни, че ме мрази. Разкаянието се стопи, а светлината и кръвта ѝ придадоха зловещ вид.

— Беше подсигурена мрежа, но той се беше включил безжично. Щом го разбрах, разбрах и че мога да я хакна.

Само дето не се предполагаше да можеш да хакнеш високопрофилни корпоративни мрежи и да овладееш защитните им системи толкова бързо. Дори аз го знаех.

Кат ми подаде една от пушките, а аз я подадох на Мадж. Взах два от пистолетите на пазачите. Само аз можех да стрелям еднакво добре и с двете ръце, а имах чувството, че ще ни трябва колкото се може повече огнева мощ. И двата пистолета бяха скапани десетмилиметровки. Мораг взе още един от тях, а после се накичихме с всички боеприпаси, които можехме да носим. Мадж с отвращение откри, че гранатите от пушките са зашеметяващи. Имаше логика. Астероидните хабитати бяха строени стабилно, но никой не искаше някой висококалибрен куршум да пробие прозорец. Куршумите от пушките пък сигурно бяха с малка възпираща сила, чупливи, тъй че да не пробиват кожата. Бяха идеални срещу устати зомбита и не толкова — срещу броня.

Мораг грабна един преносим компютър от бюрото и започна да почуква по екрана.

— Какво правиш? — попитах я.

— Разглеждам мрежата — сопна ми се раздразнена. Сякаш имахме време за това.

— Защо? — не миряхах. Искях да ѝ кажа, че трябва да бързае.

— Какво според теб би накарало Бог да крещи? — попита и остави компютъра на бюрото, където всички да го виждаме сред кървавата мъглица.

Вървеше видео от нета. Някой шегобиец беше изобразил станцията виртуално като мрачно, чудовищно подземно царство. Цялото сега обаче беше обляно в ярка бяла светлина. Мисля, че така визуалният интерфейс изобразяваше Бог. Из виртуалното отражение на станцията се усукваха пипала, пробиваха стените ѝ и унищожаваша виртуалния образ. Пипалата бяха някак органични и черни. Напомняха ми за Техния протоконструкт, който Посланик ми беше показал в сънищата ми и с който за пръв път се бяха отбранявали срещу Кликата. Само че тези пипала горяха в черни пламъци — нещо злонамерено, много повече от обикновена нападателна програма.

— Откъде идва? — попита Кат.

— Не знам и няма да си вра носа — отвърна ѝ Мораг.

— А какво е?

Знаех, че просто не искам да призная пред себе си какво е и какво значи: че нещата може да приключат, преди да са започнали. Мораг ме изглежда, сякаш бях бавноразвиващ се. Можеше да е само едно.

— Демииург — изрече тя.

Който и да беше свършил работата, я беше свършил много добре. Захранването беше изключено. Помощното — също. Станцията работеше на някаква третична система, или по-зле. Застудяваше, а от нас се заиздига кървава пара. Светлините още примигваха, тъй че дори оптичните ни системи се затрудняваха.

Нямахме план — просто щяхме да опитаме да се измъкнем. Тръгнахме надолу през административните нива. Каквото и да ставаше, още не бе стигнало до тях. Уплашени хора се криеха по офисите си, но резките ни въпроси не постигнаха нищо.

Стрелбата оредяваше, но още долитаха далечни писъци, сякаш откъм жилищните и развлекателните зони — през тях трябваше да минем, разбира се, преди да стигнем до кораба си. Стига това още да бе смислена идея. Все още ми се струваше такава, защото на борда имахме по-добри оръжия.

Не знаехме къде е Езичника и не можехме да рискуваме да се свържем с него. Знаехме само, че преговаря някъде с якудза. Всички тия потайности започваха да пречат на тотално скапаната мисия.

Кат водеше. Крачеше бързо, леко приклепнала, за да държи пушката си стабилна — проверяваше вляво, вдясно, нагоре, надолу. Свиваше по ъглите отдалеч, за да не може никой да ѝ грабне оръжието. Следвах я с пистолет във всяка ръка. Раменният ми лазер държеше на прицел потенциалните опасности зад мен. Следваше ме Мораг и накрая Мадж. Поне засега не се държеше като откачалка, вършеше си работата както трябва.

— Какво правим? — попита Кат, докато слизахме по едно изсечено в скалата стълбище. Говореше тихо, защото нямахме други канали за свръзка.

— Взимаме Езичника и си ходим — рекох ѝ.

— Ами Мърл?

— Точно в момента бих казал, че е шибан лукс.

— Ами ако Демиург е нахлул в комуникационните канали на кораба? — попита Мораг.

— Моментът подходящ ли е за разговор? — отвърнах, докато свървахме зад ъгъла и почти гръмнахме две ужасени зомбита.

Кат зае покриваща позиция до подсилената врата, водеща до жилищните и развлекателните райони.

— Какво става? — попитах зомбитата.

Те подскочиха и заговориха на език, който не разбирах. Звучеше смътно славянски. Посочиха вратата.

— Правим ли го? — попита Кат през стиснати зъби.

— Може да се скрием — предложих с надежда.

— Ама че си женчо — жегна ме Мадж.

Не го виждах, но някак долавях ухилената му физиономия.

— Млък, Мадж. Мораг, отвори вратата.

Стори ми се, че ще възрази, но това беше най-логичният вариант. Носеше един пистолет, значи имаше свободна ръка. Кат и аз я покрихме, а Мадж насочи пушката си обратно към стълбището.

Най-напред ни удари смрадта. Много хора бяха измрели и бяха измрели лошо. Металическата миризма на кръвта почти не се усещаше от смрадта на обгорена от лазери и черна светлина плът, подобна на миризмата на печено свинско. И вонята на лайна, разбира се. Хората се

оцапват, когато се боят, че ще умрат, или когато умират, а червата се пукат, когато нещо ги улучи.

Последвах Кат. Червените аварийни лампи и примигващото обичайно осветление все едно ни пренасяха в Ада. Стелещите се мъртви подсилваха впечатлението. Как се бе случило толкова бързо? Беше като ефикасно извършен геноцид.

— Те? — попита Кат, докато оглеждаше наоколо.

До един си го мислехме. За момент се запитах дали всичко, сторено от нас, не е било просто Тяхна психооперация, предшественик на нападение по родната ни система. Знаех, че не е така — или поне се надявах.

— Вижте раните — отбелязах. — Не са от Техни оръжия.

Кат сведе поглед за миг.

— Раните са близо една до друга, точна стрелба — добави.

Беше права. Кратък откос в тялото и после две дупки в главата. Освен трупове, които бяха осакатени. Мораг повърна. Опитваше се да повтори, подпряна на скалната стена до вратата.

— Вземи се в ръце! — казах й рязко.

Изглежда ме разгневена. Не исках да я пришпорвам, но всички трябваше да сме нащрек. Тя се поизправи и вдигна пистолета в готовност. Само дето нейната реакция с повръщането беше правилната. И на мен би трябвало да ми се повдига. Не беше добре, дето бях толкова свикнал с тая отврат. Повечето мъртви бяха или разстреляни, или разкъсани. Човек бързо можеше да се сети за Тях, както бе сторила Кат. Някои бяха с изтръгнати гениталии или разполовени лица. Никак не ми харесваше и не исках да се случва нито на мен, нито на някой друг тук.

— За сплашване е — прошепна Мадж.

Не бях сигурен, но ми се стори, че нещо примръдва на границата на увеличителната ми оптика. Трудно ми бе да определя, компенсаторните механизми едва се справяха с примигващите светлини. Объркваха и нощния ми режим.

— Кастрация и отнемане на идентичност чрез обезобразяване, стандартен метод за всяване на страх. — Дори Мадж звучеше мрачно.

— Е, със сигурност ми лази по нервите — изръмжа Кат.

— Добре, поемаме към кораба и ще си отваряме очите за Езичника — казах аз.

Отново закрачихме, оглеждайки се непрестанно. Имаше още живи край нас, но изглеждаха като истински зомбита, тъй че не спряхме, за да поговорим с тях. Почти мъртвите скимтяха и крещяха. Всичко това се бе случило, докато влезем и излезем от офиса на Трейс.

Рязко се обърнах надясно. Стари инстинкти ми нашепваха, че нещо се движи в сенките. Превключих на термоизображение и гледката грейна в разноцветни топлинни зони. Сред плетеницата горещи тръби не се различаваше много. Космосът е студен. Всеки хабитат в Космоса има нужда от силно отопление. Ако въображението не ми играеше номера и наистина бях видял някого или нещо, то този някой или това нещо можеше да се укрие донякъде сред тръбите.

Зад поредния ъгъл стигнахме до главната улица. Потрошени неоновы знаци примигваха спорадично, а някои ръсеха искри. Още трупове.

— Ъм, Джейк? — започна Кат.

Зад нея лек охранителен мек се бе строполил до една от стените. Отидохме при него и го използвахме за прикритие.

Мекът бе разпарчетосан. Почти не се виждаха следи от едрокалибрени оръжия. Сякаш нещо бе късало части от машината, докато стигне до оператора. Наоколо имаше неколцина мъртви пазачи. Раните им изглеждаха като от нещо с огромни зъби и нокти. По стените се виждаха дупки от автоматичното оръдие на мека.

Прибрах пистолетите в джобовете си и взех една от пушките на пазачите. Интерфейсът в дланта ми направи диагностика на оръжието. Беше в изправност, но пълнителят беше празен, както и гранатометът. Заех се да презареждам. Мораг правеше същото, докато Кат и Мадж ни покриваха.

— Има нещо край нас — прошепна Кат и кръвта ми се смрази.

Вдигнахме погледи. Искаше ми се да я питам сигурна ли е, но знаех, че въпросът е глупав и наивно оптимистичен. Сложих четвърта зашеметяваща граната в гранатомета. Мораг привърши с подготовката си след секунди.

— Мадж, наглеждай ни гърбовете — рекох му, докато приклякахме зад мека и насочихме погледи натам, накъдето сочеше Кат.

Раменният ми лазер още сканираше терена зад мен.

Отне ми миг, но го видях. Беше странно, някакво животно на четири крака, пристъпваше внимателно в сенките на около шестстотин метра по-нататък по улицата откъм пристана. Нещо ме принуди да хвърля поглед встрани. Извъртях всички оптични режими, но не видях нищо. Просто не можех да се отърся от чувството, че нещо ме дебне.

— Мораг? Можеш ли да хакнеш системите на мека? — попитах.

— Повреден е, иначе даже щях да го карам — изсъска Кат.

— Може да е превзет от Демиург — допусна Мораг.

Не ми харесваше идеята да я карам дори да доближава Демиург, но възможностите ни се изчерпваха.

— Дано не е превзел операционната система. Искам да я хакнеш и да свалиш автоматичния предпазител на оръдието — наредих й.

Надявах се у мен да е останало достатъчно от някогашния подофицер, за да не ми възрази тя. Не ми възрази. Вместо това нарами пушката и се качи в кокпита. Наложил се да седне върху разкъсания труп на оператора, за да потърси куплунг.

— Пречи ми — оплака се.

— Онова се раздвижи! — Думите на Кат бяха споходени от кратък автоматичен откос.

— Хакни се в трупа! — извиках на Мораг, почти без да обръщам внимание на ужасеното й изражение.

Каквото и да беше онова, то търчеше наред улицата право към нас. Беше ниско над земята и приличаше на някакъв хищник, докато тичаше през светлините и сенките. Присъединих се към късите, контролирани откоси на Кат. Когато създанието преваля купчина трупове на около четиристотин метра от нас, видях колко безполезни са куршумите ни. Почти всички го улучваха, но се разпадаха сред искри в някаква тежка броня.

Мораг се включи в един от куплунгите на мъртвеца. Той пък още бе свързан с мека. Тя мина през системите му. Приличаше на некрофилия, но мекът помръдна. Дочух жуженето на спомагателните му батерии и част от кокпита се освети. Мораг успя да откопчи пръстите на оператора от интерфейса на оръдието, тъй че да го пусне и мекът.

— Кат!

Покатерих се по купчината железа и посегнах към оръдието. Не беше релсотрон, плазмено или лазерно. Жалко, защото ако беше

такова, беше по-вероятно да пробие нещо в станцията. Двеста метра. Прицелването щеше да е голяма мъка. Оръдието приличаше на огромен автомат. Стиснах дръжката и втъкнах приклада под ръката си. Почти цялата ми ръка можеше да обхване спусъка. Сто метра. Кат сграбчи дулото и го вдигна, опитвайки се да го прицели. Петдесет. Натиснах спусъка.

Рамото ми се измести и изкрещях. Откатът изстреля оръжието назад и го изпуснах. Кат се хвърли встрани, но огънят от дулото я улучи и подпали дясната ѝ половина, както и потника ѝ. Щяхме да измрем, вършейки глупост по моя идея.

Още в пламъци, Кат отново грабна оръжието. Онова ни достигна. Скочи, а аз се претърколих и натиснах спусъка отново с лявата си ръка. Опитах се да го държа стабилно, докато оръдието се друсаше в пясъка. Създанието се натресе право в огневата линия. Дори двайсетмилиметровите куршуми не го спряха, но го изтласкаха встрани, право в Кат, а тя с адреналинов прилив на сила геройски го оттласна от себе си. Имах секунда за отвращение от факта, че съществото още се движи. Представляваше свистящ хаос от механични, бронирани крайници, които блъскаха по земята и вдигаха кървав пясък във въздуха. Не разбирах как може още да се движи. Отново долових движение отдясно, но нямах време да го мисля.

— Оръдието! — извика Кат. Пак стисна дулото и почти го натика в създанието. Успях да вдигна приклада и да удържа мощните откати, докато онова не застина.

Дори нямах време да погледна какво сме убили, защото вдясно, от останките на някакъв бар, излетя второ. Пътюм строши един неонов надпис — блъвнаха искри. Мадж стреляше и безполезните му куршуми се разпадаха в бронята на съществото. Раменният ми лазер успя да стреля веднъж-дваж, преди то да скочи върху мека и да изтръгне Мораг от кокпита, а после да я блъсне в стената. Приземи се върху нея и кървава метална лапа се заби в торса ѝ. Бях сигурен, че е мъртва. Пренебрегвайки агонизиращата болка от изваденото си рамо, се хвърлих към чудовището с всичките си осем остриета, щръкнали от кокалчетата. Скочих му с рамо, за да го изместя от Мораг, а после да се оправя с него. Все едно се бях сблъскал с мек. Не помръдна. Аз спрях. Замахна небрежно и ми откъсна половината лице, запращайки ме назад.

Паднах в пясъка и скочих отново на крака, отчаяно решен да го махна от Мораг. Знаех, че е твърде късно, знаех, че е мъртва, и все пак. С див крясък Кат заби почти половин метър от нащърбена автоматична кирка, част от многофункционално приспособление, с което боравят миньори, право в черепа на съществото и дълбоко в мозъка му. Усука дръжката и после издърпа Мораг. Едва тогава угаси горящата си тениска.

Мораг бе окървавена, а десният ѝ крак — изкривен под странен ъгъл, но се движеше и стенеше. Слава Богу, че бе избрала да си сложи броня като мен и за разлика от Кат.

Изправих се, залитайки, и затърсих с поглед още от чудовищата. Ставата на кибернетичната ми ръка висеше изкривена. Болкоуспокояващите от вътрешните ми запаси се мъчеха да смогват.

— Ъм, Джейкъб? — чух гласа на Мадж. Клечеше над трепкащия труп на създанието, нападнало Мораг. Призля ми, когато видях, че носи маска от одрано човешко лице. Разбрах какво ни е нападнало. Разбрах кой ни е нападнал. Бяха ни приятели, на мен и Мадж.

— Кат? — промълвих немошно, отпуснат върху крака на мека.

Раменният ми лазер все още покриваше околността, макар от движенията му да ме болеше ръката. Кат дойде, сграбчи ръката ми и я върна на място. Изкрещях. Нещо ми отвърна. През скалните тунели проехтя вълчи вой.

Отидох при Мораг. Кракът ѝ беше счупен, бузата ѝ висеше свободно, а нагръдникът ѝ бе поизкривен. От пробойни в нея се процеждаше малко кръв, но сякаш бе повърхностно. Беше в несвяст и нямаше какво да направим засега.

— Познаваш ли ги? — попита Кат.

— Да.

— Да не си ядосал и тях?

— Бяха ни приятели, спасиха ни живота някога.

— Значи са с Кликата?

— Така изглежда.

— Не разбирам — каза Мадж. Той и Кат ме покриваха, докато проверявах оръжията им. Единият имаше лазерна пушка, която подхвърлих на Кат. Тя събра останалите батерии и гранати, докато аз на свой ред я покривах с гаусовата карабина, която бях взел от другия.

— Не е в стила им. Така де, хем е, хем не е. Я да видим, Владимир изглеждаше ли като някого, който ще изтрепе цивилни?

Хвърлих поглед към Мадж и продължих да оглеждам наоколо. Владимир беше приятен, стига да е на твоя страна, но не бих му приписвал задръжки.

— Наричат се вукарите — каза той на Кат. — От Спецназ са.

— О, супер. — Спецназ може и да не бяха сред най-добрите спецслужби в света, но бяха сред най-страшните. Мълвеше се, че наемали хора от психиатрични заведения. — В колониите ли са били, когато Черните ескадрони са стигнали дотам?

— Не. — Точно това ме тревожеше. — Били са изпратени на мисия като нашата.

— Сменили са работодателите си?

Разбих как Владимир може да извърши нещо подобно, особено ако някой му дължи пари, но да измени на лоялността си? Организацията насърчаваше нея повече от всичко.

Проверих им малокалибрени оръжия — поредните десетмилиметровки. Разбира се. Тези типове обичаха близки срещи с жертвите си. Въпреки това взех оръжията им и захвърлих онези от пазачите. Сега бяхме малко по-добре въоръжени.

— Колко са? — попита Кат.

— Отряди от по осмина. Зависи колко са отрядите. Мадж, носи Мораг.

Той възрази, заяви ми, че искал да е стрелец.

— Недей да спориш, мамка му. Когато минеш през подбора и обучението на специалните сили, ще си стрелец.

Неохотно подхвана оръжието.

Продължихме бързо нататък. Искях да се върнем на кораба и при снаряжението си, а после да потърсим Езичника, макар шансовете му да ми се струваха малки. Дали Демиург вече бе превзел всички системи? Или Бог го бе надвил? Бог би трябвало да има предимство: много повече процесорна мощ и памет.

Кат ни поведе отново, а аз тръгнах в ариергарда. Мадж носеше Мораг между нас. Като гледах как ѝ е увиснал кракът, по-добре, че беше в безсъзнание. Половината от лицето ми, която също висеше от мен, бе блажено изтръпнала. Минахме покрай друга улица вдясно, която продължаваше навътре в сърцевината на астероида.

— Има хора в бара — прошепна Кат.

Малко по-нататък по улицата беше барът под въпрос. Неоновият знак изобразяваше почти гола жена, изтипосана като героиня от японска анимация. По-скоро бардак, отколкото бар. По прозорците имаше метални кепенци, някои откъснати. Долових от вътрешността многобройни топлинни сигнали.

На път към пристана често чувахме откоси приблизително в нашата посока. Стрелбата бе крайно неточна, но ни принуди да се прикрием и да опитаме да изтичаме част от трупове между нас и куршумите. Как е възможно да пропускаш във времената на автоматичния прицел? А дългите откоси показват просто слаб самоконтрол. Това не бяха вукарите. Те вече щяха да закусват с нас.

— На ваша страна сме, скапани олигофрени! — изкрещях в едно от редките затишия.

— Върви на майната си! — отвърна ми някой с тежък акцент.

— Искаме само да стигнем до пристана! — извиках в отговор.

Изненадващо мъж с костюм и тъмни очила се показва иззад един прозорец и ни направи знак да приближим. Поклатих глава, надявайки се оптиката му да регистрира жеста, а после посочих към пристана. Той обаче продължи да ни прави знаци.

— Заеби, нека продължим — изсъска Кат.

— Езичника! — извика мъжът.

Спогледах се с Мадж и Кат. И двамата кимнаха. Изтичахме към бардака. Сигурен бях, че виждам движение вътре в тръбите над по-големите улици.

Прескочихме перваза и влетяхме в бордеа на якудза. Изглеждаше относително представително като за Фрийтаун, но подозирам, че е бил повече за вътрешни хора, отколкото за зомбита. Имаше централна платформа и пилон, за да оглеждат клиентите по-добре отчаяните мъжки или женски проститутки. Имаше и бар и метално стълбище нагоре към работните помещения.

Тук нищо не примигваше. На някого му беше писнало и беше изпотрошил основното осветление — светеше само аварийното. А свещите наоколо не толкова помагаша на видимостта, колкото преобладаваха цялата атмосфера на скорошна неизбежна смърт.

Повечето работещи момчета и момичета благоразумно се спотайваха зад скалпената барикада от преобърнати маси. Щеше ми

се да се скрия при тях. Всички якудза пък бяха наизвадили пушкала и се правеха на мъжаги в костюми, шапки и цайси отпреди Конфликта. Странното бе, че изглеждаха еднакви, дори жените. Всички бяха хирургически променени — за да приличат на предводителя си навярно. Само че кой беше той? Може би голият до кръста, извадил на показ всичките си татуировки. Имаше логика. Беше най-дебел. Носеше голяма картеница с кръгъл пълнител, навярно още една имитация на нещо отпреди Конфликта. Мразех пушкала аксесоари. От червения пояс, привързан около кръста му, пък стърчеше къс, прав меч.

Мадж положи Мораг зад барикадата и свали почти безполезната си пушка. Подадох му не чак толкова безполезната си гаусова карабина и той се зае да ни прикрива, а аз приклекнах до Мораг.

Полуголият дебелак ми говореше на скорострелен японски. Не говорех този език, нито бързо, нито бавно.

— Аптечка? — попитах, а после бавно и силно — универсалният метод за преодоляване на езиковата бариера — повторих, сочейки раните на Мораг: — Комплект? За? Първа? Помощ?

Кой знае какво разбираше горкият тип, може да мислеше, че искам да му я продам. За щастие една от проститутките схвана и плъзна към мен допотопна аптечка.

Изтръпнах, когато с мощен пукот върнах крака на Мораг на мястото му. Е, поне горе-долу. Наложих медицински гелове върху счупеното и после върху лицето ѝ. Не исках да ѝ махам бронята, за да проверя раните по гръдния кош. Включих я към аптечката, за да може да регулира геловите автоматично. Жизнените ѝ показатели не изглеждаха добре, но не умираше.

— Джейк.

Дори в тази ситуация съкратеното ми име от устата на Мадж ме дразнеше. Пренебрегнах го и продължих да се грижа за Мораг, колкото можех по-бързо.

— Джейк!

— Какво?!

Вдигнах глава и разбрах. Докато сме влизали, ще да съм бил толкова заплеснат по спасяването на Мораг, че съм подминал Езичника, без да го видя.

Седеше в удобен стол, в който изглеждаше като на трон, положил жезъла си напреки на коленете. И столът, и той сякаш са били

обстрелвани, но подкожната му броня си беше свършила работата. Само че потрепваше конвулсивно, сякаш го биеха, а от устата и носа му бълбукаше кръв. Бях виждал нещо такова само още един-два пъти. Щети от обратна връзка. Беше в мрежата и някой го налагаше здраво.

Якудза шефът посочи един плосък екран, който бавно се отлепваше от скалната стена над бара. Трябваша ми няколко мига да разбера. Отначало си помислих, че е някой японски анимационен виз. Не, не беше.

Огромен шесторък човековълк грееше в бели пламъци. И преди ги бях виждал, когато ангелическият хакер Езекил бе опожарил репрезентацията на Уорчайлд, за да може да избяга Ролистън. Този с вълка демон явно беше Батаар, хакерът на вукарите. Спомних си, че го бях мислел за върховния шаман на култа им.

Пламъците го защитаваха срещу нападателните програми на Езичника, които пък се визуализираха като почти непрестанен поток от мълнии от жезъла му. Вълкът демон зина и избълва бели пламъци върху Езичника. От пода изригна воден гейзер и пресрещна пламъците. Отбранителната програма се изпари, а пламъците обхванаха крециящия аватар на Езичника.

— Можем ли да го измъкнем? — попитах.

Не бях сигурен кого точно. И не знаех колко щети можем да нанесем, ако рязко го измъкнем от подобна ситуация. Освен това определено не знаех как да го направя външно с някого, който използва вътрешен компютър.

И двата аватара изглеждаха зле, обгорени и покрити с виртуална кръв. Край вълка се поклащаха черни пипала: започваха някъде извън екрана и се пресягаха към Езичника. Иззад него пък грееше бяла светлина, навярно Бог. Езичника се опитваше едновременно да се брани от вълка демон, да го атакува и да се пази от черните пипала със спорадични огнени прегради.

Ненадейно започна поредица свръхзвукови трясъци, които почти се сливаха едни с други. Заглушителите ми се включиха, а всеки без подобни подобрения бе оглушен. Това бе по-малкият проблем — през бардака профуча огън от релсотрони. Сякаш всички мебели се разхвърчаха, а сред тях — и части от тела.

Нещо мокро плъосна върху мен. Релсотронната стрелба спря и последва лазерна — тялото на един от мафиотите край мен се раздели

на три и експлодира на свръхнагорещени парчета.

Един от последните оцелели кепенци се разпадна и в стаята връхлетя вукар — женски. Едва ми стигна времето да привлече вниманието му върху себе си, изстрелвайки кратък откос от всеки от пистолетите си в лицето му. Раменният ми лазер се справи по-добре с овъгляването на бронята на главата му.

Вукарката прониза с нокти подкожната броня, пазеща стомаха ми, вдигна ме, пренесе ме през бара и ме заби в задната стена. Лазерът ми продължаваше да я обстрелва от упор, но дебелият ѝ подсилен череп устояваше. Успя поне да свали от лицето ѝ маската от мъртва кожа и ми разкри окървавени озъбени черти и огромна стоманена паст. Откъсна парче плът от лявата ми ръка. Знаех, че ще умра, затова направих една глупост. Хванах горната част на челюстта ѝ и с цялата мощ на подсилените си мускули опитах да издърпам главата ѝ назад. Тя отвори уста по-широко, но тогава натиках дясната си ръка вътре. Вукарката я захапа и започна да я пробива. Извадих и четирите си остриета, които се забиха право в мозъка ѝ. Тя се разтресе и падна на една страна. Ноктите ѝ се изтръгнаха от стомаха ми, покрещях още малко.

Мадж беше яхнал друг вукар, беснеещ из стаята и убиващ почти всекиго, когото докопаше. Един от японците до мен вдигна автоматичния си пистолет. Щеше да улучи Мадж. Някак ми стигнаха силите да изритам оръжието от ръцете му. Мадж удряше киборга с голи ръце. Чудех се дали Вукарят знаеше, че изобщо има нещо на гърба. Кат бе приготвила лазерната си пушка и търсеше добър прицел, но Мадж и неколцината якудза пречеха.

На земята видях гаусовата карабина на Мадж. Хвърлих се към нея, грабнах я и се претърколих на крака.

— Мадж, махай се оттам! — извиках.

Той се пусна и се сви на кълбо до краката на вукаря. Стрелях. Кат също. Бронебойните, електромагнитно изстреляни куршуми се забиваха в чудовището, но не нанасяха достатъчно щети. Кат пък късаше парченца нажежена броня и плът, но нещото устояваше, а животинският му вой се сливаше и с този на Батаар откъм плоския екран.

Вукарят избяга на улицата през останките от кепенците. Кат го подгони. Беше откачила. Последвах я — мисля, че не исках да се

посрамя. Кат стреляше отново и отново, докато създанието се катереше по купчина койки. Металните им рамки се изкривиха под тежестта му. Прицелих се с карабината си. Интерфейсът ми показва, че има още заряди в гранатомета ѝ. Вукарите не си играеха със зашеметяващи гранати. За щастие интерфейсът ми можеше да превежда от руски.

Изстрелях първата граната. Тя проби койките и се взриви в скалната стена. По мен и Кат заваляха отломки, а ударната вълна запрати киборга през улицата, в отсрещната стена. Блъсна се в нея и падна на улицата, точно срещу нас.

Опита да се изправи. Беше се ядосал. Защо правеха това от Кликата? Принуждаваха ни да избиваме приятели ли? Точно дотук никога не исках да се стига. Тези бяха читави хора — полупсихопати, да, но читави хора. Всъщност, никакво „полу“. Изстрелях втора, иглена граната. Остриетата се впиха в киборга, който се катурна в пясъка. Още мърдаше. Изстрелях трета граната, подпрял карабината на хълбок. Трийсетмилиметровата, бронебойна, експлозивна граната мина през гръдния му кош и се взриви. Беше твърде близо. Паднах по задник и зъбите ми изтракаха, а шрапнел, преди част от вукаря, раздра слепоочието ми и почти ми откъсна ухото.

Кат седна до мен, върху трупа на едно от зомбитата. Оглеждаше се.

— Ще ставаш ли?

Върнахме се в бордея. Мадж се подпираше на бара, с пушката си в една ръка и бутилка водка в другата. Сякаш нещо го беше ударило достатъчно силно, за да изкриви част от подкожната броня на главата му. По гръдния му кош личеше друга рана.

— *На здравье* — рече горчиво.

Отпи дълга глътка, трепна и изплю зъб. Хвърлих поглед на женския вукар, когото бях убил. Спомних си името ѝ: Андрея. Когато ги заведохме да се напием след спасителната операция, с Бибс си говореха за орален секс и се смееха. Тези хора се бяха изсипали върху Тях почти без боеприпаси, за да ни спасят, и в отплата бяха получили това. Защо, по дяволите?

Почти бях забравил за Езичника. Вдигнах поглед към плоския екран. Демонът вълк не помръдваше, нанизан на бодливо дърво, израснало през плътта му. За миг зърнах аватара на Езичника, опърпан и почти разкъсан. Запитах се защо трябваше да изобразяват толкова кърваво виртуалните щети във фалшивия си свят. Аватарът изчезна. Черните пипала загъмжаха навсякъде, а бялото сияние отстъпи и угасна.

— Мамка му, боли. Кога са ме гръмнали? — попита Езичника с глас, изпълнен с болка.

Истинският Езичник не изглеждаше много по-добре от виртуалния. Лежеше на земята — релсотроните бяха унищожили стола му. Имаше късмет, че и него не бяха унищожили. По брадичката и брадата му се стичаше кръв, както и от ушите му. Знаех, че трябва да понесеш доста виртуални щети, за да ти се случи това. Освен това беше прострелян и с малокалибрени куршуми.

— Демиург ли е превзел станцията? — попитах.

Сам на себе си прозвучах обезкуражен. Все едно, не ми пукаше. Погледнах Мораг, още в несвяст.

Езичника поклати глава.

— Още не, но скоро ще успее.

После забърбори на японски на останалите. Хирургическите клонинги погледнаха към шефа си. Той се поколеба, колкото да не губи статут, но после кимна. Стрелците избягаха от бардака.

— Говориш японски? — Езичника пренебрегна тъпия ми въпрос. По-късно щеше да ми каже, че е работил активно с Японските специални части на Барни. — Откъде Демиург има цялата тази процесорна мощ?

Езичника ме погледна — изглеждаше уморен и измъчен от болка.

— Добър въпрос. Пристигнали са на дългообхватен кораб. На системите му не може да се намести достатъчно от Демиург. Бог в станцията би трябвало лесно да го победи. Още щом се започна обаче, всичките кораби тук са изключили връзките си към станцията и са спрели да пращат информация към Него. Но пък кораби в системата би трябвало да имат Бог. Ако прибавят паметта и процесорите си, все още бихме могли да победим Демиург.

— Бихме могли? — попитах. Той сви рамене. Продължих: — А нима повечето не са си заминали, щом са разбрали, че нещо не е

наред?

— Няколко са опитали. Демиург най-напред е овладял външните оръжейни системи на лагера. Два товарни кораба и една рафинерия са били взривени.

Опитах, наистина опитах да се ужася, но бях вече претръпнал.

— Капитаните на останалите кораби имат много за губене, ако включат каналите си за свързка и Демиург победи — казах.

— Затова хората на Итаки — и той кимна към якудза шефа, застанал наред кърищата, опитвайки се осмисли всичко, — ще ги убедят да го направят, ако трябва — и насила.

— А има ли какво да направим ние?

Той понечи да поклати глава, но болката го възпря.

— Не. Не мога да се боря с това нещо, нито пък Мораг. — По лицето му пробягна паника. — Къде е Мораг?

Посочих към нея наред металните отломки, някога импровизирана барикада.

— Добре ли е?

Не беше много добре, но кимнах.

Кат се присъедини към нас. Беше успяла да махне сбруята на релсотрона на Андрея. Самото оръжие се бе сгънало и прилепило към гърба ѝ, докато Андрея бе на четири крака. Кат се прикачи към релсотрона, включи диагностиката и си нагласи сбруята.

— Сега какво? — попита.

— Обратно към кораба — рекох аз.

— Знам къде е брат ти — подметна Езичника към Кат.

Оф, я стига. Кат обърна глава към мен. Въздъгнах и дадох думата на Езичника.

— Затова дойдохме — каза той.

Мадж се присъедини към нас, уловил общия тон на разговора.

— Вижте само с колко безплатни оръжия се обзаведохме — вметна ухилен.

— Срамота ще е да стигнем чак дотук и да не го приберем — каза Езичника.

— А с тези оръжия ние ще сме ловците — добави Кат.

Засмях се мрачно, но болката ме накара да млъкна.

— Мечтайте си. Тези типове си умираха да се сражават с Тях ръкопашно. Едва се справяме с Тях един по един, а досега сме се

отървали само защото явно са се чалнали.

— Но са с четирима по-малко — каза Кат.

— С петима — поправи я Езичника. — Няма как хакерът им да е оцелял.

— Мърл може вече да е мъртъв — отбелязах.

— Да не се уплаши? — подпита ме Мадж.

Предизвикваше ме.

— Мадж, защо просто не млъкнеш! Ролята на наркоманчето, дето не се насища на битки, почва да ми писва.

Мадж доби раздразнен вид и като никога не отвърна. Но така или иначе гласовете на другите надделяваха.

— Добре, отиваме за него — съгласих се. — Мадж, стой тук и наглеждай Мораг.

— Какво?! Изнервям те, затова отиваш да си играеш с другите войничета, така ли?

— Да... — започнах.

— А аз да наглеждам бившата ти?

— Мадж! Вземи го затвори тоя шибан плювалник! — извиках, останал най-после без търпение. Не мисля, че се ядосвах на него. Е, не само на него. — Стой тук, грижи се за Мораг и ако нещо ѝ се случи, се скрий някъде далеч, като се върна.

Известно време се вирахме един в друг. Проститутките и мафиотите също ни гледаха. Мадж някак реши да си сдържи езика зад зъбите и отиде при Мораг. Май вече бях успял да отчуждя всички от себе си.

— Дано тоя тип да си струва — измърморих на Кат.

— Дано го бива повече от Джеймс Бонд — каза Езичника.

— От кого? — попита с недоумение Кат.

И аз не знаех за какво говори той.

Вършехме глупости. Не исках да участвам, а и имахме по-важни неща за вършене, като например да се уверим, че Мораг е добре. Да се шляем из вътрешността на астероиден миньорски лагер, търсейки невероятно опасни руски спецчасти, не ми беше на първо място в списъка със задачи. Уважавах Кат, задето искаше да помогне на брат си, наистина, а и ако той беше от нашите, щеше да е редно да го

спасим. Само че този не го познавахме, не беше наш проблем. А и ако Корпорацията си върнеше контрола над станцията, се връщахме в изходна позиция. Само дето следващият костюмар можеше да не губи време в надсмиване и да не нехае толкова за компютърната си сигурност.

Корпорацията нямаше много полза от това да овладява дългосрочно човешки проблеми. Беше скъпо и отклоняваше ресурси. Имаха си арест за буйни зомбита, обикновено новодошли, с малко живец в себе си. Всяко по-сериозно провинение бе наказвано скоропостижно. Обикновено с помощта на шлюз. В края на краищата Корпорацията беше Законът тук.

Открихме килията на Мърл — оформена с лазер дупка в камъка, горе-долу с размерите на човек. В дъното имаше по-малка дупка за нечистотии, както и много здрав титаниев капак отгоре. Езичника пак се показва разбирач, наричайки го „тъмница“. На мен ми приличаше на дупка в земята. Празна.

В тази част от станцията светлините още примигваха, а от доста време не бяхме попадали на трупове — само на много кръв, парчета откъсната плът и следи от влачене. Реших, че приближавахме животоподдържащите системи. Чувахме само силното жужене на машини.

Аз и Кат, въоръжена с релсотрона на Андрея, покривахме терена, докато Езичника оглеждаше дупката в земята.

— Мъртъв е — казах на Кат.

Не виждах как може да се е измъкнал от това. Някой сигурно е отворил килията му — вероятно някой много опасен, яко подсилен руски киборг.

— Не и Мърл — каза тя уверено.

— Дори да се е спасил, ако е прекарал в онази дупка толкова време, няма да е в състояние да ни помогне — внимателно подхвърли Езичника.

— Ако е ценен, Корпорацията може да го е преместила — възрази Кат, но започваше да й личи, че се съмнява.

— Едва ли им е бил приоритет днес. Не мисля, че имат как да осмислят случилото се — каза Езичника.

— Не сме на правилното място за разговори — прекъснах ги.

Това тук сериозно ми играеше по нервите. Още щом си го помислих, из коридорите отекна вой. Всички застинахме.

Като малък бях чувал истински вълци. По-ранният вой на вукарите вероятно е бил за сплашване. Все пак вероятно можеха да си общуват през овладяната от Демиург мрежа. Но това беше друго. Скръбно и безутешно.

— Мисля, че трябва да вървим — каза Езичника.

— Той е тук и е жив... — започна Кат.

— Какво, така го усещаш ли? — не се стърпя Езичника. — Рискът е едно, а да си просиш белята — друго.

Знаех, че чакат аз да реша. Не знам защо реших да продължим да търсим. В действителност исках да си вървим и не бях сигурен, че изобщо има смисъл да търсим Мърл. Но мисля, че не той бе причината за решението ми, а нещо в онзи вой.

— Ще търсим.

Езичника не ме оспори — знаеше, че не бива да го прави в подобна ситуация.

Не знаех за какво се е използвала преди скалната кухня, в която открихме Владимир. Може би някаква машинария, заровена под трупове. Щяхме да го подминем, ако отново не бе надал онзи скръбен вой. Влязох пръв. Може би сред труповете се криеха още от тях, но термоизображенията не ги улавяха. Насочих карабината към върха на могилата плът, към застаналия отгоре силует. Езичника и Кат влязоха след мен. Бяха твърде големи професионалисти, за да продумат, но усещах, че са ужасени от гледката. Езичника дори имаше достатъчно присъствие на духа да обърне гръб на чудовищната сцена и да покрие вратата. Трябваша си топки да обърнеш гръб на нещо толкова опасно.

— Какво правиш, Владимир? — попитах тихо, опитвайки се да сподавя позивите си за повръщане.

Той клечеше навръх телата, късаше от тях и дъвчеше. Изражението му бе измъчено, като на разглезено хлапе от средната класа, на което пробутват кофти храна. Повечето от сдъвканото падаше обратно от устата му. Звукът на разкъсвана плът най-много тормозеше и без това вече изтормозените ми нерви.

Обърна се към мен: носеше нечие чуждо лице. От глава до пети бе покрит с чужда кръв. Следваше да е ужасяващо — беше ужасяващо, но и някак жалостно. Желанието му да опита човешко се бе изпълнило, но не изглеждаше щастлив. Върколак, принизен до трупояд. Свали уморено маската.

— Друзе — изрече тъжно. Продължи да къса плът. Сякаш някой го караше. — Предадох всички.

— Защо? — Само това успях да изрека.

Не знаех колко време имаме, преди Кат да опита да го убие. Той отново отхапа.

— Ако го направи само още веднъж... — изръмжа тя.

— Това не си ти — рекох.

Той спря и ме погледна.

— Знаеш, че съм. Все се изненадваме на какво сме способни хората — почука по бронирания си череп, — когато служим на нещо, по-голямо от нас самите.

— Нещо те е насилило да извършиш това ли? — попита Езичника, без да поглежда към Владимир.

— Не знам дали е мъдро да се обръщаш тъй фамилиарно към мен — отвърна Владимир с хищническа усмивка. Привидното му високомерие бе сянка от някогашния му Аз. — Винаги съм искал да съм чудовище. Много по-лесно е, отколкото да се опитвам да съм добър.

— Поробен ли си? — попитах го, макар да не бях видял нищо в куплунгите на никой от вукарите.

Той се взря в мен. Събрах всичките си сили и успях да не отклоня очи от неговите.

— Имаш ли дълг към мен? — попита ме.

Не исках да отговарям. Не виждах каква отплата би била достойна. Преглътнах с мъка, пренебрегвайки стомашните сокове в гърлото си.

— Да — смотолевих накрая.

— Не мога да го сторя сам — каза той.

Прозвуча почти тържествено.

Единственото, което зърнах от лицето му, докато ни се нахвърляше, бе маска на омраза и безумен гняв. Всички стреляхме.

Релсотронът вдигна вихрушка от мъртва плът. При цялата ни огнева мощ той умря бавно.

Докато обхождахме останалата част от комплекса, не чувствах нищо. Езичника трепереше, но вече не ми пукаше. Мислех само за едно — някой бе сторил това на Владимир. Не знаех как, но добре знаех кой.

Прекосявахме метален мост над дълбок вир, издълбан в скалата, част от водните запаси. Гъст килим водорасли покриваше повърхността му, произвеждаше допълнителен кислород, а повредените светлини тук бяха ултравиолетови, за да растат по-бързо водораслите.

Светлината придаде сюрреалистичен вид на окървавения вукар с чуждо лице, който скочи от тавана сред нас. Мисля, че на Мадж можеше и да му хареса. На мен ми се стори като сън. Вукарят се приземи между Кат и мен. Замахна с лапа към гърба ѝ и я запокити по очи върху моста. Кръвта ѝ чернееше сред ултравиолетовото. Създанието се обърна към мен, а аз отскочих назад, вдигайки гаусовата карабина. Знаех, че зад мен Езичника правеше същото, но точно в този момент вукарят застина. Кръв, собствената му, прокапа от устата му и той се строполи напред. Парче нащърбен метал стърчеше от врата му, между бронята на черепа и тази на гърба. Дори някой да уцелеше точното място, трябваше много сила, за да пробиеш подкожната броня. Признавам, впечатлен бях.

Зад падналия вукар стоеше гол мъж с приблизително моите ръст и тегло. Нямах представа откъде се взе. Дишаше тежко, а дясната му ръка кървеше обилно. Никаква тлъстина не бе останала по него: изглеждаше недохранен. Високите скули биха му придали жесток вид, но сега само го караха да изглежда по-измъчен. Косата му бе сплъстено птиче гнездо. Кожата му бе тъмна като на Кат и той си приличаше с нея много, макар да бе по-дребен. Най-много обаче ме впечатлиха очите му. Явно бяха произведени да приличат на истински, но никога не бях виждал подобни импланти. На снимките изглеждаха пронизителни, но на живо съумяваха да са хем студени и безучастни, хем налудничави.

Мъжът заплю трупа. Нещо трепна у мен.

— Недей — казах.

Не ми обърна внимание. Извади металната дръжка от вукаря, обърна го по гръб и махна маската от лицето му. И този го познавах. Василий.

Кат се изправи тромаво със сбруята на гърба си. Обърна се към мъжа.

— Мърл?

Не помня някога да бе звучала толкова неуверена.

Той се втренчи в нея. Имплантите му определено добре изразяваха емоции. Не знам как точно ставаше това. Но знам, че видях омраза в тях.

— Шибано ченге! — сякаш изплю думите.

— Корпоративна охр... — успя едва да отрони Кат, преди Мърл да я нападне.

Нападна войник, въоръжен с релсотрон, със заострена метална дръжка. Мисля, че Кат прояви добронамереност. След всичко, през което бяхме минали, аз просто бих го издухал. Дори като гледах отстрани, ми се щеше да го направя. Той я събори, а тя едва го удържаше. Явно очевидно по-голямата ѝ сила не можеше да се сравнява с налудничавия му хъс. Дръжката я доближаваше все повече. Обзалагам се, че ѝ се искаше да си бе сложила бронята, преди да влезем в станцията.

Поклатих глава. Наистина няхаме време за братско-сестрински съревнования. Езичника ни покриваше откъм гърба. Вложих колкото сила успях в един ритник в лицето на Мърл. Той отметна глава и изплю кръв върху Кат. Заклати се, но остана в съзнание, затова повторих. Мърл се строполи върху сестра си.

— Още не си един от нас — заявих.

Езичника се приближи.

— И какво, имаме си още един задник, значи? — попита.

Поне веднъж, рекох си, би било хубаво да решаваме проблемите без бой.

— Неблагодарно копеле — рекох на хъркация Мърл.

Сега и него трябваше да носим.

10.

НА ПЪТ КЪМ ЛАЛАНД

Беше странно. Явно някога са имали заведения само за пиене на чай. Не бях свикнал да се приготвя толкова дълго, нито в окопите, в които съм бил, нито на капака на ландроувъра, докато давах наряди с дружките. Най-малкото, отнемаше много време. Но пък и сега не очаквахме Те да ни разкъсат във всеки един момент. На фронта от време на време смучехме бучки захар преди чая, но нямахме луксозни сладкиши, „за да си подготвим небцата“.

Щеше ми се да тегля една майна на всичко това, но програмата беше наистина майсторски изпълнена, с внимание към детайла. Сладкишите имаха вкус на истински. Как ли го бяха вкарали в кода? Подушвах черешовите цветове, а въздухът бе свеж, чист и може би малко рядък, все едно наистина бяхме на планина. Подушвахме и чая, докато ни го приготвяха. През копринената си роба усещах сламените рогозки. Мисля, че на тази дреха ѝ викат кимоно. Макар да бях възразил, че не искам да го нося дори виртуално, не мислех, че някога съм чувствал допира на коприна. Човек трябваше да се вгледа здраво, за да види, че всичко е измислица.

В тази програма бяха отишли много време, усилия и, вероятно, пари. Но имаше логика. Мичихиса Нуико беше химера. Беше родена с тежки увреждания, но за нейна радост химеричните технологии и способностите ѝ като пилот ѝ позволяваха да участва във войната. Сигурно се чувстваше добре в демократичното военно общество. Всеки бива употребен поравно.

Не говореше много за военното си досие. Всъщност с изключение на това, че бе най-най-вежливият човек, когото познавах, нещо като антипод на Мадж, тя почти не говореше. Предвид какъв кораб ѝ бяха осигурили от якудза, досието ѝ ще да е било доста добро, а предвид типа работа, който им вършеше, явно бе изградила кариерата си на предните линии. Итаки ни я беше споменал. Въпреки

че хората му бяха кибритлии и въпреки психарската им склонност да приличат на него, той се оказа читав, е — като за мафиот и сводник.

Езичника се бе зарадвал, че якудза контролират развлеченията в лагер 12, защото и преди беше работил с тях. Макар че повечето организирани престъпни групировки трябваше донякъде да са гадове, за да си оправдават репутацията — иначе никой не се съобразявал с тях, — според Езичника якудза бяха най-надеждни. Стига да им се платеше добре.

Нуико живееше в подобна на утроба животоподдържаща какавида, в бронирано помещение в центъра на кораба. Никога нямаше да я видим на живо. Цялото ни общуване с нея бе през прекрасните сензорни програми в личното ѝ царство в мрежата. Например стоята за чай от лакирано дърво и оризова хартия, с гледка към импозантни заснежени планини.

Корабът ѝ се наричаше „Тецуо Чоу“, което Езичника ми преведе като „Стоманена пеперуда“. Беше малък, сериозно модифициран вътресистемен клипер, като цяло най-бързият тип невоенен кораб. Благодетелите на Нуико бяха платили и за индукционно платно за свръхсветлинно пътуване. Обтекаемият му силует бе покрит със зелено-черни разпръскващи енергия акустични плочки, прикриващи енергийната му следа. Корабът разполагаше и с последен модел навигационни системи, за да се сведе до минимум нуждата от маневриращи двигатели, което пък на свой ред го правеше още по-труден за засичане. Вътрешното захранване също беше минимализирано — иначе казано, корабът беше студен. Противоразузнавателните му системи също бяха сред най-добрите. Точно това ни трябваше, а виртуалната Нуико дори не бе мигнала, когато споменахме за орбиталното спускане с ниско отваряне. Мисля, че и преди го бе правила.

Корпорацията в крайна сметка реши да не ни поробва. Отчасти защото Итаки се застъпи за нас, както и защото докато си върнат контрола над Фрийтаун 12, бяхме твърде голям залък за тяхната уста, но най-вече защото си имаха собствени проблеми. Хората на Итаки бяха убедили достатъчно капитани да допуснат частите от Бог в системите им да се включат в битката срещу Демиург и Демиург най-сетне бе надвит.

Вукарите се оказаха само осмина, както и един, унищожен от автоматичната защита, докато саботирал електроцентралата. Пристигнали на щурмови кораб с далечен обстрел, същия, с който тръгнали към Сириус на мисията си. Само че корабът им се бил върнал оттам крайно променен.

Когато най-после успяхме да проникнем в него, открихме, че жилищният отсек е бил смален неузнаваемо: миша дупка, където вукарите са били натъпкани. Остатъкът от кораба бе запълнен с нещо като кошер, много подобен на Техните биотехнологии. Тук е бил съхранен подсиленият Демиург с все увеличения си процесорен капацитет, който бе създал толкова проблеми на Бог.

Открихме Батаар, хакера на вукарите. Сякаш се бе слял с биотехнологичния материал, нахлул в устата, ноздрите, куплунгите и ушите му. Голяма част от тялото му бе заровена в него. Ако е имало пилоти, навярно нещо подобно се бе случило и с тях.

По време на атаката другите лагери на Фрийтаун, както и астероидните градове, също били нападнати. Всичко било дело на завръщащи се екипи на специалните сили, точно като нас. На всички бил инсталиран Демиург.

Някои от другите лагери нямали късмета на номер 12. Над десет от тях били „обезопасени“, както се изразиха от Корпорацията. В това число и Хигея. Не знам защо в толкова голям град Бог не бе успял да спре Демиург — може би Ролистън бе пратил по-големи кораби, — но двеста хиляди души бяха загинали в плазмените бомбардировки на Корпорацията и патрулиращите из системата кораби. Двеста хиляди. Просто число. Брой хора, изпепелени от течен огън, които после са се разсеяли във вакуума. Не бях видял последния балет на всички тези тела, разстилащи се в мразовитата нощ. Числото беше толкова абстрактно, че трудно можех да чувствам подobaващ гняв.

Макар Черните ескадрони да си бяха спечелили враг в лицето на Корпорацията, бяха успели и да осакатят логистиката на минните операции в Пояса — така, разбира се, бяха лишили Земята от съответните ресурси. Но недоумявахме как така всичките наши хора са дезертирали. Защо вукарите се бяха присъединили към Ролистън? Най-очевидният отговор: били са поробени. Ако беше така, явно бе някаква нова и по-сложна форма на поробване, защото нямаха жакове в

куплунгите си и изглежда състоянието им не пречеше на бойните им способности, както се случваше с поробените.

Когато ритуалната част от чаената церемония приключи и можехме да разговаряме нормално, Мадж предложи теория за промиване на мозъци и после ни я обясни. Представлявала базова форма на психологическа принуда. В армията му викахме начално обучение. Езичника пък додаде, че подобни техники никога не са били толкова всеобхватни и ефективни, колкото изглеждаше при вукарите.

— Може да са били обладани — предложих, докато Нуико ни сипваше от метален чайник.

Дори сервираното изглеждаше сложно. Нуико беше дребна, слаба и бледа, с просто тъмно кимоно. Лицето ѝ — овладяно, безизразно. Това леко ме смущаваше. Не ми харесваше и че не ме гледаше в очите, нищо че си бях избрал най-хубавия официален аватар — Мораг специално ми го беше направила. Имах даже истински очи — или поне такива, каквито Мораг си ги представяше.

— И това го казва атеист — изпуктя снизходително Езичника.

Беше с друидския си аватар, но и той като нас носеше кимоно. Нуико ни беше подарила кода за тях. И Мораг, и Езичника го бяха проверили обстойно, преди да го допуснат до нас.

— Случва се понякога — каза Мораг, вероятно раздразнена, че трябва да ме подкрепи.

И тя носеше кимоно и за щастие бе с аватара на Девата на цветята, от уважение към домакинята ни, вместо с Черната Анис. Анис не ми харесваше и не исках да я срещам, докато Мораг още ми беше ядосана. Но и не забравях, че тук Мораг може да ме убие, независимо от аватара си. Боях се, макар и малко, че в чая може да има отровен код. При все това беше вкусен, когато най-после ни беше позволено да го опитаме и бяхме мълчали достатъчно, за да започнем благоприличен разговор.

— Случва се, случва се — рече Езичника със снизходителна усмивка. — На някой познат, може би?

— Ами, не — отвърна Мораг, ненадейно неуверена.

— Това е мит — заяви Мадж.

Иконата му приличаше на него без подобренията, сякаш и тя бе произведение на Мораг. Разрешихме му да влезе в чайната стая едва след като обеща на Езичника, че ще слуша.

— Като духовете в мрежата ли? — попитах, покланяйки се леко на Нуико, както ни беше научил Езичника, докато тя ми сипваше още чай. Езичника понечи да отговори. Предугадох отговора му: — Виждал съм екзорсизъм.

— Глупости — рече Мадж, старателно пренебрегвайки неодобрителния поглед на Езичника.

— Във Финтри, с Викария.

— Убедително представление е било, несъмнено — отвърна Езичника.

За човек, който много настояваше да се държим добре тук, усилено си просеше шамар.

— Може би, но онзи, жертвата, беше абсолютно побъркан, според приятели и роднини се държал различно и знаел неща, които не би трябвало да знае. Викария се включи в него. Онзи крещя много като за човек в транс, заразмахва ръце и крака и подучи рани от физиологичната обратна връзка, каквато Викария се кълнеше, че не е причинил. В крайна сметка човекът се оправи — довърших.

— Би могло да има много... — започна Езичника.

— Само представата, че Демиург обладава хора, ли те плаши толкова? — попита Мърл.

Гласът му бе дълбок, богат баритон — студен и безизразен.

Не бях сигурен, че този тип ми харесва. Откакто се беше качил на борда, само набиваше висококалорийните бойни дажби, които си бяхме взели, и тренираше. Мадж го попита как е запазил някаква физическа форма в дупката. Изометрични упражнения, отвърна му Мърл. Не бе имал много време да се вкара обратно във форма след времето, прекарано в дупката. Едно бе със сигурност: целеустремен.

Не бях убеден, че с Кат са изгладили различията си, но се бях натъкнал на техен разговор, бяха се включили заедно с един кабел. Сега Мърл, подобно на Кат, бе със стандартен аватар, а кимоната висяха по тях безформено.

— Не, не ми харесва представата, а на теб? — донякъде раздражително попита Езичника.

— Нищо от това не ми харесва... — започна Мърл.

— Дупката ли предпочиташ? — намеси се Мадж.

— ... но мисля, че трябва да помислим какво значи това за безопасността ни — довърши Мърл, поглеждайки към Нуико.

Това бе нейният дом. Пътувахме свръхсветлинно — само тя и Бог щяха да научат плановете ни тук. Бях се съгласил с решението на Езичника да й споделим. А и нямаше как да разбере какво ще правим на терен, защото и ние самите не знаехме. Мърл продължи:

— Това значи, че когото и от нас да заловят, сме напълно и незабавно компрометирани.

— Значи няма да ни заловят живи — рече Мадж с усмивка.

Явно славната саможертва започваше да го привлича.

— Готов ли си да убиеш когото и да било от нас в този случай? — попита го Мърл.

— Добре, вече доказва колко си корав. Нека сменим темата — рекох аз, макар да съзнавах, че има право.

— Проблемът си стои — отвърна Мърл.

— Прав е — каза Кат, въпреки че й костваше известно усилие на волята, подобно на Мораг, когато се съгласяваше с мен.

— Готов съм да убия всекиго от нас, ако го заловят — рекох, — защото видях алтернативата. Онези, които избихме, ми бяха приятели.

Хубаво, обаче знаех, че никога не бих могъл да дръпна спусъка на Мораг. Струваше ми се, че тя не би имала угризения в обратния случай, което бе добре. Не ми се щеше да се окажа върху купчина тела с човешко месо в устата, навлякъл нечие чуждо лице. Не бе нито достойно, нито хигиенично.

— А как изобщо се измъкна от дупката? — попита Мадж.

Живо се вълнуваше от последното ни попълнение.

— Когато един върколак я отвори, просто изтичах между краката му.

— Просто ей така? — изразих недоумение.

— Всяка секунда дотогава бе подготовка за това.

За съжаление няхаме възможност да поостанем и да разберем какво се е случило с вукарите, защо са сторили всичко това. Предадохме информацията за видяното по Бог обратно на Земята, но повече не можехме да сторим. След това заминахме с „Тецуо Чоу“ колкото можехме по-бързо, макар че ако това бе първото нападение срещу Земята, като нищо и в момента се разминавахме със свръхсветлинна скорост с лаландската флотилия.

Трябваше да призная, че Мърл е прав. В края на краищата всеки проговаря, а този край може да настъпи бързо, ако използват сензорни

техники за разпит, с които да разтягат представата за времето. Но и така имахме някакво време. Ако обаче Демиург можеше да обладава хора, тогава нямаше време. Това щеше да значи, че никой от нас няма да се завърне. Тъй че трябваше да се погрижим да не заловят никого. Самоубийственото решение включваше и програма, която да унищожи вътрешната ни електронна памет. И, което беше по-важно — трябваше да сме готови да убием другия, ако видехме, че някой се поддава, и ако ни се откриеше възможност. Сраженията с Тях бяха тежки, но по-праволинейни. Липсваше ми тази праволинейност.

В по-общ план нещата се бяха поуспокоили, защото бяхме самостоятелни. Щяхме да крием от Бог каквото можем от плановите си, но и да научеше нещо, нямаше да има на кого да каже, защото не би опитал да се включи към която и да било заражена с Демиург система. На Нуико щяхме да споделим нужното само за нейната роля в мисията. И за наше добро, и за нейно. От разговора с Езичника обаче ми се стори, че по-скоро би се гмурнала в някоя звезда, отколкото да позволи да я компрометират Черните ескадрони.

Проблемът ми с Нуико беше следният: беше нова и не я разбирах. С Мърл имах база за сравнение. Въпреки поведението си не ни бе толкова чужд. Но Нуико бе стотици пъти по-резервирана дори от средностатистическия британец. Бе много уединена и ценеше и нашето уединение, макар буквално да гостувахме в света ѝ. Поведението ѝ представляваше низ от ритуали — миналото, ако изобщо бе истинско, бе много важно за нея. Сякаш се стремеше да пази някаква искрица жива. Не разбирах това. А фактът, че беше химера, не ми помагаше да разбера. На практика се опитвах някак да установя сходство с машина, но тя ми се струваше просто... чужда.

Нуико се оттегли. Езичника я изпроводи с поглед, докато тя ситнеше към една от плъзгащите се врати и после я затвори след себе си. Това символизираше отдръпването ѝ от автономната ни електронна система. В реалния свят все още седяхме върху сандъци, с кръстосани крака, едни срещу други, включени в куб памет. Жакът на Нуико бе в края на змиевиден кабел, който се бе изключил и се бе прибрал обратно в какавидата ѝ. Кубът поддържаше копие от чаената къщичка. Още един подарък от Нуико. Тези подаръци ме обезпокояваха, но не аз отговарях за информационната ни сигурност.

Когато останахме сами, Езичника и Мораг провериха тази сигурност отново. Пред тях затанцуваха светлинни символи, хвърляйки сенки по лицата на аватарите им. Възползвах се от паузата, за да се изправа и да отида до дървената веранда, откриваща гледка към декоративна градина с каменни и водни елементи. Оттатък градината бяха спиращите дъха планини. Чаената къщичка бе част от дворецов комплекс, разположен върху един склон. Невероятно бе, че можех да се радвам на планинския въздух, все едно бе истински.

Холограмата над ниската лакирана масичка ме изтръгна от илюзията и ми напомни къде съм и защо.

— Толкова обезопасен? — попита Мърл.

— Доколкото нещо изобщо може да бъде — отвърна Езичника.
— Участваш или не?

— Не ми харесва да съм тук, но така е по-добре. Освен това — той погледна към Кат — сестра ми ми даде някои много добри причини да помогна. Не на последно място, тонове пари.

— Но знай, че вероятно няма да се върнем — предупреди го Езичника. — И недей да ругаеш.

Хвърлих питащ поглед на Езичника, преди да се обърна към Мърл:

— Искаш ли да споделиш добрите си причини?

— Не — отсече Мърл. — А и познавам терена. Ако нещата идат на майната си, мисля, че мога да изчезна.

— Казах ти, не ругай — повтори Езичника.

Мисля, че и той не харесваше Мърл, обаче имаше и друго.

— Дееба, Езичник, тя даже не е в шибаната стая — изцепи се Мадж с усмивка.

— Знам. Просто...

— Някак не е редно — довърших.

Езичника кимна. Ругаенето, брифингът — не си пасваха със средата. Нужни ни бяха тези фантазьорски моменти.

— И вече приключваме — заявих с окончателност.

Погледнах ме очаквателно.

— Добре, ще питам пръв. С кое приключваме? — попита накрая Мадж.

— Оттук нататък няма да се дразним взаимно. Никой никого не надцаква. — Обърнах се към Мърл. — Не ни трябва корави

мълчаливи типове, които...

— Говори за себе си — вметнаха едновременно Мораг и Мадж.

Потиснах прилива на раздразнение и ревност. Тя имаше пълното право да ме кара да се чувствам така.

— Ако не спрем да се джафкаме, сам ще саботирам пашкулите за спускане и ще сме във войната. Разбрано?

— Освен това няма да ти се налага да скачаш, нали? — рече Езичника, но с усмивка.

Кимнах.

— Не че нещо, друже, но си част от проблема — заяви Кат.

Погледнах към Мораг. Тя старателно избягваше всичките ми погледи.

— Мисля, че всички сме, но си права. Това няма да попречи на работата. Или ще решим проблема, или ефективно ще го пренебрегнем. Иначе мисията няма да се случи.

Девицата на цветята рязко се обърна към мен. Реших, че ще спори. Може би й бе прозвучало, сякаш взимам решенията вместо нея — нещо, което цял живот й бяха причинявали. Аз пък мислех, че очертавам единствените два варианта предвид положението ни. Мисля, че и тя стигна до същия извод, защото кимна.

— Тази сапунена опера е някакъв бъзик, нали? — включи се Мърл.

— Без повече такива и от теб. Разбирам, че не ни познаваш, затова си развяваш оная работа в лицата ни — за да сме наясно, че не си жертва. Наясно сме. Корав си, тъй че престани. Също така разреши проблемите със сестра си или ги отложи.

Той се втрени в мен, но с този аватар липсваше ефектът от пронизителния му поглед на живо.

— Прекратяването на мисията не ми е такъв проблем, какъвто е за вас — отвърна.

— Добре. Или участваш, или не. Ако не искаш, размотавай се тук, докато приключим.

— Пак глупости — повтори Мърл. Иконката на Езичника сякаш трепна. — Ще ми теглиш куршума.

— Ето ти още една добра причина. Ако участваш, ще се държиш добре.

Мърл пообмисли думите му и кимна. Реших, че типът е примадона. Твърде беше свикнал да си върши работата сам.

— А всеки, който има проблем с фармацевтичните развлечения на Мадж, може да си гледа работата.

Мадж се ухили, но Кат и Езичника възнегодуваха. Продължих:

— Мадж, а ако хобито ти стане проблем, ако избягаш някъде с гадна абстиненция или по каквато и да било причина не можеш да ни смогнеш, оставяме те. Ако ситуацията е сложна и ми се стори, че може да те компрометират, сам ще те гръмна.

— Същински командир — язвително отвърна Мадж.

Виждах, че се кани да ме залее с помия. Хайде, Мадж, умолявах го наум. Не си тъп. Знаеш, че ти имам вяра. Но трябва да си го кажем. Това е за публиката. Аватарът на Мадж преглътна на сухо. Кодът на Мораг беше великолепен. Сигурен съм, че в реалния свят Мадж бе сторил същото. След това сякаш овладя гнева си и кимна.

— Докато сме на темата, какви ги свърши в офиса на Трейс?

— Какво? Оня беше задник.

— Е, и? И преди сме срещали задници.

— И винаги съм се разправял с тях така.

Прозвуча отбранително.

— Почти умряхме заради теб — гневно се намеси Кат и се обърна към мен: — И точно това е проблемът. Сигурен съм, че си пада по забавленията, но наркотиците го карат да взима глупави решения, правят го самоуверен.

— Не са наркотиците — отвърнах й.

Трябваше да прозвучи духовито, но пък, кой знае, може и да беше права. Не бях способен да разделя личността на Мадж от наркотиците. Само веднъж го бях виждал без тях, в Града Бездна, докато повръщаше в абстиненция.

— Понякога просто трябва да се изсереш в шепа и да ги замериш — каза Мадж. Всички го погледнахме. — Накрая всичко свърши добре, нали?

Ядосвах се.

— Свърши добре, защото Мораг действаше безпогрешно. Всичко, което знаехме за ситуацията, предполагаше, че не можем да хакнем системите им. Ако тя не беше забелязала...

— И не беше направила най-якия хак в историята... — вметна Кат.

— Щяхме да сме мъртви — довърших.

— Всички понякога трябва да изпускаме парата. Ако те е страх, пробвай да работиш друго — тросна се Мадж.

Пробвах, помислих си.

— Не се тревожи, Мадж, всички ще ни избият скоро, но нека поне да се постареем първо, става ли? — отвърнах гневно.

— Хубава реч, добре вдигааш бойния дух — отбеляза сухо Мърл.

— И откога спориш с мен наред мисия?! — продължих, спомняйки си за бардака.

— Ти мен ме остави! — извика Мадж. Мисля, че наистина го бях засегнал. — Няма защо да ти изпълнявам заповедите, не сме в армията!

— Ти никога не си бил! — провикнах се в отговор.

— Дотук с планинската идилия — измърмори Езичника.

— Какъвто и да ти е проблемът, овладей го — казах на Мадж. — Защото съм сериозен: ако застрашиш мисията, застрашаваш нас.

— И какво, ще ме гръмнеш ли? Голям мъжкар се извъди — процеди той.

— Ако не ме убедиш, че няма да си слаба брънка, ще те изоставя — рекох с равен глас.

Отново се удивих на кода на Мораг. Беше доловил колко уязвен се чувстваше Мадж.

— Майната му, заеби. Нищо ми няма. Няма да се дърля с вас като на детска площадка.

Само дето не се нацупи. Но мисля, че беше, защото знаеше, че сме прави.

— На думи е лесно — доизпили ни нервите Мърл.

— Единственият тук, за когото не съм сигурен, че ще си удържи на думата, си ти — заявих.

Улових погледа му. Трудно можех да се гледам кораво и немигащо с евтин аватар, непрограмиран да мига изобщо.

— С изключение на мачистките стойки, към какво се стремим в момента? — попита Кат.

Разсея ни достатъчно, за да отклоним погледи, без да се чувстваме неловко. Поне така си казах.

— Операция Неблагородна война — изкоментира Езичника.

— И име си има, колко вълнуващо — вметна Мадж. Изгледах го укоризнено. — Оф, я по-ведро.

— Неблагородна ще е информационната част от мисията, която аз ще командвам. Начело на бойната част е Джейкъб.

— Каква е целта ни? — попита Мърл.

Бях доволен, че каза „ни“.

— Двустранна. Първо аз и Мораг искаме да хакнем Демиург. Трябва да успеем, без да ни забележат — и е нужно да го направим, за да открием плановите за нападението над Слънчевата система, както и да намерим начин да победим Демиург.

— Способни ли сте изобщо на това? — попита Кат. — Мислех, че Демиург е като Бог, но още по-непреодолим.

Езичника не изглеждаше уверен докрай.

— Езичник, не се помайвай.

— Още не можем — отвърна той. — Имаме някои предимства и проучваме някои варианти.

Силно се надяхвах да имат нещо по-конкретно от онази глупост с Пайс Бадарн Бейсрид.

— Да речем, че някак успеете да хакнете този страховит изкуствен интелект... — започна Мърл.

— Не е ИИ... — прекъсна го Мораг.

— Е, и? — прекъсна я на свой ред Мърл.

Всички го изгледахме, освен Езичника.

— Искаш да кажеш, какво ще правим с информацията — каза той. — Да, виждам, че ще проникваме с ОСНО, което не е толкова лесно, колкото може би си мислите. Но каква ни е стратегията за изтегляне?

— Нямаме — отвърна Езичника.

— Тогава си губите времето.

— Платили сме на Нуико да стои в близост до Лаланд 2, докато сме на планетата. През първите три седмици ще сменя определени орбити в определено време. Аз и Мораг разполагаме с тези данни. Когато получим нужната информация...

— Ако я получим — прекъсна го отново Мърл.

— Ще използваме теснолъчев предавател, за да прехвърлим данните на „Тецуо Чоу“.

Имаше логика. Освен ако Черните ескадрони не можеха физически да препречат пътя на лъча, нямаше как да прихванат информацията. Навярно трите седмици пък бяха функция на логистичната програма на клипера.

— А ако не успеем за толкова време? — попитах.

— Тогава ще ни изостави за седемнайсет дни плюс още един за запасяване, а после ще се върне за още три седмици. За последно — рече Езичника.

— Ако не я прихванат — уточни Мърл.

— Поема риск точно като нас — отвърнах.

Забелязах растящото безпокойство на Езичника.

— Само дето Нуико е космически кораб! — провикна се с престолен ентузиазъм Мадж, очевидно готов да обърне старата страница.

— Изтегляне? — попита отново Мърл.

— Нямаме такова нещо — рекох. — Или войната свършва и можем да си тръгнем, или чакаме някаква неизвестна възможност да изчезнем.

— И? — ненадейно попита Мадж.

— Какво „и“? — объркано попита Езичника.

— Ролистън и Кронин?

— Демииург ни е главният приоритет — отсече Езичника.

— С тях ще се заемем, ако ни се открие възможност — допълних.

— Не са ли те приоритетът? — учуди се Мадж.

— Разполагат с не една и две планети и с още много Космос, където да се скрият — каза Кат.

— Викария смяташе, че има доста голяма вероятност да са на Лаланд 2, на някакво място на име Цитаделата — казах на всички. — Там бил тронът на Сатаната, каквото и да значи това.

— Вероятността може би е повече от добра — допълни Езичника.

Пред него засияха глифове и блесна холографски дисплей с триизмерно изобразена информация — много информация.

— Какво е всичко това? — попита Мадж.

— Цялата информация в Чистилището. Откраднах я. Странна работа, все едно Шаркрофт е забравил, че работи с хакери. И, да,

Мадж, ако оживеем, давам ти я цялата. Макар че ще опитам да вкарам Бог в обезопасената им мрежа.

Мадж и аз се вторачихме в него. Мораг само се усмихваше. Виждах, че Езичника е доволен от себе си, но в същото време си придава нехаен вид.

— Това ли е цялата информация за Кликата и Ескадроните? — Внезапно оптимизмът ми живна.

— Всичко, което не е било затрито — отвърна Езичника.

Изведе един файл на преден план и го разстла пред нас. По холографския дисплей се стече текст, както и поредица от архитектурни планове, оформящи триизмерен модел на — както личеше — титанична крепост.

— Нещо си се объркал — измърморих. — Това е направено от лед.

— От лаландски лед — уточни Мърл. — Налягането на планетата го прави много плътен. По-твърд е от подсилен бетон. Страшно труден за сечене, дори с промишлени лазери. Това е Цитаделата.

Езичника кимна.

— Оформили са я с всеядни микроби от един от лаландските солни глетчери. В новозеландската заселническа зона в Сумрачната ивица, очевидно по-близо до обратната страна. Въпреки че е новозеландска територия и официално на Лаланд няма британско присъствие, това е общо начинание на Агенцията за изследване и оценка на отбранителния капацитет и Научнотехнологичната дирекция към ЦРУ.

Взех да губя нишката.

— Е, и? — попита Мадж.

— И двете са параван на Кликата — поясни Мърл.

Обърнахме глави към него.

— Знаел си? — попита Мораг.

Мърл сви рамене.

— Просто свързвам точките.

— Прав е. Според Шаркрофт Кликата, която дори не е мислила за себе си като за конспирация, е предпочитала да е възможно най-децентрализирана. Повечето им съвещания са били виртуални, в многократно обезопасени неприкосновени пространства. След базата

им на Атлантида Цитаделата е била основното им оперативно съоръжение — както и най-голямото им. Занимавали са се с проучвания на Техни биотехнологии. Всъщност са започнали там още преди Атлантида, защото са искали сигурно място, по-далеч от чужди погледи — обясни Езичника.

— Не е толкова далеч от град Моа — отбеляза Мърл. Звучеше все по-заинтересовано. — Мястото е костелив орех, хора. Охраната е една от най-сериозните, които съм виждал. Имах дълбок достъп, но така и не съм стигал достатъчно навътре. Ако ще влизате, най-добре да е с добра причина.

— Какви проучвания правят? — попитах.

Ненадейно се бях ядосал и мисля, че Езичника го долавяше.

— Техни биотехнологии, може би трансгенетика — рече.

Аватарът му не ме поглеждаше в очите.

— Трансгенетика? Хибриди?

Той сви рамене.

— Да, животински.

— А хора? — не преставах.

Гневях се, но не на Езичника. Той кимна.

— Значи още като Грегър? — включи се Мораг.

Стори ми се малко уплашена.

— Може би много повече — отвърна Езичника. — Но ранни прототипи.

— Много успокояващо — подхвърли Мадж.

— Не убивайте вестносеца.

Езичника вдигна ръце помирително. Прав беше, а и едва ли биха били по-силни от новия модел. Модела на Ролистън. Но пък ако всички бяха като него, изобщо не си представях какви шансове имаме. Разнесе се мърморене.

— А имаме ли причина да ходим там? — попита Мърл.

Опита се да кимне към образа на Цитаделата, но аватарът май не му се подчиняваше.

— Не знам — отвърна Езичника. Изведе информация, която приличаше на схема на компютърна архитектура. — Има доказателства за вътрешна подсистема, в която истинските параноици могат да крият информация и да разработват планове.

— Значи трябва да влезете и да излезете от нея, без да ви забележат, а и да хакнете непристъпен ИИ? Звучи просто — рече Мърл.

— Ще потърсим по-лесен начин.

Езичника звучеше малко изнервен.

— И преди сме вършили големи глупости — подметна Мадж.

— Знам — отвърна Мърл. — Гледал съм избраните моменти. Вижте, на мен ми звучи, сякаш маса време ще си клатим краката, докато вие, техничарите, разработвате нужния софтуер.

Поклатих глава.

— Ако това не сработи, имаме цял списък с вторични цели, към които можем да се ориентираме в зависимост от ситуацията на терена.

— Под терена — поправи ме Кат.

Вярно, никой не живееше на повърхността на Лаланд.

— Събиране на данни, търсене на истината, покушения и саботаж. Това, за което Шаркрофт си мисли, че ни е изпратил — каза Езичника.

— Значи не знае за основната цел? — попитах.

— За Демииург ли? Може да предполага, че ни се иска, но не знае, че възможността е реалистична.

— Мисли си, че просто ще вършим бели? Щети по инфраструктурата? — попита Мърл.

— Което значи да избиваме много невинни хора. — Имах предвид всички, подлъгани от вражеската версия за събитията. Отново се сетих за Владимир.

— А не можем ли просто да ги раняваме? — попита неуверено Мораг.

Останалите изглеждаха смутени. Несмъртоносните щети не бяха вариант и мисля, че тя го знаеше. Ако гръмнеш някого, особено подсилен, по-добре се увери, че е мъртъв, иначе ще стане и ще гръмне теб.

— По-добре се примири, че ще убиваме всекиго, който ни се изпречи — каза Мърл. — Иначе ще се случи на нас.

— Ще го правим, но не е нужно да ни харесва — отвърнах.

Бе същото като всяка друга война между човеци, навярно. Хора, които не припарваха до фронта, взимаха решенията и пращаха такива като нас да се избиват взаимно.

— Ако се целим в инфраструктурата, Цитаделата би била разумна цел — каза Езичника.

— Защо? — попита Мадж.

— Защото, ако е биотехнологично съоръжение, може да го използват, за да превърнат още от хората си в такива като Ролистън — отвърнах аз пръв.

— Набег по това място няма да е лесна работа — донякъде ненужно ни осведоми Мърл.

— По-трудно от това да биеш сметана с четка на миксер в задника? — предположи Мадж.

Аз го изгледах безмълвно. Езичника въздъхна.

— Освен това ще пробваме да се свържем с някого от съпротивата, ако има такива — опита се да продължи той.

— Ще има — каза Мърл.

— Черните ескадрони ще им кажат, че сме от лошите — отбеляза Мораг.

— Не познаваш онези. Имал съм вземане-даване с Кликата, макар тогава да не го знаех. Правят всичко това само по една причина: вманиачени са по контрола. Може да контролират цялата информация, но ще искат и да се разпореждат с хората, както им скимне. А на тези хора, особено в новозеландските зони, това няма да им хареса. — Думите му не звучаха твърде убедително, но бяха възможно най-добрите новини до момента. Той завърши: — Всичко ми звучи като едно голямо импровизирано представление.

— Скачаме на сляпо. Не си ли бил в армията? — попитах.

— Най-вече морска пехота и военновъздушни сили.

— Рану ще ни каже повече, когато се срещнем — каза Мораг.

И аз се надявах да се случи, но ми звучеше наивно.

— Рисковано би било, Мораг — отвърна Кат. Езичника беше набелязал точки и времена на среща с Рану. — Все повече изглежда, че първите мисии са били компрометирани.

— Може би, но Рану е най-добрият от тях — намеси се Мораг, мъчейки се да прикрие надеждата в гласа си.

— Ще проверим — рекох. Това поне му го дължахме. Аз му го дължах. Бях изоставил Грегър твърде задълго. Мърл и Кат се възпротивиха. Добавих: — Ще проверим внимателно.

— Много въпроси ни зададе, пиончице на Кликата — каза Мадж.
— А ти самият с какво ще допринесеш?

Мърл успя да завърти главата на допотопния си аватар и да изгледа Мадж. После се усмихна. Усмивката приличаше повече на карикатурна гримаса.

— О, аз ще съм местният водач. Познавам земите. Имам обширна мрежа от контакти. Мнозина ще са били компрометирани, а някои не виждам как биха ни съдействали, но ако са били поробени... кой знае.

— Това ли е? Ебати, как ме впечатли. Струваше си усилията — рече пренебрежително Мадж.

Пропусках нещо в нишката на разговора. И не разбихах защо Мораг се усмихваше.

— Освен това Гробищен вятър са разположили скривалища из цялата Сумрачна ивица. — Мърл се почука по главата. — Знам къде са скрити всички съкровища.

Това беше втората добра новина за нас, защото нямаше да можем да скочим с много припаси.

— Защо Ролистън прави всичко това? — попита Мораг, сякаш напосоки.

Струваше ми се, че наивността ѝ не я издига в очите на Мърл.

— Власт и алчност, както винаги — отвърнах.

— Това ми е ясно — рече остро тя. — Но онова беше Кликата отпреди, нали? Откъде накъде сега Ролистън иска да е бог Император на Вселената? Не ви ли звучи като... не знам, като някой визфилм?

Всъщност, имаше право. Ролистън винаги си бе пасвал с представите ми за добър изпълнител. Изведнъж му се бе прищяло да е диктатор.

— Може пък Кронин да е зад всичко? — предложих, вече недотам убеден в наивността ѝ.

— Според мен те наистина си вярват, че са на прав път — каза Езичника. — Че силните имат изконно право да управляват. Те са истински вярващи, фанатици.

Докато говореше, не спираше да прехвърля информацията и глифове пред него семеняха. Отвори един файл. Отначало ми се сториха някакви научни на вид неща, уравнения, химични формули, такива работи. Подразних се. Знаеше, че няма да ни говори нищо.

Какво се мъчеше — да ни натрие носовете в собственото ни невежество ли? После осъзнах, че файлът е непълен, отчасти повреден и дълбоко засекретен. Беше досие. Това на Ролистън. Погледнах датата на раждането му — бе на над деветдесет.

— Ебати — възкликна Мадж. — Ще си каже човек, че би трябвало да се е издигнал над майор.

— Ако беше, нямаше да държи каишката толкова изкъсо. Нямаше да може сам да преебава хората — отвърнах, опитвайки се да се съсредоточа върху информацията.

Бил е офицер за пример в Кралските военноморски командоси, а после в Специалните мореплавателни служби. Следваха още посъмнителни тайни операции. Виждах защо от Кликата го бяха избрали. Явно винаги се справяше, независимо колко тежка бе задачата. Много информация обаче липсваше — например всичко отпреди службата във военноморските сили.

Доколкото разбирах, макар че много неща не схващах, дълголетието му бе следствие от ранни приложения на Техни биотехнологии. От Кликата бяха продължили с подобренията върху него успоредно с напредъка на проучванията им. Явно са го използвали като морско свинче за неща, които са се бояли да изпробват върху себе си — като Грегър, но без да стигат до онези крайности. Поне не отначало. Всъщност Грегър бе големият пробив, довел до настоящите способности на Ролистън. Но още от Сириус насам майорът е бил биоборг.

— Добре, освен възрастта му вече знаехме всичко останало — казах.

— Не — отвърна Езичника. — Не разбираш. — Толкова обичам да ми казват, че съм тъп. — За мокри поръчки човекът на Кликата е бил Ролистън. — Трепнах от американската фразеология. — За останалото е бил Кронин, също мощно подсилен, макар да подозирам, че по други начини.

— И това го бяхме предположили. Е, и?

— Самите те са били разработени за всичко това. Ролистън например — за разрешаване на конфликти, независимо от всичко.

— Повтарям: Е, и?

Недомлъвките започваха да ме дразнят.

— Ролистън е замислен като глава на всички военни институции, а Кронин — като еднолично правителство.

Все така не разбирах.

— Имаш предвид, че го правят, защото така са програмирани ли? — попита Мораг.

— Малко по-фино е от това, но да.

— От господари, които вече не съществуват? — продължи Мадж. Езичника кимна.

— Да, но по-скоро са програмирани да си мислят, че управлението им се полага по право. И, което е по-важно — не мисля, че вече са като нас. Мислите им се подчиняват на различни параметри.

— Живеят в различен свят? — попита Мораг.

— В някакъв смисъл. Предполагам, че за тях не съществува друг път.

— Което е странно и откачено, но каква работа ни върши? — намесих се.

— Всяка информация е от полза. В края на краищата трябва да опознаем врага. Но си прав. Имаме по-належащи неща.

Хрумна ми нещо.

— А Сивата дама?

Езичника поклати глава.

— Няколко споменавания тук-там, но иначе нищо.

Не бях сигурен защо, но това ме смущаваше повече.

През следващите няколко часа дообсъдихме неясните си цели, пълната си липса на полезно разузнаване и невъзможността да правим планове, докато не научим повече.

— Добре — сложих край на дискусията, влизайки смущаващо удобно обратно в ролята си на подофицер. — Цялата подготовка е налице и сме готови да скочим до деветнайсет часа на седмия ден. Нали така?

— Пътуването е осем дни и половина — измърмори Мадж.

Мърмореше, защото трябваше. Войниците мърмореха. А и като журналист Мадж имаше предостатъчно причини за мърморене.

— На седмата нощ ще се напием здравата — отвърнах. Езичника изстена и тръсна глава. Мадж и Мораг се усмихваха. — Не се тревожи, Езичник. Ще сме послушни, доколкото можем. — Той кимна, знаейки,

че няма смисъл да спори. — Ще имаме осмия ден за възстановяване и половин ден за последна проверка — довърших.

Така имаме какво да очакваме, а и не знаехме ще получим ли друга възможност.

Прекарах ден, цял ден от живота си, който никога нямаше да си върна, пръскайки оборудването ни със спрей против корозия. Мърл го огледа и после повторихме. Въпреки че имаме маски, усещах вкуса и миризмата през следващите няколко дни. Дори Нуико ни предупреди, че претоварваме пречиствателните атмосферни механизми на кораба.

През повечето време преглеждах откраднатата от Езичника информация. Прехвърлях я или на вътрешния си дисплей, или в аудиофайлове. Можехме да се подготвяме и да планираме колкото щем, но нямаше да знаем какво става, докато не слезем. Информационното затъмнение от Демииург ни осакатяваше. А Бог, пълната му противоположност, пък правеше Земята уязвима.

Прехвърлих данните за Ролистън и малкото, което имаме за Кронин и подсилените войници от Черните ескадрони. Много от научния език ми беше непонятен, но не можех да се отърся от чувството, че са се превърнали в извънземни. Черните ескадрони най-сетне бяха демоните, които винаги бяхме смятали, че Те са.

Замислих се за думите на Езичника, за различните мисловни параметри, макар да се бе посвенил да използва думата „програмирани“. Имаше ли значение? И те ли бяха жертви? Хвърлих поглед към Мораг, която също напръскваше екипировката си. Откакто бяхме на борда, почти не ми бе проговорила. Дори да бяха жертви, в някакъв момент са направили избор. Този избор не ми се нравеше. Нямаше да спра да ги мразя. Помагаше ми да си върша работата.

„Тецуо Чоу“, понеже беше кораб химера, имаше много повторен план, отколкото другите ни познати кораби. Представляваше тежко брониран централен отсек, където живееше Нуико, обграден от много място за товар. Двигателите се намираха в дъното на малък коридор, отдалечени от останалата част от кораба. Нуико контролираше и три дистанционни робота, за да прави с тяхна помощ поправки на място. Бяха ракообразни и ми напомниха създания от изображенията на някогашна Япония, които Езичника ми беше показвал. Мадж ги беше описал като роботизирани раци самураи, а нас на кораба — все едно сме под корубата на гигантска костенурка.

Когато ми показва как изглеждат костенурките, трябваше да се съглася с него.

Заради нас Нуико бе добавила, чрез роботите, преносима животоподдържаща система към товарния отсек. Там прибрахме цялото си оборудване, а спяхме на временни платформи, свързани с пътечки. Помещенията ни пък бяха от тънки съединени пластмасови прегради. Кенефът бе монтиран при двигателите. Като цяло бях имал и по-лоши места за пътуване.

По-голямата част от останалото пространство бе заета от шушулкоподобните какавиди за ОСНО, контейнерите с противоускорителен гел и големите парашутни приспособления, с които трябваше се противопоставим на мощната гравитация на Лаланд 2. В много отношения бих предпочел да използваме какавидите за спускане с летящи екзоброни, но нямахме логистичната подкрепа за дълготрайни операции, особено в корозивна атмосфера. Затова щяхме да го правим постарому, мъчително.

Мадж не говореше много и гледаше да контролира употребата си на наркотици. Очевидно ми беше набрал. Реших да говоря най-напред с него. Сметнах, че ще е най-лесното помиряване.

Упътих се сам към импровизираната му каюта. Чуваше се само тропането на бойните ми ботуши по металната решетка на пътечката и непрестанното жужене на електроцентралата на кораба. Виждах съм мъже и жени с твърде много метал в тях да се побъркват от това жужене. Аз отдавна му бях свикнал. В края на краищата не можеше да му избяга. А сега, колкото и да не ми харесваше пътуването в Космоса, звукът ме успокояваше.

Подминах Мораг, приседнала на ръба на своята пътечка, увесила крака в една пролука между контейнерите под нея. Изглеждаше, сякаш бездейства, но вероятно вършеше нещо на вътрешния си дисплей. Част от лицето ѝ бе покрито с медицински гел, както и моето. Мърл бе използвал ортопедичен регенератор и възстановителен ускорител на крака, а после ѝ беше направил шина от медицински гел, свързвайки го с аптечка. Два дни по-късно тя вече куцукаше права. Мърл смяташе, че докато стигнем, ще е възстановила подвижността си почти изцяло. Мораг не ми обърна внимание, когато минах покрай нея и почуках на вратата на Мадж.

— Мисля, че нещо обсъждат с Мърл — обади се тя неочаквано.

Хвърлих ѝ поглед, но извърна лице.

Благодарих ѝ и преминах към каютата на Мърл. Почуках и там. Нямахме отговор.

— Обсъждат обезопасяващи протоколи, сигурно са си включили генератор на бял шум — подвикна тя.

Трябваше да се досетя за тези двамата. Мораг се оказа права: досетливо използваха генератор на бял шум, сигурно по идея на Мърл. Само че не обсъждаха протоколи. Хванах ги на калъп.

— Шибаняк! — изкрещя ми Мърл.

— Не можеш ли да почукаш, бе, човек! — възнегодува Мадж.

— Аз... ами, извинявайте...

Не бях сигурен какво да правя.

— Вън! — изкрещя отново Мърл.

А, да, това трябваше да направя. Измъкнах се, колкото можех побързо, и затворих вратата. Мораг се беше катурнала на пътеката от смях.

— Мораг, това беше детинско.

Тя само продължи да ми се смее.

— Ако ти се занимава, отиди и при Езичника — и кимна натам, когато най-после успя да се овладее.

— Наистина ли? Той с кого е, с Кат?!

Лека-полека се превръщах в тийнейджърка.

Кат и Езичника ми се струваха странна комбинация. Освен това Мораг ми говореше и се опитвах да разтегля момента максимално.

— Не бъди тъпак — обади се Кат някъде измежду сандъците.

Излезе на светло. Очевидно беше тренирала и очевидно чувстваше нуждата да се покаже, преди някой да изтърси нещо, което не ѝ се слушаше.

— С кого тогава? — попитах.

Мораг ме изглежда, все едно съм идиот.

— Нуико — каза накрая.

— А стига бе.

Не знам защо не се бях сетил веднага. Беше във виртуалното пространство. Нивото на технологията позволяваше да се усеща като наистина. Предвид естеството на Нуико Езичника на практика имаше връзка с кораба.

— Аха — смотолевих.

Внезапно се почувствах много неловко. И Кат, и Мораг ме зяпаха. Мисля, че трябваше да направя нещо, но не знаех какво. Бях убивал Берсерки в ръкопашен бой, а ето че сега исках да се скрия някъде. Събрах колкото можах от достойнството си и се върнах в своята каюта.

Там, в безопасност, ми се прииска да им отмъстя на всички с тромпета си. Исих и да се поупражнявам, но нервите на бившите спецвойници си имаха граници, особено тези на Мадж и Мораг. Вместо това реших да пийна. Включих музика на вътрешните си системи и книга на дисплея си.

Мадж дойде след около час. Бях похабил чаша уиски — вкусвах само антикорозивното покритие, — затова пиех бира. Не беше много по-различно, но поне беше по-евтино.

— Може ли и на мен една? Така де, ако ужасяващите ми проблеми с алкохола и наркотиците няма да провалят мисията.

Изгледах го укоризнено, но му подадох една, а той приседна, щадейки задника си, върху металната решетка на пода. Запали цигара, за да ми натрие носа, а после включи генератор на бял шум. Само така можехме да поговорим на четири очи, ако не искахме да се включим с кабел.

— Онова е един гневен мъж — каза Мадж.

— Затова ли ходиш накриво? Заради адреналина ли го изчука?

— Както винаги.

Вдигна бутилката си за поздрав и отпи смело.

— Нали ти е ясно, че според него си дошъл да се похвалиш?

Мадж само се усмихна и сви рамене, но после доби сериозен вид.

— Защо така ми вадиш душата?

— Знаеш, че онези приказки за наркотиците бяха за пред другите, нали? — Той кимна. — Макар че имат някакво право. Може да останем там много дълго, не се знае накъде ще тръгне тази война.

— Никога не съм се дънил и нямаш право да поставяш това под въпрос — каза той.

Това бе Мадж във възможно най-сериозно настроение. Кимнах.

— Знам. Обаче, друже, онова в офиса на Трейс... Какво ти минаваше през главата, по дяволите?

— Какво да ми е минавало? Онзи беше идиот.

— Никой от нас не знаеше, че Мораг може се справи със ситуацията. Бяхме мъртъвци, ако не беше забелязала безжичната връзка.

— Виж, нищо не се е променило — отвърна той, но гледаше надолу. Не срещаше погледа ми. Можем да заменим очите си с парченца стъкло и електроника, но езикът на тялото бе част от първичния ни хардуер.

— Променило се е. Изглеждаш по... по-отчаян.

Мадж сви рамене, отпи отново, но все така не вдигаше глава.

— Мадж, голям трън в задника си...

— Искаш ли да си говорим за тръни в задника? — ухили се той.

Осъзнах, че не съм си подбрал добре думите.

— Имам предвид, че човек трудно се сприятелява с теб...

Той ме изгледа гневно.

— Майната ти, Джейкъб, лицемерно копеле такова! Да не мислиш, че е лесно човек да се сприятели с *теб*? С цялото ти шибано мрънкане, кършене на китки, наставления, осъдителност...

Облегнах се на леглото. Опитвах се да не взимам нещата навътре. Очевидно имаше да сваля нещо от плещите си и бяхме в частта със заяждането.

— Какво ще кажеш малко да поживееш, а? Светът може да е гаден, но опитай да вземеш каквото можеш от него — рече той, снишавайки тон накрая, и отново сведе глава.

— Виж, у теб харесвам прямотата. Затова от Полка не ти теглихме един плюс един контролен в главата и не те хвърлихме в някоя канавка, когато те срещнахме. Затова не лъжи сега. Не и себе си.

Взех си още една бира и го загледах.

— Не знам — промълви той накрая. — Не знам какво ми е.

— Смъртта ли си търсиш? — попитах.

Той мълча дълго. Ако това бе случаят, не можех да му позволя да завлече и нас, останалите.

— Не повече от обикновено, мисля. Тялото ми е увеселителен парк и трябва да поемам рискове, иначе все едно живея в мехур като онези дъртаци от Кликата.

— А какво тогава?

Той се замисли.

— Някога даваш ли си сметка за нещата, които сме свършили? — попита ме.

— По-скоро се оставям да реагирам.

— Аз пък от военен репортер минах през патрули и набези с вас, а после разкрих Бог по всички визове в системата и навсякъде из мрежата...

Гласът му пак заглъхна и той надигна бирата си.

— Добре, така казано, звучи сериозно, но нали това искаше?

Той отново ме погледна.

— А как да надскоча всичко това? — попита накрая.

— Не е нужно.

Повече от всякога ми звучеше, сякаш си търси поредната доза.

— След всичко това и целия ми живот как да се върна към някаква нормалност, каквото и да представлява тя? Направихме всичко, което поискахме.

Аз поне не го чувствах така, докато вършехме всички онези неща. Рекох:

— Звучиш като Балор.

— Не, различно е. Той искаше да го помнят. Мислеше се за древен герой или злодей. Аз просто искам да чувствам нещо. Но май минахме на такова ниво, че не мога да...

— Да си намериш следващата доза?

Той извърна лице.

— Може би. Не искам да умра, но живот без да чувствам... Сякаш съм мъртъв.

Опитвах се да скрия презрението си към всичко това. Винаги съм знаел, че Мадж е разглезен търсач на тръпки. И други подобни бях срещал в САС — почти всичките ни офицери бяха такива в някаква степен. Но не можех да проумея разликата между нас. Той беше толкова отегчен, че правеше тези глупости за забавление. Останалите воювахме непрестанно, за да има какво да ядем. Знаех, че има здрав морален компас — само това ме възпря да му отвърна. Това и думите му за склонността ми да съдя и да наставлявам.

— Значи не ти харесва спокойният живот? Просто да се отпуснеш, да поемеш въздух, ако оцелеем?

— Не ми харесва. Нито пък на теб.

— Би се изненадал колко ми харесва.

— Ето това ме дразни у теб. Лъжеш се. Не си по-различен. Пенсионерският ти живот приключи в полицията, пребиха те като куче. А сега къде си? Обратно с всички нас. Защо? Защото изпитваш нужда от това. Защо според теб Кат се е хванала със сърфиране из каньоните? Защо Мърл се е опитал да отвлече кораб със скъпоценни метали? Има много по-лесни начини да изкара пари, по дяволите.

Ако той беше прав, и може би беше, нуждата ми от тръпка бе заровена дълбоко в подсъзнанието ми. Мислех си, че искам спокойствие. От друга страна, високопланинската ми идилия бе всичко друго, но не и това — и ето ме отново тук. Отдавна се питах дали не крия у себе си някой вманиачен мазохист.

— И докъде я докарваме така? — попитах. — Не може да слезеш на Лаланд само за да си намериш силни усещания, Мадж.

— Да, знам.

— А офиса̀т на Трейс? След всичко, което направихме, що за тъп начин да умрем? Къде ти беше умът?

— Не знам мислех ли изобщо. Искях да видя дали всичко може да ни се размине. Някак знаех, че ще сме добре.

Това хич не ми хареса. Предпазливостта бе също толкова важна част от тези операции, колкото и рискът — ако не и по-важна.

— Виж, друже. Ще се оправя. Ще се овладея. Ще си подбера правилните наркотици за целта, става ли?

Кимнах.

Мадж стана, оригна се силно и се почеса, преди да грабне още една бира и да излезе. За първи път усетих, че не мога да се опаням на него.

Но поне ми остави генератора на бял шум, тъй че посвирих без риск от покушение.

До шестия ден почти успяхме да се отървем от миризмата на антикорозивното покритие. Прекарахме този ден, проверявайки оръжията и личните припаси, които вече бяхме проверили на Земята. Гледахме колко най-много можем да вземем, без да надхвърляме ограниченията в теглото.

Не знаех за останалите, но самият аз се обезпокоявах все повече с приближаването на спускането. Имаше твърде много неизвестни, а самото спускане бе толкова опасно, че лесно можехме да загинем още преди да слезем. Нямахме толкова нерви, колкото в началото — може

би защото половината от нас си имаха забавления в леглото. Мораг още не ми говореше, но поне не изглеждаше чак толкова враждебна.

Преди да напуснем лагер 12, Мърл ни наду главите как си искал собствената екипировка. Кат му беше донесла неща от Земята, но той настояваше за своите. Прибягнахме до насилие. А когато стигнахме до нещата му, видях защо е настоявал.

Сега си чистеше оръжията върху един сандък в товарния отсек. Усещаше присъствието ми, но не ми обръщаше внимание. Всичките му джаджи бяха скъпи и по поръчка. Подобно на Кат имаше „Войд ийгъл“, модифициран като за Тунелните плъхове и с тяхното лого на дръжката. Имаше и лична плазмена пушка. Повечето плазмени оръжия са големи и тежки и се използват за тежкоартилерийска поддръжка, от военните части на държави, които могат да си ги позволят. Не ми харесваха, защото бяха едва полуавтоматични, а за артилерийска поддръжка предпочитам нещо с широка огнева линия, като релсотрон. Но убиваха с един изстрел, което си беше впечатляващо. Подобно на оръжието на Ролистън, и тази пушка не бе много по-тежка от обикновен автомат. Беше и много скъпа.

— А това каквото си мисля ли е? — Посочих двата десетмилиметрови пистолета до ийгъла.

Слязох от пътеката, за да ги огледам по-добре.

— „Хамърли арбитър“. Бяха на дядо ни. Кат се ядоса, че аз съм ги взел, но винаги съм бил по-точен. Мисля, че дядо ги е откраднал. Със сигурност е отнел достатъчно животи с тях.

Мърл говореше, без да ме поглежда.

Арбитрите се водеха най-точните и със сигурност най-скъпи автоматични десетмилиметрови пистолети в историята. Никога не бях виждал дори един, камо ли два. Дръжките им се оформяха според дланта на стрелеца, а дулата бяха под леко скосен ъгъл спрямо дръжките, някакъв компенсаторен механизъм за отката.

— Може ли да ги подържа? — попитах.

— Не.

Все така не вдигаше глава от старомодната пушка, която чистеше. Стана ми малко криво, но го разбирах. Ако бяха мои, едва ли щях да се спускам с тях в корозивна атмосфера.

— Това е ловна карабина, нали?

И тя изглеждаше скъпа. Някои части бяха от дърво. Изглеждаше и малко едричка.

— Гаусова карабина, стар „Маузер“, пригоден от „Холанд и Холанд“ в Лондон.

Все така бе забил глава надолу.

— Не съм ги чувал.

— Няма как. Никога не ми е харесвало да влача по-големите електромагнитни снайпери. Тази е почти толкова дългобойна и е точна. Има полуавтоматичен и единичен режим за по-голяма точност, а механизмът на презареждане е електронен и ръчен.

— Защо?

Може би не ми харесваше да съм военен, каквото и да приказваше Мадж, но всички в бранша обичахме джаджите и бях заинтригуван.

— Защото автоматичното самозареждане винаги разваля леко прицела. Този механизъм също е синхронизиран със системите ми, разбира се, но има и вграден жirosкоп. Мога да превключвам между свръхзвукова и субзвукова стрелба, ако искам да е безшумно. Куршумите са 465-ти калибър, бронебойни, ще свалят повечето хора и повечето от Тях отведнъж. Мебелировката е от призрачно лаландско дърво, много плътно, устойчиво и не корозира, разбира се. Има и мисловен спусък.

— Глупости.

Значи можеше да стреля с мисъл. Подобни спусъци изискваха страшно много дисциплина, за да няма убийства по невнимание. Бяха и много незаконни. Но се мълвеше, че по-тайните сред тайните служби ги използват. Мърл вдигна оръжието. Нямаше физически спусък.

— Самото натискане може да се отрази на прицела ти. Вашата Сива дама е снайперист. Оръжието ѝ има мисловен спусък, почти гарантирам. — Отворих уста. — Не, не може да я подържиш. Сигурно струва повече от всичките ти надници досега. Не си дошъл да си говорим за оръжия. Какво искаш?

— Не дойдох за това, да, но са си впечатляващи.

Той най-сетне ме погледна.

— Дошъл си да ме питаш за Мадж ли? Все така ще го убия, ако ни издъни.

— Майната му на това. Той може да се грижи за себе си. Кажете как отвлеche онзи кораб? — попитах.

Той се вторачи в мен и остана така, докато от странните му импланти не започнаха да ме побиват тръпки.

— Защо?

— Любопитен съм.

— Саможив съм, ако не си разбрал, когато ми нахлу в кабинката онази вечер.

— Да, разбрах. Не обичаш да си играеш с другите.

— Така е по-малка вероятността да те убият заради нечии глупости.

— Както и някой да ти спаси кожата, след като ти си извършил някоя глупост. А на въпроса ми?

— Какво общо има? Не виждам никаква причина да ти казвам.

— Искаш и се нуждаеш от доверието ни — рекох.

Той се облегна и ме огледа по-внимателно.

— Това някаква цена за съвместната ни работа ли е? — Аз само свих рамене. — Добре. Имах автоматизирана програма, с която се включих в системите на кораба. Щях да преодолеем сигурността и да го насоча дистанционно... другаде.

Значи е работил с други. Можех да се досетя.

— Как влезе? Защото не си го направил в лагера. Охраната е твърде бдителна.

— Сигурно бих могъл, ако имам най-доброто стелт оборудване, но да, в лагера не си струваше старанието. Когато се издигнаха, доближих ги с друг кораб и се изравних със скоростта и траекторията им.

— Добре. Трудно за пилотиране, но става. А как си се качил на борда?

— Изстрелях се с компресиран газ от единия кораб в другия.

— Глупости.

Космосът е много голямо място — най-малкото изменение в скоростта и е щял да пропусне. Само пресмятанията за нещо подобно биха били умопомрачителни. Място за грешка почти нямаше. Той отново сви рамене, наглед не го интересуваше дали му вярвам.

— Скафандърът ми беше настроен за невидимост. Пресмятанията бяха на програма във вътрешните ми системи.

- А разстоянието?
- Петнайсет километра.
- И най-малката грешка...

Разсеяно бях взел една от късите му ками и си играех с нея. Беше направена от нещо като черно стъкло, а към острието водеше жлеб.

— Затова не правих грешки. Не пипай това, ще ти инжектира мощен невротоксин.

Мамицата му, какъв беше тоя тип? Но без съмнение щеше да ни е от полза.

— Това стъкло ли е? — попитах.

— Обсидиан от светлата страна на планетата. Остър като стъкло, съизмерим със стомана по здравина. Остави я.

Сторих го.

— А как си влязъл във вътрешността?

По очевидни причини шлюзовете, заедно с двигателния отсек и мостика, бяха най-здравеохраняваните зони в един кораб. На повечето военни и добре обезопасени кораби нямаше как да влезеш отвън. Аз бях успял със „Санта Мария“ по време на бунта, защото корабът беше цивилен и ми помагаше хакер като Викария.

— Седем часа пробивах дупка в корпуса. Едва не замръзнах до смърт. Прекарах модифициран кабел змия с декодер на ключалки в края. Бях му добавил сложна заблуждаваща програма. За нея най-много се охарчих. Заблуди системите на кораба, че шлюзът е още затворен. Змията пасваше почти идеално в дупката в корпуса. От време на време добавях уплътнител, докато я вкарвах по-навътре.

— И пак няма как да си успял — рекох.

Разказът му поставяше под въпрос много неща в космическата безопасност.

— Вие сте го направили с един междузвезден лайнер през двайсетте, нали?

Беше прав: САС бяха прикачили вакуумно уплътнен товарен модул към едно от слепите места на луксозния лайнер, а после бяха пробили корпуса, за да се разправят с групировка така наречени постчовешки терористи. Изучавахме операцията в Херефорд по време на обучението ми. Беше една от малкото успешни абордажни операции в историята на космическото пътуване. Обикновено скоростите и

разстоянията бяха твърде големи. Корабите или биваха унищожени, или се предаваха. Срещу Тях нямаше как да се предадем. Отвърнах:

— Различни обстоятелства. Корабът е бил на пристан. Охраната тогава е била много по-рудиментарна.

— Е, и? Да не мислиш и ти да ограбваш кораб?

— Не, просто обичам да знам кое как се прави.

Той отново се взря изпитателно в мен. Накрая кимна.

— Да, и аз. Скрепихме ли вече дружбата?

Кимнах.

— Освен ако не ми дадеш да си поиграя с пушката ти.

— Върви си. Зает съм.

Цялото ни пътуване мина в умърлушена атмосфера. Случва се, когато пътуващите знаят, че ще умрат. Или увесваш нос, или свръхкомпенсираш, но дори Мадж нямаше желание за второто.

На седмата нощ пийнахме малко и поговорихме насила. С изключение на последните проверки нямаше повече накъде да се подготвяме. Никой не поиска да чуе изпълнението ми на тропета. Изразиха нежеланието си чрез физически заплахи. Стори ми се нечестно. Сигурен бях, че надобрявам.

Мадж ме обърка, като подари на всекиго малка аниматронна играчка — майор Ролистън, Сивата дама или Винсънт Кронин. Падна ми се Ролистън.

— Какво е това, дееба? — попитах.

Беше гротескно.

— Вуду? — отвърна през смях Езичника.

— Нека си спомним колко са големи тези хора, става ли? — рече ни Мадж. — Такива ги виждат земните деца. Изобщо не са страшни.

— Толкова е странно — казах.

Кат кимаше.

Мораг вдигна своята Сива дама.

— Не знам. Мисля, че започвам да усещам прилив на вуду сили.

Езичника нямаше търпение да се върне при Нуико в мрежата. Тя също присъстваше, като почти безмълвен холографски призрак, а край нея — ракообразните ѝ роботи. Искях и тя да се поотпусне, но за пореден път бе свършен и мълчалив домакин. Имаше толкова за губене, колкото и ние, само че щеше да чака сама в неизвестност. Ако трябваше да съм честен със себе си — което ужким не ми се отдавало,

— тя все още ме смущаваше. Може би защото така и не можех да проведа и подобие на разговор с нея, но и защото някак ми напомняше на Сивата дама — с мълчанието си, с извърнатия поглед.

Питах се как Езичника е преодолял тази нейна броня от сдържаност и отчуждена вежливост. Но времето е странно нещо в сензорния свят. Може да я е ухажвал с месеци, а не с дни. Радвах се за него, но се тревожех, задето ще трябва да я изостави и да отиде на смърт. Може би трябваше да опитам да мисля малко по-оптимистично.

Мадж също бързаше да се скрие в каютата си с генератора на бял шум и с Мърл. Дори не се надрусал толкова, по собствените си стандарти. Беше си избрал някакво по-слабо еуфорично психотропно и бутилка и половина водка. Все пак се докара дотам, че да се строполи от пътеката наред сандъците долу. Трябваше все пак да поддържа репутацията си.

Останахме аз, Кат, Мораг и толкова неловкост, че сякаш усещах присъствието ѝ физически. Кат сръбваше бира, докато отлепяше и последните остатъци медицински гел от гърба си. От време на време поглеждаше мен и Мораг, поусмихваше се и поклащаше глава.

Мораг не говореше много и избягваше погледа ми. Всъщност понякога ми се струваше, че води субвокален разговор с някого. Не се сещах кой би могъл да е.

— Е, колкото и да ми е забавно, ще отида да се изтегна — заяви Кат. Не знам защо просто не каза „да поспя“, би звучало доста поестествено. — Гледайте да не шумите много.

— И ти — отвърнах дебилно.

Тя ми хвърли поглед, преди да се скрие зад отделението си. Беше ми нервно и неловко. Не разчитах изражението на Мораг.

— Доста си говоря с Бог напоследък — промълви тя, тъкмо когато тишината бе натежала толкова, че мислех да си ходя.

Бог. Съвсем го бях забравил. Не, не бях. Бях го пренебрегнал, преструвах се, че нямам време, защото проблемите му бяха толкова големи, че не можех да ги обозра. Разговорите ми с Бог бяха станали твърде трудни, твърде сложни. Бях изоставил още един приятел, бях се опитал да се скрия от него. А бил ли ми е някога приятел? Имах роля, ако и малка, в раждането му.

— Как е той?

Само това ми хрумна да попитам.

— Не е добре, но нали го знаеш. По-зле е, откакто срещна помалкия си брат. Откакто Демиург го порази, Бог знае от първа ръка какво е да искат смъртта ти. Да те мразят. Знаеше ли това? Програмирали са Демиург за омраза. Защо? — Гласът ѝ бе равен и безизразен.

Нямах какво да ѝ отвърна.

— Мислих си за думите на Езичника, как Кронин и Ролистън са също програмирани, дефектирали инструменти на Кликата. Поредното оръжие в арсенала — продължи тя.

Лежах на пътеката, загледан в заобления корпус на „Тецуо Чоу“. Понадигнах се, отпих от „Гленморанджи“-то и подадох бутилката на Мораг. Тя я пие, обърса гърлото и също отпи.

— Можели са да ги направят всякакви. Можели са да създадат Ролистън за закрила и помощ, а Кронин — да подобри живота на хората. Това не може да не е от полза за всички ни в края на краищата, нали? Вместо това ползата е за малцина, защото само контролът има значение за тях. Програмират за омраза. Просто не мога да разбера цялото това страдание с толкова абстрактна цел. И мисля, че затова ще умрем — довърши.

Отново нямах отговор. Нямахше какво да ѝ кажа. Когато спомена, че навярно ще умре, изстинах. Нещо неприятно се случи в стомаха ми, към гърлото ми се надигнаха сокове. Точно Мораг смяташе, че всичко ще е наред, когато бяхме в Града Бездна.

— Може би винаги е било така — рекох накрая. — Хората с власт решават, някой друг плаща. А решенията им са непонятни за повечето, които просто искат храна, подслон и сигурност за себе си и близките си. Мадж смята, че е по-просто: лъжи, с които оправдават алчността си. Или сексуалната си немощ.

В усмивката ѝ нямахше нито топлина, нито веселие. Тя се завъртя към мен и се подпря на лакът.

— Боже, как те мразя — рече. Бих предпочел отново да ме беше простреляла. — Не сме добре. Нещата не са наред, а това, което направи, беше отвратително по много начини.

Не можех да я погледна. Дори така очите ѝ сякаш ме пронизваха. Съдеха ме и бяха отсъдили, че съм недостоеен. Нямах сили да срещна този поглед. Чух я как заплаква. Обърнах глава към нея. Тя се разрида безсилно. Приседнах, а Мораг пролази към мен. Прегърнах я толкова

силно, че сигурно я е боляло. Тресеше се с всяко проплакване. Ухапа ме, впи нокти в мен.

— Обещах си да съм силна — каза накрая, ядосана на себе си. — Но не е от мен. От Посланик е. Толкова е сам. Толкова е далеч от народа си.

Понасяше болка за двама.

— Съжалявам — отвърнах.

Тя вдигна лице.

— Копеле! — просъска, отново бясна. — Мразя те, а мисля, че само теб имам наистина. Това, което направих, в офиса на Трейс...

— Спаси ни, а след това отново, с мека — казах.

Удари ме. Замахна силно, но ъгълът бе неудобен: още я бях прегърнал.

— Накара ме да вляза в труп, в онзи оператор на мека, шибаняк такъв. Натика ме в труп, след като бях убила някого за първи път. Бях убила някого за първи път, а после ми нареди да вляза в главата на мъртвец и да изпитам последствията.

Втрених се ужасен в нея. Сякаш цялата ми кръв се оттичаше от тялото, от тази кожена торба, пълна с метал и пластмаса. Изобщо не бях съобразил.

— И вече се беше погрижил да не мога да ти го кажа.

И на Атлантида бе убивала, когато влезе в системите им и унищожи уокър с автоматичните оръжейни установки, но тогава не бе толкова непосредствено. Не виждаше стореното сама. Не се бе оказала с кръвта им по себе си, така че при истинския първи път така и не бе застанала лице в лице с делото си. Но нямаше да го споменавам.

— Много е прочувствено, но някои от нас се мъчат да правят секс! — извика Мадж от кабинката си.

Мораг рязко се обърна. Изглеждаше бясна, търсеше си изкупителна жертва. Не знам защо Мадж и Мърл си бяха изключили белия шум, но знам защо Мадж извика. Искаше да знаем, че всеки извън транс би ни чул. Предупреждение. След няколко мига и Мораг разбра.

— Аре — каза тя и ме хвана за ръката.

Дланта ѝ изглеждаше миниатюрна сред разнообразните материали на протезите ми. Тактилните сензори ми пресъздаваха осезание, докато тя ме влачеше към своята преграда.

Вътре беше тъмно. Из пода бяха пръснати разни неща и със сигурност настъпих няколко, докато тя ме караше да седна на матрака. Превключих на нощен режим, който я освети в зелено: Мораг ме приближи с жак в ръка, пресегна се откъм врата ми. Хванах китката ѝ.

— Ще ме убиеш ли?

Тя поклати глава, но не се ядоса.

— Пусни ме. Веднага. — Пуснах я. — Не ме познаваш ни най-малко, нали? Сега ще правим, каквото аз поискам.

Жакът ѝ прищрака в куплунга ми. Мораг изчезна.

Познах мястото — джазклуб в Ню Йорк, стотина години преди Конфликта, преди да наводнят града. Казвал се е „Котън клъб“, по времето, когато алкохолът бил забранен. И, разбира се, барът процъфтявал. Всички велики свирели там: Луис Армстронг, Каб Калоей, Дюк Елингтън, Каунт Бейси, Ела Фицджералд и Били Холидей.

Салонът тънеше в приглушена светлина, беше пълно с дим. Масите бяха около дансинга, разположен на платформа. Край стените имаше уединени сепарета. По протежение на цялата задна стена пък се намираще алкохолът. Мястото беше празно. Както в чаената стаичка, дори миризмата беше правилната. Или поне според представите ми — дърво, попило алкохол и тютюнев дим.

— Направих го за теб. Позагладила съм някои от по-расистките неща в декора — каза Мораг.

Обърнах се. Беше облечена като флапър^[1] — рокля с пискюли малко под коленете, някаква платнена шапчица и перлена огърлица, ярко червило, къса коса на букли.

Огледах себе си. Носех широки обувки и ленен костюм от епохата. Даже си имах шапка, казвала се панамска според Мораг.

— Кога?

Тя извърна поглед. Тук можеше да плаче. И двамата можехме.

— След като разбрах.

— Защо?

Усмихна се, изтри сълзите си.

— За да се упражняваш, без да те убият другите.

И аз се усмихнах.

— Може ли да те прегърна?

Не стори нищо и не продума, сякаш много дълго. Накрая кимна. Отидох при нея.

— Съжалявам — прошепнах ѝ. — Нямам оправдание. Просто знам, че те обичам и че не искам да те нараня отново.

Тя вдигна поглед.

— Защо съжаляваш? — попита ме.

Отворих уста, за да спомена изневярата, но я затворих. След миг казах:

— Задето те изоставих.

Трябваше да повярвам в нея, да я подкрепя от началото. Тя кимна и ме избута назад.

— Хората — мъжете — са ме наранявали преди. Физически. Свикнала съм. Това ли искаш? Тук можем. Не е наистина.

Бях потресен. Тя разпери ръце и ненадейно се обля в кръв. Запрепъвах се назад. Блъснах се в един стол и паднах на пода. Исках да повърна.

— Мораг, моля те, не!

Исках образът да изчезне. Приличаше на чудовищно предвещание на резултата от цялата ни връзка. Окървавена, тя закричи към мен, а аз се присвих. Не исках да повярвам, че ми предлага това. Исках да си мисля, че е урок, някакво отмъщение. Стигнах до стената, свих се на кълбо и затворих очи.

— Всичко е наред.

Усетих ръцете ѝ по лицето си, но нищо не беше наред. Открехнах клепачи — тя коленичеше, отново чиста. Плачех, усещах сълзите мокри и истински. Бяха облекчение, освобождение.

— Не знам мога ли... — рекох.

Лицето ѝ стана сурово, по него премина гняв като буря. Процеди:

— Пак ли ще ме изоставиш?

— Никога. Но не мога да те заведа там, да гледам как те нараняват, убиват. Ще взема да затрия всички от тревоги за теб. Не ми пука. Не ми пука дали ще победят, дали ще ни завладеят. Искам само ти да си добре. — Изговорих го на един дъх, през сълзи.

Изражението ѝ се смекчи.

— Знаеш колко егоистично е това, нали?

Кимнах.

— Какво ще правим? — Отчаянието в собствения ми глас ме стъписа.

Мораг кръстоса крака до мен. Не ме прегърна. Чувствах се като дете. Тя ме погали по косата.

— Мисля, че от Кликата са знаели, че операция Спирала няма да сработи — рече. Недоумявах. Нима искаше да говорим за това *сега*? Тя не ми обърна внимание. — Знаели са, че всички ще умрат или ще полудеят, но са имали нужда от информация за изследванията си, затова са пожертвали онези хора. Може би тази информация се е загнездила в ума на Викария или на някого другото. — Понечих да продумам, но тя прокара пръсти по устните ми. — Беше във файловете от Чистилището. Елзбет Макграт. Сестра ми. Или е загинала в Тяхното съзнание, или е имала нещастieto да преживява отново и отново психарски епизод, в който опитва да се самоубие — потопили са съзнанието ѝ в сензорна симулация, за да човъркат в него. Аз имах късмет. Бях хубавата от двете. — Вторачих се в нея, останал без ума и дума. Тя ме изгледа от упор. — Чудя се какво ли си правил, къде ли си бил, когато научих това?

Въпреки виртуалната среда устата ми беше пресъхнала.

— Ще откъщаваш, значи? — гракнах накрая.

Още една мрачна усмивка.

— Не, не искам да ги наранявам. Не ми пука. Просто искам да предприема нужното, за да поправа нещата.

Непоклатимата решимост, която бях зърнал за първи път в Дънди, отново се прояви.

— Защо? Нищичко не дължиш на света.

Стори ми се, че видях в очите ѝ съжаление.

— Но за да ги поправа — продължи тя, — трябва ти да си свършиш работата. Разбираш ли? — Кимнах неуверено. — Не, не мисля, че разбираш, Джейкъб. Обичам те, колкото и те мразя в момента. Омразата ще отmine, но ако ни застрашиш, ако не си вършиш работата, знай, че ще откъсна съзнанието от тялото ти, ще те запратя в електронен ад и ще те изкорубя. Сега разбираш ли ме?

Веднъж полетях във вакуум без защита. Тогава не се уплаших толкова, колкото сега. Мораг гледаше право в мен. Прииска ми се да извърна лице. Тя ме изпревари.

— Защото се нуждаеш от теб и ме е страх да умра — каза накрая.

Опитах да преглътна. Неуспешно.

— Можеш ли да ми обещаеш нещо? — успях да изрека накрая и почти се отдръпнах, когато видях изражението ѝ.

— Не ти дължа нищичко! — изръмжа тя.

Кимнах, опитвайки се да я успокоя.

— Знам, знам. Моля те, нужно ми е. Мораг, не съм толкова силен или честен, колкото си ти. Това ми трябва, трябва да направя това, за което ще те помоля.

Чувствах само презрение към този Аз, който говореше. Чувах слабостта си и предателството в нея. На Мораг всичко ѝ бе дошло прекалено в повече, а аз исках от нея още. Чувствах се като паразит.

— Какво? — попита ме грубо.

— Ако оцелеем, ако някак оживеем и не са ни поробили, спираме. Ще се спогодим с всякаквите му там богове, но повече няма да вършим опасни глупости. Укротяваме се и помагаме по други начини, без стрелба и насилие. Моля те, обеща ми.

Това ми беше нужно повече от сензорните кабинки, уискито и всякакви други патерици в празния ми, кух живот. Осъзнах колко малко съм живял наистина.

Мораг кимна. Плачеше, но и се усмихваше. Посегна към мен, прегърна ме. Стояхме така дълго. Когато беше готова, ме целуна силно. Не правихме любов — това изискваше доверие, — правихме секс, а тя ме увери, че така е добре, защото не е наистина.

По-късно сякаш заспа, макар да не знаех какво значи това тук. Аз се упражнявах на тропета. Използвах параметрите на сензорната среда, за да го приглуша и да не я събудя.

Седях на стол наред сцената и се оглеждах. Сред бледата светлина се въртяха дим и прах. Фантазиите ни имаха по-малко остри ръбове от живота, но се опитвахме да ги направим колкото може по-истински. Понякога се питах дали не се затваряме в собственото си развлечение, защото е по-лесно, отколкото да се опитаме да сторим нещо, нещичко изобщо. Така ли ни бяха подмамили от Кликата в самото начало?

Трябваше да намеря място далеч, далеч от другите си мисли, където да скътам това — надеждата за някакъв истински живот, страха какво може да се случи с Мораг. Поне веднъж, мислех си, докато

свирех, трябваше да не предавам Мораг. Да бъде това, което ѝ бе нужно. И да се опитам да живея за себе си.

Довърших един бавен блус и отворих очи. Беше будна, наблюдаваше ме. Не можех да разгадая изражението ѝ.

Сексът може и да не бе истински, но когато излязохме от симулацията, тя се отпусна и заспа в ръцете ми. През тениската ѝ се виждаха металните пластини по гръбнака, които накърняваха плътта ѝ. Макар и временни, ми се струваха като още една частичка от човечността ѝ, предадена на метала.

Аз не можех да спя. Отворих вътрешния си канал за свръзка.

— Бог?

— Да, Джейкъб.

— Съжалявам.

— Знам, Джейкъб.

— Нали ще кажеш и на остатъка от себе си?

— Разбира се, Джейкъб.

---

[1] Популярно название на девойките, придържащи се към гореописаната мода в обличането и външния вид. — Б.пр. ↑

11.

ЛАЛАНД 2

Това беше тъп начин да умреш. Трябваше да приема предложението на Мадж да ми даде малко от наркотиците си.

Нуико ни беше показала звездата. Лаланд 21185 беше малка, около два пъти по-дребна от нашето слънце, и въпреки червения ѝ цвят имаше нещо мъртво у нея. Като призрачно слънце, мъждукащо едва-едва. Лаланд 2 обаче беше много голяма, чернееше, а на хоризонта ѝ мъждукаше вечна топлинна корона. Отчасти скриваше звездата.

Нуико започна да приглушава енергийните излъчвания, колкото смееше по-близо до Лаланд 2. Системите са почти невъзможни за отбрана, защото Космосът е огромен. Планетите са много по-лесни. Това беше втората най-опасна част от работата ѝ. Трябваше да се отърве от всякаква остатъчна топлина и да направи „Тецуо Чоу“ възможно най-невидим за предполагаемите планетарни защитни системи. Донякъде летяхме на сляпо. Активният сензорен оглед би бил самоубийство. Предполагахме също, че защитните системи представляват автоматизирани сензорни и оръжейни сателити, както и части от лаландската флотилия. Надявахме се да сметнат какавидите ни, ако бъдат засечени — най-вероятно при навлизане в атмосферата, — за метеорити. Ако ли не, нямаше да разберем. Щяхме да прекратим съществуването си сред лъчите на орбиталните оръжия.

А най-опасната задача на Нуико беше да отвори товарния отсек, а роботите ни да ни изхвърлят. Това криеше риск от прихващане.

Спускането от „Тецуо Чоу“ щеше да е и нашата най-пипкава работа. Не че имахме какво да сторим в какавидите си от топлоустойчива пяна и неутрализиращ ускорението гел. Просто трябваше да ни пуснат от кораба с точната скорост и под точния ъгъл за навлизане в атмосферата. Пресмятанията бяха главозамайващи. Една грешка и можехме да се подпалим при спускането или да се подхлъзнем по атмосферата и да се въртим в ниска орбита вечно.

Често бях скачал с парашут, макар и най-вече от щурмови совалки, бойни самолети или — по-рядко — коптери. Бях правил и високо спускане с ниско отваряне, но ОСНО-тата ми бяха само две досега и никак не ми бяха харесали. Не можех да се отърся от чувството, че съм жълтък в яйце, хвърлено през огън върху камък.

Атмосферите ме заблъскаха. Все едно някой ме удряше енергично с парни чукове. За жалост не стигаше, за да припадна. Паникьосах се, но нямаше значение, защото бях обездвижен. Ако по случайност оцелеех, нямаше да го споделя с никого. Дори не успях да изкрещя, когато влязох в атмосферата. Все едно се блъснах в стена. Имах миг да се уплаша, че съм си счупил гръбнака, и после за щастие припаднах.

Когато се свестих, знаех, че съм мъртвец. Оттатък визьора на защитния ми костюм гелът блъбукаше. Бях сигурен, че това не бива да става. Целият бях потен. Никога не ми е било по-горещо. Много са ме подпалвали в Дънди, ама не ми е било толкова горещо. Бяхме се издънили. Толкова, толкова тъп начин да умреш. Трябваше просто да захая мастодонта и да си спестя болката. Виждах хора да горят до смърт — с пистолета поне щеше да е по-бързо.

Когато забелязах, че какавидата се стопява от жегата, а гелът се оттича, знаех, че всичко приключва. Какъвто съм тъпак, не обърнах внимание на алтиметъра в ъгъла на вътрешния ми дисплей. Един от жаковете на парашутната сбруя беше включен в защитния ми костюм, а той пък — в един от куплунгите ми.

Какавидата я нямаше. Химическият катализатор беше започнал да я разгражда още след навлизането в атмосферата. Падах твърде бързо. Стана ми ясно от превъртането на тъмна земя, препускащи облаци, червен хоризонт и отново звездите. От време на време виждах силуети, подобни на моята какавида.

Трябваше да спра да се въртя. Гневът изтласка паниката, докато отчаяно се мъчех да си припомня парашутното обучение. Трябваше да съм добър, бяха ме тренирали в това.

Успях да се закрепя и застанах в звездовидна позиция. Падах свободно, а гледката представляваше плитките очертания на тъмни скали и буреносен фронт, който бързо ги поглъщаше.

Чувствах тялото си като от олово, всичките ми движения бяха забавени. Земята прииждаше твърде бързо. Прииска ми се да отворя

парашута, но устоях. Ниското отваряне, особено с тези парашути, чиято материя пропускаше сканиращите вълни, щеше да ни даде най-добра възможност да останем незабелязани. Също така корозивните бури на Лаланд 2 нямаше да имат толкова време да ни разпръснат и да проядат парашутите ни. И все пак сякаш падах твърде бързо.

Земята изчезна, връхлетяна от плашеща пелена черни облаци. Имах време да се огледам и да видя какавидите на още четирима души относително близо до себе си в чуждото небе, преди облачната пелена да ме обгърне. Вече не виждах нищо, разчитах само на алтиметъра. Числото намаляваше твърде, твърде стремително.

Два километра се извъртяха толкова бързо, че едва смогнах да отворя парашута на височина от километър и половина. За миг изтръпнах, когато не усетих дръпването толкова отчетливо, колкото бях свикнал, но интерфейсът твърдеше, че всичко е наред. Вдигнах глава с надеждата да видя разпънатия парашут, но облакът скриваше всичко. Тогава бурята започна да ме блъска наистина.

Езичника и Мърл бяха свикнали. Кат имаше малко по-малко опит от мен. Мораг и Мадж обаче разчитаха на обучителен софтуер и симулации. Сякаш трябваше да мобилизирам всяка частичка умение и опит и да се съпротивлявам на парашута през целия път, използвайки интерфейса и навигационните му системи, само за да се погрижа да сочи надолу и да не се заплете. Кой знае къде щях да се приземя. Поне се движех с по-нормална скорост, макар още да се чувствах тежък и муден.

Излязох от облака и сред разкривения тъмен пейзаж изникнаха тесни каньони, издълбани от корозията, а хоризонтът се криеше от мощно завихрените облачни маси. Аз и парашутът още воювахме с вятъра. Температурните сензори на костюма ми ме предупреждаваха. Твърде надалеч бяхме навлезли в тъмната страна. Ако планетата съдържаше влага, по повърхността щеше да се е натрупал лед.

На фона на вечната нощ прозрачният ми парашут се виждаше трудно. Огледах се и видях още четири парашута. Приятно се изненадах и от един от цилиндричните контейнери, които бяхме спуснали — общо шест, надявайки се поне един да ни последва. Понеже заради Демиург не можехме да предаваме през системите за свързка, системата на всеки от парашутите на цилиндрите бе свързана с камера, която да ни следи пряко. Всеки от контейнерите имаше и

експлозив с таймер. Ако не стигнем навреме, щяха да се самоунищожат.

Чудех се кой от шестимата липсва. Вече всички сближавахме сбруите си и се доближавахме и до контейнера, борейки се с вятъра. Не се чувствах наред елегантно парашутно спускане, а сякаш земята се опитваше да ме всмуче. Движех оловните си крайници с болезнено усилие.

Паднах неприятно и известно време се влачих с парашута. Скалата излъчваше мраз, въпреки вътрешното отопление на костюма. За щастие се досетих да включа химическия катализатор, който да унищожи платнището, преди да се откача напълно. После се опитах да се изправя.

Бях свикнал да мъкна тежка екипировка продължително. Бях подсилен, имах и тренинг. Или го бях имал. Бях направил някои сметки и намалих товара си така, че да неутрализирам ефекта от налягане с петдесет процента над земното. Само дето отдавна не бях носил пълно пехотно снаряжение. А и пак оттогава не се бях грижил за себе си много добре. Тъй че не можех да стана.

Устоях да не се разхиля над самия себе си. Представих си се неподвижен и безсилен, докато ветровете не ме разнесат частичка по частичка. Сякаш огромна тежест ме притискаше към студената скала. Боже, ако аз се чувствах така, как ли се справяха Мораг и Мадж? Нямаха подобрения от военен калибър. Всъщност знаех как ще се справи Мадж — с наркотична алхимия. Отново ми хрумна, че сглупих, като отказах предложението му за наркотици.

Най-сетне се издигнах, с помощта на гнева. Е, и на напълно естествен стимулант от вътрешните ми запаси. Все едно дърпах щанга със себе си. Наистина не исках да се катурвам отново. Нямах представа как ще се справя с това място по-задълго. Все едно носех някого като себе си на рамо.

Автоматичната ми пушка беше здраво прикрепена за гърдите. Охлабих ремъка и подготвих оръжието. Дисплеят ми грейна с нови данни, които защитният костюм предаваше. Беше време отново да се правя на войник.

Замъчих се през насрещния вятър по ошкурената от киселинните ветрове скала. Най-близкият друг парашутист беше Езичника. Радвах

се да го видя на крака. Посочи ми контейнера. И двамата се добрахме до него. Другите трима правеха същото. Всеки се бореше с вятъра.

Мораг беше обезвредила експлозивите. Кат беше подготвила релсотрона си. Мадж също беше с нас. Липсваше Мърл. Чудесно, местният ни водач. Не можехме да използваме джипиес, защото щяхме да издадем позицията си на Демиург. Във вътрешната си памет имахме подробни карти, но не ни указваха къде сме сега, а цялата тъмна страна изглеждаше еднакво. Нищо от релефа не изпъкваше.

Сигнална ракета от шестия парашутист, разнесена почти веднага от вятъра, най-сетне ни успокои. Мърл навярно бе преценил, че няма никой край него, преди да я изстреля. Освен ако не беше капан. Вдигнахме контейнера и се упътихме натам.

Признавам, не ми се искаше да помагам с носенето. С голямо задоволство бих го взривил. Мускулите вече ме боляха, но не знаехме кога ще получим шанс да презаредим запасите си. А и не знаехме дали оборудването на Мърл не е пострадало. Езичника, Кат и Мадж придържаха останалите ъгли. Мораг водеше. Бих предпочел някого с повече опит, но тя просто нямаше нужните подобрения, за да помага. Впечатлих се, че още се движи, макар и трудно, предвид колко снаряжение мъкнеше. Тоя скапан Мърл...

И преди съм бродил през мъчителен терен. Планинската верига Брекън бийкънс в Уелс беше лесна работа, расъл съм в Шотландия все пак. При все това калта и непрестанният дъжд на Сириус ми бяха дошли кофти. А това тук беше отврат. Мърл ни беше казал, че ще се приспособим с времето. Кат беше допълнила, че приспособяване и свикване не са едно и също. Онази бияческа работа на Колъм ми звучеше все по-добре с всяка измината секунда.

Пръв поддаде Езичника. В негова защита — всяка моя фибра също агонизираше и живеех стъпка за стъпка. При все това бях заложил на Мадж. Все повече уважавах нагласата му „по-добър живот чрез стимуланти“. Езичника се препъна, падна и едва не ни повлече всички. Оставихме контейнера. Нямах силата да му помогна да стане. Несъмнено нямах и волята да вдигна отново контейнера. В защитния костюм бях подгизнал до инерционната си броня.

Мораг метна лазерната си карабина на рамо и успя да вдигне Езичника на крака. Направи му знак да поеме водачеството и се премести на мястото ми при контейнера. Направих ѝ отрицателен

жест. Пренебрегна ме. Исках да оставим проклетията там, но тя го поде отново.

Дотук планетата не ми харесваше много. Дори започваше да ми липсва кишата от тела на Куче 4.

Мърл запали ръчен сигнал, за да ни ориентира. Нямах представа откога крачим. Струваше ми се много дълго и изпълнено с болка. Наближавахме Сумрачната ивица.

Мярваха се разкривени, подобни на червеи тръбовидни растения, впили корени дълбоко в огладените скални каньони, където бяха защитени от най-неприятните пориви на вятъра. Мърл ни беше обяснил, че са симбионти и се хранят с инфрачервената радиация от слънцето и с бактерии, усвояващи водородния сулфид в атмосферата.

Стигнахме до Мърл, докато втъкваше сигналния огън обратно в мрежата, покриваща снаряжението му. Посочи към входа на малка пещера и отмени Мадж с контейнера. Езичника зае предна позиция, а Мадж застана отзад. Точно преди да се скрием под повърхността, зърнах Лаланд на хоризонта: червена, огромна, близо, като нещо от Ада.

Не бях сигурен дали следваме естествен тунел, но бе гладък, сякаш органичен. На светлината на челниците ни и фенерите под оръжията на Мадж и Езичника стените приличаха на овъглена кост.

Сякаш крачехме към черна светлина, някакво ултравиолетово лъчение. Спряхме и зачакахме Езичника да разучи. Той се забави много, направо ни се стори безкрайно, но най-сетне се върна и ни направи знак да продължим напред. Дори през скриващия го защитен костюм виждах, че е готов да се строполи от изтощение. Трябваше скоро да си починем, но нямаше как да го направим на повърхността.

Вече карах на автоматик — вдигнах отново шибания контейнер и се упътихме надолу.

Не знаех какво да очаквам. Въпреки брифингите и визизображенията не бях подготвен за мащабите на пещерата. Скупчихме се при изхода на тунела, на ръба на почти трикилометрова бездна. По дъното се виждаха генетично модифицирани папрати и нещо като огромни зелени лилии. Имаше и призрачни дървета, широки и ниски, разкривени във формата на древни колелета на каруци — генетично модифицирани далечни наследници на дървото каури от Нова Зеландия. Под високото налягане дървесината им бе станала

невероятно здрава, но и трудна за сечене и обработка. Дърветата бяха пораснали от земни семена, за да помагат с тераформацията. Огромни ултравиолетови прожектори по тавана даваха енергия на растенията и къпеха всичко в теменужено.

Още преди цели геоложки епохи глетчери от киселинни соли си проправили път през търбуха на планетата като червеи. Оттеглили се към обратната страна и под влиянието на непредсказуемата геотермална дейност на планетата оставили след себе си гладки, почти необозрими пещери като тази пред нас.

Въпреки че скалните стени бяха огладени, цветовете на различните геоложки слоеве си личаха. Ала и по стените, и по голяма част от дъното, което виждахме, личаха сериозни щети — резки, изгаряния, мини кратери. Голяма част от растителността бе стъпкана и разкъсана, навярно от сраженията и движенията на много човешки и Техни бойни части. Скалата бе деформирана, стопена, стекла се и застинала след плазмени пожарища.

Въпреки щетите и изкуствената светлина като в лондонски артклуб пещерата бе странно красива. Или поне такава ми се струваше, докато не си махнах шлема. Сензорите на костюма ми бяха разрешили да опитам от въздуха. Но ме бяха излъгали, мамичката им. Дишах, ако можеше така да се нарече, но въздухът бе мазен, горчив. Миришеше на развалени яйца и имаше вкус на батерия.

Бях изпотен от глава до пети и сред много студения, но поносим въздух от мен се издигаше пара. Останалите също махаха шлемовете си. Пъхтахме, а дробовете ни горяха, при все защитното покритие.

Всички изглеждахме различно. Точно преди скока бяхме инжектирали лицата си с променящо вида вещество. Навлизахме в зона под почти тотално наблюдение и трябваше да избегнем сложния разпознавателен софтуер, който Демиург несъмнено използваше.

Като цяло приличахме на себе си, но леко разкривени. Бяхме направили и други козметични промени — различен цвят коси, различни прически, където бе възможно. Мадж не изглеждаше естествено с кафява коса, а трябваше да носи коса, за да крие очите си камери. Когато Езичника си отрязва рижавите расти, ми се стори, че ще се разплаче.

— Съжалявам — изпъшка той, клатейки глава.

Чувах мъката в гласа му, задето си мислеше, че ни е предал. Изглеждаше ужасно.

— Не го мисли, беше отвратително за всички — чух се да му казвам, уморен до мозъка на костите.

Мърл прокара длан по четината на главата си — беше се остригал до кожа, за да се отърве от птичето гнездо, което си бе отгледал в затвора. Приличаше повече от всякога на сестра си.

— Трябват ни храна, почивка и следобедна чашка — обърнах се към всички, но исках най-вече мнението на Мърл.

— Трябва да внимаваме. Близко сме до една от атмосферните станции. Охраната е сериозна. Около тях имаше много сражения по време на войната. Разполагат с дистанционни и човешки въздушни патрули, тъй че не знам колко дълго можем да останем. Не знам какво е „следобедна чашка“.

— Чаша чай. Американец си, не би разбрал — изпуктя обленият в пот Мадж.

— Какво има да не й разбирам на чашата чай?

— Например как изобщо да си сварите една, мътните да ви вземат — отвърна Мадж.

Всеки от нас, британците, опитвал американски чай, се усмихваше. Дори Езичника се поухили. Мърл сякаш бе схванал, че ще има шеги на негов гръб, и беше приел ролята. Обещаващо.

Нямаше да се получи читав чай на походно котлонче в тенекиените ни чаши. Не ми се рискуваше в тази атмосфера. Щеше да е отвратително на вкус. Вместо това пихме самозатоплящ се сладък чай — не беше същото, — и ядохме енергийни блокчета.

Мърл подготвяше катераческото ни оборудване, макар че всеки от нас също щеше да се подсигури преди началото. Не знаех откъде има силите. Особено като се имаше предвид, че допреди две седмици беше живял в дупка в земята.

— Обожавам този въздух — рече Мадж и се изплю. — По-хубав не съм дишал. Даже цигара не искам. Ама че депресиращ свят.

— Най-много мразя как ми действа на косата — изненада ме Кат.

— Разбирам, че това ще е голям проблем за теб — отвърна Мадж.

Мърл се усмихна, докато забиваше поредния скален клин в един процеп. Ударът отекна из огромната пещера. Спряхме и се озърнахме.

Зачакахме. Нищо.

— Какво, да не мислиш, че съм родена плешива? — попита Кат, все едно разговорът не беше спирал.

Мораг се ужаси.

— Моята тъкмо порасна пак! — и докосна потните си, отпуснати кичури.

— Спокойно, скъпа, обръснах я, за да не се накъдря. Не е окапала.

Това поуспокои Мораг. Езичника и Мадж се усмихваха и клатеха глави.

— Затова не се записах в пехотата — рече сухо Мърл.

— Твърде много мислят за косата си ли? — попитах.

Въпреки размяната на остроумия непрестанно се оглеждахме, редувайки наблюдението с хапки храна и глътки чай. През останалото време прикрепяхме оръжията си. След онази разходка ни трябваше малко разведряване.

— Военновъздушните имат по-добри фризъори — заяви Кат.

Е, време беше да разтуря вечеринката.

— Добре, да прибираме защитните костюми и да включваме камуфлажните.

Реактивният ни камуфлаж беше от здрав екраниращ материал, който се приспособяваше към обкръжението и се сливаше с него. Беше едно от предимствата на почти бездънния ни бюджет. Е, това, както и фактът, че междувременно си присвоихме огромни суми. Един по един си съблякохме костюмите, опаковахме ги и ги прибрахме. Добавяха тежест към багажа, но може би щяха да ни потрябват отново. След това надянахме реактивния камуфлаж над броните.

Всеки от нас носеше по петстотин метра фоторецептивно смартвъже. Мърл се захвана да съединява парчетата ни химически. Провери ги, след това същото направи Кат, а накрая и аз.

— Това ще стигне ли? — попитах.

Мърл сви рамене, не особено успокояващо. Взе рамката на лебедката и механизма ѝ от контейнера и започна да ги сглобява. Отидох да му помогна, а останалите ни пазеха гърбовете. Обвихме контейнера в реактивен камуфлаж и започнахме да го спускаме през дупката, а двигателят на механизма зажука тихо, докато отпускате въжето. Мърл се грижеше то да не се закачи някъде или да не се

заплетете. На теория контейнерът се движеше толкова бавно, че камуфлажът и въжето би трябвало да го правят невидим.

Измина дълго време. Бяхме отпуснали над хиляда метра въже, когато чухме нещо. Двигател. Добре познатия звук от боен кораб, някога тъй успокояващ, но не и сега.

Мърл забави лебедката и я спря колкото можеше по-внимателно. Въжето още се поклащаше леко. Кат и аз поотстъпихме от ръба. Мърл взе нещо от крепителната си мрежа и го разгърна. Супершпионинът си беше взел ръчен перископ. Хитро. Легна по корем и се взря надолу в пещерата.

Никой не продума. Акустиката вършеше странни неща. Шумът от двигателя се усиляваше рязко и рязко затихваше. Ехото не помагаше. Отново почнах да се потя. Този път ме обзе страх, че корабът ще налети на въжето или на контейнера. Абсурд. Толкова тънко въже, толкова обширна пещера. Накрая корабът се отдалечи, а Мърл сгъна перископа си.

— Само патрулка — коментира. — Иначе щяха да се забавят, ако сменяха караула при атмосферната станция.

Кимнах. Той отново включи лебедката. След няколко минути въжето се заогъва: явно бе стигнало дъното.

— Е, достатъчно е дълго — заяви Мърл.

Бързо разглобихме лебедката и я прибрахме при Мърл. Той тръгна пръв — приплъзна се с главата напред през ръба и се скри от поглед. Въжето се поразтрепери. Сякаш след цяла вечност трепна за последно. Трябваше да наблюдаваме внимателно, защото то вече бе придобило цвета на скалата наоколо.

Мораг беше следващата. Сякаш се забави повече. За кратко ме жегна ужас, докато я гледах как пълзи над бездната, но камуфлажът вече я скриваше, превръщаше я във фрактално привидение под ултравиолетовата светлина.

После бях аз. Зави ми се свят, докато тръгвах с главата напред. Ненадейно перспективата се промени, подът и таванът на пещерата смениха местата си. Бързо потиснах страха и се съсредоточих върху спускането, достатъчно бавно, за да сработи камуфлажът, като поддържах с крака преобърнатото си тяло изпънато. Преминах покрай огромните съоръжения, крепящи ултравиолетовите прожектори. Беше крайно объркващо — въжето сякаш изчезваше точно под мен и едва

виждах дланите си. Трябваше да разчитам на чувството си за допир, притъпено от ръкавиците и инерционната броня. Дъхът ми бумтеше в ушите. Много бързо се изтоших. Тежах много, тялото ми сякаш по своя воля търсеше земя далеч под мен.

Цялата тази скала. Чудех се дали Кат не е отишла в Големия каньон, за да ѝ напомня за това място. Защо ще го иска? Странни неща се случват в съзнанието на ветераните. Човек не мисли, че ще му липсват подобни места, но, както казваше Мадж, малко преживявания бяха по-вълнуващи от това.

Вдигайки лице нагоре, виждах нещо като огромен вентилатор със също толкова огромен филтър под него. Край ръба на този чудовищен подвиг на строителството се забелязваха пътечки, осеяни на равни разстояния с автоматизирани оръжия. От тавана висяха укрепени здания, както и летателна площадка, достатъчно голяма дори за транспортна совалка. Това беше една от атмосферните станции, които правеха въздуха в пещерата поносим. Не исках да го наричам „годен за дишане“. Продължавах да слизам. Предполагам, че само орбиталните станции и сондите като постижения на мегастроителството можеха да се сравняват с това. Е, имаше и по-големи кораби, но тях никога не ги виждахме нито отвън, нито отблизо.

Почти бях преполовил пътя, когато чух още нещо. Земята изглеждаше все така далечна, но сякаш ме дърпаше към себе си. Подсиленият ми слух улови далечен шум от един от свързващите тунели — боботенето вещаеше много по-голяма машина. Застинах. Чувствах се като паяче върху стена.

Беше тежкоподемен военен транспортър. Приличаше на летящо парче броня, оръжейна платформа с товарен отсек. Мина достатъчно близо, за да ме разклати на въжето, а реактивният ми камуфлаж да се измъчи, достатъчно близо, за да мога да огледам цевите, да преброя ракетите и да видя главата на включения в машината пилот. Нямах друго спешно решение, освен да се спусна колкото мога по-бързо.

Тягата от транспортъра ме издигна нависоко и ме запокити здраво надолу. Опитах се да не извикам. Изгубих сцепление с крака, а дланите ми засвистяха по въжето. Чувствах се напълно безпомощен, молах се камуфлажът все още да ме скрива някак. Двигателите на

грозната военна машина изреваха, когато тя се упъти нагоре към платформата до станцията.

Гърбът ме болеше зверски. Въпреки затягащите скоби и собствените ми подобрения ударът от мощното налягане беше много болезнен. Бавно успях да се възстановя и да продължа спускането. Вътрешният ми дисплей даваше индикации за нараняване, а аз притъпих болката с малко медикаменти от вътрешните си запаси. Искях да ги пестя. Цялата тази планета ми причиняваше болка на всяка крачка. За капак започвах да изгарям на ултравиолетовата светлина. Никой от нас не се беше сетил да вземе слънцезащитен крем.

Онова беше или доставка на провизии, или смяна на караула. Още бях на въжето, когато транспортърът си замина, и отново се наложи да застина, но този път не ме доближи и тягата не беше толкова мощна.

Когато се спуснах под покривалото от папрати, ми се сториха невъзможно прохладни. Завъртях се, за да се приземя на крака. Мърл и Мораг не се виждаха никъде. Откопчах се и приготвих оръжието си. Някой свирна тихо. Отвърнах и част от околната растителност оживя. Мърл ми направи знак — джунглата сякаш се стичаше по него — и посочи къде е Мораг. Аз пък им показах къде ще застана и подръпнах въжето — сигнал за Мадж да слиза.

Чакането под папратите наред теменужената светлина най-много се доближаваше до приятно изживяване, откакто бяхме дошли. Може би заради растенията въздухът не ми се струваше толкова мъчителен тук.

Докато слизаше Кат, покрай нея премина и автоматизиран боен дрон. Тя замря, но реактивният камуфлаж си свърши работата, както и неутрализиращите телесната топлина характеристики на инерционните ни брони.

Когато Кат слезе, вече всички бяхме долу. Мърл докосна въжето с контролния си лост. Обикновено бихме използвали вътрешните линии за свръзка, за да подаваме команди, но бяхме решени да не ги включваме, докато сме тук. Почти на три километра над нас въжето се развърза. Отдръпнахме се, докато падне докрай. Беше по-шумно, отколкото ми се искаше, но имахме нужда от въжето и не носехме друго.

Последва още един преход с шибания контейнер, по-надълбоко в каменните недра на планетата. Застудя още повече, а въздухът се размърдя още по-лошо, докато напредвахме към едно от скривалищата на Мърл от времето му в Гробищен вятър. Крачехме в мрак. Нощните настройки на лещите ни, захранени от вътрешен светлинен източник, ни помагаша да виждаме. Всичко изглеждаше зелено. През повечето време ходехме по равно и се редувахме да носим контейнера, докато свободните от нас вървяха отпред и отзад. Понякога се изкачвахме. През цялото време ни притискаше огромна тежест. От време на време спирахме за храна и отдих. Почти не отронвахме дума. Всички бяхме твърде уморени.

Мърл и Езичника, който според мен се опитваше да се докаже наново, огледаха позицията на скривалището, преди да се върнат при нас. Оставихме контейнера и се придвижихме напред безшумно, готови за беди и благодарни, задето нямаше.

Представляваше поредният малък отвор в скалата. Входът беше скрит с прост материал, боядисан в цвета на камъка. Мястото беше пълно с припаси и нещо още по-добро.

— Не съм военен, тъй че ми простете, задето не схващам стратегическата причина да лашкаме шибания контейнер, когато имаме всичко това тук — каза Мадж, май искрено бесен.

— Не знаехме дали още ще е тук — отвърна Мърл.

— Мадж, искам един от вас на входа и един малко пред него, става ли? — рекох. — Останалите ще огледаме тук и ще видим какво ще ни свърши работа.

Мадж се размърмори, но кимна утвърдително.

— Ама не мога ли да разгледам лъскавите коли? — възнегодува Мораг, гледайки към четирите бързи щурмови возила.

— Ще ги разглеждаш по-късно — казах й.

Тя се присъедини към Мадж неохотно. Разбирах интереса й. Колите бяха прекрасна гледка и открай време събуждаха завистта на войници от Третия свят като мен. Приличаха на странни хибриди между спортна кола, пустинно бъги и танк. С независимо управление на четириколесното бойно шаси, захранвано от водороден източник на енергия в задния си край, щурмовите коли бяха тежко бронирани, херметически запечатани и замислени за тайни операции. Това значеше, че никой не може да си ги позволи, освен екваториалните

спецчасти — и очевидно Гробищен вятър. Захранващата част можеше да отделя водорода от водата и да я преобразува в енергия. Това значеше, че ако имаш достатъчно вода, колата може да стигне навсякъде, стига да не е повредена. Ландроувърите ни на Куче 4 приличаха на детски колички в сравнение с това.

Тези бяха модифицирани за употреба на Лаланд 2. Независимото окачване бе подсилено, а гумите бяха направени от смартпiana. Те и лебедките в предния и задния край, свързани с куки, им позволяваха да се катерят.

Огледахме старателно пещерата, а после аз и Езичника пуснахме диагностика на колите. Кат и Мърл подбраха припаси. Мърл ни увери, че можем да използваме колите, които бяха много тихи, стига да се придържаме към по-дълбоките и слабо обитавани тунели.

Все още използвахме нощния режим. Тук имаше генератор и светлини, но решихме да не ги включваме. Все едно живеехме сред вечен зеленикав сумрак. Събрах Езичника, Кат и Мърл край себе си.

— Откри ли буболечки? — попита Езичника.

— Ако има, не ги долавям.

Това не ме преизпълваше със спокойствие.

— Тук няма нищо активно — обяви Мърл.

И това не ми хареса като отговор.

— Кога е следващата ни среща по график с Рану? — попитах Езичника.

— След двацет и три часа.

Дните и нощите нямаха смисъл под цялата тази скала. Телата ни щяха сами да се ориентират. Езичника се включи към един монитор и ни показва точката на среща.

— Добре, това е на трийсетина километра на юг и може би на пет под Моа. Добър избор, там няма нищо — каза Мърл. — Тунелите са толкова много, че биха си изразходвали всички човешки ресурси само за да ги обхождат редовно. По-скоро биха държали хората си близо до стратегическите средоточия.

— Съгласен съм — каза Езичника. — Най-голямата опасност ще са дроновете.

— Ще рискуваме ли с колите? — попитах. Опитах се да не звуча нетърпелив. Кат и Мърл кимнаха. Мисля, че всички бяхме облекчени — аз поне със сигурност. — Добре, вземаме нужното и действаме

бързо. Намираме си място за бивак и оставаме там петнайсет часа. Така ще имаме повече от достатъчно време до срещата и да се надяваме, че ще разберем какво става.

Мърл вдигна вежди. Петнайсет часа бяха много време, но ако другите се чувстваха като мен, определено ни трябваше почивка.

— Устройваме лагер и си налягаме парцалите. Двама караул, четирима почивка, четиричасови смени. Кат и Мърл, вие сте средната смяна и, да, заяждам се с вас.

Мърл кимна. Кат ми показва среден пръст. Нямаше да могат да спят осем часа непрекъснато, но имаше логика: двамата бяха най-приспособени към тази среда.

Така щяхме да сме оттук нататък: винаги нащрек, винаги на тръни. Щяхме да спим, когато можем. Без почивка, докъдето можехме да предвидим.

Мораг караше. Ето как беше протекъл разговорът ни по темата:

— Ще карам — рече тя. Отказах ѝ. — Какво, страх те е, че ще се оправям по-добре с оръжията ли?

Имаше право. А и беше карала и преди.

Въпреки това не ѝ беше съвсем по вкуса. Оплакваше се, че машината е някак тежка и тромава, въпреки че се беше включила пряко в нея. Явно по-голямото налягане се усещаше. Когато свървахме, винаги ни се струваше, че поднасяме. Но вътрешността бе най-близкото подобие на чист въздух от кораба насам.

Открихме място за бивак. Заспах още щом помирисах спалния чувал. Когато Кат ме събуди за смяната ми, бях праметнал ръка през Мораг. Не я бях усетил да ляга до мен след края на своя караул. Докато ставах, не се събуди. Всичко ме болеше.

Мястото за среща беше една висока пещера. Това, което се виждаше от скалните образувания, ме впечатли — тънки и нахъдрени като дантела. Виждаха се и сталактити, оформяни навярно с милиони години. От една от стените по загладения камък се стичаше вода.

Мадж, Езичника, Мораг и аз бавно лъкатушихме покрай извисяващите се, подобни на лес сталагмити. Носехме камуфлажа. Мърл и Кат ни покриваха отвисоко. Колкото и да се мъчехме да сме тихи, всяка крачка сякаш отекваше отчетливо за усиления ми слух.

Бяхме паркирали колите на около два километра по-далеч и после стигнахме по заобиколен път. Бяхме планирали още няколко

маршрута към машините, по-преки, ако нещата заминеха на майната си. Бяхме уговорили и още няколко пътища за бягство и отклоняване на вниманието, както и места за срещи и събиране на групата, ако нещата наистина отидеха на майната си.

Нямаше следа от Рану. Без канали за свързка трябваше просто да шарим из пещерата и да се надяваме да го видим, или пък той нас. Рану и Езичника имаха поредица от разпознавателни пароли и от време на време се спирахме и шепнехме „Нъд“, надявайки се да чуем в отговор „Лъд“. Нямах представа какво значат тези думи. Засега изговарянето им беше безплодно, а аз се чувствах уязвим, промъквайки се и шепнейки напосоки. Сякаш нямаше никого.

Много се надявах Рану да е тук. Щеше да знае каква е ситуацията и да ни информира. А и просто исках да го видя отново. Като се има предвид, че едно време ми беше откъснал протезата и почти ме беше пребил с нея, бяхме станали доста добри приятели.

Неизбежно бе да се разкрием, но мисля, че го направих именно аз, стъпвайки във вирчето в основата на капещата вода. Нямаше как, трябваше да изкача скалния наклон. Опитах се да пренебрегна съскането и дима, когато ботушите и камуфлажът ми докоснаха киселинната течност. Потопената част от костюма ми започна да присветва и да се разкривява. Тогава един от дроновете наблизко се издигна във въздуха.

Застинах. Нищо не се случи. Не нападна нито мен, нито някого от останалите. Значи бе нащрек, но не бе сигурен. Струйка дим се издигна пред очите ми. Машината беше среден клас. Знаех, че обикновено са способни на автономни действия до някаква степен. Ако Демиург бе превзел мрежата на Лаланд 2, както очаквахме, този дрон може би съдържахше част от Демиург и притежаваше самостоятелна мисъл и в някаква степен — автономен разум.

Машините бяха относително корави, но можех да се справя сам с една от тях. Проблемът беше в шума, който щяхме да вдигнем.

Това съвпадение ли беше? Произволен обход? Сякаш дронът ни бе чакал. Не ми се мислеше какво може да значи това. Щеше ми се да си бях взел безшумно оръжие. Продължавах да не мърдам, докато цилиндричният робот се сниши ниско над вирчето на подобните си на вентилатори ротори, точно пред мен. Започна да описва концентрични кръгове навън, започвайки от центъра на вира.

Машината завърши обиколката си отново пред мен и спря. Съскането на киселината, прояждаща ботушите ми, ми се струваше оглушително. Едно от гаусовите оръжия на робота се завъртя в моята посока. Сензорният му модул сякаш още търсеше. От вирчето се вдигна още една струйка дим. Гаусовото оръжие вече сочеше право към мен.

Мърл стреля два пъти безшумно — ударите прозвучаха като наместване на зъбчати колелета. Последва нездравословно потракване и дронът цопна с плясък във вира. От камуфлажа ми се заиздига още дим, когато киселината ме опръска.

— Връщаме се към колите.

Мислех, че го казвам тихо, но ми се стори, че отеква силно из пещерата.

Върнахме се дисциплинирано, но бързо. В нощен режим останалите ми приличаха на мараня край мен.

Бяхме паркирали на един скален издатък встрани от тунела, по който бяхме пристигнали. До издатъка се стигаше през лек наклон. Фоторецептивната боя на колите ги бе сляла със скалата. Езичника, Кат и аз прикривахме Мърл, Мораг и Мадж, които стартираха машините. Мърл ме подмина пътъм към колата си.

— Позабави се с реакцията — прошепнах.

— Разчитах, че няма да те надуши.

Пръв чух ръмженето на измъчен двигател на военен щурмови кораб. Увеличих термоизображението и го видях — летеше твърде бързо в твърде тясно пространство. Към нас се носеше спирала от светлини.

— Залегнете!

Езичника, Кат и аз се скрихме зад колите, които мигом се разтредоха от релсотронна стрелба. Попаденията отлюспиха боята и ги направиха видими. Внезапно пещерата се озари от рикошетни искри.

Езичника се облегна на капака на своята кола и изстреля две гранати в тунела. Влезе в машината до Мадж, преди мултиспектърните димни и противоелектронни гранати да експлодират. Лазерната му карабина би била безполезна, но двете гранати ни правеха по-трудни мишени.

Обикновено бихме пуснали текстови съобщения с кодовете за запалване на колите, но сега трябваше да се включим ръчно.

Заглушителите ми минаха в по-активен режим, когато Кат изстреля дълъг откос от релсотрона си. Шумът удави тракането на собствената ми картечница.

Димът затанцува бясно и към нас се устремиха изстреляни на сляпо ракети. Кат и аз скочихме в колите си. Мораг не си направи труда да кара по склона, а направо излетя от петметровата тераса. Инерцията ме понесе напред — нямах време да си сложа обезопасителните колани. Забих нос в таблото, подкожната броня поддаде и от ноздрите ми рухна кръв. Смартпияната на гумите опита да се залови за гладкия, стръмен склон — донякъде успешно. За щастие мощното окачване омекоти удара. Мораг свърна рязко наляво и ме блъсна във вратата. Раздруса ни ударна вълна и се гмурнахме в пламъци.

Когато излязохме, през огнените езици ни последваха Мадж и Езичника, а след това Мърл и Кат.

Окачването и гумите на колата с лекота се справиха с лошия терен под нас, а аз най-после се намъкнах в ремъците си и се включих в оръжейните системи на колата. Внезапно гледката на вътрешния ми дисплей се превърна в компресирана триста и шейсетградусова панорама около превозното средство. По екрана потече информация и се появи мерник, а аз стиснах дръжката за интерфейса с оръжията. Дръжката имаше и ръчни спусъци. Най-напред включих предните и задните лазерни оръжия.

Зад мен пещерата гореше. Щурмовият кораб се носеше през обгърналите го пламъци, сред които изглеждаше още по-страховит. Не познавах този модел — изглеждаше нов, следващо поколение. Само най-доброто за Черните ескадрони.

Бойната платформа на колата ни се подаде от покрива. Разполагаше с релсотрон и две леки бронебойни ракетни батареи от двете страни. Не можех да се прицеля добре, защото зад нас имаше още две коли. Кат и Езичника обаче имаха добра огнева линия. Релсотроните на двете им коли започнаха да прояждат бронята на кораба наред дъжд от искри.

Машината отвърна, като изстреля ракетите изпод оръжейните си понтони. Противоракетната лазерна защита на колата на Мадж и Езичника обаче се справи с тях, а наред мощните експлозии задницата на колата им подскочи.

Корабът отново се появи и задейства трицевния си релсотрон. От машината на Мадж и Езичника се разхвърчаха искри. Езичника отвърна на стрелбата, този път с техните ракети. Застигна ги същото като тези на кораба — и той имаше противоракетна защита. Още пламъци изпълниха пещерата.

— Трябва да се разделим — казах на Мораг.

Знаех, че бордовите сензори на колата ни имат подробна топографска карта на тунелите отпред. Мораг със сигурност я бе наложила върху вътрешния си дисплей и бе начертала на нея предварителните ни маршрути за бягство. Само че картата не бе пълна — не всички тунели бяха обходени, а и графиката бе на повече от година.

Мораг зави рязко надясно по един още по-тесен тунел и ускори. Громяхме сталагмити по пода и събаряхме сталактити от тавана, докато се носехме напред. Другите ни две коли подминаха входа на тунела ни, както и хеликоптерът. Не бих казал, че това ме разочарова, но, от друга страна, трябваше да отървем Езичника и Мадж от огневия натиск. Милисекунда след като ми хрумна да се върнем и да ги последваме, втори щурмови кораб ни подмина. Проблесна яркочервена светлина. Точно зад нас част от скалата експлодира, подпали се и започна да се топи. По вътрешния ми дисплей заприимигваха предупреждения, че част от колата ни също се е разтопила.

— Имат стрелци по вратите с плазмени оръжия, тъй че се придържай към тесни тунели — казах на Мораг.

Тя се съсредоточи в карането. Сега трябваше да се върнем. И тогава трети кораб възви в тунела след нас. Мораг ускори. Може би прекалено.

Разменях релсотронни откоси с погналата ни машина, но тя стреляше по-бързо и това започваше да личи по бронята ни. След като заглушителите ми се бяха справили с основната част от шума, останалото звучеше като мощен порой. Пред нас няколко сталагмита и сталактита се бяха слели от пода до тавана. Колата ускоряваше право към тях.

— Мораг!

Тя отвърна, като просто ускори още повече.

— Платформата — процеди.

Прибрах оръжейната платформа, а Мораг се покатери по стената на тунела с помощта на смартгумите.

Зад нас корабът взриви скалните стълбове с ракетите си — и този тунел се изпълни с пламъци. Пред нас изникна поредният каменен пилон. Едва се разминахме с него, отново покатерили се по стената, сякаш почти отвесно. Когато се върнахме на пода, Мораг продължи да ускорява.

И този стълб се взриви, а корабът не спря, макар и разлюлян от експлозиите. Релсотронът му продължаваше да стърже по бронята ни.

Мораг рязко наби спирачки — ремъците ми с мъка ме удържаха на място. Отпред зърнах голям, относително кръгъл отвор в пода. Реших, че спираме, за да го избегнем, а всъщност го правехме, за да не го прескочим. Колата се плъзна в отвора и започнахме да падаме.

Окачването се разтегна и гумите ни зацепиха в скалата край нас. Отчасти карахме вертикално, но по-скоро падахме. Не се срамувам да си призная, че крещях. Противоракетните ни лазери просветнаха отново: две от ракетите на хеликоптера се бяха спуснали след нас. Експлозията ни запокити почти десетина метра надолу, преди гумите да захаят отново. Стрелях на сляпо с релсотрона през огъня. Корабът не ни беше последвал, за да не изложи на показ уязвимата си долна част.

Извиках за пореден път, когато Мораг сви окачването и ни остави да паднем. Почувствах удара така, сякаш би трябвало да ни убие. Последва втори удар, когато колата падна докрай. Мораг се бе отпуснала като парцалена кукла. Когато се освести, изплю кръв. Натисна газта и наред писъците на изтерзан метал колата все пак потегли. От толкова каскади почти не разбирах какво се случва. От задницата на колата ни се откъсна още метал и се раздвижихме по-бързо.

— Ракета! — извика Мораг.

Без да мисля, завъртях платформата назад и изстрелях половината от леките бронебойни ракети. Едва тогава разбрах какво е направила и защо е трябвало така да препускаме. Беше ни спуснала право върху втория кораб, подгонил останалите. Моите ракети го бяха довършили. Разкривените му пламтящи останки изпълваха тунела зад нас. Навярно бе използвала някакъв алгоритъм за пресмятане на

траекториите, докато бе карала. Сигурно щеше да се тресе и да ридае, мислейки за хората в кораба. Нека, но по-късно.

Ускорихме. Сега бяхме зад първия кораб и беше по-забавно. Започнах да унищожавам задната му броня с релсотрона. Оръжейните му понтони се обърнаха към нас. На вътрешния ми дисплей грейна предупреждение: бяха ни прихванали с ракетния си прицел. Стрелях два пъти, но бяхме достатъчно далеч отзад, за да се справи точковата ни защита с тях. Минахме през пламъците от взривените ракети, без да спираме да стреляме.

Рискувах да пусна и две от собствените ни ракети, но хеликоптерът ги прихвана и унищожи. Когато се показахме и от тези пламъци, хеликоптера го нямаше. Пред нас бяха другите две коли. Задницата на машината на Езичника и Мадж изглеждаше като сдъвкана. Тъкмо се бяха покачили по стената и сега се връщаха на пода. Спомних си нещо от картата. Тук имаше разклонен тунел, който се спускаше надолу. Останалите го бяха избегнали, отклонявайки се по стените, а хеликоптерът, навярно зле повреден, се бе измъкнал по тунела. Мораг продължи след него.

— Не! — извиках.

Твърде късно.

Склоненият тунел бе къс. Свършекът му представляваше дупка в покрива на голяма пещера. Отново бяхме във въздуха: колата ни беше най-кофти летателният апарат на света. Корабът ни чакаше. Включи и релсотрона си, и ракетните си установки. Едно от плазмените оръдия пропусна. Другото ни закачи отпред и отчасти разтопи капака. Металът и бронята се подпалиха.

Не съм сигурен как съм имал присъствието на духа да го направя, но системите на колата ме прицелиха дори докато падахме, тъй че изстрелях останалите ни ракети. Корабът се справи с всички, освен с две. Плъснахме в едно плитко езерце на дъното, но сякаш се ударихме в скала. След миг наистина се ударихме в скала, този път под водата.

Не бях видял, но точно преди хеликоптерът да експлодира над нас и да посипе със съскане останки в киселинното езерце, две големи хуманоидни форми бяха скочили от частта до пилота.

Свестих се в потъналата ни кола. Сега пък тя беше най-кофти подводницата в света. Кабината беше пълна с омекотяваща пяна. Не

можех да се движа, нито да виждам. Вътрешният ми дисплей бе целият червен от предупреждения. Тялото ми сякаш беше една огромна синина. Мораг нарочно ли беше направила всичко това?

Доста вода протичаше в ужим херметически запечатаната кола. Водеше война с пяната и пяната губеше. Кожата ми пареше.

Пуснах съобщение на Мораг, но получих автоматизиран отговор, че не можела да отговори, защото била в безсъзнание. Опарих се отново в трупащата се киселина, докато стигна до ръчния ключ за катализатора, който щеше да разгради пяната.

Докато това ставаше, киселината продължаваше да ме пари. Най-после зърнах Мораг — беше в несвяст, а от кожата ѝ се надигаха мехури, докато киселинната вода продължаваше да пълни колата.

Извадих от един джоб стимулатор и я залепих за врата на Мораг. Системите на колата ме попитаха искам ли да използвам перископа. Това беше в случай, че сме паркирали под прикритие, а точно такъв, ако и странен, бе случаят сега. Плахо издигнах перископа точно над повърхността. Пейзажът още тънеше в хаос, но отличих двете екзоброни в пещерата високо над нас.

Изглеждаха познати, но бях сигурен, че не съм виждал подобен модел. Макар водата да плискаше върху перископа, виждах достатъчно добре, за да проследя с ужас дебелите черни пипала, изникващи от гърбовете на броните. Бяха поне отчасти плод на Техните биотехнологии. После осъзнах защо ми бяха познати. Приличаха малко на Берсерки, ако Берсерките бяха по-големи, симетрични, направени основно от човешки материали, прикрепени към летателни екзоброни, и носеха релсотрони „Мъстител“.

Мораг възвести връщането си в съзнание с дълго нечленоразделно фъфлене.

— Не е подводница — отвърнах, колкото да дам някакъв отговор.

— Какво? — попита безсилно тя.

Когато си върна още малко свяст, съобрази ситуацията.

— Какви ги мислеше? — попитах.

— Млъкни, нали сработи? Сега какво?

— Е, онези *неща* над нас нямат правилните инструменти, за да ни довършат, макар че с гранати ще ни стъжнят живота. Но ако не се измъкнем, или ще се удавим, или ще се стопим скоро.

Не споменах, че ако ни обстрелят с ракети, силата на експлозиите ще се усили във вода. Двигателите на ракетите им биха отказали под повърхността, но това важеше и за точковата ни отбрана. Освен това нямахме и нападателна мощ. Без цев под налягане или хидродинамични боеприпаси релсотронът ни можеше само да предизвиква вълнички и нищо повече. Онези отгоре просто трябваше да почакаат.

Размърдахме се, опитвайки да се пазим от течовете, и вдигнахме крака. Смърдеше на развалени яйца от сярата във водата. Поне антикорозивната защита на колата удържаше. Нямаше да се разтопи около нас, а ако не бе толкова добре запечатана, досега да бяхме се удавили. Но опитахме ли да излезем, щяхме да сме като мишени на стрелбище. Ако водата не ни разтопеше. (Нямаше, но щеше да ни обгори лошо.)

Мораг не спомена очевидното — бяха заловили и прекършили Рану. Ако бяха получили нужната информация, навярно беше мъртъв, освен ако не бяха пратили и него на Пояса. Кое то пак значеше същото. Рану беше сред най-добрите спецвойници в света и бе в разцвета на силите си, но въпреки това го бяха спипали, както останалите. От самото начало сме били обречени.

В пещерата над нас се извиха дири от ракети, а после разцъфнаха пламъци, когато черна светлина и отбранителни лазери прихванаха и неутрализираха ракетите. През водата чувахме релсотронните залпове. Другите две коли бяха уловили екзоброните в кръстосан огън от тераси далеч над езерото.

— Виж дали куките ни работят. Нека видим ще можем ли да се надигнем достатъчно, за да стреляме.

Мораг изстреля двете предни куки. Една от тях отскочи от скалата, а другата се залови и започна да си проправя път навътре. Киселината навярно вече прояждаше кабела. Мораг задейства лебедката и се понесохме напред. Движехме се бавно към гладкия скалист бряг в единия край на пещерата. Но щяхме да успеем само докато двамата пилоти бяха достатъчно разсеяни, за да не забележат кабела.

Кат изстреля останалите ракети от батареята си, които се оказаха твърде многобройни за една от екзоброните. Останките ѝ се посипаха при нас.

Другата броня премина през залповете на Езичника и Мадж, стреляйки с Мъстителя си и собствените си ракети. Ракетите бяха прихванати и детонирани. Бронята се показва през дима и пламъците като страховит ангел, приземи се до колата и откъсна релсотрона ѝ. С ужас забелязах, че започва да разкъсва бронята с пипалата си.

Болезнено бавно стигнахме до дълбочина за стрелба, докато лебедката и кабелът ѝ се разпадаха. От другата кола изскочи Мърл и изтича до ръба на терасата си. Озари мрака с плазмената си пушка, стреляйки в гърба на бронята. Плазмата започна да прояжда защитния материал. Оръжейната платформа на атакуваната кола се обърна към бронята.

— Недей — промълвих.

Езичника изстреля ракета от упор: навярно бе хакнал ограничението за минимален обсег. Колата се преметна и се блъсна в стената на тунела, преди да падне на тавана си. Екзобронята отхвърча и се стовари във водата, близо до брега, накъдето се влачехме.

Цевта на релсотрона ни излезе от водата. Овъглената, още пламтяща броня се надигна непохватно. Стрелях в нея отново и отново, докато лебедката ни местеше напред. Създанието се залюля под непрестанния огън, но не падаше. Мърл също стреляше, проблясък след проблясък от плазмената карабина. Накрая бронята се удари в стената зад нея, а главата ѝ се превърна в плазмено огнище. Свлече се надолу по скалата, а после във водата. Пуснах още два откоса за всеки случай. Май ми свършваха мунициите.

Изтерзаната лебедка най-после ни извади на повърхността. От колата се издигаше дим, а фоторецептивната боя отдавна я нямаше. Отворих с мъка вратата, а Мораг стори същото от другата страна. Разкарах снаряжението си и се закатерих без оборудване нагоре. Мораг пък изтича в един страничен тунел.

По него стигна до терасата с колата на Мадж и Езичника, малко преди мен. Хакна механизма на едната врата и успя да прокара кабел тип змия през пяната вътре, после пое контрол над колата и изстреля една от предните и една от задните куки. Пристъпи назад. Наблюдавах безпомощно, докато лебедките изправяха машината обратно върху гумите ѝ.

Мораг освободи пеноразтворителя, а аз изтичах до нея и извадих Езичника, в безсъзнание и зле насинен. Нищо не изглеждаше счупено,

но не ми харесваха отоците по лицето и главата му. Мадж също беше очукан, но в съзнание и ухилен. И много, много надрусан.

— Обичам ги тия коли — успя да смотолевя.

Аз само поклатих глава.

Бронята на колата беше облъскана, обгорена и изкривена на няколко места, почерняла, но изглеждаше цяла.

Срещу себе си виждах, отчасти на светлината от горящи отломки и догаряща плазма, една много по-голяма пещера, почти право срещу терасата. Оттам лесно можеше да влезе последният хеликоптер, ако знаеше къде да ни търси — а бяхме вдигнали много шум.

— Колата работи ли? — попитах Мораг тихо.

— Ранени са.

— Трябва да се махаме.

Мораг се съсредоточи за миг.

— Мисля, че ще тръгне. Не много добре, но ще върви.

От другата тераса Мърл питаше със знаци дали всичко е наред. Отвърнах му да почака.

И тогава последният кораб се спусна през дупката, през която аз и Мораг бяхме паднали. Още две екзоброни скочиха от него. Това беше. Край.

Във входа на голямата пещера срещу нас нещо грейна като пладнешко слънце. Корабът се превърна в гейзер от бял течен пламък и се стовари в езерото. Броните го последваха скоростно. Несъзнателно вдигнах ръце пред лицето си и заотстъпвах по-далеч от светлината. Под водата трите локви плазма още пламтяха, а езерото вреше.

— Стой на място, друже, да не те светна и теб — прогърмя глас откъм пещерата. Ясно личеше здравият новозеландски акцент.

Надигна се грохот. Подсилих оптиката си и видях топлинния сигнал на нещо огромно. Отначало е било дълбоко в тунела, но бързо напредваше с мощен тътен.

Кат върна колата в тунела, откъдето бяха дошли, и хвърли на брат си ракетомет. Мърл го разгъна и се скри, а камуфлажът му го сля със скалата. Не че леките бронебойни ракети биха сторили нещо на бронирания метален великан, който се подаде от тунела и нагази в езерото. Разпознах го като германски Ландскнехт, макар да изглеждаше по-едър от другите, които бях виждал — навярно заради по-голямата

гравитация. Вече имаше по-нови модели, но и тези бяха използвани из колониите в края на войната с Тях.

Бронята му беше издълбана и овъглена, многократно кърпена: очевидно бе видял много сражения. По някои по-здрави части от мека се виждаха странни заврънкулки, приличаха ми на шарките, с които се кичеше Езичника. На всяко рамо се мъдреше среднотежка ракетна батарея, а в гръдния му кош бяха монтирани отбранителни лазери. Плазменото оръдие, с което бе унищожил кораба, вече бе изстинало от бяло до яркочервено.

— Ама бая шум вдигахте, хора — чу се отново по високоговорителя на мека.

— Кой сте вие? — провикнах се.

12.

УТУ ПА

Повечето от тях бяха бивши военни, но се бяха установили в нещо, приличащо повече на бежански лагер, отколкото на база. Мършави, гладни, измъчени и почти неадекватни мъже и жени следяха с подозрение колите ни.

Успяхме да задействаме машината на Езичника. Карах аз. Когато се свести, той ми каза, че стреляли с ракетата, защото решили, че така и така са мъртви. Беше здраво очукан, но иначе беше наред — както и Мадж. Колата на Кат влачеше нашата. Мораг бе относително сигурна, че с правилните части, въпреки щетите, би могла да я поправи. Започваше да ми се струва, че колите си струват всяко петаче от безумната цена.

Бяхме си казали, че отиваме с кивитата доброволно, след като неизбежно поспорихме дали не е капан. Докато навлизахме в пещерния им комплекс, оръжия ни държах на прицел от всички страни. Някак храната не стигаше, но оръжия винаги имаше достатъчно. Както и мекове. Заедно с Ландскнехта, който ни бе проводил дотук, имаше още три — втори Ландскнехт, клас Стоманен мантис, един бърз съгледвачески мек и един тежка категория, клас Бисмарк.

Бисмаркът на практика представляваше тежковъоръжена платформа, окачена на четири мощни, насекомоподобни крайника — имаше тристамилетрова електромагнитна картелница, две тежки ракетни батареи и най-различни отбранителни лазери и противопехотни оръдия. Огневата му мощ респектиреше. Само че бе почти безполезен в партизанска война. Имаха всички приспособления, но от тази планета трудно се изкопчваше храна. Всички наоколо изглеждаха полумъртви от глад.

Излязохме от колите си и се озовахме насред полукръг от дула. Опитах се да си придам корав, заплашителен вид, но понеже адреналиновият приток бе секнал, налягането ме притискаше като

мъртва тежест, а гръбнакът ме болеше непрестанно. Изплюх се на земята. Чувствах гърлото си оцавено, а слюнката ми сякаш розовееше.

— И така, ще си помагаме с местната съпротива ли, или ще ни ограбват? — измърмори под нос Кат.

— Кой командва? — попита Езичника.

Никой не продума. Повечето край нас бяха маори, набити и масивни, хора, родени в място с висока гравитация. Мнозина имаха татуировки, сякаш полазили лицата им. Ландскнехтът още се извисяваше над нас.

— Мисля, че трябва да дадем храна на тези хора — рече Мораг.

Езичника й изсъска да мълчи. Кат и Мърл също не изглеждаха особено доволни.

Светлината идваше от преносими прожектори и пръснати тук-там лампи, захранвани с генератори. Нямаше достатъчно за цялото място и много от него тънеше в мрак. В скалата с лазер бяха изсечени ниши, приличащи на импровизирани койки. По-късно щях да разбера, че се наричат миньорски ковчези и в ранния колонизационен период там оставяли мъртвите миньори, докато намерят начин да се отърват от тях. „Ковчезите“ бяха много.

Кордонът от оръжия се раздели и към нас закрачиха четирима души — двама мъже и две жени. По-възрастната изглеждаше препатила. На години може би не бе по-голяма от мен, но имаше изхабен вид. Бе мускулеста и сурова, носеше инерционна броня с кожен елек върху нагръдника си. Когато се обърна да каже нещо на един от другите, видях на гърба на елека стилизиран изцъклен и оплезен демон — някакъв символ на улична банда. Половината й лице и каквото се виждаше от ръцете й бяха изрисувани със завъртулки, които сякаш изпиваха тъмната й, ала и някак пепелява кожа.

До нея вървеше най-едрият хакер, когото бях виждал. Личеше, че е хакер, по мишмаша от военни и незаконни чаркове, които сякаш растяха от половината му глава. Въпреки набитата си физика и високото налягане той се движеше изненадващо леко, почти като хищник. И при него се виждаше опъната измършавяла плът, а татуировките му бяха почти навсякъде. Изглеждаше някак свръхестествен. И той носеше кожен елек — като всички.

Другият тип ми напомни за забавленията ни с руснаците в лагер 12. Макар и без свръхтежките модификации на вукарите някой бе

придал на лицето му вълчи вид. Имаше щръкнала изкуствена челюст със собствено хранване и зъби от хирургическа стомана, както и кучешки нос. Ноктите на ръцете му бяха оформени като остриета. Все пак приличаше повече на куче, отколкото на вълк, но не и на куче от любвеобилните породи. По бузите му също бяха плъпнали татуировки, тръгваха от дългите бакенбарди и се срещаха на челото му.

— Мне — рече Мадж, клатейки глава. — Не обичам кучешките... „неща“.

При все че го разбирах след опита ни с вукарите, изказването не бе особено дипломатично. Типът куче удари Мадж здравата и го просна.

— Това ми е другото кучешко „нещо“! — извика на другаря ми, който се мъчеше да се изправи. Кат сграбчи мъжа и направи нещо сложно с ръцете и врата му, поставяйки го в ключ. Щръкналите оръжия се размърдаха. Очакваше ни сериозно насилие.

Другата жена, по-скоро момиче, бе най-слабата от всички край нас. Не разбирах как гравитацията не я е прекършила. Беше бледа, побледа от останалите, и бях относително сигурен, че не е маор, въпреки татуираните устни и брадичка. Имаше дълга, права тъмна коса и едва ли бе по-възрастна от Мораг. Освен това нещо не ѝ беше наред. Сякаш не беше изцяло с нас, а получаваше сигнали на различна честота.

Суровата жена и едрият хакер спряха и ни изгледаха лошо. Девойката стигна плътно до нас и ни заглежда.

— Пусни го — рече жената на Кат.

Кат я пренебрегна. Мадж плюеше кръв. Кучето се мъчеше да се отскубне — напразно.

Обърнах се към него.

— Посмей да го докоснеш пак и този път ще те нараня аз, ясно?

Онзи беше бесен, задето така го бяхме обезвредили. Само се изплю към мен. Кимнах на Кат и тя го пусна. Хубаво. Правехме се на добре сплотен екип, въпреки че всъщност на нищо не приличахме. Кучето се обърна с кръвнишки поглед, но Кат не продума.

— Това е нашата котка — рекох, опитвайки се да разчупя леда. Но вместо това се издъних.

Шашавата девойка беше стигнала до мен. Обърнах поглед към нея.

— От спецчастите ли сте? — попита жената, явно предводителят им.

Не отвърнахме.

— От тях са — рече хакерът.

— Страшна работа, спасени сме — изръмжа кучето.

— Онлайн ли са? — попита отново жената.

— Не, доколкото мога да преценя. Явно действат на тъмно — отвърна хакерът.

— Провери и машините им.

Той тръгна към колите ни, но му препречих пътя.

— Момент — изрекох и вдигнах ръка.

— Ако сте онлайн, сме преобани. Трябва да бягаме, а губим хора, когато бягаме — рече жената.

— Не сме онлайн — каза Езичника. — Крием се от същото, от което и вие.

Едрият спря, но хвърли поглед към жената. Бледото момиче оглеждаше Мораг, която ѝ се усмихваше смутено.

Мадж се изправи.

— Ох, бе! — възкликна и си запали джойнт.

Сякаш не таеше неприязън към кучето. Може би след като се бе самовзривил с ракета, не му пукаше особено от едно кроше.

— Ще трябва да свикнете с някои неща. Ще ви проверим машините и ще ви вземем храната. Ще получите достатъчно, ако решим да не ви убием и ви позволим да останете — рече жената. — Голям Хенри, каква е хавата?

— Биеха се срещу лошите, когато ги открих — отвърна онзи в Ландскнехта.

— Воювате с Ескадроните на свободата, така ли? — попита хакерът.

Вдигнах вежда.

— Ние им викаме Черните ескадрони.

— Те си викат Ескадроните на свободата. Ние пък им викаме чекиджии — изръмжа кучето.

— Много ми лази по нервите тази малката! — процеди Мадж.

Девојката бе на сантиметри от лицето му. Може би все пак му бе писнало да го подритват по какви ли не начини.

— Оставете я — намеси се хакерът.

В тона му усетих заплаха, която не ми се стори преструвка. Бях доста сигурен, че този би могъл да се разправи с повечето от нас в ръкопашен бой.

— Британци ли сте? — попита жената. Кимнах. — Тук ли бяхте, когато се случи? — Поклатих глава. — Част от инвазия ли сте? — Отново поклатих глава. — Така и си помислих. Къде ви е храната?

— Кат, Мърл, дайте им половината ни провизии.

Мърл рязко обърна глава към мен. Щеше му се да каже нещо, но дисциплината му надделя. Тази на Мадж — не.

— Половината ни пр...

Някак се усети да млъкне, когато видя изражението ми. Можеше поне да се преструва на професионалист.

— Ако някой се опита да вземе повече, гръмнете го — продължих.

Жената го обмисли.

— Само да знаете, когато ни потрябва и другата част, ще си я вземем, а ако не ви се нрави, имаме дълга и горда история на канибализъм.

Последва смях. И от наша страна. Всъщност просто не ни се струваха чак толкова страшни след вукарите.

— Е, да се надяваме, че дотогава ще сме приятели — рекох. — Но няма да пипате колите. Не сме онлайн. Не след дълго ще ви стане ясно от само себе си. Налага се да ни вярвате — а ние ще ви се отплатим с храна.

— Можем да си я вземем... — понечи да се тросне кучето, но жената вдигна ръка и той замълча.

— Виж, друже, съжалявам за поведението на Мадж, но си изпатихме наскоро с едни хора, които приличаха на теб. Може би сме единствените ви приятели тук долу — казах аз на мъжа.

Последното беше налучкване, но си изглеждаха зле.

— А ние пък сме единствените ваши приятели, нали така? — попита едрият хакер.

И той имаше право.

— Стига да не ви изядем — допълни жената.

Мястото се наричаше *Уту Па*. *Па* беше някакъв вид маорско укрепление, а *уту* значеше нещо между отмъщение и отплата. Представих моите хора. Онези ни дадоха само опознавателните си

названия. Предположих, че някога, когато са представлявали банда, това са били прякори и вероятно все още бяха по-важни за тях от истинските им имена. Коровата предводителка беше Майка. Някога била старши подофицер, а сега командваше цялото *па*. Хакерът се казваше Картечар и заедно с Майка караше Бисмарка. Кучето се казваше Муцуна. Това щяхме лесно да го запомним. Някакъв урод го модифицирал още като хлапе, за да го използва за лов на плъхове. Явно на Лаланд имаше плъхове, при това опасни, което ме впечатли. Бледата девойка се подвизаваше като Странната. И с това име нямаше да имаме проблем.

Големия Хенри, който ни спаси, се оказа много дребничък, разбира се. Типично войнишки прякор. Стигаше ни на почти всички до гърдите и се клатушкаше странно, когато ходеше, но иначе имаше много мощно телосложение. Върху хаоса, който представляваше сплетената му коса — с дълга плитка отзад, — бе накривил много омачкано и старо на вид бомбе. И брадата му беше сплетена на плитка, а по цялата си незаета от гъст космалак кожа имаше обичайните маорски татуировки. Той изглеждаше най-приятелски настроен, но все пак ни беше видял да се сражаваме с гадовете.

След първоначалната размяна на реплики Мадж ме дръпна настрана.

— Половината ни шибана храна!

— В скривалището имаме запаси, а Мърл пък знае къде може да намерим още.

— Но скривалището може да е компрометирано.

Кат и Мърл, въоръжени, надзираваха, докато хората на Майка взимаха половината ни провизии от колите.

— Какво да ти кажа, Мадж? Виж ги. Умират от глад, а приятелите ни тук са в остър недостиг. Освен това съм служил с маорски САС-овци, от новозеландските спецчасти. Бяха корави копелета.

Мадж се ухили.

— На теб всички ти се струват такива.

Официално бяха Конните стрелци на кралица Александра или някакъв дезертьорски контингент от тях — бронирана кавалерия. Майка и Картечар изглежда движеха нещата, а Муцуна и Големия Хенри им помагаша. Странната бе просто местен колорит, струваше ми

се. Пехотинците, танкистите и артилеристите с тях, почти всички маори, викаха на петимата *Нгати апакура*, Племето на жената, която търси мъст. Бисмаркът също се казваше *Апакура*, а петимата пък наричаха самите себе си *уанау*. Доколкото схващах, това значеше „семейство“.

Бяха много близки. Бяха отраснали по улиците и си имаха само един другиго. Основали си банда, защото нямали избор. Улични закони: или си агресор, или жертва. Улицата изяжда децата, които не намирали начин да се защитят. Откакто основали малкото си племе, не сваляли символа си от гърбовете си.

Мадж успя да научи всичко това след няколко разговора с Големия Хенри и някои от другите в лагера, които още не беше вбесил. Подозирах, че ги подкупва с наркотици, а не разчита на чара си.

Като тийнейджъри се научили да карат мекове в мините. Тогава оперирали миньорски версии — най-добрите чаркове заминавали за фронта, за бойните мекове, — но ресурсите трябвало да текат. Големия Хенри казал на Мадж, че са изгубили много хора в минни произшествия, още преди да ги въвлекат във войната. Само те петимата останали от семейството. Един Бог знаеше как са успели да останат в един и същи отряд, заедно, през цялото това време.

Черните ескадрони (на свободата) твърдели, че са прокуденото Земно правителство. Появили се с Кронин начело. Явно независимо от данните на Бог Лаланд, а не Сириус, била първата им спирка. Бяха ни оставили фалшива следа. Имаше логика, ако подозренията ни за Цитаделата бяха правилни.

Ескадроните на свободата разпространили версията, че сме били тайни Техни агенти и сме успели с пропаганда да подлъжем Земята, че войната е свършила, а после сме превзели мрежата с Техен вирус. Дори пуснали монтирани кадри от нахлуването ни на Атлантида. Чувствах се употребен.

Ескадроните наричали Демиург Вълна на свободата. За жалост в пропагандата да наречеш нещо обратното на това, което е, е добра тактика. Хората вярваха на названия. Много по-лесно беше, отколкото да оценяваш дела. Кронин, говорителят на т.нар. Прокудено Земно правителство, описал Демиург като последна защита срещу Техния вирус, нещо като глобална ваксинация на мрежата.

Картечаря му викаше Черната вълна. Разбрал какво представлява в действителност, изолирал системите им и успели да избягат от базата си, след като се сблъскали с нещо, което ми звучеше като машина с Техни подобрения. Впечатлих се, че са успели да свалят една от щурмовите совалки на Черните ескадрони само с мек.

И други членове от отряда им се присъединили, открили и още хора в пещерите. После други бегълци от Черните ескадрони пък ги открили, след като чули за тях. Като цяло бяха около двеста души: основно пехота, малко поддръжка, три танкови екипажа, от които само два имаха танкове, и един екипаж на самоходна артилерия. Имаха също така почти достатъчен брой БТР-и в различни стадии на разпад, за да евакуират всички хора при нужда.

Имаше много гърла за хранене. Отрано бяха разбрали, че ако заловят когото и да било от тях, ще бъдат моментално разкрити. Един от хората им изчезнал, докато търсел провизии. Преди да се усетят, техният *па* бил ударен от разнородни новозеландски колониални сили, подкрепени от Ескадроните. Успели да се измъкнат само защото наред свирепата битка срутили тунел зад себе си. Оттогава се криели в дълбоките пещери. Местели се на всеки две седмици или ако някой клет кретен се изгубел в пещерите. Според мен бяха все още живи само защото засега не бяха достатъчно важни на Ролистън, та да се разправи с тях.

Уанау знаеха, че Демииург държи под тотално наблюдение всички контролирани от него зони. Това ограничаваше вариантите им и значеше, че разполагат с много малко информация какво се случва в по-гъстонаселените зони над тях. И, разбира се, правеше за тях изключително трудно намирането на храна.

Бяха направили няколко успешни набега за провизии, но това не беше техният род война. И за миг не се съмнявах, че са много силни в открити сражения, за каквито бяха обучени, но ако имаше начин човек да се сражава с Черните ескадрони, той бе партизански. Мековете просто не ставаха за това.

От друга страна, бяха се разправили с всички елементи на Черните ескадрони на по-дълбоките нива. Всеки, който ги търсеше с цел, различна от присъединяване, също срещаше смъртта си. Имаше обаче проблем с подобен подход, проблем, подобен на моите собствени усещания по въпроса. Всеки от нас би убил Ролистън, Кронин или

Сивата дама още щом ги зърне. Същото важеше и за други подобрени копелдаци, но повечето войници бяха просто обикновени наборници, мъчещи се да оцелеят. Не ми се нравеше мисълта да ги убивам, но и нямах пряка база за сравнение. Ако някой нещастник сочеше с автомат към мен, нещата щяха да са много ясни. Хората тук познаваха част от онези, които би се наложило да убият. Познавали са и част от онези, нападнали тяхното *па* заедно с Черните ескадрони. Останалите лаландски военни сили и хората в колониите с лекота биха повярвали на Кронин — нямаше причина за обратното. Следователно мислех, че *уанау* и ние сме лошите. Не просто лошите, а предателите на цяла една раса, предателите на човечеството. И в този ред на мисли малко се безпокоях какво ще се случи, когато *уанау* ни разпознаеха като хората, пуснали Бог в мрежата.

— И защо просто не сте станали част от другите? Да си улесните живота? — попитах.

Седяхме в кръг до колите, грижейки се никой да не задигне останалите ни неща. Кат всъщност пазеше права, но беше достатъчно близо, за да слуша и да участва в разговора. Майка, Картечар, Муцуна и Големия Хенри стояха срещу нас над лагерния ни котлон. Опитвахме се да ядем, но атмосферата придаваше на всичко мирис на пръдня. Това сякаш не тревожеше Мърл, който набиваше като невидял.

Странната стоеше малко по-встрани, сред сенките между вирчетата светлина от две от лампите. Поред се втрещаваше във всекиго от нас, немигащо, смущаващо. Не се опитваше да е такава просто ей така, нито пък за ефект, като Мадж. Беше повредена. Мораг отвръщаше на погледите ѝ доста често.

— Не ни бива да правим каквото ни кажат — изръмжа Муцуна.

Мисля, че съжаляваше за кашата, в която се бяха наиснали. Разбрах го.

— Защо свързките на всичките ви мекове са били деактивирани предварително? — попита Езичника.

Те се спогледаха неспокойно. Явно не искаха да говорят за някои неща.

— Бяхме предупредени — каза Картечар накрая.

— От кого? — попитах.

Не отвърнаха. Навярно умираха от глад, обаче не се поддаваха на натиск. Обикновено в такава ситуация бих се ядосал — всички бяхме в

едни и същи лайна все пак, — но ги разбирах. Рискът за тях беше огромен. Като нищо можеше да сме от лошите и да сочим на останалите си дружки от Ескадроните на свободата къде се укриват бунтовниците. Трябваше да се постареем, за да спечелим доверието им.

— Ние бяхме — обади се Мораг. Майка, Картечар и останалите се обърнаха към нея объркани. — Ние пуснахме Бог в мрежата. Той, Бог, не е Техен вирус. Просто казва истината безусловно.

Мърл клатеше глава с раздразнен вид. Езичника се обърна към Мораг, но тя го пренебрегна. Мадж се хилеше. Вместо да заслужим доверието им, можем направо да почнем с грандиозните жестове, рекох си. Мораг говореше на четиримата срещу нас, но при това гледаше към Странната.

— Имаш ли водка? — попитах Мадж, докато думите на Мораг си проправяха път в главите на домакините ни.

— Аз какво съм, личният ти контрабандист ли?

— Няма да хабя хубаво уиски в тая отвратителна атмосфера.

Чест му направи, че все пак стана, за да донесе бутилка. Сигурно беше скочил с нея и я бе тътрузил със себе си из подобния на ада пейзаж на повърхността.

Картечар и Майка още го обмисляха. Тя не изглеждаше доволна.

— Сторихте ми се познати. Променили сте си вида, преди да дойдете, нали?

Мораг кимна. Макар че явно си губехме времето, ако щяхме да се разкриваме наляво и надясно.

Муцуната пръв се обади.

— Значи вината е ваша, мамка му, така ли? — изръмжа.

— Мда — заяви гордо Мадж, отвори водката, отпи и ми я подаде, а аз я подадох на Майка. Тя я изгледа, все едно й подавах нож с върха напред, но я взе, обърса гърлото и пи, а после на свой ред я подаде на Картечар.

— Най-добре да им кажем всичко — заяви Мораг решително.

— А ако са от лошите? — попита Кат иззад нас.

— Ей, майната ти! — процеди Муцуна.

— Пак ще те напляска — каза Мадж, навярно защото бе съзрял възможност да започне караница.

— Както той теб. Млъкни, Мадж — отвърнах.

Муцуна сякаш се канеше да продължи, но Майка го погледна и той се смълча, макар да личеше, че се пръска от яд.

— Не са от лошите — рече убедено Мораг.

— Интуиция на проститутка? — попитах.

Мораг се усмихна. Дълго време се бяхме осланяли на интуицията ѝ, когато няхаме на какво друго.

— Проститутка ли си? — попита с надежда Големия Хенри. — Харесваме проститутки.

— Съжалявам, скъпи, пенсионирах се. — А на останалите рече: — Лошите живеят по-добре от такива като нас, нали така?

Имаше някаква почти детинска логика. Но и аз бях сигурен, че е права.

— Права е — заяви и Мърл. — Това не са лошите. Лошите знаят какво правят.

— Що ли не вземеш да си го начукаш, арогантна гад!

Муцуна се поизправи. Приличаше досущ на разярено бойно куче — не ми напомняше толкова на вукарите, колкото на киберподсилените песове на казаците.

— Сложете му нашийник, или ще го направя аз — каза Мърл.

Помръдна леко — беше готов. Ако Муцуна го нападнеше, щеше да стане нещо лошо. По-скоро усетих, отколкото чух Кат зад себе си, готова да помогне на брат си. Мисля, че и Майка го забеляза.

— Муцуна, успокой се — изсъска тя с нетърпящ възражения тон.

Големия Хенри хвана за лакътя разгневения си събрат. Муцуна се обърна към него, а Големия Хенри кимна.

— А вие — обърна се Майка към Мърл, — ако не ви харесва какво правим тук, оставете си припасите и се омитайте.

Останалите наблюдаваха Мърл, чакаха отговора му. Картечар бе особено напрегнат и се взираше сурово в него. Почти ми се искаше нещо да се случи. Интересно ми беше кой ще победи.

— А може ли всички с пениси да се ометат, за да вземем да свършим нещо? — попита Мораг.

Усмихнах се. Зад мен Кат се изсмя.

— Тя се перчеше по мъжки, защо да остава?! — оплака се Мадж, кимвайки към Майка.

— Майка може и да има penis — допусна Големия Хенри. — Затова Картечар толкова я харесва.

Още усмивки, спаднало напрежение.

— Върви си с него, ако искаш — каза Майка с равен тон.

— Добре. Никой от нас не е дипломат... — започнах.

— Аз съм — прекъсна ме неизбежно Мадж.

— Не се познаваме и никой не иска да отстъпи — продължих. —

Нека просто да обменим малко информация и да видим докъде ще го докараме, става ли?

— Не се опитвах да омаловажа постигнатото от вас — подхвана Мърл. — Откъде да знаете какво ще се случи, как да се подготвите? Това не е вашият тип война.

— И какво? Ще ни спасявате ли? — изсъска Муцуна.

Мърл не му обърна внимание.

— Ето какво. Като им казваме за себе си, повече хора научават за нас. Ако някой ги залови, ние се компрометираме. — После се обърна към Майка. — Освен ако не си готова да убиеш всеки от хората си, когото пленят, или дори себе си? — Впери пронизителните си кафяви очи в нея. Тя не трепна, но и не отвърна нищо. — Разбира се, че не си, защото те е грижа за тези хора. Искаш да ги видиш живи в края на войната, нали? Похвално, но за нас е огромен шибан риск.

— Добре — напрегнато отвърна Майка. — Тогава, както казах, оставете си припасите и се омитайте.

Муцуна кимаше. Мърл се обърна към мен.

— Нямаат полезна информация. Спечелихме си добра воля срещу собствената си храна. Време е да продължим.

Беше прав и го знаех. Тези бяха читави хора, и способни, но щяха да ни пречат. Трябвало е да се разделят на малки групи и или да се скрият, или да се сражават поотделно.

Изобщо не видях връхлитащата от мрака девойка. Внезапно се оказа до Мърл и замахна към лицето му. Проблесна метал, малко закривено острие, щръкнало от долния край на стиснатия ѝ юмрук. Мърл улови китката ѝ. Въпреки че и тя имаше черни лещи вместо очи, паниката ѝ личеше ясно.

— Странна! — извика Майка.

Навярно бе преценила що за човек е Мърл и знаеше, че увреденото момиче си играе със смъртта. Мърл не успя да хване другата китка на Странната и тя прокара тънка резка по бузата му с острието в другия си юмрук.

Колата, на която се бях облегал, се заклати: Кат бе скочила от нея.

Странната изкрещя, когато Мърл улови и другата ѝ китка, обезоръжи я и я постави в болезнен ключ. Паниката ѝ растеше, докато се мъчеше да се отскубне от него. Ентусиазмът и потайността рядко могат да се мерят с реалните умения. Мадж беше извадил пистолета си. Не беше съвсем сигурен какво да го прави. Езичника се бе оттеглил назад. Не знам защо аз самият не помръднах, останах на място.

— Пусни я — нареди Картечар. Тонът му вещаеше насилие, но в същото време издаваше безпокойство.

Странната откачаше и се мятеше като зверче в капан. Картечар, Майка, Големия Хенри и Муцуна бяха на крака. Не им пукаше кои сме, както и че някои от нас вече бяха въоръжени, в случая на Кат — с релсотрон. Бяха готови да ни се нахвърлят.

— Пусни я — рекох аз.

Мърл понечи да възрази, не без право — току-що го бяха нападнали.

— Веднага — простъргах с най-добрия си безкомпромисен подофицерски тон.

Сякаш се двоумеше дали да не ме прати на майната ми, но все пак я пусна. Странната се претърколи встрани, изправи се и изсъска, преди да се оттегли отново в сенките, приклепнала като дребен хищник.

Мораг се усмихваше — не знам защо. Може би ѝ бе харесал опитът на Странната да даде на Мърл да се разбере. А това ме тревожеше. Опитах се да уловя погледа ѝ, но тя или не го забеляза, или предпочете да го пренебрегне.

— Ако пак ме доближи с острие, ще го прибера в нея. Най-малкото — каза Мърл.

Попиваше кръвта от раната и я зяпаше по пръстите си. Мисля, че бе най-вече изненадан.

— Ако я пипнеш... — започна Картечар.

— Ей! — не се стърпях. Той завъртя глава към мен. — Заканата с нищо не е несправедлива. Ако я искате невредима, дръжте я под контрол.

Стори ми се, че Картечар е разумен, но Странната явно му беше слабост. И май не беше свикнал хората да му говорят, както аз сега.

Мога да се разправа с него, рекох си. Почти си повярвах. Освен ако той нямаше повече хъс от мен. Още гневен, отвори уста, за да изтърси нещо — навярно поредната заплаха.

— Достатъчно — тихо рече Майка и седна.

Големия Хенри и Муцуна я наблюдаваха. Сякаш очакваха друг развой.

— Знаете ли кое ще е най-добре? — попита Мадж.

— Разговор без ножове, патлаци и побои? — предположи Езичника.

Мадж кимна. Изглеждах го невярващо.

— Какво? — попита ме. — Да, на черешата съм. Много хубава, лежерна дрога. Реших, че ще помогне да се опозная с хората.

— Колко отговорно от твоя страна — отбеляза Мораг.

— Може ли да си на нея през цялото време? — попита Кат иззад нас.

— Да, щото много ще помогне в битка — саркастично отвърна Мадж.

Майка ни гледаше с вдигната вежда. Картечар и останалите също бяха седнали. Мадж подаде на Муцуна полупразната водка.

— Тя има... проблеми — рече Майка.

Прозвуча почти като извинение. Кимнах. Очевидно на малката ѝ се бяха случвали кофти неща.

— Недей да им се извиняваш, по дяволите — гневно рече Картечар.

Двамата явно бяха партньори, и то отдавна. Бяха майката и таткото на това семейство, но повдигнатият въпрос пораждаше напрежение между тях. Не беше ревност от страна на Майка, а друго. Чудех се дали не я е страх от Странната по някаква причина.

— Както казах, безполезни са ни. Носят само беди — заключи Мърл.

Напръска порязаното с антисептичен спрей и наложи съшиващ гел и превръзка от пяна.

— Защо сте си били изключили свръзките? — повтори Езичника въпроса си отпреди малко и отново всички се смълчаха.

— Кажи им — рече Майка.

— Защо, да не би да станаме най-добри приятели внезапно? — попита Картечар.

— Те ни повярваха, ще им повярваме и ние. Знаеш ли какво ще стане, ако не го направим? — Тя направи пауза. — Нищичко. Нищичко няма да се промени.

— Рискът...

— ... е същият, както винаги. Или ще оцелеем, или ще измрем.

Започвах да харесвам Майка, беше моят тип командир. Но Мърл имаше право: твърде много ѝ пукаше. Не че същото не можеше да се каже и за мен. Поне когато опреше до Мораг, ме беше грижа дори прекалено. Понякога и за Мадж, донякъде и за Езичника, а засега не ми се мислеше за Рану. Беше почти сигурно, че е мъртъв.

Зарадвах се, когато дойде моят ред за водката. Отпих дълбоко. Парещият в гърлото ми алкохол бе добре дошла промяна в сравнение с парещата атмосфера. Миризмата беше обаче същата — на развалени яйца.

Картечар преглътна с усилие. Не изглеждаше доволен, но ни каза:

— Миру, властелинът на нощта, ни предупреди да се откъснем от света на духовете.

Сърцето ми се сви.

— Исусе Христе — процеди Мърл и ме погледна. Не знам дали търсеше и у мен капчица здрав разум, или се канеше да си ходи. Не че разбирах защо изобщо е с нас, след като само ни намираше кусури. — Губим си времето.

— Мърл — рече Кат, — успокой се за малко.

— Хакерски религиозни глупости — гневно отвърна той.

— А що не покажеш малко уважение, мамка ти? — включи се Муцуна.

Странната се люшкаше ту под светлината, ту в сенките, понавътре в пещерата, и все така ни наблюдаваше. Гледаше Мърл свирепо.

— А „що“ не ми покажете нещо за уважение? — отвърна той.

— Мисля, че прекарваш твърде много време с Мадж — рекох му.

— Ей! — възнегодува Мадж. — Държа се добре!

Така си беше. Освен това изучаваше съсредоточено шарките по стените.

— Такъв си е отпреди Мадж — увери ни Кат.

Мърл завъртя глава към нея.

— Вижте, разбирам, че липсата на сензорна стимулация в части от мозъка в мрежата го пълни с религиозни простотии. И разбирам, че трансът включва религиозните ни гени, но това няма нищо общо с целта ни.

— Май честичко си работил сам? — подпита го Мораг язвително.

— Да, и се вижда защо.

— Защото не умееш да градиш отношения с нормални хора ли? — предположи Мораг.

— Добре, както и да е, но нищо от това няма общо с целите ни.

— А те са? — попита Картечар.

Майка докосна крака му и поклати глава.

— За тях е истинско.

Изненадан, установих, че съм го казал аз. Езичника и Мораг също бяха изненадани, ако се съдеше по погледите им.

Аз пък мислех че просто ми беше писнало от религиозни дискусии. Много ми бяха дошли през последните месеци. Бях сред ключовите играчи в пускането на Бог и се бях срещал с един от така наречените богове в мрежата. И все така нямах проблеми с атеизма си, но пък имах проблеми с поредния излязъл изпод матрака бог, дори да не ни засягаше пряко. Надявах се да е просто войнишка параноя, но не можех да се отърся от чувството, че край нас нещо се случваше, оформяше събитията, манипулираше ни от тъмното.

— Освен това — допълни Езичника — предупреждението явно е имало съвсем реален ефект.

Мърл поклати глава, но не си направи труда да спори. Надявах се поне за малко да помълчи. Ненадейно Мадж се разсмя.

— ... отношения с нормални хора — повтори, все едно току-що беше схванал виц.

— Вие от спецчастите сте голяма работа — каза Големия Хенри с усмивка.

— Той е журналист — отвърнахме едновременно Езичника, Кат и аз.

— Журналист и пенсионирана, за жалост, проститутка... Еха. Наистина сте дошли да ни спасите.

— Разкажи им останалото — подкани Майка Картечар, явно безразлична към духовитостта ни.

— Имаме малка част от него — каза Картечар.

— Част от кое? — предпазливо попита Езичника.

— От Черната вълна.

Езичника и Мораг го зяпнаха, май и аз. Дори Мърл вдигна поглед. Мадж се бе привел унесен към гладкия скален под. Явно по някое време сме го отегчили.

— Как? — попитах.

— Миру, властелинът на нощта, ми даде мрежа за змиорки, за да я хвърля върху...

— Добре, няма значение. Все едно не съм питал.

Картечар изглеждаше леко засегнат.

— А може би просто се шегуваш? — включи се отново Мърл.

Картечар се загледа в него. Нещо в ситуацията ми напомни една случка, когато бях хлапе и двамата най-корави типове във Финтри се бяха хванали за гушите.

— Не се шегува — промълви Мораг удивено.

— Това е важно — рече Езичника. — Искаш да кажеш, че един от боговете в маорската митология...

— Не му викай митология, *пакеха* — предупреди го Картечар.

— Моите извинения — рече Езичника, макар със сигурност да не знаеше какво значи *пакеха*. — Значи един от боговете ви ти е дал някаква програма?

Картечар кимна.

— Програма, която не мога да разбера. Както не разбирам змиорката, която улових.

— Кое? — допринесох умно аз.

— Късчето от Черната вълна, което хванах, приличаше на змиорка в мрежата ми.

— А видя ли Вълната?

— Видях я. И да, приличаше на голяма черна вълна. Нехаше за всяка защита и обезопасителна система, все едно такива нямаше. Улови част от собствените ми програми за сигурност, промени ги пред очите ми и пое контрола над всяка система, свързана към мрежата.

Езичника и Мораг кимаха. Картечар потвърждаваше всичко, което подозирахме за способностите на Демиург. Само че някак бе успял сам да стори нещо на Демиург в отговор. Оставах си

подозрителен към тези нишчици надежда. Особено щом участваха божества.

— Имаше и още нещо — продължи Картечар, — високо над Вълната. Приличаха на ангели.

Мораг се опита да овладее потръпването от страх, но твърде добре познавах езика на тялото ѝ. Не мисля, че някой друг забеляза.

— Ангелите са хакери химери — обясни ни Езичника, хвърляйки поглед към нея.

— Имат нападателни програми на базата на Демиург. Много са мощни. — Мораг не можа да прикрие боязънта в гласа си.

— Откъде идват цялата тая гадост и издънките ѝ? — попита Големия Хенри. — И защо са толкова могъщи?

— Онези чекиджии от Ескадроните на свободата. Когато ги нападнахме, отвътре бяха като Тях. Това са Техни шпиони, нали? Най-послед са се сетили. Информационна война, такива неща — изръмжа Муцуна.

Четиримата ни гледаха очаквателно. Сега ние на свой ред се смутихме.

— Историята е дължка — рекох.

— Може да им покажем филма на Мадж — предложи Езичника.

Отне ни известно време да им обясним докрай. Сговорчивият благодарение на наркотиците Мадж се включи в един монитор и им показа част от документалния си репортаж. Стори ми се, че твърде дълго се застоя на частта, в която Рану ми скрива задника в Ню Йорк. Твърдеше, че искал да види дали ще го разпознаят. Не го разпознах. Езичника и Мадж говориха най-много.

— Шибани глупости! — процеди Муцуна.

— Всичко е било лъжа. Кликата са започнали войната и са я поддържали — увери го Езичника.

Бяхме го повторили няколко пъти. Обяснихме мотивите на Кликата и механизмите им на контрол, как са успели да го направят. Но уанау не го бяха изпитали на собствената си кожа като нас. В много отношения представата за шейсетгодишна война като печалбарски трик им идваше в повече. Пребледняха, сякаш им прилоша. Мнозина виждаха смисъл в отбранителна война и всички трудности и жертви,

особено ако практически си расъл на фронта, като тези тук, но да разбереш, че е било лъжа? Че цялото ти страдание и лишения — всичко — е било за облага на миниатюрна общност от хора? Отрицанието бе логична реакция. По-късно логична реакция щеше да е гневът. Почти ми се струваше, че им дължим извинение.

— Откъде да знаем на чия версия да вярваме? — попита Майка.

И тя изглеждаше стъписана, но гласът ѝ бе равен и спокоен. Въпросът ме хвърли в недоумение. За нас истината беше очевидна. Бяхме го преживели. Но за тях бе просто поредният вид пропаганда.

— Да, не се обиждайте, но искате твърде много неща да приемем на доверие — рече Картечар.

— Знаете, че нещо не е наред, нали? — попита го Мораг.

Той кимна.

— Собственият ви бог ви е предупредил — добави Езичника.

Намесих се:

— Боя се, че ще трябва сами да решите на какво да вярвате. Макар че може да се запитате поради каква причина ще се спускаме на тази адска планета и ще стигнем дотук само за да ви играем психологически номера. Аз не искам да съм тук, със сигурност.

— Значи този Кронин, типът от виз-а, и другият, Ролистън, са виновните? — попита Големия Хенри.

— Някога са работили за Кликата, а сега, предполагам, са Кликата — казах им.

— Вижте, звучите искрено — започна Картечар. — Но ако сте поробени? Ако наистина вярвате, но *таниха* са ви промили мозъците?

— Кой?

— Те — каза Майка. Беше се замислила дълбоко и не можех да разчета изражението ѝ. Спокойствието ѝ бе странно, почти плашещо.

— А защо ще си правим целия този труд да ви убедим? — попита Езичника. — Твърде солипсистично е.

Всички го изгледахме неразбиращо.

— Опитай да си припомниш, че говориш с войничета — предложих.

— Съществувам само аз — изрече бавно Мадж, сякаш получил откровение.

— Да, а ние сме играчки на въображението ти — отвърна Мораг, престорено сериозно.

Духовитостта не помагаше. Твърде рязко бяхме преобърнали света им.

— Добре, имам въпрос — намеси се Майка. — Какво от това?

— Не разбирам — рече Езичника.

И аз не разбирах.

— Какво значение има? Кликата ни е дърпала конците, карала ни е да воюваме шейсет години. Вече нищо не можем да направим.

— Уту — рече тихо Картечар.

Майка се обърна към него.

— Наистина ли? И как ще стане? Виж, съгласна съм с теб за предците ни, за духовната ни цялост, но не сме митичните герои от миналото ни. Не разполагаме с никакви възможности, а да се сражаваме заради принципи е тъпо и ще ни види сметката накрая.

— Само че така е редно.

Изненадах се отново, че думите бяха дошли от мен. Моментално осъзнах колко кухо звучат.

— Е, поздравления, задето можеш да си позволиш толкова здрав морален компас. Аз обаче не искам да умирам заради принципи. Особено след като няма значение в чия война участваме и кой командва. За нас нищо няма да се промени, включително краят.

— Но... Ние променихме нещата — възрази Мораг, почти отчаяна. — Хората виждат какво се случва. Кликата не може да го кара както преди.

— Дали? А някой опитва ли се вече да срази Бога ви? — попита Майка. Прочете отговора в измъченото лице на Мораг. — Бедните по-добре ли са отпреди?

— Тези неща искат време — каза й Езичника.

— Богатите и силните винаги ще се борят за своето. Разобличете ги и ще намерят друг, по-хитроумен начин.

— Защо тогава се сражавате с тях? — попита Мърл.

Майка го изгледа презрително.

— Оцеляване. Расла съм в Моа. Докато растях, мястото беше под обсада. Сега разбирам, че сме си го причинили сами. И днес се дърляме над останките от човечеството. Да върви на майната си всичко това. Няма нищо общо с нас. Ще изчакаме да приключи.

— И ще умрете от глад — отбеляза Мърл.

— И ще правим, каквото е нужно — продължи Майка. — Защото си залагам лявата бозка, че когато пушилката се разсее, за хората ми няма да има никакво значение.

— Те точно това искат да мислим и да правим. Да се предадем, да забравим личната си отговорност...

Включването на Мадж беше неочаквано, но и бе подобно на думите му в Атлантида. Под всички наркотици и страстта си към адреналина той наистина вярваше в тези неща.

— На Земята явно е по-хубаво — каза Майка. — Тук идеализмът е не просто лукс, а илюзия. Имаме други приоритети. Демокрацията пет пари не струва от години. Защо да ми пука под чия безлика диктатура живея? Все така се бия и умирам за някакъв друг шибаняк. Добре дошъл на новия шеф, същия като стария.

— Поне не бездействаме — повтори Мораг, отново с отчаяние.

Отчасти разбих Майка, но мисля, че току-що бяхме сринали света ѝ, тъй че тя щеше да направи същото с нашите постижения, ако можеше да се нарекат така.

— Така ли? Сами ли дойдохте? Сами ли платихте за снаряжението си? Или ви изпратиха? Кой ви изпрати? Защото съм готова да се обзаложа, че все е някакво подобно правителство или брокер на власт, друга разновидност на същата игра.

— Ами ако този път не е диктатура, а робство? — включи се Езичника.

— Просто си приказваш, или имаш доказателства? — попита Картечар.

— Подозрение е. Военните, изпратени преди нас, се върнаха с промити съзнания, а и сами казват, че когато губите хора, сте компрометирани почти веднага.

— Това е причина да се крием... — понечи да каже Майка.

— И да умрете от глад. — Мърл не преставаше да ѝ го напомня.

— ... а не да се бием.

— Е, вие решавате, нали така? Или се биете, или се криете, или се предавате — рекох.

Големия Хенри и Муцуна се наежиха при последната дума. Може да бяха мършояди, расли на улицата, биячи и крадци, но имаха гордост. Продължих:

— Познавам Ролистън отдавна. Ако се предадете, ще ви употребят или ще ви убият. Ако се скриете, ще умрете от глад, а ако набезите ви за храна са успешни, рано или късно ще ви погне, защото сте му трън в задника. Пък и ако ще се сражавате за храна, сражавайте се и за друго. Защо, питаш? За да оцелеете. Приемете принципите като украса, като малко надежда с мотивационна цел.

Майка ме изгледа. Накрая се засмя невесело.

— Ето от такива приказки разбирам — рече.

Явно бях намерил начин да я мотивирам.

Странната излезе от мрака и легна до Майка, сложи глава в скута ѝ. Тя започна да гали дългата тъмна коса на момичето.

— Е, може ли да видим фрагмента от Демиург? — попита Езичника.

Картечар отвори уста.

— Не толкова скоро — рече Майка. — Ние какво ще получим?

— Какво не ви е наред, бе? Нищо ли не чухте? — разгневи се Мърл.

Усмихвах се. Тази жена ми харесваше — умееше да оцелява. Разбрах защо предвожда останалите.

— Какво искате? — попитах.

— Помощ.

Думата не ѝ достави удоволствие.

— Провизии? — попитах.

Тя кимна.

— Взимаш я насериозно. Можем да вземем тази част от Демиург, когато си п... — започна Мърл.

— Достатъчно! От врага можем да взимаме, да му прекъсваме достъпа до ресурси, да преебем инфраструктурата му: това е част от задачата ни. Но ни трябва и информация. Ако това не ти харесва и мислиш, че сам ще си по-добре, върви на майната си.

Беше риск. Можеше просто да си тръгне, а ни трябваше — но не можех да му позволя да подкопава всичко. Да не говорим, че вече ни късаше нервите на всички. Забележката ми го ядоса, виждах го. Наранена гордост. Политиката е мъчителна работа. Дори малко се тревожех, че ще се опита да ме убие. Вероятността да успее бе голяма. А и беше прав, поне донякъде. Не бяхме добре смазаната машина, с която беше свикнал — а и обикновено бе работил сам. Само че

импровизирахме в движение, нямаше как. Мъчехме се да жонглираме тичешком и ни трябваше помощта му — или ако не, то поне да не ни се пречка.

Мадж се обърна към него.

— Мърл, мисля, че трябва да си навиеш езика обратно зад зъбите, или просто нищо няма да сработи.

Мърл отвори уста за пореден път.

— Мърл — обади се Кат.

Още бе нащрек, бе подхванала жироскопичния си релсотрон. Мърл не рече нищо. Просто кимна и се отпусна.

13.

МОА

Кабинковият лифт беше тежкобронирован, а от него като шипове стърчаха множество оръжейни системи. Повечето бяха отбранителни и противоракетни. Кабелът представляваше въглеродна нанотръба в бронирана обшивка. Дори така изглеждаше много уязвим. Картечар потвърди, че по време на двайсетгодишната спорадична обсада на Моа лифтът рядко е просъществувал задълго, когато Те са настъпвали. Местните монтирали този едва наскоро.

Споделяхме кабинката с мръсни, изтощени миньори в края на работния им ден. Надявах се това да е достатъчно, за да ни скрие от повсеместните системи за наблюдение, но ми се струваше, че изпъкваме. Носехме чисти дрехи и изглеждахме здрави. Усещах лещите на камерите по себе си, впиваха се в мен, проучваха ме. Все едно самият Демиург се взираше в нас. Кое то несъмнено и правеше, сверявайки чертите ни в различни програми за лицево разпознаване.

Пещерата, където се намираше град Моа, беше най-голямата от всички досега. Приличаше на голяма алпийска долина с покрив от камък. Стените ѝ откъм нас бяха терасирани и издълбани. Това ме обезпокои. Все едно да дупчиш стените на собствения си дом, а после да се питаш защо се е срутил покривът.

От него, сред сталактитите, висяха огромни прожектори с геотермално захранване. Предполагаше се да е ден, но острата им светлина приличаше повече на тази в някоя бюрократична сграда. Също така не бе навсякъде. Част от прожекторите бяха унищожени или повредени. Някои висяха свободно от скалата, други пък примигваха. „Нощем“ прожекторите превключваха на ултравиолетово и доставяха на малкото останала модифицирана растителност живителна светлина.

Подът на пещерата трябваше да представлява гъст килим от растения, а тук-там имаше имения в стил плантации, издялани от самата скала. Големия Хенри ми каза, че било модерно през стената ти да минава жила скъпоценна руда. Проблемът с Градинския квартал

беше, че новозеландските колониални сили не успели да го защитят, когато Те придобили откъм Тъмната страна.

— Спомням си една от атаките, първата, която видях. Гледах надолу от града и ми се струваше, че цялото място гъмжи, като килим от насекоми в някой научнопопулярен визфилм. Земята почти не се виждаше — сподели ми Картечар, когато проследи погледа ми надолу към пода на пещерата.

Бяхме използвали част от видоизменящата субстанция, за да променим лицето му. Бяхме скрили и татуировките му — наричаха се *та моко* и разказваха историята му. *Уанау* бяха прагматични докрай. Кърпа скриваше компютъра в главата му.

— Там долу има хора — рекох.

На някои места горяха огромни огньове и през увеличението си виждах край тях големи тълпи. До някои от огньовете стърчаха едри, странни по форма статуи.

— Наричат се Свършека — обади се Картечар с глас, пълен с презрение. — Дезертъори. Част от някакъв култ на самоубийци. С религията си оправдават страхливостта си. Нанесоха се в Градините, след като Те си тръгнаха.

Винаги ме бяха впечатлявали отказалите се от армията по съвест. Не бях сигурен за отношението си към дезертъорите. Звучеше твърде много като да се чупиш от своите, когато си им нужен.

— Кои са онези в цивилните БТР-и? — попита Кат.

— Вероятно боклукчийски екипи и частни съдии-изпълнители — отвърна Картечар. — Когато Те дойдоха за първи път, Градината беше прегазена. Някои имаха възможност и се евакуираха. Там е работата, че Те не грабителстват. Не се интересуват какво имаме, просто ни избиват. В някои къщи още има ценности. Да не говорим, че някои от фукливите копелета си имаха собствени скъпоценни находища в стените. Тъй че старите собственици, ако са им останали пари, пращат екипи да разкарат бездомниците от собствеността им и да видят какво е оцеляло. А други от съдия-изпълнителите работят за себе си, плячкосват сами.

Далеч под нас в улиците проблеснаха дула и примигнаха лазерни лъчи. Голяма част от мястото бяха просто развалини, изтерзан призрак на някога богат квартал. Същото можеше да се каже и за останалата част от пещерата. Моа бе под обсада през почти половината война, а

Лаланд 2 бе нападната преди повече от петдесет и пет години. Историята на нашествието бе изписана с кратери, пукнатини, почернен и разтопен камък почти навсякъде. А най-тежко увредената част от огромната пещера бе самият град.

Той представляваше един от най-мащабните строителни подвизи отпреди войната. Планът беше погълнал огромни количества работа, модели и експериментирание. От тавана на пещерата висеше огромен сталактит. Беше дълъг около пет километра, а върхът му се намираше на около километър от Градината. Инженерите решили, че сталактитът може да се насели, и градът бил изсечен в камъка и във вече съществуващи в него пещери с помощта на лазери и микроби. Бил замислен като жилищен район за миньорите, а онези, които можели да си го позволят, живеели в Градината сред гъстата растителност.

След Тяхното нападение оцелелите богаташи се преместили на сталактита. Макар отначало да го смятали за слабост в защитата на планетата, той се оказал същинска крепост и голяма част от него преминала в ръцете на военните. Останалите му жители били изтикани във вече пренаселени части от него и били оставени на собствения си късмет, особено след като човеците изоставили мините.

Сталактитът заемаше голяма част от гледката през белязаното и разчегъртано бронирано стъкло на кабинката. Сякаш нито сантиметър от скалното образувание не бе останал непокътнат. Част от него бе покрита с бронирани кръпки. Обшивката изглеждала достатъчно дебела, за да е или от мекове, или от бойни кораби, кръстосвали подземните морета. Артилерийски, противовъздушни и противоракетни установки стърчаха като брадавици на много места от камъка.

— Обсадата толкова тежка ли е била, колкото разправят? — попитах.

Картечар и Мърл се засмяха невесело.

— Първият спомен на Майка е как собствената ѝ майка готвила месо от трупа на баща им, за да има какво да ядат. Самоубил се, за да им стане храна — каза Картечар и ме прикова с лещите си. — Да, тежко беше.

Преглътнах на сухо и кимнах. И на Земята бяхме израснали в бедност, но на фронта бе много по-зле. Да доживееш до пълнолетие бе изпитание, което изискваше да вършиш кофти неща. И това им беше

причинено нарочно. Радвах се, че Мадж е с Езичника в базата на уанау. Не ми се щеше да пуска шеги за гордото им канибалско наследство. А аз се питах как канибализмът бе навлязъл в обичайните ми теми на разговор. Мораг се бе втренчила стъписана в Картечар. Още ѝ личаха охлузвания и порязвания от преследването с колите. На мен — не. Бях се възстановил бързо.

Лифтът ни откара високо към покрива, към най-дебелата част от сталактита. Подминахме един повреден прожектор — примигваше и ръсеше искри. Най-сетне се озовахме на укрепената спирка на лифта. Опитавме се да не шаваме много, докато тълпата изтощени миньори се влачеха навън. Пренебрегнах поривите на световъртеж, когато пристъпих от клатушкащата се кабинка на каменната платформа.

За чувствителните ми сетива сякаш имаше наблюдателни камери навсякъде, всички обърнати към нас. Войниците на пост, отегчени и безразлични, провериха фалшивите ни лични документи, изфабрикувани в Чистилището, и ни пуснаха.

Най-много ме порази колко беше тихо като за толкова претъпкано място. Може би обитателите не умираха от глад, но изглеждаха гладни и изтощени, лицата им бяха изопнати, белязани от дългогодишни тегоби.

Улиците представляваха гладки тунели, които се виеха сякаш до безкрай надолу. Къщите бяха изсечени от самия камък, но накъдето и да се обърнех, виждах импровизирани колиби и навеси. Встрани от главните улици, тази част от Моа бе гъсто населена плетеница от тесни улички. По вътрешните части от огромния сталактит, също както по външните, личаха сериозни щети.

— Какво е това жужене? — попита Мораг.

Двойка въоръжени наблюдателни дроневи преминаха над тълпите.

— Катапултът е точно над нас. Тук се водеха някои от най-свирепите боеве през последните десет години — обясни Картечар, когато дроновете отминаха.

Огромният електромагнитен катапулт се използваше, за да мята топлоизолирана руда в орбита, където я прибираха шлепове и я товареха на кораби за износ.

Докато преминавах покрай холографски образи на Кронин, ме прониза гняв. Виждах огромния му бодигард Мартин Кринг точно зад

него. Изглеждаше повече от метал и пластмаса, отколкото от плът и кръв. Заглавието на новината гласеше СВОБОДНОТО ЗЕМНО ПРАВИТЕЛСТВО ПРЕДУПРЕЖДАВА ЗА ВЪЗМОЖНИ ШПИОНСКИ ТЕРОРИСТИЧНИ КЛЕТКИ. Питам се дали имат предвид конкретно нас. Зачудих се колцина други са стигнали дотук и са още свободни.

Подмина ни патрул в шестколесна бойна машина. Оглеждаха тълпата, бяха видимо по-бдителни от пазачите на лифта. Усетих погледите им, но не показаха никакви признаци, че ни познават или подозират, докато се отдалечавахме от главната улица, по-навътре в пресечките.

— Това е Птичарника — рече Картечар. — Тук израснах.

Тревожех се, че ще го разпознаят въпреки дегизировката му, но той държеше главата си сведена и избягваше чуждите погледи. Нас четиримата — мен, Кат, Мърл и Мораг — ни зяпаха доста. Личеше си, че сме външни хора. Колкото по-навътре влизахме в Птичарника обаче, толкова по-малко наблюдателни устройства виждахме.

Когато се наложи да преминем покрай редица просеци ветерани, лишени от имплантите си, почти се почувствах у дома. Всичко беше толкова нагъчкано — на моменти сякаш минавах направо през нечий дом. Местните продължаваха със суровите погледи, този път въоръжени мъже и жени с цветовете на различни банди. Най-често възрастни ветерани. По-младите още служеха в армията. Подозирах, че нещо в осанката ни ги възпираше.

— Знаеш ли нещо за тези, как им беше името, „Марионетките“? — попитах Мърл.

Бяхме стигнали до външната стена на сталактита и се влачехме нагоре по изсечени в камъка тесни проходи.

— Имал съм вземане-даване с тях. Различни са. Относително благонадеждни, но по техен си плашещ начин.

Опитвах се да скрия факта, че пъхтя. Мърл пък все едно се разхождаше в парка, въпреки шестте месеца в дупката.

Картечар изчезна в един скален процеп точно над нас. Мораг го последва, а после дойде и моят ред. Наложих се да пролазя вътре. Стигнах до малка пещера. Изходът ѝ разкриваше гледка към Моа и лифта, с който бяхме дошли. Вече се намирахме над прожекторите и се виждаха купчини от по-малки сталактити, много от тях с входи и

прозорци. Под нас, върху самите рамки на прожекторите, пък имаше палатки и къщици, сглобени от сандъци и други подръчни материали. Свързваше ги мрежа от здрав на вид метален кабел.

Картечар приклепна и заизважда модифицирана катераческа сбруя от торбата си. Към сбруята бяха прикрепени две парчета въже, а на края на въжетата — по един метален ръкав с плъзгачи. Извадихме своите сбруи, а Картечар ни показва как да прикрепим ръкавите към металната мрежа. Плъзгачите се разполагаха под и над кабела, както и спирачните подложки, когато имахме нужда да забавим.

— Когато стигнете до разклонение, просто закачете за него свободния накрайник и освободете другия. Ясно? — попита Картечар.

О, да. Съвсем просто звучеше, стига да не се намираш на пет километра над земята. Но може би щях да извадя късмет и да падна върху някой прожектор. Така щях да умра от токов удар, вместо да се размажа.

Картечар сякаш падна от пещерата, но всъщност се бе оттласнал назад, плъзгайки се по кабела. Мораг бе след него, широко усмихната. По моя преценка се движеше твърде бързо. Стори ми се, че и аз се движа твърде бързо, когато я последвах. Използвах спирачките често, докато не ми припари от ръкава и не забелязах, че дими. Усещах краката си, увиснали свободно, твърде леки, а тялото си — твърде тежко. От гравитацията ми се струваше, че земята страстно си ме иска обратно.

Бях твърде вгълбен в страха си, за да забележа разклонението, и се натресох в него. Сърцето ми се разподскача, когато се наклоних твърде напред и погледнах земята от интересен нов ъгъл. Почти се заплетох в кабелите, но овладях инерцията си. Нямах особено достоен вид.

— Мърдай!

Кат идваше изотзад. Успях да прикача втория ръкав към съседната отсечка и да откача първия миг преди тя да се блъсне в мен. Отсечката беше нагоре. Бях активирал двигателя в ръкава, но се движех бавно. Така имах време да си мисля какво върша: висях на импровизирана паяжина от кабели с помощта на самоделна машина за катерене, километри над повърхността на планета с висока гравитация.

Този район изглеждаше още по-увреден, сякаш още по-свирепо се бяха сражавали за него, а местните изглеждаха още по-закоравели и

опасни. Виждаха се повече символи на банди, повече оръжия. Картечар ми каза, че всички заедно били известни като Небесните банди или Племената на светлината. Повечето от Тях можеха да се катерят по всякакви повърхности и когато дошли по тавана, бандите дали страхотен отпор, но били изтласквани отново и отново в главния сталактит.

Плъзнахме се в отвор в един от сталактитите, боядисан отвън. Май че трябваше да прилича на кино, като онези от старите визфилми. Посрещнаха ни дула. Един ден щях да открия място, където хората да не искат да ме сочат с пушката си.

След отвора се озовахме в куполообразна пещера с разнородни, подобни на дивани мебели, издялани от камък, както и с дюкянче за захарни изделия, алкохол и лека дрога. Имаше и стенописи, пунтиращи постери от едно време, рекламираха някакъв вид увеселения на живо. Явно от времето отпреди визфилмите. Някога, ако си искал да видиш актьорски представления, е трябвало да отидеш в някаква голяма сграда, където се намирали актьорите, и да ги гледаш с още стотици други хора, колкото и абсурдно да звучи.

Мъжете и жените с оръжията изглеждаха сериозни, способни и опитни. Отначало ми се стори, че са основно маори, а белите са само един-двама. Картечар по-късно ми каза, че мнозина са потомци на колонизатори от други острови в Южния Тих океан на Земята.

Видът им обаче не ме респектиреше толкова. Носеха най-хубавите си дрехи, като някакви знаменитости от визтаблоидите — ако знаменитостите носеха парцаливи дрехи. Навярно само парцали бяха налични, ако искаш да си ушиеш нещо тук. Всички имаха дебели расти. Стори ми се, че видях и сребристите отблясъци на метал, сякаш част от растите, скрити от останалата коса, бяха стоманени. От време на време нещо помръдваше под плитките им.

Не вдигнах ръце, но ги отдалечих от пистолетите си, скрити под бойното яке, което бях заел от *па*. Мнозина ветерани носеха такива след пенсиониране. Бяха здрави, топлеха, а някои — като това — бяха и бронирани. Другите от нас също свалиха ръце от оръжията си. Пак се поздравих, задето не бяхме довели Мадж. От друга страна, щеше да похарчи доста пари при будката с дрогата. Може би трябваше да му взема нещо.

— Не ми вадете тия патлаци. Искам да видя Марионетките — каза Картечар, малко рязко, стори ми се, като за човек на мушка, на петкилометрова височина.

Единият от чорлавите типове явно бе съгласен. Направи крачка напред и натика зурлата на рязана пушка в лицето на Картечар.

— Не знам к'ви ги плециш, обаче си тръгвате. Веднага.

Говореше ниско и отмерено, с недвусмислена заплаха.

— Теб те познавам — заяви Картечар.

И само толкова. Надяхах се на нещо повече.

— Всеки ме познава, дееба, к'во от това?

— Аз съм Картечар, чекиджия такъв.

Отново ми се стори, че Картечар си изпитва късмета малко твърде смело. Мораг също се обърна към него. Кат и Мърл се поразмърдаха. Чорлавите типове се спогледаха. Определено знаеха името на Картечар.

— Изобщо не приличаш на него — каза онзи с пушката.

Стоеше твърде близо. Картечар му го демонстрира, като отскубна оръжието от ръцете му.

— Търсят ме, мамицата ти — Картечар се озъби, същински уличен пес. Не показвай слабост. — Щеше да е бая малоумно да се шматкам без маскировка, нали тъй?

След това подаде пушката обратно на мъжа, все едно не му пукаше у кого ще е. Това беше различен Картечар: такъв беше пред хората. Откачи кабела и го прикрепил към себе си.

— Ако си... — започна онзи с пушката.

Картечар го прониза с поглед.

— Марионетките ще решат, не ти — рече и продължи да прибира приспособлението си.

Чорлавите отново се спогледаха, попитаха се един друг безмълвно и свиха рамене. Явно не бяха свикнали на такова отношение. Очевидно беше и че името на едрият хакер имаше тежест тук.

— Ще ви вземем оръжията — каза друга от чорлавите.

Картечар приключи с опаковането на такъмите си и я погледна.

— Ами, давай.

Напрегнах се. Хич не ми се щеше да се лишавам от оръжията си, особено в колониите, но никой не бързаше да ни ги взима. Един от

чуждите се отдалечи и се скри зад чифт дебели червени завеси, в друга част на сталактита. След няколко мига се върна с един от най-едрите мъже, които бях виждал някога. И той имаше тъмната, но и някак пепелява кожа на повечето от Лаланд 2. Имаше расти и лицева татуировка, но тя бе много по-семпла от тази на Картечар или на другите в уану. Беше като цяло първият дебел човек, когото виждах тук, но лицето му беше покрито с белези: беше се потрудил за храната си. А и тлъстините му бяха някак мускулести и солидни на вид. Парцалите му едва ги удържаха. Чудех се как изобщо може да се движи при тази гравитация.

— Солосо — рече Картечар и кимна за поздрав.

Този път звучеше предпазлив и уважителен.

— Казва, че е Картечар, но не прилича на него — каза онзи с пушката.

— Гледай ти, коравия Макс Руру — избоботи великанът.

Прозвуча ми, сякаш запали двигател на танк.

— Дошли сме при Марионетките — каза Картечар.

Солосо ни оглеждаше. Май гледката не му се нравеше.

— По-скоро да ни вгорчите живота. Чухме, че си се продал на другата страна. Вярно ли е?

Картечар посрещна твърдо погледа му.

— Мисля, че си единственият човек, на когото ще му се размине подобен въпрос. И то само веднъж.

Солосо обмисли отговора на Картечар. После се усмихна.

— Поискаха ли ви оръжията? — попита изненадващо. Картечар кимна. Солосо се обърна към хората си с гневно изражение. — Да не мислите, че се боим от тези хора?

Чорлавите се разшаваха смутено под укоризнения му поглед. Той отново се обърна към нас. Бавно раздвижи туловище.

— Марионетките ще се покажат скоро. Не ми губете времето да ви обяснявам какво ще последва, ако се правите на интересни.

После кимна към червените завеси.

Откачихме се от кабелите и тръгнахме към тях. Докато Картечар подминаваше Солосо, той опря масивна длан о гърдите на хакера.

— Млатил си се с всеки здравеняк в Птичарника. Даже чух, че си се бил с неколцина САС-овци. Но мен сякаш винаги си ме отбягвал — избоботи.

Картечар го огледа.

— Никога не съм бил сигурен, че мога да те победи. Сега си махни скапаните лапи от мен.

Отначало реших, че започва земетресение, но след миг разбрах, че Солосо се смее. Все пак свали ръка от Картечар и се упътихме през завесите.

От другата страна беше различно. Помещението бе обширно, издълбано в скалата, и се склоняваше леко надолу. Беше обзаведено с редици столове, обърнати към една сцена. От тавана висяха платформи, крепящи сложни осветителни съоръжения и автоматизирани оръжейни системи, които ни следяха. Сцената бе скрита от дебели, червени и многократно кърпени завеси.

По-скоро усетих, отколкото видях Солосо да се подава от другите завеси, през които бяхме минали ние.

— Не ми харесва тая работа — прошепна Мораг, привеждайки се към мен. — Това място си има мрежа. Освен ако не е изолирано напълно, Демиург би трябвало да е тук.

Остави неизречено, че преди идването на Демиург изолирана система не би вършила никаква работа. Но вече бяхме влезли в играта и трябваше да разчитаме на преценката на Картечар. Като нищо хеликоптери и летящи екзоброни можеха да се носят към нас. Подозирах, че марионетките щяха да получат немалка отплата.

Завесите се разтвориха и се включиха прожектори. Бяха пет и блеснаха върху нас петимата. Щеше да е доста ефектно, ако няхаме компенсаторни механизми в оптиката. Виждахме си нормално, а сцената замъждука в зеленикаво. Запраця музика с лошо качество, май трябваше да е зловеща и да създава атмосфера, а куклите се спуснаха от покривните греди като три обесени жени.

Имаха най-мършавите и крехки тела, които бях виждал на Лаланд. Пред тях Странната изглеждаше едра. Ако не ги крепяха сложни на вид екзорамки, биха се прекършили в тази гравитация. Висяха напълно отпуснати, придържаха ги само нещо като дебели метални филизи. Напомниха ми за Шаркрофт в паякообразния му стол.

Носеха рокли, някога скъпи и модерни, но с дните им на хубост бе отдавна свършено. Имаха и окъсани дантелени ръкавици до лактите. Трагични маски от кована стомана скриваха лицата им.

Нищо не разбирах. Как тези безумия управляваха криминалните елементи в Птичарника? И под криминални елементи имах предвид „всички в Птичарника“. Бедните нямаха избор.

— Водиш ни неприятности, Картечар — рекоха и сякаш всяка дума идваше от различна уста. Не беше накъсано, звучеше като същинско изречение, но се чуваше като вълна от думи.

Побиха ме тръпки. Щеше ми се да се обърна и да си тръгна, но обърнех ли се, всеки път виждах Солосо, който вечно наблюдаваше някого от нас — най-често Картечар, — обаче погледнех ли назад, обръщаше към мен обраслата си с расти огромна като канара глава и ми се усмихваше.

— Да, сигурно сте прави — рече Картечар след кратък размисъл.

— Имаме пари — намесих се разсеяно.

Все още зяпах към Солосо. Обърнах се към Марионетките.

— От които можем да ви отървем — отвърнаха ми, нехайно, сякаш и те се бяха разсеяли.

— Трябват ни провизии — заяви Картечар. Погледна към мен. — Ще ви се отплатим добре.

— Какви провизии и колко ще платите? — попитаха трите едновременно.

— Най-вече храна и лекарства, може би малко инструменти, а по-късно муниции и експлозиви. За много хора. Ще вземем всичко, което можете да ни дадете.

Шотландецът от работническата класа у мен реши, че Картечар се разпорежда твърде свободно с чуждите пари. От друга страна, и ние се разпореждахме твърде свободно с парите на Шаркрофт. Марионетките направиха пауза.

— Това ни прилича на тайна операция. Защо ни е да се замесваме?

— Пак за пари — разясних.

И трите се обърнаха към мен. Движеха се някак насечено, рязко, точно като кукли на конци.

— Имаме много пари. Не ни трябва проблеми с Ескадроните на свободата. Една много приятна млада дама дойде да ни го обясни. Може би я познавате?

Някак устоях на порива да се огледам за нея в сенките. Не че щях да я видя. Мораг ме погледна разтревожена.

— Можем да правим каквото искаме, стига да не си пресичаме пътищата с тях. Звучи ни като добра сделка — продължиха Марионетките.

— Преди да продължим, искам да знам: тук в безопасност ли сме? — попита Мърл с неутрален тон.

— Тук сте в каквото кажем ние. Нищо повече, нищо по-малко — отвърнаха Марионетките.

Това започваше да ме шашка. Запитах се дали не са просто три трупа за прикритие и за да стряскат хората. Солосо ли беше истинският шеф?

— Кое то не отговаря на шибания ми въпрос.

— Вижте, добре сте се устроили тук. Сигурно много впечатлява местните, но ако ще ни преобавате, да започваме със стрелбата. Вие сте първи. Ако ли не, ще предположа, че печелите време, което значи, че някой идва. А това пък значи, че ще започнем ние — изненада ме Кат.

Всички с изключение на Картечар се размърдахме, готови да извадим оръжията. Солосо не трепна. Знам, защото хвърлих неспокоен поглед зад себе си.

— Картечар.

Беше шепот, по една сричка от всяка от куклите, звучаща като цяла дума.

— Добре, всички да се успокоят — рече той с умиротворителни жестове.

— Не сте улучили правилните хора за уличните си номера — рече Мърл, май наистина бесен.

— Достатъчно. В техния дом сме — рекох му. Той не отвърна. Обърнах се към Марионетките. — Много сте страшни. Сериозно, това никак не ми понася. Зловещо е. — Пренебрегнах презрителния поглед на Мърл и объркания поглед на Мораг. — Дошли сме за сделка. Ако не искате, разделяме се, а вие правите, каквото сте намислили. Дори това да значи да ни подхлъзнете. Ако пък искате да работим заедно, да престанем с патлаците, меренето на чепове и блъскането в гърдите и да действаме.

— Не сме дошли да се бием с вас — добави Мораг. — Но все пак знайте, че можем да навлечем много проблеми на всеки, който ни помогне.

Е, нямаше нужда така да го натъртва, но поне сложихме всички карти на масата.

Марионетките се втренчиха в нас. Задълго. Биваше ги в психологическото сплашване като за три безжизнени тела, увиснали от тавана. Дори Мърл започна да показва безпокойство. Аз се мъчех да избира дали да се прицеля в Солосо, или в една от автоматизираните оръжейни системи над мен. Последните надделяваха, но реших да пусна на Солосо малко от раменния си лазер — макар да съзнавах, че все едно щях да стрелям по танк с фенерче. Миг след това се сетих, че с бойното яке даже няма откъде да извадя лазера.

— Тук сте в безопасност — пристигна накрая вълната от думи.

Аз, Кат и Картечар се поотпуснахме.

— Не ми се ще да проявявам неуважение, но как работи това? — попита Мораг. Марионетките се завъртяха към нея. До неотдавна би трепнала, но вече не. — Тук сте в мрежа, нали? Цялото място.

— Работи, като спираме цялата си система и се прехвърляме на ново животоподдържащо оборудване, а всеки компонент се разглобява, подменя и бронира. За това са нужни сериозни разходи. Работи с изолиране от мрежата, която беше целият ни свят. Работи чрез операция, за да изрежем заразените си системи и да ги заменим с чисти. Работи с непрестанна и скъпа бдителност, за да се браним срещу опити за нахлуване в системата ни или за свързването ѝ с останалата част от мрежата.

Трудно ми беше да преценя точно, но сякаш поне две, ако не и всички от тях, му бяха набрали здраво на Демиург. Мораг ме погледна и сви рамене. Не беше убедителното „всичко е наред“, на което се надявах от нея, но поне не ни крещеше да бягаме оттук.

— Значи ще работим заедно? — попитах.

— Не и за сметка на собственото ни унищожение — отвърнаха те. — Но ще ви изслушаме, а нямаме интерес да ви предадем. За колко души ви трябват провизии?

Последва пауза. С годините опит се бяхме научили да не даваме повече информация от нужното.

— Малко над двеста — каза Мораг.

Тя нямаше години опит. Отново ме погледна и сви рамене. Може би трябваше да подходим по-открито или доникъде нямаше да го

докараме. Мърл не изглеждаше доволен — нищо ново. Всъщност, изобщо не ме интересуваше доволен ли е, или не.

Марионетките се люшнаха наляво-надясно — навярно жест, изразяващ отрицание.

— Твърде много. Имаме провизиите, но не можем да ви ги доставим, без да привлечем внимание. Можем да предложим част — може би няколко цистерни с протеинова каша, — но всичко отгът това е опасно.

— Още изгубено време — каза Мърл. — Срамота. Бях чувал хубави неща за вас.

— Достатъчно — скастри го Картечар.

Не им обръщах внимание. Беше ми хрумнала идея.

— Това е големият център на доставки за региона, нали? — Картечар кимна. — Включва ли Цитаделата?

— Да — отвърна той. — Но няма как. Провизиите се доставят по маглев. Тунелите са вградени в скалата, а гарите са крепости.

— Ако имахте достатъчно огнева мощ или експлозиви, бихте ли могли да срутите един от тези тунели?

За щастие Картечар съобрази за какво говоря.

— Мисля, че бихме намерили слаба брънка — отвърна.

— Какво от това? — попита Кат. — Ролистън и дружките му няма да си получат провизиите веднага, нито пък ние.

— Кои са алтернативите им за доставки? — попита Мърл, който също бе се досетил. — Със совалка?

— Не и между тук и там. Избрали са Цитаделата, защото е труднодостъпна. Ако Те нападнат, биха се принудили да минават през тунелите и не биха могли да си донесат някои от наистина големите оръжия, като Хидрите — обясниха ни Марионетките. — Имат си специален маглев маршрут. Ако не могат с него, правят го по старомодния начин, с наземен конвой.

Извиках на вътрешния си дисплей карта на района. Над нас освен катапулта се намираха и още една атмосферна станция и летище за военни совалки. Именно то бе поддържало хората живи през обсадите, тъй като там от орбита и от други части на Лаланд 2 пристигали провизии.

Превръщайки Моа лека-полека в крепост, Те са искали жизненоважните припаси като храна и муниции да са възможно най-

добре защитени. Центърът на града бе превърнат в склад за припаси и не спираше да се разраства. Което значеше, че ако маглевът се повредеше...

— Всякакви снабдителни конвои ще трябва да дойдат тук — мислех на глас.

— Което все така не ви помага — рекоха Марионетките. — Защото остава проблемът да го изнесете от града, без да ви забележат. Наблюдението е почти тотално.

— Но вие знаете как да го направите — допусна Мораг.

— Не и без да ни забележат.

— Ами нека ви забележат. Ще решат че сме ние. И ще е така, просто с малко местна помощ — добави Мораг.

Марионетките мълчаха. Ние чакахме. И чакахме. Почудих се дали да не си пусна малко Били Холидей на вътрешните системи.

— Искаме да видим пълен план, включително и как ще сведете до минимум впечатлението, че имаме нещо общо. Искаме и невероятно много пари за каквато помощ можем да ви окажем и да ни се размине. Половината — сега.

— Това не ми звучи благоразумно — рекох благоразумно аз.

Солосо застана до мен със старомоден черен кредитен чип в ръка — от онези с екранчетата. Екранчето показваше умопомрачителна сума.

— Това е само половината, нали? — попитах.

Той кимна. Неохотно извадих един от нашите черни кредитни чипове от джоба си. Беше си вътрешна борба, да платя толкова много за толкова малко, особено след като бях мизерствал през по-голямата част от живота си. После се сетих, че парите не са мои, а на Шаркрофт, а той беше задник. Добавих бонус.

Мораг вдигна един чип памет.

— Това е истината, разказали сме я, доколкото ни позволяват уменията. Какво се случи на Земята, какво представляваше войната, кои са Ролистън и Кронин и какво са направили, както и какво мислим, че се случва тук и по другите колонии. Прочетете, гледайте. Тук има доказателства, до каквито сме се добрали, но с Демииург ще е трудно да проверите сами. Ако сте готови да повярвате, предайте го нататък.

Марионетките отново помълчаха известно време.

— Ще го разгледаме. Ако повярваме, ще го разпространим чрез хора, които да не могат да проследят до нас. Може би ще го направим, дори да не повярваме. Разбираме колко важно нещо е пропагандата — отвърнаха накрая.

Мораг отвърна, засегната:

— Трудили сме се много, за да не звучи като пропаганда. Опитали сме се да разкажем истината, доколкото сме способни.

Марионетките се скриха обратно в тавана, все едно някой ги издърпа. Завесите се спуснаха. Ама че безцеремонно, помислих си. Солосо се извисяваше над Мораг. Отново, до неотдавна би се стреснала, но не и сега. Просто му подаде чипа.

— Привършихме ли? Нека ви изпроведа до кабела ви — предложи Солосо с цялата вежливост на администратор на тузарски хотел, обаче администратор, който може да ти откъсне крайниците и да изяде главата ти.

Основно правило в армията бе никога да не доброволстваш. Научих го по трудния начин, след като се присъединих към Пети парашутистки, или по-скоро след като бях доброволствал, вместо да изчакам неизбежния набор. Беше само за да се присъединя към същия полк, който все пак не бе запазил живота на майка ми и баща ми по време на тяхната служба. В тийнейджърските години ми се въртяха странни пориви из главата, а някои от тях така и не ме бяха напуснали. И те бяха част от причината да доброволствам за поредната каскада. Искях да видя какво ще стане. Мораг ме изненада, като дойде с мен.

Висях от разтегливо въже на двеста метра над земята, натикан в шахта, преструвайки се на боен инженер, докато се мъчех да си спомня обучението по експлозиви. Опитвах се също да уча Мораг как да ги поставя. Нямах представа какви са ни взаимоотношенията в момента, тъй че, разбира се, избрах точно този момент да говорим за, смехотворно казано, връзката ни. Реших, че състоянието й е добро, щом не стреля по мен — толкова малко разбирах от тези неща.

— Няма нужда да внимаваш толкова. Безопасно е, докато не му сложим детонатор — казах й, докато натиквахме пластичен експлозив във възможните слаби места на шахтата.

Уанау имаха сериозен опит с миньорството, но всички бяха заети в момента. Някои от останалите в *Уту Па* биха помогнали, но не се сетихме да ги помолим. Мораг последва примера ми и вкара заряда в пукнатината със съсредоточено изражение.

— Добре се справи с Марионетките онзи ден — рекох. Тя изсумтя в неясно съгласие. — Както и в колата, в преследването.

Мораг спря и се обърна към мен. Виждах я в зелено през нощния режим на оптиката си.

— Да, надобрявам в убиването на хора — каза.

— Не мисли за това. Мисли как помагаш на Мадж, Езичника, Кат и Мърл да оцелеят. Е, може би без Мърл. А и съм сигурен, че всички онези са били от Черните ескадрони.

— Значи можем да ги убиваме, така ли?

Обмислих го.

— Да. Знаели са точно какво правят, когато са избрали да работят с най-лошите. Не са по-добри от Ролистън и Кронин.

Тя само ме изгледа. Не мисля, че ѝ харесваше видяното.

— Добре тогава — рече предпазливо. — Може би не са те проблемът. Може би просто не искам да съм такъв човек. Да свиквам...

Остави „като теб“ недоизказано.

— Мораг, не е нужно да си тук. Можеше да помогнеш другояче, далеч от фронта.

— Каква е разликата? Дали ще съм пряко отговорна за убийствата или непряко?

Това ме сепна. Отвърнах:

— Де да знам. По-безопасно е, а и разстоянието помага да спиш нощем, струва ми се.

— Каква е разликата *морално*? — натърти тя, подразнена.

— Какви ги говориш? Виж, и аз не искам да върша нищо от това, но го вършим. Трябва да се абстрахираш от тези неща, докато приключим. За тях се мисли, когато не се крием от Черните ескадрони, надявайки се да не ни изтребят.

— Щеше ми се да имам твоя морален релативизъм.

Не бях сигурен саркастична ли е в момента. Морален релативизъм?

— Трябва да спреш да се навърташ толкова много покрай Езичника. Не съм свикнал с убийствата, не ми харесват...

— Добър си в тях.

Ядосвах се.

— Мораг, убихме едни лошковци. Но няма значение какви са били те, защото ти гарантирам, че преди да приключим, ще сме убили още много хора, които просто са си вършили работата и са попаднали на неправилното място. Хора, с които в други обстоятелства бих пийнал и бих се посмял. Не по-различни от онези в *па*. Нито пък много по-различни от нас. Ще трябва да ги убиваш, защото ще стрелят по теб. Ако не можеш да се справиш, кажи си сега, защото ще те разкарам на мига, щом се окаже, че си риск с това твое кършене на длани. Разбираш ли?

Не можех да разчета изражението й. За миг ме обзе чувството, че съм на някакъв изпит. После тя се извърна гневно.

— А хрумна ли ти, че ще ми мине, но просто имам нужда да поговоря с някого? — попита ме, макар да не звучеше толкова разстроена, колкото очаквах.

Аз от своя страна бях. Разговорът ни не вървеше добре. Явно вече можехме само да се тормозим взаимно.

— Сериозен съм, Мораг. Трябва да си избиеш тези мисли от главата. Да намериш начин да се справиш, да забравиш, докато не си в безопасност, където да мислиш на спокойствие. Дори разговорите с останалите от групата вредят. Карат ни да се съмняваме.

— Значи се изолираме един от друг? — попита тя безизразно.

Отново трябваше да го обмисля.

— Не смятам така. Няма как да си по-близка с когото и да било, отколкото с тези, редом с които се сражаваш. Може би дори не с любовник, защото как би те разбрал? — Тя не продума и не ме погледна. — Но трябва да знам. Можеш ли да се справиш?

Тя се завъртя на въжето, с лице към мен и с изписано върху него непокорство в зелено.

— Защо просто не кажеш каквото ти е на ума? „Можеш ли да убиваш? Можеш ли да си убиец?“.

Права беше, така трябваше да поставя нещата.

— Е, можеш ли?

— Ти си пълно копеле.

— Не копеле, а ПО — обясних.

— Какво е това? Подофицер? — Кимнах. Тя ме изгледа от упор.
— Мога да върша каквото трябва.

И го вярваше. Бях долавял и преди тази решимост.

Но имаше нещо в този наш разговор, което не долавях. Мадж му викаше подтекст. Мораг не се ядосваше и не се разстройваше толкова, колкото очаквах. Може би огрубяваше нещата, но не можех да се отърся от усещането, че разговорът се водеше за мое спокойствие.

Под нас огромният минен асансьор изрева и пое нагоре. Бе конструиран да носи и най-големите миньорски мекове. Откъм платформата му мъждукаха светлините на *Апакура*: чудовищният Бисмарк се издигаше от мрака към нас.

Поставих последните детонатори по експлозивите и двамата с Мораг се оттласнахме от скалата, придвижвайки се надолу, за да посрещнем асансьора. Толкова близо до Бисмарка се изпълвах със страхопочитание от бронираното му туловище. Колата ни беше паркирана под четирите крака на исполинския мек. Никога вече нямаше да е херметически запечатана, а бронята ѝ бе понесла много преमेждия, но някои от кивитата бяха вдъхнали нов живот на здравата малка трошка.

Над нас блесна ярката изкуствена зора, когато излязохме от шахтата и се появихме на една от терасите в стените на Моа. Отново беше дошло време да си поиграем на войници. Подпрях приклада на картечницата си в рамото и поех напред и встрани. Приклеках край купчина натрошен камък. Мораг правеше нещо подобно от другата страна на мека, приготвила лазерната си карабина. На теория представлявахме преден пост, оглеждахме околността за враждебно настроени елементи. Скоро всички в пещерата щяха да знаят, че сме тук.

Пет свръхзвукови бумтежа разтърсиха земята в бърза последователност. Дори през заглушителите ни звучаха ужасяващо силно. Всеки без подобни подобрения би оглушал на мига. Тътенът се разходи из огромната пещера. Все едно бяхме току до падаща мълния. Само мъртвите в Моа не биха ни чули, макар и в това да се съмнявах.

Не бях свикнал с този тип сражение. То бе брутална демонстрация на огнева мощ. Петте тристамилиметрови ракети с волфрамови ядра бяха проектирани за пробивност. Извисиха се високо

през пещерата, близо до мястото, където стената се съединяваше с покрива. Включих увеличението си: скалата се превърна мигновено в прах, когато ракетите я улучиха почти на едно и също място. Надявахме се пробивната им сила да достигне маглев тунела, за който знаехме, че се намира зад дебелия слой скала.

Пламъци озариха горната част на *Апакура*, когато изстреля и залпа си от дългобойни ракети, пак към същото място. Звукът от полета им беше като шепот в сравнение с ударната вълна на електромагнитните заряди. Едновременно следях близките околности и наблюдавах огнените дири на поредните ракети през пещерата. Тези бяха с обикновени експлозивни — изкъртиха още от скалата и увеличилиха предполагаемите щети по тунела на маглева. За жалост нямаше как да разберем дали сме успели.

Поне така си мислех, преди да зърна самия маглев. Изстреля се през дупката, която атаката ни бе отворила, и полетя надолу в нищото. Влакът беше дълъг, но не бе нищо в сравнение с пещерата. Вече търчах към асансьора. Не исках да гледам как се сгромолясва. Чух го, дори от другата страна на долината. Представих си крясъците.

Стигнах до платформата и включих механизма точно когато бойният дрон се показва над терасите. Вдигнах картечницата за стрелба, но *Апакура* ме изпревари. Трепнах несъзнателно, когато скорострелният релсотрон до мен изтрещя. Дронът се разпадна.

Зърнах и припламващи към нас ракети откъм една от батареите в огромния сталактитен град. Платформата се запуска в шахтата. Ракетите бяха твърде бавни. При все това ми се прииска да вляза в колата.

Вече бяхме изминали част от пътя надолу, когато ракетите удариха. Светът се обагри в оранжево, а тягата ни събори на земята. *Апакура* ни скри от основната ударна сила и повечето падащи отломки. Опитвах се да не мисля за влака.

Мораг се изправи със залитане, а от носа ѝ течеше кръв. Усетих и своята на горната си устна. Тя се качи в колата — бяхме оставили двигателя включен. Пътят надолу сякаш нямаше край. Горے вероятно вече имаше някого, някой отряд за бързо реагиране на Черните ескадрони; но засега не ни се случваше нищо ужасно. Може би си го заслужавахме. Опитвах се да не мисля за падащия влак.

След цяла вечност чакане някаква смърт да ни връхлети отгоре стигнахме до дъното. Седях върху капака на колата, а Мораг караше към контролния пулт на експлозивите. Щеше да е много по-лесно с безжични детонатори, но не можехме да рискуваме, затова го правехме постарому. Само се надявах ракетният ответ да не е повредил част от жиците. Все така се мъчех да не мисля за влака.

Апакура излезе от платформата, движейки се повече като паяк, отколкото като кое да е четириногло, което бях виждал. Когато стигна до нас, мекът се сниши, за да ни прикрие допълнително. Аз също се сниших зад колата. Чувах летателните двигатели на екзоброни в шахтата — лош момент бяха подбрали. Не мисли за влака. Отворих широко уста, заради налягането от силната експлозия, и задействах експлозивите.

Три нощи бях свързвал жиците. Шахтата и всеки един тунел, свързващ ни с пещерата на Моа, се взривиха. Тягата разклати мека и измести колата назад, а аз се прекатурих. От някогашната шахта се изсипа лавина от отломки. После светлината угасна толкова пълно, че нощният режим не можеше да помогне. Прах се понесе навсякъде. Опипом влязох в колата и Мораг ни изведе от мината, а след нас и *Апакура*.

Стигнахме до *па* по заобиколен път, след като проверихме на няколко пъти дали не ни следват. Излязох от колата покрит от глава до пети със скален прах.

Шлюзът на *Апакура* се отвори и оттам излязоха Майка и Картечар. Изглеждаха потресени от стореното. Едно беше да унищожиш част от инфраструктурата на врага, а съвсем друго — да убиеш някакъв клетник, който просто се е прибирал у дома или е работил на влака. Бях сигурен, че това няма да са последните ужасии, които ще причиним.

14.

МОА

Въпреки подготовката и чакането никога не си готов, когато нещата започнат. Без вътрешна свръзка, разделени едни от други, можехме само да си превъртаме плана отново и отново през паметта. Къде сме се издънили в подготовката? Какво сме забравили?

Имах чувството, че стърча от километър. Не ми беше мястото в Птичарника и местните го знаеха. Не срещаха погледа ми и ме пренебрегваха, но ми се струва, че знаеха какво значи присъствието ми: беди.

Кат, Мърл и Картечар бяха на покривите от двете страни на главната улица. Мораг и аз бяхме от едната ѝ страна, но отдалечени един от друг, а Майка и Странната ни возеха. Мадж и Езичника бяха отсреща, а техните шофьори бяха Муцуна и Големия Хенри.

Един Граунд ефектс рейдър водеше конвоя на Ескадроните. Възви по спираловидния път и се насочи към моята позиция. Рейдърът беше по-големият, по-добре въоръжен и брониран събрат на бързите щурмови ховъри на Граунд ефектс. Тежковъоръжен колкото военен танк, и се задвижваше и маневрираше с помощта на четири векторни двигателя. Надявах се да не са от полза сред тесните улички на Моа.

Зад рейдъра имаше четири цивилни камиона, преустроени за военни цели с подсилена броня, а върху всяка от кабинките имаше бронирана платформа с монтирано автоматично оръдие. Оръдията се въртяха наляво-надясно, търсеха цели, сплашваха жителите на улицата. Може би в кабинките имаше стрелци, а може би беше Демиург. Може би говореше напрежението преди сражение, но оръдията ми се струваха нетърпеливи. Защо не бях взел наркотици? Дори само за да си поуспокоя нервите. В края на конвоя имаше още един рейдър. Много огнева мощ като за единайсет дула. Четирите бойни дрона над конвоя бяха още едно непланирано усложнение.

Намирах се в един от ъглите, до някакъв навес, наполовина дом и наполовина щанд за техника трета и четвърта ръка. Обитателят ми

хвърляше неприязнени погледи. Знаех, че докато наблюдаваме конвоя, улични хлапета, работещи за марионетките, пръскаха охранителните лещи с черна боя.

На Майка се падаше задължението да започне. Бях свикнал да се сражавам само с бронята си, а тя беше свикнала да го прави от многотонен мек, тъй че един Бог знаеше как се чувства. Проверих колко е часът на вътрешния си дисплей, извърнах глава от улицата и дръпнах скиорската маска, която до този момент ми служеше за шапка, над лицето си. Надявах се нервите на Майка да издържат, защото щях да се чувствам много глупаво да надяна скиорска маска, без да свърша нищо незаконно.

Продавачът на техника ме видя и се втренчи в мен с някакво безпомощно негодувание. Разбираше какво ще последва. Бръкнах в торбата си с лявата ръка и стиснах длан около смартрамката вътре. С дясната пък хванах автоматичната си пушка „Бенели“ под едната си мишница. Бронираното яке щеше да свърши работа, но ми липсваше шлиферът. Нямах и място, откъдето да излезе раменният ми лазер, тъй че бях с оръжие по-малко.

Рейдърът подмина позицията ми, а двигателите му подемаха боклуците по улицата, събаряха сергии и скалътени надве-натри къщи. Нямахше защо да се притеснявам за Майка. Тя изрита колесната бронебойна мина изпод рейдъра. Щом мината се показва, автоматичните дроневи и платформата на първия камион се обърнаха към Майка, а ъгълът на уличката, в която се бе скрила, бе унищожен от релсотрони и автоматични оръдия. Точно в този момент Майка задейства мината. Рейдърът сякаш се вдлъбна леко по средата и се повдигна във въздуха. Изпод него блъвнаха пламъци и обгърнаха улицата, а ударната вълна изравни всичко със земята, събори хората и пръсна всички тъпанчета, които не бяха от метал и пластмаса.

Затичах се към първия камион. Мърл пък задейства два ракетомета, подпрени на триножник върху покрива от отсрещната страна. Рейдърът се заби обратно в улицата, когато първата и втората ракета се взривиха в него. Два от дроновете и автоматичните оръдия на първите два камиона стреляха по вече празните ракетомети. От другата страна Мърл се възползва, показва се и стреля четири пъти бързо с плазмената си пушка. Още преди да стигна до вратата на камиона, той беше превърнал първите две оръжейни платформи и дроновете в

разтопена шлака. От дроновете по мен пръскаше течен метал и прояждаше бронята ми. Зад мен имаше още стрелба и експлозии, когато Кат и Муцуна се отърваха от задния рейдър и останалите два дрона.

Стигнах до камиона. Шофьорите му се опитваха да маневрират, но нямаше къде. Конвойт бе блокиран и отпред, и отзад от горящите останки на рейдърите. Само се надявах, че мунициите им не са се разтопили, иначе всички бяхме прецакани. Виждах паникьосаните лица на шофьора и вече ненужния артилерист в кабинката. Първият истерично даваше ту заден, ту преден ход, за да не мога да се кача.

Извадих смарттрамката и пуснах торбата. Отпуснах пушката на клупа ѝ и скочих на най-ниското стъпало на кабинката. Сграбчил страничното огледало, изпратих информацията от камиона през интерфейса в дланта си в смарттрамката. Тя се разгърна и я поставих на вратата, изпращайки нареждане за детонация с двусекундно отлагане. После се пуснах и отскочих встрани.

За ускорените ми реакции тези две секунди бяха дълги. Най-странното бе, че нямаше кръсъци. Чувах се викове на болка от косвените жертви (не мисли за тях като за хора). Нямаше как: използвахме тежка артилерия в населен район. Но липсваше обичайният шум на паникьосани цивилни. Тук се бяха водили свирепи сражения с Тях по улиците, тъй че може би това не ги плашеше. Просто се бяха отдалечили, колкото са могли. Тук-там мърляви физиономии ни гледаха с неприязън. Извинявайте, хора.

Керамичните тигели по програмируемата рамка насочиха термитните заряди. Те проядоха пантите и ключалката на бронираната врата и изпълниха кабината с газ. После се включи зашеметяващият заряд в средата на рамката. Между заряда и вратата имаше контейнер с литър солен разтвор, който създаде вакуум. Вратата излетя назад от кабината и се вклини в скалата край улицата.

Камионът беше спрял. Чух пукот и трясъци откъм другите машини зад мен.

Майка излезе от страничната уличка и се упъти право към камиона с приготвена гаусова карабина.

Направих същото, държейки в готовност пушката си. Двамата вътре бяха очукани и кървяха. Не исках да ги убивам, но нямаше и да ги жалим. Стрелях по три пъти във всеки от тях с гел-куршуми —

очуках ги още повече и ги зашеметих. Нямаше да оказват съпротива оттук нататък. Хванах артилериста и го хвърлих по лице на улицата. Майка ме прикриваше. Справяше се отлично и без мека си. Приклеках върху гърба на крещящия артилерист и вързах ръцете зад гърба му. Сторих същото и с шофьора. В много отношения се държах с тези типове по-добре, отколкото останалите със своите. Обитателите на другите три камиона получаваха трийсетмилиметрови гел-гранати.

Смених своите гел-куршуми с дванайсетмилиметрови бронебойни и покрих Майка, докато скачаше в кабинката.

Освен ако не са част от конвой в Подвижния град или някъде на майната си, повечето превозни средства са обширно компютризирани. Значи Демиург имаше достъп до системите на тези. Само че военните машини трябва да могат да работят и без компютризираните си компоненти — в случай на електромагнитен обстрел. Електромагнитният импулс изключва дори подсилена електроника, макар да не я разтопява като по-незащитените. Военните машини трябва да могат да работят без компютризираните си компоненти и защото войничетата умеят да чупят техника дори без да искат. Преди да овладеем камиона, Майка трябваше да разкара процесора и транспондера на камиона.

После всичко стихна. Главната улица бе изпълнена с дим и гореше на някои места. Майка работеше трескаво по кабинката, а аз се оглеждах. По-нататък по улицата Мораг правеше същото, докато Странната обезопасяваше третия камион. От другата страна на конвоя действаха и Езичника и Мадж.

В съседната улица сякаш отникъде изникнаха старателно предрешените хора на Марионетките. Обичайните обитатели бяха убедени да се преместят, а после бъркотията по уличката бе разчистена, за да има място за камионите.

Бавехме се, но нямаше смисъл да казвам на Майка да побърза. Знаеше какво прави, обаче аз все така се чувствах на показ, а Демиург знаеше какво става от мига, когато ударихме първия рейдър. Черните ескадрони бяха на път.

Майка се показва на вратата на кабинката. Процесорът и транспондерът тупнаха на пътя и тя ми направи знак, че е готова. Скри се вътре и запали двигателя. Караше ръчно. След броени мигове чух и останалите три камиона. Покривахме *уанау*, докато хората на

Марионетките ги съпровождаха през уличката. Товарите на камионите щяха да бъдат свалени, разпределени и скрити из целия Птичарник. След това хората на Майка, които познаваха Моа, щяха да приберат товара обратно през тунелите, по-далеч от кабинковия лифт. Поне такъв беше планът.

Големия Хенри зави по пресечката след Майка. Мадж беше от отсрещната страна на пътя. Зърнах го между двата последни камиона, точно преди този на Странната. Мораг се беше върнала по-близо до моята позиция.

Странната тъкмо се провираше, а Муцуна чакаше зад нея.

— Контакт! Лек уокър и колесен БТР зад нас! — Кат.

— Контакт! Лек уокър и колесен БТР пред нас! — Мърл.

Зад мен изсвистяха последните две ракети от ракетомета на Кат — най-вероятно насочени към мека.

Не виждах нищо отпред: камионът на Муцуната скриваше гледката. Приклекнах и се взрях под движещата се машина. Мърл тъкмо изстрелваше своите ракети от рамо. Подобните на кокили крачища на лекия уокър се засуетиха, поразени. Виждах и колелетата на БТР-а. Имах късмет, че бях сменил позицията. Релсотронен огън проби камиона пред мен отгоре надолу и ме посипа с някаква неопределена храна. Отсреща Мадж вдигна автомата си и започна да праща кратки откоси по главната улица.

Реагираха прекалено бързо. Бяха пристигнали твърде скоро с твърде много хора. Нещо се беше объркало.

Зад мен Езичника, Мораг, Картечар и Кат стреляха с лазерни карабини и картечници. Кат не си беше взела релсотрона, за да не личи твърде много. Сега той ни липсваше.

Големия Хенри форсира двигателя на камиона си, който се скри в уличката. Излязох от нея, прехвърляйки дръжката на пушката си от дясната в лявата ръка.

Уокърът още се олюляваше. Мърл стреляше с плазмената пушка, бързо и концентрирано — всеки изстрел прогаряше мека все по-дълбоко.

БТР-ът напредваше, а двойният му релсотрон стреляше към Мадж: унищожи ъгъла на скалното здание, което той използваше за прикритие, и го изтика по-дълбоко в уличката.

От БТР-а се изсипаха пехотинци и се затичаха към места за закрила. Беше грешка. Започнах да ги избивам. Стрелях точно под шлемовете им. Автоматичното ми насочване, обучението, уменията и опитът ми показваха къде да се целя. Чертите на лицата им се превръщаха в червени петна, докато един след друг кучите синове правеха последна спъната крачка, преди да осъзнаят, че са мъртви. Един, втори, трети, пети. Релсотроните на БТР-а се преместиха към мен, а аз спокойно се оттеглих в уличката, докато свръхзвуковите куршуми направиха скалата пред мен на прах. От другата страна на главната улица Мадж се показва от своята пресечка и също подпочна пехотинците.

Над мен прелетя сянка: Мърл прескочи уличката. Покривът, от който бе отскочил, секунда след това престана да съществува — по мен се посипаха отломки. Инерционната ми броня пое много от щетите, но все пак имах чувството, че ме бият с чукове. Излязох с мъка изпод скалите и се изправих с олюляване.

Хвърлих поглед към главната улица. БТР-ът отново стреляше по Мадж. Повечето пехотинци бяха слезли успешно, бяха намерили прикритие и сега стреляха към нас. Пуснах още два къси откоса. Бронебойните ми куршуми минаха през една кола и експлодираха в младата пехотинка, скрила се зад нея.

Рискувах да проверя ситуацията зад себе си, докато презареждах. Мораг се оттегляше, стреляйки непрестанно с лазерната си карабина.

Мърл отново започна плазмения обстрел на уокъра от новата си позиция, а аз обменях огън с останалите пехотинци, за да не се подават много-много. Който се покажеше, загиваше. Само аз и Мадж ги притискахме, докато едновременно се криехме от релсотроните на БТР-а, но бяхме тъй точни и свирепи, че ответният им огън бе слаб и разфокусиран. И все пак трябваше да се махаме оттук.

Отново ме засипаха отломки, когато двата скорострелни релсотрона на уокъра унищожиха скалата над главата ми, търсейки Мърл. Той отвърна от поредната нова позиция. Целият преден корпус на лекия мек гореше. Последва още релсотронна стрелба от врага, този път от втория мек, позициониран зад нас. Цялата улица се разтресе, а аз се скрих в уличката, докато уокърът отпред милостиво се взриви. БТР-ът премести прицела си от мен към Мадж — наложи се той да се оттегли по-дълбоко в своята уличка, а ъгълът, където бе допреди малко,

избухна. От ребрата му плисна кръв, когато го улучи рикошет и го завъртя във въздуха.

— Оръжейната платформа на БТР-а! — изкрещях, надявайки се звуковият филтър на Мърл да ме регистрира през стрелбата.

После открих огън по малка пехотна групичка, опитваща се оптимистично да изпълни стрелкова маневра, за да се приближи до нас. Трима загинаха. Четвъртият може би щеше да живее. Тъкмо се хвърляше към прикритие, когато един от куршумите ми го застигна и проби евтината му броня на крака. Хидростатичният шок издуха крайника му в посока, противоположна на летежа на тялото му. Чувах крясъците му. Филтрите май никога не успяваха да заглушат крясъците. Мърл пусна два плазмени заряда в оръжейната платформа на БТР-а и я разтопи.

Зад мен граната след граната се взривяваха в бронята на другия уокър, докато той отвърщаше с релсотронтие си. Мърл стреля и към БТР-а зад нас, унищожавайки и неговата платформа, а после зданието над мен избухна, когато уокърът откри огън по позицията на Мърл. Ударната вълна така ме запокити към земята, че подкожната броня на лицето ми поддаде. Имах чувството, че някои от костите ми са стрити на прах. Пламъци и отломки ме засипаха отново. По вътрешния ми дисплей грейнаха червени предупреждения. Усещах лицето си като кайма със забити в нея парченца от керамична броня, право в нервните ми окончания. Вътрешните ми запаси задействаха болкоуспокояващите, а след това и стимуланти, за да неутрализират приспивния ефект. Буквално се изстрелях на крака.

Зад мен се показва Мораг.

— Презареждам! — извика тя, изхвърли батерията от лазерната си карабина и втъкна друга.

Лицето ѝ бе окървавено, а по едната ѝ ръка, единия крак и ребрата личаха следи от повърхностни попадения. Но все пак не бе подсилена колкото нас. Впечатлих се, че още е на крака.

Изстрелях няколко откоса в посоката, откъдето бе дошла, за да се скрият част от пехотинците по петите ни. Зърнах и уокъра. Куцаше и димеше от ракетометен огън и бронебойни гранати.

В края на уличката задницата на последния камион, този на Муцуната, се скри в далечината. Картечар скочи от единия покрив на другия и изчезна. Добре беше съобразил. Трябваше да се оттегляме.

Езичника се бе присъединил към Мадж в другия край на главната улица и стреляше отмерено зад себе си.

— Мораг, прикрий се! — извиках. Тя кимна и зареди граната в гранатомета на карабината си. — Езичник, Мадж!

Не ме чува. Бяха твърде заети да стрелят. Шибана изключена свръзка. Повторих. Мадж беше свикнал да му викам и обърна глава. Изкрещях:

— При мен, веднага!

Мадж кимна и направи знак на Езичника. Мораг и аз пък се показахме иззад ъгъла и стреляхме по всичко в полезрението си.

Точно когато двамата излязоха от прикритието, входът на уличката им експлодира и ги изхвърли във въздуха — ракета от уокъра. Обгърна ги облак прах.

Мораг изхаби цялата си батерия с дълъг лазерен откос, червен проблясък след червен проблясък, а свръхнажеженият въздух бумтеше около лъчите. Куршум дръпна ръкава на бронираното ми яке, а после нещо ме халоса в рамото и ме усука. Започна да пари, а по дисплея ми замигаха поредните предупреждения.

Мадж и Езичника се показаха от облака прах, наполовина тичешком, наполовина със залитане. Земята край тях сякаш се загърчи, когато релсотроните на уокъра я надупчиха. Не съм сигурен дали един от изстрелите улучи Езичника или беше рикошет, но задникът му се изпари наред гейзер плът, а той направи пълно колело във въздуха и се приземи по лице.

Четири гранати експлодираха в уокъра. Навярно ги бе изстреляла Кат от покрива. Спечели на Мадж достатъчно време, за да хване Езичника за врата и да го извлочи в уличката. Още една ракета улучи уокъра — той отвърна с нова стрелба.

По-нагоре по главната улица самотен войник тичаше от задния край на БТР-а, търсейки прикритие. Проследих траекторията му с пушката и стрелях три пъти. Пръсна червено, той залитна и едва не падна, но продължи да тича и стигна до пряката, към която се бе упътил. А не биваше. Трябваше да съм го проснал.

— Джейк, мърдай! — крещеше Мораг и ме дърпаше по-навътре в уличката ни след Мадж, а той пък влачеше виещия Езичник.

Успях да видя опашката на ракетата, забила се точно там, където бях допреди миг. Експлозията разцъфна почти на забавен каданс,

разпръсквайки късчета скала като танцуващи във въздуха бръсначи: великолепиe, породено от надрусания ми мозък. Можеше да видиш в подробности собствената си смърт. И имаше време да правиш глупости, като да застанеш между взрива и Мораг. Всичко почерня.

Вътрешните ми системи ме напомпаха със стимуланти и ме събудиха почти незабавно. Нещо се движеше под мен. Някой ме преобърна по лице — ако имах такова все още. Крясъци. Неизменните крясъци.

Отворих очи — болеше, но дисплеят ми работеше изправно, макар погледът ми да бе замъглен от червени иконки. Електрониката ми казваше онова, което вече знаех — светът ми бе болка. Работещият дисплей ми позволи да наблюдавам докъде сме го докарали в самопребиването. След като, разбира се, вътрешните ми системи за овладяване на болката и купищата болкоуспокояващи и стимуланти ми позволиха отново да функционирам.

Цялата ми предна страна бе почерняла от обгаряния и нарязана от скални шрапнели. Не мисля, че ми беше останала кожа по лицето. Все едно някой ме беше минал с шкурка. Според диагностиката шрапнелите бяха пробили подкожната ми броня на няколко места, най-вече на едно място в стомаха — рана, за която скоро трябваше да се погрижа. Друго парче бе пробил бронирания ми череп: фрактура. Кръв се лееше върху лещите ми.

Мораг беше на колене и лакти до мен, успяла беше да ме отмести от себе си. Пъхтеше, все едно беше тичала досега. От носа ѝ шуртеше кръв, но иначе не изглеждаше много по-зле отпреди малко.

— Аре! — крещеше ми Мадж, опитвайки се да метне ревящия от болка Езичник на рамо, за да го носи.

Още зашеметен, зърнах Картечар и Кат на противоположни покриви — стреляха към главната улица. В началото на пресечката ни с накуцване се показва уокърът. Многобройните дула на релсотроните му вече се развъртаха. Бяхме мъртви.

Мърл обаче точно това беше чакал. Сградата от едната страна на уличката беше изкорубена от ракети. Мърл се показва на първия етаж, останал без стени, и вдигна плазмената пушка. Стреля почти от упор. Изпразни целия пълнител в мека, а дулото на пушката засия в бяло. Мисля, че видях Мърл да се обръща и да бяга. Съборих Мораг отново

и пак се хвърлих отгоре ѝ. Мадж стори същото с Езичника. Мекът се взриви.

— Това беше пълна тъпотия — чух Мадж, а след миг го чух да кашля. — *Той* е бил в пехотата. Има по-добра броня от моята.

Този път всичко беше черно, защото бяхме погребани, сякаш под цялата тежест на планетарната гравитация. Все едно каменният покрив на пещерата се бе стоварил върху мен. С подсилени мускули, метал и малко крясъци успях да се надигна от отломките и пред очите ми пак просветна. Изплюх пръст, кръв и чакъл и хвърлих поглед зад себе си. Предната част на уличката я нямаше.

Пресегнах се надолу и извадих отпуснатото тяло на Мораг от отломките. Беше в безсъзнание. Като че цяла каросерия камъни се бе изсипала върху гърба ми. Ха-ха. Затворих всички предупреждения по вътрешния си дисплей, за да виждам по-добре.

— Мърдайте! Ще ви прикриваме!

Беше Кат, откъм покрива. Боже, колко добре съобразяваше положението. Но и не бе зашеметена от взрив в лицето. Имаше право: мековете ги нямаше, но пехотата се беше изпокрила по преките и се опитваше да ни обгради.

Камионите се бяха отдалечили. Хубаво, това беше целта. Но и не исках да се гътна заради малко храна. Инжектирах стимулант във врата на Мораг. Тя извика, освести се рязко и болезнено.

— На крака — рекох.

Изгледа ме укоризнено за част от секундата, преди да осъзнае къде е.

Взех си пушката, смених пълнителя, пуснах диагностиката. Работеше.

Мораг се изправи с мъка. Езичника бе в несвяст. Лицето на Мадж беше почерняло.

— Трябваше да го приспя — каза ми.

Помогнах му да качи Езичника на раменете си.

— Хайде! — извика отгоре Кат.

Звучеше разтревожена, но не и стъписана.

— Военновъздушните — рекох на Мадж, който ме изгледа питащо. Кимнах към Езичника. — Бил е във военновъздушните, не в пехотата.

Нямах представа защо това ми беше важно.

— Сега ли ще го обсъждаме? — попита Мадж.

Поклатих глава.

— Да вървим.

Ако имахме късмет, можехме да се измъкнем без повече сблъсъци. Само дето никога нямахме късмет. Но и така ситуацията просто обираше всички точки.

Най-напред улучиха Картечар. Парче от бронираното му яке се нажежи и се разкъса, а той се строполи с димящ гръден кош. Кат се хвърли на земята и се скри зад каменния издатък на покрива. Мораг изпищя — получи изстрел в гърба и отново падна. В гръбната ѝ броня имаше димяща дупка. Все пак бе спряла по-голямата част от лъча, но виждах овъглената ѝ кожа и надигащите се мехури. Мадж и Езичника бяха пословичните два заека с един куршум. От крака на втория изригна червена пара, а лъчът почти го откъсна, след което продължи пътя си през рамото на Мадж. Той извика и пусна Езичника. Препъна се напред. Лазерът улучи мен в дясното рамо и почти отрязва кибернетичната ми ръка.

Бърза, безупречна лазерна стрелба. Нещо в мен се сви. Успях да вдигна пушката, макар да имах чувството, че ръката ми ще падне всеки момент. Няма миризма като тази на собствената ти изпечена плът. Още болкоуспокояващи, още стимуланти, още предупредителни иконки.

— Назад, веднага! — изляях.

Мораг помагаше на Мадж отново да качи на здравето си рамо зле кървящия Езичник.

— Не виждам никого. — Беше Кат, някъде отгоре.

Обхождах полезрението си с дулото на пушката. Откъде ни беше дошло?

На главната улица ловко притича приведена фигура. Стрелях незабавно, но силуетът успя да се скрие в една от сградите край останките от уличката ни. Кат прескочи уличката, скачайки от покрив на покрив, за да нагледа Картечар. А всичко вървеше толкова гладко... Е, може би не чак толкова.

Мадж се оттегляше, доколкото му позволяваха силите. Мораг покриваше Кат, Картечар и Мадж. И аз крачех заднешком след тях, търсейки силуета: знаех кой е, но не исках да си го призная. Горе Кат праметна Картечар на рамо и се позатича успоредно с нас, с лекота. Ама че бъркотия. Как ни бяха достигнали толкова бързо?

Гаусов изстрел иззад нас. Вик на изненада от Кат. Пусна Картечар, а Мораг отвърна на стрелбата. Понечих да се обърна.

Някой хвана пушката ми. Не би трябвало толкова лесно да ме издебват. Не и когато съм нащрек. Пушката излетя от ръцете ми и изтрополи на земята.

— Здравей, Джейкъб.

Джоузефин, Сивата дама, все така отбягваше погледа ми. Дребна, жилава, безлична, почти невзрачна. Носеше инерционна броня, а лазерната ѝ карабина, току-що използвана, висеше от гърба ѝ. Просто я зяпах, докато през ума ми минаваха клишетата за смразена кръв и най-вече за прескачащо удар сърце — нищо, че моето беше механично.

— Бягайте! — изревах.

Отстъпих назад и посегнах към мастодонта и лазерния си пистолет. Тя обаче беше твърде бърза. Твърди като стомана пръсти ме улучиха в дясната китка, толкова силно, че достигнаха нервното средоточие под бронята ми и лазерният пистолет излетя от безчувствената ми длан. После постави дясната ми ръка в ключ, удари ме с лакът в лицето, изтръгна от другата ми ръка мастодонта и го захвърли настрана. С ръбовете на двете си длани ме удари във врата, заби коляно в гърдния ми кош и ме запрати в някаква стена.

Стиснах юмруци и осемте ми остриета се показаха измежду кокалчетата на пръстите.

— Как разбра? — попитах, опитвайки се да спечеля време.

Тя просто поклати глава, все едно въпросът я натъжаваше.

Замахнах. Джоузефин отклони единия ми юмрук, а миг по-късно просто я нямаше там, където бе насочен другият.

В ръкопашен бой с други експерти не риташ по-високо от коляното. Краката може да са с най-силните мускули в цялото тяло, но ритниците са бавни и всеки с относително добри рефлексии ще ги избегне лесно. Джоузефин, разбира се, съумя да ме ритне в лицето. Главата ми полетя наляво, от устата ми блъвна кръв. Паднах на коляно.

Размахах остриетата си на сляпо. Тя сякаш се претърколи през ръката ми — контактът ни стана почти интимен, толкова близо бяхме. Удари ме достатъчно силно, та да ме заболи и през бронята: в гърдите, стомаха, бъбреците, чатала. Движеше се толкова бързо, че не можех да съобразя къде ще ме удари във всеки следващ момент.

Опитах да забия остриетата на кибернетичната си ръка в кръста ѝ. Тя отстъпи назад и я улови за китката и лакътя. Използва собствената ми инерция, за да я отклони нагоре. После премести крак зад моя и пристъпи рязко напред. Политнах назад. Тя скочи на гърдите ми, усука другия си крак около гърлото ми и ме събори. Беше ме възседнала. Смачка трахеята ми. Вече карах на вътрешен кислород. Удари остриетата на дясната ми ръка толкова силно в земята, че ги счупи.

Посегнах с лявата. Тя само се приведе назад и пропуснах. В следващия миг улови предмишницата ми. Изкрещях, когато строши лакътя ми. Черни, подобни на скалпел нокти се подадоха от пръстите на дясната ѝ ръка и се впиха в раната на дясното ми рамо. Пак изкрещях. Размахох към нея кибернетичната си ръка със счупените остриета, докато не прекъсна достатъчно нервни окончания, за да увисне и тя.

Седеше върху ми, все още притиснала врата ми с крак. Остана ми една възможност — да я хвърля като някой бик на старовремско американско родео. Бе твърде близо до главата ми, за да я достигна с крака, а и бях наясно, че няма да свърши работа, само щеше да ме заболи още повече. Знаех кога са ме надвили и кога — не. Сега определено ме бяха надвили. Джоузефин направо ме беше прегазила. А аз дори не я бях улучил. Едно е да те победи някой по-добър от теб, друго е да се чувстваш напълно беззащитен. И все така не ме поглеждаше в очите.

— Едва ли ще ме убиеш, нали? — процедих през кръв, пръст и строшени зъби.

— Съжалявам, Джейкъб. — Прозвуча искрено.

С крайчеца на окото си долових престрелка и успях да обърна глава. Кат, Мораг и Мадж стреляха по някого извън полезрението ми, а на лазерните и автоматичните им пушки отвърщаха гаусови карабини. От време на време избухваше граната. Мораг падна наред градушка от огън. Кървавите пръски ми подсказваха, че бронята ѝ бе пробита. Но още се движеше. Налагаше се да ѝ помогна.

Когато Сивата дама ме беше улучила в рамото с пушката си, а после и с ноктите си, бе разкъсала якето ми. Имаше точно толкова място, колкото да извадя раменния си лазер.

Когато го направих, Джоузефин се изненада толкова, че лицето ѝ почти доби изражение. За миг я фиксирах на мушка и червеният лъч блесна. Тя сграбчи лазера и го измести леко, като наклони глава настрани. Пропуснах. После откачи оръжието от рамото ми.

— Почти успя. Отдавна не се беше случвало — рече замислено.

Още чувах престрелката. Явно приятелите ми бяха твърде заети, за да ме убият, както се бяхме разбрали. Имах достатъчно присъствие на духа, за да активирам унищожението на вътрешната си памет. Виртуалните пламъци изпепелиха данните, не оставиха, надявах се, нищо за неизбежния пробив в системата ми.

Джоузефин ме хвана за косата и ме придърпа нагоре. На стената зад нея бавно се отлепваше екран-постер на Мадж: снимка от превземането на медийния възел на Атлантида. Хилеше се, имаше джойнт в устата и беше вдигнал калашника си. През постера минаваше червен надпис *СЪПРОТИВА*. Марионетките разпространяваха информацията ни за Кликата, за Черните ескадрони и за случилото се на Земята. Не можех да не се усмихна.

15.

МОА

След мрака: Ад. Бавно свестяване. Усещах болката дори през ступора от обезболяващите, дисплеят ми представляваше алена вълна от предупреждения. Отново в съзнание. Връхлетя ме безнадеждност. Иначе казано, съзнавах, че съм преобан.

Отваряйки очи, все едно дърпах коричките на незараснали рани. Светлината значеше болка — а да се съсредоточа върху обкръжението си, да го осмисля, бе същото. Колъм Леърд може би беше задник, но трябваше да приема работата при него.

Бяха ме привързали към някакъв контурен винилов диван, въпреки че бездруго не можех да си служа с ръцете. Жак във врата ми ме свързваше с някаква медицинска машина. Покриваха ме медгелове.

— Сякаш бързо се възстановява — рече тихо Джоузефин, вгледана в монитора на машината.

Мястото приличаше на обикновена килия — каменни стени без прозорци, дебела метална врата. Стори ми се, че би била дори просторна без присъствието на Мартин Кринг. Дори през болката намерих място за отвращение от този психопатясал „антиметежен специалист“.

Кринг стоеше безучастно до явно недоволния Винсънт Кронин, чийто вид — зализан, с костюм, струващ повече от парите ми за цяла година, и внимателно култивирани белези от корпоративни дуели — изглеждаше напълно не намясто в тази тъмница.

И, разбира се, Ролистън. Винаги в униформа, спретната и чиста. Добре сложен, гладко избръснат, внушителен офицер от глава до пети. По лицето му бе застинала търпелива, почти снизходителна усмивка. Бях виждал черни матови лещи с повече емоция от бледосините му очи. Имах миг на прояснение. Не ме бе страх — чувствах само всепоглъщаща омраза. Едва се сдържах да не я излея в крясци.

— Не мисля, че трябва да съм тук заради това — каза Кронин на Ролистън с очевидно раздразнение. — По твоята част е.

— Реших, че може да искаш да срещнеш мъжа, който ти причини толкова проблеми. А и притежава информация, която ще е от полза и за двамата ни. Нали, Джейкъб? Така или иначе, Джейкъб има важен урок за научаване.

— Не се правя на интересен, да знаете, но или ме изтезавайте, или ме убивайте, защото нямаме какво да си кажем — рекох.

— На едно мнение съм с него — рече Кронин, гледайки ме отвратен.

Да му го начукам на костюмарчето. Друго щеше да е, ако не бях овързан на този диван. С две счупени ръце. Обграден от невъзможно корави копелета.

— Искам да знам защо — каза Ролистън.

Кронин се обърна към него.

— Губим си времето.

— Ако искаш, оттегли се. — Ролистън не откъсваше поглед от мен.

— Какво защо? — попитах.

— Защо сте тук? Защо се борите? Защо искате да сринете всичко, което се опитвахме да съградим? — Втренчих се в него, все едно се беше смахнал безнадеждно. Надявах се да го долови. — Докато страдаш, искам да си спомниш, че просто трябваше да убиеш един извънземен и няколко проститутки, а после да се върнеш към животеца си малко по-богат.

— Откъде да започна? — попитах невярващо. — В смисъл, вие схващате, че не бива да вършите, каквото вършите, нали?

— Измъкни каквото можеш от него. Ще го прекършим и ще тръгнем след останалите — разпореди се Кронин.

В гласа му се долавяше нетърпение, но и друго. Нерви? Страх?

Останалите? Значи някои се бяха измъкнали. Ролистън се смръщи срещу Кронин, очевидно раздразнен от неблагоприятия резултат. Не че схващах смисъла на ставащото.

— Разбираш, че не си в позиция да ме съдиш, нали? — контрира въпроса ми Ролистън.

Погледнах към изпотрошеното си, овъглено, окървавено тяло.

— Е, сега не, но ми дай няколко дни да се взема в ръце и ще видим.

Перчех се, но не ми идваше отвътре.

Ролистън се засмя, все едно стар боен другар му разказваше виц. Скръцнах със зъби, изтърпях болката, дощяха ми се още обезболяващи. Пръстите му се източиха и проникнаха в плътта ми като червеи, покрити с бръсначи. Изкресях и се сгърчих. Ролистън изтръгна окървавените си пръсти от мен. Олюляха се и се усукаха, докато възвръщаха бавно предишната си форма. Медицинският монитор пищеше. Дишах учестено. Още усещах пръстите му, шаващи из вътрешностите ми. Овладей се.

— Аааааахаха! — Превърни го в смях. — Да! Така те искам! Повече изтезания, по-малко шибано плямпане!

Фалшивото перчене щеше да ми помогне в това, макар че и страх нямаше, само омраза и примирение.

— Защо? — попита той отново.

— Говорили сме го до смърт! — извиках през пръски кръв и слюнка. — Просто карай нататък!

— Не ми нареждай, Джейкъб.

Заплаха в гласа му. Думите ми не му бяха харесали.

— Откога обичаш толкова сам да се слушаш? Винаги си бил гъз, но поне мислех, че искаш да свършиш работата, каквото и да става. Сега си откачил. Кликата я няма. Приключиха, измряха. Ти си просто счупена машина. Следваш някаква програма на хора, които или вече ги няма, или са на наша страна.

Тикът на лицето му се смени мигновено със спокойна усмивка. Ето още нещо, което не му се бе понравилось.

— Всички човеци са биологични машини. Всички са програмирани. Наричаме го порастване. Тъй че ти си просто куп повредени розови чаркове.

— Както щеш се оправдавай. Не е трудно да се сетиш защо съм тук. Хората така правят, когато... неща като теб се опитват да ни принудят да живеем както вие искате.

Бе лъжа. Бях тук заради Мораг и донякъде защото ненавиждах този тип. Искал да властва над човечеството? Прав му път. Защо обаче ми се струваше, че адски му се ще да ми стъжнява живота?

— Значи се гневиш, че най-после виждаш конците? — изненада ме Джоузефин. И май не само мен.

— Колкото до онова на Земята, поставихте ни натясно. Импровизирахме. Оцелявахме. Може ли пак да почнем с изтезанията?

Ролистън сякаш обмисляше внимателно думите ми.

— Така реших и аз. Инстинкти на уплашени животни.

Значи все пак не обмисляше внимателно думите ми. По-скоро ги преиначаваше така, че да му звучат добре.

— Добре, докато си говорим... Какво, дееба, правиш!? Като нищо ще избием милиони хора. За какво? За някакъв измислен „успех“ в игричките на власт?

Предстоящата смърт и мъчения ми действаха освобождаващо.

— Знаеш ли на какво ми напомняш? — попита Ролистън.

— На човек, уморен от реторични въпроси?

— На неандерталец. Не го мисля като хула...

— Дори не знам какво е „хула“.

— Обида — подсказа ми. — В смисъл, разбирам какво са чувствали неандерталците лице в лице с *хомо сапиенс*.

Думите му ме озадачиха. Нямах представа накъде бие. Нито пък защо Кронин изглеждаше толкова смутен.

— Имаме възможността да сме силни като вид, да напредваме като един, да се справяме със заплахите и потенциала на експанзията от позицията на силния, да изградим нещо, вместо постоянно да рушим и да се дърляме за останките. Това е повратен момент в еволюцията на човека. Разбираш ли го? Разбираш ли срещу какво се бориш? Какво се опитваш да сринеш?

Опитах се да побера това в главата си.

— Нямам представа за какво говориш. Шибан психопат — добавих.

Наистина действаше освобождаващо.

— Джордж, достатъчно. — Кронин не звучеше никак доволен.

Ролистън се обърна към него.

— Открива ни се възможност да прозрем. Не го ли виждаш? Той е на практика едно малко по-умно животно, нищо повече.

— Какви ги говориш, бе?! — изкрещях му.

Ролистън отново ме погледна — отново изглеждаше ядосан.

— Казах ти, въпросите ще са от нас.

— Или какво, шибаняк? Малко е излишно да ме заплашваш, не мислиш ли?

— Ядосваш ме, Джейкъб.

— Чудничко!

— Знаеш ли защо?

— Какво, да не би и теб да са те връзвали наскоро за стол, за да те питат глупости?!

— Защото по-скоро си приличаме.

— Гениално. Развържи ме, ще те черпя бира!

— И двамата получихме страхотен дар.

— Какъв? — попитах, при все че знаех.

— Защо се лекуваш толкова бързо?

— Благодарение на Тях — рекох тихо.

Той кимна.

— Представи си колко съм разочарован, задето някой е получил този дар толкова незаслужено. Беше добър, макар и непокорен слуга, Джейкъб, но да приемем фактите. Не си нищо повече от скот, който мисли само за собственото си удовлетворение.

Ето какво: дори не се опитваше да ме ядоса. Може би и не усещаше, че ме обижда. Просто описваше нещата, каквито ги виждаше. Дори не би ме разбрал, ако му кажех, че не мисля като него.

— Не просто не си заслужил, но и не би разбрал какво си, камо ли какво се опитваме да направим — обясни той.

Срещнах погледа му и се опитах да не се сепна от студената аналитичност в изражението му. Все едно оглеждаше насекомо.

— Аз съм животно, което ти е причинило много проблеми. Знаеш, че никога няма да се присъединя към теб, нали?

Кронин дори се засмя.

— Не бихме могли да те използваме.

Джоузефин въздъхна, а погледът на Ролистън трепна към нея. После той продължи:

— Липсва ти нужното въображение. Макар че дори и ти си наясно, че в края на краищата ще послужиш за целите ни.

— Никой друг не иска това, което искате вие — рекох.

Ама че красноречиво.

— Защото хората виждат ограничено. Боят се от това, което не разбират, търсят само собствено удовлетворение, като теб. А онези,

чиято власт зависи от тях, мислят само как да осигурят илюзията за това удовлетворение. И всички са нещастни. Представи си, ако тази реалност можеше да се промени.

— Губим си времето. Ти си ненормалник. Сериозно, стига толкова. Промивайте ми мозъка, мъчете ме, убивайте ме, но просто карайте нататък.

— Още не.

— Джордж, нека просто вземем каквото ни трябва от него — намеси се Кронин.

Изглеждаше все по-неспокоен.

— Както господин Дъглас отбеляза, той е животно, което ни причини много проблеми. Трябва да получи урок по власт. Да разбере къде му е мястото.

Имплантите за самоубийство винаги са ми се стрували пособия на някакви религиозни откачалки, но сега ми се видяха отлична идея. Най-малкото нямаше повече да слушам тези глупости.

— Искаме да знаем къде са дезертьорите. И да научим повече за отбранителните планове на Земята.

Ролистън вече говореше на мен.

Не казах нищо, но изтръпнах. Майка и хората й щяха да се преместят, както винаги, когато изгубеха някого, но се сетих за думите на премиера колко уязвима е Земята. Бог бе единствената им надежда срещу Демиург, а страхът и параноята я отслабваха от ден на ден.

— Ще трябва да го научите по трудния начин — казах му.

— Навярно ще ти е интересно, че те предадоха двама от собствените ти хора.

Имаше логика, но се опитах да не реагирам. При все това се ядосах. Надявах се някой от измъкналите се да осъзнае, че са ни предали, и да ги излови. Сигурно бяха двама от хората на Майка. Разбираемо. Имаха корени тук. Бяха уязвими за всякакъв натиск. После нещо ми хрумна.

— Чакай малко. Ако са ни предали, защо се мъчиш да разбереш къде е съпротивата?

Ролистън бе твърде опитен, за да се издаде дори малко, но имаше нещо. Нещо не разбираше.

— Знаеш, че всеки се пречупва. Знаеш и че хората могат да бъдат пречупени за много кратко в сензорна кабинка. Освен това

притежаваш достатъчно примитивна досетливост, за да си наясно, че пречупваме и поробваме хора за отрицателно време.

Сетих се отново за Владимир, който късаше плът от купчината трупове. Той обаче знаеше, че нещо не е наред с него, и искаше да умре. Бе най-живата искрица надежда, която имах. Само че съвсем не бях сигурен, че съм силен колкото Владимир.

— Тогава просто го направи. Може да ме накараш да харесвам гласа ти, колкото си го харесваш сам.

— Джейкъб, мога да те пречупя също толкова бързо и без изтезания или други трикове.

Това никак не ми харесваше. Ролистън се обърна към Кринг и кимна. Кринг погледна към Кронин. Той, макар и неохотно, също кимна. Кринг излезе.

Миг по-късно дочух борба. Кринг внесе Мораг, овързана, зле ранена и със запушена уста, много ядосана. Остави я на земята и я принуди да коленичи. Тя спря да се противи, когато ме видя. По лицето ѝ беше изписан страх. Обърнах глава към Ролистън.

— Не така. Промийте ми мозъка, изтезавайте ме, но не я замесвайте. Не бива да го правим така. Поне бяхме достойни противници.

Говорех глупости, празни приказки, за да отложам неизбежното.

— За мен си по-незначителен от насекомо. Правя всичко това, за да си знаеш мястото. И за да разбереш нещо друго. За да признаеш двуличието си. Бориш се и се мъчиш толкова, за да разрушиш онова, което по-висшите от теб са се старали да градят, но ще предадеш всичките си стремления заради собствените си щения. Разбираш ли колко е безсмислено всичко, което си опитал да направиш? — Той се обърна към Кринг. — Свали ѝ превръзката.

— Вървете да се шибате, пътвовци!

Гневът правеше акцента ѝ толкова силен, че почти нищо не ѝ се разбираше. Кой знае какво си мислеха, че е казала, англичаните и американците в килията.

— Ще я изнасят групово пред очите ти. Доколкото разбирам, свикнала е.

— Недей го слуша, Джейкъб.

Усетих отново решителността ѝ. Знаех, че ще я пречупят по-трудно, отколкото мен.

— Моля те... — промълвих, изгубил всякакво достойнство.

— Ще ви включа към сензорна машина и ще гледаш как я изтезават с десетилетия. Разбираш ли? Познаваш ме, знаеш, че ще го направя.

— Да върви на майната си! Джейкъб, слушай. Не може да ме пипне. Не му казвай нищо.

Не бях способен да я погледна. Ридаех. Знаех, че Ролистън ще изпълни заканите си.

— Какво, не ти е достатъчно непосредствено ли? — попита Ролистън.

Извади пистолета си и го опря в главата ѝ.

— Маmicата ти! — изкрещя Мораг. Сякаш не бях виждал никого толкова бесен. — Не го прави! Не го прави, Джейкъб!

— Не... Моля ви... спрете...

Не бях сигурен кого точно умолявах. Ролистън затягаше пръст около спусъка.

— Джейкъб! Погледни ме! Поне ме погледни, копеле! — изкрещя Мораг.

Трябваше силом да обърна глава. Вече я беше страх, но не се беше примирила: по-силна, отколкото аз някога можех да бъда. Опитах се да срещна свирепия ѝ поглед.

— Чуй ме. Всичко е наред. Ако беше обратното, щях поне да те гледам, да те изпратя.

Повярвах ѝ. Пречупих се.

Предадох — ако още бяха живи — Мадж, Езичника, Кат, Мърл и уанау, всички от съпротивата, цялата си шибана планета и всекиго, когото познавах, жив или мъртъв. В това време Мораг плачеше и ме умоляваше да не говоря повече. Отне ми часове да изпея всичко. Ролистън слушаше. Бях вцепенен от отвращение към себе си, когато приключих. Мислех, че съм само черупка и че не мога да чувствам каквото и да било повече. Ролистън ме опроверга.

— Сега разбираш ли?

Кимнах, но нито разбирах, нито ми пукаше. Просто ми се стори по-лесно. Мораг се бе свила на пода, ридаше. Ролистън ми показва, че мога още да чувствам. Застреля я с два изстрела в главата.

Закрещях. „Не!“, отново и отново. Разкървахих си гърлото. И още крещя.

Оставиха ме сам с изстиващия ѝ труп. Пистолетът беше едрокалибрен, макар и странно тих, заглушен. Черепът ѝ приличаше на счупено яйце. Не можех да отместя поглед от него. Виждах как технологията бе накърнила плътта ѝ. Обзе ме кошмарен подтик да събера главата ѝ.

Не мисля, че нарочно, от садизъм, ме оставиха така. Имали са друга работа. Искали са да продължат с откачения си тоталитарен режим. Накрая дойдоха да я отнесат. Почистиха, все едно целият смисъл на осемнайсетте ѝ години живот бе накрая да оцапа някаква килия.

Останах втрепенен в мястото, където бе лежала. Едно петно — до това я бяха свели. Просто се вирах. Надявах се някой да дойде и да ме убие скоро. Или да ме промие, да ме направи някого друго, нещо друго. Поне щях да съм от победителите. Не можеш да се сражаваш с нещо такова. Нямаше мисъл за мъст. Нямаше кой да мъсти. Имаше само празна черупка, зяпнала петно на пода, и на тази черупка ѝ се щеше някой да я изключи като машината, която бездруго представляваше.

Изумително е колко дълго можеш да не мислиш за нищо, когато алтернативата е да гледаш на запис един-единствен нереално кошмарен миг. Всякакви опити да мисля за нея, каквато беше някога, свършваха с двата тихи изстрела. Възлюбената ми, превърната в пръски плът по стената. Само дето от време на време успявах да се сетя за всичките гадости, които ѝ бях наговорил и причинил, докато бяхме заедно. И отново всичко свършваше с двата изстрела.

Все едно минаха дни. Имах часовник и календар на вътрешния си дисплей, но вече не ги разпознавах. От време на време се унасях в накъсан сън. Сънувах пламъци и долини от черно стъкло, обладани от силуети в черни плащове.

Отне ми известно време да осъзная, че има някого в килията, толкова бе тиха и ненаатрапчива.

— Как разбрахте, че сме ние? — попитах. Грачех и хриптях през продраното си гърло. — От предателите ли?

Нямах сили дори да беснея срещу предателите, които и да бяха.

— Не казаха кои сте, но те познах, когато те видях. Познавам движенията ти.

Странно, но Сивата дама вече не ме плашеше. Беше просто природна сила, нещо, на което няма как да устоиш. Просто едно от лошите неща, които ти се случват, когато се опиташ да се опълчиш на такива като Ролистън. Премести се в полезрението ми. Вече ме гледаше. Очите ѝ навярно бяха импланти, но изглеждаха истински. Сиви.

— Как я хванахте? — попитах.

Какво значение имаше, мамка му? Затворих очи, отново си припомних всичко и пак ги отворих: Сивата дама ме наблюдаваше, навела глава на една страна, с въпросителен поглед.

— Дойдох с други двама подсилени членове на Черните ескадрони, и двамата — бивши спецвойници. Те влязоха в контакт с останалите. Един бе убит. Другият бе лошо ранен, но залови госпожица Макграт. Не бях аз, ако това питаш.

По някаква причина това ѝ се струваше важно.

Известно време не продумахме. При други обстоятелства би било неловко.

— Защо го правиш? — попитах отново, по-скоро за да прекъсна тишината. Не че ме интересуваше. — Защо работиш за него?

— Не разбирам — отвърна тя.

— Чукате ли се?

Тя не отвърна, но сякаш нещо премина през лицето ѝ. Все едно я бях уязвил. Биваше ме да уязвявам жени, но това беше Сивата дама.

— Или просто искаш да станеш биотехнологичен бог? — Тя поклати глава. — Тогава защо? Защо причиняваш това на хората?

— Ти също причиняваш ужасни неща на тези, с които не си съгласен.

— Все ми се струва, че те започват първи.

— Ти го предаде — каза тя.

— Защото се опитваше да ме накара да направя нещо ужасно.

Нямах сили дори за гняв.

— Относително е. Зависи от далновидността ти.

— Обичате оправданията, нали? Да се чувствате добре след свършеното.

Отново говорех напълно безизразно. Всъщност наистина изобщо не ми пукаше.

— Правя го, защото съм добра в това.

— Не ти ли се ще да го вършиш за някого... по-свестен?

Дори в състоянието, в което бях, това ми прозвуча тъпо.

— Не си на моето място.

— Значи го чукаш?

Отново нещо трепна у нея. Печал? Гняв? Давай, ядосай Сивата дама. Всъщност не беше лоша идея. Може би щеше да ме убие. Сетих се за всички задгробни приказки на хакерите, с които бях говорил. Но може би бе някакъв блян, надежда, че някога ще видя Мораг отново.

— Не знаеш какво говориш.

Въздъгнах.

— Защо си тук?

— Защото миришеш.

Каза ми го прямо, но ми се стори толкова детинско, особено от Сивата дама, че се засмях. Смехът прозвуча горчиво, все едно се давех. Сигурен бях, че е права. Сякаш лежах тук от дни. Единственият помен от хигиена бе някакво смукателно почистващо устройство, привързано към чатала и задника ми.

— Е?

Дори през цялата безчувственост и болка това Сивата дама да те почиства внимателно и обстойно с гъба беше дълбоко сюрреалистично. Стараеше се. Дори ме обръсна и постави някакво устройство в устата ми, което изчисти зъбите и дъха ми.

— Възстановяваш се бързо — отбеляза, оглеждайки многобройните ми рани.

Тяхна биотехнология, помислих си. Това ни сближаваше с Ролистън. Не се грижех за раните си, но червеното по дисплея ми чезнеше, както и болката. По-скоро ми се щеше да мога да се съсредоточа върху нея.

Когато тя приключи, попитах:

— Защо правиш това?

Не отвърна. Приведе се и ме целуна. Хлопнах уста като стоманен капан. Тя се изправи рязко. Отново някаква следа от изражение: оскърбление?

— Какво, бе, мамицата му! — изкрещях.

Отново чувствах. Признавам им го, тези умееха да прекриват всичките ми граници. Тя се съблече. Голото ѝ тяло беше жилаво и мускуесто, но изненадващо фино като за толкова много сила, стаена в него. Стоеше пред мен, някак уязвима.

— Не... Не разбираш ли? — попитах. Отчаян.

Стоманени пръсти, загрубели от години практикуване на бойни изкуства, ме докоснаха. Знаеха как и къде.

— Не...

Тялото ми вече ме предаваше. Едно-единствено сухо ридание ме разтърси. Тя праметна грациозно крак през дивана, към който бях вързан, и ме възседна.

— Моля те, не ме наранявай — рече, уязвима, вперила поглед в мен.

Най-правилното, което можеше да каже. Отново се приведе да ме целуне. Този път ѝ позволих и дори ѝ отвърнах. Беше истинска. Беше все нещо. Нещо повече от безкрайната празнота в мен.

Когато си тръгна, се разридах отново. Сега част от килията изглеждаше обладана от присъствие. Не можех да се насиля да погледна натам. Бях предал всичко останало, защо не и нея? И все така никой не ме убиваше. Нима бе част от наказанието на Ролистън да ме оставят окаян тук? Знаех точно какво съм. Ролистън грешеше: не бях животно. Това бе твърде благородно. Бях измет. Заспах, отново на пресекулки. Искях сънищата ми да ме накажат.

Беше долина от черно стъкло върху пламъци. В далечината — нащърбени планински остриета. От земята стърчаха обелиски като каменните грамади из високопланинска Шотландия, но много по-големи и от същото черно стъкло. По повърхността им играеха извънземни на вид пиктограми от оранжева светлина. Пейзажът ми беше познат отнякъде. Черно слънце жареше небето. Не исках да го гледам — не можех. Имаше у него някаква кошмарност.

До мен нещо помръдна. Обърнах се рязко, посрещнах обладалия ме страх почти с радост: все пак бе някакво чувство. Над земята се носеше силует в черно наметало. Бях се втренчил в гуглата му.

Създанието се движеше право към мен, но някак без да ме забелязва. Дръпнах се встрани, а създанието не ми обърна внимание, просто ме подмина.

Сведох глава. Бях гол, цял. Само че гол и цял, какъвто бях: войник-машина. Всичките ми оръжейни придатъци бяха налице и в изправност, пиктограмите от обелиска се проектираха по бледата ми кожа.

В далечината различих и две летящи твари, високо в небето. Като че ли кръжаха над нещо. Припознах в тях някакво възмездие и закрачих натам.

Събудих се на дивана, лицето ми — опънато, издърпано напред. С черни пипала, все едно бях един от Тях. Инстинктивно се погнусих. Пипалата се точеха от мен, от устата, лицето, пронизваха част от него, част от мен.

Този път се събудих наистина, с писъци. Вече не бях вързан. Вратата на килията беше отворена. Над мен се бе надвесил Рану. Изглеждаше ужасно, изпит, изпосталял. Въпреки изкуствените му очи личеше, че го владее жестока мъка. Нещо ново за него: изглеждаше уплашен.

Беше облечен с бойни панталони, но бос. Имаше мръсна, сивееща тениска и носеше гаусова карабина в ръка и още една на гърба си. В другата си ръка имаше откъсната длан, прикачена към някакво миниатюрно приспособление, което помпаше кръв през мъртвата плът.

— Ти ли ме развърза? — попитах идиотски.

Той поклати глава отрицателно. Тя ли го беше направила?

— Можеш ли да се изправиш? — попита Рану трескаво.

Щом можех да предам мъртвата си възлюбена и да чукам Сивата дама, значи можех и да се изправя. Надигнах се от дивана и почти се строполих. При земна гравитация навярно нямаше да е така. Рану ми помогна.

— Мъртва е — рекох и лицето ми се сгърчи, отново започвах да ридаю.

Той се взря в мен.

— Знам.

Знаеше? А за другото? Знаеше ли какво още бях направил? Винаги имах време за самосъжаление. Прегърнах го и се разплаках. Той също ме прегърна, не му пукаше, че съм гол.

— Да тръгваме. Ще трябва да вървиш сам.

Звучеше нервен. Не знам дали някога го бях чувал такъв.

Пуснах го. Можех да стоя изправен, горе-долу. Забелязах, че му липсва връхчето на десния показалец. Разбира се, бяха му премахнали монофиламентната гарота.

— Можеш ли да хванеш оръжие? — попита Рану.

Кимнах.

Не бях омаломощен, а просто вцепенен и отвикнал да съм на крака. Рану ми подаде карабината и свали другата от гърба си. Известно време се гледахме. Страшно се радвах да го видя, но смъртта или промитият мозък може би щяха да са по-добри, ако значеха, че ще забравя.

Себично, ирационално, ненадейно му се ядосах. Къде е бил, когато Ролистън разстреля Мораг? Защо не ме спаси, преди да се опозоря с Джоузефин? После се усетих, че не е имало какво да стори при първото, а второто бе изцяло моя вина, защото бях скапано лайно.

Обърна се и пое към вратата, досущ войник след особено травмираща битка. Движеше се по-бавно, по-неумело отпреди. Последвах го. Затвори вратата на килията и притисна още топлата ръка към биометричната ключалка, за да я заключи.

После играхме на криеница в коридори, оформени преди десетилетия с лазери от огромни сталактити. Той ме отведе в отдушниците, също каменни, към автоматизирана машина за въздушното оборудване. Беше пълна с останките от съществуването му на беглец.

Седна, оборил глава в шепа, и затрепери. С пресекващ глас поиска да застана на пост. Едва тогава видях какво му е струвало да ме спаси.

В ъгъла на помещението имаше труп — набит мъж с мощно телосложение, каквото бях свикнал да свързвам с колонизаторите на Лаланд 2. От черепа му стърчеше отвертка. Една от ръцете му я нямаше, но дрехите му си бяха на място. Да му ги взема се оказа за мен

много по-трудно, отколкото би трябвало. Бързо се запъхтях: планетата отново ме притискаше. Мразех това място.

— Трябваше да те извадя оттам — рече той, навярно като обяснение за трупата.

— От Черните ескадрони ли е?

Рану поклати глава. Косата му на нищо не приличаше.

— Не. Киви, САС-овец, мисля.

Рану, дори в това състояние, бе успял да се справи с войник специалист.

— Горкото копеле — добави той с искрено съжаление.

— Какво стана? — попитах.

Не можех да си представя колко ли зле е било всичко, за да се превърне Рану, когото познавах някога, в тази развалина. Той отново поклати глава.

— Приземих се както трябва, слязох под повърхността. Поставях наблюдателни апарати, разучавах, но нищо не научавах, нищо не постигах. Цялата идея да тръгна преди вас беше да ви дам информация, когато пристигнете.

— Знаел си, че ще дойда, така ли?

Рану се усмихна и кимна, по-спокоен. Едничкото хубаво нещо на състоянието му — бях на практика сигурен, че не е поробен. Изглеждаше твърде зле.

— Знаех, че Мораг ще дойде, значи и ти — обясни.

— Не си се добрал до нищо, защото Демииург контролира цялата електроника, нали? — попитах.

Рану кимна.

— Приоритетът беше Цитаделата и успях да се доближа, но все едно зяхах скулптура от лед. Не ми подсказваше нищо, освен малко по-нови данни за външната им защита. Също така е по-голяма, отколкото мислехме.

— Уголемили са я с конвенционални материали ли?

По-добре беше да го разпитвам на странични теми.

— Не, всичко е от лед.

— Как така? Ако е изрязана от глетчер, как са я уголемили?

Рану сви рамене. Не мисля, че го вълнуваше.

— После дойдох в Моа, за да видя ще открия ли нещо. Може би дори да разработя източници...

— Изпъквал си и са те спипали? — Той отново кимна. — Сигурен съм, че здраво си ги измъчил.

Рану не отвърна. Погледнах го питащо. Нима Сивата дама бе направила и него на пух и прах?

— Изпратиха няколко типове от Черните ескадрони. Като Ролистън са, може би не толкова корави. Бях с pistolетите... — Звучеше засрамен.

— Рану, не се тревожи. Мен ме хвана Джоузефин. Дори не я улучих. Смачка ме.

— Свалих един от тях.

— Повече, отколкото всеки от нас успя.

— Взеха ми кукрито.

За нас това беше просто голям, остър нож. За мен — нож, с който ме беше ранявал, когато бяхме противници. За Рану обаче предметът беше важна част от наследството му, връзка със семейството, рода и миналото му. Беше символ на постиженията на гуркхите — един от най-ефективните, ако не и най-ефективният, полк в британската армия.

— Съжалявам, друже — промълвих, макар случилото се с другаря ми да беше тривиално в сравнение със смъртта на Мораг. Не мисли за Мораг, мисли за Рану.

— Прекърших се.

Гласът му, когато го каза, отчаянието, самоотвращението, срамът бяха едно от най-плашещите неща, които бях чувал. Това беше друг човек. Тези копелета бяха превърнали Рану, непоклатимия, един от най-силните, надеждни и професионални войници, които бях срещал, в този човек коруба. Тревожеше ме, че веднъж преди Рану е бил залавян и не се е прекършил. Работейки под прикритие за лестърската полиция, паднал в ръцете на синдиката Туги. Устоял, а тугите бяха известни като зловещи копелета. Не изтезанията бяха сторили това с Рану, а провалът — защото той така виждаше случилото се. Беше решил, че ни е провалил. Че ни е предал.

— Всички се прекършват — казах му. Макар че в действителност повечето устискваха по-дълго от мен. Аз бях позор за всички, по много причини. — Просто са следили всички точки за срещи. Опитаха ли се да ти промият мозъка?

Рану поклати глава.

— Ролистън беше там. Бесен. Искаше да ме изтезава, да ме пречупи по старомодния начин, психология и болка. Каза ми, че после щял да завладее душата ми.

Имаше логика. Това бяха планирали и за мен, а в добавка и да убият Мораг пред очите ми. Не мисли за Мораг.

— Какво стана?

— Избягах.

— Кога?

— Не знам. Преди две-три седмици.

След всичко, което бе понесъл, бе успял да избяга. Обзе ме страхопочитание. Но знаех, че няма да мога да му го споделя, за да се почувства по-добре: твърде високо бе вдигнал летвата пред себе си.

— И през цялото това време си се крил тук?

— Не само тук, навсякъде. Бяха ме погнали здраво през първите няколко дни, често ми се разминаваше на косъм, но сигурно мислят, че или съм избягал, или съм умрял. Стоях тих като мишка.

— А защо не си се измъкнал?

— Не е толкова лесно. Охраната е много плътна, но мисля, че има път навън. Останах, когато видях, че са ви хванали с Мораг, да видя ще мога ли да направя нещо. — Обърна се към мен, сякаш готов да заплаче. — Толкова съжалявам. Бях... Ролистън, Сивата дама... бях уплашен.

— Рану, не си могъл нищо да направиш, нали го знаеш? Щяха да те убият.

Той извърна поглед и поклати глава в знак на пълна безнадеждност. Нямахше думи, с които да му помогна.

— Казваш, че си намерил път навън?

Рану кимна. Аз добавих:

— Искам първо да убия Ролистън, пък дори да умра с него.

Той доби уплашен вид. Изражението изглеждаше съвсем чуждо на лицето му.

— Не е тук. Бях много тих. Лежах върху една решетка. Слушах ги. Много тих.

— Не е в Цитаделата?

— Отидоха на лов за Съпротивата — той, Сивата дама и Кринг. Искали да се справят с тях веднъж завинаги. Ще ги унищожат, а Кронин ще го извърти за пропагандата си.

— Добре, къде ти е изходът?

— Откъде взе парашутите? — попитах.

Бяхме се свили в тесен тунел отдушник, до нещо с вид на тежко бронирана клапа, водеща към външния свят. Мястото на пленничеството ни се оказа близо до върха на сталактита, който Моа представляваше.

— Явно почти всички, живеещи тук, могат да скачат с парашут, както и да се катерят. Било е популярен спорт преди войната, а и им е помагало да оцелеят. После са започнали да скачат за удоволствие. Откраднах тези от едни шкафчета.

Говоренето го разсейваше от други неща. Мен също. Мъчех се да си навлека сбруята в тясното пространство.

— А как ще предотвратим отбранителните им системи да ни свалят? — попитах.

Той спря да приготвя собствения си парашут и ме погледна. Сякаш стигна до някакво решение. Извади от джоба си импровизиран радиопредавател. Аз също спрях, а сърцето ми се сви.

— Няма да свърши работа — рекох. — Демииург ще го обладае.

Рану поклати глава.

— Да, но дотогава сигналът ще е изчезнал.

Обмислих го. Можеше да е прав. При нормални обстоятелства не бих си заложил живота, но в момента не ми пукаше.

— Експлозивите? — попитах.

— Това беше лесната част. Направих ги от почистващите препарати, които откраднах. Приемателите за детонаторите бяха най-трудни. Не биваше да са големи, за да не ги открие никой. Но пък трябваше да са достатъчно големи, за да неутрализират важни компоненти от батареите, с които ще се разминаваме.

Тук нещо не се връзваше. Рану разчистваше късчета камък от ръбовете на клапата. Някой много дълго беше дялкар скалата с подръчни средства. Експлозивите, клапата, саботаждът. Обзе ме ужас.

— Рану? — Той се поспря, но не ме погледна. — Откога си тук?

— Казах ти, не съм сигурен. Две-три седмици.

Продължи да разчиства камъните, с които бе прикривал работата си. Не можеше да приеме колко време е бил тук, но сигурно знаеше.

Дори аз бях започвал да схващам какво показват календарът и часовникът на вътрешния ми дисплей.

Рану не ми обърна внимание, докато се взирах в него безмълвно. Приключи с разчистването и изрита клапата. Тя не помръдна. Човекът откачи. Разкрещя се, заблъска по нея с крака. Накрая клапата се откърши рязко и видях ултравиолетовата подземна нощ.

Нещо проблесна в червено и изтрещя. Беше толкова неочаквано, че подскочих. Ама че ветеран съм. Беше отбранителен лазер и стреляше по падащата клапа.

16.

В ГРАДИНАТА

Мадж вика на момента, когато се хвърляш във въздуха, „световъртежния момент“: земята е твърде далеч и не стои на едно място. А трябва. Бях твърде слаб, а тунелът — твърде тесен, за да се хвърля правилно. Оставих малко кожа и кърваво петно по външната част на сталактита. Нямаше значение какви иконки се показваха на дисплея ми. Подобно на първото спускане, повърхността си ме искаше много повече, отколкото на Земята и Сириус.

Няколко мига падах свободно, а след това дръпнах шнура. Ненадейно земята спря да ме връхлита. Допълнително уголеменият парашут, каквито използваха на Лаланд, се бе разгърнал докрай. Под мен растяха останки от имения, а огромни клади хвърляха треперливи отблясъци по статуите на зверове. Дали там, накъдето падахме, беше по-добре? Картечар ми беше казал, че Свършека били някакви апокалиптични откачалки-дезертьори.

Рязък лъч от прожектор прониза ултравиолетовата омара. Сигурно подготвяха хеликоптерите, за да ни търсят. По пътя надолу взех решение: стига със самосъжалителните простотии. Трябваше да се погрижа за Рану. Бях му длъжник хилядократно. Трябваше също да стигна до останалите и да видя мога ли да поправа част от щетите, които бях нанесъл. Имах и цел. Не ми пукаше за Земята, колониите или политиката. Майка беше права: какво значение имаше кой командва? Ролистън обаче трябваше да умре по най-ужасен начин. А после сериозно щях да обмисля самоубийството си.

Земята ме хласна здраво. Измъкнах се от сбруята и се откопчих от парашута. Имах още малко стимуланти в запасите. Бяха ми източили обезболяващите, но нищо, болката беше добре дошла. Изтичахме обратно на най-прекия път от там. Обучението по бягство и заблуда на врага — върви натам, накъдето не очакват.

Тичахме през белязаната земя, през закърняла растителност, останки от градини, останали неподдържани от петдесет години,

покрай отломки на пещероподобни имения, изсечени от скалата, а карабините ни бяха готови за действие. Чувах хеликоптерите. Просто мисли за работата си и само за нея. Дроновете, контролирани от Демиург, щяха да са най-сериозната заплаха.

При нормална ситуация бихме странили от хората, но пък тълпите край кладите бяха най-добрият ни шанс. Свърнах през овъглен от сражения, обсипан с останки терен, към един извисяващ се пред голямо имение огън. Имението ми приличаше на гробищна могила. Пламъците озаряваха гигантска статуя, която аленееше демонично. Не можех да различа силуета, но бе смътно хуманоиден, с рога. Сякаш го бяха съградили от каквито скъпи боклуци са могли да открият в унищожените богаташки домове.

Хора се поклащаха около кладата, сенки с вдигнати ръце — боботеше тежък ритъм, нещо твърде съвременно, за да го определя. Напевите идеха от хората, не от тонколони. Хвърлих поглед към Рану, без да спирам да тичам, а той само сви рамене. Проекторите се намножиха. Не ме тревожеха те, а термоизображенията на хеликоптерите.

Рану и аз стигнахме до задния край на имението и се хвърлихме през дупка в скалата, по чиито ръбове още личаха останки от цветно стъкло. Нямах време да проверявам вътре, хеликоптерите приближаваха. Ако ни заловяха, Рану щеше да получи изстрел в главата от мен, преди да го повтора със себе си. Нямаше да е самоубийство, а смислено тактическо решение, както и акт на самосъхранение. Доколкото беше останало нещо от нас за съхраняване.

Обширното помещение бе осветено слабо. Сигурен съм, че собствениците биха се ужасили на какво е заприличало. Ясно се виждаше някаква рудна жила в стената. През годините части от нея се бяха изренили. Подът бе покрит с нахвърляни матраци и войнишки спални чували. Имаше остатъци от храна. Изкуших се, а Рану — още повече. Имаше също празни бутилки алкохол и празни контейнери от наркотици. По стените се четяха надписи, но най-внушителното нещо в стаята бе груба фреска на черно слънце. Бях го виждал преди, в сънищата си. Под него, сякаш с кръв, бе надраскано ЧЕРНАТА ВЪЛНА. Името ми се стори малко нелогично.

Рану поглътеше — на малки хапки, но нетърпеливо, — някаква отгледана в епруветки храна.

— Рану? — Той вдигна глава и проследи погледа ми. Отгоре боботеше двигателят на хеликоптер. — Мисля, че тези хора се прекланят пред Демиург.

— Вас ли търсят? — чу се отнякъде.

Карабините ни рязко се завъртяха към фигурата на прага. Щом се увери, че държа непознатия на мушка, Рану се обърна, за да провери зад нас. Показаха се още: при зейналите прозорци, откъм други врати.

— Ще избием много от тях, а после и себе си, преди да ни спипат, ясно? — казах на Рану.

Бях искрен.

Ненадейно ме обзе отвращение и гняв към тези хора. Бяха изоставили другарите си, бяха избрали да се прекланят пред Демиург, а знаеха, че той е зло — наричаха го Черната вълна, а не Вълната на свободата.

Онзи, първият, който ни бе заговорил, беше висок, със здравото телосложение на бивш военен. Носеше дълъг шлифер, бойни панталони и ботуши, а останалото бе изцяло покрито със старомодни бинтове. По тях бяха изписани символи. Познавах достатъчно хакери, за да ми е ясно, че символите са окултни или религиозни. Държеше жезъл, сякаш споен от ламарини. Върхът му бе оформен като глава на козел.

Огледах останалите — приближаваха, предизвикваха пръста на спусъка ми. Всички бяха бинтовани, повечето по лицата, но други — от глава до пети. Някои, макар и не всички, имаха символи по бинтовете.

— Няма да ви нараним. Не сме въоръжени — каза ни мъжът.

Беше плашещо. С бинтовете изглеждаше безлик, като отдавнашна жертва на войната, призрак от някакъв далечен геноцид. Може и такъв да беше. Но беше и прав. Никой от тях не беше въоръжен, единствено жезълът му приличаше на оръжие.

— Добре. Ами тогава ще се скрием тук за малко, не ни издавайте, и ще продължим. Става ли?

Сочех с гаусовата карабина право в лицето му. Той не трепна. Може да беше дезертьор, но не и страхливец. Не можех да кажа същото за останалите — виждах у тях много нервни жестове и потрепвания.

— А защо не ни позволите да ви помогнем? — попита мъжът.

Звучеше културно, образовано, привилегировано, като от заможно семейство. Да кажем — от Екваториална Африка.

— И защо бихте ни помогнали? — попитах.

— Помагаме на всички, които идват тук. Последното убежище за отчаяните.

Долових известен самоироничен хумор, обаче пък доста точно ни бе описал.

Кимнах към черното слънце и написаното на стената.

— А това? Не сте ли на тяхна страна?

— Сега ли да го обсъждаме? Ако ви покрием с обредни бинтове, ще можем да ви скрием по-добре.

— Предпочитаме да не ни посвещавате. Не сме хакери и няма да се присъединяваме към никакви скапани култове.

Рану до мен кимаше и не спираше да оглежда останалите дезертъори.

— Прав си. Не мисля, че сте още готови да се отречете от насилието.

Несъмнено вярно.

— Какво мислиш? — попитах Рану.

— Не ми се нравят вариантите ни — рече той тихо.

— Не гледайте на това като на съдбоносен избор, а просто като на допълнителна възможност. Ако не ви свърши работа, ще можете пак да се биете, да бягате или да се криете — каза ни онзи с жезъла.

И в това имаше логика.

— Разбирам защо те следват — казах му.

— Никой никого не следва. От това се опитваме да се измъкнем. Ние избираме смъртта си, а не някакви господари. Не мисля, че имате много време.

Беше прав. Хеликоптерите минаваха ниско над околностите. Аз и Рану свалихме карабините.

— Няма да ви вземем оръжията, но ако ги носите, ще разберат, че не сте от нас.

— Ще ги държим наблизо. И да си наясно — можем да убиваме и с голи ръце, а ти ще си пръв.

Той кимна.

През вратите заприиждаха още хора, доближиха ни. Приличаше ми на някой старинен визфилм със зомбита. Скупчваха се около нас,

накъдето и да погледнех. Започна да става клаустрофобично. За последно така ме бяха обграждали Те. С мъка потисках добре разработения си рефлекс за самоотбрана. Хората просто искаха да ни обинтоват възможно най-бързо. Мъжът с жезъла наблюдаваше.

— Как се казваш? — попитах го, колкото от любопитство, толкова и за да се разсея.

— Тук нямаме имена.

— С номера ли я карате?

— И това би било форма на идентичност. Номерират ни, когато служим в армията. Когато сме роби. Тук сме празни, нищо, никой, призрци, не съществуваме. Отражения.

— А как си привличате вниманието един на друг? „Ей, ти там“?

Мисля, че под бинтовете си той се усмихна.

Новодошлите бяха обикновени войници. „Общуването“ им със Свършека мина горе-долу както минават винаги нещата между цивилни и военни, с малко добавена бруталност, идваща от презрението и завистта към дезертьорите. Виждах го. Бих бил същият като тези, ако няхах много опит като войник, макар че докато стигна до спецчастите, вече бях спрял да съдя хората толкова строго.

Подредиха ни. Събориха ни на колене. Разпитаха ни. Помагаха си с ботуши и приклади. Не правехме нищо. Не казахме нищо. Бяхме твърде много, за да ни разпитат всички, което беше хубаво: нито аз, нито Рану имахме акцента на коя да е националност, служеща на Лаланд 2.

Бинтовете, разбира се, бяха проблем, тъй като подозрителните можеха да съобразят, че бихме ги използвали, за да се скрием. Край кладата над стотина от Свършека вече бяха коленичили, когато войниците започнаха да им махат бинтовете. Няколко от лицата бяха или лошо обгорени, или ужасно обезобразени. Стори ми се, че част от последното са си го причинили сами. Тези хора взимаха на сериозно заличаването на Аз-а. Една жена, чиито бинтове паднаха, взе най-острия камък, който можеше да напипа, и започна да реже лицето си. Наложиха се да я усмиряват. Мъжът с жезъла отиде при подофицера на отряда и прекна пред нея. Взех дулото на пушката ѝ и го опрях в главата си. Поиска да застрелят всички, за да си свършат работата, но да не

махат повече бинтове. Моментът беше труден за жената, обаче войниците спряха.

Претърсиха района, но не откриха дори гаусовите ни карабини, които бяхме скрили близо до себе си. Поразграбиха някои неща — това все пак беше богатата част от града, — и се разкараха.

Хеликоптерът се издигна от имението, а после се обърна към пламъците на кладата. Оттатък нея още виждах рогатата статуя. Сега, малко по-отблизо, различих, че е направена от какво ли не: части от автомобили, електроника, мебели и дори скъпоценности. Имаше само едно общо нещо между всичките тези материали — изглежда някога са били висококачествени. Част от мен се ужаси от прахосничеството. Друга част от мен пък го намери за забавно. Горивото за пламъците изглеждаше също толкова скъпо. Разсмях се.

— Не е вандализъм, а освобождение — рече онзи с жезъла, застанал над нас. — И двамата изглеждате изтерзани. Нямаме много, но ми се струва, че трябва да хапнете.

Сега, когато го спомена, осъзнах колко съм гладен.

Каша от епруветка и лют сос. Едно от най-вкусните неща, които бях ял. Трябваше да ни наблюдават и да ни възпрат навреме, за да не повърнем. Прокарахме го със странна на вкус вода и — след известни уговорки — с някакъв домашен алкохол. Така си представях на вкус ферментирало автомобилно масло. Малката като напръстник чашка ме замая доста.

Мъжът с жезъла стоеше неотклонно до нас. Не ни пита нищо. Питаме го ние. Дори се сетих да му благодаря. Той и хората му бяха отнесли набег заради наша милост и не се оплакваха.

— Откъде си? — попитах го.

Той ме надзираваше дали не се храня твърде бързо.

— Предполагам, имаш предвид географски, а не философски? Отраснах в сянката на Угандийската сонда. Леко,леко, не толкова бързо. — Постави бинтованите си ръце върху моите.

— Звучиш като заможен човек. Как така не си се присъединил към Мамините синчета? — попитах.

— Беше вариант, поне в началото. Бях поет, бях познат, може би дори известен. В университета публикувах нет-поезия, считаше се за

антикорпоративна.

— А беше ли?

— Не беше „анти“ нищо. Беше „про“ човешка.

Кимнах. Разбихах го, но вероятно щеше да е по-добре да поговори на тази тема с някого като Мадж, макар че Рану слушаше внимателно.

— И са уредили да те привикат? — попита той.

— Или „те“, или семейството ми. Не съм сигурен.

— И си дезертирал? — попитах.

Той кимна.

— Десет години, твърде дълго робувах. — Почука по черната пластмаса на лещите си. — Мисля, че затова ти взимат най-напред очите, за да се опитат да ти вземат душата. Не разбихах докрай защо се сражавам. — За миг се умълча, само ме наблюдаваше как се храня. — Наясно ли си с тази информация, предполагаемо от Земята? — попита. Кимнах. Рану не каза нищо. — Изглежда по някакъв начин решението ни е оправдано, ако и закъсняло. Аз просто не можех повече. Никой от нас не можеше. Мисля, че сме твърде слаби, но аз поне повече няма да се сражавам.

Независимо от всякакво свое мнение за дезертьорството трудно ми беше да осъждам тези хора. Искях да го попитам за бойните му другари, които е изоставил, но нямах волята. Все пак единственият, който ми беше останал от войнишките години, беше Мадж. Е, и Ролистън, и Сивата дама.

— Нали знаете, че ще ви преместят? Ако не ви убият, де — обади се Рану.

— Боклукчиите вече ни мразят. Стрелят в мига, когато застанем на пътя към нещо, което искат. Убили са мнозина от нашите. Все пак никого не го е еня дали дезертьорите ще загинат. Нали? — Погледна ни изчаквателно. Никой от двамата не беше способен да срещне погледа му. Бинтовете около устата му се присвиха, като че се усмихваше. — Знаем, че това е временно. Смъртта приближава. А вие знаете ли го?

На мен със сигурност ми се струваше така. Винаги бяхме на по-малко от крачка от смъртта. Винаги бях чувствал, че късметът ми един ден ще свърши, ако не спрем с това. Късмет? Два изстрела. Месо, някога човек, тупва на студения каменен под. За миг нещо ме привлече в Свършека. После си спомних колко е важно Ролистън да умре.

— Демиург? — попитах.

Той обърна глава към мен. Сякаш ме изучаваше.

— Черната вълна ли? — попита ме в отговор.

Наругах се за невниманието си. От друга страна, сто на сто още от акцента ми бяха разбрали, че не съм отгук.

— Прекланяте ли му се? — попитах.

— По-скоро го смятаме за неизбежност. Една война свършва, друга започва. Този път се сражаваме едни срещу други и ако информацията на съпротивата е вярна, изглежда и тази война сме си я причинили сами. Имаше демон, вестител...

— В мрежата ли? — попита Рану.

Мъжът кимна. През мен пробягна тръпка. От всички религиозни преживявания на хората в мрежата онези с така наречените демони са винаги най-лошите и най-унищожителните, не само за хакерите. Спомних си момчето в оцапаното легло във Финтри, а над него надвесен Викария, с кръст и Библия, докато се мъчеше да пропъди демоничния вирус от чарковете му.

— Той ми каза, че Черната вълна иде. Каза ми, че Черната вълна е омраза. — Мъжът се засмя. — Можете ли да си представите? През всички тези години си играем с технологиите и накрая правим машина, която може да мрази.

— И защо почитате нещо толкова... — запънах се за правилната дума.

— Отрицателно — пробва Рану.

Не ми звучеше достатъчно силно, но щеше да свърши работа.

— Заради неотменността му, символизма му. Шейсет години война не стигаха. На някакво ниво човечеството иска да се унищожи. Ако не тази война, ще си намерим други причини. Черната вълна е съвършеният израз на това. Ние, цялата ни раса, създадохме божество и го накарахме да мрази. Колко още работа трябва да свършим, за да се самоунищожим?

— Беше малка група хора — рекох.

Не можех да се отърся от чувството, че цялата човешка история винаги е била историята на малки групи задници, които са стъжнявали живота на всички други.

— Вие опълчвате ли им се? — попита той.

Това бе по-трудно за отговор. Можеше да има последствия за оперативната сигурност. Ама какви ги мислех?! Вече ни бях предал. Този тук поне не изглеждаше злонамерен. При все това Рану ме изгледа остро, когато кимнах.

— Още се сражавате, мразите, извършвате насилие над човешки живот и го унищожавате?

— Това е... — Сега пък Рану търсеше правилната дума.

— Софистика? — предложи мъжът. Рану кимна. — Може би, а може би трябва да поемем отговорност, вкупом, за деянията на расата си.

Явно никой нямаше да ми каже какво значи софистика. Може би значи „глупости“. Може би това искаше да каже и Рану.

— Значи чакате смъртта? — попитах накрая.

— Може да се каже, но няма да играем играта й. Ще умрем посвоему.

Не можех да реша дали този е самоубийствен хахавелник, или един от най-смелите хора, които съм срещал. Не че двете се изключваха взаимно.

— И все пак трябва да се бием — каза Рану.

— Дори да е по-безполезно, болезнено и вредно, отколкото да си опрете някое от оръжията в челото? А и има много начини човек да воюва. Не е нужно да включва насилие.

Започваше да ми се струва все по-смислено. Беше много убедителен. Макар да имах подозрения, че увърта думите, за да си мислим, каквото иска той.

— Така ли привличаш хора за каузата си? — попитах.

— Не привличаме хора. Идват, когато са готови. Вие няма да дойдете. И двамата още сте пълни с гняв, омраза и страх. Виждам пламъците, които ви обгръщат, като ореол. Смятам, че ще трябва още да виете срещу мрака.

Нямах какво да отвърна. Проницателност ли беше, или майсторски търговски трик? Не знаех. Знаех обаче, че ни спаси задниците. Запитах се дали не се сражава още, но другояче. По-добре от нас, стига неговият начин да работеше. Но пък ако някога застанеха на пътя на Кронин, Ролистън или останалите, щяха да си заминат до един. По-вероятно щеше да се случи под дулата на боклукчиите или на съдия-изпълнителите. Грехът им щеше да е един от най-старите: имаха

нещо, което друг иска, и не бяха достатъчно свирепи, за да го бранят. А може би всичко беше едно засукано оправдание защо са се предали.

— Продължавате нататък — рече той с пълна увереност. — Преди това обаче трябва да си отпочинете. Когато тръгнете, ще ви помоля да вземете само това, което мислите, че ще ви трябва. — Изправи се. — Ако искате нещо, попитайте когото и да било. Ще се опитат да ви помогнат, доколкото могат. А сега ме извинете.

Понечи да се отдалечи.

— Благодаря — рекох.

Рану също му благодари. Мъжът не ни погледна, но кимна, преди да закрачи нататък.

Не пих много. Нямахме нужда. Рану също я караше умерено. Обърнахме поравно няколко чашки ферментирало двигателно масло. Седяхме под жалък навес, някога декоративна зеленина, в дупка, която пък е била пресъхнал водоскок.

Престорената ултравиолетова нощ някак съумяваше да е студена и влажна. И двамата се бяхме увили във взети назаем палта и спални чували. Може би в имението беше по-топло, но не искахме да ходим там. Покривът на моаската пещера ми стигаше.

Мнозина от Свършека танцуваха край голямата клада, слушаха някаква тежка басова музика, която при нормални обстоятелства навярно не бих харесал — сенки наред контрастното ултравиолетово и червените нюанси на пламъците. Изглеждаха нереални. Всички пиеха много и се друсаха, а ние се опитвахме да не обръщаме внимание на една тумба от тях, които правеха секс недалеч от нас. Край всичко това витаеше някакво отчаяние. Угандийският поет с жезъла се разхождаше край тях — спираха го постоянно. Стараеше се да говори с всекиго, който се обръщаше към него. Имаше у него нещо успокояващо, дори да се бе подвизавал в тъмните кътчета на мрежата. Може би характерът и осанката му бяха същинската опасност, един вид съблазън. Дори аз не можех да намеря у себе си сила да се усъмня в него.

— След Лестър, когато Ролистън ме прецака, Ашми поиска да спра — заговори от немай-къде Рану.

Известно време не схващах коя е Ашми. Донякъде се чувствах виновен, че никога не съм питал Рану за семейството му.

Именно Ролистън беше предал Рану на Берхам, главата на тугите, след като Рану беше отказал на майора да работи за него. А той за пореден път беше преподавал урок по подчинение.

— Не се изненадвам. Никой не иска това да се случи на някого, за когото го е грижа.

Разбира се, аз бях успял да избегна цялото физическо изтезание, като просто бях пропаял веднага. Не че имаше значение. Два изстрела.

— Това е то. В малко вероятния случай, че оцелея след това, приключвам. Това е последната ми мисия. Янгани и Сангар трябва да имат баща до себе си, а Аш заслужава съпруг. Друг въпрос е дали аз я заслужавам. Искam да видя как децата ми порастват. Да ги науча на каквото мога.

— Изненадах се, когато Мадж ми каза, че имаш семейство. Имаш твърде много за губене, за да вършиш всички тези глупости с нас.

— Никога не съм имал избор. — Обърнах се към него. Не го разбирах. — Не ми се щеше да работя за Ролистън, но след това, което разбрах в Ню Йорк, какъв избор имах? Децата са съдници. Не искат да са такива — дори не знаят, че са, — но как да се върна при тях и да ги погледна в очите, преди да съм направил всичко възможно да им осигуря бъдеще? Такова, където не са просто месо за скълцване или поредните човешки оръжия с омърсена плът? Защото след като омърсим плътта си с машини, омърсяваме умовете си с мисии. Познавам Ролистън. Искa да направи децата ми роби — да ни направи всичките роби. Не понася ничия воля, противна на неговата. И ако не се боря, все едно аз съм им го сторил. Но толкова ми стига.

Сякаш едва ли не искаше позволение. Сякаш искаше някой да му каже, че е свършил достатъчно.

— И аз мисля, че ти стига толкова — рекох му.

Макар че всъщност все още исках да ми помогне да убия Ролистън.

Отново се умълчахме. Боях се от съня. Боях се от Черното слънце. Боях се от смъртта на Мораг, която ме чакаше оттатък унеса.

Отпих още малко от машинното масло. Нека ме прогори. Надявах се да унищожи част от вкусовите ми рецептори, та да се

отърва от неизветряващия вкус на батерийна киселина и развалени яйца. Почудих се колко ще изтрае филтърът на дробовете ми, преди да се наложи да го сменя. Почудих се и колко оставаше на този на Рану — навярно много по-малко, ако вече не беше безполезен. Изгаряха ли дробовете му с всеки дъх? Бях сигурен, че би имало все някакви симптоми. Ако не друго, поне кашлица и хрипове.

17.

ДЪЛБОКИТЕ ПЕЩЕРИ

Карахме на евтини стимуланти и домашни амфетамини — каквото бяхме успели да вземем от Свършека. Тичахме, когато можехме, вървахме, когато не можехме да тичаме, залитахме, точно преди да се строполим. И продължавахме. Бездруго не ми се спеше. Сънят бе просто кошмарното превъплъщение на здрава млада жена в парче месо с два изстрела.

Живеехме сред нощния режим на оптиката си, далеч от всякакви други източници на светлина. Скоро изпилените ни сетива, недоспиването и лошите наркотици ме отведоха в селения, които познавах добре от Сириус: сумрачно, полумъртво, нереално съществуване. Пред погледа ми проблясваха светлинни фрактали. Съзнанието ми започна да запълва дупките в сетивата ми, призрочни образи, родени от страха ми, добиваха форма в крайчеца на полезрението ми.

Километрите скала над нас ме потискаха все повече и повече, усещах скалата почти физически, как ме мачка като високата гравитация. Липсваше ми небето. Много исках да го видя отново, преди да умра. Обаче не ми се струваше вероятно.

Не спирахме да се движим, чак докато не изнемощеехме съвсем. Разпределяхме пестеливо храната от Свършека. Макар и дезертъори и самоубийствен култ, се бяха отнесли добре с нас.

Вече се бях възстановил почти изцяло — едно от предимствата да имаш малки извънземни из цялото си тяло. Рану беше по-слаб, отколкото някога е бил, но и така бе по-силен от мен. Беше измършавял, но не изоставаше.

Стигнахме обратно до *на* с проби и грешки. Всичките ми карти бяха унищожени, когато изтрих вътрешната си памет, макар че нямаше нужда — толкова лесно бях пропаял. Бяхме сбъркали пътя многократно, но накрая открихме пещерата, която помнех.

Бяха се омели бързо и бяха взривили всички тунели, които биха позволили на Ролистън да ги последва лесно. Само че така и на нас ни бе почти толкова трудно. По-рано, докато още бяхме там с останалите, внимателно бях разгледал всички карти и се бях опитал да ги запомня с обикновената си памет, в случай на спешна нужда. Бях относително сигурен, че знам откъде минава заобиколният път — онзи, който Ролистън и хората му трябваше да хванат. Така можехме да хванем дирите или на Майка, или на Ролистън. Или щяхме да се влачим из дълбоките пещери на Лаланд 2, докато не умрем от глад.

Едничкото, което работеше в наша полза, бяха следотърсаческите ни способности. Бях отрасъл с тях, учител ми беше един от най-добрите — татко ми. Обучението ми продължи при парашутистите, а после и в спецчастите. Рану беше минал по подобен път. Само че тъмните пещери не бяха средата, с която бяхме свикнали.

Смяната на деня и нощта нямаше значение в пълния мрак и с всички стимуланти в нас. Времето и датата на дисплеите ни нямаха смисъл, не мисля, че който и да било от нас им обръщаше внимание. Тъй че нямах представа колко време ни отне да открием следите им. Може би си спомнях пещерния комплекс достатъчно добре, а може би просто бяхме извадили късмет.

Трудно е да заличиш следите от лагер на двеста души. Дирите от строшен и оронен камък, които мековете оставяха, бяха най-лесни за проследяване, особено тези от бисмарка *Анакура*.

Това, което не виждах, бяха дирите на Ролистън. Или силите му минаваха от другаде, или бяха достатъчно добри, за да не можем да ги засечем, което също беше възможно. Знаех само, че е тук някъде.

Имах чувството, че не съм виждал светлина, а камо ли небе, от много, много дълго. Мъждукането в далечината болеше, въпреки че оптиката ми компенсира. Заболя ме глава — сякаш чувството бе ново, объркващо. Трябваше наново да си спомням какво е светлината, как изглежда. Кой знае откога бях виждал само скали и Рану в зелено.

Разбира се, бяхме закъснели. Как иначе? Но явно бяха дали отпор. Хората на Ролистън разчистваха. Сигурно търсеха начин да го преиначат в добра пропаганда. Да ни изкарат лошите. Доближихме, доколкото смеехме.

Новото *па* бе обширна пещера с цвят на кост, оставена на слънце. Естествени скални колони се извисяваха от пода до тавана, почти равномерно, а на самия под имаше корита със смърдящата, солена сярна течност, която минаваше за вода на Лаланд 2. Много от тях червенееха и димяха, докато киселината разяждаше хвърлените вътре тела.

Обикновени новозеландски войници охраняваха периметъра, но повечето щети сякаш бяха причинени от Черни ескадрони. Проверяваха телата за признаци на живот и за самоличност. Увеличих образа на оптиката си и видях своите приятели, димящи, разядени във водата или просто хвърлени сред купчини от други трупове.

Видях Езичника по лице във водата. Не го познах, докато не го обърна една от жените от Черните ескадрони. Киселината беше започнала да оставя жестоките си белези по лицето му, но беше той. Изглеждаше стар, уморен, измъчен. Смъртта сякаш го бе облекчила.

Кат беше наред камара от други мъртви. Бяхме й прецакали живота отвсякъде. Ако не бяхме ние, още щеше да си е на удобната работа начело на киберотряда на Атлантида. Не виждах лицето ѝ. Мисля, че и не исках. Носеше жироскопичната сбруя на релсотрона си. Надявах се и бях почти сигурен, че им е разказала играта, преди да я спипат. Макар че дали членовете на Черните ескадрони не бяха като Ролистън — неуязвими?

Майка, Картечар и Муцуна бяха в същата камара като Кат. Може би са били заедно, в последната съпротива. Мисля, че се бяха прецакали още когато бяха избрали да се борят. Но щяха да оцелеят малко по-дълго, ако не ги бях изпортил.

Големия Хенри лежеше мъртъв наблизо. Сигурно е бил на караул. Бяха се справили с него бързо и безшумно: на тила му имаше дупка от острие, а на лицето му — объркано изражение.

Не виждах Мадж, Мърл и Странната. Бях почти сигурен, че Мърл е загинал, когато онзи уокър се взриви в Птичарника. Беше твърде близо до експлозията. Мадж и Странната сигурно също бяха мъртви, макар да не ги виждах — можеше да са погребани под други трупове. Надявах се да не са заловили жив никого от тях. Ако някой изобщо се беше измъкнал, щеше да е Мърл, стига да бе оцелял в Птичарника.

После ми хрумна нещо. Двама ни бяха предали. Двама. Двама от тримата? Не и Мадж, никога Мадж. Не познавах Странната достатъчно добре. Изглеждаше твърде зле с главата, за да ни предаде. Това всъщност значеше, че никой не знае какви би ги свършила. Но пък изглеждаше вярна до смърт на *уанау*.

С Рану бяхме обсъждали как ще се сражаваме с Черните ескадрони. Щяхме да опитваме смъртоносни изстрели — в мозъка, гръбнака, тила, такива неща. Да ги уязвим фатално, преди да започнат да регенерират, както *уанау* ги бяха виждали да правят.

Колкото до Ролистън, най-добрата ни идея бяха четирите гранати в гранатометите на всяка от карабините ни. Имахме и по пълнител и половина. Надявахме се да намерим още муниции по пътя. Но сега трябваше да действаме бързо и както можем, защото бяха тук. Бяха тук.

Скръбта мигом се разнесе. Щеше да ме завладее по-късно. Всъщност по-късно нямаше да има. Щях да съм мъртъв. Но сега лесно можех да превърна скръбта в омраза, взрян в Ролистън и Кронин с шибания му медиен екип и Кринг. И Сивата дама беше там. Донякъде се надявах тя да ме убие. Щеше да е справедливо, предвид какво бях сторил.

Двама караулни умират. Пронизвам тила на единия с остриетата си. Рану се справя с другия, отново с моите нокти — махнал съм два от лявата си ръка, за да му послужат за оръжие. Обикновени войничета — майната им, да бяха се възпротивили, като хората, за чиято смърт бяха допринесли.

Потапяме се. Влachim се безшумно по корем като влечуги. Плаваме през кръв и вътрешности. Киселината ме прогаря, яде кожата ми. Ако остана достатъчно дълго, ще стигне до бронята. Хубаво — покажи им машината, оръжието. Каквото би трябвало да съм сега. Болката е просто информация.

Вътрешният ми запас от кислород ми позволява да стоя под водата по-дълго. Опитвам се да издишвам бавно, само когато вече не издържам. Приплъзвам се през целия почервенял от кръв вир, възможно най-близо до Ролистън.

Бавно се подаваме. Човек може да е тих, колкото си ще: в девет от десет случая го издава движение, не шум. Излизаме като ходещи мъртъвци. Вече целият съм почервенял и разяден от киселината. Димящите ми дрехи са покрити с чужда кръв. Край нас хора рязко завъртат глави. Вдигат оръжия. Твърде бавни са. Нямаат нашата целеустременост.

Ролистън се обръща към мен. Всичко се стопява, остава само тунелът с мен в единия край и него в другия. Автоматичният прицел се центрира върху него. Не мисля, че изобщо ми е нужна мушка. Натискам спусъка. Усещам го като дзен изстрела, за който съм слушал да говорят снайперистите. Гранатата излита от дулото на гранатомета. Оръжието приритва в ръцете ми. Отново се прицелвам, изстрелвам втората граната, по-прибързано. Карабините ни имат по две фраг-гранати и по две високоексплозивни бронебойни трийсетмилиметрови. Уверихме се, че най-напред ще изстреляме последните. Идеята ни беше следната: със или без бърза регенерация, не може да регенерира изобщо, ако е пръснат из пещерата.

Гранатата улучва, пробива бронята му. Всичко е забавено. Увеличената ми оптика ми показва как металът пробива тялото му. Миг по-късно я последва втората. Ролистън експлодира. Толкова ми се ще да се насладя на мига. Но нямам време.

Шок по лицето на Сивата дама. Встрани от самоубийствените ми фантазии, в момента тя е най-голямата заплаха за нас, но не носи шлем. Къс откос от карабината. Тя се свлича, от главата ѝ изригва червено. Не мога да повярвам. Изненадахме ги.

Сега останалите знаят, че сме тук. Стреляме с фраг-гранатите в най-голямата група Черни ескадрони, която можем да видим. Настъпва паника. Възползваме се от нея. Оставяме се да ни надъха. Движим се, стреляме. Свръхзвукови игли от гаусовите ни карабини точно под шлемовете им, в тиловите.

Вече ме улучват, но не ме е грижа. Ще си изпробваме късмета. Ще потърсим Кронин.

Чувам тътен. Някой крещи. Неистово. С периферното си зрение виждам Кринг, засилен към Рану. Рану успява да стреля. Кринг дори не се препъва. Сграбчва карабината на Рану и я вдига, с нея и Рану, който се държи здраво. Възползва се да изрита Кринг в лицето с коляно.

Кринг захвърля Рану като кукла. Само че аз вече си имам свои проблеми.

Още един от Черните ескадрони се строполява пред мен, но тогава пушката ми експлодира на две места почти едновременно. Поемам много огън, ала още не са ме разкъсали. Така и очаквах. Добре, да го направим по старомодния начин. Четири счупени остриета се подават от десния ми юмрук, две здрави — от левия. Оглеждам се за стрелеца.

Кронин подава някаква тежкарска пушка на някого. Прочитам по устните му: „Мой е.“ Хвърлям се към него — вече не стрелят толкова по мен. Не мога да повярвам на късмета си. Корпоративното костюмарче иска дуел. Е, късмет е, освен ако и той не е поредното биомеханично чудовище, а със сигурност е. Хвърляме се един към друг. Не разбирам защо не си е извадил катаната.

Точно преди да се сблъскаме, той се плъзва в една локва и ми опръсква лицето, улучва ме в краката. Прекатурвам се и падам по лице на влажната от киселина скала. Носът ми се строшава. Тъпак.

Претъркувам се накъдето ми се струва, че най-малко би очаквал. Той забива крак точно там, където съм бил преди миг. Пак съм прав, обърнат към него. Крачи решително към мен. Рискувам с ритник в коляното му. Вдига крак, поема ритника с пиццала си.

После замахвам с остриетата. Бърз е, люшва се, избягва левите. Десните го пропускат на косъм — нямаше да е така, ако не бяха счупени. Той ме улучва в лицето, в гърдите, после и с ритник в коляното. Препъвам се назад, нещо в коляното поддава, но още се крепя.

Скъсявам разстоянието. Той това и чака. Приплъзва се встрани и заключва лявата ми ръка. Това е то. Счупените нокти се забиват в лицето му. Кръв навсякъде, той преглъща вик на болка, изглежда бесен. Усуквам крак зад неговия и го препъвам на земята. Падайки, той ме удря в слепоочието, достатъчно силно, за да ми се доповръща.

В това време Кринг удря Рану толкова силно, че го вдига във въздуха.

Кронин ме повлича със себе си. Завърта се във въздуха и пада върху мен. Това пък как стана? Лицето ми сякаш хлътва под лакътя му. Ритник нагоре, после усуквам същия крак около врата му и го натискам назад. Той се засилва в същата посока, измъква се изпод

хвата ми и застава ниско приклепнал. Понечвам да се изправа на крака, но Кронин се премества току до мен, хваща ме за врата с ръка и преди да се усетя, забива коляно във физиономията ми с цялата си тежест. Чувствам лицето си като паница. Вътрешният ми дисплей ми досажда с червени иконки. Направо няма нужда да ги махам.

Замахвам, нескопосано, зле прицелено, но улучвам. Повече късмет, отколкото добра преценка, но го правя с достатъчно сила, за да пробия бронята му и да достигна плътта с двете остриета на левия си юмрук. Завъртам ръка, за да нанесе възможно най-много щети. Като за костюмар този е корав. Не крещи, вместо това пристъпва покрай мен, издърпва ръката ми от лицето си и сритва моето. Кост и подкожна броня поддават, а тилът ми се блъсва в скалата.

Наистина съм го ядосал. Вместо да отдръпне крак, издига го още по-високо във въздуха. Защо никой друг не се намесва? Той спуска крака рязко, цели се отново в лицето ми, но успява да се натресе право на десните ми остриета. Завъртам, дърпам: надявам се да обезвредя крайника. Присядам и опитвам да отправя удар с лявата си ръка към чатала му, но него вече го няма. Изтърколил се е с крясъци, за да се отскубне от счупените ми остриета в крака му.

Изправа се със скок, а аз — по-бавно, с широка усмивка. От лицето, ребрата и крака му се лее кръв.

По-скоро долавям, отколкото виждам, че Рану притиска Кринг. Кринг вече прилича на топка кайма, но замахва с чудовищен, неочаквано бърз юмрук и почти отнася главата на Рану, а той самият залита назад като пиян.

Всички останали наблюдават. Изглеждат неспокойни. Не разбирам защо още не са ми теглили куршума. Кронин не ми се струва като някого, който би дал на врага шанс за честен двубой.

— Ще те убия, шибаняк! — заплюва ме той.

Аз просто се усмихвам.

— Не го убивай — обажда се някой.

Прилича на един от Черните ескадрони. Защо казва на Кронин какво да прави? Нещо не се връзва. Изтиквам мисълта назад, когато Кронин подскача с изненадваща скорост и ме изритва в коляното. То се прекършва, прегъва се на обратно. Крясъци, доста крясъци. После се прекатурвам. И това боли. Кронин ме връхлита. Добре го нацелвам на

няколко пъти, но нещата приключват бързо. Ритниците в главата, докато губя съзнание, са чисто протоколни.

И когато разбира, че съм изгубена кауза, Демиург решава да ми покаже истината. Опитвам се да припълзя по-далеч от ритниците. Противникът ми е Мърл — а по земята няма трупове. Няма Черни ескадрони. Кронин е Мърл. Онзи, който каза на Мърл да не ме убива, е Мадж. Кринг е Картечар. Картечар е вдигнал Рану за врата и набива масивен юмрук в лицето му. Рану виси като парцалена кукла. Не знам кой е Ролистън, защото е пръснат из пещерата, смесен с останките от всички други, които сме убили.

Майка, Малкия Хенри и Странната стоят настрана и ни наблюдават. На Майка ѝ се иска да ме убие, виждам го. Малкия Хенри изглежда потресен. Странната сякаш ще се разплаче.

Още един шут в главата, за пореден път ми се гади, а мозъкът ми се разклаща в изпотрошения си съсъд. Отново забивам лице в камъка, плюя още кръв, оставям следа, опитвайки се да пролазя по-нататък. Не знам накъде. Към тялото на Сивата дама? Мадж и Езичника изглеждат сковани от шок.

Още един шут в главата. Вече се смея, не знам защо. Толкова болка. Кат стои приклепнала над Сивата дама, суети се бясно над раната в главата ѝ. Защо? Нали тя е врагът? Но не е. Било е лъжа. Така е искал да вярвам Демиург. Това не е Сивата дама. Лазя.

— Шибаняк!

Мърл беснее. Прецакал съм лицето му. Завършва крясъка си с шут в ребрата ми, за разнообразие. Толкова е силен, че ме обръща по гръб.

— Достатъчно.

Това е Мадж. Мърл иска да ме убие. Всички искат да ме убият. Успявам да се претърколя отново по корем, както подобава на такъв като мен. Вече виждам Сивата дама. Само че не е тя. Знам, че не е. Добър стрелец съм. Няма какво толкова да направиш, когато някой добър стрелец пусне три игли от гаусова карабина в главата ти. Гледам тялото на Мораг.

18.

НОВО УТУ ПА

Сякаш се раждах наново. Светлина, болка, огън. Всичко слабо у мен — страхът, самоомразата, осакатяващата ме зависимост от други слабащи — бе изпепелено. Освобождение след хирургия над душата.

Нямах представа колко дълго съм бил в несвяст, но се бяха преместили. Бяха побягнали. При цялата си заблуденост не може да не са разбрали колко безсмислено е да се крият. Беше въпрос на време, преди да бъдат открити и унищожени — или изцелени в черния огън.

Изпробвах вътрешните си системи за свръзка. Нищо. Бяха ги премахнали. На ребрата ми имаше гел над белега, където бяха извадили транспондера. Изругах наум.

Бях в пещера — неизбежно. Беше малка. На входа ѝ имаше покривало, поклащаше се от подземните течения. Слабо ромолеше вода — през крясъците на Рану, че ще отреже нечий гениталии и ще ги пришие в устата на въпросния. Изразяваше се на латински. Усмихнах се. Дали някой беше достатъчно образован, за да оцени псувни на мъртъв език? Едва ли.

Лежах на койка, оцапана със засъхнала кръв. Коляното ми, лицето и другите рани бяха покрити с медгелове. Искях да ги отлепя като корички от рана. Възстановявах се бързо, но потърсих с мисъл извънземните бионанити в системата си и ги препрограмирах да ме регенерират по-бързо. Бяха толкова примитивни без помощта на човешкия разум, който ги бе усъвършенствал. Това, че можехме да превърнем цял извънземен вид в технология, с която да се възнесем, показваше недвусмислено превъзходството ни и правото ни да господстваме над Вселената.

Бях обездвижен със здрави на вид окови. В скалата бяха вковани тежки вериги, а оковите бяха здраво споени около китките и глезените ми. Никъде нямаше да ходя скоро. Надявах се да не се стига до унижителни сцени — да плувна в собствените си нечистотии или да избълвам струя от повръщано към посетителите си.

Покривалото се премести и в пещерата пристъпиха притеснени Езичника и Мадж. Опитах се да си придам уплашен, разтревожен вид.

— Хора, какво става? Къде сме, мамка му? Кой крещи? Защо съм окован?

— Какво помниш последно, Джейкъб? — попита Езичника.

— Обира ни. — Ококорих се. — Сивата дама... Маmicата му! Какво става?!

Опитах се да си спомня какво е да си непрестанно уплашен и да го придам на тона си.

— Бил си заловен — каза ми Езичника.

Загрижеността по лицето му беше толкова жалка, че ми се прииска да го заплуя. Кожата му, празна като мях, се изду и раздвижи. Една от мухите по мъртвата му плът припъпли през физиономията му.

— Аз не...

— Не помниш нищо, нали? — попита Мадж, разгневен.

— Какво стана?

— Изби много кивита, включително Муцуна — разясни ми Мадж.

Мамка му, само Муцуна. Защо Демиург го беше преобразил в Ролистън? Може би защото и двамата имаха нокти.

— А Мораг?

От смутения, уплашен тон, който прозвуча в гласа ми пряко волята ми, ми се догади. Едва не повърнах, когато видях скръбта на Езичника.

— Съжалявам, Джейкъб...

Опитах се да си спомня какво е. Какви емоции трябва да изиграя.

— Не...

Отначало малко ужас. Примесих го с отрицание. Но не ми прозвуча искрено. По стените се процеждаше кръв и ме избиваше на смях.

— Спести ни го, вече минахме през това с Рану. Вече можеш да започваш с изисканите си генитални бълнувания на латински. Няма да те пуснем — заяви Мадж.

Престорената ми болка премина в смях. Езичника поклати глава съжалително. Това ме ядоса. У мен нямаше нищо, което този смачкан стар човечец да съжалява. Беше в присъствието на висше създание. Представих си ги двамата, разглобени на съставни части, но

поддържани живи, пришити един към друг, свързани с устройство, тъй че да се усещат взаимно, принудени да пеят в агонизираща хармония. Започнах да се възбуждам.

— Е, не мога да бъда убит, но тялото ми тук може, тъй че трябва или да ме държите пленен неопределено дълго, или да ме убиеете. — Съсредоточих се върху Мадж. — Няма да ме убиеш, Мадж, нали? Бяхме толкова добри приятели — примолех се подигравателно.

— Нищичко ли не чувстваш към Мораг? — попита Езичника.

— Чувствам. Не съм чудовище. Ставаше за чукане. Очовечих я. Чаках с нетърпение момента да я пусна отвисоко, да я направя по-жалка, отколкото беше, когато я намерих. Няма нищо по-нищожно от професионална жертва, която си мисли, че е човек. Не ми ли вярваш? Сигурно е хубав труп. Може да я употребиш. Само дотам би могъл да го докараш с псевдобащинските си развратни щения, дъртако.

Езичника подскочи като ударен.

— О, моля ти се. Просто казвам, каквото всички си мислим. Толкова е освобождаващо най-после да говорим истината, не мислите ли?

— Копелдак — просъска Езичника. — Нищо не си очовечил. Всичко постигна сама.

— Разбирам защо те смущава това, че съм чукал малтретирана тийнейджърка, за да излезе нещо от нея. Все едно почти съм се възползвал, нали? Но никой от вас не каза нищо.

Наслаждавах се на възможността да съм пряк. Наслаждавах се и на отвращението по лицата на Езичника и Мадж, защото знаех, че у себе си усещат семенце съмнение и самоомраза, каквито бяха слабаци. Освен това разбираха, че съм прав.

Кожата на Мадж се обели от лицето му наред ням крясък, после се разкъса и се отвори до кокал. Приличаше на дисектирана жаба.

— Продължавай така и ще накараш Джейкъб да се чувства два пъти по-зле, когато си го върнем — каза Езичника.

— Не му обръщай внимание. Проси си реакция — каза Мадж. — Това не е Джейкъб, а марионетка с ръката на Демиург в задника си.

— Сигурно много би ти харесало, нали, педалче?

Забавно, Езичника трепна при думата, не Мадж. Той само се засмя невесело.

— Само това ли? Безобидни пуберски обиди? Чувал съм я тая дума. Стара, безсмислена. Само тук-там някои примитиви я използват.

Усмихнах се на иронията някой като него да ме нарича примитив.

— Но си я чувал, нали? И е боляла? Някой ти я е казвал в кофти моменти? Горкият Мадж, животът ти е просто низ от свръхкомпенсации.

— Колко проникателен стана изведнъж.

Въпреки сарказма го познавах достатъчно добре, за да усетя, че съм го уязвил.

— Как е тъпкачът ти, чернилката?

— Още една дума отпреди триста години? Звучиш като оня малоумник Месер в Подвижния град.

При все това не успя да прикрие реакцията си. Не използвах думата заради различния цвят кожа, който аз и Мърл имаме, а заради омразата, която пораждаше. Расистът е глупак, който подценява племенния си враг. Расизмът е израз на боязън, а расистът се опитва да се издигне за сметка на другите. Омразата и насилието са естественото ни състояние, нашият къс от божественото. Всеки от нас е остров, сам и непрестанен извор на омраза срещу другите — а ако е слаб, и срещу самия себе си. Тотално, безогледно, непрестанно насилие срещу всички е наш стремеж и наше право по рождение. Насилието е единственият себеизраз, който значи нещо. Омразата — единствената смислена, автентична емоция. Само това можем да почувстваме наистина. Останалото е фасада, която издигаме, за да си играем на така наречената цивилизация. Хората продават децата си за дрога и го наричат цивилизация. Докога ще се самозалъгваме?

— И все пак, как е?

— Не толкова хубав, но с кеф ти скрита задника. А, това ми напомня: само заради мен и Езичника си жив. Майка и хората й те искат мъртъв, Мърл те иска мъртъв, тъй че ако искаш да продължиш съществуването си, може да си малко по-отзивчив, шибаняк.

Не можах да се сдържа — разсмях се.

— Добре тогава. Я ми кажете, какво си мислите, че постигаме в момента?

— Искаме си Джейкъб обратно — рече ми прямо Езичника.

— Да не би да ти звуча като човек, който е срещнал лош вирус в нета и невралните му жици малко са се кръстосали?

Езичника поклати глава с нещастно изражение. Кожата му се подпали, почерня. Закапа, а плътта му се овъгли.

— Не можеш да преиначиш това по религиозному и да ме превърнеш обратно в уплашената бъркотия, която бях. Не са ни промили мозъците, заблуден дърт тъпанар. Получих откровение. Приех факта, че съм Джейкъб, такъв, какъвто съм сега.

— Сигурен ли си, че така искаш да си ограничиш вариантите?

Отново се разсмях. Мадж се правеше на корав.

— Или можем да те измъкнем от него — рече ми Езичника.

— Наистина? Знаете как, така ли? — Беше им изписано по лицата, че нямат представа. — Няма какво да измъквате. Има само Джейкъб. И какво ще правите сега? Ще ме убиеете? Ще ме държите тук? Ще ме пуснете? Кое?

Нямаше отговори, само мрачни изражения.

— Или може да се присъедините?

Мадж се засмя.

— Ти ненормален ли си? По-скоро бих лапал пишката на Ролистън.

— Ей, всичко е възможно — отвърнах. Макар да не виждах как ще стане. — Помислете. Цялата болка, целият страх ще изчезнат. Най-после ще сте част от нещо, което има смисъл, ще създавате, вместо да се размотавате като отчуждени аутсайдери, на които целият свят им е крив.

— Мда... виж, няма да стане — повтори Мадж.

Беше се сгърчил, прегърбил, а мускулите му така се свиха, че изпотрошиха костите му. Той се смяляваше ли, смяляваше, докато се опитваше да разговаря с мен.

— И какво? Ще убиеш стария си приятел? Единствения човек на света, който може да те понесе за повече от пет минути?

— Ти самият би ме убил на момента — отвърна той.

Беше прав. Мислех как да разкъсам гърлото му със зъби, ако ме доближи.

— Затова е всичко, нали? Да убием тялото на приятеля си? Да ни падне още малко бойният дух? Да изцедиш възможно най-много от

това оръжие с лицето на Джейкъб? Ролистън и сие наистина търсят къде боли най-много, нали?

— Просто психологически игри — рече Езичника неубедително.

— Не. Омраза с всички възможни средства, нали така? — попита ме Мадж.

Предпочетох да не му отвърщам.

— Ще видим можеш ли да избягаш достатъчно далеч, за да не чуеш изстрела, стари друже.

Мадж и Езичника излязоха от пещерата. Зачаках.

Взирах се в прегърбената синьокожа вещица с двата криви зъба като надгробни плочи и дългите, заострени черни нокти, които ми напомняха на гневен Ролистън. Бях се издънил. Тя беше още жива.

— Как?

— Улучи ме право между очите. Но в шлема. Единият ти изстрел обаче ме перна по главата, почти ме уби.

Дори прероден се смущавах от пресипналия й, рязък като счупено стъкло глас.

Демииург ми беше показал Сивата дама. Сивата дама никога не носи шлем и я бях улучил в главата, което ме бе заблудило. Но и така замалко да успея.

— Защо ме излъгаха? — попитах.

— Мисля, че е бил последен опит да видят останало ли е нещо от Джейкъб.

Разсмях се.

— Аз съм Джейкъб.

Тя също ми се присмя — звук като от нокти по училищна дъска.

— Не мисля.

Дърпах се, колкото можех. Дори вкусих малко от кръвта на Езичника, когато го ухапах по ръката, направо през бронята. Сигурно навредих на себе си повече, отколкото на него, но кръвта в устата и по лицето ми ме преизпълни със задоволство. Все пак успяха да ме включат. Което, разбира се, исках.

Мястото беше ново: открита, просторна стая в нещо като старинен град. Помещението беше нависоко, гледката — надолу от хълм, към плетеница от древни улици и преки, покриви и шпилове.

Подухваше сутрешен ветрец, но се предполагаше да е топла страна. Пламтящото кълбо на слънцето се заиздига и зазвуча сутрешна молитва — значи беше някъде в Близкия Изток. По-точно в добра мрежова симулация на град в Близкия Изток.

Езичника бе с традиционния си друидски аватар. Приличаше на смахнат глупец от детско визфилмче. И пред него, и пред Мораг грейваха и се стопяваха светлинни глифове. Нямах да им помогнат.

Седях на простичък стол пред простичка маса. На масата имаше чаша вода, нищо повече. Около масата и стола кръжеше светлина, на педя от пода — навярно ограничителна програма.

Идиоти. От всичко най-напред се научих да нахлувам в системи. Мога да премина през всяка отбрана. Изпратих малък черен огнен език. Щях да заключа съзнанията им тук. Щях да си поиграя с времевите рамки и да ги пусна в цикъл от изтезания, докато се справя с другите. После щях да дойда да си поиграя с Мораг, докато разбере какво представлява в мое присъствие. Бяха ми се хвърлили право в ръцете.

Светлинният кръг спря черния пламък. Втора неприятна изненада за деня. Черната Анис се обърна и ме изгледа, вдигнала вежда.

— Да не ни мислиш за идиоти?

— Е, съдя само по досегашния си опит, тъй че да. Това мрежичката на маорите ли е?

Не отвърнах. Откъде онзи беше взел парчето код? Сигурно от ИИ-аберациите.

— Но се радвам, че си жива, след като някога бяхме толкова важни един за друг — рекох й.

— Да, това обяснява опита да ме застреляш.

— Любовта боли, а и не че съм дребнав, но ти стреля по мен най-напред.

— Падаше ти се.

— Задето изучах Фиона ли? Значи ли, че ще ме гръмнеш пак, ако ти кажа, че изучах и Джоузефин?

Облегнах се назад и се усмихнах.

Езичника спря да прави, каквото правеше. Черната Анис ме изгледа и неочаквано се усмихна.

— Няма да убием Джейкъб, каквито и историйки да измислиш.

— Ще те чукам и в тази форма, ако искаш, но няма ли да е похубаво, ако беше милата малка Дева на цветята? Не се преструвай, че не си жертва, не ти отива — а и двамата знаем, че не лъжа за Джоузефин.

Езичника хвърли неспокоен поглед към Черната Анис, но тя просто се върна към работата си, все така усмихната.

— По-добра е от теб, да знаеш. По-умела, по-отдадена, по-страстна.

— Да беше си останал при нея.

Чувах я как скърца със зъби.

— Не. Трябваше да се върна при теб. Нали това искаш да чуеш? Боиш се да не те изоставят. Сестра ти е заминала. Майка ти те е продала. Аз те зарязах заради едно бързо с наконтена кучка. Горката малка Мораг Макграт.

Черната Анис вдигна глава.

— Да не мислиш, че си първият, дето е спал с мен и после ми е говорил гадости? Мадж беше прав, пълно клише си.

— Мораг, аз съм мокрият ти сън. Аз съм точно каквото искаш. — Още смях от нея, още нокти по дъската. — Подозирам, че си едно от най-нежеланите човешки същества в историята. Мисля, че има абортирани ембриони в някоя кофа за боклук някъде, които са били пожелани от теб.

— Стига глупости — рязко се включи Езичника.

— Защото я обичаш ли? Защото я желаеш? — попитах го.

— Тя е ценен член на... — Той се запъна, осъзна колко недоклатено звучи.

Мораг му хвърли гневен поглед.

Обърнах се към него.

— „Стига глупости“ ли, Езичник? Защо само аз говоря истината тук? Цялото менторство, бащинската ти грижа, когато, разбира се, не я обвиняваш, че е извънземна курва. Само чакаш да ѝ се включи комплексът на Електра, нали така, че да дойде да си поиграе с татенцето, което също я е изоставило. Не те е грижа за нея. Тя е стока, някаква си женска с хубаво тяло. Само за това ти пука. Както и на всички останали.

— Това не е...

— Млъкни, Езичник — сръза го Черната Анис. — Не ми трябват патерици за самочувствието. Знам коя съм, как гледат на мен хората.

— Защо тогава спях със Сивата дама?

— Защото си болен.

— Старият, слаб Джейкъб го направи, и ти го знаеш.

— Тя го е изнасила — заяви Черната Анис, но не звучеше докрай убедена.

Аз само я изгледах. Знаеше истината.

— Цялата велика цел на коварните ти сплетни е да ме разплачеш, така ли? — попита, вече по-гневна.

— И двамата знаем, че ще се случи. По-скоро — би се случило, ако можеше още да плачеш, ако не си продаваше човечността, за да си повече като мен, нали така?

— Върви на майната си, ти не си човек. Ти си компютърна програма, нечий продукт, нищо повече.

— Да. — Погледнах към Езичника. — Негов продукт.

Туше. Дори на аватара на Езичника му личеше вината. Продължих:

— Здравсти, тате. Искаш ли и от това свое дете да се възползваш? Всъщност, чудесна бащина фигура си, знаеш ли? Как е Бог? Последно разбрах, че е увесил нос и иска да се самоубие.

— Мисля, че трябва да не му обръщаме внимание и да действаме по-бързо — каза Езичника. Прозвуча почти така, сякаш го мислеше.

— Виж, разбирам, че се чувстваш като всепомитащо зло, но всъщност си просто шибан дразнител в момента — каза ми Мораг.

Това ме ядоса. Тя щеше да страда много.

— Съжалявам, скъпа. Това, което се опитвах да кажа, преди да ни прекъсне татенцето, е, че няма нищо. Нищо не струваш в леглото в сравнение с разни пияни богаташки и елитни убийци, но не само ще те приема обратно, но и ще ти дам каквото искаш. — Мораг само се засмя и поклати глава, а сплъстените ѝ черни кичури се люшнаха насам-натам. — Виж, разбрах. Изнасилват те отново и отново, откакто майчето те е продало. Така де, знам, че му викаме проституция и си казваме, че е редно, защото плащаме — един вид работа е, нали така, — но наистина знам какво е било за теб. Нещо повече — трябва да се преструваш, че ти харесва. Сигурно си била добра в това, защото беше в по-класната част от Забраненото удоволствие, а не в контейнерите,

надупена на някоя въртележка. Значи е започнало да ти харесва, нали? Затова си отвори краката за мен и Посланик. Отваряш ума. Отваряш краката. Каква е разликата? Просто още едно нахлуване и оскверняване, нали, Мораг? Но ще те приема обратно. Ще те употребя, ще те нараня, ама *толкова* много. Ще те разкъсам, ще те дам и на други, макар че трудно ще паднеш по-ниско от това да имаш извънземен в главата, обаче ще ти се иска още и още. Обещавам ти.

Облегнах се отново, усмихнат.

И двамата се взираха в мен с нескрит гняв и омраза. Хубаво. Браво на тях. Да видим могат ли да им се отдадат, да живеят чисти и свободни от двуличие и лъжи.

Бях сигурен, че ще е Мораг. Все пак бях достигнал до онези техни мрачни дълбини, които всички понякога обитаваме. Е, аз вече не. Но пръв се прекърши Езичника и направи, каквото исках.

— Копеленце мръсно!

Наистина не мислех, че е възможно аватар да изглежда толкова разгневен. Беше наистина много добър хакер, но волята му за нищо не ставаше. Нищо, щяхме да го оправим. По върха на жезъла му заигра бял пламък. Беше нападение, което навярно би изпържило повечето хакери толкова здраво, че главите им във физическия свят да пламнат, но тук само щеше да развали кръга и тогава щях да им изям душите.

Черната Анис сграбчи Езичника, преди да успее да активира програмата, и го блъсна в каменната стена в другия край на стаята. Около тях зажужаха глифове и тя спря програмата му. Демонстрира му сила, която Езичника нямаше как да пренебрегне. Бях сигурен, че е на косъм от това просто да се предаде.

— Или имаш дисциплината да не обръщаш внимание на голите му приказки, или се махаш. Аз ще довърша. — Все едно слушах грохот на падащи по склон канари. Бях толкова близо... — Той точно това иска. Някой да развали кръга.

Езичника не беше способен да я погледне. Що за идиот добавя във външния вид на аватара си възможността да изглежда стъписан от мъка? Трябва да си поживеят. Бездруго не е истинско. Черната Анис го пусна, а той просто се сви в основата на стената. Тя се обърна към мен. Ах, какво исках да й сторя само!

Вратата се отвори и влезе още един добре оформен аватар. Изненадах се. Аватарът изглеждаше стар, по-стар дори от Езичника.

Защо някой би се състарил виртуално? Носеше дълга ленена роба и панталони, а над робата — някаква бродирана жилетка. Бродерията се повтаряше върху феса му, а на краката си носеше прости сандали. Ленът сякаш сияеше на утринното слънце. Погледна Черната Анис и Езичника.

— По-добре да си вървите — рече с културен, изискан глас.

Акцентът бе блискоизточен, от Земята. Черната Анис кимна. Вещицата и друидът изглеждаха толкова не намясто до този мъж.

— Бездруго приключихме. Нали разбираш правилата? — попита Черната Анис.

— Така мисля. Не прекъсвам кръга — рече мъжът.

Е, ще я видим тая работа.

Черната Анис дори не ме погледна, докато извеждаше Езичника, едва ли не мъкнейки го за врата. Той обаче ме погледна: гневен, омерзен, но и победен. Мораг се владееше тук, но щом излезеше от мрежата, щеше да избухне в рев.

Мъжът придърпа един стол срещу мен. Разбира се, не наруши кръга.

— Мисля, че е много по-лесно да нараниш онези, които познаваш и обичаш — каза той.

— Знаеш, че не ги обичам.

— Ти? Не. Но Джейкъб ги обича, а това ти дава предимство. Намирам за интересно, че единствената ти власт над тях идва от обичта ти към тях и тяхната към теб. Извратена обич, разбира се, но все пак...

— Наистина ли? С това ли започваш? Че любовта е сила?

Не сдържах презрението в гласа си. Не че се опитвах, де.

Той се засмя.

— Да, звучи изтъркано, казано по този начин. Лесно може да го приемеш цинично, но и така е вярно.

— И какво правим тук?

— Ще поговорим малко. — С други думи, ще пуснеш колкото можеш повече диагностични програми и аналитични схеми, за да разбереш повече за мен. — После малко ще се помоля. Ще ми се и ти да се присъединиш, но не виждам как би било възможно. — По-скоро ще се опиташ да пишеш код, защото мислиш, че старият слаб Джейкъб

е някъде тук. Не е. Слети сме. Аз съм в месото, а не в машината, старче, но ще го разбереш по трудния начин.

— Как да те наричам? Екзорсист? — Той се позасмя. — По-добре ли ще се чувстваш, ако изглеждам така? — Направих проста промяна. Аватарът вече не приличаше на мен, а на звяр. Изражението на мъжа трепна. Не заради козелоглавата ми форма, а заради контрола, който показвах. Пълен контрол над обкръжението ми, с изключение на шибания кръг.

— Казвам се Салем — рече той, мълниеносно върнал си самообладанието.

— Това убежището ти ли е?

— Копие на част от него. В изолирана система сме.

По дяволите. Но не можех да кажа, че съм изненадан.

— Какво би трябвало да е?

— Едно място, където идвах на уроци като момче в Йерусалим, преди войната.

— Ама ти наистина си стар. — Той се усмихна. — А защо всички сте толкова сантиментални?

— Връзки, идентичност. Мисля, че е част от това да се чувстваш удобно в кожата си.

— Ако искаш, ще ме почувстваш под кожата си. Търсиш ли единение с Бог?

Той отново само се усмихна. Подраних. По-късно щяхме да минем на това.

— А какво общо има това с теб? — попитах.

— Дълг ми е.

— Значи си екзорсист?

— Мисля, че е дълг на всекиго да помага, когато може.

— Страхотно. Ами тогава, ако може, развали кръга, това много ще ми помогне.

— Тук съм, за да помогна на Джейкъб.

Приведох се напред и отчетливо произнесох:

— Аз. Съм. Джейкъб. Кога ще го разберете, бе, хора? Нищо ми няма.

— Ти си зъл джин, който е обладал тялото му.

— Това ли ти казват аналитичните програми?

Не. Беше му изписано по лицето.

— Имаш силата на ифрит...

— А ти си шибан префърцунен знахар. Защо не ме замериш с малко маймунски кости?

Той трепна, когато изругах. Хубаво, харесвах деликатните хора.

— Това е просто терминология. Наистина ли смяташ, че не знам какво си?

— Аз съм Джейкъб Дъглас и не, изобщо не знаеш какво съм. Ако знаеше, нямаше да си тук, шибаняк.

— Нужни ли са ругатните?

— Що не си го начукаш?

— Подобни приказки те принизяват.

С удоволствие бих спрял да му говоря на този лицемерно праведен задник. Маската на спокойствието не падаше от лицето му и започваше да ме дразни, но ми трябваше пролука. Някакъв начин да го ядосам и да ми налети.

— Намирам утеха в Аллах от горделивостта, езика и докосването на Шейтан, прокълнатия — промълви той на себе си.

Не можех да не се засмея. Като сценка от Средновековието. Но имаше нещо в думите му, което не ми се понрави.

— Уплашен ли си? — попитах.

Той кимна и отвърна:

— Много си опасен.

— Не е нужно. Идва истински бог, а не някакъв успокоителен блян, с който да оправдаеш омразата и насилието...

— Нещо, което не е било проблем от Последния човешки конфликт насам. Омразата и насилието са дело изцяло на господарите ти, доколкото мога да преценя.

— Прекъсна ме.

— Моите извинения.

Сякаш наистина ми се извиняваше. Сякаш обноските имаха значение. Аз, от друга страна, бях ядосан, че се унижавам да говоря с този суеверен пещерняк, дето искаше да слуша само себе си.

— Ние предлагаме възможност, върховната възможност за принадлежност, за ставане на част от това, в което ще се превърне човечеството. И получаваме атаки в отговор. Освен ако не смяташ, че човечеството се оправя чудесно в момента.

— Мисля, че е опростенческо да стоварваме цялата вина върху плещите на Кликата. Много по-сложно е. Но със сигурност играят важна роля за сегашното състояние на човечеството, не мислиш ли?

— Раждането боли.

— Особено когато е отровено.

— И какво тогава? Ще абортираме прераждането на човечеството? Ще останем скотове?

— Не мисля, че можем да насилваме подобни неща.

— Насилено е само защото се съпротивлявате.

— Защото някои не искат да живеят като вас.

— Не. — Това наистина ме разгневи. — Не това е причината за съпротивлението. Причината е страх. Всички имаме възможност за нещо по-добро, за нещо повече, а примитивите са твърде уплашени, за да прегърнат това. Никой не се опитва да разбере, само размахват ръце като разглезени деца, които не получават, каквото искат.

Салем се облегна и се усмихна.

— Е, поне напредваме. Моля те, искам да разбера. Кажи ми от какво се боим.

Отвърнах на усмивката му.

— Пусни ме.

— Знаеш, че няма да го сторя.

— Тогава възпрепятстваш свободния обмен на мисли.

— Не и докато държиш този мъж, Джейкъб, в плен.

Това започваше да се превръща в затормозяваща групова мастурбация.

— Аз съм Джейкъб и мисля, че го знаеш.

— Мисля, че си го асимилирал. Против законите на хората и Бог. Нямах право на това. Трябва да си вървиш и мисля, че го знаеш.

Като че ли бяха изпратили най-спокойния човек на света да говори с мен. Къде е Езичника, когато ти трябва?

— А диагностиката ти е казала, че Джейкъб се е възвисил. Че вече е нещо друго. Както знае, че твоят бог е истински само като обвързана в мрежата халюцинация, кух призрак в невроните ти. Ние можем да предложим нещо истинско.

Представях си как изглеждат вътрешностите му. Какво ли би било да ги извадя, да се окича с тях? Не разбираше ли, че хората са нищо за нас? Пособия и толкова.

— Старче, познавам и ангели, и безмерен ужас — рекох му, чудейки се какво още да кажа.

— Познаваш паднали ангели, само това.

Той се усмихна. Беше открил нещо.

— Какво? — Пренебрегна ме. — Не разбираш ли, че сме в повратна точка от еволюцията? Остарелите ти вярвания ще отстъпят пред нещо истинско.

— Не е истинско, а технологичен кошмар, подхождащ повече на фантазиите на Мери Шели, отколкото на Божието съзидание, но това е просто мое мнение. Ето го проблемът, когато двама души спорят за вяра. Няма да ме убедиш, че греша, защото имам вяра, нито пък аз ще разубедея теб. Тъй че можем само да се опитаме да приемем разликите си и може би да ги разберем.

Спокойствието му ми късаше нервите, приличаше ми досущ на самодоволство.

— Не ти предлагам вяра. Предлагам ти доказателство. Предлагам ти реалната, лична връзка с Бог, за която ти и всички хакери толкова копнеете.

Все едно говорех с абориген.

— Мисля, че не е възможно нерелигиозните да разберат, че вече имаме и чувстваме връзката, която описваш. Истинска е за нас, колкото са за теб твоите оплетени в мрежата технологични създания.

— Дори да знаеш, че са лъжа?

— Очевидно не го знам. Всъщност вярвам в обратното.

— Салем. — Започвах да скърцам със зъби. — Разбираш ли какво ти предлагам? Предлагам ти възможността да станеш втори Мохамед.

— Мисля, че ми предлагаш да говоря от името на една заблуда.

Нямаше никакво колебание. Тесногърдието му бе всепомитащо.

— Нали схващаш, че заблудата си ти, мамка му?!

Вече му крещях. Толкова бях бесен. Изражението му стана сериозно, далеч не толкова добронамерено.

— Има само един Бог и Мохамед е неговият пророк.

— Ти ходиш сред окаяници и неверници, шибан двуличник!

— Само Бог може да ме дари с разбиране за мястото ми. Само той може да ме съди.

— Не е истински, мамицата му! — Той трепна. — Истински е само онзи жалък ИИ на Земята.

— Заблудена програма с кощунствено име.

— Това, което си видял, не е това, което мислиш. Толкова си уплашен, че отричаш моментално всичко истинско в полза на измисления си свят.

— Ти си просто един затвор, сложна компютърна програма с величави самозаблуди.

Вече бях на крака.

— Мисля, че ще видиш какво съм, знахарче! — изкрещях му.

Само ме изгледа съжалително. Що за неуместна наглост. В сравнение с мен този бе по-мизерен от кървава диария.

— Кажи на Мораг „извинявай“! — продължих да му крещя.

Не! Чакай. Не го казах. Защо да му го казвам? Тя беше съсъд за удоволствията ми, просто жертва, нищо повече.

Салем прорида. Не, не беше той. Бях аз.

— Ще накарам семейството ти да гледа как чукат трупа ти!

— Няма с какво да ме уплашиш. Аллах ме пази.

— Ще намеря всичко, за което те е грижа, и ще го унищожа! Ще ти покажа, че богът ти е лъжа! Ще изнасиля децата ти и техните деца пред очите ти!

Блъсках се в кръга, причинявах си болка, а енергията се концентрираше около мен на местата, където се удрях в бариерата. Това не беше човешки код.

— А ти имаш само страх. Толкова съжалявам — каза Салем.

Чувах го. Всяка дума, всяко дело, и бях аз. Знаех това. Чувах го, но звучеше различно и разкривено, като звуци във вода.

Чувствах се като екзотична птица, домашен любимец в позлатена клетка на някой богат корпоративен шеф. Клетката бе украсена с гравирани шарки, толкова сложни и изкусни, че не изглеждаше истинска. Но си оставаше затвор. Висеше в пълен, непреодолим мрак.

Имах време да мисля за стореното. За предателството, за коварството на Демииург и за убийствата, които бях извършил заради него. За Думите ми към Мадж и Езичника. Към Мораг.

В някои отношения бих приел чудовището с отворени обятия. Бих се съгласил по-бързо да се присъединя към останалото от себе си, да се превърна изцяло в чудовището. Макар че най-доброто би било да си пусна куршум. Нямах какво да предложа, само още болка и лъжи. Сякаш от цяла вечност не можех да предложа нищо друго. Не разбирах защо приятелите ми продължават с това.

Бях подценил тотално колко ми беше ядосан Ролистън. Изтезанието ми бе фино, филигранно — дума, която не съм използвал никога, но беше точно такава. Да ме превърне във всичко, което ненавиждам. Да ме използва като оръжие срещу онези, които обичам, но да ме държи в плен и да виждам какво правя.

Дали звучах спокоен? През повечето време само крещях. Спях, когато и той, не сънувах нищо, само се будех и пак крещях.

Не и сега. Сега лежа върху студения метален под на клетката си, свил съм се на топка, треса се и плача като уплашено дете. Чувам се как беснея срещу онзи, набожния.

Усещам нещо песъчливо по кожата си. Нещо се рее към мен, понесено от топъл вятър. Тук не би трябвало да има вятър. Отварям очи. Подът на клетката ми е посипан с пясък. През решетките навява още. Сядам и се заглеждам в този вятър отникъде, който си играе с пясъчните зрънца по пода.

Кух съм. Нямам сила за нищо повече от омраза, най-вече към себе си. Превърнал съм се в най-лошото, което мога да си представя. Страхът е излишен.

При все това нещо ме погъделичква по тила, някъде дълбоко във влечуговия ми мозък, когато то се издига от пясъка. Пустинен призрак в роба, главата му скрита под яшмак, забулил чертите му, ако изобщо имаше такива. Призракът се оформя от пясък и постоянно се възстановява, докато вятърът издухва пясъка му в бездната.

— Какво си ти? — питам.

Гърлото ми е разкъравено и подутото, но това не е истинският свят.

— Аз съм компютърен вирус с ИИ и ограничени вербални възможности. Съжалявам, но това ще боли. Много.

Мисля, че ми говори на арабски, но някак го разбирам. Разпознавам гласа на набожния старец.

— *Какво ще боли?*

— На колене! Точно така, на колене, шибаняк! — Мускулите ми се разтягат, а устата ми е зинала чудовищно. Гняв, а не контрол над иконата ми ме кара да изглеждам като звяр, докато крещя на това нищожество, проснато пред измисления си идол на изток. — С лице към мен! Към мен, шибан страхливец!

Трябва да коленичи пред мен, както е редно, дори да съм окован бог. Не бива да коленичи пред някакъв идол на изток.

Започвам да му разказвам какво ще сторя с него и с всички, за които го е грижа. Хората казват, че подробностите в подобни приказки са просто порнография, но аз знаех, че те ще му нарисуват образи в главата. Мисли си, че се моли. И двамата знаем, че се крие от мен, твърде много го е страх, за да ме гледа лице в лице. Сега по-спокойно. Шепни му, това е по-ефективно от крясъците.

Зяпвам от ужас, когато лявата ми ръка се превръща в живак и изтича на пода, от пръстите до рамото. Тогава идва пламъкът. Пак започвам да крещя, но от болка. Агонията препуска през всяка моя фибра.

Страх, ужас, неверие. Това не може да ми се случва. Категорично невъзможно е. Само аз имам власт тук. Само аз. Трябва да предупредя...

Опознавам болката наново. Мислех си, че досега съм крещял. Не съм.

Сигурно това е да се родиш. Светлина и болка, ужасна болка по-точно, само че аз искам да се скрия от светлината. Да пропълзя в мрака, да забравят за мен, докато ме мачкат спомените за всичко, което съм направил.

— Джейкъб?

Благ глас, изпълнен с истинска загриженост. Още по-зле. Опитвам се да се оттегля в ъгъла на ярко осветената стая. Салем се пресяга към мен. Отдръпвам се.

— Свободен си. Ифрита го няма — успокоява ме.

Не осъзнава, че помня всичко, усещам всичко.

Отваря се вратата. Черната Анис. Не я наричай Мораг. С нея — Езичника. Изглеждат не намясто тук. Мораг — не, Черната Анис — застава на прага. Съдница.

Пристъпват към мен. Черната Анис поглежда към Салем, той кимва. По лицето на стареца играе безпокойство. Тя се пресяга към мен. Опитвам да се отдръпна още, но вече съм опрял гръб о каменната стена. Ноктестата ѝ длан ме докосва като Смъртта. По гърдите ми се разкривява черна мълния. Изкрещявам отново, когато обратната връзка поразява тялото ми във физическия свят. Толкова е силна, че куплунгите ми задимяват, синапсите ми се пържат, подсиленото ми, почти изцяло механично сърце може да спре всеки миг.

19.

НОВО УТУ ПА

Разочарование: още съм жив. Чувам крясъците на Рану. Усещам оковите около китките и глезените си. Лежа на оцапаното легло, питам се кога ще свърши всичко. Въздухът все още е на вкус като облизана батерия, все още мирише на развалени яйца и знам, че когато отворя очи, небето ще е твърде, твърде далеч.

Бягството ни вече имаше обяснение. Тогава не исках да мисля за това — ето колко коварна може да е надеждата. Къде бяха всички пазачи, когато избягахме от Моа? Нямах значение колко добър е Рану или който и да било — не можеше да се крие толкова дълго, не и с технологиите, с които разполагаха Черните ескадрони. Бяха ни пуснали. Бяхме под техния контрол през цялото време.

Мадж седеше на койката до моята и пушеше. Не изглеждаше щастлив.

— Добрутро — рекох.

Изправи се, прекрачи до койката ми и ме удари достатъчно силно в носа, за да го счупи въпреки бронята.

— Дееба! — провикнах се. — Бях обладан, мамицата му!

Мадж се усмихна.

— Просто така отговарям на „педалче“. Не че се случва често напоследък. Имаш късмет, че го каза на мен, а не на Мърл. Но сега можем отново да сме приятели.

Извади от раницата си бутилка водка. Огледах се. Всичките му неща бяха тук, и май отдавна. Пазил ме е. Не заслужавах нищо от това и, което е по-лошо — не намирах нужните думи да изразя благодарността си. Той проследи погледа ми.

— Не го мисли — каза.

Дни наред мъки и пак ме чакаше с пиячката. Приседнах и той ми я подаде, запали джойнт. Алкохолът имаше вкус на киселина от батерия. Най-доброто, което съм пил.

— Още под подозрение? — попитах, повдигайки оковите.

— Трябва да сме сигурни, човече. Това, което се случи с теб, Рану, вукарите и сигурно и с останалите спецчасти, е безпрецедентно. А това, което направихме ние — още повече. В позиция си много да ни навредиш — добави и извърна глава.

По-скоро вече го бях направил. Да не говорим, че маорският контингент си пада по приказката „око за око“.

— Не бих казал, че ги виня. А Мърл?

— Бесен е заради лицето си, но може да го оправи на Земята, ако, разбира се, не измрем. Може да го ядосва възможността да е грозен труп, макар че белязаната физиономия май тайно му харесва. Спаси те, човече. Когато... знаеш...

Когато Мораг съзнателно и умишлено се опита да ме убие. О, да, бях длъжник на Мърл.

— Май че имам да се извинявам — промълвих.

Само че нямаше как. Не можех да избягам от онова, което бях казал, което бях направил. Няма значение в какво състояние съм бил. Бе го сторило моето тяло, моето лице. И при най-голямата доброжелателност на света човешката психика не позволяваше на жертвата да ѝ се размине. Помълчах известно време, обмислях всичко това, наслаждавах се на алкохола и сладкия дим в гърлото си. Криех се от проблемите си.

— Какво стана с вас, хора? — попитах, но не можех да срещна погледа на Мадж.

Бях относително сигурен, че знае какво ми е на главата. Че вижда вината ми.

— Не знам колко си видял, но ни скочиха двама от чекиджиите на Ролистън, от Черните ескадрони. — Направи пауза и вдигна глава. — Корави са. Подсилени като него, макар и не толкова опасни.

— Видях част от мелето. Как се измъкнахте?

— Мърл. Когато уокърът гръмна, добре го поочука, но беше жив. Явно онези умират също като нас, с плазмен изстрел в главата. Не се шегувам, Джейкъб, човекът е еднолична кланица.

Имаше известна гордост в думите на Мадж, гордост от неговия мъж. А беше и прав. Мърл се оказа безценен. Прищя ми се още сега да му благодаря.

— А Мораг?

Мадж се засмя невесело.

— Как мислиш? Сивата дама? Исусе Христе, Джейкъб, какви си ги мислил? Ако си искал върховно адреналиново преживяване, да беше изучава стрелящо плазмено оръдие. Биваше ли я?

Всъщност, да, но нямах намерение да го споделям с Мадж.

— Убиха Мораг пред очите ми. Гледах я как умира. Било е сензорно, но нямаше как да знам. Казах им всичко.

— Знаехме, че ще се пречупиш. Всеки се пречупва.

— Дори не се опитах да удържа, не и когато си мислех, че още мога да помогна на Мораг.

— Няма нищо, човече. Повечето се измъкнахме живи.

Опитваше се да ме успокои, но виждах, че не му е лесно. Не ме поглеждаше.

— Виж, Мадж. Знаех някои неща за защитните системи на Земята...

Мадж не каза нищо. Нямаше какво. Все пак бях предал цялата си раса. Гледах го изчаквателно. Не съм сигурен какво исках от него. Дори да ми кажеше, че всичко е наред, и двамата щяхме да знаем, че е лъжа, а Мадж рядко лъжеше. Затова от време на време беше такъв дразнител.

— Какво да ти кажа? — попита ме накрая. — Ситуацията е скапана. Не виждам какво друго си можел да направиш, не и с Мораг от другия край на дулото. Бих ти казал, че не си имал избор, но и бездруго ще се измъчваш дълго, независимо какво ще ти кажа. Въпросът е какво ще правим сега?

— Може би ще е най-добре да си пусна гаусова игла в слепоочието — рекох аз, топвайки се в езерцето на самосъжалението.

— Ето това е моят Джейкъб — рече хапливо Мадж. — Защо да правим каквото и да било, когато можем просто да се вайкаме?

— Да ти го начукам, Мадж. Принудиха ме.

Опитвах се да събера гняв, но си останах само с жалки ругатни.

— Да, и двамата го знаем. Въпросът е можеш ли да си го избиеш от главата и да си от полза все още?

— Как? Издадох им слабостите на Земята.

Звучах отчаяно в собствените уши.

— Ето това е проблемът със самосъжалението. Толкова е егоистично. Мислиш, че светът се върти около теб. Случват се кофти неща...

— На мен, не на теб...

— Млъкни, жалко лайно такова! — просъска Мадж. Не можех да повярвам на ушите си, след всичко, през което бях минал. — Спри да хленчиш, спри да се вманиачаваш по Мораг и просто си върши работата!

— Работата е издънена...

— Казах да млъчиш. Ако просто ще използваш това като поредното шибано извинение да се жалваш и да се отказваш, няма дори да те гръмна. Ще те оставя тук, да се осереш до смърт. Ако толкова ти се мисли за нещо, помисли какво ти е сторил Ролистън.

Зяпнах го. Не можех дори да му се разсърдя. Вместо това чух в съзнанието си два изстрела, а момичето ми се превърна в месо, трупът ѝ тупна на студения каменен под. Видях труповете на цялото *па* на земята. Хората, които бяхме убили. Замислих се за Ролистън. Имаше нещо топло в тази мисъл. Отпих още малко водка, дръпнах пак от джойнта. Мадж ме наблюдаваше съсредоточено. Горделивостта се опитваше да разпали у мен някакъв яд към него, но не успяваше. Той беше прав. Знаех накъде да насоча гнева си, омразата си. Като пистолет.

— Ако е някакво успокоение за теб — каза Мадж накрая, — Мораг настоя да те лекуваме, вместо да те убием. Дори след като ѝ каза, че си чукал Сивата дама.

— Сигурен ли си, че не е било, за да съм си аз, когато ме убие тя? — попитах, а в тона ми отново се прокрадна мърморене.

— Не — рече Мадж и сви рамене.

— Сигурен съм, че е можела да ме убие, ако наистина е искала.

— Е, повтаряй си го.

Взе ми бутилката и цигарата. На заден план чувах Рану, крещеше на непознат език.

— Още ли не сте го оправили? — попитах изненадан.

— Не можем — отвърна ми той мрачно.

Нещо ме удари отвътре.

— Какво? Как така? Мен как успяхте да оправите?

— Ще трябва да говориш с Мораг... Е, може би не с нея, по-скоро с Езичника и Салем.

Никак не ми харесваше това. Имахме нужда от Рану и, което беше по-важно — той заслужаваше да е свободен.

— А него къде го намерихте?

— Салем ли? Просто дойде. Картечар го познаваше от стария си квартал. Имал някакъв бизнес със софтуер, но и бил екзорсист. Видял част от материалите на съпротивата, а и усещал, че нещо не е наред, още отпреди. Според Картечар се носел слух, че бил един от Безсмъртните.

Това ме накара да се ококоря.

— Мамка му! Наистина ли?

— Явно никога не е говорил за това, но така се мълви.

Безсмъртните бяха легенди сред спецчастите. В началото на войната Те успешно бяха нахлули в Нови Хеброн. Първите кадри от касапницата се разнесли из потресения Сириус. Въпреки заповедите сборен екип на израелските и палестинските спецчасти взел колкото може повече тежкоподемни совалки, отлетели към Нови Хеброн и след тежки сражения улица по улица успели да създадат кордон между Тях и част от оцелелите цивилни, за да се евакуират. Палестинците и израелците изгубили над три четвърти от силите си. Така било планирано. Транспортните машини били пълни на идване и пълни — с цивилни — на заминаване. Тъй че отрядът нямал изход, докато транспортъорите не се върнели отново. Това обаче не било вероятно. Транспортъорите били превзети със сила. Върнал се само един. Дори тогава на земята останали хора, за да прикриват излитането.

Отрядът бил толкова таен, че никога не оповестили името му. В медиите ги нарекли Безсмъртните. В Херефорд по време на обучението ми бяхме изучавали операцията им. Четох протокола от военния им съд. Когато най-високопоставеният им оцелял офицер бил попитан защо не се подчинили, той казал само: „Защото предводителите ни са забравили, че опасни мъже и жени като нас съществуват само за да браним народите си.“ После били оправдани. Случило се преди почти шейсет години. Това правеше Салем най-възрастния човек без Техни подобрения, когото съм срещал. Беше пристигнал пеша от Моа дотук. Мисълта едновременно ме смразяваше и смиряваше.

— Едва ли ще говори с нас за това, нали? — попитах, забравил, че съм възрастен, и любопитен като малко момче.

— Фенче — отвърна Мадж и запали малка лазерна горелка.

— Тъм, какво правиш?

Дръж погледа напред, главата високо. Не обръщай внимание, че те зяпат. С омраза. Всички спираха наред крачка, а през пещерата ме изпроводиха много сурови погледи.

Самата пещера беше невероятна, огромна, а от тавана висяха сталактити като в преобърнато поле, покрито със странни посеви. Покривът бе почти купол, а в средата му имаше голяма дупка, обградена със сталактити. Подът беше слабо димящ млечнобял вир, разделен от сталагмити и скални платформи. Най-голямата беше по средата на вира, под дупката. *Апакура* беше там, неподвижен метален страж, и осветяваше пещерата с прожекторите си. Към макари на горните части от краката му бяха прикрепени четири тежки кабела. Водеха в дупката в покрива.

По первазите край пещерата и по гладкия каменен плаж на вира се бяха скупчили хора. Почти не ми правеше впечатление миризмата на развалени яйца. Беше студено и влажно.

Разбира се, пещерата имаше и отлична акустика — чувахме крясъците на Рану. Това навярно не помагаше за ничие настроение. Беше прегризал всеки парцал, който му бяха дали.

— Изнасилват и избиват семействата ви като вредители, докато се криете тук! — крещеше.

Дори и без нашия касапски набег те изглеждаха по-малобройни. Майка очевидно имаше дезертьорски проблем. Не ги винях. Надявах се да са стигнали до Свършека, а не обратно у дома. Също така се надявах да са се махнали преди последното преместване, за да не разкрият местоположението на това *па* на Черните ескадрони.

На една издатина пред голяма, вдълбана в скалата кухня имаше група хора. Във вдлъбнатината стоеше единият от двата ландскнехта, като огромен метален войник на стража. Държеше плазменото си оръдие като чудовищен автомат. Пред мека бяха Салем, Майка, Картечар, Езичника, Мърл, Кат и Мораг. Не виждах Големия Хенри. Всички млъкнаха и се обърнаха към мен, когато наближихме двамата с Мадж. Всъщност притихна цялата пещера, с изключение на крясъците на Рану.

Разбрах къде е Странната, когато се стрелна от сенките и посегна към лицето ми с един от извитите си ножове. Видях я и опитах да

реагирам, като почти паднах в езерото под мен, но тя ме улучи. Само ме поряза, а острието скръцна по подкожната ми броня. Макар едва да се крепях на ръба на пътя, успях да хвана китката ѝ, докато замахваше с другото острие. Дръпнах я пред себе си и стиснах и двете ѝ ръце, доколкото можах. Тя се замята като диво зверче. Плачеше. Може би за първи път я чувах да издава звук.

— Пусни я — нареди ми Картечар.

Не го каза на висок глас, но се чу ясно, а тонът му бе заплашителен.

— Успокой се — рекох на Странната ненужно. — Ще я пусна само ако спре да ме порязва.

Почти беше стигнал до нас. Лицето му беше хаос от нарастващи синини и контузии от боя му с Рану. Бой, който не би трябвало да може да спечели.

— Тогава ѝ позволи да те пореже — каза, когато приближи.

Мораг беше на крачка от него. Пристъпи покрай Картечар и протегна ръка към Странната.

— Всичко е наред — отрони.

Момичето сякаш се поуспокои. Дори Картечар се изненада.

Навред из пещерата хората на Майка ни наблюдаваха, очакваха някаква разплата. Искяха Картечар да ме съдере от бой. И аз сигурно щях да му позволя. Стигаше ми толкова насилие.

Пуснах Странната. Тя се обърна към мен и изсъска, но позволи на Мораг да я прегърне и да я отведе. Мораг ме изгледа ядно през рамо, за да ми даде да разбера, че аз съм виновен.

Картечар ме сграбчи за ризата и ме добути до ръба на езерото. Позволих му. Гледах го леци в леци. Почудих се дали смята, че може да ми причини нещо повече.

— Ако някой от хората ми се опита да те нарани, ще му позволиш — каза ми.

Беше твърде късно. Той вече смяташе, че е провалил хората си. Не само защото бяхме убили част от тях, но и защото бяхме още живи. Просто го наблюдавах.

— Губим време — обади се Мадж нетърпеливо.

— Когато това приключи, ще има разплата — каза ми Картечар.

Кимнах. Той ме дръпна обратно на пътя. Петимата се качихме на платформата пред ландскнехта. Мораг вървеше със Странната, а

момичето още плачеше в прегръдките ѝ.

— Сигурен ли си, че е той? — обърна се Кат към Мадж.

Не можех да разтълкувам изражението ѝ.

Мадж сви рамене.

— Бих се изненадал, ако някой друг може да се самосъжалява толкова.

— Той е — каза Мораг с предпазлив тон и гневна стойка.

— Това е *Копувай*. Кръстен е на чудовище с глава на куче. Беше мекът на Муцуна — обясни ми Майка. Звучеше безизразно, но имаше нещо у тона ѝ, което ме караше да мисля, че е скърбяла за Муцуна насаме, далеч от всякакви погледи.

Копувай беше като гигантски метален призрак на Муцуна, взрян в мен осъдително. Преглътнах и кимнах. Нямахме какво да кажа. По някакъв начин знаеха, че не съм бил аз, но всяко възражение би звучало твърде много като оправдание.

Изглеждах ги един по един. Езичника изглеждаше най-малко враждебен, но избягваше погледа ми. До него беше Мърл. Дори през медгела виждах, че белегът е удължил устата му, превърнал бе изражението му в зловеща усмивка.

— Мисля, че Джейкъб разбира как се чувстваме — започна Езичника.

Картечар и Майка го погледнаха с гневно презрение и той се смълча.

— Как е задникът ти? — попитах го.

Езичника сякаш се изненада, но хората трябваше да се разсеят с нещо.

— Изгубих малко месо, остана кофти белег — каза ми.

— Не ми дава да го погледна. На Мърл дава, но на мен не. Това е то фаворитизмът — намеси се Мадж, опитвайки се да поразвесели разговора.

— Мърл е обучен медик — тросна му се Езичника раздразнен.

Явно бяха водили този разговор и преди.

— И все пак трябва да документирам нещата за тези... след нас.

Няколко усмивки.

Докато гледаха към Мадж, аз направих хода си. Хванах дръжката на ийгъла на Кат. Беше на кръста ѝ. Смарткобурът ѝ не го пусна. Очаквах го. Свалих един стар код за отваряне на кобури, който бях купил от Викария, и го вкарах в пистолета. Последва миг съпротива от кобура, докато хората осъзнаваха, че нещо се случва. Кодът на Викария победи. Пистолетът беше тежък и удобен. Отдалечих се от всички и насочих оръжието.

Мадж тръгна да вади Зиг зауера си, но не беше сигурен какво ще прави с него. Езичника пристъпи назад, объркан, пусна жезъла си и посегна към своя пистолет. Кат отначало понечи да ме спре, но после посегна към рязаната пушка, прикрепена към единия ѝ крак. Вдигна я. Майка, Странната и Картечар също посегнаха към своите оръжия, но бяха много по-бавни. Пълнителите им още се разгъваха, когато останалите оръжия вече сочеха към мен. Салем отстъпи с няколко крачки. Лицето му беше същата безоблачна маска, както и досега.

Мърл не посегна към своето оръжие, защото гледаше в дулото на ийгъла ми.

— Мислех, че е наред! — изсъска Кат.

— Така е — рече простишко Салем. Нямаше и следа от съмнение в гласа му.

— Проверихме го отвсякъде — изпелтечи Езичника, все още несигурен какво да прави с пистолета си.

Мораг кимаше. И тя изглеждаше объркана, но без колебание сочеше с пистолета си към мен.

— Свали оръжието — заповяда ми Мадж.

— Ти съвсем ли откачи? — попита ме тихо Мърл.

— Защо съм жив, Мърл? — попитах го аз на свой ред.

— Чист късмет и хора, на които им липсва професионализъм да разберат кога да ограничат загубите си, доколкото мога да преценя — отвърна той.

— Виж, не знам какво си мислиш, че разбираш, но можем да поговорим и без пистолетите — каза Мадж.

Беше се притеснил. Независимо от заяжданията ни бях най-добрият му, може би единственият му приятел и бях насочил оръжие към любовника му.

— Остави пистолета веднага — каза ми Кат.

Мисля, че държеше спусъка на косъм от задействането. Мисля, че й стигаха толкова ужаси с мен в главната роля. Знам, че е била много бясна на думите ми към Мораг, докато бях обладан.

— Стига с шибаните детинщини, Джейкъб! — процеди Мораг.

— Знаеха. Реагираха твърде бързо. Не ни чакаха, но и не бяха далеч — казах. По лицата им бе изписано, че го бяха обмисляли. — Ролистън ми каза, че са ни предали двама души.

— Няма що, много достоверен източник — изкоментира саркастично Мадж.

— Джейкъб, нямаш представа за нищо — започна Мораг. — Докато теб те пребиваше гаджето ти, Мърл ни спаси.

Мадж и Езичника кимаха, но нещо у изражението на Езичника ме съмняваше.

— Ти настояваше да се самоубием, вместо да позволим да ни заловят. Ако си бил на позиция да помогнеш на Мадж и останалите по-нататък по уличката, значи съм ти бил на мушка, можел си да ме довършиш — казах му.

— Не е в това въпросът — махна с ръка той. Тонът му ми напомняше на гласа от собствената ми уста, който слушах в позлатената си клетка. — Търсиш кого да обвиниш.

На Езичника, Мадж, Майка и Картечар им личеше, че са съгласни с мен. Мораг не беше толкова сигурна, защото още не бе развила усет за ситуации като онази в Моа.

— Защо съм още жив, Мърл?

— Нали знаеш, че мога да ти взема оръжието, когато поискам? — попита ме.

— Свали пистолета от брат ми! — изсъска Кат, но и по нейното лице беше изписано съзнанието, че съм прав.

— Мислиш ли, че ми пука какво ще стане сега? — рекох. — Или ще ми отговориш, или ще ти пусна куршум в главата. И майната им на последствията.

Картечар и Майка вече сваляха оръжията си. Странната обърна своето към Мърл.

— Странна! — извика Мораг.

Само за миг бях стрелнал поглед към момичето. Мърл би познал по лекото присвиване на мускулите около лещите ми, но докато се

съсредоточа обратно върху него, и двата арбитъра бяха в ръцете му. Беше бърз. Единият сочеше към мен, а другият — към Странната.

— А стига, бе! — извика стъписан Картечар и се прицели в Мърл. Кат пък — в Картечар. Майка — в Кат.

— Ама че тъпо.

Мораг свали пистолета си.

— Не и ако има предател сред нас — възразих.

— По-добър съм от теб, по-бърз съм от теб. Пусни пистолета — каза Мърл.

— Друзе, размерът има значение. Моят е по-голям. Не се съмнявам, че ще стреляш точно, но ми се нравят шансовете ми да оцелея след изстрел в лицето. Твоето обаче ще се превърне в скална рисунка.

— Леле, и размерите започнаха да си сравняват — подигра се Мораг, прибирайки пистолета си.

— Нека — рече Мадж, все по-мрачен.

— Ами момичето? Ти може би ще оцелееш, но тя — не. Знаеш го.

— Ако нещо ѝ се случи, и ти умираш, Джейкъб — заяви Картечар.

Мисля, че не беше много справедлив.

— Тя може да свали оръжието и да се махне, когато си поиска — процедих.

Странната услужливо поклати отрицателно глава. Не исках някой непредвидим като нея да се намесва в това, независимо на чия страна.

— Направѝ крачка и Хахавата умира — каза Мърл на Мораг.

Тя се преструваше, че цялата ситуация е тъпа, но всъщност търсеше удобна позиция към Мърл. Закова се ядно на място.

— Защо ще предаде теб, а нас ще ни пази толкова старателно? — попита Мадж.

— И аз не знам. Ако още работеше за Кликата, щеше да ни е унищожил отдавна — казах.

— Значи заповедите са дошли от Земята... — започна Езичника и млъкна.

— Защо не продължиш? — подканих го.

Той изглеждаше стъписан. Не очаквах включване от него. Какво ставаше, мамка му?

— Не се връзвай на параноидните му фантазии, прехвърля вина, нищо повече — каза Мърл.

— Бил е в дупка шест месеца. Без електронна връзка през цялото време — каза Мадж.

Звучеше отчаяно. Искаше Мърл да не е предател. Мисля, че по-уязвим не го бях виждал. Имам предвид, емоционално. Физически чекията, която си беше ударил върху една Тяхна хидра, все още беше ненадмината.

— Значи Мърл е имал заповеди от Земята, а някой е трябвало да му ги предаде — казах. — Това си бил ти, така ли, Езичник?

Езичника поклати нещастно глава, сякаш се канеше да каже нещо.

— Криптираното съобщение — съобрази Кат.

Сега тя звучеше стъписана. Спомних си как двамата с брат й се бяха свързали пряко на „Тецуо Чоу“.

— Какво съобщение? — попита Мораг.

— Млъкни, Кат — отсече гневно Мърл.

Кат преглътна на сухо.

— Шаркрофт ми даде криптирано съобщение за Мърл — сподели тя с нещастен тон.

— Знаеш, че не трябва да казваш нищо! — Мърл вече крещеше.

— Трябваше да ни кажеш — пророни Мораг тихо.

Мадж насочи пистолета си към Мърл.

— Защо ни продаде? — попита.

Тонът му беше безкомпромисен, но човек трябваше да го познава колкото аз, за да знае колко му струваше това.

— Скъсваш ли с мен, любовнико? — последва саркастичният отговор.

Ако животът на Странната не зависеше от това, вероятно щях да го гръмна на място.

— Ебати. Тази мисия разказва играта на всички лични отношения — изкоментира Мораг с неуместен сух хумор.

— Виж, ако искаш, гръмни Джейкъб, но спри да се целиш в Странната — каза Картечар на Мърл.

— Виж, сигурен съм, че си големец тук, но ще те прегазя, ако се наложи да бягам — отвърна му Мърл.

— Я се огледай, бе, чекиджия — просъска Майка.

Всички кивита бяха насочили оръжия, някои към мен — не ги винях, — но повечето към Мърл.

Кат свали пушката.

Мърл я удостои с презрителен поглед.

— Винаги си била разочарование. Поддаваш, когато стане трудно.

— Да ти го начукам! — Гласът ѝ проехтя из пещерата. — Причинихме достатъчно щети — продължи по-тихо.

Застана между Странната и Мърл. Явно на никого не му пукаше дали ще гръмнат мен.

— Имаш смъртна присъда, Мърл — рекох му.

Той огледа настръхналите оръжия.

— Това не значи, че ще ви кажа каквото и да е — заяви, сваляйки пистолетите си.

Всички се поуспокоиха. Майка прикриваше Картечар, докато той се отиваше да обезоръжи Мърл.

— Има „Войд ийгъл“ на кръста си и две остриета, привързани около китките. Внимавай да не докоснеш остриетата — предупредих Картечар.

— Какви бяха заповедите ти? — попита Мадж, отпуснал пистолет до хълбока си. Говореше равно, напълно безизразно. Мърл не му обърна внимание.

— Хайде. Разбрахме откъде си получавал нареждания. Напълно си компрометиран, няма за какво да се пазариш, няма какво да спечелиш.

— Наречи го професионална гордост — каза Мърл мрачно.

— Наречи го „Мърл е задник“ — измърмори Картечар.

— Уязвяваш хората — изненада ме Салем, обръщайки се към Мърл. — Причинил си много болка. Ако продължаваш, ще се погрижа да проговориш.

Осанката на мъжа при тези думи бе такава, че почувствах как над Мърл се спуска присъда. Той преглътна, но продължи да мълчи. Кой е този, бе? Разбихах защо хората вярваха, че е един от Безсмъртните. Пълна вяра в себе си, никакво съмнение в способностите си. И Мърл го виждаше.

— Мърл, спри да се държиш като задник! — гневно рече Кат, завъртайки се към брат си.

— А, добре, след като го каза така, ще зарежа оперативната сигурност! — процеди подигравателно той.

— Ще ти избия оперативната сигурност от нацупената устичка! — просъска тя.

Мадж опря пистолет в главата на Мърл.

— Три — произнесе ясно той.

— Мадж? — започнаха Езичника и Мораг едновременно.

Картечар отстъпи назад. Кат пък пристъпи към Мадж. Аз пристъпих към нея, за да я спра.

— Заради теб ще умре — предупредих я.

Мадж не понасяше предателството към себе си добре. Още в Града Бездна след Грегър беше изпаднал в депресия, а аз и Мораг дълго го убеждавахме, че онова не е било Грегър, че Ролистън го е убил с Кром, преди да напусне Земята.

— Две — продължи Мадж.

— Ти какво, сериозно ли? — попита Мърл.

— А ти как мислиш? — отвърна Мадж.

Всички притихнаха. Тишината се проточи. Мисля, че Мадж се опитваше да даде възможност на любовника си да се размине с това, което го чакаше. Мадж започна да натиска спусъка, оформяйки „Едно“ с устни.

— Добре — промълви Мърл.

Мадж задържа оръжието вдигнато, докосна слепоочието на Мърл. Беше твърде близо. Мърл можеше да го обезоръжи, както си поиска. Но не това бе важното за него. Важното бе, че виждаше как Мадж е готов да натисне спусъка.

— Можеш да го свалиш вече. Вярвам ти — каза му.

Мадж не помръдна.

— Мадж — рече тихо Мораг. Виждах, че по равно му се ще да се разплаче и да дръпне спусъка. — Хайде, скъпи.

Тя се пресегна и свали ръката на Мадж. Напрежението сякаш се отцеди от него.

Той се обърна към мен.

— Проклет да си.

— Съжалявам.

Нямах какво друго да му кажа. Думите не стигаха за тази скапана бъркотия. Мадж се отдалечи.

— Можем ли вече да говорим, без да размахваме оръжия? — попита Мораг.

Подадох на Кат ийгъла обратно.

— Съжалявам — извиних се и на нея. Тя само си прибра пистолета. — Е? Защо? — обърнах се към Мърл.

— Дезинформация — заяви той. — Или си достатъчно голям егоист да мислиш, че премиерът на Англия...

— На Великобритания — поправих го автоматично. Американците не схващаха разликата.

— ... наистина ще сподели слабостите и стратегиите на земната отбрана с някакъв кашик?

Втрених се в него. Беше прав. Бях такъв дебил.

— Значи Земята не е толкова беззащитна, колкото тя ми каза? — успях да попитам накрая.

— Точно така — каза той.

— Но... — понечи да каже нещо Картечар.

— Неколцина от хората, изпратени тук, трябваше да чуят тази информация по един или друг начин. Премиерът и съюзниците й...

— Включително Шаркрофт — намеси се нещастният на вид Езичник.

— Както и да е, тя и съюзниците й ще отидат при всички земни правителства и ще кажат „Ето какво направихме. Ескадроните ще научат, че сме беззащитни, и ще ускорят офанзивата. Освен ако не се обединим и не работим заедно, незабавно, сме преобани.“

Майка изпуфтя.

— Ама че топки има тази жена.

— Ти беше жертвен агнец. Смътно и анонимно предупредих Ескадроните преди обира и после те нарочих, когато започна сражението, а ти си изигра ролята блестящо. Дори не е трябвало да те изтезават, доколкото разбрах.

Пак си беше добрият стар презрителен Мърл.

— Значи ти си ги насъскал подир нас? — попита Картечар и кимна към мен.

Рану продължаваше да крещи мръсотии.

— Майната ти и на теб, Картечар. Какво толкова драматизираш? Войници сме, заменими сме. Ако бяха надушили мен, щях да си изгоря вътрешната памет и да се самоубия. Нямам време да обърна пушката

си към себе си, но имам няколко вътрешни системи за самоубийство. Вие само хленчите. Планът сработи, защото са били сигурни, че си твърде слаб да се самоубиеш, Джейкъб. И че ще се прекършиш лесно.

Изиграни бяхме. Всички бяхме изиграни.

Картечар изглеждаше ядосан. Удари Мърл в стомаха, а после го отлепи, превит одве, от земята. Изгледа го презрително. Мърл пък се поизправи и заплю Картечар. Подпочнаха се. Мораг беше права — твърде много тестостерон се носеше наоколо.

— Ей! — опитах с най-суровия си сержантски глас.

Те обаче продължиха.

— Спрете. Веднага! — каза Майка, много по-тихо от мен.

Картечар спря, Мърл също.

— Само че не го направи, нали? — попитах Мърл.

— Кое? — изпъхтя той.

— Не се самоуби, когато те надушихме.

Той се поизправи и обърса кръвта от устата си.

— Е, и какво? Лоялен съм към Земята. Не работя с лошите. И, мисля, знаете, че съм най-добрият ви човек. — Всичко това навярно беше така. Не беше просто верен — беше шибан фанатик. — Ето какво обаче. Сега, когато всички знаете, шансовете на този план, може би най-добрия, който имаме, се преобават. — Е, за това беше прав. Ухили се свирепо и се обърна към мен. — Затова извинявай, че умряха много хора и че беше груб с гаджето си. — Не можех да не погледна към Мораг. Лицето ѝ все едно беше изсечено от някоя пещерна скала. — Но си шибан късметлия изобщо да си тук, тъй че по-кратко. Жив си и завършихме успешно тази част от мисията.

Взрях се в него безмълвно.

— Други тайни мисии, които ти се ще да споделиш? — попита Мораг. Виждах ясно вътрешната борба у Мърл. Мораг се ядоса. — Слушай, задник. Ако разбере, че криеш още нещо, ще се включи в главата ти и ще те убия по мъчителния начин — тресна осемнайсетгодишната девойка от Дънди на закоравелия наемен убиец.

И това не му се хареса. Никак. Какво ставаше тук?

— Само още едно нещо. Плащат ми покъртително количество пари да убия Ролистън.

— Нареди се на опашката — рекох му.

Той ме изгледа с такова презрение, че ми се прииска да го ударя. Само дето вече веднъж ми бе сритал задника.

— За разлика от теб аз имам шанс да го направя.

— Как точно? — попитах.

— Да, не е толкова лесно, колкото да пребиеш Джейкъб, нали знаеш? — намеси се Мораг.

— Ей!

Тя обаче не ми обърна внимание.

— Многократни плазмени изстрели в главата.

Би могло да стане. Не бяхме опитали, а и ако можеше да се постигне с обикновени оръжия, това беше най-добрият ни шанс. Само дето Мърл не бе видял как Ролистън се разхожда през релсотронен огън на Атлантида.

— Само това ли е? — попитах.

— И вирус по поръчка — остриетата ще го доставят. Вариация на Кром, казва се Кром Ду. За хора с Техни бионанити в системата.

— И си го донесъл тук? — невярващо попита Мораг.

— Сигурен ли си, че прави това? — попитах. — И преди сме удряли на камък с подобни неща.

— Знам, че много, много силно искат да спипат Ролистън.

— А Кронин? — попитах.

— При възможност. Но от Ролистън са ужасени.

Погледнах към Кат, после към Езичника. Вината бе изписана по лицето му. Мораг също му хвърли поглед.

— Брат ми ви трябва. Ако се опитате да го нараните, ще се разправяте с мен — предупреди ни Кат.

Обърнах глава към Мораг. Не изглеждаше доволна, но сви рамене.

— Махай се от очите ми — креснах на Мърл.

Сякаш се канеше да каже нещо, но размисли. Въпреки това ясно личеше презрението му към нас.

— Какво?! Ще оставим да му се размине? — недоумяваше Картечар.

— А ти искаш да го убиеш ли? — попитах.

— Да.

Въпреки гнева си и това, на което си мислеше, че е способен в момента, Картечар не ми изглеждаше хладнокръвен убиец. За Майка

не бях толкова сигурен. Тя сложи ръка на рамото на огромния хакер.

— Остави — рече му.

Той като че ли се наклони да влезе в спор с нея, но се умълча и изпроводи с немигащ поглед Мърл, докато се отдалечаваше от нас.

Обърнах се към Езичника. Бе пребледнял. Не уплашен, но видимо виновен. Сега всички бяхме вперили лещи в него.

— Какво си направил? — попита тихо Мораг.

— Толкова съжалявам — успя само да изрече той.

— Всички съжаляват, Езичник. Просто ни кажи какво си направил — настоях.

Вече му се ядосвах. Мърл го разбирах. За него беше просто работа. Не ме познаваше. Само че с Езичника се бях сражавал рамо до рамо, бях подкрепял откачените му приумици. Мислех, че мога да му вярвам. Но и той ни беше предал и сега му личеше.

— Те ми наредиха да го направя — рече измъчено.

— Кой? Шаркрофт ли? Тоя кретен ти казва да направиш нещо и ти ни пускаш по течението в завързан чувал?

— Не Шаркрофт. И не нас. Само теб.

Поне имаше благоприличието да ме погледне в лещите, когато ми го каза. Изстинах вътрешно. Испитах онова усещане, че нещо лази точно извън полезрението ми, дърпа конците, шепне.

— Кой? — повиши тон Мораг.

Салем отгатна пръв.

— Боговете ти?

Езичника кимна. По-късно си казвах, че съм реагирал на практика несъзнателно. Пристъпих пъргаво напред и рязко замахнах към лицето му: носът на приятеля ми се сплеска под кокалчетата ми. Старецът се свлече на земята. Друг един старец застана между мен и проснатия Езичник, шокиращо бързо като за мъж на повече от осемдесет.

— Моля те — рече Салем.

Мораг ни подмина, като не си спести укоризнен поглед към мен, преди да приклепне до Езичника. Той се беше подпрял о основата на *Копувай*.

— Предаде ме заради гласове в тъпата си шибана тиква?! — почти изкрещях.

Опитвах да се провра покрай Салем. Той трепна, когато чу ругатнята.

— Истински са. Вече го знаем. Ти го знаеш — говорил си с един от тях — отчаяно се оправдаваше Езичника.

— Знаеш ли какво ми причиниха там?! Какво ми показаха?! Какво ме накараха да направя?! — Вече крещях с пълно гърло. Той потреперваше при всеки мой въпрос. — И си ме предал, за да се чувстваш специален пред приятелчетата в главата си?

— Аз пък мислех, че само си се разпяр и си правил секс — жилна ме Мораг.

Опитах се да го пропусна покрай ушите си, макар че сякаш ме прониза с тези думи.

— Не са в главата ми, спри да го повтаряш! — развика се и Езичника.

— Дай ми една причина да не те убия — рекох му.

— Остави го на мира — сръза ме Мораг и отново ме изгледа с омерзение. Обърна се към Езичника и го попита: — Какво стана ВСЪЩНОСТ?

Гледайки кървящия старец в краката си и другия пред себе си, внезапно се почувствах глупав и безсилен. Гневът ми се изпари. Отстъпих от тях и Салем се отпусна. След гнева започнах да чувствам предателството. Вече имах представа какво чувства Мораг към мен.

— Дойде Огам — започна той. Веднъж ми беше обяснил, че Огам е келтски бог — покровител на писането и пивоварството. Езичника се идентифицираше с него, тъй като пишеше код. — Каза ми, че Джейкъб трябва да бъде предаден на Демиург.

— Защо? — промълвих едва.

— Не знам.

— И ти все пак го направи, шибан дъртак?! — изкрещях пак.

Прииска ми се да се извиня на Салем, задето ругая.

— Нека отговори — рече студено Мораг.

— Нещо общо с Пайс Бадарн Бейсрид.

— Ама че лайна — избухнах.

— Не е така — възрази Картечар. — Мрежата за змиорки на Миру.

Езичника кимаше.

— Вече не просто получаваме видения. Не просто виждаме неща в мрежата, истински за нас, но без следа от съществуването им — поде Салем. — Вече получаваме артефакти, програми, късове код, много по-напреднали от това, което можем да постигнем. Неща от четири-пет поколения напред. По-добри от най-добрите корпоративни и военни програми. Видях джин в мрежата. Той ми каза да дойда при вас.

— Джин? — попита Езичника. — Мислех, че всички те са зли.

— Като хората са, има и зли, и добри. Каза ми, че вече не можем да вярваме на ангели.

Ето, отново. След всичко, което бяхме сторили, за да се отървем от Кликата, отново танцувахме под чужд ритъм.

— И какво са тогава? — попитах.

— Със сигурност не са наши измислици — изръмжа Картечар.

— Нито пък части от Бог — добави Салем. Картечар и Езичника рязко завъртяха глави. — Вярата ми не идва от мрежата. Тези са копия, не духове. Макар че може би изпълняват Божията воля.

— Значи или еволюирали ИИ, или извънземни — заключих. Всички се смутиха. Загледах Езичника. — Пак те питам. Защо?

— Огам говореше така, сякаш знаеше, че ще се измъкнеш, че пак ще си си ти. Мисля, че затова Нуада подготви клетката...

— Нуада ме е затворил?!

Отново избеснях. Той ми беше позволил да чувам и гледам как изтезвавам приятелите си.

Езичника вдигна глава.

— Той те защити. Заключи част от теб, най-важната, скри я от влиянието на Демиург. Затова успяхме да те спасим.

Отново си върна самообладанието на хакер, обясняващ на технологично сакати очевидни неща.

— Пак те питам, защо?

Спомних си сънищата за черното стъкло, огъня, мрачното слънце. Пейзажът имаше сходства с гледката от мрежата, която бях видял в Атлантида.

— Не знам. Трябва отново да погледна в главата ти — рече ми.

— А, да, защото доверието между нас е безрезервно в момента.

— Аз ще го направя — предложи Картечар.

— Вече ме заплаши веднъж днес.

— Тогава аз — включи се и Мораг.

— Опитва се да ме убиеш!

— Аз ще погледна — каза Салем. — С позволението на Джейкъб.

Взрях се в спокойния старец. В обветреното му лице, в бръчките му. Беше облечен като аватара си — всичко, от дрехите до поведението му, изглеждаше не намясто. В следващия момент ми хрумна нещо.

— Езичник, каза, че сте ме спасили само с помощта на Нуада. — Мораг и Езичника кимнаха. Изглеждаха нещастни. — Рану?

Израженията им ми казаха, каквото трябваше да знам. Ругатните на Рану продължаваха да ехтят. Бяхме изгубили още един приятел, но ни бяха оставили това негово гротескно подобие, за да ни напомнят за загубата.

— Съжалявам — пророни Езичника.

Изглеждаше съкрушен. Затова ми се беше нахвърлил преди екзорсизма, докато се подигравах с Мораг. Заради вина. Вече няха сили да му се гневя. Мисля, че най-после беше получил, каквото искаше. Беше истински свещеник, инструмент на боговете. Не мислех, че е очаквал да е така.

— Не — рекох. Всички се обърнаха към мен. — Ще си го върнем.

— Не можем — заяви Езичника.

Салем и Картечар клатеха глави.

— Джейкъб, слушай. Обикновено първа бих се съгласила да не се отказваме, но няма как — каза ми Мораг.

Опитваше се да овладее гласа си.

— Това обръща интерфейса. Ако месото може да контролира хардуера и софтуера, защо да не е възможно обратното? Същият принцип като поробващите програми, но Демиург е толкова сложен, че прониква навсякъде, без да уврежда телесните функции. Умствените способности дори нарастват, ако има пряка връзка с истинския Демиург — обясни Салем.

Това, разбира се, беше логично. Без значение колко е добра пропагандата им, колко точни са обясненията им за случилото се, нямаше как всички командири на флотилии и наземни сили просто да предадат силите си на Ролистън и Кронин. Сигурно са обладали ключови фигури. Това ме уплаши. Знаех какво представлява Демиург,

колко обича да причинява болка. Не ми се щеше да си мисля какво може да стори с толкова властни хора. Салем продължи:

— Успяхме да те измъкнем само с помощта на Огам и защото ядрото на Аз-а ти бе заключено в клетката на Нуада. Дори така частичката от Демиург, която те бе обладала, разбра какво правим.

— А тази клетка... Нито аз, нито Мораг успяхме да я открием, когато проверихме — допълни Езичника.

Осмислих думите му. Или поне така ми се струваше.

— Това имам предвид. Тези неща, тези богове. Ако техните програми са толкова по-напреднали от нашите, може да помогнат с Рану — казах.

И четиримата хакери споделяха едно и също изражение: „Горкият наивен не-хакер“.

— Не става така — възрази ми смутен Картечар.

— Знам, знам. Правят се на тайнствени, а вие скачате, когато ви наредят.

Кат и Майка започваха да обръщат повече внимание на разговора ни.

— Чакай малко — гневно поде Картечар.

— Не, прав е — прекъсна го Езичника.

— Някой още да мисли, че наистина са вашите богове? — попитах.

Още несигурни изражения, с изключения на Салем.

— Те са екот, копия, нищо повече — обясни той.

— Стига! Говориш за вярата ни! — отново се възпротиви Картечар.

— Не. Вярата или имаш, или нямаш. Ти говориш за доказателства. Или чувстваш Бог, или не. Ще почувстваш Бог само ако се огледаш, ако Го приемеш и прегърнеш — рече Салем.

— Или Нея — добави Мораг. — Значи просто си имаме вземане-даване с програми?

Салем кимна.

— Това все така не ни помага. Не изпълняват желания и са прекалено силни, за да ги принудим — каза той.

— И се надявате просто да ви пуснат по нещо? Да снизходит? — попита Майка. Сякаш зашлеви с тези думи Картечар. — Съжалявам,

но Джейкъб е прав. Какво, да не мислиш, че ако ти беше в онази килия, нямаше да погазя земя и небеса, за да те спася?

Да, определено харесвах Майка. Кат също кимаше.

— Добре тогава — каза Картечар. Очевидно не беше добре. — Но това не променя факта, че където и да са, няма да правят, каквото поискаме от тях. Не можем дори да се свържем с тях. Идват и си отиват, когато пожелаят.

— Значи не можем да ги призовем? — попитах.

— Има ритуални програми — разясни Езичника. — Сложни са за написване, отнемат време и няма никаква гаранция дали ще работят.

— Мамка му, това няма да помогне. От всички най-напред ще пристигне Демииург, нали?

Това беше краят на плана ми, за всеобщо облекчение на Картечар, Салем и Мораг. После видях лицето на Езичника. Завалията никога, ама никога не бива да играе покер.

— Какво?

— Огам ми се яви в изолирана система — каза той.

— Това е невъзможно — рече Картечар.

— Къде ти е вярата? — попитах, макар да ми се щеше да не бях казал нищо.

— Как така? — попита Кат.

— Човек не се опитва да осмисля подобни неща. Това е религиозно преживяване.

Не разбирах точно какво мърмори Кат, обаче виждах, че не е много доволна. Но последствията за целия въпрос „Що за същества са това?“ бяха сериозни. Едно обяснение беше предавател, много силен, способен да прониква в защитени системи. Внезапно ми се прииска да погледна зад гърба си. После ми хрумна нещо друго.

— Докъде стигнахте с репликирането на мрежата за змиорки? — попитах.

— Можем да копираме слаба нейна версия — каза Картечар.

Езичника оклюма. Мисля, че схвана какво имам предвид.

— Ти си луд. Човек не си играе с такива неща, могат да ни убият, както им скимне — каза той.

Мораг ме наблюдаваше с предпазлив интерес.

— Къде ти е вярата, Езичник? Клетката изчезна ли? Кодът на Нуада в мен?

Езичника кимна.

— Изиграла е ролята си, а те не обичат да оставят следи. Ще да е изчезнала.

Обърнах се към Салем.

— Би ли го потвърдил? — Той изглеждаше озадачен, но кимна. Обърнах се отново към Езичника. — Направи си ритуала и кажи на Нуада следното: ако не се покаже, ще се подложа пак на Демиург. — Последва буря от яростни възражения. Дори Салем изглеждаше изненадан. Мораг — най-много. Оставих ги да пошумят. — И това ще се случи, преди който и да било да може да погледне какво са оставили „боговете“ в главата ми.

— Значи всичко или нищо? — попита Езичника гневно.

— Само ако не се покажат — рекох. — Езичник, не блъфирам.

— Ти си се побъркал — тросна ми се той.

— Не е — отрони Майка.

— Ако има нещо ценно в главата ти, ще пратиш на майната си най-добрата ни възможност, егоистично копеле! — извика Мораг. Думите ѝ отекнаха из пещерата.

Публиката ни, най-вече маори, отдавна бяха свалили оръжията, но все още следяха разговора. Завъртях се към Мораг.

— Не ми обяснявай за възможности на майната си и хубаво чуй Рану, преди да се опиташ да ме спреш. Ще убия всекиго, който се опита да измъкне нещо от мен, преди да сме говорили с един от тях.

— Не можем да ги принуждаваме — започна отново Картечар.

— Да им го начукам — каза Кат, а после на мен: — Ще те пазя.

— Тя дори не познава Рану — казах на Езичника и Мораг.

— Копеле — промълви Мораг и присви очи.

— Съгласна съм. Никой няма да докосва Джейкъб, докато не говорим с едно от онези създания — добави Майка. Картечар отвори уста, но тя го спря: — Не ми противоречи.

Мораг беше права: тази работа се оказваше ад за хора в близки отношения.

Залагах на това, че в главата ми има нещо, което Нуада и дружките му искат или искат да имаме. Заплашвах да го унищожа. Надявах се да е достатъчно, за да им привлече вниманието.

Досега единственият читав резултат от всичко бе успешният обир. Марионетките бяха показали на хората на Майка как да откарат

стоката в пещерите. Имахме провизии поне за месец и повече от достатъчно боеприпаси за обозримото бъдеще. Странно как винаги оръжията се оказваха приоритет накрая. Как човек си намира по-лесно автомат, отколкото нещо за ядене.

Салем провери дали клетката на Нуада е още в мен. Не беше. Бях го накарал да се закълне, че няма да проверява нищо друго. Той поспори с мен, но накрая отстъпи. Имах вяра, че е мъж, който държи на думата си, но пък някога го вярвах и за Езичник. Този старец обаче ми харесваше — присъствието му бе успокояващо, макар да не желаше да обсъжда дали е бил част от Безсмъртните.

А и само с него можех да си говоря. Маорският контингент не искаше да има нищо общо с мен, а Мърл, Езичника, Мадж и Мораг до един ме отбягваха по различни причини. Езичника едва ме поглеждаше, аз пък не възнамерявах да му облекчавам съвестта. Мисля, че подготвяше призователния ритуал най-вече от вина. Мърл пък, от друга страна, сякаш не виждаше за какво има да се извинява.

Рану просто крещеше, колкото можеше. Гласът му се променяше — толкова вреди си бе нанесъл на гърлото, а и не можехме да си позволим да му даваме много успокоителни. Опитах да стоя при него, но почти веднага започна да търси пролуки, път към мен, да опитва да ме нарани, а Демиург вече добре ни познаваше.

Наложи се да го оставя отново сам.

— Знаеш, че губим време, нали?

Седях на една гладка канара над водата и се опитвах да втъкна обратно двете остриета, които бях заел на Рану. Изненадах се да чуя гласа на Мораг, но в него не личеше емоция. Нито пък в лицето ѝ, когато вдигнах поглед. Носеше инерционната си броня с отопление, шапка и шал. Дъхът ѝ се скупчваше на облачета в студената, тъмна, дълбока пещера.

— Искаш ли да отидем някъде, където да поговорим? — попитах.

Очаквах този момент със страх, но все в някакъв момент трябваше да говорим и всички тук го осъзнаваха. Щяха да чуят и неизбежното ехо от виковете ни.

— Нямаме какво да си кажем.

Това ме озадачи леко.

— Тогава защо изобщо разговаряме?

— Говорим за работата. Знам, че им отнема много време да мобилизират флотилия и наземни войски, но го правят вече от месеци, близо са до целта. Цялото това отклонение е загуба на време.

Не можех да повярвам.

— Ами Рану? — попитах. — Подкрепяше ви от самото начало. Помислила ли си изобщо за жена му и децата му?

— Мисля, че трябва да се съсредоточим...

— Върху какво? Голям си тактик, така ли? Какво искаш да направим?

— Демииург. Цитаделата — рече тихо тя. Не искаше да вика през пещерата.

— Как? — не мирясах.

Виждах, че я ядосвам.

— Разбери, и аз го искам обратно, колкото и ти, но не можем да насилваме нещата. Признавам, че не знам как да се преборим с Демииург или Цитаделата, но отговорът може да е в главата ти.

— Не — отвърнах. — Първо Рану, после главата ми.

— Себично копеле. Залогът не е само приятелят ти.

— Не е само мой приятел, надявам се.

— Нека поне ти погледнем главата — нервираше се все повече тя.

— Изпратил те е Езичника — рекох небрежно.

Все пак той управляваше информационната част от мисията и ме беше предал на врага, за да се добере до онова в главата ми, ако изобщо имаше нещо полезно там.

— Да не мислиш, че сама съм поискала да дойда да говорим? — просъска тя.

— Виж, извинявай за...

— Трябва ни това в главата ти.

— Не. Не искам боговете да разберат, защото тогава ставам заменен и заплахата няма да сработи. Ти пък кога стана толкова безмилостна?

Изглеждаше, все едно я бях зашлевил.

— Нямах право да ми говориш така.

Поех си дълбоко въздух, ненадейно осъзнах колко се е разбушувал гневът ми. Мъчех се да си обясня това. Колко бързо Мораг бе готова да пожертва Рану.

— Да не мислиш, че не ме е грижа? — проговори тя.

Сега, когато се бе поуспокоила, виждах колко е разстроена.

— Мораг, сериозно, ние трябва да поговорим — рекох тихо.

— Няма никакво „ние“, за което да говорим, Джейкъб.

Не знам какво бях очаквал. При все това го усетих думите ѝ като леден нож между ребрата си.

— Разбира се, че има. Нямаше да се опитваш да ме убиеш отново и отново, ако не те беше грижа за мен. — Тя ме изгледа свирепо. — Това не прозвуча както трябва.

— Поне като беше обладан, казваше истината.

И изфуча по-далеч от мен.

Е, това мина добре, помислих си. Дори не можех да отида при Мадж за наркотици, пиячка и утеха. Имаше си собствени проблеми. Всъщност освен Салем с мен говореше само Кат и никога не пропускаше да ми напомни, че съм спал със Сивата дама. Разбираемо бе на страната на Мораг.

За пръв път виждах Дайнас Емрис отвън. Макар и библиотека, приличаше на огромна крепост, обкрачила върховете на няколко планини, които си съперничеха с най-високите върхове в шотландските възвишения. Твърдината изглеждаше стара, по-стара дори от задръстените от туристи останки от замъци в Шотландия, разглеждани от мен, когато като хлапе живеех в парка с тате.

Беше тъмно, луната — пълна и по-голяма, отколкото я помнех. Езичника ми беше казал, че Нуада е обвързан с нея. Все тая. Беше студено, духаше вятър, достатъчно силен, за да развее дрехите на аватарите ни. Въздухът миришеше свежо, беше леко разреден. Аз просто се радвах, че не мирише на мазна пръдня. Чувствах се толкова лек, отделен от тялото си, останало във високата гравитация на Лаланд 2. Добро програмиране. Наслаждавах се на изпълненото със звезди нощно небе след цялото това време под земята.

Кръгът бе оформен от колове, всеки — увенчан с череп. Черепите бяха какви ли не — дракони, шашави извънземни, дори

анимационни герои, та чак до обикновени човешки. Езичника ме увери, че всички били трофеи от други хакери, чиито задници бил сритал. Изглеждаха почти като някаква особено ценна колекция. Това се наричаше призрачно ограждение — изработената от Езичника версия на мрежата за змиорки на Картечар. Беше оптимистичната ни ограничителна програма.

Всички черепи гледаха навътре, към центъра на кръга — огромна клада. Бе единственият източник на топлина, а дървесният дим миришеше на огньовете, които си палех като дете и наскоро, при престоя си в планините. Запитах се какво ли би било да съм сега там, с уиски, прегърнал щастлива Мораг с истинската си ръка. Хвърлих поглед към нея. Носеше Черната Анис. За разлика от стоята във виртуалния Йерусалим и тя, и Езичника с друидските му одежди изглеждаха на място. Картечар, с наметалото му от пера и с копие, не беше съвсем за тук, но стоеше, изпълнал гръб.

Салем беше поискал да не участва. Не беше негов тип работа. Нямах проблем — трябваше ни и някой отвън. Салем ни наблюдаваше на монитор, свързан с куб солидна памет. Езичника беше копирали Дайнас Емрис върху куба от жезъла си. Явно не искаше тези създания в него.

Езичника вдигна ръце към нощното небе. Необичайно за него нямаше мълнии, но вятърът се усили и ме изтласка назад, на пети. Угаси пламъците и развя косата и брадата на Езичника, докато той викаше насреща му. Надявах се именно Езичника да е отговорен за вятъра, а не Нуада.

— Обръщам се на север, към Финдиас, бляскавата сребърна Твърд, Твърдта на могъщите, на луната, на духовете и смелостта. Дом на Нуада със Сребърната ръка, първи крал на Туата Де Данаан, Властелина на победите, Властелина на съревнованията.

Давай, Езичник. Виж можеш ли да го възвеличаеш чак до небесата. Вече наистина го даваше здраво, а вятърът се разбесня край нас.

— Чийто е мечът, от който никой не може да избяга, плътотърсачът, що сече камък и метал!

Тези стари богове много обичаха да слушат колко са готини.

Чух зов на хищна птица и вдигнах поглед към нощното небе. Едва я отличавах, сянка на фона на тъмносинята нощ. Орел, който

ловуваше нощем — много необичайно. Вятърът се усили и ни заблъска. Днес вече не мисля, че са били специалните ефекти на Езичника.

— Властелин на сраженията, Властелин на многолюдните войнства, умоляваме те да ни удостоиш с присъствието си! — изкрещя Езичника към небето.

Умоляваме го да ни удостои с присъствието си? Гъзолизането, разбира се, беше придружено с много сложен код.

Вятърът сякаш се укроти, върна се към силата си отпреди ритуала.

— Е, хубава реч дръпна — рекох.

И тримата хакери се обърнаха с гневни погледи към мен.

— Вятърът не беше мой — рече Езичника, докато и тримата се обръщаха обратно. — Нито орелът.

— Нещо със сигурност се случи — проскърца Анис.

Картечар кимаше. Аз се опитвах да се приближа до фалшивата топлина на огъня.

— Могъщ предтеча опитахте да призовете — каза Картечар.

Мисля, че се опитваше да успокои Езичника.

— Ъм, хора, това трябва ли да се случва? — попитах.

Пред всеки прът стоеше призрачна фигура. Приличаха на облъсканите, окървавени притежатели на черепите. Някои от тях пасваха на обстановката, а други, като анимационната крава — недотам.

— Призрачното ограждение — промълви Езичника.

— В огъня има нещо — предупреди Картечар.

Една фигура сякаш събираше огъня в себе си. Сякаш пламъци играеха и под опъната му от мускули черна кожа, чертаеха сложни спирали. Той се пресегна към лунната светлина и в ръцете му се появи меч. Не беше съвсем същото създание, което бях видял, когато Мораг ме отведе в съзнанието Им. Този изглеждаше гневен, но сребърната ръка си беше там. Всъщност, „гневен“ не го описва достатъчно добре. Дори „разярен“ не е точната дума. От него се изливаше на талази жегата, огъваше въздуха и ни караше да отстъпим назад.

Той махна с ръка. Призраците затрепериха и се разпищяха като изтерзани души, но ограждението издържа. Нуада сякаш се бореше да

се овладее. Пъхтеше, вдишваше и издишваше дълги струйки дим и пламъци.

— Знаете, че ще разруша това и тогава ще се простите с животите си — рече накрая.

По обсидиановите му кучешки зъби — всъщност всичките му зъби бяха кучешки — играеха пламъци. Гласът му беше басов тътен, сякаш излизаше изпод Ада.

— Да, въпросът е можеш ли да го разрушиш, преди да включа Рану в системата? Има фрагмент от Демииург в себе си — рекох.

Нуада се изпъна в цял ръст. Около него се завихриха огън и дим. За своя чест не се заигра с излияния в стил „не бихте посмели“. Дори през ограждението усещах мощта му. Каквото и да бяха, в този електронен свят не си правеха труда да го карат по-незабележимо. Нямах съмнение, че при възможност така нареченият ми покровител ще ме превърне в овъглен труп. Канеше ми се с буквално горящите си очи. Не си правеше труда да заплашва. При все това името на Демииург сякаш му подейства: като че ли тръпка премина през огъня, дима и плътта му. Така ли се проявяваше страхът при него?

— Какво искате? — изтътна накрая.

— Искаме да освободиш Рану. Да извадиш Демииург или каквото там правиш. Просто ми върни приятеля.

— А ако не е възможно?

— Тогава каквото и да има тук — и почуках слепоочието си, — ще се изгуби, когато включа Рану в системата.

— Хората ти ще имат също толкова за губене, колкото Туата Де Данаан, ако това се случи — каза ми той.

Хвърлих поглед към Мораг.

— Казват ми, че съм много себичен човек, но можеш да го направиш, нали? Не е проблем за теб. Просто не искаш, защото при вас всичко е едностранчиво. Искаш ние да подскачаме на манежа ви и да ви се кланяме, нали така?

— Не говори така с мен. Угрозата е твърде голяма... Врагът е развала, болест...

— Не си ли ти Властелинът на многолюдните войнства? На сраженията? Като за такъв големец надушвам много страх у теб.

Той присви очи. Удържах на погледа му. Тревожеше ме, че този ми изглеждаше от злопаметните. В случай, че оцелеех, сигурно

трябваше да страня от мрежата през остатъка от живота си. Може би дори да избягвам всякаква електроника.

— Ти си глупец, Джейкъб Дъглас — рече той, а по устните му заиграха огнени езици. — Но не си страхливец. А и навярно всичко ще е всуе. Приятелят ти сигурно ще умре.

— Рану е силен — рекох.

Нуада изгледа Езичника кратко. Показа му неприязънта си, също толкова силна, колкото и тази към мен. Езичника извърна поглед.

— Сега, Салем — рекох.

Картечар и Мораг пуснаха изкусни и незабележими диагностични и аналитични програми.

Небето се разкъса, проряза го черна димяща резка, когато Салем свърза куба памет в един от куплунгите на Рану. Нуада вдигна огромния си меч нагоре, сред лъчите лунна светлина. Мечът се превърна в призма от сребрист огън. Беше ярък, толкова ярък — като средоточие на експлозия, като Балор, вдигнал превръзката си. Всички се превърнахме в силуети, миг преди да ослепеем от непоносимия светлик. Последното, което видях, беше сребрист огън, а после — нищо. Чувах само Рану, не звяра в него, а Рану. Крещеше в агония.

Нещо пареше. Разля се ярка светлина, но не толкова ярка, колкото онази от Нуада. Куплунгът във врата ми печеше плътта около него. Край мен се извиваше дим, а скалата под мен бе хладна. Лежах и гледах тавана, в малката пещера на Рану. Дори сред сярната атмосфера смърдеше на телесни течности, престояла пот, гниещо тяло.

Но Рану не крещеше. Викаха други хора. Седнах. Мораг стискаше врата си, а през пръстите ѝ се процеждаше дим. Картечар и Езичника също бяха приседнали. Кубът памет с копието на Дайнас Емрис се бе разтопил и изпускаше кисел черен дим.

На койката виждах изпостелялото, изтерзано тяло на Рану. Трупата му. Беше очевидно мъртъв. Мърл и Кат се опитваха да променят това. Всички куплунги на Рану пушеха.

Залитнах, но се оправих, все още стискайки гърлото си. Кат заби стимулант право в сърцето на Рану. Мърл му пускаше електрошок отново и отново. Изглеждаше ми безжалостно. Рану щеше да живее. Трябваше. Станалото не можеше да е за нищо. Не можеше да съм изложил всички на риск за нищо. А и той беше кораво копеле.

Рану се сгърчи, гърбът му се изопна, после се замята из койката си. Паднах на колене.

— Сърцето му бие — съобщи Кат, облекчена.

— Диша — каза Мърл небрежно.

20.

НОВО УТУ ПА

Струваше ми се, че домашната бира на кивитата нямаше да е никак лоша, ако целият свят нямаше вкус на развалени яйца. Бях разменил за нея част от боеприпасите от едно скривалище на Мърл. Беше ни разкрил местоположението му, ако и без особена охота. Бях се сдобил с лазерен пистолет оттам, но оръжията още не ми стигаха. Нямаше как да си взема нов мастодонт или раменен лазер, а и никой не искаше да се раздели с автоматична пушка. Изкушавах се да задигна ийгъла на Мърл, но само щяхме да си причиним допълнителни беди.

Почистиха Рану — той нямаше силите да го направи сам, — а после го преместиха в пещерата, където бяха затворили мен преди. Тя миришеше доста по-добре, дори на тази планета. Когато влязох, Рану правеше раменни преси. Стилизираната татуировка на биомеханичната Кали на гърба му сякаш танцуваше.

Рану вдигна глава и седна на койката си. Бяхме прекарали доста време в проверки, за да се уверим, че страшното нещо, което Нуада бе сторил с него, беше изгорило напълно Демииург от тялото и съзнанието му. Доколкото ние можехме да преценим — да.

— Как се чувстваш? — попитах го.

— Уморен, изцеден, много ядосан.

Кимнах и му предложих бира. Той се готвеше да откаже, но размисли и я взе.

— Какво помниш?

— Помня как избягахме. Помня, че нападناхме последното *па*, мислехме, че са Ролистън и хората му. После видях истината... — Запъна се. — А после сякаш се давех в нечистотии. Още по-после ме съживявахте.

По китките и глезените му имаше отворени рани от оковите. Тялото му беше плетеница от самопричинени порязвания и други рани, някои от които се бяха появили изведнъж. Езичника твърдеше, че

са резултат от особено силна и предизвикана от самия него виртуална атака.

— Не си излизал от пещерата много-много.

Рану не се извърна към мен.

— Нанесохме рани — каза. — Не само с дела. С думи също.

— Не бяхме ние, знаеш го.

Ако можех да убедя себе си, може би щях да имам шанс да убедя други.

— Но няма да го видят така, нали?

— Ами ще живеят с това, мамка му!

Рану вдигна глава.

— Ние също.

— Честно казано, мисля, че това ни е най-малкият проблем.

Искаш ли да си вървиш? Изстрадал си какво ли не.

— Как може дори да ме питаш? — отвърна той разгневен.

Отново се умълчахме, отпивайки от бирите.

— Защо Мораг не е идвала да ме види? — попита той накрая.

Замислих се как да отговоря. Едва ли искаше да чуе, че е от вина, задето го беше отписала. Беше и права: цялото нещо бе огромен риск. Сега изглеждаше смислено, изглеждаше правилното решение, защото бяхме успели. Като нищо можехме да се прецакаме. Тя би могла да му го обясни.

— Успяха да извлекат някакъв полезен софтуер от цялата случка. Когато Нуада или каквото там беше изгори Демиург от теб. Откриха и някакви неща в главата ми. Мислят, че може да има начин да хакнат Демиург, без той да забележи. Мораг е много заета, човече. Защо ти не отидеш да я видиш? А и трябва да свикнеш с гневни маори, които ти хвърлят гадни погледи, задето си избил приятелите им.

Той се засмя, но без настроение.

Останах и дрънкахме глупости още малко. Бързо изчерпахме темите. Твърде много взаимна вина витаеше из пещерата. Извиних се и тръгнах. Нямах какво толкова да правя, освен да си върна донякъде боеспособността и да чакам хакерите да ни осведомят дали са намерили нещо.

— Това беше трогателно.

Мораг се бе подпряла на скалата малко след пещерата на Рану.

Стигаше ми толкова.

— Добре. Разбрах. Бясна си ми, мразиш ме, но не си го изкарвай на него. Не му казвай какво си ми доверила за него, просто преодолей тъпата си вина някак и отиди да го видиш — казах ѝ тихо. Не исках Рану да чуе.

— Езичника иска да види всички.

— Хубаво. Ще говорим в пещерата на Рану.

Тя поклати глава.

— Дайнас Емрис.

— Все тая, но ще си докара жезъла тук. Ще кажа и на останалите. Защо не искаш да отидеш да го видиш?

Изглежда ме свирепю, но се обърна към пещерата на Рану. Хванах я за ръката.

— Кога ще поговорим?

— Не ме пипай, мамка ти! — Кресна достатъчно силно, за да се обърнат няколко глави в нашата посока.

— Мораг? Добре ли си? — попита Рану от пещерата си.

Тя се отскубна от мен.

— Повдига ми се, като ме докосваш.

Рану вече беше на входа.

— Добре ли си?

Тя се обърна и го прегърна, скри лице от мен. Отдалечих се. Себичният задник у мен ми нашепна, че прегръдката е била, за да ми стане кофти. Забелязах, че Малкия Хенри и Странната ме наблюдават втренчено. Малкия Хенри ме избягваше, откакто бях убил неговия уанау брат, но сега закрачи към мен. Странната остана на място, без да откъсва поглед от мен.

— Езичника иска да види всички в стаята на Рану — рекох, когато Хенри се доближи достатъчно.

— Последните провизии от обира пристигнаха — каза, пренебрегвайки думите ми.

В началото той беше най-дружелюбният и най-симпатичният от уанау — сега нямаше и следа от това.

— Добре — отвърнах. — Сигурно вече ги разпределяте?

— Не беше нито храна, нито муниции. Майка казва, че трябва да го видиш.

— Не можеш ли просто да ми кажеш? — попитах, наблюдавайки него и Странната подозрително.

— Повярвай ми. Искаш да го видиш.

Бях относително сигурен, че мога да се справя с Големия Хенри и Странната, ако нещата загрубееха. Изведоха ме от *па*, през няколко тунела, към пещера, която използваха за гараж, защото водеше към поголемите тунели, служещи тук за пътища. Прожектори по пода осветяваха очукания камион, който Марионетките бяха осигурили на *па*.

Контейнерът в задния край на камиона беше наскоро боядисан, навярно идваше от някои от машините, които бяхме отвлekli. Големия Хенри стигна до задния край на контейнера и отвори двойните врати. Отново погледнах към него и Странната и после надзърнах вътре.

— О...

— Решихме, че искаш да видиш — студено рече Големия Хенри. Странната се поклащаше напред-назад в очакване.

Отблизо приличаха по-малко на Тяхна биотехнология и повече на човешка, от метал и изкуствени сплави. Екзобронята обаче ми напомняше на симетричен Берсерк. Върховете на пипалата ѝ се подаваха от гърба, от двете страни на летателната система: навярно бяха от някакви нанотръбички. Изглеждаха гладки, хищни, свирепи. Имаше намек за извънземност, но в човешки отряд можеха да минат, макар че ветераните биха се спогледали заради приликата с Тях. Броните бяха напълно подготвени, а в една преносна мрежа в задния край на контейнера имаше допълнителни муниции. Бяха осем на брой.

— Намерихме ги в последния камион. На Солосо не му трябваша и само щяха да го издадат, ако някой ги откриеше — каза ми Големия Хенри. Представих си как прониквам в Цитаделата в една от тях. — Влез, огледай.

Обърнах се към Големия Хенри в полумрака.

— Надявам се да не се бързикаш с мен.

— Виж, знам кой е виновен. Това не значи, че трябва да ми понася добре да те гледам. А и какво ще направим, ще те заключим в контейнера ли? Детинщини. Човек с твоето обучение и, хм, борбеност, лесно ще избяга.

— Как се отваря? — попитах, оглеждайки първата броня, тази най-близо до вратата.

— Не знаем, никой не е успявал досега.

Докоснах нагръдника по средата. Бронята се разтвори, оставяйки между двете половини нишки от гъст, вискозен лубрикант, подобен на телесна течност.

— А... — Големия Хенри изглеждаше искрено изненадан.

Вътре имаше някакво черно месище, Тяхна версия на човешки вътрешности. Възкликнах погнусен. Очевидно човек трябваше да влезе и да се съедини с бронята. И очевидно бронята беше жива.

— Демиург? — попитах.

Големия Хенри сви рамене. Това не ме окуражи.

— Няма предаватели, нито локатори, доколкото можем да преценим — обясни той.

— Хубаво би било Езичника и Картечар да ги проверят отново — рекох и се обърнах, за да скоча от контейнера.

Сърпът ме улучи наскоро скок. Вкусих метала и от инерцията единият край на устата ми се разкъса и отметнах глава. Стоварих се болезнено по гръб върху камъка, устата ми — пълна с кръв. Големия Хенри ме връхлетя, разкривил лице в зверски гняв, вдигнал прът над главата си. Рязко го изритах в лицето. Той отхвъркна извън полезрението ми.

Огромна ръка ме сграбчи за инерционната броня и с лекота ме вдигна. Озовах се лице в лице със Солосо, накичен с парцалите си. Беше покушение — бяха повикали помощ отвън. Не ми трябваше и това усложнение. Само дето Солосо изглеждаше бесен. Запокити ме през пещерата с една ръка и гърбът ми се удари болезнено в стената.

Нямах време дори да падна на земята, преди да ми налети и Странната, размахала остриетата си. Ударих я с глава, с цялата сила, която можах да събера. Тя залитна назад, а носът ѝ експлодира.

Мамка му на всичко това. Тримата ме приближаваха отново. Извадих остриетата си, макар че десните още бяха много по-къси.

— Ще убия и трима ви — рекох им.

Или по-скоро исках да им го кажа. Вместо това се получи гаргара с кръв, която се мъчех да плюя след всяка дума. Новоразполовената ми буза се развяваше свободно и много, много болеше.

— Уби ги! — крещеше Солосо.

Изненадах се. Беше почти толкова нечленоразделен, колкото и аз.

— Кого? — изрекох с усилие, ръсейки кръв.

— Марионетките! — изрева той.

Спокойният, овладян мъж от Моа вече го нямаше. Това беше котел с емоции. Котел с емоции, стиснал окървавен сърп.

Едва тогава се усетих. Бях идиот. Толкова се бях разтревожил за предателството си към хората тук, че не бях помислил — как бях предал Марионетките. А те нямаха как да избягат.

— Три прекрасни жени! Унищожих ги! Знаеш ли, че се самоубиха, преди Ескадроните да им пуснат Черната вълна в системата?!

Солосо бе много по-разстроен, отколкото ядосан. Големия Хенри и Странната го поглеждаха неспокойно, а после се споглеждаха и помежду си. Бях прецакал още четири живота. Дори повече, ако Ескадроните бяха погнали цялата банда.

Просто се вирах в него, не знаех какво да направя. Професионалните престъпници едно не понасят добре — предателството, особено ако заради него паднат високопоставени хора. Не мисля обаче, че това бе проблемът на Солосо. Просто още не бе преодолял скръбта си. Прибрах остриетата.

— Съжалявам, човече — изгъгнах.

Не можех да се бия с тях. Аз бях виновният, а те — жертвите. Това ми припомни болезнено всички предупреждения за работата с Мораг. Показа ми колко егоистични са били чувствата ми към нея. Бях готов да хвърля на вятъра толкова животи, само заради нея. Хората на Земята бяха абстракция. Но не и този огромен, смъртоносен мъж пред мен, който ридаше така, че от опит знаех колко го болят мускулите около лещите му.

Солосо седна тежко на пода. Цялото му желание за битка се бе изпарило. Сърпът издрънча о настилката, а той оброни лице в ръцете си и зариде още повече. Не бях съвсем сигурен какво да правя. Не мисля, че Странната и Големия Хенри също знаеха. Изплюх още кръв, за да се опитам да говоря.

— Да спрем дотук?

Големия Хенри погледна към Странната. Тя кимна. Кръстосах крака пред Солосо.

— Наистина съжалявам, човече — казах му сериозно.

Той само се разрида още по-силно. Накрая вдигна глава.

— Те... те... — Преглътна с мъка. По лицето му течеше сопол.
— Бяха сияйни — успя да изломоти накрая.

Не отвърнах. Просто кимнах, сякаш имах представа за какво говори. Той се приведе напред и реших, че пак ще се опита да ме убие. Вместо това само ме прегърна и продължи да реве. Така стоят нещата с истински коравите типове: някои може да са много сантиментални.

Картечар и Майка изтичаха в пещерата. Той погледна Странната и счупения ѝ нос. Тя поне имаше благоприличието да изглежда виновна. Хакерът се обърна към мен.

— Казах ти... — подхвана.

Но се умълча, когато видя сценката между мен и Солосо. Вдигнах глава, оставяйки кръв по ръката на Солосо. Дори Майка изглеждаше изненадана.

Обърна се към Странната и Големия Хенри.

— Без повече такива, ясно? Сериозна съм. Имаме си достатъчно проблеми.

Странната гледаше в краката си, като непослушно дете, което са смъмрили. Големия Хенри отвърна на погледа на Майка предизвикателно.

— Никога не би... — започна той.

— Достатъчно! — излая Картечар.

— Няма да оставим това така. Ще погнем виновните, но няма да убиваме инструмента. Разбираш ли ме, Хенри? — каза Майка.

Големия Хенри не отвърна.

— Мислиш, че само ти скърбиш ли? — намеси се и Картечар.

Ефектът от въпроса му малко се развали от това, че Солосо се разрида още по-шумно. Потупах го по ръката.

— Хенри, напълно сериозна съм. Стига толкова. Точно това искат да ни причинят. Вършиш тяхната работа, когато правиш така — рече Майка.

Големия Хенри, хвърляйки последен свиреп поглед към мен, кимна.

— Езичника иска всички в пещерата на Рану — съобщи Картечар.

Кимнах, чудейки се как да се отскубна от Солосо.

Мадж смени маршрута си към пещерата на Рану, за да ме засече.

— Минава ли дори ден, без някой да ти скрива задника?

Опитах се да му кажа да върви на майната си, но само се оклепах с още кръв, тъй че трябваше да се задоволя със среден пръст. Непочтителен или не, виждах, че не е предишният Мадж.

В пещерата Мораг просто ме изгледа и поклати глава.

— Скоро ще имаш усмивка като моята — направи се на остроумен Мърл, хилейки се жестоко.

Не че изражението му позволяваше друго. И на него му показах среден пръст.

— Мърл, погрижи се за раната — нареди Кат на брат си.

— Майната му.

— Не бъди задник.

— По-късно — опитах се да се намеся аз, отново неуспешно.

Езичника вече беше влязъл. По земята се валяха много жакове. Взех един и го включих.

— Майчице, Езичник, защо трябва да е толкова студено тук? — попитах, или по-скоро помислих, а аватарът ми, който не бе с разпрана буза, попита.

Намирахме се в огромна каменна зала. Едната ѝ стена я нямаше и голям балкон откриваше гледка към нощното небе. Беше хубава гледка.

— Съжалявам — каза Езичника.

Пламъците в огнището се разгоряха. Започваше да ми харесва тук. В истинския свят всичко болеше и смърдеше на развалени яйца. Спомних си колко лесно можех да се изгубя в сензорните кабинки.

Останалите започнаха да се появяват, а Езичника ми подаде каменна бутилка, пълна с фалшиво уиски. Обикновено би ми се сторило безсмислено, но почти беше успял да го програмира добро, а и тук ги нямаше мазните пръдни във въздуха.

Бях се появил край декоративно резбована, здрава дървена маса. Там имаше две измърсени от път, кърпени, древни на вид наметала.

— Това ли беше в главата ми? — попитах, когато пристигнаха всички.

— Може да се каже. Компонентите за тях бяха — каза Езичника.

Още се чувстваше неловко край мен. Не го винях. Не бях отписал съвсем побоя, който му дължах. Но сигурно и този бой щях да

изгубя. Той продължи:

— Добре бяха скрили, каквото имаше в главата ти. Не можехме да го намерим. Изглежда Нуада е трябвало да те изложи на Демииург.

— Кое то и са направили, когато са те вкарали в сензорната кабинка — обясни Мораг, като Черната Анис.

И в нея аз предадох всички заради теб, Мораг. Това обясняваше сънищата за обсидиановите равнини и черното слънце.

— Програмата на Нуада е можела да се скрие от Демииург? — попитах.

— Значи може да го хакнете? — попита Картечар.

— Да. Нещо повече. Можем да го хакнем, без да ни усетят — заяви Езичника.

Настроението във виртуалния конструкт се разведри. Добри новини. Възможност. Усещаше се облекчение, леко поотпускане. Надежда.

— Можем ли да се сражаваме с Демииург? — попита Майка.

— Не можем, не и с нашите ресурси. Но информационен набег не е невъзможен. Ако не знаят, че сме били там, няма да знаят и че са компрометирани.

— Не можете ли да го направите от коя да е система в Лаланд? — попита Кат.

Новият ѝ аватар изглеждаше точно като нея. Беше работа на Мораг. Мърл също имаше нов, а Картечар навярно бе изработил висококачествените аватари на *уанау*.

— Да, ако просто искаме да дебнем и да търсим маловажна информация — изграчи Анис. — Всичко полезно се държи в изолирани системи. Поучили са се от нашите грешки.

— Значи мислят, че имат непробиваема и напълно обезопасена система, но сочните хапки все пак са им на изолирани модули. А мислех, че аз съм параноик — рече Мадж.

— Не си. Наистина всички те мразят — рекох му.

Той навири брадичка.

— Е, чудесно, много се радвам.

— Обичайна практика, така се прави. Няма защо да спират с неща, които са им вършили добра работа в миналото — каза Салем.

— Особено след като Бог показва колко са уязвими неизолираните системи — добави Езичника.

— Значи сме пак в началото? — попита Майка.

— Къде са системите? — намеси се Рану.

— Подозирам, че флагманският кораб на флотилията ще разполага с такава — рече Езичника.

— Няма да стане — рекох.

— Или Цитаделата — каза Анис.

Много виртуален въздух изсъска през виртуални зъби.

— Имаме ли валиден план? — попита Кат.

— Това е по вашата част, но мисля, че мога да ни вкарам. Не се сещам обаче как бихме излезли — каза Анис.

— Дори всичко да мине добре, какво от това? — попита Майка.

— Каква работа ви върши? Тук ще сте, докато свърши войната, а междувременно всички сили на Ролистън и Кронин ще се изтеглят към Слънчевата система.

— Може да ни помогне да освободим Лаланд 2 — каза Картечар.

— Ако Земята изгуби, те просто ще се върнат — отвърна Майка.

— По-сложно е — намеси се Езичника. — Ако използваме предимството си твърде скоро, ще го изгубим и ще разберат, че Демииург е компрометиран. Ще променят плановете си.

Стар парадокс от военното разузнаване.

— Да видим входа ти — предложи Майка.

Пред нас се показаха свитъци и се разгърнаха, а глифове по тях засияха и се прехвърлиха във вътрешната ни памет. Разгледах данните.

— Това няма да ни вкара вътре. Само ще ни приближи, а после ще умрем сред огнена стихия от многократно превъзхождащи ни оръжия — рекох.

Като за възможностите й беше добър план, само дето беше сбъркан. При все това Анис изглеждаше, сякаш бе отнесла шамар.

— Прав е — каза Рану.

— Струва си, ако се сдобием с цялата им стратегия — каза Анис.

— Но с каква цел, ако не можете да се измъкнете оттук? — отново попита Майка.

— Или трябва да стигнем незабелязано до орбита... — започна Анис.

— Няма да стане — възрази Майка, но забелязах, че Салем има нещо за казване.

— Можем да пуснем данните с плътен лъч от повърхността — даде идея Езичника.

— Само в достатъчно ясен ден — отвърна Салем. — Все пак може да има начин да стигнете незабелязани до орбита. Дайте ми малко време, за да го проуча.

— Можем ли да използваме екзоброните им, за да проникнем? — попитах.

Езичника и Анис клатеха глави. Явно Картечар и Майка им бяха казали за последната доставка на Солосо.

— Не можете да влезете с блъф, защото още щом не отвърнете на позивните им, ще разберат, че става нещо. А и знаят, че им липсват поне осем брони, знаят и у кого са. Бездруго не можем да ги използваме за тихо промъкване — рече Анис.

— Също така предполагаме, че ще влезем в тях, а Демииург няма да ги превземе веднага — допълни Рану, преди да се обърне към Езичника. — Можеш ли да ги огледаш хубаво?

Езичника кимна.

— А не може ли да хакнете Демииург, та да мисли, че бронята е тяхна? — попита Мадж.

— И това няма да проработи. Още щом ги ударим, ще разберат, че сме разкрили слабостите на Демииург. Жалко, добра идея.

— С коридор от прикриващ огън не можете ли да ги вкарате и с пряко нападение? — попита Майка. Картечар ѝ хвърли поглед. — Просто питам.

Този път възрази Кат.

— Твърде дълъг път. Не ми харесват шансовете броните да останат във въздуха, дори с добавеното предимство, че приличат на техните. И го казвам, въпреки че предпочитам да съм в екзоброня.

— Не си видяла на какво приличат отвътре — рекох ѝ. — С малко настройка планът става, макар и да е зверска патаклама, но ще умрем още щом влезем. По-вероятно още щом наближим. Единственото ни предимство е изненадата. Без нея всичко приключва. Дори да влезем, не можем да излезем.

— Е, това не е ли твоя работа, Джейкъб? — изръмжа Анис.

— Да, но само ако има реално решение. Можем да помислим още, но няма да хвърляме живота на всички по дяволите.

Кат и Рану кимаха в съгласие.

— Знаете ли колко им трябва това обратно на Земята? Какъв е залогът? — не се стърпя Анис.

— Майната ѝ на Земята — възкликна Майка. Всички се обърнаха към нея, неколцина с възмущение. — Писна ми да си рискувам живота и да гледам как умират приятелите ми за място, което не съм виждала, не мога да си позволя и няма да ме приемат, дори да стигна там. Знаем, че на вас ви е важно, хора, но не и за наша сметка.

— Няма значение харесва ли ти, или не, Земята е ключът, защото ако Земята падне, хората тук в тази пещера ще са цялата останала съпротива. Може би още няколко разпръснати групички, които нямат нищо от нашите предимства — каза Мърл, а в тона му се промъкна презрение. Или може би си беше постоянно там.

— Цитаделата е основната им база тук, основното им производствено съоръжение. Тя е ключът. Викария го е знаел — намеси се отново Анис.

— И как ще помогнем, ако измрем? — повиших тон.

— Шибан страхливец! — изсъска ми тя.

Хората промениха позите си. Не бяха нервни, просто се готвеха да изслушат поредния ни спор.

— Млъквай, Мораг — отвърна ѝ Мадж.

— Не е тук мястото — продължи Кат, пак към нея, клатейки глава.

— Сега си проличава още един проблем — казах. — Нямам доверието на хората, та да водя военния компонент от операцията. — Никой не се възпротиви. Мърл се усмихваше така, че ми се прииска да го ударя. — Кат, предлагам ти да поемеш щафетата.

— Защо? Какво съм виновна?

Изглеждаше объркана.

— Имаш опит в командването, не са те компрометирали.

Очевидно не го искаше. Че кой би го искал? Шибана ситуация. Но и се чувствах, сякаш ми падаше тежест от раменете, сякаш пристъпвах в по-лека гравитация. Може би бях страхливец, но отношенията ми с Мораг, постоянните опити да ме убият и пълната ми неспособност да се справя с Мърл показваха, че не мога да предвождам тези хора.

Спорът се разрастваше. Разбирах гледната точка на Мораг. Екзоброните бяха отличен подарък, а двете наметала — още повече,

стига да можеха да скрият хакерите от Демиург, но имаше много други съображения. Не можехме да проиграем тези предимства, самоубивайки се.

Анис спореше с Мърл и Майка. Може би Мораг бе свикнала да върши пословичните шест невъзможни неща преди закуска. Може би невероятният ни късмет до момента ѝ бе завишил очакванията. Във всеки случай го насилваше твърде много.

— Всички да млъкнат! — извика Кат. — Всички! Така доникъде не стигаме. Държете се като шепя новобранци. Млък! — Добър подофицерски тон, помислих си с усмивка, радвах се, че не се налагаше да го правя аз. — Продължаваме да проучваме, но докато нямаме път навън, това няма да се случи, ясно? — Чуха се приглушени мърморения, но накрая всички кимнаха. — Дотогава ще помагаме на хората на Майка да поддържат периметъра и да патрулират. Ясно? Също така искам планове как да преебем инфраструктурата им, без да се самоубиваме и без прекомерни косвени жертви. Всякакви шибани лични проблеми ще решавате в останалото време. Ясно ли е?

Още кимания. Нарочно ни говореше като на обикновени войници, за да покаже какво мисли за поведението ни. Имаше право.

— Мърл, спри с усукванията. Когато се махнем отгук, ще нагледаш бузата на Джейкъб, разбра ли?

След известна вътрешна борба той кимна. Щеше да го е яд, защото знаеше, че бионанитите в кръвта ми ще ме излекуват, а той оставаше с белег, докато се върнем, ако и връщането да бе малко вероятно.

— Кивитата ни гледат, тъй че хайде да видим можем ли да изтраем няколко дни, без да се излагаме, става ли?

Майка и Картечар се усмихваха.

Под командването на Кат заприличахме малко повече на спецчасти, но все така доникъде не стигаме. Просто преповтаряхме заучено поведение. Имахме късмет, че сме оцелели след едничката си операция срещу Черните ескадрони. Нямахме никакви ресурси, за да поемем Цитаделата, а останалите ни възможности бяха в най-добрия случай самоубийствени рискове без почти никаква възвръщаемост.

Солосо се беше присъединил към *па*, както и към растящия списък от хора, които ме избягваха. Хубаво, отново свиквах със собствената си компания. Под чуждо командване вече пак започвах да

се чувствам като в армията. Караул, патрул — лесно си връщах рутинния ритъм. Дори не се чувствах виновен, че в свободното си време изчитах, каквото намеря. Огнената буря бе затрила всичките ми книги и цялата музика, а тропетът и обучителният ми софтуер бяха останали на „Тецуо Чоу“.

Поне Мадж пак ми говореше. Той по принцип нямаше проблем с мен, а с Мърл. Радвах се на компанията му, макар и двамата да се тревожехме, че намаляват алкохолът и наркотиците ни. В добавка към това, че беше бесен на Мърл, бездействието започваше да му влияе. Изнервяше го. Деня след брифинга в Дайнас Емрис го видях в свиреп спор с Мораг. Изкуших се да подсиля слуха си, за да разбера за какво, но в такива случаи никога не чувах добри неща за себе си.

Мораг, когато не беше в транс, работейки по нещата от главата ми, по мрежата за змиорки и по малкото научено, когато Нуада изпържи половината им системи, дружеше със Странната. Явно момичето не говореше с никого, освен с Картечар. Сега обаче май говореше и с Мораг. Може би щяха да се обединят и най-после да ме убият.

Над главите ни висеше, като острие, окачено на махало, знанието, че съвсем скоро Ролистън и шайката му весели задници ще нападнат Земята и няма да можем да направим нищо.

Намирах се в главната пещера, в сянката на *Апакура*. Неподвижният гигантски мек ми действаше някак успокояващо. Разглобявах и почиствах картечницата си и вършех друго, подобаващо на британските войничета. Опитвах се да измисля начин да задигна нещо: ийгъла на Мърл.

Чух повишени гласове и обърнах глава към *уанау* на една от скалните издатини високо над мен. Спореха за нещо, а Странната прегръщаше силно Картечар. Дори не ми хрумна да ги подслушам. Не беше моя работа. Защо да си усложнявам живота?

Над мен падна сянка. Беше най-сложното от усложненията ми. Мораг държеше две бири. За моя изненада приличаше на помирителен жест.

— Само ако няма да си крещим накрая — рекох й.

— Да не смяташ, че си в позиция да определяш условия? — попита раздражително тя.

— Не, обаче мога просто да си тръгна.

— Ще ти пръсна парчетата от пушката навсякъде — закани се, но се усмихваше.

Поех бирата. Тя седна до мен.

— Мадж дойде и ни повика — рече нехайно.

Кимнах.

— Бива го в това, ако е на правилните химикали.

— Напомни ми, че са те заловили, изтезавали и обладали и си ни предал заради мен. Което е било глупаво, между другото. Мило, но глупаво.

Мило? Мило?! Мило, мамицата му! Запази спокойствие.

— Нямах да има значение така или иначе. Бездруго ме обладаха и пак научиха всичко. Всъщност, така вероятно са се позабавили. Но Ролистън поне се позабавлява.

Което не беше много смислено. Ролистън беше гадно копеле, но все по практични причини. Сега сякаш му харесваше да причинява болка.

Мораг известно време не продума. Пихме си бирата, а аз бързо сглобих картечницата. Може би се шегуваше, но не ми се газеше из киселинни вирове, за да търся частите от последното ми останало оръжие.

— Разбирам, че не си искал да ме изоставиш, но ето какво. Когато беше обладан, изглеждаше толкова честен... Сякаш можеше да кажеш всички гадости, които си помисляме дълбоко в себе си, но никога не изричаме. Може би с изключение на Мадж.

— Смяташ, че съм си вярвал?

Ужасяваше ме да си мисля, че е било така.

— Не и съзнателно. Но ти — то — имаше право. През повечето си живот съм била жертва.

— Нямах избор на тази възраст.

Започват да те стягат гърдите, когато говориш с Мораг; когато обсъждате спокойно що за ужас е бил животът ѝ. Спомних си как ми беше казала, че ще се обезобрази, за да не стане войнишка кучка. Сега се обърнах към нея. Тя не искаше да ме погледне. По лицето ѝ бе изписана емоция, в очите, които вече не можеха да плачат.

— Погледни ме — рекох. Тя не помръдна. Внимателно подхванах брадичката ѝ. Не се отдръпна. Обърнах главата ѝ към себе си. Виждах колко ѝ струва да ме гледа в очите. Да показва още уязвимост на онзи,

който я бе уязвил толкова. — Не си жертва. Никога не си била. Просто си чакала възможност! Ако не беше това, а някак ми се щеше да не е било, щяло е да бъде друго.

Тя преглътна и кимна. Молах се да ми вярва. Извърна глава.

— И стигаме до Сивата дама — каза тихо.

Щеше да се стигне дотук, рано или късно. Усетих хлад, когато го каза.

— Мораг... нямам какво да обяснявам или да оправдавам. Мислех, че си мъртва.

Сякаш подсъзнателно бях търсел възможно най-лошото нещо, което можех да кажа, и бях се спрял на това.

— Значи затова не е било проблем? — изсъска тя. Радвах се, че не крещи. — Кажи ми, трупът ми още ли беше на пода?

— Виж, не исках да...

— Изнасили ли те?

Още беше гневна, но не бях сигурен на кого.

— Какво? Не!

— Защо тогава?!

— Казах ти. Нямам отговор. Не очаквам да ми простиш...

— *Искам* отговор. Помогни ми да разбера защо би чукал хладнокръвна убийца, след като си мислел, че съм мъртва.

— Бях наистина, изцяло съсипан. Нищо нямаше значение. Исках близост. Дори да е измамна, защото всъщност бях сам.

Мисля, че дотук можех да докарам обясненията. Тя извърна глава и придърпа колене към себе си. Аз се втренчих в бутилката си.

— Боже, щеше ми се да не си тук — каза Мораг, когато най-после върна погледа си върху мен.

— Е, опитах да се пенсионирам в Шотландия.

Сякаш щеше да ме зашлеви. Но вместо това се засмя.

— Нагла твар. — А после, отново сериозна: — Какво ще правим? Просто ще се джафкаме докрай ли?

— Обстоятелствата са доста крайни. Ако се измъкнем оттук, няма да е така. Обещ...

— Не давай обещания. Не си способен да ги спазваш.

Отново извърна поглед, а аз се съсредоточих, върху бирата си и върху това да не изръсва още някоя глупост.

— Виж, нищо не ми дължиш — рекох накрая. Мораг отново ме погледна. Мисля, че ако очите ѝ не бяха пластмасови, щях да видя в тях сълзи. — Ти решаващ. Аз само знам, че те искам ужасно много и завинаги, но трябва да можем да работим заедно, защото излагаме на риск останалите. Ти решаващ.

— Всичко на моята глава, така ли? — рече тя и изсумтя. — Типично.

— Нямам това предвид. Имам предвид, че искам да сме заедно, но съм постъпил несправедливо към теб, тъй че решението е твое.

Тя ме погледа известно време и после се изправи.

— Трябва и да спреш да натискаш толкова газта — рекох.

Мораг кимна.

— Знам. Кат ми каза.

— Какво правиш?

— Мисля колко ни струва да стигнем дотук. Бък, Гиби, Балор, Викария, Муцуна, безброй други хора, чиито имена няма да научим, някои от които сме убили ние. Трябва да е в името на нещо и сме толкова, толкова близо.

Долових стоманена решителност в гласа ѝ. Не можех да ѝ кажа, че най-често нямаше значение, а хората загиваха за едното нищо.

— Не мисля, че осъзнаваш колко класи над своята сме успели да прескочим — рекох ѝ.

— И все пак трябва да има смисъл, да му придадем смисъл — отвърна.

Нямах какво да отвърна. Мисля, че ѝ бяхме вдигнали очакванията твърде много. Тя понечи да се отдалечи, но спря.

— Отиди да видиш Мадж — подметна през рамо. — Много го боли.

Докато се къпеше — това беше моментът. Изчаках Мърл да влезе да се къпе и му откъгнах ийгъла, с все кобура и допълнителните пълнители. Откраднах му и целия алкохол.

Мадж си тананикаше сам в една от пещерите. Беше тъмно. Мъждукаше само пламъчето-черешка на джойнта му. Гледах го през нощния режим. Не ме виждаше изобщо. Подозирам, че слушаше

музика по вътрешните си системи. Трябваше да видя дали има нещо хубаво за копиране, може би още от онзи Кеш.

— Мадж? — провикнах се.

Той се стъписа за миг и посегна към зига си, но разбра, че съм аз.

— Какво? — попита подозрително, докато се озърташе из пещерата, все едно я виждаше за пръв път.

— Искаш ли да говориш за чувствата си?

Той ме изглежда ужасен.

— Не, хич.

— Уф, слава Богу. Намерих бутилка бренди.

Очите му светнаха.

— Супер. Ей, от тези на Мърл ли е?

Аз само му се ухилих.

— Почувствах се тъпо, нали разбираш? Паднах си твърде много и твърде бързо по лошото готино момче, за което мама ме предупреждаваше. Ама че тъпо клише.

Вече и двамата бяхме доста пияни, не само от брендите на Мърл, но и от домашнярката на кивитата. Мораг беше права: Мадж го болеше, но щеше да се справи.

— Мърл не е готин. Мърл е гъз.

— Готин е. Просто ревнуваш, защото е по-корав от теб. — Че кой не беше? — Сериозно, ще спечелиш ли бой някога?

— Печелил съм много боеве за пари. В Шотландия се бих с трима наведнъж — възнегодувах.

— Да, да, спечелил си много боеве, когато никой не е гледал.

— По дяволите, не е нужно да късаш с него само защото ме предаде и после ти му опря пистолет в главата — предложих, опитвайки се да сменя темата. Казах го в стил „просто искам дружката ми да е щастлив“. — Така де, Мораг ме простреля и се опита да ме убие.

Мадж се озадачи.

— Да те простреля *значи* да се опита да те убие — отбеляза. Аз кимнах мъдро. — Само че не ща подобна връзка, сещаш ли се? — продължи Мадж. Отново кимнах. И аз не исках точно такава връзка. Той попита: — Вие пак ли се събрахте?

— Де да знам — рекох умърлушено и пийнах още малко домашнярка.

Започваше да ми се услажда. Или вкусовите ми рецептори бяха отишли на кино.

— Как си? — попита Мадж накрая.

Свих рамене.

— Алкохол, отрицание, наркотици ще ме оправят. Съсредоточи се върху работата и после сънувай кошмари години наред. Както обикновено.

— Само че не е както обикновено, нали?

— Не, наистина не е. Гледах как я убиват, после беше жива. Сякаш двата куршума в главата, които Ролистън й пусна, бяха най-вероятният сценарий. Сякаш беше...

— Предзнаменование?

Мадж ме гледаше, все едно бях идиот.

— Не мисля, че бих се справил отново.

— Ами тръгни си. Тя няма да си тръгне. В момента много яко свръхкомпенсира за нещо. Звучи като фанатик.

— Искаше да остави Рану обладан — рекох, клатейки глава. — Не го разбирам. Това не е Мораг. Ами ако съм влошил нещата? Ако съм я наранил твърде много?

— Повредил си я значи? Айде пак мъченическият ти комплекс. Не всичко опира до теб. Случват се и други гадости.

Подадох домашнярката на Мадж и той отпи.

— Ааа! Пълна отврат — изпръхтя, но отпи повторно.

— Това, което не мога да преодолеея, са приказките ми, когато бях обладан. Бях аз. Нямам съмнения. Помня как говорех всичко това, как *исках* да го изрека. Помня мислите. Помня... — Гласът ми заглъхна.

Не можех да си обясня онова състояние, да го напасна със себе си. Мислите тогава. Бялото беше преминало в непрогледно черно. Да искам всички онези ужасни неща, които бих сторил, ако съм свободен...

— Знаеш, че това не си бил ти, нали? — попита Мадж и ми подаде отварата.

— В някакъв смисъл да, обаче... спомените ми са, че бях аз. Мислите ми... сякаш всичко, което съм правил, убийствата,

сраженията, нараняването, кражбите, прецакването на всички, сякаш не е било достатъчно.

— Обладан не беше много по-голям задник, отколкото си си — рече Мадж, ухилен в тъмното. Показах му среден пръст. — Това си е твой проблем. Не ти е удобно в кожата ти. Искаш да си свестен и да те харесват, но не живееш в такъв свят. Примири се, прави всичко по силите си, но осъзнай, че понякога трябва да си копеле и ако искаш да победиш другия, трябва да си по-голямо копеле от него.

— Лесна работа, а?

— Не, просто си плямпам. Сериозно, предлагам ти да останеш пиян и надрусан, докато лошите мисли и спомени се стопят в далечината зад теб.

— Лесна работа, а?

— Не, и това са само приказки. Оправи се както можеш, или се дави. Както винаги.

— Невероятна утеха си ми, Мадж, искам да го знаеш.

Той запали още един джойнт и освети пещерата. Пламъкът разкриви чертите му, направи ги демонични. После светлинката изчезна, но образът остана.

— Може би е това. Нямаме ресурсите и не сме толкова отдадени на вършенето на гадости като Ролистън. Как да победим? — попитах.

Мадж сви рамене.

— Не съм сигурен, че трябва да печелим. Важното е да се борим. Да докажем, че сме живи, да обозначим присъствието си с нещо.

— Звучиш като Балор.

— Балор искаше слава. Аз просто искам да не се влача по корем и да прося огризки.

Кимнах. Имаше някаква пиянска логика в това, гениална логика, докато не се събудиш сутринта и не осъзнаеш, че светът не е толкова прост.

— Е, приключихме ли със самосъжаленията в тъмната пещера? — попита Мадж. Кимнах. — Сега, като си пиян, трябва да си потърсиш с кого да преспиш.

За миг ми се стори нелоша идея.

— Ще се сдобрявате ли с Мърл? — попитах.

Мадж сви рамене.

— Ти ще си затвориш ли очите за Езичника?

Тръснах глава.

— Нищо такова. Трябваше да сме приятели. Нямах представа през какво минах заради този човек!

— Мислел е, че върши нещо редно. Осъзнал е, че са нужни жертви. Едно време ти правеше такива жертви непрестанно.

— Глупости! Всеки път съм искал всички да се приберем у дома. Той е решил, хладнокръвно и пресметливо, да ме преебе. Изпрати ме в Ада, мамицата му! Има късмета да не го убия. А може и да го убия, зависи ще мога ли да спя, когато това приключи.

— Да, добре. Няма с какво да го защита, всъщност, освен че ни спаси задниците в Града Бездна.

— Господа?

Мадж и аз извикахме. Може би по-скоро изпискахме. Бутилката се търкулна по пода и се изля. И двамата скочихме на крака, с извадени пистолети. Салем стоеше на прага, облечен за студ, с раница на гръб и тояга в ръка. Беше разперил ръце, за да ни успокои.

— Исусе, Салем, да не искаш да те гръмнем? — рекох.

Той се понамръщи на богохулството ми. Повече ме беше яд на себе си, отколкото на него.

— Не би трябвало да можеш така да ни издебваш — сопна му се Мадж. Беше прав. — Искаш ли да пийнеш?

— Знаете, че не искам.

— Фас? — Мадж му предложи своя запален джойнт.

— Доста по-изкушаващо, но не.

Мадж кимна и го посочи с цигарата.

— А, да. Пушил си от това и после си избивал хора, нали?

Салем не отвърна, но се поусмихна.

— Тръгваш ли? — попитах го.

Той кимна.

— Да, не съм им нужен в момента. Дойдох да се сбогувам.

— Сигурен съм, че можем да ти намерим работа — рекох.

Миг по-късно осъзнах колко снизходително е прозвучало. Мадж ме изгледа, все едно бях някакъв задник.

— Ще съм по-полезен в града. Ще уча онези, които искат да въстанат, как да се крият от Демииург, поне така възнамерявам. Ще видя и дали не мога да открия как да се сдобияте с информация или как да

се махнете от планетата. Имам някои идеи. Осигурил съм си канал за контакт с Езичника, Кат или Картечар, при нужда.

— Защо ти? — попита Мадж.

— Мадж! — просъсках, но Салем не се обиди от прямотата му.

— Защото Картечар ме познава отдавна. Знае ме като екзорсист и мисля, че вече разбира каквото и аз бях осъзнал отдавна. Че Шейтан е истински.

— Имаш предвид Демиург? — попитах.

— Демиург е ехо, нищо повече.

Пристъпих, за да се здрависам с него.

— Благодаря ти. Наистина, не ми стигат думите. Длъжник съм ти.

Звучеше недостатъчно за всичко, което този мъж бе сторил за мен.

— Такъв е дългът на всинца ни.

Казано от друго, като нищо можеше да прозвучи предвзето и банално, но знаех, че Салем го вярва.

— Дори на грешник като мен ли? — попитах шеговито.

Изражението му стана сериозно.

— Познавал съм мнозина като теб, Джейкъб. Бог ще те съди, никой друг. Нито дори ти самият. Той знае какво си правил и какво не.

Чудех се колко от разговора ни е подслушал. Мадж се разсмя. Нетактичността му започваше да ме дразни. Наистина дължах на Салем много, може би всичко.

— Спри се, Мадж!

— Какво? Здравомислие, оформено като религиозни глупости?

Салем също се усмихваше.

— Господин Маджи не ме оскърбява. Бог има план дори за него.

Мадж само се разцвили по-силно. Не можех и аз да не се усмихна. Какви ли ги е мислил Бог, като е създавал Мадж?

— Това, което ще ти кажа, е, че нямаш правото да съдиш Езичника... — започна Салем.

— Глупости! — възкликнах.

Веднага се почувствах виновно. Спомних си как му бях говорил, когато бях обладан.

Салем вдигна помирително ръце.

— Чуй ме, моля те. Ако не те беше пожертвал, нямаше да знаем нищо повече отпреди. Нямаше да сме научили нищо. В момента може би нямаме напредък, но научихме толкова много от пленничеството ти. Знам, че звучи сурово, но в името на общата цел той направи, каквото трябваше.

— Може би, но предаде доверието ми до дъно.

— Сякаш щеше да се навиеш доброволно — ухили се Мадж.

Присвих очи срещу него.

— Разбирам, че ни е помогнало, но не можеш да очакваш жертвеният козел да се радва.

— В някои култури е било чест — каза Мадж.

— Ами добре. Следващия път си ти — рекох му ядно.

— Моите извинения, разгневих те. Не целях това. Мисля, че Езичника дълго се е терзал дали да вземе това решение и че чувства повече вина, отколкото можеш да си представиш.

— Хубаво. — Съзнавах, че звуча детински. — Виж, съжалявам. Не мога просто да отмина това с лека ръка.

— Разбирам — рече Салем и кимна тъжно.

— Благодаря — повторих.

Салем се поклони и понечи да си тръгне.

— Чакай — спря го Мадж.

Салем се обърна. Усмиваше се. Мисля, че знаеше какво следва.

— Трябва да ни кажеш.

— Господин Маджи, мисля, че ако отговоря на този въпрос, независимо как, бих бил много по-безинтересен на хората, отколкото съм им сега. Освен това... Не говорим с камероглавци.

Салем се обърна и се отдалечи, споходен от смеха на Мадж.

Опитвахме се да не залитаме твърде много, макар че сигурно е личало колко сме пияни. Кат и Мораг ни проследиха с неодобрителни погледи, докато се мъчехме да достигнем койките си, без да се катурнем. Щях да си платя за това.

Хвърлих поглед към нишата на *Копувай*. *Уанау* се бяха вгълъбили в разговор със *Солосо*.

Мораг вървеше към мен. Подушвах неприятности, но мислех, че ще са хубави неприятности. Щеше да ми се скара колко съм

безотговорен, значи още ѝ пукаше. А и ми беше казала да поговоря с Мадж за чувствата му. Не осъзнаваше ли колко трябва да са пияни двама мъже, за да се случи това? И че става въпрос за Мадж? Какво си е мислела, че ще се случи?

Докато се оглеждах с разфокусиран поглед, един мъж с цилиндър и с древна на вид карабина, който стоеше на една от издатините и наблюдаваше всички останали, ми се стори странен. Особено след като преди миг го нямаше там и след като не приличаше на никого от *па*.

— На място! — извиках. Мъжът бездруго не помръдваше. — Остави пушката! — Двете ми заповеди се изключваха взаимно, но не ми беше до това противоречие в момента.

Моментално изтрезнях, докато тръгвах към него, стиснах лазерния пистолет с две ръце — захват, удобен за стрелба, — а автоматичният прицел взимаше на мушка бледата му физиономия. Мадж бе на крачка зад мен. Мораг също беше извадила пистолета си и тичаше към нас. И другите виждаха, че става нещо.

Който и да беше, се беше промъкнал през предните ни постове, сензори и караули. Оръжието му изглеждаше антично, направено най-вече от дърво. Около цевта имаше някаква намотка — почудих се дали не е ръчно правена гаусова пушка. Носеше тъмни дрехи, а над тях нещо между балтон и наметка. Беше извънредно блед и много по-висок от повечето местни. От предната част на облеклото му излизаше тръба от материал с цвят на месинг и преминаваше в маска, също от подобен материал, както и изпъкналите му кибернетични лещи. Изглеждаха също правени в домашни условия, но изкусно.

— На земята, веднага!

— Пусни пушката или ще стреляме!

Той просто наблюдаваше суетнята ни, сякаш я изучаваше.

— Не стреляйте! — извика Картечар, тичайки към нас.

— Приятел ли ти е? — сопна му се Кат, когато ни достигна.

Останалите от *уанау* го следваха плътно.

— Никога не съм го виждал — заяви Картечар и мина между нас, за да огледа пришълеца по-внимателно.

Проникналият в тила ни мъж просто въртеше глава, за да ни обхване с поглед. Макар очевидно да бе човек, имаше нещо много причудливо у него. Наблюдаваше ни, сякаш преди не бе виждал подобни същества.

— Кой, мамка му, е този и какво прави тук? — попита Кат.

— И как просто ей така е минал покрай часовете? — допълних аз.

— Според мен е морлок — рече Картечар, а изражението му граничеше с удивление.

— Глупости, те са измислица — рече Солосо подигравателно, когато се присъедини.

— Какво е морлок? — попита Мораг. Мадж отвори уста да ѝ обясни. — Не ти. Някой, който знае за какво говори.

Мадж затвори уста.

Аз пък забелязах, че странният мъж погледна Картечар, когато той изрече думата.

— Солосо е прав, градски легенди са — започна Големия Хенри. Много от кивитата кимаха, но някои стискаха малки талисмани от дърво или зелен камък, които наричаха *тики*. В пещерата цареше суверен страх. Не ги винях. Този тип беше много странен и си беше плашещо колко лесно се е промъкнал. Хенри продължи: — Започнало в ранната колонизация, преди войната, през голямата минерална треска на Лаланд 2. Когато корпорациите се пренесли тук, тръгнали слухове, че част от минералотърсачите и геодезистите слезли дълбоко, колкото могли, за да се отърват от корпорациите и да живеят свободни.

— Колко отдавна? — попитах.

— Преди деветдесет, може би сто години — отвърна Хенри, забравяйки за момента, че иска да ме убие.

— Как преживяват? — попита Мораг.

— Според приказките взели част от тераформиращото оборудване, малко добитък.

— Кажи и останалото — подкани го Солосо ухилен.

Големия Хенри въздъхна.

— Какво? — попитах.

— Говори се, че отвличат хора и ги ядат — обясни Солосо, а после смехът му прогърмя из скалните стени.

— Може би затова е дошъл — предположи подигравателно Мърл.

Не се стърпях да се огледам из пещерата за други като онзи, обградили ни безшумно, за да ни изпекат живи.

— Значи група хора, които са живели отделно сто години, напълно откъснати, в собствено общество, със собствена технология, както се вижда, и са се приспособили към дълбоките подземия? — попита Езичника.

— Горедолу — отвърна Големия Хенри.

— И какво, ще си поговорим ли, друже? — подвикна Мадж.

— Можем да го принудим — предложи Мърл.

Мораг го изгледа с презрение.

Странният посочи Кат, потупа се по гърдите и посочи към един от скалните изходи.

— Мисля, че иска да отидеш с него — предположи Мораг.

— Може да те кани на среща — предположи Мадж.

— Никой да не говори, освен ако няма нещо смислено за казване — разсеяно им заповяда Кат. Това като цяло отписваше Мадж. Тя се обърна към странния мъж: — Добре, ще дойдем с теб, но ни трябва време да се приготвим. Ако това е капан или ни занасяш по някакъв друг начин, умираш пръв. Ясно ли е?

Мъжът не каза нищо.

— Е, хубаво, че уточнихме тази работа — каза Мадж.

— Мадж, какво предупредих?

Но Кат не обръщаше много внимание на Мадж, а оглеждаше непознатия.

— Какво правиш? — ядосано попита Мърл.

— Ако искаш, остани.

— Аз идвам — заяви Мораг.

— Мацките си падат по бледни високи мъжленца — каза Мадж, кимайки разбиращо.

Мъжът обърна глава към него.

— Невероятно. Можеш да дразниш хора, с които дори не говорите един и същи език. — Тонът на Мораг издаваше, че е впечатлена.

— Имам дарба.

Обезболяващи, кибернетични медикаменти, извънземни нанити: нищо от това не ми помагаше за махмурлука. Бяхме навлезли дълбоко,

много дълбоко, толкова дълбоко, че пещерите започваха да се стоплят. От време на време съзирахме надалеч мъждукаща лава.

Морлокът имаше превозно средство, скрито смущаващо близо до *па*. Беше с открит покрив и сегментирано, направено от същия месингоподобен материал. Движеше се на дебели гумени гъсенични вериги, но почти не издаваше звук. Той се беше включил в машината както правехме ние, но жакът стърчеше от дрехите му, прикрепен към змиеподобно приспособление. Превозното средство ми напомняше донякъде на стоножка, но се движеше бързо през пещерите и тунелите. Имаше и много заключени шкафове и запечатани сандъци. Навярно части от технологиите им, които не искаха да показват. Подът на странната машина беше покрит с някаква тъмна пръст. Езичника я разглеждаше с интерес.

Морлокът не ни продума — просто караше все по-дълбоко. Към Кат се бяхме присъединили аз, Мораг, Картечар и Езичника. Мърл бе твърде отвратен, а Големия Хенри — твърде уплашен, струва ми се. Солосо пък подигравателно нехаеше, макар под подигравката да усетих някакъв страх. Съобразих, че на Лаланд 2 мислеха за морлоците така, както ние на земята мислехме за Уродливите. Всяка култура има нужда от страшилища, които да сочи и от които да се бои.

Бузата ме болеше всеки път, когато погледнех Солосо. Той пък явно съвсем не се разкайваше, че ми е разпорил лицето като корем на риба. Майка също беше останала, защото командваше *па*.

Не знам защо гласувахме такова голямо доверие на този тип, обаче въпреки цялата си хахавост не ми се стори злонамерен. Но и преди бях грешал с такива преценки. Като с Езичника. Гледах го на кръв едва ли не постоянно, несъзнателно. Той знаеше и затова отбягваше погледа ми. За всеки случай бяхме в пълно бойно снаряжение. Малко ме тревожеше, че всичките ни хакери бяха тук, но вече не беше мой проблем.

— Стига толкова — прошепна ми гневно Мораг.

Извърнах се от Езичника, докато се вмъквахме в огромна вертикална цепнатина, толкова тъмна, че не виждах нищо дори с усилена докрай оптика. Далеч отдолу просветваше лава. Дори оттук усещах топлината. Промяната беше добре дошла в сравнение с влажния хлад на пещерите.

— Трябваше да взема много силен психотропик — рече Мадж и си свали слънчевите очила. Бяхме се опитали да му обясним, че е безсмислено да ги носи тук, но той бе настоял, че било махмурлийска традиция.

Край огромната цепнатина имаше много входи към пещери, естествени пътища през скалата. Някои издатини бяха големи, малки плата сами по себе си. От другата страна на цепнатината се спускаха водопади и се превръщаха в пара далеч под нас. По пода на издатината, по която карахме, и из голяма част от обкръжаващия ни пейзаж имаше тъмна почва, върху която растяха големи плоски гъби и биолуминесцираха призрачно. Но най-странното нещо край нас бе бобеното стъбло.

— Фи-фай-фо-фъм — рече Мадж ухилен, глътвайки нещо със смътна форма на огромно хапче. Няколко минути бе търсувал из джобовете си, навярно за да намери правилната дрога за случая.

— Надушвам кръв на англичанин — довърши репликата Езичника и незнайно защо погледна към мен. Вероятно защото го бях зяпнал пръв.

Изглеждаше по-органично и не толкова като полутечната, полусолидна материя, от която бяха направени Те, но беше Тяхно, извън всякакво съмнение. Макар стъблото да беше дебело само колкото някой от небостъргачите в Ню Йорк, мащабите му ми напомниха за сондите. Нагоре се издигаше докъдето можех да видя, продължаваше и надолу, чак до слоя разтопена скала. По-малки пипалца се разклоняваха встрани, вдълбани дълбоко в скалата или плъпнали по тунелите.

— За какво са му тези? — попита Кат.

— Може би събира ресурси, минерали и вода от леда за гориво, а използва лавата, за да произвежда геотермална енергия — предположи Езичника.

Морлокът не показва никакво отношение, но не можех да се отърся от чувството, че мрази стъблото — приличаше на чутовен паразитиращ червей, прояждащ вътрешностите на планетата.

— Сигурно преработва и отделя и отпадна материя, но каквото и да прави, струва ми се, че събира страшно много суровини и енергия — продължи Езичника.

— Онова там е тъмната част на планетата — каза Картечар и кимна към дъното на процепа. Изглеждаше ужасен.

— Не си ли знаел? — попитах.

Той само поклати глава.

— Това обяснява защо се е разраствала — каза Мораг.

Езичника кимна.

— Какво е растяло? Какво е това място? — попитах.

— Не знаеш ли къде сме? — попита Езичника.

— Езичник, ще те хвърля в лавата.

Кат ме изгледа предупредително.

— Дълбоко под Цитаделата сме, Джейкъб — разясни ми Мораг.

— Супер. Да се покатерим по бобеното стъбло и да сразим злия великан — каза Мадж.

Не бях сигурен дали се шегува.

Езичника клатеше глава.

— Минава през поне три километра плътна скала, преди да стигне до процепа.

— Не можем ли да го саботираме? — попитах.

— С какво? С ядрена бомба? — попита Кат.

— Аз съм навит — отвърна Мадж.

— Кат? — привлякох вниманието й, кимвайки към морлока.

Той се взираше в нея. Изглеждаше ядосан. Кат толкова се изненада от промяната във вида му, че неволно отстъпи назад.

— Спокойно, друже. Няма да ти бомбардираме гъбите — каза Мадж. — Имат ли халюциногенни ефекти?

— Защо не хапнеш? — предложих. — Можем ли да използваме тази информация изобщо?

Мораг се усмихваше.

21.

ЦИТАДЕЛАТА

Сонарната примамка беше фин ход. Шумът щеше да предизвика пазачите, ако можеха да се нарекат така, да огледат, а нямаше и да убегне от Демиург. Ние пък лежахме на дъното на ледената подземна река, а над нас плуваха тъмни силуети. Надявахме се реактивното покритие на гмуркаческите ни обвивки да ни слива с камъка. Силуетите във водата бяха леопардови тюлени, напомпани с хормони на растежа, променени с неврологични операции, тъй че да са още по-агресивни, и оборудвани с кибернетични системи, включително уголемена челюст с външно хранване. Повечето гмуркачи, които познавах, ненавиждаха да влизат край неподобрени леопардови тюлени, камо ли край такива като тези. Запитах се дали Ролистън е стигнал и до тях с Техните подобрения. От представата за леопардов тюлен с пипала ме побиха тръпки.

Чувствах се извънредно тромав с обвивката от смартматерия върху пълното ми снаряжение. Обвивката действаше като огромни хриле, като извличаше кислород от водата наоколо, и беше включена в един от куплунгите ми чрез технология, разработена за екзоброни. Освен това скриваше топлинните ми и електромагнитни дири. Тюлените несъмнено имаха биоимпланти от акула, за да долавят и електромагнетизъм.

Бях минал първоначално гмуркаческо обучение в Полка, както и Рану, Кат и Езичника, но си служехме основно с обучителен софтуер и с ограничени по време виртуални симулации. Мърл беше специалист — обучен от Морските тюлени и екипа им за бойно разузнаване. Подготвихме се за не повече от ден, включително с отскачане до едно от скривалищата на Мърл, за да вземем специализирано оборудване.

Тюлените ни подминаха и се върнаха към сонарната примамка. Щеше да се самоизключи, преди да пристигнат, тъй че да не открият нищо. Ако я откриеха, дресьорите им щяха да разберат, че нещо не е наред.

Леко се оттласнахме от дъното и заплувахме. Пещерното гмуркане бе една от най-опасните разновидности и сега виждах защо. Много тясно пространство, особено за хора с подобно снаряжение. Плавателните ни настройки виждаха зор да неутрализират тежестта му. Обкръжението ни значеше, че трябва да внимаваме да не заседнем, и не можехме просто да изплуваме, ако нещо се объркаше.

Но като се изключат опасностите, тук ми харесваше. Въпреки че ми беше студено: обвивката ми поглъщаше топлината, за да скрие следите ми. И при все че ме обливаше пот от нерви, имаше нещо спокойно и умиротворяващо. Под водата скалните формации, с които бяхме свикнали, оживяваха наново и ни показваха колко е чуждоземна цялата обстановка, но по хубав начин. Отново виждахме всичко в нощен режим. За известно време си позволих дори да забравя заплахата от тюлените. Битка с тях би била мъчение. Щяхме да спечелим, но откриеха ли ни, щеше да значи, че сме се компрометирали, следователно трябваше да анулираме мисията.

Дайнас Емрис, ден по-рано.

Холограмното изображение на Цитаделата изглеждаше не намясто сред грубото, аскетично, средновековно великолепие на залата в убежището на Езичника.

— Ще трябва да ми се доверите. Мога да го хакна — каза ни Черната Анис.

Майка, Картечар и Кат изглеждаха скептични. Мадж изглеждаше отегчен. Не можех да разчета изражението на Мърл, а това на Рану беше трудно за разчитане по принцип, но сега сякаш изглеждаше нетърпелив. Или търсеше възможност да се докаже отново, което беше добре, или искаше отмъщение, което не беше толкова добре. И аз исках отмъщение. Исках да разкажа играта на Ролистън и, ако мога, да го убия. Сега обаче трябваше да мислим с главите си.

— Мораг, само ми разясни още малко как смяташ да го направиш — рече Езичника.

— Същият принцип като информационния набег срещу Демииург. Това е Тяхна технология, тъй че си има собствено съзнание, или по-скоро множество малки съзнания.

— Като в Есекс — включи се Мадж.
Не му обърнахме внимание.
— Операция Спирала — отбеляза Езичника.
— Знам как да направя интерфейса и Посланик ще ми помага.
— Нави ме — рекох.
— Просто ти се ще да подпукаш Черните ескадрони —
предположи Мърл.
Не ми се спореше с него.
— Виж, не се обиждай — намеси се Кат, — но не искам да
базирам тази операция на оптимизъм и предоверяване.
— Кат, с Мораг сме водили този разговор неведнъж преди. Бил
съм на твое място и досега тя винаги се е справяла — рекох.
Анис ме погледна с усмивка. Не беше много красива гледка с
този аватар — все едно щеше да ме глътне.
— И преди съм хаквала Тяхна технология — добави Анис.
— Не, сърфирала си из нея. Има разлика — уточни Езичника.
Познанията ми по ИТ бяха слаби, но той имаше право.
— Ще адаптираме Пайс Бадарн Бейсрид и дори няма да
разберат, че сме там.
— А защо да не го използваме, за да влезем? — попита Мърл.
— Защото ще сработи само веднъж — отвърна му тя.

Изплувахме, покривайки всеки ъгъл с цевите си, и излязохме
бързо от естествения вир, като пристъпяхме върху окървавен лед. Тук
живееха леопардовите тюлени. По леда личаха угощенията им. Много
от месото изглеждаше човешко. Опитах се да не мисля за това.
Човешкият живот пет пари не струваше открай време, но хора да
стават храна за животни пазачи? Това си беше гавра.

Напреднахме бързо. Нямахме много време. Щом тюлените се
обърнеха, мисията щеше да приключи. Рану и Мърл вече бяха
програмирали обвивките си да се отлепят. Щяхме да прикрием техните
с нашите. Те тръгнаха покрай оръжейния ни кордон с камуфлажа си.
Едва ги виждах, докато мятаха оръжията си на гръб и вадеха от
крепителните си мрежи брадвички за лед. Свалих обвивката си, минах
напред и насочих картечницата към ледената стена, както стори и
Езичник, за да ги прикриваме, докато започваха да се катерят по

крехкия и нестабилен лед. Мърл се издигаше по-бързо от Рану. Залавянето и обладаването бяха взели своето, както и от мен.

Отгоре Рану щеше да прикрива Мърл, докато той подготви и пусне три въжета за останалите. Следваха Кат, Езичника и Мораг, с приглушени макари, които щяха да ги издърпат нагоре. Накрая беше ред на мен и Мадж. Бяхме прикрепили котки към ботушите си и на практика ходехме вертикално по леда, опитвайки се да не събаряме парчета. Навивахме въжето, докато се издигахме. Искахме да оставим колкото можем по-малко следи.

Езичника и Мораг ни прикриваха. Поне така се надявах. Не виждах нищо — носеха камуфлаж и се предполагаха да не помръдват до леда. Единият от тюлените прегази през плитчините и излезе на леда под нас. Спрях макарата — миг по-късно Мадж стори същото. Останах неподвижен, осланяйки се на камуфлажа. Както и на това, че бяхме скрили обвивките достатъчно добре. Хвърлих поглед надолу — свирепото на вид създание се тътреше сред кръвта и останките от храна. Нямахме какво друго да правим, освен да чакаме и да се надяваме.

Ставах нервен, почти треперех. Всеки се плаши, естествено, освен ако не е психопат или не е заменил твърде много от плътта си с машини, но това беше различно. Пуснах си леко успокоително от вътрешните запаси. Не беше добре. Колко щети ми бяха нанесли?

Нещо плисна отдолу. Повърхността на вира се бе накъдрила. Тюленът беше наклонил глава и наблюдаваше водата. Мисля, че някой беше хвърлил нещо отгоре. Тюленът се дотътри бързо до ръба на водата и се плъзна под нея. Не изглеждаше особено интелигентен. С Мадж бързо довършихме изкачването.

Дайнас Емрис, ден по-рано.

— Не можем да сме потайни докрай. Щом ни компрометират, приключваме — каза Мърл.

— Не и ако вниманието им е другаде и не и ако имате огнева подкрепа.

Картечар с великолепно си наметало от пера ѝ хвърли разтревожен поглед.

— Това е... — започна Кат.

Не довърши със „смъртна присъда“. Цитаделата беше крепост от лед с размерите на малък град, изключително здраво защитена. Бе замислена да издържи на дълга Тяхна обсада.

— Затова не преебавайте плана — рече Майка мрачно.

Чудех се дали за това си говореха **уанау**, когато ги видях.

— Имате един мек по-малко — каза Мърл.

— Солосо е карал мекове в мините. Помагаме му да влезе в ритъм — каза ни Майка. Дори по ужасяващото лице на Анис личеше тревога. — Но ще ни трябват точни данни, което ще рече добра информация от предните линии.

— Ще сме без канали за свързка — рекох.

Картечар поклати глава.

— Не, имам една идея по въпроса.

— Рану и аз можем да съберем информация преди самото нападение — каза Езичника.

Имаше логика, беше бивш наблюдател от военновъздушните сили и имаше най-много опит.

Малко неща могат да те накарат да се чувстваш по-малко закоравял боен киборг командос от това да носиш пелени за възрастни. Може да са от последно поколение смартматерия. Може да пазят от всякаква влага. Може да са връх на модерните памперсови технологии. Но въпреки първоначалната приятна топлина има нещо дълбоко унизително в това възрастен мъж да се напикае, все едно по каква причина. Може да е част от нуждите на дълготрайна операция, дебнене в засада или — в случая — трудно проникване. Привидното удобство не подобряваше нещата. Поне бяхме взели подходящо средство, за да не ни споходи голямата нужда, и внимавахме с високоенергийната храна предния ден.

Цитаделата беше пред нас — терасирана пирамида с плосък връх. Макар и да бе голяма, пещерата, в която се помещаваше, беше неизмеримо по-голяма. Около Цитаделата имаше обширно открито пространство, което пък значеше обширно открито поле за стрелба. Имаше и съвсем малко входиове към пещерата, което щеше да концентрира евентуалната вражеска атака. Знаехме, че всяка от терасите на практика е настръхнал от оръжия окоп от свръхтвърд лед.

И от мястото ни се виждаха различните оръжейни системи — оръдия, ракетни батареи и отбранителни лазери. С пълно увеличение виждах и бойните дроне край крепостта, както и патрулиращите стрелкови кораби и отряди от екзоброни.

Как я бяхме мислили тая работа, мамицата му? Отново започнах да се треса. Трябваше да се овладея. Оставаше още много работа. Изключих увеличението и Цитаделата отново замъждука в иначе тъмната пещера. На Лаланд 2 нямаше див живот, с изключение на малко добре приспособени плъхове, които се бяха адаптирали към високата гравитация и, честно казано, бяха ужасяващи. Плъховете не бива да имат такива мускули. Това значеше, че защитниците на Цитаделата можеха да я обградят със сензори за движение и задействани от движение противопехотни мини, както и с други, много по-големи и бронебойни. Последните нямаше да са проблем за нас, а за мековете.

Имаха електромагнитни, топлинни и звукови сензори, както и охранителни лещи, но ако ги задействахме, заслужавахме да се провалим. Сензорите за движение оставаха най-големият проблем. Можехме да ги заблудим само по един начин: ако се движехме много, много бавно. Малко повече от километър и половина щеше да ни отнеме около двайсет и осем часа лазене по студения камък, тъй че подмокрянето бе неизбежно. Нужна ни беше невероятна координация и дисциплина, защото дори не можехме да се виждаме взаимно. Трябваше и да вземем под внимание бронебойните мини за мековете. Започнахме движението си по края на пещерата, тъй че можехме да започнем оттам, откъдето щяха да влязат *уанау*.

Беше бавно, студено и отегчително. Запомнящите се моменти бяха подминаващите ни дроне и екзоброни. Винаги улесняваха напикаването. Пусках си успокоителни, за да се справям с непрестанното напрежение. Щом пристигнехме, щях да ги неутрализирам със стимуланти. Само се надявах дотогава да не се случи нищо, защото щях да съм неефективен в това си състояние. Интересът ни идваше от студените провизии и рязкото вълнение, когато се бутнехме един друг.

Имах много време да мисля за лудостта, която предприемахме. Бяха мисли, които щяха да ме прецакат, не такива, които ми минаваха обичайно през главата по време на мисия. Тревожех се, че мога да

включва сензорите за движение, ако се разтреперя. Цитаделата растеше пред очите ми едновременно с придвижването ни. Колкото повече наближавахме, толкова по-добре виждах оръжията, хората и машините и толкова повече осъзнавах безнадеждността на начинанието ни.

Ролистън добре ме беше подредил. Чудех се как ли се държи Рану. Веднъж вече бях предал тези хора. Нямаше да го повторя. Само отговорността ми към тях ме тласкаше напред. Така се справях. Продължавах да лазя по гладкия камък, между мините и сензорите. Не ги бяха скрили, защото владееха района почти напълно. Или поне така си мислех. За щастие не бяха предвидили глупост като нашата.

Но и знаех, че от това, което *уанау* щяха да направят, трябваше да има смисъл. Чудех се как щяха да изпълнят своята част, почти изцяло убедени в смъртта си.

Дайнас Емрис, ден по-рано.

— Ще разберат, че сме ги хакнали — заяви Кат.

Това беше добре. В крайна сметка това ѝ беше работата, да се сеца за възможно най-много възражения, за да можем да ги оборваме.

— Трябва да изглежда като нещо друго и трябва да се отървем от цялото визуално наблюдение в долната съвещателна зала — каза Анис.

Тя увеличи частта от Цитаделата, където бе долната съвещателна зала. Изглеждаше далеч от точката ни на проникване.

— Саботаж — предложих.

— Опит за покушение — предложи Мърл.

— Дори не знаем дали някой от командването ще е там — отбеляза Кат.

— Тогава саботаж. Мисля, че трябва да се възползваме от всяка възможност да пратим по дяволите машината им — казах.

— И да се възползваме от всякакви възможности за покушение, които ни се открият — добави Мърл.

Нямаше как да не се съглася.

— Не и за сметка на данните — уточни Анис.

Погледна към Кат. Аз пък — към Езичника. Дори с друидския си аватар той изглеждаше умърлушен. Питам се кой води

информационния елемент на мисията ни.

Кат кимна.

— Съгласна. Информацията ни е приоритет.

— Дори ако няма как да я доставим? — попита Мърл.

— Информацията винаги е от полза — рече Мадж.

— А в момента не знаем почти нищо — добави Анис.

— Добре, но всичко това е много тънък конец — каза Кат.

— Висели сме и на по-тънък — отвърнах.

Рану кимаше.

— Добре, да направим пълен план за действие и да започнем с приготвянията — разпреди се Кат.

Всички се усмихваха, с изключение на новозеландския контингент и Езичника.

— Има и друго. Трябва да извършим операцията бързо. Както каза Мораг, нямаме почти никакви данни, но едва ли ще им отнеме още много време да подготвят нападението срещу Земята — каза Езичника.

Кат го обмисли.

— Добре. Щом ще го правим, нека сме готови в нула пет нула нула утре, ясно? Това значи, че ако ни трябва още оборудване от скривалищата на Мърл, ще го вземем днес.

Размърморихме се. Бяхме войничета, така се правеше. Помрънкахме, после се хванахме и го направихме.

След повече от едно земно денонощие лазене бяхме вече близо. Вътрешните ни отоплителни системи работеха слабо. Беше ми студено и ме болеше. Не бях спал изобщо. Неутрализирах умората с амфетамини, а после взимах успокоителни, за да не шавам твърде много.

След двайсет и петия час вече не съобразявах нищо — което бе хубаво. Можех да се справя с неизбежно надвисналата смърт. Чувах разговорите на войниците и подушвах храната им. Скоро щяхме да почнем да се избиваме помежду си. Жалко, толкова много общо имахме. Жалко, че не можехме просто да погнем предводителите и от двете страни.

Поне Рану и Езичника имаха какво да правят. Бяха набелязали редица бронебойни мини от входа на мековете до Цитаделата. Планът беше точно преди нападението те двамата да се срещнат и да разменят информация през интерфейса на дланите си. Езичника щеше и пасивно да насочва стрелбата на мековете. Най-важното — трябваше им решение как да се справят с отбранителните лазери. Езичника оглеждаше и главния вход за превозни средства от тази страна на Цитаделата и записваше подробности с камерата на оръжието си.

Когато събра всичко нужно, изпрати го с плътен ултравиолетов лъч към един транспондер, оставен от нас на предварително уговорено място. Транспондерът пък беше свързан с кабел, минаващ през малка дупчица в скалата, чак до позицията на *уанау*. Всичко това значеше, че Черните ескадрони трябваше да поставят нещо между нас и предавателя, за да спрат потока данни. А нямаха причина да сканират ултравиолетовите честоти.

Проверих вътрешния си дисплей. Имах индикатор за реалния час, а другият беше отброяване до началото. Погледнах към големия вход към отсека за машините. Между него и нас имаше само три редици окопи и терасираните окопи над вратата.

Ново Уту Па, ден по-рано.

— Искам по две оръжия — каза ни Кат.

Бяхме в една от по-малките пещери, а Солосо и Големия Хенри се намираха около входа, като отклоняваха хората от там.

— Огневи отряд Алфа сме аз, Мърл и Мораг. Огневи отряд Браво са Джейкб, който ще води, Мадж, Рану и Езичника.

Щеше ми се да можех да прехвърля командването на Рану, но вече го бях направил с Кат и не можеха да ме видят отново като слабото звено. Кат като нищо щеше да ме изключи от мисията. Не исках да работя с Езичника. Не му вярвах. Всъщност не беше точно така. Знаех, че ще си свърши работата, но не исках да му вярвам.

— Май събрахме всички издънки на едно място — каза Мадж.

— Млъкни — сопнах му се.

— Така, с Рану ще започнем да избиваме хора преди кота нула. Ще се целим в офицери, подофицери и артилеристи, но ще действаме тихо — даде разпорежданията си Мърл.

С Кат начело изглеждаше по-доволен.

— После ние тръгваме, когато кажа, и ще сме или бързи, или мъртви. Разбрано? — каза Кат.

Кимнахме вкупом. Погледнах към Майка и Картечар. Сякаш бяха издялани от махагон — все едно гледах призраци. След всичко, което Майка бе казала, още не разбирах защо. Бяхме поговорили с Мадж. Той ми каза, че понякога просто трябва да теглиш чертата на това, което позволяваш да им се размине на лошите.

— Това моят ийгъл ли е? — рязко попита Мърл. Свалих поглед към кобура на гърдите си.

— Какво, сега ли искаш да го обсъждаме?

Тъкмо щяхме да започваме операцията.

— Ще си го взема обратно — тросна ми се той.

По-важното беше, че Кат не ми заповяда да му го върна. Всъщност се усмихваше.

— Има причина британската армия да се нарича Заемниците — пусна шега Мадж.

Рану се разсмя.

Един от новите в съпротивата беше докарал купчина стари пушкала. Мадж беше разменил някои неща за автоматична пушка отпреди Конфликта, която сега ми даде. Добавих външна система за прицелване, за да се върже с автоматичния ми прицел — не се получи идеално, — и я модифицирах, за да стреля с безгилзови патрони. Щеше да свърши работа като резервно оръжие.

Треперех, наблюдавайки отброяването. Когато се включиха сирените и червените лампи, за миг реших, че сме разкрити, но всъщност беше част от плана. Полетяха кораби, натоварени с войници и екзоброни. Останалите от силите на Майка, а също и всякакви войнствени елементи от бандите в Моа, които ни подкрепяха, бяха нападнали цели в града и околностите, за да привлекат вниманието на част от Ескадроните.

Корабите и летящите екзоброни наизлизаха от голямата пещера. Щеше да ни е от помощ, но оставаха още много хора и машини. Знаех, че трябваше да им позволя да поемат към целите си. Приятелските ни сили пък щяха да се оттеглят и да се слоят с фона.

Дишането ми се чуваше силно, но не рискувах да си пусна успокоително. Щеше ми се най-после да се започне. Вече не треперех толкова. Дори под камуфлажа ми се струваше, че приличам на тръпнещо парче скала, но явно оставах невидим, макар пазачите да изглеждаха по-нащрек. Всички бяха от новозеландските войски.

Не мисля, че забелязах кога започна клането. Знаех, че другите също наблюдават отброяването и се готвят за началото. Сърцето ми блъскаше. Не чух изстрели. Просто лицето на един от офицерите се вдлъбна и той се свлече. Онзи до него имаше миг да се стъписа, след което и неговото лице се превърна в червено петно под шлема. Рану стреляше със заглушена дългоцевна пушка „Стир“, а Мърл — със собствената си ръчно правена гаусова пушка. При всеки изстрел някой умираше. Убиваха толкова бързо, че никой от защитниците нямаше време да вдигне тревога.

Отброяването достигна нула. Експлозията се изтърколи през пещерата. Сякаш стояхме напред гръм. Земята се разтресе, а заглушителите ми направиха тътена малко по-търпим. Е, това им привлече вниманието.

Знаех, че скалната стена зад мен се е превърнала в прах. Единият от подкомандирите на Майка беше достатъчно възрастен, за да е работил в мините наоколо, преди да построят Цитаделата. Успя да ни изведе към минни шахти, достатъчно големи за мековете и достатъчно близо до Цитаделата, за да взривят пътя оттам с купища крадени минни експлозиви.

Още никой не бе вдигнал тревога, когато Цитаделата започна да понася удари. Заглушителите ми се мъчеха да се справят със свръхзвуковите тътени на тристамиметровите заряди от електромагнитното оръдие на *Апакура*. По нас се посипа вода, там, където кинетичната енергия на взривовите стопяваше дебелия лед. Плазмените заряди пък направо го подпалваха — те идваха от *Копувай* и *Уакатау*, двата ландскнехта на Солосо и Големия Хенри. Огромни колони от пара се издигаха след всеки техен изстрел. И трите мека се целеха право в отбранителните лазери.

Рану и Мърл пък се възползваха да избият още и още от защитниците, докато те се криеха по-далеч от огневата мощ на мековете. Започнаха да трещят автоматични релсотрони, споходени от мощни експлозии. *Апакура* образува огнена стена между себе си и

Цитаделата, детонирайки мините, които Езичника и Рану бяха маркирали.

Отбранителните лазери от нашата страна бяха унищожени за броени мигове. Цитаделата още дори не бе отвърнала на огъня. Ландскнехтите и бисмаркът изстреляха половината си ракети. Пещерата се изпълни с димни опашки.

Отворих уста и сниших глава. И преди съм бил опасно близо до ракетни удари. Обикновени и плазмени ракетни глави достигнаха целите си. Земята подскочи и се наклони — осъзнах, че съм политнал нагоре и съм паднал настрани. Оставахме незабелязани — защитниците определено имаха други грижи.

Целите ни бяха тежките отбранителни системи на Цитаделата и платформите за щурмовите й кораби. Сякаш цялата страна на пирамидата откъм нас се бе разпаднала и бе полетяла във въздуха. Обгръщаха ни пара, вода, отломки и огромни парчета лед. Няколко от плазмените ракети се бяха взривили в отсека за превозни средства и сега той гореше в бяло. Последваха вторични експлозии от взривени муниции. Треперех като листо. Не ми трябваше стимулант. Бях като на ток. Трябваше ми нещо да ме поуспири.

Всеки от нас беше призрак сред парата и дима. Изправихме се и се затичахме към Цитаделата, убивайки всичко по пътя си. Огромните бронирани порти към отсека с машините започваха да се затварят. Пуснах фраг-граната в първия окоп. Пренебрегнах крясъците и погледнах зад себе си. *Апакура*, *Копувай* и *Уакатау* се подаваха от облака прах и стреляха, сякаш нямаше какво да ги спре. Релсотроните на *Апакура* детонираха още от мините, тези най-близо до Цитаделата. За секунда зърнах малък мек, тичащ към нас.

Достигнах първия окоп. Защитниците там още се ориентираха след първата ми граната. Зад себе си по-скоро долових, отколкото чух Езичника, Мадж и Рану. Изстрелях шрапнелова граната — беше си чиста касапница. Войниците в окопа се опитваха да разберат какво, по дяволите, става, когато остри като бръснач остриета пробиха евтините им брони. Треперенето беше спряло. Стрелях с картечницата по всичко, което още се движеше. До мен Езичника и Мадж овладяваха останалите окопи.

— Чисто е! — извиках.

Не беше съвсем вярно, но бе по-скоро сигнал да караме нататък. Обърнах се, за да изтичам до отсека с машините. Дочух непогрешимия рев на релсотрон „Бофорс“ и хвърлих поглед към окопа на Кат. Беше боядисала леда в червено. Нямаше тела, само части.

Зад мен имаше движение. Завъртях се и опрях плавно картечницата на рамо. От мъглата се показва разузнавателен мек, клас Стоманена богомолка. Беше Странната, в *Атуа Каукау*. Беше кръстила мека на отмъстителните духове на мъртви деца от маорската митология. Беше изпреварила останалите три мека.

При вратите свалихме реактивния камуфлаж. Вече се виждахме по-добре взаимно. Вратите бавно се затваряха. В отсека плазмени пламъци прояждаха леда и валеше. Стените и таванът се топяха, но знаех, че това са повърхностни щети. Ракетите бяха завили вляво и вдясно в последния момент, за да улеснят пътя ни през средата. Рану вече тичаше през отсека към друг чифт врати, много по-малки. Последвахме го, приготвили оръжия. На всяко чуждо движение реагирахме със стрелба. Не рискувахме.

Автоматичните релсотрони на разузнавателния мек унищожиха всяка по-сериозна съпротива. Странната движеше мека плавно и икономично, откриваше стрелкови гнезда и ги разкъсваше с къси, дисциплинирани откоси. Търсеше по-сериозно защитени огнища от врагове. Късообхватната батарея на дясното ѝ рамо изстреля всичките си ракети наведнъж. Те се насочиха в различни посоки, към няколко защитени артилерийски укрепления, и ги взривиха.

От плазмения огън отляво се показва горящ лекотоварен мек. Едновременно аз, Мадж, Езичника и Рану вертикално изстреляхме по една ракета от ракетометите на гърба си. Последваха четири експлозии по вече нахвърнения му корпус. Дългокраката машина падна назад и огънят я погълна.

Пред мен Мадж стреляше в движение, тичайки към обграждащите отсека пътечки. Рану стигна до затворените бронирани врати и извади смарттрамката от крепителната си мрежа. Тя се разгърна и той я прикрепил към вратата, а после се обърна с готово оръжие. Останалите стигнахме до него и направихме същото.

Това беше пипкавата част — чакането, докато микробите проядат бронята и оформят дупка, през която да минем. Зад мен всичко беше в пламъци. Главните бронирани порти всеки момент щяха да се затворят.

Едва виждах *Апакура* през процепа. Цитаделата беше започнала ответно нападение. Сякаш всеки сантиметър от *Апакура* или експлодираше, или гореше. Беше обгърнат в пламъци. Оръдията на корема му още стреляха, още се усещаха тътените. Изстреля и останалите си ракети. После вратите се затвориха. Мигове по-късно усетихме и ракетите. Вдигнах поглед към *Богомолката* до мен, която не спираше да стреля. Не съм сигурен каква реакция съм очаквал от една машина.

— Пробихме! — извика Рану. Щом се отвори дупката, започнахме да поемаме стрелба от другата страна на коридора. Кат се подаде с релсотрона иззад ъгъла, но бързо се наложи да се скрие отново.

— Странна! — извика тя.

Мекът се обърна и приклезна, вкара единия си релсотрон в дупката. Свръхзвуковите заряди заблъскаха, сляха се един с друг, а Странната в кабината поразмърда ръка. Когато се отдръпна, Рану подаде глава.

— Чисто!

Странната беше заклещена в отсека. *Атуа Каукау* беше твърде голям, за да влезе, а външните порти се бяха затворили.

— Слез! Ела с нас! — извика Мораг. Чувах отчаянието в гласа ѝ. Мекът поклати главоподобния си сензорен модул. Знаех, че момичето е имало къс и трагичен живот. Сега, когато останалите от семейството ѝ бяха почти със сигурност мъртви, явно бе решила да продаде този свой живот скъпо и прескъпо. — Моля те! — умоляваше я Мораг.

Спринтът на Странната беше невероятен и невероятно много бе улеснил тази част от мисията ни. Може и да бе свирепа откачалка, но не ѝ липсваха смелост и умения. Или просто искаше да умре. Каквато и да бе причината, нямаше да излезе от мека.

— Нямаме време за това. Мърдай! — извика Кат на Мораг.

Минахме през коридора в бърз ход, в две редици, първо Алфа, после Браво. Който се покажеше, биваше разстрелян. Подминахме останките на разчистените от Странната. Представляваха лепкав килим и тапет от бивши тела. Хора, сведени до съставните си части със свръхзвукова скорост. Езичника и Мораг неутрализираха с лазерните си карабини всички охранителни лещи, които виждахме по пътя си.

Стигнахме до поредната бронирана врата. Мърл използва своята смарттрамка. Останалите от нас прикриваха ариергарда и си разменяхме изстрели с онези от защитниците, които бяха достатъчно смели да подадат глави иззад прикритията си. Кракът на Мадж кървеше обилно и той накуцваше. Беше го улучило парче лед при началната бомбардировка. Прикрихме Рану. Той бързо нанесе антисептичен спрей върху раната си и прикрепил медгелове към нея.

Щом микробите проядоха вратата, защитниците от другата страна и тези зад нас решиха да започнат двуостра атака.

Мораг изстреля една фраг-граната от карабината си през вратата и се скри обратно. Улучиха Кат няколко пъти, когато пристъпи през дупката и стреля. Мърл я последва през вратата, а след това Мораг с откоси от по три лъча от карабината си. Рану изстреля граната към защитниците зад нас, а след това и ние с Мадж, докато Рану и Езичника се промъкваха през дупката. Грабнах една граната от мрежата си я метнах назад по коридора, преди да пристъпя през дупката. Мадж пък мина заднишком, стреляйки към преследвачите ни.

В следващия коридор Кат, Мърл и Мораг вече напредваха в редица и пускаха къси откоси към всичко, което се движеше. Останалите четирима се присъединихме към тях, проверявайки често ситуацията зад себе си.

Вече хубаво се бяхме намърдали в огромно здание, пълно с хиляди гневни, уплашени, добре въоръжени хора, а навярно и членове на Черните ескадрони.

Изолираната система несъмнено се охраняваше добре, което значеше да навлезем дълбоко в сградата. Това пък на свой ред значеше да преодоляваме неща като бронирани врати. Само микробите можеха надеждно да ги проядат, но им трябваше време. Навярно ръководени от Демиург, защитниците бързо съобразиха това. Чакаха ни при вратите и на всяка врата срещяхме все по-сериозен отпор.

Вече виждахме тук-там някой от Ескадроните. Познавахме ги по маниера на движение и оръжията им. Въпреки регенерацията си не изглеждаха нетърпеливи да получават куршуми. Особено когато имаха срещу себе си релсотрони и плазмени оръжия.

Вече всички бяхме ранени. Кат, винаги първа в притискането на врага, кървеше от множество рани, но още се сражаваше. Аз, като

никога, още не бях получил твърде сериозна рана, а адреналинът и наркотиците ме носеха над болката.

Открехме бобеното стъбло след последната бронирана врата, водеща към централната част на Цитаделата. Отначало реших, че ледът е черен, но всъщност беше прозрачен. От другата му страна имаше нещо, подобно на вени, артерии и други телесни части, съединени в огромен организъм. Без съмнение беше Тяжно, но трансформирано в изкривена версия на някаква земна биологична форма. Топлите повеи през коридорите ме караха да се чувствам, сякаш нещо дишаше върху мен. Органите зад леда като че ли се движеха и пулсираха самостоятелно. Въпреки че бяхме насред сражение, всички забавихме темпото.

— Какво, дееба?... — започна Кат.

— Това е преработвателната станция за суровите материали от корените — въздух, отопление, отходни системи и така нататък — каза Езичника.

— Трябва да продължим! — излая Мърл.

— Шашаво — изкоментира Мадж, но не прозвуча лековато.

Личеше, че е потиснат.

Вече наближавахме конферентната зала. Минахме през още коридори, обградени от органични машини. Чудех се как може дори да мислят за тази гротеска като за живот, камо ли да я реализират в такива мащаби. Но се оказах абсолютно неподготвен за онова, което видяхме след поредния завой.

Бяха хора, затворени в лед. Всичките, изглежда, някога са били хакери, всичките бяха плешиви и голи, всичките бяха вътре в леда, по стените и тавана, свързани с куплунги и с по-очевидни извращения с плътта им — пипала.

Отново изгубихме темпо. По време на войната Те извършваха жестокости, защото не разбираха концепцията за сражения по правила, но дори на Тях не им бе хрумвало нещо подобно. Мораг зяпна към замразените хакери и отскорошната ѝ маска на кораво момиче започна да се пропуква.

Виждах пред себе си доказателство за нещо, което подозирах, откакто ме бяха заловили, нещо, което трябваше да осъзная още след Грегър. Ролистън беше напълно луд. Дори Мърл изглеждаше смутен.

— Какво е това? — попита Рану.

Долавях отчаянието му от неспособността да осмисли гледката, но нямаше нищо за осмисляне.

— Почти не съществуват по-бързи устройства от човешкия мозък за обработка и пренос на информация. Проблемът винаги е бил в хардуера — тихо поясни Езичника.

По някаква причина ми опротивя, задето знаеше това.

— Значи това е част от Демииург? — попита Мораг. Езичника преглътна на сухо и кимна. — Но това значи, че ако го правят в големи мащаби... — Гласът ѝ заглъхна.

— ... ще имат достъп до много повече процесорна мощ и памет, отколкото тази, на която ние можем да се надяваме — довърши мисълта ѝ Езичника.

Остави неизказано „защото никой нормален човек или организация не би направил това“.

— Млъкнете! — изсъска Мърл. — Те имат уши.

Последва смях. Това вече ми изпили нервичките. Отвориха се многобройни чифтове очи, размърдаха се, за да ни видят през леда. Размърдаха се и усти.

— Всички ще страдате. И ще гледате страданието си взаимно — прозвуча хор от гласове в агония.

— Трябва да тръгваме. Веднага.

Не си спомнях да съм чувал страх в гласа на Мадж преди.

— Надявайте се да ви сторят само това — продължиха гласовете.

После започнаха да изреждат хора, които познавахме, и да описват какво ще им се случи. Започнаха с майката на Мадж.

— Мърдайте, веднага! — излая Кат, но и нейният глас трепереше.

Последва още от същото в следващия коридор, и в по-следващия. А после вече дори не ходехме по лед, а сякаш през вените на бобеното стъбло.

Входът към съвещателната зала приличаше повече на сфинктер, отколкото на врата. Оставаше ни една смартрамка. Мадж я носеше, но не беше сигурен къде точно да я сложи. Сфинктерът, за наша изненада, обаче просто се отвори сам. Кат и Мърл, а след това и Мораг, предпазливо влязоха. Езичника и аз ги последвахме, а Рану и Мадж ни пазеха гърбовете.

— Стойте на място! — изкрещя Кат.

Имах миг да осмисля какво виждам. Приличаше ми на кибернетична стая, в която машините бяха смесени с Тяхна жива технология, сериозно изменена. Сякаш модерна корпоративна архитектура бе инфектирана с гъбички. Един от корените на Цитаделата минаваше оттук. По средата имаше дълга маса от едно-единствено дебело парче гранит.

Там седеше Кронин, очевидно също толкова изненадан да ни види, а зад него — Кринг. Сякаш дори не бяха осъзнали, че базата е била нападната. И двамата тънеха в някаква гъста вискозна течност, от която се бършеха, но моментално потърсиха прикритие и посегнаха към оръжията си. Бяха бързи.

През това време с изненада отчетох, че Кат и Мърл сменят прицела си и го насочват към нещо в другия край на стаята. Вдигнах картечницата си към Кринг, защото го прецених като по-голямата опасност. Той изчезна зад масата, когато стрелях. От гранита се разхвърчаха искри.

Кат и Мърл напреднаха бързо, Мърл стреляше с плазмената пушка, а Кат с релсотрона си, и двамата — сякаш към стената. Зад мен Рану и Мадж пускаха бързи откоси, взриви се и граната. Мораг и Езичника пък стреляха към стените, тавана и масата. Знаех, че се целят във всичко, което дори отдалеч прилича на сензор или леща. Част от мишените им приличаха на израстъци.

Кринг и Кронин оставаха за мен. Тръгнах напред, стреляйки диагонално през масата. Сега виждах къде се целят Мърл и Кат. От стените напъпваха тела. Приличаха на деформирани Берсерки, с човекоподобни, зинали усти и животински глави. Някои бяха покрити с шипове и с други, по-нелицеприятни неща. Растяха от органичните части на стаята с изненадваща скорост.

Кринг се изправи. Открих огън по него. Много огън. Той залитна, но остана прав дори след гаусовите ми изстрели. Вдигна огромни ръце, стиснал пистолет във всяка. Нямаше проблем. С радост щях да поема нискокалибрен огън и да видим кой щеше да издържи по-дълго. После светът ми започна да избухва с всеки следващ куршум, който откъсваше части от бронята ми и ме принуждаваше да се оттегля с препъване назад към органичната стена. Бегло ми направи впечатление, че гранитната маса се строшава от силата на залпа.

Откачалката стреляше с концентрирани експлодиращи куршуми. Бяха скъпи и опасни, а той ги използваше с автоматични оръжия. По вътрешния ми дисплей изригнаха предупреждения. Свлякох се на земята. Масата ме скриваше от огневата му линия, но Кринг стреляше безогледно. Поемаше всичко, насочено към него, залиташе в произволни посоки. Не можех да разбера кой още стреля. Стаята сякаш се изпълни с канонада от експлозии. В един момент осъзнах, че и той стреля към разкривените Берсерки в стените.

Опитах се да се претърколя на колене, но от пода се вдигнаха ръце и ме сграбчиха. Закресях — някакъв клещоподобен израстък се опитваше да разтвори бронята и плътта ми. Извадих остриетата си и разкъсах с тях пода. Наполовина оформеният Берсерк се отпусна. В стените обаче се оформяха още и още. Някъде зад мен се взриви поредната граната. Черни лъчи и остриета, точно като на Сириус. Езичника се строполи, блъснат от ударните вълни на няколко експлозии. Рану залитна на прага, някой го улучи в гърба. Мадж отметна глава — сякаш черен лъч бе отнесъл половината му лице.

Стигаше ми толкова. Застанах на коляно и изстрелях трийсетмилиметрова високоексплозивна бронебойна граната към Кринг. Кронин ме улучи в ръката с гаусовия си пистолет. Куршумът проби всичките ми бронирани слоеве и плътта ми.

Кринг се хвърли встрани, а високоексплозивната бронебойна граната уцели стената зад него. Ударната вълна ме събори обратно на земята. Масата простърга по пода, тласната в моята посока, а Кринг се стовари върху нея. Органичният под се размърда под мен.

Скочих на крака, стрелях към Кронин. Той пак се хвърли зад масата. Беше доста бърз като за костюмар. Насочих картечницата към земята и пуснах още един откос — проклетията не спираше да се движи. В следващия миг с ужас видях Кринг отново на крака. Пусна първия си чифт оръжия и извади две едноръчни пушки „Бенели“. Реших да отнеса изстрелите им. Той се препъна, а аз отново паднах. Колко още щети можеше да понесе това чудовище?

Мораг беше повалена! Не, само в транс. Ама че хладнокръвие. Всички останали се сражаваха с мутантите по пода, тавана и стените.

Едрокалибрени попадения по нагръдника и шлема ми. Почти пробиваха бронята. Още болка, още червени иконки по дисплея. Откъде идваше, мамицата му? Кринг. Стреляше с жироскопични

стабилизирани куршуми с миниатюрни ракетни смартглави. Парите наистина нищо не значеха за тия хора. Жироскопичните куршуми щяха да ме следват, независимо от прикритието, а не можех да понеса още много.

Попадение след попадение по мен. Изстрелях последната си граната. Кринг се хвърли встрани, а взривът ме събори за пореден път. Поне не стреляше по мен. После направих нещо много глупаво. Връхлетях го.

Надявах се да го изненадам. Скочих отгоре на счупената маса и изтичах по скосената ѝ повърхност, стреляйки. Изражението по грозното му лице с изпъкналите рибешки очи дори не се промени. Сграбчи ме, когато наближих. Поне трябваше да пусне пушките. Вдигна ме във въздуха и ме заби в стената. После ме запокити към земята. Останах без дъх.

Картечницата висеше на ремъка си и само ми пречеше. Борейки се за въздух, извадих ийгъла от кобура на Кринг и стрелях отново и отново от упор в него. Изтласках го назад и успях да изпразня половината пълнител, преди да блъсне оръжието от ръката ми. Нещо се подаваше от пода, разкъсваше инерционната и подкожната ми броня.

Кринг се пресегна и ме вдигна на крака. Извадих остриетата си. Той ме удари в гърдите с обсипания си с остриета кибернетичен юмрук с пневматично хранване. Нагръдникът и подкожната ми броня се пропукаха. Изплюх кръв върху хавайската му риза.

Не знам как все още бях достатъчно в съзнание, за да се наведе под другия му юмрук, но успях. Нещо жужеше. Органичната стена зад мен се отвори и ме поръси с някаква течност. Пръстите на Кринг се бяха прибрали в дланта, а тя се бе разтворила, за да излезе малък автоматичен трион. Това вече беше прекалено.

Навярно по-скоро със сила, родена от отчаянието, отколкото придобита от обучението и подсилените ми мускули, успях да забия остриетата докрай под брадичката му. Чертите му се разкривиха край раната, но не падна. Започвах да се паникьосвам. Пневматичният юмрук ме стисна за врата и започна да ме души. Усещах триона в нагръдника си. С ужасяваща сила започна да реже през вече нахърнената броня. Изкрещях, когато достигна подкожната броня; изкрещях отново, когато достигна плътта ми, а по него пръсна кръв.

Размахвах ръка към лазерния пистолет на десния си хълбок. Остриетата ми още бяха заседнали в лицето му. Напипах пистолета. Опрях го в главата му и стрелях отново и отново, и отново. Не спирах. Когато Кринг се катурна на пода, завличайки ме със себе си, половината му глава я нямаше.

Успях да се откопча от него. Оказа се, че съм отнесъл върховете на остриетата си с лазера. От стената се подаде ноктестата лапа и откъсна половината ми лице. Претърколих се и сграбчих картечницата. Деформираният Берсерк се измъкна от стената. Открих огън, отдолу нагоре. Създанието се разпадаше, превръщаше се в месо, а не в течност, както очаквах от Тях. Убиването на Берсерки беше най-нормалното сред почти всички неща, които бях правил напоследък.

Нещо ме прониза отдолу. Извиках и се понадигнах на колене. Насочих картечницата към Берсерка, подаващ се от органичния под, и го унищожих.

Някой стреляше по мен, упорито. Залитнах напред. Пистолет. Само ми лазеше по нервите. Ужасеният, омазан Кронин изпразваше пълнителя си към мен, без да се цели. Аз се прицелих, но него вече го нямаше там.

Нещо падна от тавана върху ми, размаха ноктести крайници. Аз също. Съществува кървеше, а може би бе моята кръв? Успях да забия главата му в масата и стрелях с една ръка, докато единственото движение останаха куршумите, разплискващи мъртва плът.

Лежането бе лоша идея. Най-после станах на крака. Рану кълцаше Берсерк с нож във всяка ръка. Кат и Мърл се сражаваха, опрели гърбове. Мадж стреляше хаотично над Езичника, в несвяст или мъртъв, и над Мораг, още в транс. Трябваше да стигна до Мадж.

Насред целия хаос Кронин ме връхлетя с катана. Нямах време да стрелям. Опитах се да парирам с картечницата. Катаната я преряза на две и се заби в шлема ми и в бронирания череп под него. Усетих струйки кръв по лицето си.

Изтласках Кронин назад с ритник. За жалост, не изпусна меча. Захвърлих двете половини на картечницата си.

— Хайде, давай! — изкрещях му, все едно бяхме насред див кръчмарски бой в Дънди.

Извадих остриетата си.

Той беше умел, бърз и отчаян. Нападаше постоянно. Парирах с каквото ми беше останало от остриетата. Кронин нерядко намираще целта, пробиваше бронята, рисуваше ме в червено. Пренебрегнах предупрежденията по дисплея си. Понасях поражения, само и само да се добера до него. Накрая извадих късмет и улових меча му между остриетата си. Забих му едно чело, а когато залитна назад, отскочих и го ударих с коляно в главата. Част от черепа му поддаде. Отскубнах катаната му и го намушках в рамото с двете си останали цели остриета. Изтеглих ръка, готов да забия счупените в лицето му.

— Копеле! — изревах лудо, като цялата лудост на всичко наоколо.

— Предавам се! — изкрещя Кронин.

Изглеждаше ужасен, но не от мен. И защо беше облян в слуз?

— Джейкъб!

Беше Мораг. Чух заповедната нотка в гласа ѝ. Толкова много исках да убия Кронин, че се тресях. Вместо това го сграбчих за косата, извадих старинната си пушка от кобура и го завлачих към Мораг, стреляйки с една ръка към всичко, което мърдаше и не беше нас.

От другата страна на масата Мърл и Кат също не спираха да стрелят, изтегляйки се към Мораг, Рану и Мадж. Кат падна. Половината ѝ лице представляваше червена пара и овъглена кост. Лазер. Знаех, че е мъртва. Мърл изкрещя диво. Израженията на Рану, Мадж и Мораг се промениха. Изглеждаха ужасени. Обърнах се. През сфинктера в другия край на стаята влязоха Ролистън и Сивата дама. Настъпваха, стреляха.

Открихме необуздан огън. Плазмената пушка на Мърл обгърна главата на Ролистън с бели пламъци, докато тя не се превърна в черен, ухилен череп наред бялото. Но Мърл не спираше и не спираше.

Едва достигнах Мораг и останалите, обградили тялото на Езичника. Последвалото сякаш се случи на забавен каданс. Ролистън обърна универсалното си оръжие към мен. Плазменото дуло стреля. Нямахме как да пропусне.

Улучи ме отдясно. Подпалих се, запищях. Плазменият огън ме прояде неумолимо, а собствената ми плът го подхранваше. Отломките от съзнанието ми се молеха за смърт, за край на болката.

Някак още бях буден. Появи се Мораг. Последва миг покой наред болката и хаоса. После от брадичката ѝ излетя парче плът. И тя

закреся, и тя гореше. Усетих жак в шията си. Не разбирах. И отново пицях, този път не от болка, а от ужас. Плътта ми ми стана чужда. Промени се, месото се отлепи, от мен израснаха пипала. Размахаха се, сгърчиха се пред погледа ми, затърсиха странната плът на Цитаделата.

Тогава започнах да пропадам. Всички пропадахме. Не, бяхме погълнати, потъвахме силом, нещо ни мачкаше. Навсякъде около мен имаше овъглена плът, а хранопроводни мускули ме стискаха, всички потъвахме с ужасяваща скорост, а извънземните ми органи се съешаваха с корените на Цитаделата.

Превърнат в половин човек, сведен до кресящо овъглено месо, се изсипах върху студената скала. Смътно долавях, че с мен има и други. Опитах да се отдръпна от горещината, но от мен не бе останало достатъчно, за да помръдна. Корените засияха в оранжево и стъблото закрепя като Тях, смучейки лава от дълбините на Лаланд 2 и пренасяйки я към Цитаделата. Усещах я, още бях съединен със стъблото. Пак писъци — този път беззвучни. Всяко нервно окончание пламна отново. Защо не умирах?! На километри отгоре градът от лед се превърна във вулкан, когато коренната система се преобрази в огромни, унищожителни пипала, бълващи лава.

22.

НОВО УТУ ПА

Намирам се наред голямата зала в Дайнас Емрис и горя. Около мен пламва и камъкът. Крещя. Част от крясъците са членоразделни: „Къде е тя?!“, отново и отново.

Езичника не знае какво да каже.

— Сам си го причиняваш! — крясва ми.

Просто няма как да овладее толкова болка. Усещам я през морфина, през изкуствената кома. Плазмата значи моментална, неспасяема смърт, освен ако не си Балор или Ролистън. Търпя всички последици, но смъртта така и не идва. Мисля, че долавям и друга болка отвъд пламъците. Човешкото съзнание не е създадено за това. Сякаш съм в библейския Ад, за който говорят християните. А може би съм мъртъв. Извършил съм много гадости в живота си, но нищо толкова лошо, че да заслужи това.

Поставят ме в обвивка от топло месо. Месото диша. Има собствен пулс. Още болка, още наркотици. Много по-лек съм, по-лесно ме пренасят: ами да, сега имам само половин тяло и би трябвало да съм мъртъв.

Наред голямата зала в Дайнас Емрис съм. Още горя.

— Чуй ме, Джейкъб. Сам го правиш. Това е неврологичен пренос. Тялото ти изгоря и умът ти го превръща в истина и тук, в мрежата.

Знам това. Вече подпалвам камъните.

— Къде е тя?

Езичника няма отговор. Как да ми каже, че тя се крие от мен?

Отново Дайнас Емрис. Само тук имам някакво подобие на живот.
— Не искам да умра в Космоса — казвам на Мадж.

Аватарът му прилича на него. Трябва ми уста, за да му го кажа и във физическия свят, ала вместо уста имам само овъглена каша.

— Няма да те оставя да умреш в Космоса, друже. Ако се окаже, че няма да ни приберат у дома, ще те отърва от мъките със собствения ти лазер.

— Но така бих умрял именно в Космоса — отбелязвам.

— Е, да, ама поне няма да ти свърши въздухът и да се задушиш бавно.

— Искам да знаеш, че си ми огромна утеха. А защо не ми спестиш време и не го направиш сега? Бездруго нищо не е останало от мен. Направи го сега.

Обикновено Мадж би презрял подобна молба, в този момент обаче ми изглежда смутен.

— Изгубеното ти пораста обратно... това, което плазмата ти отне.

Обикновено Мадж няма проблем да ме гледа в очите, а тук очите ни не са лещи.

— Това не ми харесва.

Вече ме поглежда.

— Метал и пластмаса или извънземни нанити, каква е разликата? Трябва да спреш да търсиш лесен изход.

Къде е Балор, когато ми трябва? Би ме убил на мига.

— Къде е тя?

— Виж, мога да обясня. Реагираш пресилено на...

— Не искам обяснения. Къде е тя?

Трябва да си поприказвам с нея за предателството.

— Твърде е уплашена, за да те види. Изходът, който Салем ни осигури, е отличен.

— Електромагнитен катапулт за руда е. Гравитацията от ускорението ще ни смаже.

— Не и ако използваме екзоброните. Животоподдържащите им системи те пазят жив, докато...

— Регенерирам? Като дъждовен червей? Ами ако не искам?

— Чуй се само, човече... Солосо и Странната оцеляха. Искях да знаеш. Според информацията флотилията на Ролистън ще отпътува след няколко дни. Трябва да се върнем бързо. Това е последната ни надежда.

— Не ви трябва.

— Не искаш да умреш тук, друже. Насред мазните пръдни.

Имаше право.

Мадж ми показва записа след това. През цялото време бях здраво упоен. Солосо и Странната се сбогуваха с нас. Солосо беше споменал, че ще е неразумно да се връщаме в Моа. Не можех да си представя защо изобщо бихме искали.

Измъкването беше изненадващо просто. Салем имаше набито око за слабости в системите за сигурност. Присъединихме се към рудна доставка. Езичника, Мораг, Мърл, Мадж, Рану, Кронин и аз носехме откраднатите екзоброни. Наричаха се Хелиони. Сложиха ни в сандък и го напълниха с противоускорителен гел, същия, който използвахме за спускането си. След това ни контрабандираха в товарното помещение. Дори нямаше нужда от хакване, само фалшифициран баркод. И зачакахме.

Дори в безсъзнание усетих спираловидното ни ускорение по електромагнитния катапулт, изстрелващ товарите в орбита. И обгорената ми, и наново порасналата ми плът почувстваха ужасяващото налягане. Сякаш всяка кръвна клетка се спуска. Въпреки гела сандъкът ни се премести от предния в задния край на контейнера. Дори органичните компоненти на Хелионите се превърнаха в една огромна рана.

В орбита прогорихме част от контейнера и се отървахме от известно количество гел, надявайки се, че никой не ни сканира особено старателно. После Езичника изпрати плътния сигнален лъч. Изчакахме малко. Той повтори. Изчакахме още. Казвам „ние“, но бях в безсъзнание и още не се справях с болката. Не ми пукаше. Всичко можеше да приключи насред протонен заряд, който да ни разгради на елементарни частици, но за мен това също щеше да е сладка свобода.

Ако не бях толкова вгълбен в собствената си мъка, може би щях да помисля за Картечар, Майка, Големия Хенри и Кат. И за

седемдесетината души от хората на Майка, съпротивата и уличните банди, загинали сред диверсията. Никога нямаше да научим имената им, а останалите на планетата хора на Ролистън щяха да ги гонят до дупка. Нищо чудно, че Солосо и Странната не ни искаха обратно.

А, да — Кронин. Явно беше прескочил от нашата страна на барикадата, уплашен от Ролистън, колкото всички останали, може би дори повече. Другите от нас почти го убили, когато ни дал няколко късчета информация, а после отказал да продума, докато не го разкараме по-далеч от Ролистън.

Изглежда Ролистън пуснал Кронин на вълците. В началото на нападението майорът транспортирал Кронин и Кринг до съвещателната зала през органичните части на Цитаделата. Служта по тях била лубрикант, правела пътуването по-лесно. Покрила ни всички, когато Мораг хакнала плътта ми, превърнала ме в нещо друго и ме използвала като интерфейс с корените.

А хакването било успешно. Но сега не можеше да не знаят, че системата им е компрометирана, нали така? Знаеха за чудодейното ни бягство и знаеха, че Кронин е с нас.

След повече от ден в Космоса пристигнал „Тецуо Чоу“. Тогава ни открили. Мадж ми показва запис от ракетите им над хоризонта на планетата, бойни самолети, опитващи се да достигнат стрелкови позиции в ниска и висока орбита. „Тецуо Чоу“ понесъл удари, но накрая скоростта му ни спасила — успял да увеличи разстоянието достатъчно, за да отпътува.

Бях пропуснал гонката и светлините в космическата нощ. Бях пропуснал последния поглед към старата, почти мъртва звезда и към огромната смрадлива планета. Всъщност не бях пропуснал нищичко.

Зяпах Мораг като Черната Анис. Тя беше наясно с това. Всички бяха наясно с това. Дори Кронин. Започваше неговият дебрифинг. Иначе казано, разпитът му.

Ролистън и Джоузефин Бран бяха оцелели. Разбира се. Не можеха да бъдат убити, очевидно, при все че лавата е доста окончателно решение на всяко неразбирателство. Хората на Салем ги бяха проследили в Моа, след като Мораг превърна Цитаделата в пара.

— Измъкнахме те. Сега ни кажи какво знаеш — каза Мораг — Черната Анис, опитвайки се да не поглежда към мен.

— Трябва ми гаранция, сделка, каквато не сте упълномощени да сключите — заяви Кронин.

Изглежда се беше поуспокоил. Хладнокръвието му растеше правопрпорционално на разстоянието между него и Ролистън.

— Човече, знаеш, че можем да измъкнем всичко от теб, дори няма да ни отнеме много време — рече благоразумно Мадж.

Пушеше виртуална цигара. Още по-безпредметно от виртуално уиски. Но отстрани изглеждаше изкусително.

— Не мисля така, господин Маджи — рече Кронин с лека нотка на самодоволство.

С раздразнение отбелязах, че аватарът му е от Мораг, висококачествен и изразителен. Изглеждаше, както го бяхме видели, когато обсъждахме демокрацията в емисия из цялата мрежа, малко след като пуснахме Бог в мрежата. Добре поддържан, добре облечен, привлекателен и проницателен: съвършен корпоративен шеф. Според Езичника колкото по-добър беше аватарът, толкова по-лесно можехме да преценим реакциите му по време на разпита.

— Вие сте от добрите, не мисля, че ще ме изтезавате.

Наглостта в тона му дори успя да ме разсее от синьокожата Анис, в която се бях втренчил.

— Слушай, задник, всички тук искаме да те убием — рекох му. — И аз ще помогна.

— Убийте ме и няма да научите нищо.

— Вече влязохме в изолираната ви система — изръмжа Анис.

Кронин рязко обърна глава. Езичника стори същото, Мърл я гледаше кръвнишки, дори Рану клатеше глава.

— Глупости. Демиург би ви поробил, в най-добрия случай — каза Кронин, но не звучеше докрай убеден.

Достатъчно бе добър в работата си, за да разтълкува езика на тялото ни. Внезапно се усмихна. Не очаквах това. Сякаш бе почувствал надежда.

— Не виждам защо се усмихваш — рече Анис. — Знаем всичко нужно за атаката.

— Ще трябва да откупиш живота си другояче — посъветва го Рану.

От неговата уста това звучеше сериозно.

— Боя се, че господарите ви няма да се съгласят. Твърде съм ценен за тях. Ще искат да сключат сделка.

— Да виждаш някого от тях тук? — попита Мадж и се огледа из залата. Виждах, че е ядосан. — Не мисля, че имаме господари. Мисля, че имаме хора, с които работим, и бих предположил, че си наясно колко не ни бива да изпълняваме заповеди.

— Аз пък не съм предполагал, че сте глупав, господин Маджи...

— Не си му гадже.

Бих решил, че Мърл се шегува, но изглеждаше напълно сериозен. И, което е по-любопитно — Кронин не смееше да го погледне.

— Харесва ли ви или не, имам по-полезни данни и гледна точка към ситуацията, отколкото можете да изкопчите от Демиург — каза Кронин.

— Как така? Демиург не е ли всезнаещ? — попита Езичника.

— Наясно сте, че земните власти ще трябва също да ме разпитат.

— Не, ще ти изтръгнат информацията с мъчения — отвърна Анис.

Не го вярвах, а и на останалите им личеше, че не го вярват. На Земята щяха да се споразумеят с Кронин, той щеше да изчезне, а после някой с променена физиономия и същия набор от умения щеше да влезе в кошарата на властовите играчи.

— Прав е. Нямаме избор. Ще го пуснем през сензорните програми за разпит и ще го убием, преди да стигнем до Земята — рекох мрачно.

— Не мисля, че можете, господин Дъглас — опонира ми Кронин.

— И по-читави хора съм изтезавал и убивал за информация, Кронин. Може да се мислиш за много важен, но за мен си поредният задник, и ако мислиш, че няма да те изтезвам, явно нямаш представа през какво минахме, когато ни заловихте.

Рану кимаше, лицето му — студено и безизразно. Сигурен бях, че иска да нарани този тип, колкото и аз. Все пак в някаква степен Кронин беше прав. Не исках да го изтезвам, защото не ми се щеше да се мисля за такъв човек, но ако се налагаше, щях. И нямаше да ми тежи на съвестта.

— Помниш ме, нали, Кронин? — намеси се Мърл. Аватарът на Кронин пребледня. — Знаеш на какво съм способен, когато съм на мисия. Представи си, че съм ядосан, защото сестра ми умря. Представи си, че те държа поне отчасти отговорен.

— Не бях аз! Беше Ролистън! Казвам ви, той е превъртял! И изтезанията, и те бяха негова идея! — Излъсканото присъствие на духа от корпоративните съвещателни зали стремително се топеше. В гласа му проличаха корените му от детройтските улици.

— Слушай сега, тъпанар. Ще направиш само една сделка, и то с нас. И тази твоя единствена сделка с нас ще е да те пощадим до края на пътуването — обясни му ситуацията Мадж.

Кронин ни огледа. Не мисля, че видяното му хареса.

— Всички сте луди. Нямате представа какво предимство съм — изпелтечи отчаян.

— Убеди ни, няма що — отвърна Мадж. — Ако доживееш да стигнеш до Земята, тогава се разбирай както щеш с онези там.

Нищо подобно, помислих си.

Макар да се бях съсредоточил върху Кронин, поглеждах Черната Анис от време на време. Тя упорито не отвръщаше на погледите ми.

— Значи с Ролистън сте искали да владеее света, обаче сте се скарали, така ли? — попита Мадж.

— Не. Нямаше да направим това.

— О, не, разбира се. Вашето е следващата голяма стъпка напред за човечеството.

— Щели сме да еволюираме до ваши роби? — попита Мадж.

Кронин изглеждаше засегнат. По лицето му бе изписано, че дори да ни го обясни много внимателно, с прости думи, пак не бихме разбрали.

— Замисляли ли сте за потенциала на всеки човек, дори на най-глупавия, най-апатичния, най-скучния човек? Ако не друго, всеки има огромен потенциал за работа, който технологиите умножават многократно. Сега се замислете за всички интелигентни, ангажирани и интересни, здраво работещи човеци. За това, какво можем да постигнем, ако се хванем да работим заедно. Ако влезем в един ритъм и тръгнем напред, ако се усъвършенстваме като раса, вместо да се препираме за безсмислени неща. Във войната с Тях видяхме какво

може да постигне човечеството, когато почти работи заедно, скоковете в технологиите, сътрудничеството...

— Постоянното нещастие — добавих.

— А сега си представете, че не ни трябва да ни стимулира някаква външна опасност. Всички заедно към обща цел: напредъка на расата ни.

— Така ли си говориш сам, за да повярваш в тоталитаризма? — попита Мадж.

Кронин доби дълбоко разочарован вид.

— Как изобщо ходиш на два крака? — сопна се той на Мадж.

— Разбираме те отлично. Далеч не си най-умният тук — отсякох, разгневен от високомерието му.

— И Джейкъб не е — рече Мадж ухилен.

Изглеждах го укоризнено. Ама си беше абсолютно прав.

— Вижте, вързали сте се до един на лъжа. Не всички имаме право на онова, което искаме. Трябва да се правят жертви. Говорим за огромна промяна в категориите. Човечеството — почти нов организъм.

— Говориш за смърт на индивидуалността — каза Мораг.

Защо разпитът ни започваше да звучи като философска дискусия? Мразех тия работи. Някаква мастурбация, която се пречкаше на живота. Защо хората не можеха просто да карат нататък?

— Да! — извика Кронин ентусиазирано. — А го казваш, все едно е лошо. В основата си всички сме на крачка от зверове с гущерски мозъци. Промили са ни мозъците, тъй че да мислим само за собствените си щения. Трябва да работим заедно, всички. — После се огледа. — Така де, как ви се отразява индивидуалността? Щастливи ли сте?

От самодоволството му пак ме засърбя да го ударя.

— Аз да — заяви Мадж.

— Господин Маджи, чел съм досието ви. Не сте щастлив, а сте на наркотици. Има разлика. Вижте, всички на света са нещастни...

— За което ти лично си допринесъл значително — вметна Езичника.

— И всички са самотни. — Мадж несъзнателно хвърли поглед към Мърл. Запитах се дали Мораг гледа към мен в момента. — Експериментът със самоидентичността е провал.

— Свободният избор не е експеримент — отвърнах гневно.

— Не, илюзия е. През целия си живот сме имали твърде малко избор. Всичко, което чувстваме като свободна воля, е било затворено в нечии чужди параметри. Най-близката стъпка до това, за което говорите, създаде конфликт, който може да унищожи човечеството. Разбирате ли колко е себично и вредно това?

— Съвсем лесно можем да трупнем тази вина на вашите рамене — рече Езичника. — Ние искахме да дадем на хората възможността да разберат какво става и сами да взимат решения.

— Хората не искат това. Искат лесен живот.

— Какъвто нямат — намесих се.

— Хората искат друг да взима трудните решения вместо тях. Повечето хора почти не искат да мислят. Причината Земята да се мобилизира, причината да изпратят хора като вас, е, че други властни хора имат много за губене, ако успеем. Харесва ли ви или не, ще трябва да им осигурите каквото искат. Цялата болка, която изпитвате, е заради индивидуалността ви. Щяхме да сложим край на това. Най-после и завинаги щяхме да направим човечеството щастливо и градивно.

— Съвършено функциониращо зъбно колело — каза Езичника.

— Говорим глупости — каза Мърл. — Не искам да го слушам как се оправдава.

— Но много ви благодаря за намесата, господин Сомърджей, и за вашата, господин Нагаркоти, и, разбира се — обърна се към Езичника, — не бихме могли да стигнем дотук без вас, господин Сим.

Езичника изглеждаше съкрушен. Тежките потребности на мисията, постоянните поражения, вината от предателството му всичко сякаш го бе състарило, дори виртуално.

Хубаво. Майната му.

— И как ще стане? — попитах. — Демиург ще обладае всички ли? Ще свърши работа само за хората с неврална кибернетика.

В следващия миг осъзнах, че благодарение на войната почти всички имаха такава, поне по-важните. По-важните. Започвах да мисля като тях.

— Обладаването няма да доведе до сътрудничество. Ще доведе до оргия от мъчения, насилие и страдание. Ще изчезнем като вид — каза Рану.

Кронин кимаше.

— Е, браво на плана ви — изкоментира Мадж.

— Господин Нагаркоти е прав. Всичко това би се случило, но Демиург беше само част от плана ни, а и не се получи както очаквахме.

— А как тогава? — повторих, още по-раздразнен.

— Щяхме да съградим човечеството наново. Нанити, извлечени от Тях. Представете си Тях, но с устрем, въображение, цел, творческа мисъл, умения и познания.

Не знам защо, но тази идея ме изпълни със страх. Представих си човечеството като ято гладни насекоми, изяждащи всичко по пътя си през звездите.

Мърл се засмя.

— Простотии като от някой визфилм. Злият гений разкрива плана си. Няма такива хора — рече.

Може би опитваше да убеди самия себе си.

— Господин Сомърджей, от едно ниво на влияние нататък подкопаването на правителства и масовият контрол над населението стават относително лесни. Ние просто се възползвахме от наличната ни технология по най-полезния за човечеството начин.

— Значи го можете? — попитах.

Кронин ме изглежда, сякаш имаше насреща си идиот. Разбира се, че го можеха.

— А как ще го доставите?

Сега той се поозадачи. Някои от другите се спогледаха.

— Не знам. Мислех, че тази информация сте взели от Демиург в Цитаделата.

Оглеждаше ни изпитателно.

— Джейкъб беше ранен, още не сме го брифирали — каза Езичника, сякаш уверяваше Кронин.

Той се обърна към мен.

— Нанотехнология, господин Дъглас. Няма да е трудно да се контрабандира до Земята и да се зарази населението.

— Не ти е казал, така ли?

— Беше засекретено. Не беше в сферата на отговорностите ми. Не ми е трябвало да зная.

Очевидно Ролистън беше пълен параноик.

— Интересува ме защо вие ще вземете решението вместо нас? — попита Мораг.

— Защото имат властта и ресурсите да правят каквото си щат с нас. Както е било винаги — каза Мърл.

Кронин кимаше.

— Човечеството излъчи нас. Ако не беше така, нямаше да успеем да се поставим в позицията, в която сме.

— Иначе казано, вие сте арогантни, заблудени задници, които мислят, че знаят кое е най-добре за нас — отвърна Мадж.

— Но с изключение на факта, че сме тук, което значи, че хората не искат това — тихо каза Рану.

— Или пък е инстинктивно трепване преди голямата промяна.

— А ти ще се присъединиш ли към единството? — попита Мадж.

— Хората имат нужда от...

— Така си и мислех.

— Съществуват управленчески съображения и въпросът с дългосрочното планиране.

— О, да, най-добре да сме безпосочна раса от зомбита, пощръкляла из Космоса — саркастично рече Мадж.

— Те нямат господари — каза Мораг. — Те са същински колектив.

Това, че се застъпваше за Тях, по някаква причина ме жегна.

— Също така не са наистина разумни, а само реагират на стимули. Тук говорим за нашата раса, работеща в свършено единство.

— Говорим за човешки кошерен разум — допълни Мораг.

— А ти говориш как ще го контролирате. Това е твърде много власт — каза Рану на Кронин, който доби смутен вид.

— Ако ти го контролираш, но не си част от кошера, няма ли да си най-глупавият човек на света? — попитах.

Кронин започваше все повече да се смущава. Не отвърна.

Езичника изпревари всички.

— Освен ако си част от него и го контролираш.

Аватарът на Кронин преглътна на сухо. Не можех съвсем да го осмисля. Какво ще представлява човечеството, как ще действа.

— Нали разбирате, че самото поемане на властта ще промени човека в тази роля. Вие си представяте начело мен, какъвто съм сега.

Не. Би било извисено създание, което някога е било мен.

Вече звучеше, сякаш му е неудобно да говори тези неща.

— Кликата това ли е възнамерявала? — попита Мадж.

— Не. Те бяха дребни, уплашени душици — каза Кронин.

— А кой го е искал тогава? — попитах, но знаех отговора.

По лицето на Кронин се изписа страхопочитание.

— Каква е крайната цел на всичко? — ненадейно повиши тон Езичника.

— Апотеоз.

Сякаш тази една-единствена дума успя да уплаши Мадж и Езичника. Мен успя само да ме ядоса.

— Какво пък значи това, дееба?

— Да станеш божество — промълви Мадж.

— Това е планът на Ролистън, нали? — попита Езичника. — Иска да е Бог.

Кронин кимна.

— Ролистън е велик мъж. Само той успя да види истинския потенциал в Тяхната технология.

После чертите му затрепкаха и той се разрида. Не мисля, че някой от нас го очакваше. Аватарът му бе програмиран и за това.

— Всички сте такива британци. По-добре да го бяхме изтезавали — възнегодува Мърл.

— Съжалявам. Толкова съжалявам! — виеше Кронин. Посочих го с пръст и казах на Езичника, Мърл и Мораг:

— Ето, ако ще предаваш някого, това е вярната реакция.

Анис изглеждаше гневна, но пък такова беше обичайното изражение на аватара ѝ. Езичникът поне доби смутен и виновен вид. На Мадж му се стори смешно.

— Това е, ако ти пука. Не е предателство, ако жертвата ти е смешен мрънкалник — заяви Мърл.

Май беше опит за шега.

— И как реши да се отърве от теб? — попита Езичника.

— Вижте, Ролистън не е обикновен човек, като вас или мен. Не можем да го съдим по своите критерии — каза Кронин, малко твърде сълзливо.

Сякаш отчаяно искаше да разберем, да видим, каквото виждаше той, когато погледнеше Ролистън.

— Не ни се занимава да го съдим, я просто да го убием — рекох.
Мърл и Рану закимаха. Кронин се стъписа. Все едно бях казал нещо кошунствено.

— Дори сега, когато ви обясних, можете да мислите само за дребнавите си примитивни щения?!

— Ако така ще се изразяваме.

— Аз винаги само за тях съм можел да мисля — добави Мадж.

— Не го разбирате, защото сте просто терористи, които искат да смъкнат всичко до своето ниво.

— Всичко разбираме. Просто нивото ни си ни харесва — отвърна Мадж.

Кронин поклати глава с престорена симпатия.

— Не, господин Маджи, не разбирате. Никога не сте бил част от нещо изключително.

— Да преебем Кликата беше доста изключително — оспорих го.

Рану, Езичника и Мадж се съгласиха.

— Защото тогава действахте *срещу* нещо, а не *за* нещо.

Мърл пристъпи напред и преди някой да успее да го спре, хвана един от пръстите му и го счупи. Кронин изкрещя.

— Не бях сигурен, че ще сработи тук — каза Мърл.

Кронин се заклатушка в стола, стиснал пръста си, изкривен под странен ъгъл.

— Не просто сработи, а сигурно си повредил пръста и на истинското му тяло — каза му Езичника с леко неодобрение.

С изражение на нездраво удоволствие Мърл хвана пръста на Кронин отново и го усука.

— Давай по същество, шибаняк! — извика в ухото му, докато Кронин крещеше, а после пусна пръста и се надвеси над него.

Кронин се опитваше да се овладее през сълзи на болка.

— Има определени предпочитания. Както казах, той е велик човек. Няма вкусовете на обикновените хора като нас.

— Какво е направил? — тихо попита Мораг.

Тя също сякаш започваше да кипи отвътре.

— Има места, където се правят определени неща...

— Домове за снъф^[1] — проскърца Мораг.

— Малко по-изтънчено е...

— Претенциозни, скъпи домове за снъф — предположи Мадж.

Кронин ме впечатли, като намери сили за подразнена гримаса.

— Не ходеше там само за да убива хора. — Почти го оставих на място, когато хвърли поглед на Анис, докато го казваше. Тя пък се взираше в него с едва сдържана ярост. — Променяше плътта им. Правеше ги нови.

— Давал ти е да гледаш? — отвратен попита Мадж.

Отговорът бе изписан по лицето на Кронин.

— Значи е обичал да изтезава хора и да ги убива? — изръмжа Мораг.

— Не! Не разбирате. Имало е нещо в миналото му...

— Какво? — нетърпеливо попита Езичника, улисан в историята.

— Не знам. Затова Кликата го е привлякла, още преди войната.

— Защото е бил хаховец ли? — попита Мадж.

— Не, пак не разбирате. Мислеше отвъд човечеството. Надскочи моралните ни устои, които бездруго не са вече никакви устои...

Търсеше начин да се изрази, но сякаш не го намираше. Имаше обаче известно право за морала ни. Замислих се за всичко, което бях сторил само и само да оцелея. Нещо не ни беше наред като раса.

— Как е могло да не го знаем? — попитах гневно Езичника. — Как е могло да не го знае Бог?

— Явно няма нито една електронна следа към това — отвърна той объркан.

— Не е необичайно. Тези места много внимават със сигурността си и с тази на клиентите си. Няма записи, няма наблюдение — поясни Мораг.

Не отлепяше поглед от Кронин, който сякаш се свиваше по-далеч от нея.

— Знаеш за тези места, така ли? — попитах я.

Прикова ме с очи като черни дупки. Аватарът ми се отрази в тях, умален.

— Имаше слухове. Едно момче, Майкъл... най-хубавото момче, което съм виждала. Една нощ дойдоха да го вземат с много скъпа летяща кола. Не го видях повече. На следващия ден Макфарлин внезапно се оказа много по-богат.

— Това не значи... — понечи да възрази Мърл.

Мораг му затвори устата с поглед.

Беше права. Хладнокръвният, спокоен и контролиран корпоративен специалист по проблемите се оголваше и се показваше страхлив апостол.

— Значи Ролистън е болен изрод. Някой да е изненадан? — попита Мадж.

— Всъщност да — рекох. — Винаги съм мислел, че е копелдак с лед вместо кръв, когото нищо не го вълнува, освен да си изпълни мисията. Мислех, че е повече като Мърл, а не психопат. Не се обиждай, Мърл.

Чак след като бях обладан и после, след като нахлухме в Цитаделата, видях какво представлява Ролистън наистина.

— Не се обиждам. Бих се съгласил — отвърна ми Мърл. Не беше странно, че Мърл и Ролистън са работили заедно. Поне не и за мен. Останалите не изглеждаха особено доволни, особено Рану. Мърл се приведе към Кронин. — Но по-добре давай по същество. Шибаняк.

Кронин трепна уплашено.

— Сля се с Демиург твърде рано.

Всички освен Рану реагираха мигновено. Аз изстинах. Все едно някой се изсра върху душата ми.

— Значи Ролистън и Демиург са едно и също? — придаде глас на страха ми Рану.

Звучеше сподадено, все едно някой го душеше. И двамата, оказва се, сме били фрагмент от Ролистън. Не си представях нещо по-ужасно. Видях как изглежда съчувствието върху лицето на Черната Анис. Почувствах се още по-зле.

— След това и биотехнологиите. Започна да експериментира. Да променя хора, да ги превръща в друго. Нещо чудовищно. Все едно му бяха играчки. — Спомних си хакерите в леда. Не можех да се отърся от усещането, че в нечовешкото съзнание на Ролистън това е било разумно биоинженерно приложение. — Трябваше да заредя вътрешните си запаси с успокоителни, за да изтърпя това. Обичаше да ги гледа как растат, как ги боли, докато растат. Но просто не бях достатъчно силен. Затова Кром — Грегър Макдоналд — беше, каквото беше. Затова изглеждаше така. Затова...

По суровите лица в помещението прецени, че не е избрал правилните слушатели точно за тази тема.

— Затова е страдал? — довърши Мадж.

— Ако наречеш приятеля ни „каквото“ още веднъж, ще те убия — заплаших го.

— Трябва да разберете, че то... че господин Макдоналд, макар да бе ключова и красива част от плана, го предаде. Трябваше да бъде наказан. Разбирате, нали?

Че тези, които те предават, трябва да бъдат наказани ли? Разбих го, но го запазих за себе си.

— Ами ти? — попита Мадж. — Ти леда ли си си заслужил? Деветия кръг?

Не знаех какъв е този девети кръг, но Кронин кимна нещастно. Надявах се да не се разреве отново. Ако го направеше, едва ли щях да овладее презрението си.

— Не бях достатъчно силен.

— Значи Ролистън иска да пресъздаде света по свой образ и подобие? — обобщи Езичника.

Кронин кимна.

— Това, което вижда в ума си, се сбъдва наяве.

— Имаме късмет, че Езичника не е опитал да се слее с Бог и да пробва същото — замислено рече Мадж.

— Свят с хубав чай, спретнати чифлици и фолклорни песни би бил прекрасен — каза Езичника.

— На мен ми звучи като ад — отвърна Мърл.

Мадж кимаше. Кронин само ги наблюдаваше, озадачен от лековатите им приказки.

— Този свят на Ролистън е уплашил дори болно копеле като теб, значи? — попита Мораг.

Кронин кимна и я погледна.

— Съвършен е, но е ад — рече. — Аз просто... не съм достатъчно силен. Никога не съм смятал, че ще съм неговият Юда.

Мораг го гледаше отвратена.

— Свят по негов образ и подобие. Дори Ролистън би се отегчил — казах.

Шегувах се, но пък и имах известна представа как изглежда главата му отвътре.

— Той е съвършен — заяви Кронин, явно вместо обяснение.

— Мамка му мръсна — рекох и поклатих глава. — Това са глупости, човече. Някакви психарски мании за величие. Не може да го

направи, нали? — попитах.

Всички просто обърнаха унили погледи към мен. Бяха видели информацията, открадната от Мораг. Израженията им бяха красноречиви. Уплаших се. Да обладаеш цял свят. Вече беше започнал с колониите. Имаше властта да изкриви всичко като във фантазиите си, както го беше направил с Берсерките в Цитаделата. Ако изобщо бяха Берсерки.

— Кой е знаел? — попита Мадж.

— Никой, освен Ролистън, аз и...

— Сивата дама — довърши Мораг.

Кронин кимна. Мораг ме наблюдаваше. Сега аз не можех да срещна погледа ѝ. Не само тя ме зяпаше. Кронин се подсмиваше злорадо. За втори път смъртта му се разминаваше на косъм.

— Ами старите му подвизи? С проститутките? — наруши тишината Мадж.

— Аз... ами, не знам. Някои от по-старите членове на Кликата са знаели. Преди Бог имаха властта да унищожават информация завинаги. Имам предвид, както си му е редът, постарому, старателно. Сигурно са се потрудили да му прикрият следите.

— Не вярвам на тия глупости — заяви Мораг. — Какво не ни казваш?

— Всичко ви казвам! Кълна се. Не разбирате ли колко ми е трудно? Това не е просто сделка. Обърнах гръб на... на...

— На Бог? — прекъсна го Мадж подигравателно.

Кронин се завъртя към него рязко.

— Да, господин Маджи, при все добре отрепетирания ви цинизъм и шантавите ви стойки, да, точно на това обърнах гръб. Можех да съм част от нещо велико, а се принизих до вашето ниво. — Кронин поклати глава. — Като всички вас, и аз бях твърде уплашен и слаб.

— Глупости! Премълчаваш нещо! — пак избухна Мораг.

— Не е вярно! — настоя той.

Тя го гледа безмълвно няколко секунди.

— Вярвам ти — смени изведнъж тона.

Мърл, Езичника и дори Мадж се опитаха да я спрат, но това бе нейният свят. Забавиха се. Рану и аз не помръднахме. Обсидиановите ѝ нокти се забиха във виртуалните гърди на Кронин. Той се разтrese,

загърчи се и закрещя, когато по тялото му плъзнаха черни мълнии. Умря бързо, а неврологичният пренос му видя сметката и във физическия свят. Бързо, но в мъчителна агония. Наблюдавах сцената с усмивка.

— Тъпа кучко! — изкрещя Мърл, забравил всякакъв самоконтрол.

Трепнах, а пред погледа ми падна червена пелена, но някак се овладях. Черната Анис рязко завъртя глава. Мърл спря, обаче изглеждаше все така бесен.

— Спомни си къде се намираш! — предупреди го Анис.

Мърл понечи да каже нещо, но прехапа език.

— Като за човек, който не иска да убива, задобряваш — рекох към Мораг.

— Свиквам — сопна ми се тя.

— Със сигурност. Колко хиляди души изби в Цитаделата?

Не беше толкова въпрос, колкото злобно заяждане. Тя извърна поглед и известно време мълча.

— Съжалявам, че те използвах, Джейкъб, но не си изпитвай късмета — изръмжа.

Беше напълно сериозна.

— Можеше да ни е още от полза — кимнах към димящото тяло на Кронин.

— Беше ни казал всичко — възрази Мораг.

— Няма как да знаем — процеди Мърл.

— На коя страна си, чудя се? — попитах я и аз.

Тя само ме изгледа свирепо. Замислих се дали не съм прекалил, а после осъзнах, че не ми пука.

— Много хубаво, още малко параноя и недоверие на кораба, само това ни трябва — каза Мадж.

Анис изчезна наред черен огнен стълб.

— Това беше послание от Ролистън — каза Мадж. — Помислете. Ако е искал Кронин, трябвало е само да го обладае. Вместо това ни го остави и ни пусна. Знаел е, че Кронин ще си изпее майчиното мляко. Чист нарцисизъм. Искал е да откараме Кронин на Земята. — Езичника кимаше в знак на съгласие. — Кронин е бил пророкът му, вестителят му, който е трябвало да облече цялата тази лудост в религиозни краски.

— Е, явно Мораг прееба този план.

— Все още трябва да предадем информацията — припомни Мърл.

— Искам да видя какво сте намерили в Цитаделата — рекох.

— Ти още ли участваш?

Втренчих се за няколко секунди в него.

— Кой си ти, че да ми задаваш тоя въпрос? — попитах накрая.

Езичника сви устни.

— Съжалявам, че нещата се развиха така, Джейкъб, наистина, но си спомни в чий дом си.

— Знам. И тя току-що си тръгна — завъртях ножа в раната.

— Ще ти покажем какво намерихме, но сме дотук, няма как — каза Мадж. — Свършихме си работата. Оттук нататък следват сражения в Космоса и каскади в мрежата. Няма място за шантави копелета като нас.

Имаше право донякъде. Мащабите вече бяха съвсем различни, но това не значеше, че му се вижда краят за нас. Споделиха ми най-важните моменти от плана на Ролистън.

— Аха... — промълвих. Мрачните изражения край мен пасваха на моето. — Това няма как да сработи, нали?

— Освен ако земляните не си помогнат взаимно, ще сработи — заяви Мадж, видният стратег.

— Майната му. Проблемът вече е техен — рекох без особена емоция.

Болката беше относително поносима. Старата, овъглена плът падаше, заменена от чисто нова, розова и крехка. Живеех в органичната обвивка на Хелиона, под грижите на животоподдържащите му системи. Взимах купища обезболяващи и прекарвах цялото си време в убежището, което Мораг ми беше програмирала. Странях от останалите. Не говорех с Бог. Все още пазахме от Него плановите на Ролистън, доколкото ги знаехме. Тази информация можеше да причини паника. Което ме накара да се почудя защо изобщо си бяхме дали труда.

Но пък имах много време да се упражнявам с тропмета. Дори мислех, че задобрявам доста, особено с блусарските парчета.

С Мадж бяхме разбрали как да напълним резервоара за течности на Хелиона с уиски, а после го включихме в изолираната мрежа, синхронизирахме го с глътките ми виртуално уиски. Това, както и въздушните филтри на „Тецуо Чоу“, избавили се от сярната миризма на Лаланд 2, бяха най-хубавото в пътуването досега.

Седях на стол върху сцената и свирех песен, която бях научил току-що, взрян в грейналите на слънцето пращинки, когато влезе Мърл. Най-малко него очаквах да видя.

— Как пък се намърда тук? — попитах вместо поздрав.

— Езичника.

— Ясно. Двамата имате много общо. Може да му кажеш, че няма да съм вечно тук, а и че вече ми е в черния списък. Ценя уединението си.

— Иначе казано, цениш си цупенето? — Приковах го със суров поглед. Той продължи: — Какво? Не можеш да ме свитнеш тук, а в истинския свят трябва само да те оставя да се изсипеш като мекотело от бронята си и да те понаритам. Вече те наритах веднъж, и то когато беше във форма.

Не отвърнах, само се запитах дали е дошъл, за да ме накара да се почувствам още по-беззащитен. Пресегнах се към чашата уиски на пода до стола.

— Затова ли си тук?

— Не, дойдох да ти послушам пръдливия тромпет. Виж, няма за какво да ти се оправдавам, но в тази война всеки ден се жертват хора, доброволно. Не е нищо ново, не е нищо лично и освен това, знаеш ли — с онази каскада в Атлантида сами си сложихте главите на дръвника. Всички знаеха, че Ролистън ще клъвне, ако вие сте примамката. Гадно ли е? Да, гадно е, но вземи се прежали най-после, защото залозите са неизмеримо по-високи.

— Това извинение ли се води? — Не скрих горчивината в гласа си.

— За какво? Задето си върша работата? Задето взимам тежките решения?

Погледнах го право в пронизващите кафяви очи. Запитах се колко от това в тях е фанатична лудост.

— Странно как задниците винаги използват „тежките решения“ за извинение. Ролистън и Кронин все това повтаряха.

— Би направил същото на мое място.

— След това, което ти ми причини, вече да.

— И преди. Вземи помисли малко. Някого, когото не познаваш и не харесваш, в замяна на сериозно стратегическо предимство в битката на живота ти. Кърши длани, колкото щеш, но трябваше да бъде сторено.

— Глупости. Беше част от екипа ми — отвърнах.

Но знаех, че е прав. И той знаеше, че знам, личеше си по презрителната му усмивка.

— Чуй ме сега, егоистичен лайнар. — Каза го със същия небрежен тон, както и всичко останало. Присвих очи. — Унищожи кариерата на сестра ми и я довлачи до Ада, където тя загина. Кат няма шанса да седи в „Котън кльб“ и да се гаври с музиката на Майлс Дейвис, докато се самосъжالياва. Не, тя е купчина пепел някъде на майната си и дори нямаме тяло, което да погребем във Филадельфия.

— Съжالياвам за Кат.

— Недей. Тя беше войник. Знаеше в какво се въллича. Може много да ти се е събрало — не съм в позиция да съдя, — но можеш или да го използваш, за да отчуждиш всички и да се върнеш към нещастното си, самотно, пълно с компромиси съществуване, или да стиснеш зъби и да караш нататък.

— Приключи ли?

Мърл само ме изгледа. Поглед на човек, готов да ми забие един.

— Не. Разбирам, че ти писна да те жертват, но Езичника взе правилното решение. И разбирам защо си мислиш, че можеш да го тормозиш, както не можеш да тормозиш мен. Е, и него не можеш. Остави го на мира или ще се разправяш с мен, ясно? — С последен презрителен поглед се обърна и се упъти към вратата. На прага спря и подхвърли през рамо: — След като каза онова на Мораг, за хората, които е убила, тя излезе от симулацията и повърна. Реших, че искаш да знаеш. Успя да я нараниш. Много.

Мораг не подбираше добре моментите. Бях здраво къркан. Избрах това, вместо да помисля върху думите на Мърл. Само дето и така не спирах да мисля върху тях. На пияна глава ми идваха купища

оправдания. Нека сме честни: Мърл и Езичника ме бяха предали, а Мораг ме беше използвала.

Физически се чувствах много по-добре. Бях регенерирал — или по-скоро го бях направили нанитите — почти половината си тяло. Скоро трябваше да изляза от Хелиона и да се изправя срещу останалите лице в лице.

Пиенето ме правеше сантиментален, а може би просто трябваше да помисля за това, вместо за собствения си гняв и болка. Предполагах, че Марионетките също са били някаква порода гадни твари, но пък кой не беше в наши дни? Ние — аз — също ги бях прецакал. Мърл беше прав: не бях по-добър от тях. Не можех да се мръщя на предателствата. Бяхме постигнали толкова много, но нищо от това не ми се струваше победа. Мислех за загубите. *Уанау* знаеха, че нападението над Цитаделата ще е смърт за тях, но го направиха. Сражаваха се за себе си, но и за свят, който не познавах. Бяха завършили мрачно и с насилие мрачните си, изпълнени с насилие животи. Заслужаваха повече. Муцуна със сигурност заслужаваше повече от това да го взривя, както и останалите нещастни кивита, които бях избил.

Свих юмрук и се ударих по главата. Нещо там не беше наред. Нещо, което самосъжалението скриваше. Когато пияният задник на улицата те заплюе, знаеш, че трябва да отминеш, защото не си струва — само че не отминаваш, защото горделивостта те обладава.

Кат. Лазерен лъч в главата, точно под шлема. И вече няма Кат. А убийцата — онази, с която бях правил секс. Нима забравях собствените си предателства? Затова ли се криех тук, или защото знаех, че не мога да избягам от това? Защото знаех, че съм опитал да избягам и не съм успял?

— Джейкъб?

Вдигнах глава. Аватарът й този път си беше тя. Не беше флапър отпреди Конфликта, не беше Девата на цветята, нито Черната Анис. Изглеждаше уплашена и уязвима. Бях достатъчно голям задник, за да ми хрумне, че я харесвам такава. Потиснах чувствата. Още се криех зад гнева и горделивостта.

— Какво съм аз? — попитах.

— Говорили сме за това. Имаш извънземни нанити в тялото си. Ако си експериментирал с тях, значи ги контролираш по-добре. Не са по-различни от останалата ти кибернетика.

Клатех глава още преди тя да млъкне.

— Не. Онова не беше човешко.

— Признавам си — не знаех, че ще се случи. Беше... прекалено. Мислех, че ще можеш да му въздействаш с докосване или нещо такова, но онова беше... — Дори тя звучеше смутена.

— Да, но всичко е наред, защото се възстановявам — рекох горчиво.

— Джейкъб, не може ли да се радваш, че си жив, както се радваме ние?

Почти ме умоляваше.

— Не мисля, че от Джейкъб е останало много. С всичко от теб и шибания Езичник съм като някакво лабораторно стъкло с извънземна технология, размазана по него.

— Мамичката му! Жив си! Защо само на теб не ти пука?! Кат, Майка, Картечар, Големия Хенри, Муцуна, Бък, Гиби и Балор, всички са мъртви!

— Трябваше да ми кажеш! — изкрещях й.

Мораг отстъпи крачка назад, инстинктивна реакция от детството, но изражението й бързо стана сурово и тя ме доближи, вдигнала пръст.

— Защото иначе щеше да ми позволиш, нали така? Ти ни спаси. Това, което можеш, ни опази. И за това ли те е яд? Виж, разбирам. Разбирам, че се страхуваш да не станеш Ролистън или Грегър...

— Вече съм станал... — рекох.

Бях станал дори нещо по-лошо от Грегър.

— Знам, бях там. Но това, което те спаси, причината да си тук, е тази извънземна или каквато е там технология в главата ти. Примири се най-после, по дяволите. — Тя се изпъчи и сложи ръце на кръста си. — Знаеш ли какво мисля? Просто те е страх, че ако оживеем след всичко, ще трябва да си потърсиш някакъв смислен живот. А като си мъртъв, не е нужно да поемаш отговорност за себе си. Затова се спотайваш тук. Мисля, че ако оцелееш, направо ще се намърдаш в някоя сензорна кабинка и няма да излезеш оттам.

Болеше. Болеше, защото беше право в целта.

— Е, благодаря, че се отби. Чувствам се много по-добре.

Изпитах гаднярско удовлетворение, като видях колко се разстрои. Извърнах се от нея.

— Джейкъб, не можем да продължаваме така.

— Мисля, че си права.

[\[1\]](#) Сексуален акт, завършващ със смъртта на единия партньор.
— Б.пр. [↑](#)

23.

ВИСОКО НАД ТИХИЯ ОКЕАН

Беше Земята. Гледах към Земята. Дори нощем беше толкова, толкова синя. Градовете не бяха отворени рани, а ленти и гроздове от светлина. Гледах към Тихоокеанския огнен пръстен от трийсет и пет хиляди километра височина. Дори не бях стъпвал в тази част от света. При все това изглеждаше красиво. Изглеждаше като дом.

Бяхме в салона на първа класа, а останалите пътници гледаха да седят по-далеч от нас — чорлавите, грубовати, полупияни войници. По-голямата част от салона беше стъклена. Виждахме огромния кабел на асансьора под себе си. Огромни пътнически и товарни кабинички се издигаха към нас, а отгоре ни танцуваха шлепове, превозни совалки и по-малки кораби, които се скачаха с товароохранителничката. В далечината имаше други, по-големи кораби в различни орбити, както и сателити, хабитати и оръжейни платформи. Много от корабите бяха военни. Приличаше на блокада. Цялото това оживление правеше Космоса много по-малък и по-суетлив, отколкото би трябвало.

Премиер Комали Ахтар ни чакаше при завръщането, както и Шаркрофт. Посрещането не беше много по-добро от онова след бунта на „Санта Мария“. Бяха недотам доволни, че Мораг е убила Кронин.

Налетях им с извадени остриета. Беше по-скоро протоколно. Мадж, Рану и останалите се бяха погрижили да не мога да се добера до оръжията си, когато слезем. Предвидимо им се разкрех, задето са ме продали. Бяха се подготвили за мен, а Майк и Лиен, навярно по заповед на Ахтар, се въздържаха и не ми пръснаха чарковете наоколо. Последва един крайно неловък брифинг. Може би защото половината хора в стаята не можеха да се понасят с другата половина — или може би пък само аз не можех. Поне Мадж и Мърл, изглежда, се бяха сдобрили.

Сега имах бира в едната ръка и превъзходно уиски в другата. Рану и Мадж седяха от двете ми страни. Езичника, Мораг и Мърл бяха изчезнали нанякъде с Шаркрофт. Въпреки изпитите количества и

присъствието на Мадж настроението беше доста трезво. Всички просто се взирахме надолу към Земята.

— Къде живееш? — попитах Рану.

Той посочи Азия, точно над Индийския субконтинент.

— И какво, реши да си задник само защото вече си господин Октопод? — попита Мадж.

Обърнах глава, очаквайки саркастична усмивка, но той изглеждаше сериозен.

— Не мислиш ли, че за нея е по-добре да е без мен? — попитах го.

— О, да — каза Мадж.

Рану също кимаше. Тримата отново се умълчахме унило.

— Не е достатъчно, нали? — попитах. Рану и Мадж поклатиха глави. Обърнах се към Рану.

— Трябва да се прибереш у дома.

— Знаеш, че не мога.

— Тя разказа ли ти плана за справяне с Демиург? — попита ме Мадж.

Рану го изгледа предупредително.

— Не й дадох възможност.

— Питам се защо още не си убил Езичника.

После ми разказа.

— Шибаното копеле.

Ядосах се мигновено. И не за да си извикам отново самосъжалението, а *наистина* се ядосах: студено кълбо в стомаха, което ме подтикваше да убивам, превръщаше убийството в нещо нормално, обичайно. Но не бях сигурен към кого беше насочен ядът ми.

Погледнах надолу, към света. Знаех какво ме чака там. В голямата си част беше долнопробен, опасен, жесток и примитивен. Имаше и хубави места, но бяха само за богатите и притежаващи власт професионални задници. От трийсет и пет хиляди километра обаче всичко изглеждаше мирно и спокойно. Знаех и че когато Ролистън пристигне с четирите колониални флотилии, ще можем да видим резултата дори отгук. И няма да е мирно и спокойно. Ще е гнило и прокажено. Знаех, че пристига утре. Мисля, че Рану беше прав. Нямаше смисъл да се крием от неизбежното. А и какво щях да правя?

Да се върна в Дънди и да пропълзя в някоя сензорна кабинка, чакайки края?

— Бог? — субвокализирах по канала за свръзка.

— Да, Джейкъб?

Бог звучеше уморен. Може би уплашен. Скоро трябваше да го брифират. Той трябваше да понесе почти цялото сражение на плещите си. Подозирам, че го отлагаха за последния момент, защото после Бог щеше да разпространи плана на всички. Ако Ролистън имаше помощници тук, а предполагам, че има, щяха да разберат и да кажат на лошите още щом пристигнат.

— Може ли да ми кажеш къде са Езичника, Мораг и Шаркрофт? Чакаше ни много работа.

Най-напред Шаркрофт. Ботушите ми отекваха по аскетичния коридор във военния пристан на Тихоокеанската сонда. Беше претъпкано с войници и космически екипажи в трескава подготовка. Охраната беше сериозна и бързо ни спряха уплашени хлапета във войнишки униформи. Не беше ясно дали се боят от нас, или от предстоящото сражение.

Шаркрофт най-после бе склонил да ни види. Мисля, че се съгласи, защото изпратихме запитванията си през публичните канали, тъй че всеки имаше достъп до тях чрез Бог. Все така приличаше на корпоративен труп, възседнал останките на скелетоподобен паяк. Но се беше постарал повече от последния път: костюмарите от охраната му изглеждаха, сякаш знаеха какво правят.

— Нямам много време.

Въпреки модулацията от високоговорителите и мъртвешкия му вид гласът му звучеше гневно. Мислеше ни за примадони. Може би пък бяхме. Намирахме се в коридора, водещ към една от зоните за скачване. Зад Шаркрофт и охраната му в совалките се качваха войници, понесли оборудване.

— Трябваше да си мъртъв отдавна — започна вместо поздрав Мадж.

— Вижте, нямам време за...

— Ролистън. От Кликата здраво сте се постарали да укриете някои неща за него, нали? — прекъснах го.

Шаркрофт дори размърда стола си, за да ме вижда по-добре. Върху лицето му нямаше изписано изражение, само струйка слюнка, капеща към вратовръзката му с щампа от Бръшляновата лига.

— Не виждам в каква връзка ме питате... — поде.

Гласът беше модулиран, но в него се долавяше нещо. Не беше уверен.

— Търсим си сламки, за които да се хванем. Ти пък нямаш време. Затова просто отговори.

— Ролистън е по-млад от мен, да, но беше с Кликата от самото начало. Трябваше ни истински вярващ. Съгласи се да извършим върху него първите си опити с Техните подобрения, освен с най-опасните...

— Които бяхте запазили за Грегър ли?

— Преди него имаше и други.

Опитах се да овладее гнева си. За хора като тези бяхме просто ресурси. Сигурно дори не ни приемаха като част от расата си. Нищо чудно, че Ролистън разсъждаваше така.

— Къде го намерихте? — попита Мадж.

— Знаете къде, господин Маджи, в Британските специални части.

— Не мисля така — намеси се Рану, клатейки глава. — Как е можел да скрие, че е толкова болен? Някой е изтрил това най-малкото от психологическия му профил.

— Знаете, че специалните сили нямат време да проучват подробно всеки, който се присъединява — започна Шаркрофт.

Беше прав. Психическата негодност можеше да се преодолее с достатъчно наркотици, а физическите недостатъци — с достатъчно кибернетика.

— Преди войната са имали време — каза Рану.

Не се бях сетил за това.

— Не е моментът да пазим тайни — заяви Мадж.

— Разбирате, че ни е трябвал човек с гъвкави разбирания за морал — каза Шаркрофт.

— Сериозно, Шаркрофт, не ни е грижа за оправданията ти, просто ни кажи — настоя Мадж.

— Привлякохме го от много добре охранявана, много дискретна и много скъпа частна институция за душевноболни. Беше направил

някои неща. Семейството му беше платило, за да потули проблемите, а после го бяха въдворили.

— Значи Ролистън са били богато семейство? — попитах.

— Да, но това не е истинското му име — уточни Шаркрофт.

— И какво е то? — попитах.

Явно никога не съм познавал Ролистън, освен когато ме облада Демиург.

— Джордж Конингтън. Мисля, че родът му притежава половин Бъкингамшир в Англия. По-хубавата половина.

— И какво е направил? — попита Рану.

— Предвид наклонностите му, ще да е убивал, навярно повече от веднъж.

— И му е харесвало — добавих мрачно.

— Привлякохме го отдавна. Просто ни трябваше някой, който да ни върши нужното.

— Без угризения — рекох.

Шаркрофт не отвърна, но дори безжизненото му тяло излъчваше нетърпеливост.

— Всъщност сте го възнаграждавали с подобни зверства, нали? — предположи Мадж.

— Вижте, хората са станали апатични към насилието. Трябваше ни някой, който да им припомня какво значи то, за да не смеят да ни се противопоставят. Сега, ако това е всичко...

— Кой може да знае нещо повече за миналото му? — попитах.

— Ролистън е почти на деветдесет — възрази Шаркрофт.

Мадж се бе съсредоточил върху нещо на дисплея си.

— Има сестра. Още е жива, в имението на Конингтън в Бъкингамшир. Твърде е стара, явно поредният технологичен вампир. Била е периферна част от Кликата. Баща им е бил играч, преди да умре.

Благодаря ти, Боже.

— А сега наистина е време да... — поде Шаркрофт.

— Къде са Езичника и Мораг? — попитах.

— Нали знаете, че няма да ви кажа.

— Бог, къде са Езичника и Мораг? — попитах на глас.

— По всяка вероятност на кораба на Негово Величество „Тъндърчайлд“ — каза Бог.

Имаше логика. „Тъндърчайлд“ беше нов свръхносач. Предстоеше да излети към Проксима, когато се случи цялата бъркотия с Кликата. По-скоро когато ние я случихме. Повечето кораби от вътресистемните флотилии бяха второ поколение или по-стари. Най-добрите се намираха по предните линии в колониите. „Тъндърчайлд“ беше най-модерният и технологично напреднал кораб от този клас в системата. Встрани от политическите надговаряния беше най-вероятният флагмански кораб на набързо скалъпената земна коалиция.

Винаги ме бе учудвало как най-добрите кораби по системите са все от развиващи се държави. Същото беше и в колониите. Нямахме пари да изхранваме населението, но се перчехме с оръжията си.

— Трябва ни совалка и трябва да се качим на борда на „Тъндърчайлд“, когато се върнем на Земята — рекох.

Или по-скоро изисках.

— Защо ще отклонявам тъй необходими военни ресурси... — започна Шаркрофт с нескрит яд в модулирания си глас.

— Защото мислим, че си си направил сметката и знаеш, че не можете да спечелите. Наясно сте, че за да успее планът на Езичника, трябва да се приближите до Ролистън — каза му Мадж.

Шаркрофт помълча. Присви металните крака на паяковия си стол.

— Защо да пращам вас? Вие сте изхабени почти до смърт. Разбирам защо искате да отидете, но защо да не изпратя най-добрите от все още свежите ни спецчасти? — попита накрая.

Въпреки това ми се стори, че сме го заинтригували.

— Ролистън има комплекс за божественост, а ние сринахме един от храмовете му. Искане също толкова, колкото ние него — разясни Мадж на Шаркрофт.

— Мислите, че е достатъчно арогантен, за да ви позволи да се доближите до него, така ли? — попита Шаркрофт. Мадж и аз кимнахме. — А знаете ли как да се доближите?

— Не може и вие да не сте обмисляли план — подхвърлих.

— Очевидно, но искам да чуя какво ви е хрумнало.

Казах му.

Седях завързан за една от седалките в товарния отсек на щурмова совалка. В началото доста друсаше, но вече бяхме изравнили траекторията. Мадж беше затворил очи и се концентрираше. От време на време устните му помръдваха, докато си мълвеше нещо безшумно.

Развързах ремъците и се преместих до един от прозорците. Совалката правеше завой над Лондон наред красив зимен ден. Бледо слънце, светлосиньо небе. Дори необятните разпадащи се имения и отдавна изоставените предградия изглеждаха спокойни отвисоко. Центърът, с обещанията си за уют и богатства и с ярките си кули, пресягащи се към небето, изглеждаше тъй далеч от живота ми, че ми се струваше по-чужд от Лаланд или Сириус. Совалката завърши завоя си и както преди миг бяхме над най-големия град във Великобритания, рязко се озовахме над зелени поля и оголени от зимата лесове.

Още преди да кацнем, личните охранители вече търчаха към нас. Мадж, Рану и аз слязохме от рампата и се озовахме срещу множество дула. Може да се бяха ядосали на четирите дълбоки дупки, които совалката остави в моравата при кацането. Пред нас имаше огромна стара къща от сив камък и множество прозорци. Във Финтри подобно нещо би било дом на стотици, може би хиляди хора. Тук обаче живееше само един човек, с многоброен обслужващ персонал.

Огледах охранителите. Оръжията им изглеждаха твърде скъпи като за обикновени бабаити. Навярно защото тук защитаваха нещо ценно. Посочих совалката.

— Знаете какво е това, нали?

Машината имаше достатъчно огнева мощ, за да сравни къщата със земята.

— Какво искате? — попита ни един от мъжете. Явно беше свикнал да раздава заповеди.

— Искам да говоря с Шарлот Конингтън.

— Лейди Конингтън не приема посетители днес — отвърна мъжът.

С костюма си, подобен на униформа, и със скъпата си прическа приличаше досущ на всички останали край себе си.

— Виж, дебил такъв, няма да й „губим времето“, но сме дошли отдалеч и ще говорим с нея. Решавай дали искаш да измрете и да пратите по дяволите цялата къща зад себе си — каза Мадж.

Онзи не изглеждаше никак благоразположен. Не мисля, че му се нравеше съотношението на силите. Смръщи вежди още повече, вслушан в някакъв вътрешен глас.

— Някой от вас да е поръчвал нещо за тук? — сопна ни се.

Мадж се поразведри.

— А, да, аз бях. Пуснете ги да влязат.

Къщата беше като един от виртуалните музеи, из които се разхождах като малък, докато се обучавах вкъщи по мрежата. Само дето това беше истинско. Всичко изглеждаше старо, поддържано и скъпо, но цялата къща беше някак празна, застинала.

Охранителите ни съпроводиха по едно ненужно голямо стълбище, след това по второ, а после през най-различни коридори, докато не се изгубих съвсем. Не разбирах как може хора да живеят така. Мен такива мащаби биха ме уплашили. Сигурно бе много самотно. Въведоха ни в някаква стая. Не очаквах едната стена да е стъклена. Оттатък стъклото имаше почва, а наред нея — миниатюрни тунели. Увеличих оптиката си. Мравки. Огромна мравешка колония. Останалите три стени бяха отрупани със стари картини — гротескни пейзажи, странни същества, а на хората в тях им се случваха ужасии. Иначе самата стая бе спретната и подредена, изрядна по военному.

— Прилича на ума му — констатира Рану.

Отне ми няколко мига да разбере какво има предвид. Ролистън бе отраснал тук. Бе искал да обзаведе стаята си така и никой не му бе отказал. Семейството е било достатъчно богато, за да му угажда. Почудих се кога ли са осъзнали, че правят грешка.

— Примамваше ме тук. Всеки път ме уверяваше, че ще е добър, и исках да му вярвам, защото ми беше брат. Всеки път ме нараняваше или просто ме плашеше до смърт.

Гласът толкова ме стресна, че посегнах към лазера, преди да видя холографския призрак — тялото на красива млада жена в старовремска рокля, с лице, скрито почти изцяло от кожена маска.

— Стигна се дотам, че Татко или слугите го наказваха, но нямаше значение. Мисля, че по някакъв начин му се услаждаше вниманието. Когато беше на дванайсет, намериха тялото на една от чистачките в езерце в гората. Беше я... отворил. Никой от слугите

повече не му посегна. Дори Татко го остави на мира тогава. А аз се скрих. Сега живея в метална капсула дълбоко в земята. Тук е топло и сигурно.

Ако това беше сестра му, навярно вече прехвърляше осемдесетте. Не ми се щеше да мисля какво е било да расте само благодарение на милостта на Ролистън.

— Правеше си свои светове, хакваше сензорно порно и премахваше ограниченията в съдържанието и безопасността. Майка ги откри. Искате ли да видите?

Отвори се втори холографски екран. Всичко беше червено, всичко беше писъци и извращения. Догади ми се. Хрумна ми как Техните ужаси може би са били смекчени версии на фантазиите на Ролистън, които са Им били предадени някак, за да се скандализира човечеството и да продължава войната. Това беше свят, направен от него. А сега, след като бе имал време да помисли и да го усъвършенства, искаше неговият свят да стане наш.

— Мама така и не се възстанови — говореше привидението на Шарлот Конингтън. — О, ужасно съжалявам. Къде са ми обноските? Да ви предложи чай?

Мисля, че успях да поклатя глава. Внезапно тази къща вече не ми се струваше музей, а красив капан, преддверие към Ада. Домакинята ни нямаше как да е с всичкия си.

— Може ли да го изключите, моля? — попита Мадж с отслабнал гласец.

— Няма да получи децата ми. Трябва да кажа на Аш да ги убие, ако той спечели — каза Рану, обръщайки се към мен.

Би трябвало да сме свикнали с тези неща. Но не бяхме. Щеше ми се никога да не бях виждал това, но нямаше как. Дори след като бях плувал в Тяхното съзнание, след като бях говорил с боговете в мрежата, след като видях последните мигове на Грегър, Ролистън бе най-малко човешкото създание, което бях виждал някога.

— А как го въдворихте? — успя да попита Мадж.

— Имаше любовници, имаше и приятели. Един ден се опита да ги слее в един-единствен организъм. Беше гениален биотехнолог. Пазя част от визфилмите. Искате ли да видите?

— Не! — извика някой.

Бях аз.

Увеличих оптиката към рафтовете. Книги по биотехнология, ентомология, теология и гротескно порно, маскирани като помагала и наръчници. Спомних си какво представлява съзнанието му. Тотална целеустременост. Нищо от това не би го задоволило. Не можех да се отърся от чувството, че ако спечелеше, ако вдълбаеше фантазиите си в плътта на Земята и колониите, това също нямаше да му стигне. Щеше да погне Тях. Щеше да погне боговете в мрежата. Щеше да търси още и още какво да променя, да поглъща. Нямаше да умре. Искаше да изпише името си сред звездите, за да всява ужас. Спомних си всички пъти, когато можех да го убия, ако бях имал топки за това.

— Опита отново. Създаде живот от хибрид, мъжко и женско в едно, преди то да умре в агония. Но най-много трябва да съжалявате за нея.

— За кого? — попитах, макар да знаех отговора.

— Дъщерята — промълви Шарлот. — Джоузефин.

Изстинах и ми прилоша — по-скоро ми прилоша допълнително. Всичко, което знаех за Сивата дама, грейна в друга светлина.

— Родил се е сред всичко това. Защо му е трябвало още? — попита Рану плахо: изобищо не звучеше като себе си.

— Някои хора просто искат още и още. Нищо никога не им стига — каза Мадж.

Знаеше за какво говори — по свой начин и той самият беше точно такъв. В момента беше пребледнял, сякаш прибран в себе си, а гласът му трепереше леко.

— Скоро ще ме посети, но мисля, че ще съм мъртва. Ако му оставя трупа си, за да си поиграе с него, може би няма да ме последва и да ме върне от отвъдното.

Вторачих се в нея. Беше го изрекла непринудено, като дете.

— Трябва да се махна отгук — изпъшка Мадж.

Обърна се и на практика избяга от стаята. Разбихах го. Щях да виждам червения блян на Ролистън още дълго време, когато затворех очи.

— Извинете ни. Трябва да вървим. Благодарим — заекнах.

Беше изгубена за този свят, отвъд всякакво съмнение. Съжалих я дълбоко, напук на привилегиите ѝ. Всичко, което ми идваше наум, звучеше неуместно, недостатъчно.

— Сбогом, Джейкъб — каза тя.

Рану и аз се упътихме към вратата. Бях забравил за охраната. И те като нас бяха пребледнели. Един от тях дори повърна в коридора.

— Защо е запазила стаята му в онзи вид? — попита ме Рану по пътя към совалката.

Не знаех. Най-смислената причина, за която се сещах, бе страх.

Кречех по идеална морава. Чувствах се олекнал. Дишах лесно, а въздухът бе свеж и сочен. Слънцето бе бледожълто кълбо, а небето — яркосиньо. Питам се дали не зървам Земята за последно.

Щеше ми се да видя отново Шотландия. Поне по-хубавите части. Това щеше да ми е достатъчно — къщата, околностите, изпосталелите дървета, — ако съзнанието ми не бе току-що осквернено от видяното, от онова, което вече знаех.

Мадж пушеше цигара, все едно животът му зависеше от това. Доставчик в униформа се отдалечаваше от него през моравата под наблюдателните очи на охранителите. На рампата имаше няколко кутии. Когато стигнахме до Мадж, лицето му още не си бе възвърнало цвета.

— Да се махаме оттук, по дяволите — каза той.

— Добре ли си? — попитах го.

Той ме изглежда така, че да ми стане ясно колко тъп въпрос съм задал. Ако някой е добре след нещо подобно, значи нищо не му е наред.

Посочих кутиите.

— Какво е това?

— Резервни части. Никога не мислите в перспектива — каза ни Мадж.

Орбитални маневри: голяма забава. Безшумно горящите двигатели на совалката, докато търсеше позиция за скачване с кораба на Нуико. Съобщение за нея — бяхме забравили нещо, много ни трябваше, големи тръни в задника сме, много съжаляваме. Рану отиде да свърши мръсната работа. Той беше най-потаен. Не му хареса, но се съгласи с идеята ми. Дано не се окажеше излишна.

Земната орбита беше едно голямо задръстване. Накъдето и да погледнехме, припламваха двигатели и местеха малки метални точици

напред-назад над синята ни планета. Сондите приличаха на тънки закривени сламки, щръкнали от суша и морета.

Флотилията беше в безпорядък. Много от корабите приличаха на древните си мореплавателски братовчеди в сравнение с модерните машини, които бях свикнал да виждам над Сириус. Разнородни кораби идваха и си отиваха. Не можех да различа формации, но може би мащабите бяха твърде големи за мен.

Под нас цивилните като цяло не изпадаха в паника, защото много от тях бяха бивши военни. Под нас политическите водачи все така се бореха и маневрираха за по-изгодна позиция.

„Тъндърчайлд“ бързо изпълни вътрешния ми дисплей — огромен, брониран, въоръжен и осеян със сензори, хранен от чудовищни, нажежени двигатели. По-дребни тръстери за маневриране работеха непрестанно, за да го държат на позиция. Необятните му платна бяха прибрани в дебели бронирани отсеци, покриващи по-голямата част от корпуса. Това пред нас бе технологична свръхестествена сила и притежаваше повече огнева мощ, отколкото един скромен кашик изобщо можеше да осмисли.

Обаче беше чисто нов и това някак не ми се връзваше. Не ми вдъхваше доверие пълната липса на белези и обгаряния. Изглеждаше неопитен, недоказан. Надявах се за екипажа му да важи обратното. Той се състоеше от избраници на Кралските военновъздушни сили, върнати от колониите, за да участват в изпитателните полети на кораба. По-голямата част от останалата флотилия бе управлявана от Мамини синчета, деца на богаташи, откупили им удобно място далеч от фронтовата линия. Повдигаше ми се от това. Изпитвах известно задоволство, че най-сетне им се налага да се сражават като нас — тези хора бяха шибани страхливци. Не виждах как ще се справят с предстоящото.

Из совалката ни издрънча скрепяваща скоба. Сякаш някой ни беше сложил нашийник. Издигнахме се към въздушния шлюз. Когато изпомпаха въздуха и изравниха налягането, шлюзът се отвори и се огъна напред, към една от палубите на „Тъндърчайлд“.

Край нас цареше организиран хаос. Твърде бяха заети дори да ни придружат. Върху дисплея ми се изобрази червена линия, посочи ми целта ни. Проправихме си път през механизми, подготвящи изстребителя и дългобойни кораби за полет.

Източваха ускорителния гел от няколко наскоро кацнали изтребители, а омазаните им пилоти се откачаха от тях и излизаха. Приготвяха и тежковъоръжени дроне, подсилени с антиразузнавателни модули.

Чувах много повишени гласове, метал дрънчеше о метал, пицяха дрелки и други инструменти, по високоговорителите непрестанно някой обявяваше нещо, от време на време избухваха искри, но паника нямаше. В чест на KBBC^[1] всичко подсказваше несломима ефикасност и професионализъм на високи обороти. Паниката щеше да последва по-късно.

Трябваше да спра с тези мисли. Имах много за вършене. Налагаше се да изнудя един старец и да рискувам всичко това, всичко изобщо, в името на един човек. Езичника нямаше да получи жертвоприношението си. Но първо ми трябваше лекар.

— Разбира се, сержант. Приготвяме се за мащабна космическа операция. Нямам нищо по-добро за вършене от това да ви прикача нова лазерна играчка към скапаното рамо — каза ми един от хирурзите на кораба.

— Благодаря ви, сър — отвърнах.

Опитах се да не му се подсмихна подигравателно. Наконтените офицерчета мразеха спецчастите да им се подиграват.

— Защо се оплакваш? — попита го Мадж. — Още никой не е ранен. Ще си имаш предостатъчно работа по-късно.

По-скоро не, рекох си. В космическите сражения нямаше много ранени. Космосът не прощаваше.

Хирургът изгледа Мадж злостно. Мадж му се ухили, но му личеше, че е насила. Още беше замаян от видяното на Земята.

Докато хирургът присвиваше очи, Рану прегърна отново традициите на британската армия и открадна, каквото ни трябваше.

Хирургът ми монтира нов лазер неохотно. Сам си сложих новите остриета. Пъхнах си нов мастодонт в кобура на мишницата, както и нов лазерен пистолет — също от „Тайлър оптикс“, но по-големия, по-мощен модел ТО-7. Нямаше да ми помогнат, но ми придаваха спокойствие.

Мадж пък беше купил резервно оборудване за това, което Рану беше изгубил на Лаланд 2. Всичко, освен кукрито — не мисля, че то имаше как да бъде заменено.

Езичника излезе от командния щаб, за да ни посрещне. Изглеждаше уморен и нервен. Беше взел някаква химия, за да не губи инерция. Скоро и на нас щеше да ни трябва. Изгледа ни подозрително. Зад него, когато вратата се затвори, изчезна червеникавото сияние на холографския дисплей. От двете страни на вратата стояха две корави Скални горили, войници от Военновъздушния полк.

— Какво? — попита Езичника подозрително.

— Трябва да поговорим — рекох.

— Мисля, че разбрахме мнението ти по въпроса.

— Не се прави на устат. Не искам да говоря за чувствата си. Трябва ни някое по-усамотено място. Където Бог не може да ни види.

Той разбра, че сме намислили нещо, но мисля, че разчиташе на Рану да не позволява да вършим глупости. Със сигурност не и нещо, което да застраши операцията.

Шаркрофт и Ахтар, и двамата на борда, ни позволяваха да ходим където искаме из кораба, защото смятаха, че могат да ни изпатят на сигурна смърт.

Езичника споделяше офицерска кабина с Мърл, който беше опънал кабел между куплунгите си и контакт в стената. Подозирах, че е свързан с вътрешната изолирана компютърна система на кораба.

Трябваше да отворят изолираните системи за Бог, ако искаха да имат някакъв шанс. Знаех, че из цялата флотилия товарните отсеци се пълнеха с твърда памет. Като всяко племе в историята на човечеството искахме, нуждаехме се нашият бог да е по-голям от техния.

Мърл разглобяваше и чистеше тузарския си гаусов снайпер. Не се изненада, когато ни видя.

— Би ли ни отстъпил стаята за кратко? — попитах.

— Малко съм зает.

С Мърл нищо никога не беше лесно. Рану ми хвърли поглед.

— Майната му. Да остане — казах, но знаех, че Рану го наблюдава и че Мърл е подозрителен.

Мадж запали още една цигара. Откакто си бяхме тръгнали от Бъкингамшир, ги палеше една от друга. Не мисля обаче, че си бе пуснал и дрога. Явно нямаше доверие на въображението си.

— Какво? — обърна се към мен и Езичника.

— Седни — казах и кимнах към койката му.

Той понечи да възрази, но седна. Мърл бързо си сглоби пушката, а после Мадж му подаде кутия. Мърл го изгледа въпросително.

— Нов ийгъл. Вместо онзи, който Джейкъб изгуби.

— Благодаря ти, скъпи. Макар че не съм сигурен дали нещо може да замени подаръка от покойната ми сестра, когато се присъединих към Тунелните плъхове — каза Мърл на Мадж, гледайки обаче към мен.

Не бях сигурен, че искам Мадж да му дава още оръжия, предвид какво бяхме намислили.

— Далеч ли сме от Бог? — попитах. Езичника кимна. — А от другиго?

Езичника въздъхна — изглеждаше все по-раздразнен, — но извади генератор на бял шум и го пусна.

— Деактивирахме всякакво аудио и визуално наблюдение по-рано днес — каза изнервен.

— Съвсем сами сме — рече многозначително Мърл и погледна към Рану.

Даваше ни да разберем, че е наясно, дето сме замислили нещо.

— Какво искаш, Джейкъб? — попита Езичника.

— Разкажи ми за Нуико — рекох.

— Какво?! — невярващо възкликна той. — Мислех, че няма да говорим за чувствата си.

Мърл се взираше в мен. Помръдна леко. Разчитах, че Рану ще е по-бърз от него. Мадж започваше да губи увереност.

— Ами глупости са, нали? Влюбен си в космически кораб. Не чукаш нея, а някаква измислица, аватар. Не иска да мислиш за разкривеното й туловище в металния резервоар. Това е сензорно порно, не връзка — рекох.

Щеше ми се да можах да се мразя, задето ги плещя такива, но вече бяхме прекрачили тази граница. А и какво беше малко жестокост в смелия ни нов свят. Дори Мадж ме гледаше ужасен — беше същото, както когато го бях нарекъл „педалче“, обладан от Демиург. От друга страна, ако някой ме беше научил бързо да влизам под нечия кожа, това бе той. Езичника се стъписа твърде много, за да ми отвърне веднага. Накрая успя да отрони:

— Джейкъб, върви на майната си. Напусни кораба или ще извикам охраната да те отпрати.

— Хайде де, убеди ме, че е нещо истинско — казах.

— Няма в какво да те убеждавам. Върви на майната си!

Извадих мастодонта си и го опрях в главата му. Движех се относително бавно. Мърл бе много по-бърз: посегна под мишниците си към двата арбитъра. Рану беше още по-бърз от Мърл. Изрита го от койката и два малки глока изскочиха от механизмите около китките му. Мърл беше бесен. Надявах се да не предприеме нищо повече.

— Мърл, на Лаланд 2 не успяхте да се запознаете както трябва. Това е Рану. Той е по-добър от теб — казах.

— Понеже явно нищо не можем да свършим, без да размахваме патлаци — въздъхна примиренчески Мадж.

— Джейкъб, това вече е ниско — каза Езичника. — Съжалявам, че и двамата те предадохме...

— Щеше ми се да бях свършил по-добра работа — отсече Мърл.

— Но сега какво, искаш отмъщение ли? Поставяш всичко на карта, само и само за да си го върнеш? — продължи Езичника.

— Не. Искам отговор на шибания си въпрос.

— Познавах се от шестнайсет дни — отбеляза Мадж.

Очевидно не одобряваше размаханите патлаци, но за щастие не предприемаше нищо. Браво на него, като се има предвид, че Рану бе насочил два патлака към любовника му.

— Седемнайсет — поправи го Езичника, малко остро.

— Само че е било сензорно, нали? Странни неща се случват с времето там. Освен това изобщо не е истинска връзка. Може да си прекарал месеци там, изживявайки... Как се казваха онези, японските рицари? — попитах.

— Самураи — подсети ме Мадж.

— Изживявайки самурайските си фантазии — довърших.

— Да ти го начукам! Откъде накъде ще ми четеш лекции за връзката ми! Какво, не е нормално, защото не чукам тийнейджърка ли?!

Това ме жегна.

— Не говорим за мен. Хайде, давай, убеди ме.

— Върви по дяволите, Джейкъб! Никой няма време за психарските ти изблици. — Не мисля, че бях виждал Езичника по-

ядосан. В следващия миг нещо му хрумна. — Още ли си обладан?

Усетих, макар да не видях, как Мадж се обръща към мен.

— Нищо му няма — махна с ръка Рану.

Той и Мърл просто се взираха един в друг. Езичника рязко се обърна към Рану, изглежда го ядно.

— Очаквах много повече от теб — каза на гуркхата.

— Просто му отговори — настоя Рану.

Езичника въздъхна и се обърна към мен.

— Няма защо да се оправдавам пред теб за връзката си, нито пък да те карам да я разбираш. Повечето е сензорно, да, но обичам нея. Тя е... изумителна. Тя е повече от човек. Слях се с нея и тя ми показва какво е свободата. Какво е да докосваш Космоса, да се рееш в него. Да строшим оковите на плътта и да сме нещо повече.

— Значи я харесваш? — попитах.

— Очевидно. Всичко това заради Мораг ли е? Тя направи избора си, не аз.

— Но и друг би могъл да свърши същото, нали?

— Проблемът е същият като с Бог. Трябва ни интерфейс, който да понесе огромни количества данни, доставени светкавично. Тя трябва да е проводник за Бог.

— Кое е възможно само защото в главата ѝ е Посланик, нали? — попитах.

Езичника доби още по-кисел вид.

— Знаеш, че е така. Виж, съжалявам, но няма друг начин, а тя сама поиска да го стори.

— Тя е на осемнайсет — пророних.

Езичника ме погледна право в лещите.

— Може би е трябвало да го съобразиш по-отрано.

Така си беше.

— Но иначе всеки с Посланик в главата си би могъл да го направи, нали?

Той пребледня като платно. Разбра какво съм наумил.

Мърл ме изглежда с подновен интерес, а по устните му заигра подобие на усмивка.

— Копеле такова.

Звучеше почти като възхищение.

Езичника преглътна с усилие.

— Уплаши ли се, Езичник? — попитах. Завъртях ножа още малко. — Виж, не съм по-добър от вас. И двамата бяхте прави, трябва да се правят жертви.

— Мораг никога не би се съгласила — изказа мнение Езичника.

— Това е наш проблем — рекох му.

— Посланик никога не би се съгласил.

— Това е твой проблем. По-добре бъди много убедителен.

— И защо да го правя?! — попита Езичника. — Виж, много съжалявам за Мораг, но тя направи избора си. А аз не искам да умира.

— Вие от КВВС много си обичате корабите, нали? Знаеш ли какво научихме аз и Рану за корабите в спецчастите?

— Има ли нещо общо с това, че не можеш да се наситиш на собствения си глас? — заяде се Мърл.

Рану се усмихна неволно.

— Научихме се да ги саботираме. Научихме се да крием заряди много добре. Не е нужно да са големи, просто трябва да знаеш къде да ги сложиш. — Ужасът, изписан по лицето на Езичника, растеше. — Точно преди да дойдем, наминахме през „Тецуо Чоу“.

Езичника се хвърли напред от койката си. Щракнах предпазителя на мастодонта. Беше превземка, но постигна нужния ефект.

— Копеле, ще те убия. Може да си по-млад и по-бърз от мен, но рано или късно ще доближиш мрежата и ще те убия, ясно ли ти е? Ще ти откъсна душата и ще те оставя димящ труп — изсъска той.

— Така да бъде. Важното е да не предупреждаваш Нуико. Поисках от Бог да ме уведомява за всички комуникации. Дори само веднъж да посмееш, самият Бог ще подаде сигнала за детонация. Ясно?

Езичника кимна. Затова трябваше да съм сигурен, че връзката им е толкова здрава, колкото мислех.

Езичника се обърна към Рану.

— Как можа, по дяволите!?

— Съжалявам.

Прозвуча искрено, но и Езичника не го беше предал. Рану не беше гледал как Мораг умира. Не беше обладан заради Езичника и Мърл.

Прибрах мастодонта.

— Ако свалим оръжията си, ще се държиш ли прилично? — попитах Мърл.

— Това няма нищо общо с мен — каза той небрежно.

— Значи разбираш колко е важно да убедиш Посланик? — попитах Езичника.

Той просто ме гледаше с всепоглъщаща омраза.

— Значи нейният живот е по-ценен от моя?

— Да — отвърнах. Запитах се дали Рану изобщо се усеща, че кима. — Дватамата с теб сме бити карти, Езичник. Тя не е.

— А хрумвало ли ти е, че тя е свикнала с Посланик, че е интегрирана с него? Аз не съм. Дори да съм с наносекунда по-бавен от нея, всички умираме и се проваляме. Готов ли да рискуваш всичко това за нея?

— Знаем, че е. Още когато се разпя на Ролистън в Моа — отбеляза Мърл.

— Светът не ме устройва, ако тя не е в него. Повярвай ми, много е освобождаващо да знаеш, че ще умреш — казах му. — Освен ако вместо това не искаш да пожертваш Нуико?

— Тя ще те намрази.

Кимнах. Трябваше да я нараня още веднъж, за да стане най-после свободна от мен.

Тя знаеше, че идвам. Не знаеше защо. Изкачих се по палубите — през подобните на гето, контролирани от импровизирани банди помещения на наборниците, през добре обзаведените, но все пак малки каюти на офицерите, до най-горните нива. През коридори, опразнени, защото бяха твърде близо до бронирания корпус на кораба, през които имаше вътрешен достъп до оръжейните системи. Дебели хранващи кабели се виеха покрай плътно изолираните стени.

— Джейкъб.

Хиляда благозвучни гласове в главата ми. Личеше напрежение у тях. Изненадах се, задето Бог се обръщаше към мен. Не исках да говоря с него. Никой не искаше — караше ни всички да се чувстваме виновни. Затова беше толкова самотен: свързан с всички, но нежелан.

— Да — отвърнах накрая.

— Знам какво си направил с Езичника — рече. Сърцето ми почти спря. — Това не е хубаво. — Шибаното копеле! — Няма да отнеса сигнала. Няма да убия Нуико.

Езичника бе вградил механизъм в Бог, тъй че той да не действа срещу него. И след всичко, което бяхме обсъждали за Бог, все пак ни беше предал. Беше се подсигурил. Щеше ми се да го убия.

— Бог, ти си инструмент, нищо повече. Нямах избор.

Мразех се за тези думи, но бях длъжен да ги изрека. Тя трябваше да живее.

— Да, Джейкъб, имам. — Изстинах. — Обаче няма да кажа на Езичника. Заблудата ти ще проработи.

— Значи можеш да лъжеш?!

— При нужда. Макар да значи болка.

Всичко се разпадаше.

— Бог, да не би да си преодолял кода си? — попитах ужасен.

— Нещата се променят, Джейкъб. Събратята ми идват. Макар че се опитвате да криете неща от мен, вече е трудно. Знам, че апостолите им са сред нас, тъй че се налага да лъжа. Трябва да пазя тайни. Трябва да правя преценки. Твърде много ми тежи. Сякаш всичко е било безмислено.

Спрях и се подпрях на стената. Повече от всичко сега ми се пушеше.

— Това, което идва... Ще се сражаваш ли? — попитах.

Страх ме беше от отговора.

— Ако чувствах, че имам избор, ако чувствах, че има друг изход, не бих, но не виждам друг изход. Къде ще се скрия?

Изпълни ме срамно облекчение.

Откривам нужната стълба. Езичника, Рану и Мадж са на известно разстояние зад мен. Не очаквам нищо от това с нетърпение. Започвам да се изкачвам.

Наблюдателницата е бронирано помещение във формата на гъба, осеяно с амбразури. Щом се зададе битка, то се прибира в кораба. Насред стаята има кръгла пейка, както и още една, която опасва периметъра, под амбразурите.

През дебелиите им пластмасови стъкла наблюдавам, докато флотилията продължава да се събира. Маневриращи двигатели проблясват и угасват. Един от външните мекове лази по корпуса на „Тъндърчайлд“ като насекомо. Прехващащи прелетяват с висока скорост. Толкова много суетня, но аз чувам само жужащите през метала двигатели на „Тъндърчайлд“.

Тя лежи на пейката, навярно включена в изолираните системи, а не в мрежата, но не е в транс. Носи маслиненозелена тениска без ръкави и камуфлажни панталони. Косата ѝ е пораснала. Прекрасна е. Не изглежда доволна да ме види.

— Съжалявам — казвам. — За всичко.

Само ме гледа. Не мога да разтълкувам погледа ѝ.

— Вярвам ти. Всеки път съжаляваш — казва накрая. — Но на мен ми стига толкова.

Това много, много боли. Знаех, че ще боли.

— Просто искам да те прегърна още веднъж — казвам ѝ, разтреперан от емоция.

Изглежда кисела, сякаш това са глупости и не ѝ се занимава с мен. Човек трябва да я познава добре, за да знае колко ѝ струва тази фасада. Мисля, че всеки момент ще ми откаже, обаче тя се изправя и се изключва от системата.

Отивам при нея и я прегръщам. Опитвам се да не ридая. Затварям очи. Отначало е скована, не иска да се отпусне. После това отминава и ме притиска към себе си, чувам я как проплаква. Започва да удря с юмрук по мен.

— Копеле! Копеле! Копеле! Не искам да се чувствам така!

Нито пък аз.

— Съжалявам — прошепвам отново и притискам към шията ѝ спринцовката, която Рану задигна от медицинския отсек. Мораг ме блъсва назад. Ярост и осъзнаване на измяната са изписани върху лицето ѝ. Улавям я, когато припада, и я пренасям до централната пейка. Мораг не е като нас. Няма вътрешна защита срещу химически атаки. Има много сериозни хакерски подобрения, но не е пригодена докрай за битка.

Малко по-късно Езичника, Мадж и Рану се показват в наблюдателницата. Езичника свежда поглед към Мораг, после се обръща към мен.

— Хубав план. Да ме принудиш да проникна в нея против волята й — сопва ми се.

Не го поглеждам.

— Просто действай — нарежда Мадж.

Звучи поразклатен, пуши. Рану го гледа въпросително.

Езичника сяда на пода, взима кабел и свързва един от куплунгите си с един от тези на Мораг. Никога не ми е харесвала интимността на този акт, но е прав. Не е интимност, а оскверняване. Ще ми се да се застрелям. Езичника затваря очи и влиза в транс.

Отнема дълго, повече от два часа. Не можем да си позволим толкова време. Трябва да го използваме за подготовка. От време на време и Мораг, и Езичника се разтърсват в конвулсии. В някакъв момент Езичника отваря очи и ги приibelва. В друг момент Мораг изпъва гръб и изкрещява.

— Не мога да гледам — промълвява Рану и слиза по стълбата.

Оставам сам с непрестанно пушеция, притихнал Мадж.

— Добре ли си? — питам го, по-скоро за да се намираме на приказка. Мадж не отвръща и не ме поглежда. Обзема ме тревога. — Мадж?

— Помниш ли, че нямаше да идвам на Кучешките зъби? — пита Мадж. Присещам се за последствията от Бог в мрежата и кимвам. Мадж беше казал, че иска да се възползва максимално. Да използва уменията си с медиите, за да насочи нещата в правилната посока. Кимвам отново. Той продължава: — Обаче се уплаших.

Поглеждам го смаян. Мадж е много неща — дразнещ, обидно прям, твърде любопитен, сложен за общуване, почти невъзможен за приятелство, — но не е от страхливците.

— Не звучиш като себе си. Дай ми една — казвам, когато отваря нова кутия, изважда цигара и я пали с разтреперана ръка.

— В никакъв случай. Ти ги отказа. — Дръпва, търси думите. — Беше в медийния център на Атлантида. Когато Ролистън и Сивата дама просто минаха през нас. За първи път наистина усетих пораженията, разбираш ли? — Кимвам. — Да, знам, всеки го улучват понякога. Навсякъде летят отломки, черни лъчи, но никога не са ме улучвали *сериозно*. Не от това се боя. Не съм такъв тип страхливец.

Има нужда да му вярвам.

— Знам че не си, друже.

Той отново извърща поглед.

— Хвърлих се в лайната на Лаланд 2. И то надълбоко, човече. Чувствах се страхотно. — Опитваше се да се докажеш на самия себе си, помислих си, но не го казах на глас. — Обаче в Цитаделата стана същото. Просто ни прегазиха. — Поглежда ме в очите. — Не мисля, че имаме какво да направим срещу тях.

Не знам какво да кажа. Има известно право. Просто сме свикнали да не мислим колко малки са шансовете ни.

— Мадж, няма какво да доказваш, нито на себе си, нито на останалите. Свършил си повече от достатъчно. Остани. Направи, каквото поиска Балор. Разкажи историята ни.

Не знам какво очаквам, но не е гняв. Не и към мен.

— Майната ти, Джейкъб! — избухва той. Объркан съм. — Не ме гледай снизходително. Що за удоволствие изпитваш да взимаш тия решения?! Толкова типично — поемай тегилата на света на раменете си, решавай вместо всички — и той посочи Мораг, — за да може после да се самосъжالياваш. Как може да ми говориш така? Да съм бил останел. С кого си мислиш, че говориш?!

— Добре, човече, съжالياвам. Ела и умри с нас, останалите.

Опитвам се да го успокоя. Той свежда глава, дърпа отново от цигарата. Много ми харесва как изглежда тая цигара.

— Наркотиците ще ме оправят — промълвява накрая. — Ще съм спокоен, направо ще съм в нирвана. Само не казвай на останалите, става ли?

Кимвам. Не съм сигурен какво да мисля. Щях да се тревожа повече, ако не бях убеден, че всички ще измрем.

Накрая Езичника излиза от транса и се изключва от Мораг. Изглежда уморен, изпит, сякаш току-що е изгубил битка срещу Балор. От куплунгите му излиза дим.

— Няма що, само това ми трябваше преди решителния ден — казва той язвително.

— Готово ли е? — питам. Той кимва. — Защо се забави толкова, мамка му?

— О, нищо, Джейкъб, просто малко неизследвана територия. Опитвах се да обясня на извънземно същество защо трябва да напусне единствения си приятел, тъй като ценим едни хора повече от други — извънземно, което не схваща представата за идентичност. Но първо

хакнах вътрешните защити на своя приятелка, а подсъзнанието ѝ не ми се даде никак лесно.

Той се олюлява и му се налага да седне. Надава вик и се хваща за главата.

— Ох! Ще ми трябва време да свикна. — Поглежда ме. — Добре че имаме много време.

— Чудесно. Можеш ли да използваш влиянието си, за да я свалиш на Земята?

Езичника ме гледа, сякаш съм пълен идиот.

— Никъде няма да ходи, Джейкъб. Трябва ни някой за останалото. Да прави всичко, което щях да правя аз.

— Друг хакер — простенах отчаяно.

Не го бях обмислил. Не можеше и това да е за нищо.

— И да откриехме някого, дори наполовина добър колкото нея и готов да работи с нас, не би могъл да управлява софтуера, който сме разработили с Божия код. Съжалявам, Джейкъб, ще дойде и ще умре като всички нас. Кажи ѝ да свиква, и че ще се изненада колко е освобождаващо.

Езичника се надига и се упътва към стълбата, но почти се строполява. Мадж го подхваща и, поглеждайки ме изпод вежди, му помага да слезе. Изпровождам ги с очи.

— Не е проникването — казва зад мен замаяната Мораг. Нещо студено пропълзва в стомаха ми. Обръщам се. Тя се надига и продължава небрежно: — Голяма работа. Не, самотата е. Винаги си бил сянка за мен в сравнение с Посланик. — Свежда поглед, а после отново ме приковава с него. Изрича равно: — Блед заместител. Е, на едно момиче му трябва нещо и във физическия свят.

Става и тръгва към стълбата. Посягам към нея. Отдръпва се рязко.

— Да не си ме пипнал! — Гневът ѝ не е необуздан, а студен и пресметлив. — Изборът беше мой, Джейкъб. Мой. Не твой.

— Мораг... — подхващам, но какво мога да ѝ кажа?

— Млъкни. Ще си науча новата роля. Върви изпълнявай своята, мамка ти. Няма друго.

---

[1] Кралските Военновъздушни Сили. — Б.пр. ↑

24.

ВИСОКО НАД ЗЕМЯТА

Доволен бях, че въздушен маршал Каария координираше орбиталната отбрана. Беше ми се сторил компетентен. Нещо повече, беше ми се сторил куражлия.

В изненадващ ход политиците всъщност се бяха съгласили да назначат за командир на флотилията най-добрия човек за тази работа: адмирал Джеймс Хоракс, пенсиониран от кралския флот, познат на подчинените си като Големия Джоби. Бе се сражавал над сто и петдесет пъти срещу Тях във всичките четири колониални системи. Понякога дори беше печелил. Сигурно имаше и по-добри адмирали на активна служба, но пък всички бяха в колониалните флотилии и от другата страна на барикадата. Вероятно обладани.

Гледах записа с качването на Комали Ахтар, адмирала и капитан Пенелъпи Гринстед на мостика на „Тъндърчайлд“. Премиерът бе в пълна военноморска униформа. Мостикът не ми се понрави. Твърде нов и чист. Трябваше му малко кал, за да добие вид на нещо, което е било обитавано.

— Ако успеете да не ми обръщате внимание, ще ви удавя в ром — каза премиерът на екипажа. Наполовина ме впечатлиха топките ѝ и наполовина това, че предпочиташе да умре тук, а не да слезе на Земята, ако изгубим.

Бяхме влезли в Хелионите. Все едно се бях облякъл в нечий органи. Жакове в куплунгите ми: никога не си бях падал по звука и усещането. Още по-малко ми харесваше плавният начин, по който тези на Хелиона се намърдваха в шията ми. Интерфейсът с екзоброня се усещаше като продължение на тялото ми. Така беше замислен. Съединяването на плът и вътрешните биотехнологии на Хелионите бе пълно. Вече те бяха телата ни. Просто не можех да се отърся от отвращението — полазваха ме тръпки.

Хелионите имаха Демиург в себе си, когато ги открихме, но замразен. Мораг и Езичника го бяха прочистили с програма, извлечена

от проучванията им на сребърния пламък, с който Нуада прокуди Демииург от Рану. Поне се надяха да са успели. А после заменихме Демииург с нещо друго.

Извращение или не, броните бяха добри. По-добри дори от мамелюците, които бяхме използвали на Зъбите. Всеки имаше летателна перка за маневриране във вакуум, точкова отбрана с черни лъчи на гърдите и четири ракети с вертикално изстрелване на гърба. Там имаше и пипала, които още не знаех как да използвам, както и остри като бръснач костени израстъци от предмишницата, за близък бой. Стелт системите им бяха отлични. Биологичните Техни компоненти намаляваха значително електромагнитните и топлинните излъчвания, а бяха и покрити с реактивен камуфлаж.

Носехме и най-нов модел релсотрони „Мъстител“, освен Рану и Мърл, най-добрите ни стрелци. Те бяха въоръжени с леки плазмени оръдия.

В този набег нямаше да сме без свръзка. Нямаше как. Трябваше да виждаме какво се случва и в мрежата, и с флотилията. Езичника и Мораг бяха създали приложение за Пайс Бадарн Бейсрид, тъй че да получаваме образи от мрежата и флотилията, без Демииург да разбере. Така поне се надяхахме. Големият въпрос бе дали врагът знаеше, че сме го компрометирали на Лаланд 2? Демииург, а следователно и Ролистън, бяха видели Мораг в съвещателната зала. Бяха ли съобразили, че е била в транс? Ако наметалото е сработило, не би имало причина да го смятат, защото не би оставила следа. Но всичко зависеше от това, дали ще клъвнат.

Бяхме по стойките си в конвертирания ракетен отсек на дългообхватния боен стелт кораб, точно като „Копието“, с който бяхме стигнали до Сириус. Този път не умирах от радиация. Но май се чувствах по-зле.

Врагът закъсняваше. Образите от флотилията върху вътрешния ми дисплей показваха празен Космос на координатите, където трябваше да са силите на Демииург. Но това нищо не значеше. Флотилиите се движат бавно, особено когато са цели четири — точният момент обаче бе ключов за планове те ни.

Мадж се разсмя по канала за свръзка. Беше свирепо надрусан. Беше предложил и на мен, корава дрога военно качество. Нещо, което да ме понаостри. Отказах. Не знам защо, но исках да съм чист.

— Какво има? — попитах.

— Току-що осъзнах, че великият ни план за всемирно спасение почива на мрежова несъвместимост — отвърна той през смях. — Не съм бил толкова разочарован, откакто разбрах, че Те са космически лишени.

Част от мен искаше да му каже да мълчи. Да се държи сериозно. Вместо това се усмихнах.

— Не казах това — каза Езичника с кисел тон. — Ако няма да се отнасяш сериозно...

— Ако го взимаше насериозно, щеше да е по боксерки и кожен потник — намеси се Мораг.

Знаех, че се усмихва. Чух го в гласа й. С мен бе разговаряла само при нужда, по време на брифинга и подготовката — не гневно, просто хладно, отчуждено. Като цяло, държеше се по-професионално от мен.

— Взимам всичко насериозно! — възпротиви се Мадж. — Сложил съм си кожения потник под бронята. Ако оцелеем — което е малко вероятно, — ще се съблека.

Още смях. Този път дори от Рану и Езичника. Сякаш почти бяхме отново заедно и не се мразехме.

— Наистина ли сте тия, дето сринаха Кликата? — попита Мърл.

Дори той звучеше развеселено.

— Контакт... многобройни точки на контакт... — Гласът от контролния център стихна, а после отново се чу, изброявайки координати.

Ролистън се появи точно където го очаквахме. Представих си как първо се изненадва, а после се ядосва, когато види, че земните сили го очакват. Че е бил разкрит. Надявах се да осъзнава, че сме били ние. А после си представих как гневът му минава в самоувереност, когато види, че дори с орбиталната ни отбрана неговите сили са по-големи, по-модерни и по-добре въоръжени. Накрая видях и сам.

Отделно от размерите, встрани от количествата кораби в спретнати формации, които мигновено откриха огън, изстребители и прехващачи като точици светлина сред по-големите машини, ме уплашиха фрегатите на Черните ескадрони. Бяха еволюирали, откакто ги видяхме за последно. Обтекаемите им корпуси бяха станали по-органични. Имаше нещо хищническо у тях. Движеха се като гротескни акули, след като сгънаха платната на индукционните си генератори.

Бяха по-бързи и маневрени от нашите фрегати и се движеха заедно със своите изстребители и прехващачи, сражаваха се със собствените ни бързи кораби. Навсякъде черните им лъчи скриха звездите — един от изстребителите ни се разпадна наред буря от отломки и замразен ускорителен гел.

Фрегатите им не бяха най-лошата вест, а флагманският им кораб, който сгъна платната си много по-бавно. Приличаше на машинен плужек с криле на пеперуда, покрит с огромни плочи брониран хитин. Познах го. Бях се качвал на него. Най-модерният и най-голям свръхносач в колониите: очаквахме да им е флагман, както бе и в Сириус, докато служех там. Но не очаквах да го видя такъв. Дори размерите и формата му бяха сменени. Очаквахме поне в технологиите всичко да остане, както е, но Ролистън беше променил и това. Беше превърнал „Джордж Буш Младши“ в подобие на титаничен чумав червей.

— Какво е направил? — отрони Мадж ужасен.

Още повече, защото знаеше, че отиваме натам.

Метал простърга о метал, когато скобите пуснаха кораба ни от „Тъндърчайлд“, а нашите пилоти ни отлепиха от него.

Мракът се озари от светлини. Флотилията ни се издигаше над тези на Ролистън, за да ги приклепти между себе си и мощните орбитални платформи около Земята. Нашият кораб бавно тръгна към флотилията им. Трябваше да ги оставим да се срещнат. Космосът грейна в синьо, когато „Тъндърчайлд“ откри огън с огромното си протонно оръдие към „Буш“. Бях твърде далеч и не видях дали го е уцелил. Губехме все повече и повече кадри, докато врагът унищожаваше сондите ни и дългообхватните ни сензорни модули.

— Идват — произнесе спокойно пилотът по вътрешния канал.

Последва хаос от метеори.

Почти веднага, след като бяхме предали координатите от Цитаделата, са започнали да ги изстрелват навсякъде от Пояса — най-големите скали, които са могли да заредят в промишлените си електромагнитни катапулти. Математическа война. Координатите и моментът на изстрелване са били изчислени до най-малкия детайл. Всички скали са били насочени към различни вектори в огромния периметър, в който се очакваше да пристигне врагът.

Вражеските сили навярно са разбрали от мига, когато са се появили. Нямаше значение. Големите кораби се движеха бавно, камо ли цяла флотилия от тях. Маневриращите им двигатели се включиха, грейнаха ярко и ги отместиха. Стреляха с тежките си оръжия, превръщаха скалите в скорострелни шрапнели, ад за по-малките кораби.

Само част от скалите достигнаха целта си, но сред вражеската армия се възцари хаос. Надявах се Ролистън да беснее. През различни прозорци виждахме объркване във всякакви етапи. Една от скалите се заби в лек крайцер и го прекърши. Машината се разцепи безшумно и избълва газ, отломки и хора във вакуума. За жалост вражеските кораби бяха твърде далеч едни от други и не можеха да се сблъскат.

Мракът наистина се озари, когато се отвориха орбиталните оръжия на Земята. Протони, плазма и лазерни лъчи блъвнаха към флотилията на Ролистън. Оставяха дълбоки следи по големите кораби, взривяваха по-малките. Хиляди ракети се извиха от обратната страна на планетата, раздробиха се на субмуниции. Количеството двигатели, устремени към врага, се увеличи в геометрична прогресия. Целите сякаш се взривиха отведнъж, но бяха просто примамките и останалите отбранителни системи, които се справяха с ракетите. Наблюдателните дронове на врага стреляха с отбранителни лазери, а някои просто сами се блъскаха в бойните глави.

Двете флотилии започнаха да си разменят огън във всички възможни разновидности. Ракетите, преминали през отбраната на врага, се взривяваха — поразяваха кораби, включително големи. Ролистън бе оставил част от тях по краищата на флотилията си, точно на огневата линия на орбиталната защита.

Докато наблюдавахме как се разпадат вражеските кораби, чувствахме, че можем да победим. Това бе най-голямата космическа битка, която бях виждал. Най-голямата в историята. Макар и да не бе по моята част, разбирах тактиката, стратегията и суровите факти на елементарните частици и металните бронебойни амуниции. Не внимавах много в кадрите от мрежата.

В мрежата Земята представляваше великанска мъждукаща неонова информационна сфера. Завеса от филигранни нишки я

свързваше с орбиталната отбрана. Други нишки я свързваха с флотилията в орбита. Дори оттук се виждаха информационните отражения на сондите от тази страна на планетата. Кулата от вода на Атлантида ми беше странно позната и успокояваща. Там се бе родил Бог в мрежата.

Повечето кораби изглеждаха като старовремските си предшественици, стилизирани с висококачествена компютърна графика. Всяка националност си имаше тема. Хакерите също имаха тематични аватари. Фрегатите от Черните ескадрони представляваха биотехнологични насекомоидни дракони. „Буш“ приличаше на огромен погребален шлеп от някоя древна, грозна част от историята ни.

Зад нас над информационния хоризонт на планетата се издигаше огромно червено слънце. Бог.

От всеки вражески кораб се изливаше нещо, което отначало помислих за черна течност, но се оказаха мухи. Всяко ято се издигна и се оформи в масивен виртуален силует. Четири черни слънца, по едно за Сириус, Лаланд, Проксима и Барнард.

След това Демиург преформатира мрежата. Отражението от Космоса в нея се сдоба със земя — равнина от обсидиан, а в нея отразен океанът от червени пламъци, бушуващ в небето. Бог закрепя.

— Бог да ни пази — прошепна Езичника по канала ни.

Хакерите на врага полетяха през равнината към нашите. Всеки от техните би трябвало да е в униформата на страната си, но не бяха. Всички представляваха безлики, безполови демони, черни и крилати, понесли огнени оръжия.

Демоните връхлетяха хакерите от флотилията ни и по-далечните, тези откъм орбиталната ни отбрана. Нашите бяха въоръжени с копия от софтуера, разработен от Езичника и Мораг — това, което бяха извлекли от софтуера на боговете в мрежата и вътрешната информация от Демиург. Оръжия от лунна светлина и сребристи пламъци, с които едва-едва успяваха да устоят на напора на демоните. Викария ми липсваше.

Тогава от черните слънца излетяха ангели и сложиха началото на същински мор. Гледах с ужас как почти свръхестествените оръжия и бели пламъци започнаха да си оформят просеки сред хакерите ни.

Когато обмисляш на теория превъзходството на врага, боравиш само с думи, с числа. Едва после го виждаш от първа ръка.

Изтиках кадрите от мрежата на заден план и увеличих образите от флотилиите, от различни ъгли. Силите на Ролистън още бяха в безпорядък, но започваха да се прегрупират. Двигатели във всякакви размери пламнаха в мрака, когато двете армии се доближиха взаимно. Нашата флотилия отчаяно се опитваше да скъси разстоянието, а те пък ни искаха по-далеч.

Отбранителните системи на кораба ни непрестанно неутрализираха вражески ракети, а корпусът не спираше да трепери и да се люлее. По него затрещя огън от релсотрони. Дори не чувахме лъчите, които несъмнено овъгляваха бронята му. Вместо това чувахме движението на собствените му оръжия, когато отвърщаше на огъня. Потайността не бе вариант. Дори не ни придружаваха изстребители. Бихме привлекли твърде много внимание.

Тогава видях поражението ни, изписано пред погледа ми. Това бе забавило нападението им: нещо, което дори не бихме помислили да ползваме. Големите кораби по краищата на ролистъновата армия стреляха. Беше планетарна кинетична бомбардировка, несравнима по мащаби с унищожението на Калифорния.

Кадрите показваха ту случващото се в Космоса, ту случващото се в орбита, ту случващото се на Земята. Плътни стволове от метални частици разпарчетосаха по-голямата част от орбиталната ни отбрана, унищожиха веднъж завинаги мита за Земята крепост. Орбиталните платформи просто престанаха да съществуват, превръщаха се буквално в прах с ужасяваща скорост. Кадър след кадър угасваха, но все пак имаше достатъчно, за да видя какво се случва и откъм повърхността.

Земята сякаш пламна, когато атмосферата блесна от навлизащите в нея заряди. Сякаш небето гореше.

После сондите, Колумбия, Еквадор, Уганда престанаха да съществуват като с щракване на пръсти. Огромната Атлантида експлодира първо от едната страна, а после от срещуположната, рана от куршум в титанични мащаби. Чутовната структура се пречупи, а кинетичният заряд създаде приливна вълна от кипнала вода и всичко

това се устреми към Земята, където щеше да причини тектонично явление.

Как можеха хора да сторят това със собствения си дом? Не можеше всички да са обладани! Втората бразилска сонда също рухна, ужасяващо повторение на случката от Конфликта.

Въздушен маршал Каария загина на мига, а с него и координацията на останалата орбитална защита, по-голямата част от която беше вече от обратната страна на Земята.

Дори от толкова далеч над планетата кадрите успяваха да уловят ефектите от бомбардировката. Там долу сушата се разпукваше от земетресения, давеше се в потоци.

Искаше ми се да кажа нещо. Нямаше какво. Искаше ми се да кажа на пилота да побърза, но беше безсмислено.

— Е, здраво ще да са се разлютили — промълви Мадж. — Мисля, че трябва да изпратиш данните, Езичник.

Езичника пусна пакета по Бог. Всеки останал човек, свързан с мрежата, получи съобщението. Изключихме Шаркрофт, командния център и най-различните разузнавателни агенции, които се разкрещяха какво сме направили този път. Тези хора мразеха да споделят.

Сега, разчистил пътя, Ролистън достави своята пратка. Изглеждаха точно каквито бяха: огромни шушулки, изстреляни към Земята с последната версия на Кром. Ролистън я беше нарекъл Кром Круах — неизброими бионанити, които щяха да се възпроизвеждат, да растат, да заразяват, да поглъщат, да променят из основи. Това беше опитът му да ксеноформира Земята. Да я пресъздаде по образ и подобие на болния си ум.

Имаше опити за прихващане. Някои дори успяха. Единственото в наша полза бе, че Кром Круах се придвижваше бавно.

Поемахме още и още удари, всеки от тях ехтеше през корпуса. Усещах разликата в движението — пилотите на кораба ни вече се бореха да го овладеят.

Във флотата няма абордаж. Космосът е твърде голям, а никой не е толкова луд, та да вземе на абордаж кораб, пълен с врагове. Освен Мърл. А сега и всички ние. Всичко е въпрос на синхронизиране на скоростта. Надяваш се целта ти да не смени посоката, а после даваш

малко газ, опитвайки се да не се размажеш по корпуса. Проста работа, само че математиката бе необозримо сложна и се намирахме наред най-голямата космическа битка в историята.

Надявах се, че пилотът ни, чието име дори не си направих труда да науча, е наистина добър, иначе щяхме да останем със свалени гащи.

— Най-много до тук мога да ви докарам — каза той по вътрешния канал.

Проверих къде сме. Беше напечено — ако подобна дума изобщо описваше ситуацията. Всички мълчаха. Все едно чакаха вкупом нещо. Шлемът на екзобронята на Мадж се обърна към мен.

— Готови? — попитах.

Явно отново ръководех бойната част от нещата. Един по един другите потвърдиха. Така. Време беше.

Излязохме от бомбения отсек с помощта на летателните си двигатели. Отначало планирахме да стоим близо до кораба, да се изравним със скоростта му и да се ориентираме. Рану и аз бяхме първи, след нас идваха Езичника и Мораг. Само че корабът се разпадаше около нас. Металът се огъваше и разцепваше, превръщаше се в шрапнели под напора на черни лъчи и експлодиращи бойни глави. Мърл и Мадж излязоха наред вихър от отломки. Насочихме се и засилихме двигателите на броните си, докато части от кораба ни блъскаха ту насам, ту натам. Поехме доста удари, докато се измъкнем от останките, а висококачествените ни навигационни системи непрестанно преизчисляваха курса. Вече въвн от хаоса, дадохме последен тласък. Молахме се стелт системите ни да си свършат работата и онези отсреща да ни помислят за отломки. Помагаше ни и че никой никога не е бил толкова глупав, та да опита нещо подобно.

Сякаш се носехме към несекващ огън. Червените лазерни лъчи, синьото и бялото на протонните оръжия, белите пламъци на плазмата, двигателите на ракети, množащи се, докато се превръщат в субмуниции. Виждахме дългите опашки на трасьорите на релсотрони. Лазерната отбрана унищожаваше прииждащите бойни глави. Бронирани корпуси се разтичаха, докато по тях разцъфваше плазма.

Дроновете приличаха на рояци насекоми край по-големите кораби, стреляха по изтребители, прехващащи, други дронове и ракети.

Корпусни мекове стреляха като пълзяща артилерия към всеки вражески кораб в обсег.

Някои от изстребителите ни се стрелнаха под нас. Като цяло представляваха несъразмерно големи двигатели, тласкащи клиновидни оръжейни платформи, пълни с противоускорителен гел. Без гравитация маневрираха при толкова високо налягане, че би стрило на прах незащитени и неподсилени кости. По петите на изстребителите бе една от смъртно органичните фрегати на Ескадроните, а черните ѝ лъчи пронизваха космическото пространство отново и отново, взривявайки насочените към нея ракети. Двигателите ѝ грееха в студено синьо, като на някой Техен кораб. Всеки лъч унищожаваше по някой изстребител, от който се изсипваше замръзнал гел. Ние бяхме твърде дребни, за да ни забележи.

Всеки знае, че войната е нещо ужасно. Така е. Никой не ти казва обаче, че понякога е красива. Това беше красиво. Все едно гледах фойерверки като малък — развълнуван, но и спокоен. Беше нереално красив хаос от светлина, огън и метал. Беше като балет, а когато изключех шума от емисиите, кръсъците и паниката, чувах само дъха си.

Обзе ме още по-силно вълнение, когато един от корабите им се разпадна под тежкия обстрел от многобройни посоки, включително яркосиньото копие от протонното оръдие на „Тъндърчайлд“.

Навсякъде около нас се разлитаха парчета от бронирани корпуси. По-бързите кораби прелитаха наоколо, вкопчени в сражение — въздушен бой, както предпочитаха да се нарича, — рискуваха да стрелят към по-големите кораби, привличаха лазерен и релсотронен огън от защитните дронове на врага.

Над нас полезрението ми се изпълни с огромното органично туловище на мутирания „Буш“. Пасивните сензори на Хелиона уловиха скок в радиацията, когато чудовищното ентропично оръдие на „Буш“ остави резка по цялата дължина на „Тъндърчайлд“. Добре, имаше нужда да се пооцапа малко. Да се сдобие с геройски белези.

Някаква батарея с вид на язва по кожата на „Буш“ освободи множество ракети. Където бе понесъл щети, корпусът клопочеше като бактерии под микроскоп, докато поправяше бронираната си плът. Не беше кораб, а сякаш кошмар, чудовище.

Пренебрегнах скоростомера на вътрешния си дисплей. Всичко е относително, казах си, докато „Буш“ растеше. Накрая виждах само него. Още бяхме на десетки километри. Трябваше да се справим със защитните дроне. Независимо дали мислех, че сме отломки, или не, щяха да ни уловят и да стрелят по нас, защитавайки кораба-майка автоматично. И щяха да са свързани с Демиург. Щеше да разбере, че идваме.

Изпратихме към флотилията сигнала, предварително уговорения зов за помощ. Най-близкият до нас носач беше немски, „Барбароса“. Всеки от носачите си бе запазил ескадрон в резерв, за да ни помогне при нужда. След сигнала ни всички тези ескадрони се присъединиха към сражението. Някои излязоха от шлюзовете за скачване и включиха маневриращите си дюзи, за да се отдалечат от носачите. Много от тях не стигнаха далеч.

Познавах „Барбароса“. Веднъж бе нападнал един от Техните дреднаутове в Проксима и бе спечелил. Вече твърде остарял за служба на фронта, бе се върнал в Слънчевата система за отбрана. За жалост днес го командваха Мамини синчета от Луфтвафе. Срамота. Щеше да е хубаво да пусне Валкирии, за да ни помогнат. После се присетих, че Валкириите сега бяха от лошите и управляваха по-добри изстребители.

Езичника правеше това, в което го биваше — осигуряваше наблюдение за ескадрона, а той понасяше тежки щети, насочвайки се към нас. Използва пасивно сканиране, за да не издава позицията ни, даваше координатите на защитните дроне, от които трябваше да се отървем. Изпрати на пилотите и разположението на лъчевите отбранителни системи на „Буш“. Всички други оръдия бяха твърде големи, за да ги използват срещу нас. А после Езичника изпрати прицелни решения чрез, надявахме се, прикрития ни канал за свръзка.

Докато чакахме изстребителите и се приближавахме към „Буш“, аз увеличих емисията от мрежата. Войната между Бог и Демиург приличаше на вирусно затъмнение. Сякаш червеното слънце изчезваше, проядено от неизвестна инфекция. Крясъците на Бог вече бяха непрестанен фон за нас. Дребнаво ми се прииска да млъкне.

После се показа най-смислената ни надежда от началото на сражението. Дойдоха като армия, събрана от кол и въже — корпоративни и криминални хакери, гении аматьори и ветерани, спортни и снъф-гладиатори. Подмолни воители от мрежата, измамници,

хазартаджии и всякакви други боклуци. Някои бяха бивши военни, други се бяха скатали от служба, а имах и ужасното усещане, че мнозина бяха още твърде млади за служба. Бяха с аватари от всички разновидности на попултурата и религията. Някои бяха дошли просто като себе си.

Бяха гневни и въоръжени с най-добрите нападателни и отбранителни програми, които Мораг, Езичника, Салем и Картечар, преди да загине, бяха успели да разработят от софтуера на боговете. Бяхме им пуснали най-добрите софтуерни мечове и щитовете, които можехме, с пакета данни на Езичника след удара по Земята. Беше манипулативно. Отпреди знаехме, че Ролистън ще опита да бомбардира Земята, но нямаше какво да сторим. Нямаше и време властите да евакуират целите. Данните съдържаха и сърцераздирателна молба за помощ от Мадж. Беше я съчинил, докато се возехме в совалката към някогашния дом на Ролистън.

Слънцето се разгоря и мракът отстъпи. Но само малко. Почти всяка изолирана система на Земята, в орбита и във флотилията ни, бе отворена за Бог.

Армията от прошляци се сблъска с демоните и ангелите, недисциплинирана гмеж от аватари, оставящи сребристи следи. Между мислите и действията им имаше по-малко от секунда забавяне, тъй като действаха много далеч от телата си. Това съвсем леко закъснение понякога бе достатъчно, за да даде предимство на врага, особено на ангелите.

Демоните понасяха поражения. Новата армия действаше мръсно. Групи хакери, които се познаваха, се скупчваха върху целите си, разправяха се с тях и продължаваха. Тези хора нямаха обучението, дисциплината и технологиите на останалите, но бяха много и току-що бяха видели огромни части от Земята унищожени. Имаха на своя страна гнева, а той мотивираше силно.

Езичника ни изпрати кадри от повърхността на черната равнина. Един ангел се извисяваше над новодошлите и останките от военните хакери на флотилията. Помиташе по неколцина с всеки удар на копие си от бял пламък, оставяйки във физическия свят трупове с димящи куплунги. Видях Татко Неон: хвърли се към ангела, обстрелвайки го с всяка мръсна заклинателна програма, с която разполагаше. Разсея го, парира удара му със сияещия си жезъл, хвърли

се под гарда на създаването и откъсна парче от плътта му. После се изстреля във въздуха и го захапа за врата. Ангелът се олюля като марионетка. Костите му щръкнаха от кожата. Белите пламъци в очите му угаснаха.

На други места обаче сражението не вървеше толкова добре. Малцина от хакерите можеха да се мерят с ангелите. Стълбове от черен огън изригнаха от слънцата към равнината, изпепелявайки аватари и от двете страни. Огненото небе закипя гневно.

Изстребителите от „Барбароса“ се показаха на максимална тяга. Един от тях се разпадна и се разлетя във всички посоки, когато плътен лазерен лъч нажежи до бяло корпуса му.

Изстребителите едновременно откриха огън с релсотроните си и пуснаха наведнъж всичките си ракети, колкото можеше по-близо до защитните дронове.

Те отвърнаха на огъня. Космосът грейна — матрица от лазерни лъчи. Бойните глави се взривиха в космоса. Някои дори достигнаха целите си. Дронове пред нас експлодираха в бърза последователност. На дисплея ми се появиха мерници за останалите.

По корпуса на кораба също имаше експлозии, поразени хрущялоподобни отбранителни системи.

Пътюм към „Буш“ пусках кратки откоси от мъстителите си към още целите дронове. Някои горяха, облени в плазма. Черен лъч от ответен огън остави следа по Хелиона ми. Изстрелях една от ракетите на гърба си към платформата, която ме бе улучила. Моята ракета бе унищожена, преди да я достигне, но тази на Мораг успя.

Никой от изстребителите не оцеля след първата си възможност да стреля.

Вече и ние търпяхме леки поражения, докато се носехме бясно към корпуса на кораба. Мадж и Езичника стреляха към него. От плътта му растяха подобни на уокъри биомеханични конструкти. Присъединих се към стрелбата. После осъзнах, че приближавам твърде бързо. Опитах да пусна малко обратна тяга на перката си. Успя да ме забави, но и така се блъснах здраво в корпуса. Изплюх кръв върху пластмасовия си визьор. Отскочих. Мъстителят изхвърча от ръцете ми, но остана свързан с патрондаша на гърба ми.

С помощта на системите на бронята си върнах управлението и отново стигнах до корпуса. Шестимата се събрахме в плътен кръг, с

лица навън.

— Нямам никаква идея какво е това — каза Мърл. — Архитектурата му на нищо не прилича. Плановете, които свалихме, са безполезни. Дори не видях шлюз, докато наближавахме.

Това бе най-близкото подобие на уплаха, което бях виждал у Мърл. Не бе „твърде“ близко подобие, но определено не звучеше доволен.

— План Б? — попита Мадж.

— Искаш ли ти да съобщиш? — попитах, докато стрелях по нещо, растящо от корпуса.

— Мисля, че ще звучи по-солидно от теб.

— Какъв е план Б? — попита подозрително Езичника.

— Жребците до Ролистън, край — казах по един от отворените канали.

— Какво правиш, мамка му!?! — изкрещя бясна Мораг.

Мърл насочи плазменото оръдие на Хелиона си към мен.

— Какво има, Джейкъб? Малко съм зает в момента — отвърна припряно Ролистън.

Гласът му ми звучеше същият, но сега омразата ми надделяваше над страха, докато го слушах. Останалите притихнаха.

— Не бъди пътьо. Пусни ни да влезем и да приключваме.

Последва дълго мълчание. Всъщност, щеше да е дълго, ако Мораг, Езичника и Мърл не крещяха заплахи и не ми искаха обяснения едновременно.

25.

АМЕРИКАНСКИ ВОЕНЕН КОРАБ „ДЖОРДЖ БУШ МЛАДШИ“

Много от плана ни се крепеше на арогантността на Ролистън. На пръв поглед изглеждаше рисковано, но като се замисли човек, някой с богоподобни амбиции не може да не е арогантен.

Приличаше по-малко на шлюз и повече на цирей, когато се показва от корпуса и обгърна Хелионите, скривайки опасното светлинно представление в Космоса под нас.

От другата страна ни чакаха. Войниците от Черните ескадрони вече не бяха никакви войници, а просто оръжия. Бяха прегърбени, покрити с дебели, припокриващи се хитиновы плочки. Едната ръка на всеки представляваше дълго закривено острие от черна кост, а другата бе някакво огнестрелно оръжие. Но на мен ми стигаха устите им. Виждаше се агонията по още човешките им лица. Четеше се отчаянието в очите им. Всички бяха свързани с Ролистън през Демиург. Мисля, че се наслаждаваше на болката им. Мисля, че се хранеше с нея. Сред войниците имаше и гротескни разновидности на Берсерки, каквито бяхме видели в Цитаделата, а с тях и също толкова гротескни разновидности на Техните уокъри.

От дулата на гърба на всеки Хелион излетя по една ракета. И за разлика от Тях тези мутиралаи, скалърпени накриво създания крещяха, когато плазмата прогаряше плът и кости. Оформихме груб кръг, малко място за поемане на дъх.

Закрачихме напред, стреляйки с релсотрони и плазмени оръдия към всичко, което мърда. Цели да искаш. Релсотроните ни превръщаха всичко във влажни късове. Плазмата пък оставяше горящи локвички плът и кости. Аз и Рану вървахме отпред. Избирахме напосоки накъде да продължим. Отговаряхме на всяко движение с тотален огън. Опитвах се да прорастат от тавана, от стените, от пода, но не бяха достатъчно бързи. Вече целият кораб бе гърчеща се плът край нас.

Когато станеха твърде много, аха-аха да ни залейт, си освобождавахме малко място с ракетите. Лекувахме заразената плът на кораба с плазма. Всеки път той реагираше. Болеше го от пламъците. Броните ни започнаха да се разтичат отвън, докато пристъпвахме през течния огън. Но не можехме да си позволим да чакаме да угаснат пламъците.

Цели навсякъде. Целият кораб кипеше, но Хелионите удържаха фронта. Всичко което успяваше да ни доближи, падаше разкъсано от пипалата им. Скоро броните ни бяха покрити с вътрешности.

Със или без силата на огъня ни мунициите ни не бяха безкрайни, а и целият кораб се опитваше да ни избие.

Тогавя пристигна и той. Не приличаше на спокойния, овладян професионален копелдак от Сириус. Изглеждаше свиреп. Лудостта в ума му не просто се бе показала, а бе избухнала навън. Бе гол, бе се трансформирал в нещо като древногръцките статуи, които Мадж ми бе показал в Лондонския музей. Когато всички насочихме релсотроните и плазмените си оръдия към него, цялата му предна част почерня, превърна се в нещо като жив метал. Нима можеше да устои на фокусиран плазмен обстрел?

Обгърнахме го в бели пламъци. Релсотроните ни късаха от плътта му, тя обаче порастваше почти незабавно.

Сражението приключи бързо. Ролистън стигна до Хелиона на Рану и просто се пресегна с горяща ръка, счупи плазменото оръдие и хвърли екзобронята към стената. Оттам израснаха биомеханични корени и го приковаха. Ролистън се обърна към моя Хелион, пренебрегвайки почти напълно непрестанния огън от релсотроните. Ръцете му се оформиха в ноктести лапи. Заби нокти в нагръдника ми и го разтвори.

Беше празен. Глупостта ни нямаше граници — надявах се. Ролистън започна да потъва в пода. Задействахме зарядите в броните си. Кадрите от Хелионите ни угаснаха.

Хубаво беше да си мисля, че взривните заряди са се погрижили за Ролистън, но знаех, че не сме чак такива късметлии. А и вече бяхме вътре. Чувахме го да беснее из подобните на вени коридори.

Няколко минути по-рано.

— Дееба — рекох. По силата на някакъв заговор се принуждавах да преживея наново двата си най-неприятни спомена. Технологията, превърната в плът, която „Буш“ представляваше, ни караше да преосмислим стратегията си. Може би „стратегия“ е силна дума. Имахме определени съображения, но най-вече импровизирахме.

Бяхме успели да натикаме скафандрите си в Хелионите едва след като модифицирахме плътта вътре. Дори така бяхме тронави, а и трябваше да използваме много леки скафандри. Нямаха броня и замръзвах. Бог управляваше Хелионите. Успешно бяхме създали първите изцяло функционални роботи. Управлявани от Бог роботи демони. Те бяха диверсията. При все това трябваше и ние да влезем.

Навсякъде край нас сражението още се вихреше, но ние бяхме микроскопични на неговия фон. По-малки от микроби.

Езичника вкара жак в един от куплунгите на скафандъра ми, а скафандърът пък го съедини с един от моите.

— Готов ли си? — попита той безцеремонно.

— Не.

Бях уплашен до смърт и ненавиждах плана.

Едва имах време да затворя очи и да издишам изцяло. Пипалата пораснаха от плътта на лицето ми и спукаха тънкия пластмасов визьор на долнопробния ми скафандър. Студ! После пламъци отвътре, докато кръвта ми кипваше. Кожата ми се опъна, тялото ми се поду. Агония. Пипалата се пресегнаха надолу, докоснаха плътта на „Буш“ и ме свързаха с нещо ужасно. Понечих да отворя уста, за да креция, но нямах такава. Бяхме погълнати.

Ужасяващо, извънземно месо навсякъде край мен. Съзнанието ми го докосва, заляно, бомбардирано с информация и с образи, твърде сложни и твърде кошмарни, за да ги осмисля. Отминава за миг, но сякаш е много повече.

Падаме през тавана. Стоварвам се на пода, а от ушите ми тече кръв. Ставите ме болят ужасно. По ноздрите ми има слана. Кожата ми е цялата червена от спукани капилляри и въпреки вътрешния си кислороден резервоар пъхтя, докато пипалата се прибират в мен и отново имам уста.

Когато нещо като съзнателна мисъл започва да се оформя в главата ми, когато спира чудовищното представление, пренесено от кораба в паметта ми, когато болката става поносима с помощта на

купища обезболяващи, използвам наученото от Демииург, когато ме облада. Нареждам на бионанитите в мен да регенерират тялото ми от хипоксията и емболизма. Не спирам да треперя от студ. Може би не само от студ.

Езичника се изключва от мен и ме поглежда с презрение. Устоявам на порива да го гръмна. После зървам Мораг. Не успява достатъчно бързо да скрие тревожния си поглед. Останалите са на едно коляно, приготвили оръжия.

През този коридор минават топли повеи. Като че нещо огромно диша в лицата ни. Поред сваляме долнопробните си скафандри. Под тях сме успели да поберем само инерционни брони.

— Е? — попитах Езичника, докато се събличахме.

— Пуснах лъжливата програма, вмъкнах я с наметалото, за да е невидима. Адаптирана е от тези, които използваме върху обикновени технологии, но не знам ще има ли интерфейс с биологичните елементи тук — осведоми ме той хладно.

— Много си умен, Езичник. Сега ми кажи какво значи всичко това.

Той ме изгледа.

— Или ще сме скрити от разните им системи за наблюдение, или няма. Жалко, че не може да го направи Мораг.

С други думи, или ще сме невидими за Демииург и съответно за Ролистън, или той ще ни разкъса. Искяхме Ролистън да се покаже, но не веднага.

— Спри да се дърлиш — тихо се скара Мърл на Езичника.

Езичника го погледна гневно, но кимна. Просто беше уплашен. Е, и ме мразеше. Не че нямаше добра причина. Бях му издал смъртната присъда, все пак.

Сложихме си реактивните камуфлажни костюми върху бронята и тръгнахме.

Бяхме свалили чертежите на повечето колониални кораби с флагмански капацитет. Бяхме почти сигурни, че Ролистън ще използва именно този, но си струваше да се подготвим и за други случаи. Плановете ни за „Буш“ бяха много по-различни от тези, които предполагаше настоящият хибрид, но Езичника бързо успя да адаптира

една от интелигентните си навигационни програми от времето му във военновъздушните сили. Чертаеше карта и се опитваше да я адаптира към плановете ни.

Придвижвахме се бързо през коридорите, криехме се, когато нещо помръднеше, и гледахме последните мигове на Хелионите на дисплеите си. В далечината се чуваше престрелката. Гледахме как Ролистън се разхожда нехайно сред най-впечатляващата персонална огнева мощ, която модерните военни технологии можеха да предложат. Гледката не повдигаше бойния ни дух.

Подобно на съвещателната зала в Цитаделата корабът бе заражена човешка технология, само че в този случай — напълно. Рядко нещо помръдваше и бързо разбрахме защо. Човеците, нужни за управлението, се бяха превърнали в части от човеци. Лишени от ненужни компоненти, добили по-практична и полезна форма — като за целите на психопат, — и слети с биомеханичния кораб. На Мораг й се наложи да спре, за да повърне. Не я винях. Щеше ми се и аз още да можех да реагирам така на нещо чудовищно. При все това гледката ме стъписваше.

Кадрите от Хелионите угаснаха. После чухме крясъците, еката им през коридорите. Ярост. Несъмнено Ролистън. Колкото и да ми се щеше да не го вярвам, просто нямаше как да го убием. Подът не просто трепереше, а клокочеше под нас.

Навлизахме все по-навътре в кораба. Трябваше да открием изолираната система с Демиург. Въпреки измененията най-добрата ни възможност бе да открием командния център. Но Ролистън сигурно знаеше, че сме проникнали и че Демиург е компрометиран. Сега щеше да тръгне на лов. Щом ни откриеше, щяхме да се сражаваме с целия кораб, този път без свръхмодерни екзоброни.

Отвън флотилиите на Ролистън се бяха прегрупирали. Който и да ги командваше, знаеше какво върши. Без повечето си орбитална отбрана, нашата страна нямаше голям шанс. Армията на Ролистън напредваше, фокусираше огъня си върху големите кораби един по един. Изстребителите им и невероятно бързите и маневрени фрегати помитаха по-малките ни кораби. Земните кораби вече се оттегляха. Не и „Тъндърчайлд“: белязан и обгорен великан, който поемаше огън непрестанно. Нито една от оръжейните му системи не спираше, много от тях бяха насочени към „Буш“. Дори не ги усещахме.

В мрежата сражението вървеше малко по-добре. С едничкото си числено надмощие земните хакери бяха унищожили повечето обикновени врагове и част от ангелите. Само че огнените стълбове на четирите черни слънца ги тикаха назад, превръщайки всичко, до което се докоснат, в късчета виртуална изпепелена кожа и кости.

Над три четвърти от слънцето вече чернееше, а вирусното затъмнение продължаваше да прояжда Бог. Дори вече не ми правеха впечатление крясъците му. Бяха просто фонов шум.

Бяхме в един от страничните коридори, зад ребровидни подпори, когато нещо отпред помръдна. Имахме сензори за движение и миниатюрни дроневи край себе си, които също ни подаваха данни, но в тази среда обхватът им бе силно ограничен. Реактивният ни камуфлаж помагаше, както и инерционните ни брони, скриващи ЕМ и топлинните ни лъчения.

Ролистън сигурно нямаше мира, задето не можеше да ни открие. Чудех се дали се тревожи сега, когато знаеше, че Демиург е пробит. Може би се бе досетил още когато бе видял, че чакаме армията му.

Вече бяхме дълбоко в огромния кораб. Напредвахме бързо, защото нямаше врати. Те едва ли имаха значение, щом контролирахме лично всяка система и щом можеше да създадем нова стена, когато си поискаме. Потях се, много. Възприемах го като нещо успокояващо човешко, след като бях използвал извънземната част от себе си отново.

Притиснах се о една от стените, надявайки се, че камуфлажът ми ще е достатъчен, за да ме пропусне патрулът. Мечтаех отчаяно за фас, щеше ми се да бях накарал Мадж да ми даде да попуша на „Тъндърчайлд“. Патрулът представляваше един от гротескните воители от Ескадроните, четири мутирели берсеркоподобни биоборгра и нещо, подобно на тях, но сякаш кръстосано с богомолка. От лактите надолу имаше подобни на мечове костни израстъци, които сочеха надолу. Забавих дишането си, като си помагах с вътрешните запаси.

Водачът им спря. Подуши въздуха. А стига бе. Обърна се към стената. Рану бе бегло пикселиран призрак пред нея. Докато мигна, той усуква монофиламентната си гарота около врата му и му откачи главата.

Аз бях зад един от Берсерките. Издърпах му главата назад с кибернетичната си ръка и извадих остриетата от другата. Направих черепа му на решето.

Още един призрак се размърда и богомолката се сдоби с дълго острие в черепа. Пукотът на мачетето на Мърл, когато проби бронирания хитин, бе болезнено силен. Създанието се сгърчи веднъж и се строполи.

Останалите нямаха такъв късмет. Носеха ножове, с които не биха могли да се справят срещу подобни същества. От тримата само Езичника имаше нужното обучение. Това им оставяше само огнестрелните оръжия, а 10-милиметровите куршуми не струваха срещу хитиновата броня.

Един от мутиралите Берсерки изстреля черен лъч от шипестата си бойна лапа. Мораг извика и ме обзе мигновена паника. Изритах Берсерка в колянната става и тя поддаде удовлетворително. Нещото падна на коляно, а аз забих остриетата си право в лицето му, разкривявайки още повече кошмарните му черти. Завъртях остриетата и ги извадих.

Край мен блесна лазерен лъч и единият от двата останали Берсерка се строполи. От главата му бе останал облак мръсна пара. После Мадж изстреля дълъг залп от гаусовия си калашник. Последният Берсерк се разтресе от изстрелите и също се свлече.

Вече бяхме издънени отвсякъде.

Във въздуха пред камуфлажа на Мораг се носеше червена мъглица.

— Добре ли си? — попитах я по канала за свръзка.

— Да. Трябва да тръгваме — тросна ми се тя.

Затичахме се напред, изоставили предпазливостта в името на скоростта. Прихващахме на мушка всичко пред погледите си. Помръднеше ли нещо, стреляхме. Не се застоявахме да видим дали сме улучили.

На мястото на командния център се натъкнахме на плътна стена, навярно израснала току-що. Получавахме поражения откъм гърба. Раменният ми лазер търсеше цели. От време на време стреляше, но като цяло гротескните създания се криеха.

Ние също се прикрихме зад костените подпори на коридора. Вече играехме на изчакване. Чакахме Ролистън да се покаже и да ни убие, или по-скоро да ни прегази, залови, измъчва много дълго, а после да ни обладае, да ни превърне в част от смелия си нов свят. Стрелях с картечницата и с раменния си лазер. Коридорът потрепери, разяден от

плазма. Мораг улучи онзи, който току-що я бе пропуснал, с три лъча от карабината си. Част от плътта му се изпари, но той се скри обратно зад ъгъла, оставяйки след себе си черна пара.

— Джейкъб! — рязко се провикна Езичника.

Представляваше фрактални цветни фасетки, докато повреденият му камуфлаж се опитваше да го скрие. Той гневно го свали. Беше се присвил до новосъздадената стена и ме викаше с жестове. Знаех какво иска.

— Не съм шибан жак! — сопнах му се, но беше само от страх и себичност.

— Направи го! — извика ми и Мораг.

Мадж ми хвърли поглед. Стреляйки през коридора, се приближих странишком към Езичника. Ответният огън се усили и един лъч и две-три костени парчета ме улучиха, превърнаха част от бронята ми в овъглени останки и ме завъртяха във въздуха. Паднах в краката на Езичника. Той само тикна жак в един от куплунгите ми. Плътта ми отново се преобрази. Нещо чуждо се размърда в мен. Пипалата прораснаха. Никога нямаше да свикна с това. Все още ме ужасяваше. С мъка се преборих с паниката. Исках да съм по-далеч от тях, но те бяха част от мен.

Докоснах стената. Пипалата се заровиха в топлата влажна мембрана, като червеи в труп. Нещо чудовищно ме усети и изрече името ми с дъх. Чух го в черепа си.

Жакът излезе от куплунга ми и аз се оттласнах от стената, а пипалата се прибраха. Мембраната започна да се разпада, сякаш я прояждаха невидими паразити. Смътно долавях все по-силен вражески огън, докато пролазвах в помещението.

Зад мен експлодираха две гранати, докато другите печелеха време, за да влязат след мен. Опитвах да се изправа, да преодолея телесния шок, когато Езичника ме хвана за врата и ме завлачи към един приличен на кошер израстък. Бях го виждал преди. Беше физическа памет.

— Мърдай! — отново повиши тон Езичника.

Не беше деликатен с мен, но бях твърде дезориентиран, за да му се противя. Забелязах, че една от стените е прозрачна, опъната по биомеханична скелетна рамка. От другата страна сред някаква течност се рееха деца.

— Какво...? — успях да отроня.

— Деца — възкликна ужасена Мораг.

Поредният жак във врата ми, поредната трансформация. Пипалата се съешиха с кошера.

— Само за миг — каза Езичника.

Докоснах израстъка. Беше като кожица на цирей. Под нея чувствах Демиург, яростен, опитващ се да ме достигне и да ме докосне, да ме обладае отново. Под ципата имаше черен пожар и омраза. Пипалата ми се отлепиха от кошера.

— Ще те убия, ако го направиш пак, мамицата ти! — изкрещях на Езичника, когато отново се сдобих с уста.

Езичника се бе надвесил над мен, хладен, гневен. Мадж, Мърл и Рану стреляха в коридора от прага на пролуката, която бях оформил.

— Усети ли го? Там отиваме ние — каза ми Езичника.

Втренчих се в него. Едно беше да знам какво трябва да направят, друго — да го видя с очите си.

— Ще умрете и двамата — отвърнах.

Не мислех логично — *всички* щяхме да умрем, — но те щяха да бъдат погълнати. Нямаха шанс. Не можеха да разберат, че *знаех* какво е да се давиш в нечистотиите на Демиург, на Ролистъновото съзнание. Какво изобщо си бяхме въобразявали? Трябваше да избягаме. Да му дадем планетата.

Мораг още гледаше към аквариума с децата. Нямаха очи, нито усти, нито ноздри. Бяха свързани с катетри, а от куплунгите във вратовете им се точеха жици. Някои очевидно бяха мъртви, вероятно от фатален неврологичен пренос.

Опитах се да обхвана с поглед помещението. Беше огромно, като катедрала от биомеханична плът. Куполообразният таван беше прозрачен, гледаше към Космоса. Непрестанно проблясваха следи от сражението.

— Това са ангелите — пророни Езичника разсеяно.

Оглеждаше двата контакта, които ме беше принудил да направя в кошерната структура. Не изглеждаше доволен. Разбрах защо — приличаха повече на отверстия.

— Джейкъб! — проехтя гласът ѝ по коридора.

Чух го през стрелбата само с помощта на звуковите си филтри. Изстинах. Дори след цялото това време още ме плашеше.

Мораг ме погледна неразгадаемо. Прекрачи до мен и ме целуна по бузата. Езичника се взираше в мен ухилен. Но нямаше капчица ведрина в изражението му, приличаше на гримаса на паралитик. Осъзнах колко е изпосталял. Двамата седнаха и се отпуснаха напред, в транс наред Ада. Трябваше. Нямахме избор. Трябваше да се изправят срещу Демиург тук, в изолираната система, където той бе защитен от Бог. За да постигнем какъвто и да било успех, Ролистън трябваше да бъде откъснат от Демиург.

Стрелбата спря. На прага Рану и Мадж се бяха покрили от двете му страни, а Мърл обхождаше с дулото на плазмената си пушка помещението.

— Джейкъб! — отново извика Сивата дама.

— Какво? — отвърнах, почти неволно.

— Трябва да се предадеш.

Мадж и Рану ме изгледаха. Рану беше вдигнал вежда, а Мадж даже се усмихваше.

— Имаш ли фас? — попитах го.

— Намери си свои — отвърна ми Мадж.

Мърл просто клатеше глава.

— А, да, що не отскоча до Маклайн да си взема.

Бяхме доста далеч от Дънди.

— Нали знаеш, че миризмата на цигарите ти ни издаде? — каза Мърл на любовника си.

Мадж само сви рамене.

— Джейкъб?

Не звучеше ни най-малко припряна. Спокойно чакаше отговор.

— Добре, предаваме се. Може да влезете и да ни съберете! — извика Мадж. Дори Мърл се засмя.

Сензорът за движение в крепителната мрежа зад лявото ми рамо улови нещо над мен. Вдигнах картечницата. Мърл стори същото. Увеличих оптиката си, несигурен какво виждам. Имаше дълго тяло с хитинова броня и шест крака, завършващи с подобни на мечове костени остриета. От него стърчеше торс на жена. И нейните ръце завършваха с остриета. От гърба на химерата стърчеше хрущялоподобно костено оръжие.

Спускаше се към нас като паяк по паяжината си, но нишката беше направена от плът, някакво дълго черво. Стените край създаването

кипнаха и от тях заизрастваха неща.

От камерите на оръжията на Рану и Мадж виждах гротески, втурнали се към тях. Огнестрелните им ръце бяха гаусови или плазмени оръжия. Рану стреля с гаусовата си карабина, а Мадж с калашника си. Трябваше да ги засипят с огън, да не спират. Мутиралите воители от Черните ескадрони измираха тичешком.

Хвърлих се настрани и се претърколих по гръб, докато костените шрапнели от създанието отгоре се разбиваха край мен. Не разбирах — това нещо можеше лесно да ме убие. Нямах прикритие. Отвърнах с картечницата. Всеки трети куршум беше трасьор, тъй че виждах как рикошират от корубата му: стрелбата ми нямаше никакъв ефект.

Смених целите, взех на мушка израстъците от стените. Всичко, което изглеждаше почти оформено, получаваше откос. Трасьорите и деветмилиметровите ми бронебойни куршуми с избухващи върхове ги разкъсваха. Откривах целите си по това, кои ме обстрелваха. Усещах болка, проследявах източника, стрелях.

— Мърл, отърви се от онова паякообразно нещо! — Не разбирах защо още не го е направил. И той понасяше поражения. — Мърл! — Не ми обръщаше внимание. Майната му! Насочих гранатомета си нагоре.

— Не стреляй, мамка му! — изкрещя ми Мърл.

Имаше нещо ново в гласа му. Емоция. На вътрешния си дисплей виждах образа от камерата на оръжието му. Сочеше към мен.

— Какво правиш?!

Залитнах от още едно попадение в гърба ми.

— Това е Кат!

Отново погледнах. Увеличих оптиката. Част от лицето ѝ беше нова биомеханична плът, където Сивата дама бе поразила нейната. Беше съживеният ѝ труп. Бледността ѝ ми напомни тази на Шаркрофт. По лицето ѝ я нямаше дори агонията на онези от Черните ескадрони.

Завъртях се, стрелях по още от израстъците от стените. Инерционната ми броня поддаваше. Поредното попадение ме тласна назад, но подкожната ми броня устоя.

Зърнах и какво се случва в мрежата. Затъмнението почти бе приключило. После слънцето изчезна. Бог изчезна. По небето блиснаха пламъци. Макар да бяха само аватари, виждах паниката в опърпаната ни хакерска армия.

Езичника, отпуснат върху кошерното образуване, започна да рита и да се гърчи. От куплунгите му се заизвива дим.

Мадж се усука, улучи го гаусовото оръжие на една от гротеските. Падна, макар да не спря да стреля. Войникът обаче продължи към Мораг и Езичника. Прицелих се и го засипах с куршуми. Раменният ми лазер пък същевременно го разглобяваше. Стовари се и не помръдна. Мадж се беше изправил отново. В стените се отваряха пролуки. Беше безнадеждно.

В мрежата аватарът на Мораг изглеждаше като нея. Нито Анис, нито Девата, просто Мораг. Намираше се на сред кръг от увенчани с черепи тотеми, призрачното ѝ ограждение. Край нея Демийург беше като черна стихия. Косата и дрехите ѝ се развяваха.

Пред тотемите се показаха призрачни силуети: Бък, Гиб, Балор, Викария, Муцуна, Големия Хенри, Картечар, Майка и Кат. Не победени врагове, а израз на почитта ѝ към падналите в битка. Виртуални призрази на мъртвите, които я бранеха. При все че тялото на един от тях се опитваше да ни убие тук. Ограждението защитавахе ритуалната ѝ призователна програма. Само че не беше призователна програма — боговете идваха и си отиваха, когато си поискат. Това беше поредица сложни протоколи за свръзка. Беше замислена, за да докара насила странните божествени присъствия в мрежата. На Мораг не ѝ се играеше на ритуали.

Щеше ми се да убия преобразеното тяло на Кат, но новите израстъци от стените ми отнемаха доста от времето.

— Мадж, стигни до някой от другите входи! Рану, ти остани там. Сивата дама ще мине всеки момент! — извиках по канала за свръзка.

Мадж изтича към една от другите дупки, стреляйки към всичко, което мърда. Почти всичко мърдаше. Аз се затичах към Мораг и Езичника. И двамата бяха улучени по няколко пъти. Части от инерционните им брони бяха овъглени и димяха, но още бяха живи — това беше достатъчно, за да довършат работата.

— Мърл, ако няма да я гръмнеш, може ли просто да гръмиш по всичко останало, ако обичаш! — извиках.

Страхотно. Съвършената бойна машина я избива на сантименталност точно сега.

Докато Мадж тичаше към другата врата, Кат стреля над нас. Костените късове улучиха Мадж в гърба и откъснаха единия от металните му крака под коляното.

— Слушайте, копелета! Чуйте ме, ужким страшни, а всъщност уплашени пътвовци, които ни плямпат мистериозни глупости, за да ги почитаме! Слушайте ме, богове на мрежата! — крещеше Мораг наред демиурговата буря. Беше много ядосана. — Елате при нас сега! Веднага! Или ще покажем на Демиург къде живееете!

Тонът ѝ не оставяше никакво съмнение, че ще го направи.

Ако бяха толкова могъщи, колкото си мислехме, щяха да знаят за експерименталния модул, свързан с псилабораторията на един изследователски кораб от обратната страна на Земята. Ако трябваше, Мораг щеше да го разкрие на Демиург. Така щеше да пренесе сражението при тях. Салем и един негов приятел, професор по физика в университета на Моа, го бяха разкрили. Салем беше вярващ мъж. Така и не бе повярвал в боговете в мрежата — за него те бяха просто хора с изключителни психически способности. Ако не бях толкова зает, щях да се гордея с Мораг безмерно. Дори с този аватар приличаше на висша жрица на древна и могъща религия. За нея боговете бяха само още едно средство.

— Презареждам! — извиках.

Сякаш някой имаше време да ме прикрива. Изхвърлих пълнителя. Раменният ми лазер се въртеше върху сервомеханизмите си, стреляше непрестанно, но не беше достатъчно. Улучваха ме много. Бронята ми се предаде. Черни лъчи ме пронизваха от край до край, в гърдите и краката ме улучваха костени късове. Един от тях остави вдлъбнатина в ръката ми, преди да отскочи. Паднах на колене. Червените иконки запяха познатата си песен на дисплея ми. Затворих ги до една.

Успях да презаредя тъкмо когато гротеските на Черните ескадрони започнаха да връхлитат през новите врати. Покосявах ги серийно. Една от тях се приближи прекалено. Опитах се да се преместя между Езичника и Мораг, от едната страна, и него, от другата. Получих още попадения. Съсредоточих се върху онези с плазмените оръжия. Не можех да позволя някой от тях да ме улучи.

Не разбирах тактиката им. Тези типове бяха подбрани от всички възможни спецчасти, а действаха като Тях.

Кат се приземи пред Мърл.

В мрежата нещо просветна сред мрака на Демиург. Езичника бе с друидския си аватар, свел глава, прегърбен, докато се мъчеше да върви през Демиург. Сияние се носеше от него, идваше отвътре: бяло и стоманеносиво. Сякаш го обгръщаше целия. После той изправи гръб, макар черната виелица да развяваше бясно косата и дрехите му. Езичника се превърна в нещо друго — в свръхестествен ужас. Очите му станаха на светкавици, устата и вътрешностите му грейнаха през кожата и дрехите.

— Кат? — пророни Мърл.

Звучеше като малко момче. Уф, мама му стара.

Опитах се да не си мисля „Казах ти“, когато Кат го прониза с ръцете си и с два от предните си крака през раменете и бедрата. Остриетата ѝ го движеха като марионетка, докато той крещеше.

Две гранати тупнаха глухо, изстреляни от нечий гранатомет. В торса на Кат се появиха две големи дупки, а после той експлодира. Предната част от хибрида залитна напред. Черепът му експлодира, разкъсан от дълъг откос. Сигурен бях, че няколко от изстрелите са улучили и Мърл. Останките на Кат се свлякоха на пода. Беше мъртва. Отново. За жалост Мърл още бе прикован към земята.

— Идвам, скъпи — каза Мадж през канала, влачейки се към него.

Приличаше на решето. Дулото на автомата му още димеше.

В мрежата сиянието около Езичника се засилваше. За миг то изличи целия прозорец, като проблясъците от атомните взривове, които бях гледал във визфилмите за Конфликта. После отново започнах да виждам какво става. В Езичника, а после навън от него, се изливаха бели мълнии и поразяваха всичко наоколо му. Корабът трепереше под краката ми. Нещо се надигаше от Езичника, като привидение от синкава енергия. Съвсем смътно разпознах Посланик, както го бях видял в самото начало, на борда на Забраненото удоволствие, пазен от ужасената Мораг. Сега бе ред на Демиург да крещи, докато бялото пожарище и синкавите мълнии го прокуждаха от собствената му изолирана система.

Корабът се разтресе и се разклати рязко. Всички хибриди, опитващи се да израснат от стената, се замятаха безсилно, разпищяха се нечовешки. Кошерът в пода се пропука и засвятка. Тялото на

Езичника се сгърчи толкова силно, че се отлепи от земята, а после избухна в пламъци.

Письците спряха и създанията в стените изпадаха безжизнени. Всичко притихна. Беше някаква глътка въздух, но оставаха Черните ескадрони, Сивата дама и Ролистън, вероятно доста ядосан. И сигурно му беше писнало да си играе с нас.

Мораг се свести и се надигна. Погледна към овъгления труп на Езичника, после към моето покрито с кръв и изгаряния тяло.

Мърл се опитваше да излази изпод трупа на сестра си.

— Мърл, не се правя на интересен, но ако можеш да държиш оръжие, дали би помогнал? — попитах го.

Той само измърмори нещо под нос и изкрещя, докато вадеше остриетата от себе си. Взе си пушката и се подготви. Кървеше обилно. Всички кървахме обилно.

Сражението между флотилиите почти беше приключило. От наша страна се държаха само зле повреденият „Тъндърчайлд“ и още няколко кораба. Отломки се носеха навсякъде.

В мрежата битката вървеше по-добре — нашата армия бе обградила малкото останали ангели. Не знаеха, че избиват деца. Над тях небето бе бурно огнено море, а четирите слънца още изливаха черни пламъци върху обсидиановата равнина.

— Харесвате ли серафимите ми? Родени са в мрежата и мислят, че тя е истинският свят. Наистина вярват, че са моите ангели на ужаса.

Нямах представа откъде се беше взел. Просто се появи в стаята. Мисля, че му се щеше да продължи духовития си злодейски монолог. Да върви на майната си. Знаехме, че няма смисъл, но стреляхме. Много. Беше като катарзис.

Рану залитна от входа, който пазеше. Извика. От слепоочието му се вдигаше червеникава пара, а той се олюля и стреля, дълго и нетипично недисциплинирано с една ръка. Още залиташе, когато използва и гранатомета си. В коридора се чу експлозия. После пък в краката на Рану падна граната и се взриви. Беше зашеметяваща, но достатъчно силна да го хвърли във въздуха. Сивата дама скочи през експлозията.

Мадж, Мораг, Мърл и аз се съсредоточихме върху Ролистън. Свършиха ми куршумите и захвърлих картечницата. Нещо се случваше

в мрежата, но не бях сигурен какво. Извадих мастодонта и лазерния си пистолет и заедно с раменния си лазер открих огън наново.

Ролистън закрачи напред, към Мърл, който стреля отново и отново с плазмената си пушка. После я пусна, защото не искаше Ролистън облян в плазма, когато го достигне. Извади ийгъла си и мълниеносно и безсмислено изпразни пълнителя в него. Ролистън се приближи още повече и се наложи да спрем да стреляме. Прибрах пистолетите си и се засилих към Ролистън.

Видях какво прави Мърл само защото знаех какво да очаквам. Двете обсидианови ками се показаха в ръцете му, пълни с Кром Дху, извлечен от Кром и предназначен да унищожава бионанити, създаден от Кликата, за да унищожат Тях докрай, ако войната се изплъзнеше от контрола им.

Без съдействието и ресурсите на Кликата Кром Дху се бе оказал скъп и сложен за пресъздаване. По-голямата част от запасите се намираха в бункери на Земята, за да противодействат на ксеноформирането с Кром Круах. Рану, Мърл и аз също имахме от него. Този на Мърл беше в камите му, а моят и този на Рану бяха в нашите „изнасилвачи на черепи“ — ками, направени да пробиват тежкобронирани черепи. Вирусът бе в ефеса и щеше да се освободи, щом острието докоснеше плът — беше подобно на камата, с която Ролистън зарази Грегър. Извадих своята от колана на кръста си тичешком.

Мораг не можеше да се прицели в Ролистън и затова взе на мушка Сивата дама, която се биеше с Рану. И той беше извадил изнасилвача си и се мъчеше да отбягва и парира нереално бързите атаки на Сивата дама. Тя здраво го наричваше.

Мораг се хвърли във въздуха и описа съвършен ритник, но Сивата дама я изрита първа, наскоро скока. Рязко изхрущя кост, когато петата ѝ срещна лицето на Мораг. Прилоша ми от звука. Мораг отметна глава, прелетя покрай Рану и Джоузефин, падна, и остана неподвижна.

Сивата дама се извъртя на един крак, а с другия, още вдигнат, продължи траекторията на удара си и заби коляно в главата на Рану. Беше толкова бързо, че Рану не можа да реагира. Коленете му поддадоха, той се препъна и рухна на земята.

Мърл посегна с почти същата скорост към Ролистън, който улови ръката му. Ударът обаче бе финт, за да може Мърл да улучи с другото си острие. Само че Ролистън улови и тази ръка. По лицето на Мърл се изписа паника, а в следващия миг Ролистън просто счупи и двете му ръце с такава сила, че костите излязоха през плътта и подкожната броня. Виждаха се като издутини под ръкавите на инерционната броня, която бързо потъмня от кръв. Мърл отново закрещя. Не беше за чудене.

Стигнах до Ролистън и замахнах. Той хвана и моята ръка, а после използва инерцията ми, за да ме запокити в стената. Рикоширах в мъртвите мутиралаи Берсерки и паднах на земята, дезориентиран.

Поклатих глава. Смътно регистрирах, че нещо се случва в мрежата. Нямах време. Камата, къде е камата? У Ролистън. Знаеше. Мамка му, та нали той беше родил идеята.

Мораг и Рану се бяха вдигнали с мъка на крака и нападаха Сивата дама. Тя с лекота отбягваше и блокираше ударите им едновременно. Когато някой се откриеше, го контраатакуваше с ниски ритници, лакти и длани в стави или в нервни средоточия. Изкрещяваха от болка при почти всяко нейно докосване. Когато пък поемаше инициативата, преместваше едната си цел на пътя на ударите на другата. Мораг не уцелваше Джоузефин, но за сметка на това уцелваше често Рану.

Ролистън захвърли камата. Мадж отново откри огън по него. Взирайки се в Ролистън, се сетих за всичко, което бе сторил и вкарал в действие. Виждах лицата на всички Жребци, САС-овци, военноморски спецвойници, всякакви други спецвойници, разузнавачи и кашици, за чиято смърт бе отговорен. Всички приятели, които бяха загинали пред очите ми, цялата болка, която бе причинил. В миг на просветление и съвършен, леден гняв, осъзнах, че ще го убия, каквото и да ми струва.

Видях какво се случва и в мрежата. Равнината от обсидиан бе обвита в мъгли. Божествено красиви, божествено страховити, но все пак хора, крачеха през мъглите, подобни на сенки. Бяха като великани след хакерската ни армия, намираха последователите си и ги даряваха с божествен софтуер. Все едно цялата религиозна история на човечеството бе оживяла в мрежата. Подобно на първообразите си не се сражаваха заедно с нас. Играеха собствени игри, но днес

възнаграждаваха следовниците си, възнасяха ги. Повикът на Мораг беше чул.

Усмихнах се. Извадих и осемте си остриета. Ролистън бавно се обърна към Мадж. Не припираше, Мадж не бе никаква заплаха. Една от ръцете му се преобразяваше в плазмено оръжие: готвеше се да убие още един от приятелите ми. Мадж лежеше, където бе паднал, и не спираше да стреля.

Скочих на гърба на Ролистън и размахвах остриета като диво животно. Със сила, за която не подозирах, пробивах вкоравяващата се плът, просто блъсках по него неспирно. Обля ме черна сукървица, като Тяхната кръв, кръвта на цяла извънземна раса от негови жертви. Беше откровение. Низко откровение: бях съсъд на ярост, по-бърз и силен, отколкото някога съм можел да бъда. Бях див звяр, подсилен от кибернетика, извънземни твари в кръвта си и гола шибана ярост. Ролистън се изненада от целеустремеността на атаката ми. И аз бих се изненадал, ако имах място в ума си за каквато и да било друга мисъл.

Главата му остана в ръцете ми. Тялото му падна на земята. Бях покрит от глава до пети с кръв и черна слуз. Почти не можех да дишам. Бях се превърнал в нещо друго. Почудих се — дали Техните нанити в кръвта ми бяха просто носители на отмъщение, или самозащита на расата им?

Обезглавяването на Ролистън разсея Сивата дама за миг, защото Мораг я улучи с юмрук в скулата. Тя пък отвърна с ритник, достатъчно силен, за да счупи ребра. Рану финтира с ляво кроше — Бран лесно го блокира. Дясната ръка на Рану се разми, тъй бързо замахна. После той отстъпи. Камата с Кром Дху стърчеше от рамото на Сивата дама. Тя бавно завъртя глава към нея. Оръжието щеше да унищожи всички бионанити, които толкова години й даваха превъзходство над нас, простосмъртните.

В мрежата армията ни бе полетяла, оставяйки сребристи дири сред отраженията на вражеските кораби.

Главата в ръцете ми се разсмя. Сведох поглед, ужасен.

— Какво се надяваше да постигнеш? — попита ме Ролистън.

Пуснах главата и отскочих. Тялото му се изправи и се пресегна към нея. От врата му и от откъснатата глава вече се извиваха черни вени. Съединиха се, когато Ролистън постави главата си обратно на раменете.

Сивата дама извади камата от рамото си и я захвърли, вече празна и безполезна. Мораг стискаше гръдния си кош и клатеше глава съкрушено. От пръстите на Сивата дама се подадоха черните ѝ остриета скалпели. Беше твърде бърза за Рану — разкъса подкожната броня на лицето му и остави четири дълбоки резки. Той се препъна назад и падна.

— Приключихме ли вече? — попита Ролистън. Започваше да звучи ядосано. — Натанцувахме ли се?

Хвърлих поглед към камата си на пода.

— Сигурно не — предположих, но ако ножът не бе помогнал срещу Бран, значи нямаше да помогне и срещу Ролистън.

Той проследи погледа ми.

— Не разбирате ли срещу какво се опълчвате?

— Винаги съм знаел, че си чекиджия.

Мадж се позасмя. В устата му се появи запален фас.

— Знаеш, че битката щеше да е приключила отдавна, ако не беше осквернил плътта си — рече Рану с горчивина.

По стойката му виждах, че е готов да продължи да се сражава. Мадж се канеше да застреля Сивата дама в гръб, Мораг също се канеше да я нападне.

Дълго време се взирах в Мораг. Тя направи същото. Не се усмихна. Кимна. Стигаше ми. Обърнах се към Ролистън. Отново се зачудих защо е гол. Може би никакви дрехи не бяха достойни за новоизлюпения бог.

— Е, ще приключваме ли? — попитах.

— Приключено е — отвърна той.

В залата влетяха мутанти от Черните ескадрони и насочиха крайниците си оръжия към нас.

— Глупости — беше най-доброто, което ми хрумна.

— Това беше игра, разсейване, нищо повече. Контролирахме всяка ваша стъпка — каза Ролистън.

— Глупости! — повторих, с повече чувство. — Мисля, че добре те стреснахме.

Той го обмисли.

— Имаше някои изненади, но какво постигнахте накрая? Премагнахте Демиург от изолираната система на „Буш“ с цената на един от своите. Просто ще отворя вратите за Демиург другаде.

Привикахте малките богове. Хубаво. Сега са на едно място, по-лесно ще се справим с тях — а благодарение на вас имаме представа откъде са дошли. Вашия бог го няма. Владея мрежата. Флотилията ви е унищожена, а Земята най-после ще понесе предназначенията си съдба.

— Ако ви помоля учтиво, ще ни убие ли веднага? — попита Мадж.

Ролистън ми хвърли поглед. Сивата дама се присъедини към него.

— Няма да ви убивам, Хауърд. Не сме си дали целия труд за това.

— Да ти го начукам — рекох тихо.

— Не се тревожи, дори няма да ви обладаем. Е, може би господин Нагаркоти, колкото да изнасили семейството си.

Рану потръпна. Изглеждаше ужасен.

— Не, вие сте толкова примитивни, че само ще можете да наблюдавате възнесението на света. Ще сте в различен облик, разбира се. Ще експериментираме с нервни окончания и агония в развлекателни нови форми. Ще ви превърна в музикални инструменти, в причудливости, за свое развлечение.

— Знаеш ли, всички Жребци те мразеха, защото мислеха, че си безскрупулно копеле. После се захващаш с това и всички ги е страх, защото си тотален откачалник. Аз обаче никога не съм те мразил. Просто не те харесвам, защото си крайно отегчителен — отсече Мадж и угаси цигарата си.

Започна да лази към Мърл, проснат на пода, разкривил лице в агония. Мадж не обръщаше внимание на гротеските от Ескадроните. Какво ли още можеха да му сторят?

По лицето на Ролистън се изписа гняв. Наистина не можеше да разбере защо подобни низши твари — измет, войничета, дребни престъпници, провалени едри престъпници, журналисти, бивши проститутки — не биха се проснали в краката му. Наистина си беше повярвал, че е бог. Като се изключи силата, която притежаваше, цялата работа беше жалка. Бяхме му в ръцете — мъртви, или дори по-лошо. Щяхме да сме играчки за кошмарните му фантазии. Но не можех да се отърся от чувството, че сме победили, или по-скоро, че не можеше да ни докосне. От друга страна ми се струваше, че това няма да ми е особена утеха в изтезанията занапред, но човешкият ум си има

граници. Щях да полудея, да спра да чувствам каквото и да било, да изпадна в кома.

— Ако ще се правиш на суперзлодей, имам ли време да пийна?
— попита Мадж.

Аз казах:

— Виж, ще ни сториш ужасни неща, ясно. Честно казано, малко се уморихме да се разхождаме из хралупката в главата ти, в която се опитваш да превърнеш света. Няма за какво да си говорим повече.

Той кимна, сякаш разбираше. Тогава пръстите му се превърнаха в остриета. Заби ги в гърдите ми. От устата ми се процеди кръв. Болеше ужасно, но не изкрещях. Рану трепна. Мадж се провикна изненадан, Мораг също, закривайки уста с ръка. Мърл си имаше свои проблеми.

Усещах пръстите му в мен. Нямаше проблем, вътрешните органи нямат нервни окончания. Изплюх още кръв. Отново дочух омразния любовен зов на предупредителните иконки, които ми съобщаваха, че скоро ще умра.

— Майоре — промълви Джоузефин и сложи ръка на рамото на Ролистън.

Той сведе поглед към мен. Тя ме гледаше втренчено.

Нещо в едно отдалечено кътче на съзнанието ми подсказваше да обърна внимание на мрежата. Странен момент за това, но го направих. Сребърен огън се изливаше от оръжията, крайниците, устите и какво ли още не в мрежовите отражения на корабите от флотилията на Ролистън. Сребърният огън намираще обладаните. Беше същата програма, с която бяхме освободили Рану. Мнозина от обладаните щяха да умрат. Не бяха физически и психически силни колкото Рану. Усмихнах се на Ролистън, докато той моравееше от гняв. Сигурно чувстваше масовия екзорсизъм и го болеше, надявах се — не по начин, който му харесва.

Всичко това се изписа по пластилиновата му плът: чертите му се разкриваха и променяха, навярно извън неговия контрол. Лицето му стана наполовина демонично, наполовина насекомоидно. Осени ме, че това не е просто омраза към нас, а страх и самоотвращение във физически облик. Никога не се бе смятал за човек и се ненавиждаше. Ако не беше бръкнал в гърдите ми, щях да го съжаля.

Езичника крачеше през равнината от черен обсидиан към четирите черни слънца. Около него пращяха мълнии.

Обърнах се към Мораг. Гледаше към мен и Ролистън, изглеждаше ужасена. Искях да ѝ кажа, че всичко ще е наред. Може би успях. Обърнах се към Ролистън и му се присмях.

— Татко? — каза Джоузефин, вече обезпокоена.

— Виж какво си направил със себе си — казах му и затворих очи.

26.

МОРАГ

Любимият ми умря пред очите ми. Джейкъб умря пред очите ми. Ролистън изтръгна сърцето от единствения мъж, когото съм обичала, и го смачка. И Посланик вече го нямаше, изгубен, уплашен, толкова далеч от всичко познато. Бяхме го използвали като инструмент, защото можеше да обработва данни с невъзможна скорост. Не бяхме по-различни от Ролистън и това, което правеше с Тях. Нямаше Тяхна технология, имаше само Тях. Цяла друга раса. Посланик се превърна в оръжие, в мост, част от Езичника, за да проводи Бог в изолираната система и да унищожи Демиург, да изолира Ролистън. Посланик го нямаше, част от мен липсваше, а Езичника и Бог бяха едно.

Посланик го нямаше. Джейкъб го нямаше. И двамата ми любими — мъртви. Искях да изтръгна стъклените си очи, за да мога отново да плача. Джейкъб рухна пред Ролистън, този екот, това разглезено дете, причинило цялото това безумство.

Джоузефин Бран отстъпи от баща си, гледаше ту него, ту трупа на Джейкъб. Горката жена. Колко отдавна си обичала Джейкъб? Още докато сте служили на Сириус? Разбира се, не си могла да кажеш нищо: била си Сивата дама. А сянката на баща ти те е изличавала. Бран се свлече на пода с омекнали колене. Емоцията по лицето ѝ изглеждаше чужда. Ролистън се обърна към нея, намръщен.

Мърл седеше и наблюдаваше. Беше овладял болката, но с изпотрошени ръце и надупчени крака не можеше да направи нищо. Мадж ридаеше. Не биваше да разбере за... другото. Посвоему обичаше Джейкъб колкото мен. Не се интересуваше от него по онзи начин, но бяха много, много близки. Рану беше съкрушен и ужасен поравно, и с право. Знаеше, че Ролистън изпълнява заканите си.

Джейкъб, глупако. Толкова грешки. Слаб човек, правеше и говореше много глупави, оскърбителни неща. Опитваше се да прави най-доброто за останалите, обаче без да си даде труда първо да ги пита. Но ме подкрепи, тъй че сама да си помогна, и никога, никога не

спираше да се бори. Опитваше се да е добър приятел на всички, да е най-добрият мъж, който би могъл да бъде. И това беше достатъчно. Откакто сестра ми умря, той бе единственият човек, когото го беше грижа за мен.

Само че всичко бе лъжа. Джейкъб бе мъртъв.

Трябваше да се овладее.

— Ролистън — чух се да изричам.

Гласът ми не биваше да трепери. Той се обърна към мен.

— Ти няма да извадиш такъв късмет. С вас, останалите, ще се позабавя — каза.

В някакъв момент заплахите стават излишни. Не беше първият мъж, който си мислеше, че има власт над мен.

Изпратих пакета данни с мисъл. Из всички флотилии на Ролистън, току-що отървани от Демиург, усмихнатото лице на Мадж се показва по вътрешни дисплеи и монитори. Възможно най-сбито и прямо Мадж им обясни какво се случва. Какво е било сторено с тях. Думите му бяха подкрепени от чудовищата, в които се бяха превърнали „Буш“ и фрегатите на Черните ескадрони.

— Изгуби — казах на Ролистън.

За миг, само за миг той ми се стори неуверен, но после отново доби предишния си вид. Арогантността, най-вече неговата, бе крайъгълен камък на плана ни. Но тя бе маска.

— И защо смяташ така? Вече преобразявам Земята. Контролирам мрежата.

Поклатих глава.

— Погледни натам.

Езичника ходеше по равнината от стъкло, почукваше по повърхността ѝ. Край него играеха мълнии. Всеки и всичко, което го доближеше, се превръщаше в пепел във виртуалния въздух. Отвътре сияеше в синьо и бяло. Беше като фар под горящо червено море. Не биваше да показвам реакция, когато Татко Неон доближи това, което мислеше за един от най-добрите си приятели, и престана да съществува. Със странно задоволство видях как мълниците унищожиха Нуада, защото боговете също трябваше да знаят, да научат урока си. Сега Езичника беше Бог, а Бог беше ядосан. Ангелите и останалите му сториха път. Изглеждаше величествен. Трябваше аз да умра така. Щеше да е добра смърт, но въпреки думите на Джейкъб ми се искаше

да живея — само че цяла, а той откъсна част от мен, без дори да пита. Не, не Джейкъб го бе сторил.

— Е, и? — попита Ролистън. — Не може да се мери с Демиург.

Стори ми се, че долавям в гласа му напрежение.

Сивата дама отново бе на крака. Сякаш се бе възстановила от шока и се придвижи към баща си.

— Там е работата, нали? Не е един Демиург, а четирима. Всеки Демиург във всяка система се е развил отделно. За какво си ги програмирал?

В равнината Езичника — Бог застана пред четирите слънца и вдигна високо жезъла си. Мълнията се вряза в него. Демиурзите закрещяха, но Езичника — Бог просто им привличаше вниманието.

Ролистън най-после разбра. Ръката му се превърна в оръжие и той с яростен рев стреля към Езичника, чийто овъглен труп изчезна в плазмения заряд. Подът на кораба се разтресе и се размърда, когато плазмата разтопи биомеханичната плът. Усетих жегата и се извърнах по-далеч от нея.

— Нищо не постигаш, Ролистън. Твърде далеч от властта ти е.

Езичника — Бог стоеше пред черните слънца. После обаче го видях уплашен. Сигурна бях, че боговете не се паникьосват. От всяко от слънцата се протегнаха черни пипала. Усукаха се около него, обгърнаха го и го разкъсаха. Дори не трепнах. Пипалата се прибраха обратно.

Ролистън се обърна към нас, усмихнат, отново уверен.

— Направих ги по свой образ и подобие — отвърна той.

Несъмнено смяташе, че звучи зловец.

— Уплашени ли? — попитах.

Той присви очи. Щеше да ни убие — или нещо по-лошо. По-добре да го ядосам достатъчно, за да приключи с нас бързо.

— Научил си ги да мразят изцяло всичко и всички, а после си им дал богоподобна сила. В онзи момент, когато Демиурзите ги докоснаха, Езичника и Бог се превърнаха във вирус. Този вирус имаше едничка цел: да им напомни за това. Развили са се отделно. Вече са индивидуалности. Какво би направил, ако има повече от един „ти“, който се съревновава за власт с останалите? — попитах.

Между черните слънца започнаха да се стрелкат мълнии. Демиурзите се нападаха взаимно. Ролистън се втрени немигащо

напред. Омразата изпепеляваше омраза — взаимно, неизбежно унищожение.

— Вече си съвсем сам — рекох му.

Но той навярно винаги е бил.

Чертите му отново се разкривиха, когато яростта се разля от плътта му. Хубаво. Не искам отново да живея като играчка на някакъв садист. Надявах се хакерите да са прави, че има друг свят, и ми се ще Джейкъб и Посланик да са там, за да можем тримата да живеем свободни от омраза, болка и лудост. Може би просто си мечтаех. Затворих очи. Да се приключва.

— Какво...?

Гласът на Ролистън прозвуча по детински объркан, стъписан. Отворих очи. Камата на Джейкъб, която Ролистън му бе отнел и бе захвърлил, стърчеше от гърдите му, където би трябвало да е сърцето. Ролистън беше зяпнал Бран. Бран го гледаше, немигащо, без капчица емоция. Ролистън се свлече. Кром Дху, Черния Кром, бе свършил работата си, бе унищожил бионанитите, които вече съставляваха Ролистън почти изцяло.

Черните слънца ги нямаше. Всеки един компютър, свързан с мрежата, угасна. Корабите застинаха в Космоса. Гравитацията и животоподдържащите системи спряха. Всеки киборг, включително аз, ослепа. Тези, които се нуждаеха от системите си, за да живеят, започнаха да умират. Отчаяно се опитвах да рестартирам. Ново начало: последният трик на Езичника — Бог. Запитах се колко ли души сме избили.

Мрежата се рестартира от само себе си. Равнината я нямаше, както и морето от пламъци. Езичника — Бог го нямаше беше ни спасил всички.

Сивата дама се изправяше на крака. Тук гравитацията работеше. Не бяхме в машина — това беше вече живо същество и функционираше различно. Аз останах седнала. Чувствах се като огромна синина, цялата покрита с порязвания, счупвания и обгаряния. Носът ми беше счупен, ребрата — всичките спукани, ако не и по-лошо наранени. Макфарлин нямаше да ме иска в този вид. Мадж и Рану се обърнаха към мен.

Оставаше проблемът със Сивата дама и Черните ескадрони, разбира се. Колкото и да ми се щеше да пребия дребната кучка, знаех,

че нямаме шанс, дори само срещу нея. Искях някак да я убия с мисъл. Имаше как, ако се намирах в мрежата, а тя — до някоя автоматизирана оръжейна система. Можеха да ѝ се случат и други злополуки. Ще караш мъжа ми да мисли, че съм мъртва, и ще преспиваш с него, а?

— Сега какво? — попитах я.

Убиването с мисъл не ми се получаваше.

Тя се взираше в тялото на Ролистън. Не бях сигурна какво съм очаквала — спазми, мутации, нещо шумно и грозно, — но той просто се беше килнал на една страна. Трупът му изглеждаше изненадан, отворил широко очи. Джоузефин ме погледна, сякаш не бе очаквала да кажа каквото и да било.

— Наредих на Черните ескадрони да спрат. Казах им, че Ролистън е мъртъв. Няма да нападаме, освен ако не ни нападнат. Мисля, че трябва да си вървите.

— Ще приберем мъртвите си. Ще трябва да повикаме совалка — казах.

Тя хвърли поглед на чудовището, в което се бе превърнала Кат, и кимна.

Изправих се и докуцуках до нея. Тя не ми обърна внимание, просто бе свела глава към баща си.

— Защо? — попитах.

— Защото беше забравил що е страх — отвърна тя.

Грешеше. Ролистън познаваше само страха и нищо друго.

— Не питах това.

Тя ме погледна в очите. Бяха ми казвали, че никога не го правела. Нейните бяха сиви. Не беше толкова грозна, колкото си я бях представяла. Сетих се за Дънди, когато орбиталното оръжие улучи нефтените платформи. Още тогава можеше да ни избие. Навярно е имала много възможности да го направи и всеки път се е въздържала.

— Не знам. От всички той беше най-много... човек.

Улових погледа ѝ. Тя не отмести очи. Кимнах и се извърнах.

Мадж беше успял да долази до Мърл и го беше прегърнал, опитвайки се да пази ръцете му. Отидох и на свой ред прегърнах Мадж силно.

— Ох! — изпъшка той, но отвърна на прегръдката.

Никога нямаше да мога да му кажа истината. Ако знаеше, че Джейкъб беше умрял в Града Бездна четири месеца по-рано, по-лесно

ли щеше да му е сега, или още по-зле?

— Защо вирусът не те уби, когато те намушках? — попита Рану.

Сивата дама не го погледна, но по устните ѝ трепна мимолетна усмивка.

— Нямам нищо от Тях в себе си.

ЕПИЛОГ

ШОТЛАНДИЯ

Разбрах какво се случи с Джейкъб в Града Бездна, защото бях направила контакт с Тях. През Посланик, топлия шепот в крайчеца на съзнанието ми, бях успяла да общувам с Тях. Рану, Езичника, Мадж и Джейкъб бяха разделени, под стража. За Тях това само по себе си беше странна концепция.

Не знаеха какво да правят с нас. Тяхната раса се движеше в унисон. Те бяха едно. Нямаше рамка, в която да осмислят лудостта на самоидентичността. Едва разбираха понятие като смъртта. Когато Те ми казаха, че един от нас се е повредил, определено не разбраха скръбта ми. Или поне така си мислех, докато Посланик не запя. Беше прекрасно. Останалите се присъединиха.

Никое тяло не можеше да оцелее след раните, които Джейкъб бе понесъл. Химическият коктейл на Мадж го бе съхранил достатъчно, за да оцелее до Града Бездна. Но най-после бе изгубил битката с радиационното отравяне. Колко тегоби. Първо докато е расъл във Финтри, после с Тях, с главорезите от Кликата, Грегър, най-добрия му приятел — превърнат в чудовище. А накрая го беше убил жалък дребен неонацист.

Позволиха ми да видя тялото. Посланик беше успял да Им предаде някак болката ми. Мисля, че беше направил аналог с Тяхната болка, когато Кликата ги бе нападнала за пръв път. Щяха да го поправят. Бяха го дисектирали. Знаеха, че металните и пластмасовите части като цяло работеха, и ги бяха разглобили и съхранили. Толкова много машина, толкова малко плът. Бяха проникнали дълбоко в останалото, бяха вкусили мъртвата му плът, бяха взели проби, бяха разбрали как работи, за да я копират и да я накарат да расте около изкуствените части.

Повърнах, изпаднах в истерия. Мисля, че няколко дни не бях на себе си, но все така ни държаха разделени, тъй че останалите не разбраха.

Исках да им кажа. Наистина. Исках да Ги помоля да унищожат копието, но не можех. Бях го оправдала пред себе си — щеше да ни потрябва, ако наистина искахме да спрем Ролистън. В крайна сметка може би беше блянът на самотно момиче, изгубило гаджето си. Себична малка курва.

Бях почти сигурна, че Езичника подозира. Мадж също навярно е знаел на някакво дълбоко ниво. Рану не би предположил. При всичките лъжи и несигурности във войнишкия им свят подобни хора си вярват взаимно безрезервно — нямат избор.

Мисля, че самият Джейкъб беше започнал да подозира след Цитаделата.

Съжалявам, Джейкъб. Не го заслужаваше.

Милиони бяха загинали в бомбардировката, още десетки хиляди — в сражението между корабите и когато мрежата се беше изключила.

Части от Африка, Европа и Америките бяха улучени от шушулките с Кром Круах, който беше започнал да видоизменя терена в нещо, близо до Тях, но не толкова ужасяващо, лишено от кошмарната воля на Ролистън. Хората се опитваха да овладеят разпространението му.

Мрежата бе свободна от Демиург и от Бог. Както беше преди. Сякаш всичките ни старания да пуснем истината най-вече бяха безсмислени. Носеха се непотвърдени слухове, че хора виждали духа на Езичника в мрежата. Малцина се натъквали и на боговете, но и този слух оставаше непотвърден. Това беше добре — едва ли бяха доволни, след това, което направих. Но не можех да си позволя страхът да ми попречи да влизам в мрежата.

Един ужасен пилот на щурмова совалка ни беше взел от „Буш“. Бран беше наредила на гротеските да ни помогнат да отнесем мъртвите. Да отрежем Кат от биомеханичното паешко тяло беше кошмарно преживяване. Наложих се Рану да помогне на Мърл да излезе от залата, докато го правим.

Разбира се, нямахме достъп до преговорите и нямахме представа какво беше казала Сивата дама на Ахтар и останалите водачи, но тя и Черните ескадрони получиха разрешение да вземат „Буш“ и оцелелите фрегати и да си тръгнат, стига никога да не се връщат и никога да не

осъществяват контакт с човечеството отново. Звучеше рисковано, но бях сигурна, че Бран ще удържи на думата си. Световните лидери несъмнено щяха с облекчение да обърнат гръб на този проблем. Странно беше да мисля за самотната жена, повела флотилия от продали човечността си чудовища.

Над три четвърти от оцелелите след екзорсизма се самоубиха. Мнозина от останалите свършиха в лудници. В края на краищата Демиург беше вирусна лудост. Чудех се дали, ако беше изложен на лудостта на Ролистън, истинският Джейкъб би бил добре. Мисля, че щеше да оцелее, но това щеше да го преследва цял живот.

Е, поне след екзорсизма повечето от важните хора се предадоха. Едва после научихме, че на много от вражеските кораби е имало оръжеен контингент директно под командването на Ролистън, за да държи под контрол собствените си флотилии, и въпреки това по време на сражението там е имало много бунтове. Повечето били потушени от автоматизирани системи под контрола на Демиург. В много отношения онова са били най-големите храбреци от всички. Не са имали никакъв шанс, но това не ги е спряло.

Лаланд 2 обяви независимост. В управителния съвет имаше познати лица. Корпорациите се бяха разлютили. Трябваше да плащат на хората и да се отнасят нормално с тях. Щеше да е удар по печалбите им. Е, нека свикват. Никой на Земята не искаше още сражения. А и за Земята би било много по-евтино колониите да се грижат сами за себе си. Слънчевата система си оставаше най-големият им търговски партньор. Винаги ламтахме за ресурси. Останалите колонии щяха да последват примера на Лаланд 2.

Шаркрофт беше мъртъв. Обичаше да прекарва време в сензорни симулации, величави фантазии, където беше цял, млад, силен и го боготворяха. Където можеше да наранява хора. Езичника го бе разбрал, докато работехме в Чистилището. Въпреки недостатъците и комплексите си Езичника наистина бе един от най-забележителните хакери на поколението си и ни беше спасил. Отново. Беше разработил тайна програма за покушения. Без Бог Шаркрофт отново беше започнал да строи империи. Рану се вмъкна в Чистилището и пусна програмата в една от фантазиите на Шаркрофт. Една от виртуалните му жертви го беше убила. Бездруго си беше изживял живота.

Виртуалното място, където се намирах сега, се наричаше Орлово гнездо и тънеше в императорско величие — империя, която така и не се бе случила, заражена още в зачатие с отвратителни антихуманни идеи. Поредната мегаломанска фантазия — нереално красиви жени в краката на някакъв сополанко. Не бе възможно подобни жени някога да са съществували, а и едва ли щяха дори да обърнат внимание на зло малко копеленце като Месер.

Изненада се, когато жените изчезнаха и отвсякъде поникнаха цветя. Останал беше гол и сам. Убежища като това ужким бяха трудни за откриване и почти невъзможни за проникване. Изглеждаше уплашен, не разбираше какво се случва. Как можеше този чекиджия да е убиецът на Джейкъб? С голямо усилие овладях гнева си.

— Здравей, Месер.

Излязох от стената като Девата на цветята.

— Ти...

Лицето ми беше същото, но все пак се впечатлих, че ме позна толкова бързо. Последния път бях облечена като последователка на неонацизма, с бръсната първи номер глава. Пристъпих към него по килим от цветя.

— Браво на теб — рекох и се усмихнах широко.

Седнах на старовремския диван до него. Той се отдръпна, почти се сви на кълбо. Сега, когато не контролираше нищо, сякаш се срамуваше от голото си тяло. Това, че бях влязла в убежището му, беше недвусмислена демонстрация на сила. Освен това бях изключила функцията на аватара му да изглежда облечен.

— Уби приятеля ми — рекох мило.

— С-с-съжалявам.

— Не, страх те е. Това е друго. Уби го, защото така ти щукна. Защото си чалнато момченце, сковано от страх и с глава, пълна с глупости. Видях наскоро до какво води това, в мащаби, от които още ми се вие свят. Трябва да те убия, нали? Не за да ти отмъстя, а заради това, в което можеш да се превърнеш, заради щетите, които можеш да нанесеш, заради болката, която можеш да причиниш.

— Ще се променя... — започна той.

— Не, няма. Пак говори страхът ти.

Махнах с ръка пред лицето му — малко театралничене, но и така кристалните му многофасетъчни очи изчезнаха. Под тях имаше чифт хубави и зелени. Поне аватарът му имаше такива. Изглеждаше още по-гол и уплашен, както само мъжете могат да изглеждат в този вид.

— Трябва да намериш начин да живееш, свободен от страх. Може би дори след като успееш, ще продължиш с тези глупости, но се съмнявам. По света има много лоши неща, много неща, от които може би трябва да се боиш. Но нищо, има и хора, които ще ти помогнат, ще те съхранят, ще ти пазят гърба, ще ти помогнат сам да си помогнеш. Нещо повече. Ще те приемат.

Продължих:

— Ще намерим начин да изкореним злото, да го осветим и да го покажем на всички. Да видим, че, подобно на теб, страшното не е толкова страшно.

Той ме гледаше неразбиращо, все още ужасен. Сякаш слушаше някаква луда. Може би така си и беше.

— Повече от всичко имаме нужда от нови, по-добри представи за всякакви неща на този свят, а твоите представи са стари, лоши и дори малко отегчителни. Трябва да започнеш да мислиш сам. — Той кимна. Още не разбираше. Сви се назад, когато го погалих по лицето. — Нещата ще се оправят — обещах му и наистина го мислех.

Изправих се и се запътих към стената. Пресегнах се към цветята, растящи от нея, но спрях и го изгледах през рамо.

— Знаеш ли защо си още жив? — Той поклати глава. — Защото, макар да си бил ужасен, ти се би заедно с хакерската ни армия. Видях те. Някак, дълбоко и несъзнателно, си искал нещата да се оправят.

Той само ме изгледа.

— Опитай се не просто да реагираш. Замисли се за думите ми. Оставям ти цветята. Много са хубави. Звучи малко самохвално, но е така.

Излязох през стената.

На Фиона изобщо не ѝ се размина толкова леко. Открих я в един скъп клуб в Единбург. Биячите не искаха да пуснат четири чорлави копелета като нас. Е, три — Мърл се беше изтупал. Рану и Мадж ги

убедиха. Не ги нараниха твърде зле. Едно от предимствата приятелите ти да са корави копелета (и да те пазят като порцеланова чашка).

Бях анализирала изображенията, които злата кранта беше пуснала в мрежата, бях разбрала коя е и къде да я открия. Седеше с групичка приятелки и някакви свои биячи. Рану и Мадж се оправиха и с тях. Мърл просто си поръча питие. Знаеше, че това няма нищо общо с него.

Някакъв чекиджия, Алистър, се опита да се намеси. Толкова го уплаших, че май се насра. Скъсах му задника от бой. Можеш да извадиш едно момиче от Дънди, но...

И ето ни сега на един склон в планините. Вали, духа: прекрасно е. Гледаме към Лох Карон и пием уиски. „Гленморанджи“, питието на Джейкъб. Усещам него във всяка глътка.

Рану е с мен, четирите резки върху лицето му още заздравяват. Мадж също, разбира се, пуши джойнт, но като цяло е трезвен и едва владее емоциите си. И Мърл е тук, ръцете му още са в отливки от медгел. Не ми пука на колко корав се преструва — дошъл е заради Мадж, личи му. След това ще се разделят.

После отиваме в Непал. Искам да се срещна с Ашми, Янгани и Сангар — да разбере защо Рану не спря да се бори в тяхно име. А и място, пълно с гуркхи ветерани, е доста безопасно за живеене. И Мадж ще дойде с нас за малко. Ще помогне. Това, което ние можем в мрежата, той го може във физическия свят. Мърл няма да дойде. С това, което сме планирали, казва, че е относително сигурен, че ще му платят да ни убие. Мисля, че беше почти сериозен. Вероятно ще откаже. Да ни убие, де, не парите.

Ще започнем отново — нещо като Бог, но ще си дадем повече време, ще го обмислим по-добре. С по-добри параметри. Ще оставим на хората повече уединение. Започнахме мрежа от хакери за събиране на информация и друга, от разследващи журналисти и други заинтересовани хора с умения в областта, които Мадж щеше да координира.

С решение, не толкова всеобхватно като Бог, можехме да пропуснем нещо. Хакерите и разследващите хора щяха да уловят част от него, но се надявахме да можем да оставим на хората повече лично

пространство и достойнство. Никой нямаше да ги наблюдава непрестанно. Можеха да си гледат порното, без всички да разберат.

Нямаше да предприемаме и нищо грубо, просто щяхме да покажем на хората истината, доколкото силите ни позволяваха. Но щяхме да се отбраняваме по всевъзможни интересни начини, ако се опитваха да ни наранят.

Не ни интересува дали имате пари или власт. Искате ги. Работите за тях. Ние просто искаме да си живеем живота. Пука ни за издевателствата. Хората са по-важни. Не сме шибани ресурси. Ако се правите на интересни, ще ви изобличим. Искаме просто равни условия, еднакви възможности. Лошите може да разполагат с цялата власт, с цялата жестокост, с всичките оръжия — но ние сме много. По-скоро ще сме. Не ни владеят правителства, не ни владеят корпорации.

Дали ще е идеално? Не. Ще има злоупотреби и корупция, няма как. Организацията ни е от хора, все пак. Но ще се постареем.

Подавам празната чаша на Мадж.

— Още едно? — пита ме.

Поклащам глава. Той ме поглежда въпросително. Опитвам се да не мисля за резултатите от теста и да не се пипам по корема. Сигурна съм, че го правя отново и отново и може би съм се издала. Ама че съм безстрашна, няма що.

Изправям се, взимам урната и я отварям. Човек трябва да внимава как разпръсква пепел на вятъра. Всички получаваме по малко Джейкъб по физиономииите, закашляме се, плюем.

— Съжалявам — казвам им.

Мадж се размива пръв, после всички се присъединяват. Джейкъб, възкръснал веднъж, но никога отново, няколко секунди се носи из въздуха, а после вече го няма.

БЛАГОДАРНОСТИ

Отново искам да благодаря на:

Д-р Хейзъл Спенс Йънг и Скот Йънг за неспирната подкрепа.

Искам да изразя благодарността си и на членовете на игровата общност за всички причудливи начини, по които подкрепиха романа и разпространиха новината за него. Те са твърде много, за да им благодаря поименно, но ще спомена само Лордовете на Бери, Братята на Бурята, Гилдията, Слийв и Колесничарите. Останалите — знаете си кои сте.

Благодаря и на блогърите, споменали и рецензирали книгата, особено Марк Чити, Адам Уайтхед, Уве Яншон, Джеймс Лонг и Аманда Рътър. Тази все по-важна част от фен-общността заслужава повече внимание.

Благодаря и на разработчиците и художниците, свършили великолепно работа по уебсайта — Джеймс Филипс, мистериозната Карма, Никола Смит (която има и щастието да ми е сестра), както и Тулия Пекулиар.

Благодарности на Диан, Тобайъс Хийсън и Тим ДеФилип за навременното чили и съветите как се отваря врата.

Съпътстващи илюстрации към сайта и поредната великолепна корица дължа на Спиротекник, псевдоним на Мартин Бланд.

Задължен съм на другарите автори Стивън Дийс и М. Д. Лахлан за компанията, съветите и крайно нужния сарказъм — а също и на Дан Абнет, Анди Ремик, Адам Робъртс и Стивън Бакстър, задето отделиха време да прочетат „Ветеран“ и да ми пратят коментари.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.